

lailhair
PHẢN
ĐIÊN 16+

Chồng chỉ định
những người tôn thờ
Chính-nghĩa
Thuần-túy

"SAI,
LÀ CHUẨN MỤC
CỦA XÃ HỘI.
TRONG CHUẨN MỤC
CỦA EM,
VIỆC GÌ THÍCH
LÀ KHÔNG SAI."

Mục lục

- Chương 1: Nữ Phản Diện Trong Tiểu Thuyết
- Chương 2: Đau Tim
- Chương 3: Alclubmaster
- Chương 4: Thà Giết Đi
- Chương 5: Sợ Gì Không Làm Ác?
- Chương 6: Giờ Phán Quyết
- Chương 7: “Tại Sao Lại Không Giết Cô Ta?”
- Chương 8: Tin Tức Về Đêm
- Chương 9: Cường Hôn
- Chương 10: Bây Giờ Thì Cũng Đã Lây Rồi
- Chương 11: Nếu dính chặt vào tôi...
- Chương 12: Hiệp Nữ ‘Đụng’ Hồ Ly
- Chương 13: Phán Quyết Tình Yêu
- Chương 14: Người Trong
- Chương 15: Chỉ muốn anh cảm động thôi mà...
- Chương 16: Đụng Độ
- Chương 17: Ác và Thiện
- Chương 18: Hộp Bí Mật
- Chương 19: Sẽ Có Một Ngày, Em Yêu Anh Còn Hơn Cả Bản Thân
- Chương 20: Tiếng Việt Phong Phú
- Chương 21: Những Sự Kiện Động Trời (I)
- Chương 22: Những Sự Kiện Động Trời (II)
- Chương 23: Không Sao
- Chương 24: Lo Lắng
- Chương 25: Ván Bài Lật Ngửa
- Chương 26: Hoàng Thạc Hy
- Chương 27: Không Còn Tồn Tại
- Chương 28: Đã Gây Ra Tai Họa Gì Rồi?
- Chương 29: Nhớ và Sợ
- Chương 30: Mệnh Lệnh Ác Ma
- Chương 31: Cường Hôn Theo Đúng Nghĩa
- Chương 32: Vô Sĩ Vô Cùng Tận!
- Chương 33: Tất Cả Là Vì Em
- Chương 34: Cảm Ơn Ai?
- Chương 35: Nắng Mưa Thất Thường
- Chương 36: Tiễn Đưa
- Chương 37: Kẻ Phản Bội
- Chương 38: Di Truyền
- Chương 39: Chọn Lựa của Những Đấng Sinh Thành
- Chương 40: Bạn hay Thù?
- Chương 41: Chết Vần
- Chương 42: Say Tình
- Chương 43: Yêu Đại Khờ

Chương 44: Năm Năm
Chương 45: Thỏa Thuận
Chương 46: Gặp Lại
Chương 47: Chiếc Hoa Tai
Chương 48: Tự nguyện Sập Bẫy
Chương 49: Vai Trò Nạn Nhân
Chương 50: Oan Gia Ngổ Hề
Chương 51: Lại Là Oan Gia
Chương 52: Chân Tướng
Chương 53: Vẫn Chỉ Là Kẻ Hâm Mộ
Chương 54: Thiên Đường và Địa Ngục
Chương 55: Phán Tội của Mặt Trăng
Chương 56: Là Vì, Em Rất Yêu Anh (I)
Chương 57: Là Vì, Em Rất Yêu Anh (II)
Chương 58: Yêu Hai Lần
Chương 59: Anh Muốn Được Hạnh Phúc
Chương 60: Hội Thoại Tiền Hôn Nhân
Chương 61: Sự Hiều Làm Tai Hại
Chương 62: Hoàng Chấn Lưu
Chương 63: Ngày Kinh Hoàng
Chương 64: Chấp Nhận Tất Cả
Chương 65: Hối Hận là Nọc Độc Chết Người
Chương 66: Cũng là Một Loại Nỗi Đau
Chương 67: Chỉ Còn Anh
Chương 68: Quyết Định
Chương 69: Cầm Lên Rồi Lại Không Buông (END)
Chương 70: Ngoại truyện 1 : Niềm Tự Hào của Ngài Võ Gia
Chương 71: Ngoại Truyện 2 : Lý Do “Cho Phép” Được Mang Thai
Chương 72: Ngoại Truyện 3 : Ai Khờ?
Chương 73: Ngoại Truyện 4 : Yêu Bằng Giác Quan (Part I: Thị Giác)
Chương 74: Ngoại Truyện 4 : Yêu Bằng Giác Quan (Part II: Vị Giác)
Chương 75: Ngoại Truyện 4 : Yêu Bằng Giác Quan (Part III : Thính Giác)
Chương 76: Ngoại Truyện 5 Part I: Ngoại Tình
Chương 77: Phản diện - ngoại truyện 5 part 2
Chương 78: Phản diện - ngoại truyện 6

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 1: Nữ Phản Diện Trong Tiểu Thuyết

Đã khi nào, bạn tự đặt mình vào vai trò một kẻ phản diện?

Và, chính trong một tiểu thuyết tình yêu?

Như thế này, ngày này ngày nay, câu chuyện của chúng ta bắt đầu vào một ngày nắng ấm đầy chất tiểu thuyết, có những nhân vật đẹp như tiểu thuyết bước vào những tình tiết hết như tiểu thuyết...

Một tiểu thuyết... khó-thuyết-phục đến từng tiểu tiết.

Nguyễn Ái, nhân vật phản diện của câu chuyện này, sẽ đưa các bạn vào một tiểu thuyết hết như vậy đó.

* * *

“Nguyễn Ái.”

“Nguyễn Ái!”

“NGUYỄN ÁI!!!”

Mặt bàn đột nhiên rung lên làm nước trong ly văng ra tung tóe. Ngọc An chau mày dữ dội. Mai Loan suýt nữa đã đánh rớt thỏi son.

Riêng nhân vật mang tên Nguyễn Ái vẫn cứ đứng thẫn ra giữa sảnh.

“Lại nữa à?” Mai Loan sửa vai rồi tiếp tục quay sang gương trang điểm với thỏi son đỏ chói, giọng ra chiều chán chường. “Tội anh Minh quá, lần này chẳng được đến ba ngày.”

“Mày còn nói? Tao đau lòng lắm mới nhường thằng Minh cho nó, vậy mà mày xem nó kìa!” mặt Ngọc An bắt đầu đỏ lên gay gắt, mắt đầy phần uất khi hướng về cô bạn thân của mình.

Chẳng thèm rời mắt khỏi tấm gương nhỏ dựng trên bàn, Mai Loan bập môi. “Lôi thôi quá, mày vốn biết Văn Minh cũng mê nó lâu rồi. Mày vốn đâu có cơ hội mà nhiều chuyện.”

“Cái gì chứ? Ý mày là sao?” Ngọc An tức tối quay qua hét lớn, Mai Loan giật cả mình, khiến đường son bị lệch đi một đoạn. “Ý mày bảo tao không đẹp bằng nó?”

“Chịu thôi. Ai bảo mẹ mày không đẹp bằng mẹ nó. Ba mày không đẹp bằng ba nó. Sinh ra mày dĩ nhiên xấu hơn nó. Thế mà cũng bực tức. Rõ chán.”

“Loan, mày—”

Rút vệt khăn giấy lau đi chỗ son lem, Mai Loan thần thiên cắt ngang lời của nhỏ bạn, mắt vẫn không một giây rời gương. “Tao không biết mày giận cái gì. Mày vốn biết tính con Ái nó thế. Sớm muộn gì Đoàn Văn Minh chả bị ‘đá’. Tội gì phải tức tối thay ‘chàng’?”

“Vì mày chưa bao giờ bị nó giật bồ mới thế!” Ngọc An vẫn không hề giảm thanh âm, kèm theo là một tràng cuồng ngôn vô cùng ‘màu sắc’. Cả căng-tin giờ đây đã dồn mắt vào bàn họ.

“Vì tao không ngu như mày, lúc nào cũng ‘nghĩa’ các chàng đẹp mã. Mày biết con Ái mê trai đẹp đến cỡ nào mà...”

“Nói đến mới khiến tao tò mò,” Ngọc An hạ giọng, đầu quay lại hướng Nguyễn Ái. “Lần này đã sống ra hơn một phút rồi đấy.”

“Tò mò thì lại xem nó nhìn ai đi,” Mai Loan bập môi vào nhau ra tiếng, “để sau đó mà chuẩn bị cho chiến lược ‘cưa cẩm’ của nó nữa.”

Chẳng cần đợi nhỏ bạn hỏi thêm, sự tò mò thường ngày của Ngọc An đã chiến thắng cơn giận bất thường. Cô đứng dậy bước nhanh về phía một Nguyễn Ái vẫn còn sống ra như pho tượng giữa căng-tin đông đúc.

“ÔI TRỜI ĐẤT ƠI!”

Mai Loan khẽ chau mày, tay giữ vững tấm gương trên bàn, trong khi tay còn lại nắm chặt cây chải mascara. Sự trở lại chóng vánh của Ngọc An lại khiến mặt bàn rung lên bần bật.

“Lần này chúng ta ‘tiêu’ rồi!”

“Từ từ đã, để tao chải nốt bên mắt phải đã,” giọng Mai Loan có phần bất nhẫn.

“NGƯỜI CON ÁI CHẤM LÀ VÕ CHÍNH LUẬN!”

Cây chải mắt rớt xuống sàn, đôi mắt Mai Loan mở to, lần đầu tiên trong ngày cô ngược lên nhìn chằm chằm vào bạn mình, sự kinh hãi lộ rõ trong mắt.

“VÕ...VÕ CHÍNH LUẬN???”

Cả hai trân trời nhìn đối phương, rồi không hẹn mà cùng nhau quay sang phía Nguyễn Ái – lúc bấy giờ đã thu được hoàn toàn sự

chú ý của mọi người.

Như ngọn lửa bị thổi tắt, cả gian phòng đột nhiên tĩnh lặng. Rồi như quả bom bị kích hoạt – bùng lên tiếng bàn tán xôn xao.

Khi Nguyễn Ái bước thẳng về phía đệ nhất mỹ nam của trường tư thục cao cấp Việt Duệ.

“Chết toi rồi!” Ngọc An làm bầm, đoạn quay sang hét vào tai Mai Loan. “Cũng tại mày hết! Cả tháng trời ở yên không sao! Ai mượn đòi vào căng–tin ngay giờ có mặt Võ Chính Luận chứ?!”

“Lỗi của tao chắc? Là vì con Ái tự nhiên hứng lên đòi ra. Làm sao tao quản được?” Mai Loan cắn nhần, lúc bấy giờ đã nép sát người sau cột cùng Ngọc An lén nhìn về cảnh tượng động trời.

Là động trời. Đúng vậy.

Wõ Chính Luận, ‘Hoàng– tử Ác–ma’ của cả khoa Kinh Tế. Đẹp trai đến não lòng, tàn nhẫn đến vô vọng. Bản thân được vọng trọng còn hơn cả hiệu trưởng của trường, gia đình liệt vào hàng đế vương một cõi, mặc dù là cõi gì thì người ta vẫn e dè khi bất giác nhắc đến. Xung quanh Hoàng tử luôn toát ra sự ngạo nghễ bất cần đời, nhưng lại phảng phát sức thống trị ghê gớm, khiến người người chỉ muốn thần phục dưới chân.

Đấy, chẳng phải đã nói rất tiểu thuyết hay sao? Con người này hoàn hảo như một bài toán nhân nhiều đơn vị, càng nhìn vào càng thấy điểm mạnh ngùn ngụt chất chồng, vì thế dễ gây ra cho kẻ tiếp xúc các ấn tượng hoang đường nêu trên.

Haiz... Đâu phải mà ngẫu nhiên người ta thường nói: “Hoang đường như tiểu thuyết”?

Vậy mà, tiểu thuyết này lại có thể đánh bật tiểu thuyết kia, khi một con người cao ngạo như thế, lạnh lùng như thế, một năm trước đã làm chấn động toàn trường.

Khi bất ngờ có bạn gái.

Và hết như câu chuyện tình lãng mạn thường thấy trên truyền hình, bạn gái của chàng Devil Prince này lại là một cô gái bình thường đến đáng sợ. Dương Hoàng Yến Nhi là một cô bé năm đầu mặt mũi dễ coi, nhưng lại khó được xem là xinh đẹp xuất sắc. Nếu kể đến hàng ‘xuất chúng’ thì phải nói đến ‘chị cả’ của Việt Duệ Trần Ánh Minh, hay bạn gái của Casanova khoa Kinh Tế Hà Ngọc Nghi, và ngay cả ‘ngôi sao mới lên’ của sinh viên năm đầu: Nguyễn Ái.

Nhưng không, hết như tiểu thuyết; chàng ác ma làm say lòng biết bao cô gái vì vẻ ngoài lãng tử, bất cần đời, lại chọn một người con gái bình thường, tính tình nhu mì, yếu đuối – hoàn toàn trái ngược với mình – làm bạn gái.

Mọi người đều nói đây là tình yêu kinh điển. Là sét đánh. Và sẽ khắc cốt ghi tâm đến suốt đời.

Vì một người con trai như vậy, lại đi yêu một cô gái như vậy. Chuyện vốn chỉ xảy ra trong phim thần tượng, tiểu thuyết hay truyện tranh. Và nó đã khiến nhiều đứa con gái trong trường càng lún sâu vào những mơ tưởng huyền hoặc, được tạo ra vì xem quá nhiều phim Hàn Quốc: rằng Lộ Lem có một ngày sẽ tìm thấy Hoàng Tử.

Vì thế, Yến Nhi và Chính Luận được xem là một đôi trời ban, dù cơ bản Yến Nhi không thể xứng với chàng ác ma này. Nhưng nào có đáng quan tâm? Sự khác biệt chỉ càng chứng tỏ sức mạnh tình yêu không biên giới giữa họ.

Bọn sinh viên học sinh, đặc biệt là phái nữ, thần tượng cặp đôi này.

Vì sao ư? Hãy ngắm cái cách Chính Luận ân cần đút trái cây cho Yến Nhi kia! Thật là khiến bọn con gái tan chảy! Cảnh tượng lọt thẳng ra từ một quyển truyện tranh Nhật Bản!

Nhân vật nam chính tuy khuôn mặt vẫn lạnh lùng, cử chỉ cứng nhắc, nhưng đáy mắt lại hiện lên một sự nồng ấm hy hữu khi nhìn vào nhân vật nữ – một cô gái ngây thơ mỏng manh, nhìn vào là muốn bảo vệ. Là cái cách anh ân cần chăm sóc cô: tình yêu không phải đã quá hiển nhiên sao?

Ấy vậy mà khung cảnh thần tiên ấy sắp bị phá hủy. Sớm hay muộn, họ đã biết ngày này rồi cũng sẽ đến, và cũng trông mong nó: Sự xuất hiện của nhân vật nữ phản diện.

Một nữ phản diện muôn phần xinh đẹp, có gia thế, có tiền bạc.

Sự xuất hiện của Nguyễn Ái.

“Nguyễn Ái!”

Ngọc An thét lên, muốn chặn con bé cứng cổ lại. Nhưng lại bị Mai Loan ngăn cản. “Vội làm gì? Có phim hay để xem rồi. Xem ra con bé Yến Nhi mỏng manh đó kỳ này thâm thắm.”

“Mày khùng hả?! Cái con nhóc đó thì nói làm gì? Vấn đề là Võ Chính Luận kia! Mày không nhớ chuyện gì đã xảy ra lần cuối cùng Yến Nhi bị hiếp đáp sao?”

Mai Loan gật gật, hơi rùng mình. Làm sao cô quên được cảnh tượng gần một năm trước, khi một vài đứa con gái năm hai bị đàn

em của Devil Prince nhận đầu vào toilet, lôi xệch ra sảnh đường bắt xin lỗi Yến Nhi vì đã lỡ làm ‘đụng chạm’ cô ấy. Yến Nhi lúc đó trông mỏng manh như pha lê, mắt toát lên nỗi sợ cùng – Mai Loan ngậm để ý – sự hả hê thầm kín.

Nhưng phải nói đến là Chính Luận. Hắn không giận dữ, cũng chẳng giấu cợt, hắn chỉ bình thản ngồi đó, bàn tay chậm rãi vuốt tóc bạn gái, đôi mắt nâu nhạt về phía các nạn nhân đang bị hành hạ với sự lãnh đạm đến rùng mình.

Nguyễn Ái có thể tóm trọn bất kỳ đứa con trai nào. Nhưng chỉ có Võ thiếu gia đó là không được.

À, nhưng đã quá trễ. Vì nếu cô và Ngọc An có thể cản được sự quyết tâm của Nguyễn Ái, thì heo nái không những biết leo cây, đến bay còn có thể!

“Hi!”

Thiếu nữ xinh đẹp hát nhẹ mái tóc xoăn dài nâu nhạt được uốn lượn tinh tế ra sau, duyên dáng ngồi xuống đối diện cặp nam nữ đang tâm sự, miệng ngoác một nụ cười còn tươi hơn hoa nở ban mai. Những tên đàn em vây quanh há hốc mồm kinh ngạc, không rõ là sửng sờ vì sự gan góc động trời của cô gái này hay vì vẻ đẹp trong sáng đến rung động của cô ta.

“Hi, em là Nguyễn Ái, năm một, khoa Thời Trang. Chào anh! Anh tên là gì?”

Người con gái tóc ngắn ngược nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt với sự ngỡ ngàng trần trụi. Ngoài Hà Ngọc Nghi ra, cô quả thật chưa

từng trông thấy cô bé nào dễ thương như thế. Nếu cô bé không ăn vận hàng hiệu ngất trời, đôi giày cao gót đỏ chói cạ cạ vào sàn nghe nhột cả tai, hoa tai kim cương lấp lánh lóa cả mắt, thì vẻ thuần khiết trên gương mặt thiên thần kia đã khiến Yến Nhi nghĩ rằng cô ta mới chính là nhân vật chính trong câu chuyện này.

Nhưng không, là vì cái cách cô ta nhìn Võ Chính Luận của cô: say mê, chiếm hữu. Cô gái tên Nguyễn Ái này là một nữ phản diện, Yến Nhi dám chắc.

Và không chỉ mỗi mình cô nghĩ thế.

“Em là Nguyễn Ái, anh tên gì?”

Yến Nhi sực tỉnh, thoát khỏi sự mê hoặc của nụ cười quá sức dễ thương, lo lắng nhìn sang vị thần bảo vệ của mình. Cô thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra đôi mắt Võ Chính Luận vẫn dán vào cô, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, nhưng chân mày khẽ nhíu lên một chút. Song vẫn không hề đáp lời chào hỏi hay quay sang nhìn Nguyễn Ái.

Yến Nhi hít mạnh vào, quay sang nở một nụ cười bẽn lẽn, vẻ mặt chứa đầy sự khoan dung gượng gạo. “Xin lỗi em, anh Luận có vẻ không được khỏe nên mới không...À, anh ấy tên là Võ Chính Luận.”

Một nụ cười rạng ngời trên môi Nguyễn Ái. Cô nói bằng giọng hân hoan nhất.

“Anh Võ Chính Luận, tên em là Nguyễn Ái. Em rất thích anh. Chúng ta yêu nhau nhé!”

Cầm cửa Yến Nhi dường như muốn rớt chạm đất. Nhiều tiếng hít vào trối lên xung quanh. Sự xôn xao của cả gian phòng bỗng như điện bị nghẽn mạch: Tắt ngấm.

“Cô...cô nói gì?” Yến Nhi, sau một hồi lặng thinh, run rẩy hỏi nhỏ.

“Chúng ta yêu nhau nhé, anh Chính Luận!”

Nguyễn Ái lập lại, đáy mắt phát lên một sự tự tin khó tả vẫn hướng thẳng về chàng hoàng tử, hoàn toàn không có Yến Nhi trong mắt.

“Cô...!” một trong những tên đàn em hậm hực lên tiếng. “Cô đúng là gan cùng mình! Có chị hai ở đây mà dám nói năng bừa bãi! Đại ca, để em lôi con bé này đi chỗ khác!”

Nói rồi, hắn xông đến nắm lấy tay Nguyễn Ái dùng dần lôi đi. Ngọc An vùng lên toan xông đến bảo vệ cô bé, nhưng đã bị Mai Loan kéo lại.

“Đừng...đừng mà anh Tuấn...” Yến Nhi yếu ớt nói, môi gượng cười. “Đừng làm đau em ấy...em ấy...chỉ là thích anh Luận quá thôi.”

Nguyễn Ái vùng ra khỏi tay của Thanh Tuấn, môi dẫu lên đầy khó chịu. “Đụng vào tôi thì cả nhà anh có mà đi cạp đất. Tôi là người nằm dưới quyền bảo hộ của ngài Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao!”

“Đích thị là giọng lưỡi của một nhân vật phản diện,” dân chúng rì rầm.

“Con ranh này!” Thanh Tuấn gầm lên, “Mày—mày đúng là thứ nhà giàu kênh kiệu! Chỉ biết cậy nhờ quyền lực cha mẹ! Không biết xấu hổ!”

Nguyễn Ái chau mày rồi quay sang Thanh Tuấn, sự chân thành bộc lộ trong từng lời nói. “Xấu hổ cái gì? Sự thật là nếu anh đụng

vào tôi thì sẽ có chuyện mà. Tôi nói trước để anh biết mà lường thôi.”

“Hả? Con—”

“Thà tôi nói trước để anh biết đường mà tránh. Còn đỡ hơn nông nổi gây ra chuyện, đến lúc đó ông chủ tịch sẽ ‘làm cỏ’ cả nhà anh. Anh thấy tôi như thế có gì phải xấu hổ?”

Thanh Tuấn cứng miệng.

Một tiếng cười hào sảng vang lên làm vỡ tan sự căng thẳng, mọi người đều quay sang trở mắt nhìn ‘phó tướng’ Nguyễn Đỗ Văn Thành, mái tóc nhuộm đỏ của anh rung lên từng đợt vì sức tấn công của tràng cười.

“Xem ra bạn anh hiểu ra vấn đề nhanh hơn anh đấy,” Nguyễn Ái đắc thắng hết nhìn Văn Thành, rồi lại nhìn một Thanh Tuấn đang ngờ ngác không rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Làm, làm rồi, tiểu thư. Tôi chỉ là...” ho sặc, Văn Thành ngược lên nhìn Nguyễn Ái với sự khôi hài ấm áp “...chỉ là chưa bao giờ thấy một người đã ngang ngạnh khoe khoang. Rồi còn biện hộ cho sự khoe khoang đó của mình một cách bình thản nữa chứ! Đúng là con nhà giàu có óc não vận hành thú vị thật! Haha...”

“Óc não người nghèo như các anh mới thú vị,” Nguyễn Ái tỉnh bơ đáp, mắt nhìn thẳng vào Văn Thành không một chút xấu hổ. “Tôi nói ra sẽ giảm đi cả phiền phức cho anh ta và tôi. Anh ta không cần phải vào vào tù vì cơn giận của ngài bộ trưởng, tôi cũng không cần phải chịu nghe người ta nói là ỷ giàu hãm hại người khác. Anh ta yên ổn. Tôi yên ổn. Nói ra gia thế cứ nhất thiết là khoe khoang sao?”

Văn Thành nín cười, song đôi mắt vẫn dấy lên một hứng thú bí ẩn dõ vào Nguyễn Ái.

“Anh đừng nhìn tôi như con khờ huênh hoang thế. Chính sự nhạy cảm của người nghèo các người mới cứ cho rằng người giàu là lữ khoe khoang. Tôi đơn thuần chỉ muốn yên ổn trò chuyện với anh Chính Luận. Điều này có gì sai?”

“E hèm,” Văn Thành tăng háng, giọng điệu vẫn bõn cọt, tuy sự ngạc nhiên rõ ràng hiện hữu trong mắt. “Nhưng cô em phải thấy chứ, anh Chính Luận nhà ta đã có bạn gái rồi.”

“Đúng vậy! Chị hai đang ngồi kế bên như vậy! Mà cô lại dám mở miệng tuyên bố bậy bạ! Lại ra vẻ chẳng nhìn thấy chị hai, như thế không phải là xem thường chúng tôi sao?”

Nguyễn Ái thở dài, đoạn chớp mắt rồi quay sang đáp lời Thanh Tuấn.

“Tôi mệt anh quá. Có mù cũng thấy được tôi thích anh Chính Luận. Vậy dĩ nhiên là không thích bạn gái anh ấy rồi. Đã không thích thì nhìn và nói chuyện làm gì? Làm dáng làm điệu à?”

Cả đám người không biết từ lúc nào đã nín thở để lắng nghe cuộc hội thoại. Tất cả đều trở mắt nhìn Nguyễn Ái, không rõ nữ phản diện này lại từ hành tinh nào rơi xuống.

“Hay tôi nên quay qua bắt chuyện thân thiện thế này: ‘Chị ơi, chị quen biết anh Chính Luận như thế nào? Vì sau này em sẽ là người cướp anh ấy đi như thế đó.’”

Tiếng khay rơi trên nền đất từ xa vọng lại. Có vẻ như ai đó đã quá sửng sốt.

Thế là cảnh tượng hy hữu đã khép lại với nhiều cái nhìn kinh hoàng, vẻ mặt thẫn ra của Yến Nhi, khuôn mặt đỏ gấc của Thanh Tuấn, sự ngạc nhiên pha lẫn thán phục của Văn Thành.

Và nụ cười nhếch mép của Võ Chính Luận.

Thật đúng là một nữ phản diện lạ đời!

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 2: Đau Tim

Ôi chao...cái ‘sự nghiệp’ làm nữ phản diện của Nguyễn Ái cũng gian nan lắm chứ.

“Này này, ‘nữ phản diện’, em không có lớp giờ này sao? Rảnh rồi ra đây thế?” Văn Thành vui vẻ vỗ vào vai kẻ trước mặt cùng lời chòng ghẹo nhẹ nhàng.

Cô gái mang tên Nguyễn Ái ngược mặt lên nhìn anh với đôi mắt tròn xoe ươn ướt. Không phải cô khóc, mà mắt cô đỏ giờ đã thế rồi. Đôi mắt hút hồn người nếu đại dột nhìn vào quá lâu. Nhận ra người đã chọc ghẹo mình hôm qua, cô lắc lắc đầu rồi mỉm cười thật tươi, những lọn tóc nâu nhảy múa trên vai làm tôn lên vẻ đẹp thánh thiện — mặc dù những gì thoát ra từ miệng lại chẳng thánh thiện chút nào.

“Không, em cúp. Em đang chờ để thưa anh Chính Luận.”

Văn Thành chấp tay ra sau, nhíu mày rồi nheo mắt lại ra chiều hoài nghi lắm.

“Em’? Mới hôm qua còn ‘tôi’ và ‘anh’ quyết liệt mà?”

Nguyễn Ái cười hì hì.

“Tối qua em về nhà lập kế hoạch. Chợt nhận ra vụ này nếu không có đồng minh thì không ổn lắm. Thế nên...”

“...Thế nên em quyết định ‘chiêu dụ’ anh?” Văn Thành hỏi, một bên chân mày nhướng lên, miệng lại càng cười tươi. Anh thật đang trong tâm trạng muốn trông thấy người ta ngượng ngùng. Đặc biệt là cô bé này.

Tuy nhiên.

Nguyễn Ái đứng dậy, tự tin vỗ mạnh lên vai Văn Thành bôm bốp. “Anh thông minh lắm! Đây cũng là lý do em chỉ muốn ‘chiêu dụ’ mỗi mình anh thôi đấy!”

Văn Thành vẫn chưa kịp phản ứng trước cử chỉ bất ngờ của cô bé thì Nguyễn Ái đã vội vã đẩy anh ra chạy mất. Ngoảnh đầu nhìn lại anh mới nhận ra nguyên do quá hiển nhiên: Chính Luận và Yến Nhi.

Lắc đầu, anh vẫn giữ lấy nụ cười khoáng đạt của mình, sai chân đi theo cô nàng phản diện.

“Anh Chính Luận!” Nguyễn Ái kêu lên hoan hỉ, không cần hỏi han rồi đặt thân ngồi xuống đối diện cặp tình nhân.

Yến Nhi trông có vẻ sợ sệt, nhưng sự hiền từ đã nhanh chóng tràn ngập khuôn mặt khi nhận ra cô nàng phản diện chẳng hề nhìn lấy cô một cái. Tất cả sự chú ý đều đổ lên người Chính Luận của cô. Yến Nhi khẽ quay sang kéo tay áo bạn trai, khuôn mặt mỗi mòm.

“Không muốn ngồi đây?” Chính Luận hỏi, mặt vẫn lạnh như băng.

“Không, không,” Yến Nhi vội lắc đầu. “Chỉ là...cô bé đang chào anh kìa. Tốt hơn anh nên chào hỏi lại chút, được không?”

Hai chữ ‘được không’ thoát ra yếu ớt, nghe cứ như lời khẩn cầu da diết của kẻ sắp chết. Thanh Tuấn và Gia Đạt đều cảm thấy phẫn

nộ thay cho chị hai của họ. Bị một con bé vô phép trơ tráo đối xử như người tàng hình như thế mà vẫn... Yến Nhi quả thật là quá tốt! Chả trách sao đại ca lại yêu chị ấy đến vậy!

Chính Luận có vẻ như chẳng nghe thấy gì, chỉ lẳng lặng đón lấy từ Thanh Tuấn một hộp thức ăn đặt lên bàn. Yến Nhi cũng không hỏi thêm. Cô rất hài lòng vì sự lạnh nhạt trước vấn đề này của Chính Luận. Nguyễn Ái đã không xem cô hiện hữu, thì Chính Luận cũng nên đối xử với cô ta như một kẻ tàng hình.

“Ôm quá, dạo này không ăn uống đầy đủ như đã dặn?”

Chính Luận vừa nói vừa mở nắp hộp thức ăn. Nguyễn Ái nhón nhìn vào bên trong. Hừ, lại là trái cây? Muốn bạn gái lên cân sao lại cho ăn trái cây như khỉ trong rừng thế?

“Anh muốn người ta lên cân mà cho ăn trái cây như khỉ trong rừng thế?”

Theo thói quen, lời nói chẳng kịp thông qua đại não mà phóng vọt ra ngoài.

Tiếng cười trầm khàn lại vang lên. Văn Thành ném mình cái ụch xuống chiếc ghế cạnh Nguyễn Ái. “Anh cá là lời ra sau ý nghĩ không quá nửa giây.”

“Nói cái gì chứ? Cô không biết gì cả! Vì đại ca sợ chị hai thiếu vitamin, nên mới—”

“Bởi vậy em mới chọn anh làm đồng minh đó,” Nguyễn Ái ngắt ngang lời Thanh Tuấn, quay sang cười với Văn Thành. “Anh có radar rất nhạy!”

Phản ứng này lại đổi thêm một tràng cười từ Văn Thành.

“Nhưng anh có thắc mắc: Vì sao em nghĩ anh chắc sẽ giúp em nào?”

“Vì em đẹp.”

Một tràng cười khác lại trỗi lên.

“Và vì anh đang rất buồn chán nên muốn xem kịch,” Nguyễn Ái gật gù như đang đọc thơ.

“Cái con nhãi này—! Dám làm ngơ tao hả?” Thanh Tuấn trợn trừng mắt, càng tức giận hơn vì phó tướng của họ lại cười nghiêng ngả bên cạnh con bé trơ tráo.

Nguyễn Ái quay đầu lại nhìn thẳng vào Thanh Tuấn, hai bàn tay cô đưa lên chín ngón.

“Điều thứ chín trong danh sách của Nguyễn Ái: ‘Hạn chế nói chuyện với kẻ low IQ, nếu không sẽ chuốc họa vào thân’.”

“Ấy, sao lại thế?” Văn Thành hỏi với sự tò mò hẳn rõ trong mắt.

“Vì ba em bảo làm thế em rất dễ bị đánh. Tệ hơn nữa, khiến người khác cứng họng.”

“Hả? Ba em nói thế? Ngài bộ trưởng đúng là quá hiểu con gái. Lại có óc khôi hài cực kỳ.”

“Không phải ngài bộ trưởng. Là ba em. Ông bộ trưởng là người tình của mẹ em.”

Cách giới thiệu của Nguyễn Ái khiến mọi người sửng lại. Yến Nhi nhìn cô chăm chăm. Bàn tay đút trái cây cho Yến Nhi cũng chững hững giữa khoảng không. Ngay cả giọng cười của Văn Thành cũng ngưng bật. Không phải là nội dung câu trả lời. Mà chính cái cách Nguyễn Ái giới thiệu Bộ trưởng Vương Đăng Khoa là ‘người tình của mẹ’ một cách bình thản — cứ như cô đã làm cả trăm triệu lần — đã khiến người khác phải im thít, không biết nên phản ứng thế nào trước thái độ thư thái này.

Nguyễn Ái nhìn quanh. Như vỡ lẽ ra điều gì đó, cô nhoẻn cười thật tươi.

“Thấy chưa? Điều thứ chín quả không sai mà. Em khiến anh Thanh Tuấn muốn ‘binh’ cho một cú, và khiến mọi người ở đây đều cứng họng!”

“Ôi em gái! Em đúng là cứu tinh cuộc sống tẻ nhạt của anh!” Văn Thành vừa nói vừa choàng tay qua vai Nguyễn Ái, đoạn chồm đến nháy mắt với Yến Nhi. “Không có ý chê em đâu Yến Nhi, nhưng quả thật vì em nhút nhát ít nói quá...UI DA—!”

“Anh đừng tự tiện động vào em thân mật như thế,” Nguyễn Ái tươi cười nói với một Văn Thành đang xoa tay dữ dội — nơi vừa bị cô néo vào. Mặt anh nhăn nhó đến là khổ sở, miệng suýt xoa, “Sao lại khó khăn thế, hoa khôi Nguyễn Ái? Không phải trước đây em từng cặp kè rất nhiều sao?”

“Cặp kè nhiều không có nghĩa là cho người ta động vào tùy tiện. Em chỉ muốn cho người em thật sự yêu động vào em thôi.”

“Chà...vậy ý em là Chính Luận có thể làm gì với em cũng được?”

“Không.”

“Hử?”

“Do em không yêu anh Chính Luận. Em chỉ thích anh ấy vì vẻ ngoài điển trai.”

Gia Đạt đang ngửa cổ nốc lon nước ngọt, suýt nữa đã chết vì sặc.

Văn Thành lắc đầu, tặc lưỡi, ra chiều giảng viên lắm. “Không được rồi, cô bé. Em kiểu này thì làm sao giật bồ người ta? Đáng lẽ em phải nói rằng em yêu Chính Luận mê mết, đến trời long đất lở, đến sông cạn đá mòn, như thế mới khiến hắn cảm động chứ?”

Nguyễn Ái nhú mày, nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ sâu xa lắm.

“Thấy anh nói có lý phải không?” Văn Thành cười, “Đó chính là bài học đầu tiên trong giáo khoa Phản Diện dành cho em đấy!”

Ánh mắt cô dời đến đối tượng mới của mình, lúc này đang rút khăn giấy ra ân cần lau miệng cho Yến Nhi như một người chồng tận tụy. Trong lòng Nguyễn Ái dậy nên một cảm giác mới lạ khó tả.

“Chưa.”

“Gì?” Văn Thành hỏi, mắt tò mò nhìn sang hướng quan sát của Nguyễn Ái.

“Chưa. Nhưng trong tương lai, những khả năng anh vừa nói, rất có thể.”

Đấy. Thế là hằng ngày người ta lại thấy Nguyễn Ái — Nữ Phản Diện của tiểu thuyết Luận-Nhi — đi đi lại lại cùng với nhóm người Devil Prince. Một tuần, rồi hai tuần, thậm chí đến gần một tháng! Nàng hoa khôi đồng danh của khoa Thời Trang không quản nhọc nhằn, ngày ngày đón lấy sự châm chích của thiên hạ, lảng xảng bám sát ‘Ác Ma’, hết chuẩn bị đồ ăn cho đến xách đồ, rót nước... Một chút cũng không hề ca thán!

Ban đầu dân chúng còn rất ngạc nhiên vì thái độ hờ hững của nhân vật nam chính trong câu chuyện này. Vì phàm là những chuyện có liên quan đến bạn gái mình, hoàng tử đều xử lý rất cay cú. Thế mà bây giờ lại dửng dưng không thèm quan tâm đến ‘cái đuôi’ không được trông đợi. Dương Hoàng Yến Nhi thì càng lạ lùng hơn, lại còn lịch sự nhiều lần muốn tiếp chuyện với địch thủ, mặc cho sự hững hờ cố ý của cô nàng phản diện. Đám nam sinh trong nhóm thì không cần phải bàn, hơn hai phần ba đều đã gục ngã trước sắc đẹp thánh thiện của Nguyễn Ái. Ngay cả phó tướng của Devil Prince cũng cười nói âm ỉ với ‘cô gái vàng’ của ngài Bộ trưởng Bộ Ngoại Giao.

Chuyện sao lại quá hòa bình như vậy? Thật không giống với sự trông đợi của họ chút nào!

Từ cái ngày Nguyễn Ái tuyên bố sẽ cướp Võ Chính Luận từ tay Dương Hoàng Yến Nhi, dân tình trên forum trường đã âm ỉ lên nhiều giả thuyết, cũng như dự đoán nóng nảy lửa. Trước đây vốn có người lập topic nói về câu chuyện tình đẹp như tiểu thuyết giữa Võ Chính Luận và Dương Hoàng Yến Nhi: Hoàng Tử gục dưới chân Thường Dân. Topic lập ra với những ghi chép tưởng tượng theo

dạng fanfic nói về cuộc tình không biên giới, đã rất được hoan nghênh và update hình ảnh thường xuyên.

Bây giờ đây topic này lại càng ‘nóng’ hơn bao giờ hết, với sự có mặt của Nữ Phản Diện: Nguyễn Ái. Dân tình báo của trường đã cật lực tìm hiểu mọi thứ về cô nàng hoa khôi mới–lên–ngôi này, từ thân thế khiêm tốn lúc nhỏ đến người cha kẻ quyền thế hiện nay, từ người bạn trai đầu tiên vào năm lớp bảy đến kẻ gần đây mới bị cô ta ‘đá’: Chủ tịch Đoàn Văn Minh của Đoàn Hoa Group.

Tất cả về cô nàng chỉ có thể kết luận trong hai chữ: Hét–nói.

Nguyễn Ái chỉ mới vào trường chưa được hai tháng, nên dù rất xinh đẹp cũng chưa thu được nhiều sự chú ý. Tuy nhiên, sau buổi đụng độ tai tiếng hôm đó, mọi dư luận về cô nổ bùng ra như núi lửa phun tràn. 80% dân tình của trường đồng ý với một chuyện: Nguyễn Ái là một con nhỏ đáng ghét, không biết xấu hổ, đồ phá hoại gia can người khác, kẻ hoang tưởng, vâng vâng và vâng vâng... Những người mục kích cảnh tượng hôm đó thì không đáng nói, nhưng những kẻ chẳng chứng kiến gì cũng hòa vào thói phồng sự việc, bịa đặt ra nhiều chuyện thị phi. Nào là Nguyễn Ái hắt nước trái cây lên người Yến Nhi, nào là một Võ Chính Luận lạnh lùng đã nổi nóng cho Nguyễn Ái một bạt tay cảnh cáo, rồi còn có giả thuyết Nguyễn Ái đang lợi dụng phó tướng Văn Thành tội nghiệp để tiếp cận Chính Luận. Thật là một con nhỏ đê tiện mà!

Cột poll trên mạng “Ghét nữ phản diện Nguyễn Ái? Yes/No” càng ngày càng cao, là cột màu đỏ có chữ YES, với con số đáng kinh ngạc: 3024 votes.

“Kinh! Trường có hơn 5000 học sinh, bao gồm tất cả khác khối từ tiểu học đến hết đại học. Thế mà hơn nửa giờ là antifan của em đây,

Phản Diện à em thật là lợi hại!”

Văn Thành vừa cười ha hả vừa vỗ vai Nguyễn Ái một cách đầy phần khích. Cô gạt tay anh ra, ngón tay vẫn còn rê rê trên mousepad của laptop. Càng đọc những dòng chữ trải dài trên màn hình, cô càng mở tròn mắt kinh ngạc.

“Oh wow anh Chính Luận! Em không ngờ anh si tình đến thế đấy!”

“....?”

“Này nha, ngày 27 tháng 3, Chính Luận đứng dưới ban công chờ người yêu ra ‘nghĩa’ một cái rồi về. 3 tháng 4, Chính Luận cũng người yêu suốt 6 con đường đến bệnh viện vì một vết trầy cõn con. Còn có hình minh họa hằm hoi... ý mà... toàn hình vẽ.”

“...”

Yến Nhi có vẻ bất ngờ, nhưng sự e thẹn lộ rõ trên mặt. Cô đặt tay lên tay Chính Luận và nắm nhẹ, đôi mắt cô nhìn anh tràn đầy cảm xúc.

Đổi lại là một vẻ mặt – tuy lạnh lẽo – nhưng sự ôn nhu lại ngập tràn đôi mắt.

Chính Luận đưa tay lên chuẩn bị xoa đầu Yến Nhi như thường lệ.

Anh khựng lại bởi lực cản của một cánh tay mỏng manh chìa ra. Nguyễn Ái lúc này đã đứng hằm dặng, chồm cả người về phía cặp tình nhân đối diện.

Đôi mắt nâu láy của anh lần đầu tiên trực diện chạm mắt cô.

“Bỏ ra.”

Lạnh lùng. Vô cảm.

Nguyễn Ái nhanh chóng bỏ ra, cô ngồi thụp xuống, lại tiếp tục cúi nhìn vào trang web mạng, điệu bộ lúng túng.

Hoàn toàn không biết rằng anh đang nhìn thẳng vào cô. Là Võ Chính Luận đang chăm chăm nhìn cô không chớp mắt.

Mọi người xung quanh đều nín thở quan sát.

“A!”

Đập mạnh tay xuống mặt bàn, Nguyễn Ái đứng bật dậy trong ánh mắt ngỡ ngàng của cả căng-tin. Cô dùng dùng quay người bỏ đi, gót giày nện xuống nền gạch lạnh tanh, nghe đến là đồng đánh.

Vừa đến ngưỡng cửa căng-tin, cô lại đánh một vòng quay về chỗ bọn Văn Thành và thả mình ngồi phịch xuống, mày nhíu lại dữ dội, hai tay bấu chặt nơ bướm trên ngực áo.

“Gì thế, Ái?” Văn Thành hỏi với ánh mắt bảy phần quan tâm, ba phần hứng thú.

“Không biết nữa...như là bị bệnh tim ấy!” cô đấm đấm vào lồng ngực, mặt mày e sợ, “Tự nhiên lại nói lên!”

“Đau tim!”

“...”

“...”

“ ... ”

Băng đi một lúc, Văn Thành bật cười thành tiếng, tay gác lên trán than thở một cách đầy kịch tính.

“Thôi tiêu rồi.”

Kể từ lúc ấy, ánh mắt nhìn Nguyễn Ái của Yến Nhi đã đổi khác.

Là bực dọc, dè dặt, lẫn e sợ.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 3: Alclubmaster

Internet, quả là một thế giới đáng sợ...

“Nè, sao thế Nguyễn Ái? Hôm nay không đi ‘cưa’ devil của mà y à?”

Ngọc An chống cằm ngồi nhìn cô bé xinh đẹp ngẩn ra cạnh cửa sổ, mái tóc nâu vẫn óng mượt nhưng hôm nay lại thẳng tuốt, thay vì xoắn lộn tĩ mĩ như thường ngày. Điều này chứng tỏ có gì đó rất không ổn với cô nàng Nguyễn Ái ưa–chưng–diện.

“Đừng chọc nó. Mới bị đau tim xong đấy,” Mai Loan bâng quơ nói, mắt vẫn ngó xuống cuốn tiểu thuyết đang đọc dở.

“Cái gì? Đau tim?”

“Chuyện dài lắm.”

“Kể nghe.”

“Người ngu tình cảm như mà y nghe cũng ko thấm.”

“Mà y nói chuyện kiểu đó thì có ngày bị tát gãy quai hàm.”

Gập quyển sách lại, Mai Loan thở dài. Cô trừng mắt nhìn nhỏ bạn ‘vũ nữ’ của mình, rồi lôi từ túi xách ra một xấp giấy trắng.

“Đến mệt cái con mù công nghệ thông tin nhà mà y! Đọc đi!”

Ngọc An mắt sáng lên khi vợ lấy xấp giấy. Hẳn lại là tiểu thuyết những cùi Mai Loan viết. Thế mà tại sao cô lại chẳng bao giờ chống cự được sức quyến rũ của đám văn chương nhí nhố này nhỉ?

Nhưng xấp giấy đó nào phải là tiểu thuyết tiểu thuyên gì. Vốn chỉ là tài liệu trên mạng Mai Loan in ra, hình như là hội thoại trên forum. Mà gì dài khiếp, cả một xấp.

Đại khái thì đám tài liệu nói về sự kiện xảy ra hôm đó. Một bức ảnh to tướng của Nguyễn Ái chụp lấy tay Devil với biểu hiện khó hiểu trên mặt đập vào mắt Ngọc An, không khỏi khiến cô tò mò. Nhưng sự tò mò chuyển sang choáng váng khi đọc những dòng thông điệp phía dưới:

Nguyễn Ái ngăn cản hoàng tử âu yếm người yêu của mình, sau đó phát ngôn rùng rợn.

Phía dưới tựa đề là những dòng chữ nói lan man về hành động bất ngờ của nữ phản diện, rằng nó lố bịch làm sao, đáng ghét làm sao, trẻ con làm sao. Vậy mà vẫn chưa đánh bại được chuyện động trời khác: Nguyễn Ái dậm chân bỏ đi như một con bé mười tuổi, đoạn quay lại tuyên bố cô bị ‘đau tim’. Ở phía dưới còn có cả video clip thu lại chuyện diễn ra lúc đó.

Ngọc An tròn mắt, quay sang nhìn trần trối Nguyễn Ái.

“Trời đất! Đó giờ tao tưởng IQ mày rất cao. Sao lại nói ra câu ngu ngốc như thế?”

Nguyễn Ái vẫn cứ thẫn ra, mặc kệ cho miệng lưỡi liếng thoắng của Ngọc An liên tiếp dùi thẳng vào tai.

“Ngu ngốc gì? Tao nghĩ nó rất lãng mạn ấy chứ, là một câu quá hay. Tao phải ‘chôm’ để viết vào fic của mình mới được,” Mai Loan phẩy tay, miệng cười tươi khi mắt vẫn dán vào cuốn tiểu thuyết.

“Hay chỗ nào? Nói chuyện như một con ngó!”

“Đó là cái tinh túy trong tình yêu đấy, cô nương ạ.”

Thấy một nửa xấp giấy xuống bàn, Ngọc An gõ gõ móng tay lên đĩa của mình lên chúng. “Tinh túy gì mà giờ ngoài đồ đê tiện, con Ái còn bị gán cho cái từ ‘ngu dốt’ đây này! Ông bộ trưởng mà biết cục vàng của ông ta bị nhạo cười kiểu này, thì tao với mày có mà húp cháo!”

“Đọc hết nửa khúc sau đi hăng biết,” Mai Loan cười thâm thúy. “Đây chính là tài năng trời ban của Nguyễn Ái nhà ta.”

* * *

Cách đó hai dãy hành lang, trong phòng máy tính, cũng có hai thằng sinh viên đang rộn rã bàn luận về topic này.

“Cái gì thế này? Cái con hồng hách đó giờ cũng có fanclub?”

“Haha...Đừng tức giận thế chứ chú Tuấn. Người như Nguyễn Ái có fanclub hoàn toàn không lạ đâu,” Văn Thành vừa cười vừa loay hoay gõ thứ gì đó trên bàn phím.

“Nè đừng nói mày là người...”

“Không, không! Tao thề đó, tao không biết gì về vụ này đâu!”

“Thế cái đứa rồi hơi nào tạo fanclub cho con quý cái này đây?”

“Không biết ai nhưng quả nhiên là một người sáng suốt.”

“Nguyễn Văn Thành!”

“Dịu nào bạn hiền,” Văn Thành cười ha hả, “và mày thiếu từ ‘Đỗ’ rồi. Rõ ràng là ‘bạn ác’, hiền cái mẽ gì. Tên họ bạn thân mà cũng không thèm nhớ.”

Thanh Tuấn chỉ hừ một tiếng rõ to, rồi quay lại với cái thread đáng nguyên rủa, chỉ mới lập vào đêm qua.

* * *

Chính thức thành lập fanclub Nguyễn Ái!!!

Tự tin. Thẳng Thắn. Xinh Đẹp — Mỹ nhân hiện đại của thế kỷ 21.

[Alclubmaster] Đón chào các bạn đã đến với Alfanclub! Nếu các bạn đã vào được đến đây với tấm lòng chân ý muốn gia nhập: Vậy xin chào mừng đã thoát khỏi thế giới u mê!

Cái gì mà là thì rằng ‘Tình yêu cổ tích’ chứ? Vốn dĩ Devil đã bao giờ chính miệng bảo là yêu YN đâu?(Ko thèm ghi rõ tên vì ko đáng ghi) Lại cũng chưa bao giờ chính miệng tuyên bố YN là bạn gái của anh cả!!! Và lại nếu Devil đã không phản đối Love(Nguyễn Ái) tồ tồ đi theo, chứng tỏ có cảm tình với Love rồi.....nói chung, Love là một người con gái tuyệt vời.Tôi yêu bản tính thẳng thắn của cô ấy, lời lẽ xuất phát từ tim. Không giả tạo cũng chẳng câu nệ. Lời nói ngây thơ của cô ấy hôm đó (“Đau tim!”) thật khiến người ta cảm động. Bản thân cô còn không ngờ cô thật ra đang đau lòng đứt ruột vì Devil ấy mà. Love quả thật yêu Devil sâu đậm quá rồi...

[Hunnieee] Mát dây hả? Ai biết con đó đau tim thật thì sao? Mù sao mà không thấy Devil chăm sóc cho Yến Nhi cỡ nào? Đó ko phải tình yêu nữa thì cái gì?

[Futuredream] Đồng ý với Alclubmaster, mình thích mẫu người như Nguyễn Ái, dám nghĩ dám nói, dám nói dám làm. Cho tham gia với!

@Hunnieee: Bạn nói sai rồi. Không thấy vẻ mặt của Nguyễn Ái lúc đó sao? Thật là nghĩ lại cũng khiến tim mình rỉ máu... cái đó nếu là không đau lòng vì yêu thì...

[Hoanglan02] Đúng là đám điên! Đi thần tượng con hồ ly tinh phá hoại hạnh phúc người ta!

[Goong14165] Hồ ly tinh đúng là hồ ly tinh,

Giờ lại 'để' ra thêm một nhóc con cái.

Một bọn người rủ nhau đi giết trai cả đeeeeee!!!

[Songheekyo77] Đừng có mà chửi khéo người ta đấy nhá! Không thích Love thì biến đi, ai mượn vô đây nói nhảm?!!

...

* * *

“Cái gì thế này?!!” Thanh Tuấn gầm gừ. “Con số hội viên: 127?!! Có lộn không? Bọn trẻ thời nay thích con gái chanh chua ác độc như vậy à?!!”

“Hà hà...Còn chưa đâu,” Văn Thành nhòai người qua chỉ chỉ vào màn hình. “Còn có topic viết fanfic cho tao và Nguyễn Ái nữa này!

Không ngờ tao cũng nổi tiếng gớm!”

“Đúng là lũ khùng! Mà kiểm tra IP xem cái con Alclubmaster này là ai. Không chừng chính là con quỷ Ái đấy chứ ai vào đây nữa!”

“Hà, Tuấn à, xem ra đầu óc mày thông minh được chút rồi đó. Nhưng không đúng chỗ rồi.”

“Gì hả?”

“Mày tiếp xúc với con Ái cả tuần nay. Thấy nó có kín đáo giữ kẽ không?”

“Giữ cái gì? Nói toạc móng heo, chẳng cần cả nể ai!”

“Vậy đó, nên giả dụ Nguyễn Ái có muốn lập fanclub cho mình. Tao cá cô nàng sẽ giương cờ và biểu ngữ huênh hoang diễu hành quanh trường, thay vì giả vờ khiêm tốn bầy dụ người ta thế này.”

Thanh Tuấn mặt xụ xuống, có vẻ thất vọng. “Ừ... tính ra thì... vụ nó thích đại ca chỉ vì đẹp trai nó cũng dám nói ra miệng. Con gái không biết xấu hổ như vậy làm gì có chuyện giấu thân phận lập fanclub cho mình chứ.”

“Mày thấy không? Đâu phải chỉ mình tao là thích con Ái. Hiện thực chứng minh con gái phản diện cũng được nhiều người ủng hộ đấy chứ.”

“Hừ!” Thanh Tuấn hậm hực đứng lên, kéo ghế toan bước ra khỏi phòng. “Ủng hộ thì đã sao? Đại ca vốn dĩ yêu Yến Nhi. Con nhỏ đó có làm gì cũng không lay chuyển được đại ca đâu!”

Nói rồi, anh đá cửa đi mất.

“Hừm...’không lay chuyển được’, eh?” Văn Thành làm bầm.
Đoạn quay sang gõ tiếp trên máy vi tính.

Một phút trôi qua trong yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ máy lách cách chiếm ngự không gian. Hai phút, ba phút sau, Văn Thành vươn vai, uốn ngực rồi thờ hất ra nhẹ nhõm.

“Xong! Giờ thì đi đánh bóng thôi!”

Trước khi rời khỏi gian phòng, như chợt nhớ ra điều gì, anh quay lại với nụ cười nờ rộ trên môi.

“Lần sau nhớ xóa cookie nhé, không thì cả trường sẽ biết được thân phận you đấy, Alclubmaster.”

Cánh cửa vừa đóng, phía cuối phòng một tiếng động vang lên. Alclubmaster đặt cuốn sách úp trên mặt xuống, miệng nở một nụ cười nhỏ xinh đẹp đến không ngờ.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 4: Thà Giết Đi

Từ một thiếu nữ mười tám nông nổi, thoáng chốc cô đã mang khí thế một nữ cường nhân chính chắn, lẩn khuất trong đáy mắt là sự quyết tâm tăm tối.

“Khi em bắt đầu cảm thấy nếu chiếm không được thì thà giết đi.”

Giờ học Tài Chính Tiền Tệ của bọn Văn Thành.

Chán đến ngáp lên ngáp xuống. Phó tướng quay sang hướng đại ca, thấy hắn ta đã ngã người ra ngủ như thường lệ. Thầy Hoài khi lướt ngang đôi lúc còn cố tình nhẹ bước, chứ đừng nói đến xách tai đánh thức học sinh lười biếng. Thật không hiểu Chính Luận làm sao lên lớp, vì mỗi lần thi cử hắn đều bỏ giấy trắng, khoác nón bảo hiểm đường hoàng bước ra khỏi lớp. Nghe đâu Võ thiếu gia là một thiên tài, vốn đã được huấn luyện kỹ càng bởi các chuyên gia trong ngành từ thuở nương nhờ Hoàng Thạch Dã. Việc gia nhập cái trò cấp sách đến trường, có chăng đều vì sự chán chường của hắn đã lên đến đỉnh điểm, sinh ra ý muốn thường thức đời sống ‘thường dân.’

Chỉ khổ cho cái thân Văn Thành, vì phải giữ vững lớp vỏ bao bọc là một sinh viên gương mẫu, nên phải ề đầu ra học, vừa học mà vừa quản lý băng nhóm cho Chính Luận nữa chứ! Bọn công tử lẩn đầu gấu trong trường này, phần lớn đều quy tụ dưới trướng Chính Luận vì gia thế đáng sợ của anh chàng, cứ mong sẽ được người thừa kế tương lai của tập đoàn hắc diện Võ Gia chú ý đến. Văn Thành là

người xử lý mọi chuyện, trong khi Chính Luận không thèm làm gì. Con người đó, Văn Thành cảm thấy hắn dường như đã mất hẳn hứng thú với cuộc sống, hoàn toàn không quan tâm khi được người ta ái mộ, tôn sùng, sợ hãi, thậm chí nhạo báng... cứ như mạch cảm xúc đã đứt bật từ lâu. Đối với hắn, mọi diễn biến kịch tính xung quanh, chẳng khác nào một bộ phim không–một–chút–thú–vị được trình chiếu trước mặt hằng ngày. Trong bộ phim này, hắn là đại ca, là hoàng tử, sở hữu thế lực đáng gờm, một người bạn gái mẫu mực, một đám đàn em trung thành cẩn cẩn – và cả Văn Thành, phó tướng kiêm đạo diễn bộ phim.

Văn Thành còn nhớ, lần đầu tiên anh hỏi hắn vì sao lại không hề từ chối khi được tôn làm đại ca của một bọn nhóc sinh viên hỉ mũi chưa sạch, không lẽ hắn – dường dường xuất thân từ bộ máy đánh thép của nhà họ Hoàng – lại màng đến mấy trò đánh trận giả nhí nhố này? Câu trả lời của hắn đã khiến anh có phần chột dạ, song lại không ngạc nhiên mấy trước thái độ bất cần thường thấy này: “Tự dưng có một đám trẻ ngu xuẩn đến nhận tôi làm đại ca, có bại nào mới từ chối. Vở kịch này có vài phần thú vị.”

Thở dài, Văn Thành hiểu chứ. Tất cả mọi việc: vào vai sinh viên, băng nhóm học đường, cuồng quay trong lứa tuổi của mình, chẳng qua chỉ là những tình tiết trong vở kịch giúp giải khuây của ngài Võ Gia. Huống chi, việc quay về với lứa tuổi của mình, đã khiến sinh hoạt của Võ Chính Luận trở nên dễ dàng hơn rất nhiều: không ai phiền hà, không người khiêu khích, không những va chạm tanh mùi thuốc súng, máu tươi.

Hắn đã từng đắm chìm vào thế giới tội lỗi đó. Và vô cùng chán ngán nó.

Vì vậy, Văn Thành không mấy ngạc nhiên khi Võ Chính Luận ghét sự ồn ào náo nhiệt đến vậy. Tuy đăng ký vào khoa Kinh Tế và lên lớp đều đều, song phần lớn thời gian hắn đều nghỉ học, lái xe vòng quanh các ngõ ngách của cái đất nước nhỏ bé này. Khi hiếm hoi chường mặt đến trường, lại chẳng bao giờ ở quá vài tiếng, do không thích ứng với không khí chộn rộn của bọn sinh viên. Ngay cả khi ở với bạn gái, Yến Nhi cũng phải biết điều mà kiệm lời.

Duy nhất, có một điều đáng ngạc nhiên: một năm trở lại đây, hắn đột nhiên đi học rất đều đặn. Ai ai cũng nghĩ đó là do sự xuất hiện của Yến Nhi. Song, chuyện này luôn gợi lên một cái gì đó khó hiểu trong đầu Văn Thành. Anh không nghĩ Yến Nhi chính là nguyên nhân.

Anh có cảm giác, hắn đang chờ. Chờ một điều gì đó chấn động xảy ra...

* * *

“Em nói cái gì? Nói lại xem nào?”

Văn Thành giật mình ngó xuống phía thầy Hoài, chợt nhận ra sự thình lạng trong lớp hôm nay không đơn giản chỉ vì uy danh của vị thầy giáo khó tính.

Mái tóc nâu lộn bông bênh cùng khuôn mặt thuần khiết. Quần áo Gucci chính hiệu cùng chiếc túi LV đủng đỉnh. Và đặc biệt là đôi gày cao gót đỏ chói.

Văn Thành mỉm cười. Bên cạnh anh, Chính Luận vẫn bất động, đôi mắt nhắm nghiền.

“Thưa thầy, em đến đây để được ở bên cạnh người em thích. Xin thầy cho em ở lại trong lớp.”

“Em—” ‘Tôn Hoài là một người nổi tiếng khó tính, giận đến đỏ mặt tía tai.’ “Em nghĩ mình là ai? Ra khỏi lớp tôi ngay!”

Nguyễn Ái nở nụ cười trong sáng trước bao con mắt kính ngạc của lũ sinh viên lớp trên. Cô đưa tay lên, ra dấu cho vị thầy giáo lại gần, đoạn nhón chân và rí thềm vào tai ông vài điều.

Ban đầu chân mày thầy Hoài nhíu lại dữ dội. Sau lại dần dần giãn ra đến yên bình, thậm chí có phần vui vẻ.

“Tha—thật sao?” Tôn Hoài đột nhiên mở to mắt, sửng sốt.

Nguyễn Ái ngoác miệng cười tươi tắn, mắt híp lại. “Em thề!”

“Tôi...tôi không...” khuôn mặt vốn thường ngày cáu kỉnh của thầy Hoài bỗng nhiên mềm nhũn đến tội nghiệp, sự cảm kích pha lẫn bối rối toát ra trong đáy mắt.

“No problemo!” Nguyễn Ái nhí nhảnh nói. Rồi trước bao đôi mắt kính hoàng của mọi người, cô nhón chân lên hôn một cái rồ to vào má ông thầy khó tính.

“Vậy nhé! Em đi tìm chỗ ngồi của mình đây!”

Rồi cô háp tấp bước lên những bậc thang của dãy bàn trên, tiếng giày lóp cốp vang vọng cả gian phòng, bỏ lại phía sau một Tôn Hoài sững sờ như pho tượng.

“Chào anh Luận! Chào anh Văn Thành!” Nguyễn Ái vui vẻ nói, đoạn ngồi xuống bên cạnh Chính Luận. “Em đến để khước trương

chiến–lược phản–diện của mình đây!”

“Cái con bé này... đúng là lắm chiêu thật,” Văn Thành ngoác miệng cười, nhòai người sang Nguyễn Ái. “Em làm cách nào hay thế, phản diện?”

“Hì hì...” Nguyễn Ái cười híp mắt, quay qua nhìn quanh rồi nhòai người đến sát Văn Thành nói nhỏ. Chỗ họ đối mặt nhau bây giờ, chính là ngay trước mặt kẻ ngồi giữa vẫn đang ngã người say ngủ: Chính Luận.

“Em tìm được nguồn tim thích hợp để thay cho con ông ấy.”

“Thay tim? Làm sao em biết được chuyện đó?”

“Có tiền có quyền muốn biết gì chẳng được,” cô cười một cách đơn thuần.

“Em làm vậy không cảm thấy mình sai sao?”

“Sai sao được khi điều đó cứu được người? Em theo chủ nghĩa hiện thực, việc gì đem lại kết quả thì làm. Khái niệm sai đúng không quan trọng.”

“Vậy... không sợ người khác nói là dựa vào cha mẹ sao?”

“Không hề. Vì quả thật em dựa vào gia thế mà. Và người đó không phải ba em.”

Văn Thành cúi đầu, mắt nheo lại ra chiều nghi ngờ, “Đừng nói với anh là... em làm thế này với tất cả thầy cô của Chính Luận nhé.”

Nguyễn Ái đập tay xuống bàn, miệng cười đắc chí. “Chính xác! Bởi em mới nói anh có radar rất nhạy đó, đồng minh!”

“Này, anh chỉ giỡn thôi,” mắt Văn Thành mở to, giọng đột nhiên nghiêm túc. “Em thật sự làm thế?”

“Đúng.”

“Mất công lớn vậy chỉ để đến lớp cùng Chính Luận?”

“Đúng.”

“Nhưng... làm cách nào... bọn anh có trên mười giáo viên bộ môn...” Văn Thành ngập ngừng với sự sửng sốt giờ đã bị thay bằng tính tò mò thuần túy.

“Là người thì đều có điểm yếu cả thôi. Ban ơn lộc không được thì hăm dọa, có nhiều cách lắm...” Nguyễn Ái đưa tay lên mân mê tai, mắt ngó lên trần nhà ra chiều suy nghĩ.

Sững sờ một lúc trước dáng vẻ chân thành của con người trước mặt, Văn Thành thật không ngờ cô bé suýt soát mười–tám này lại có thể nói ra những điều thủ đoạn như thế mà không hề chớp mắt, hay một chút mảy may tội lỗi.

“Này, hỏi thật,” anh nhanh chóng lấy lại vẻ tinh nghịch thường ngày. “Em đạo gì thế?”

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, cô lắc đầu. “Em không có đạo.”

“Vậy em thích nhất đạo gì?”

“Hừm... có lẽ là đạo Chúa.”

“Thế thì chết em rồi. Chết sẽ xuống địa ngục đấy, phải đi xưng tội thôi...”

“Sao phải xưng tội?” Nguyễn Ái vô cùng ngạc nhiên.

“Vì làm điều trái lương tâm chứ sao?”

“Nhưng em đâu có thấy lương tâm bị trái đâu...” cô bĩu môi.

“Còn không nữa?” anh giả vờ nghiêm nghị. “Ép buộc người khác làm điều mình không thích là trái lương tâm chứ gì?”

“Ép buộc người khác chỉ là không đúng thôi. Chứ từ đâu ra chuyện trái với lương tâm?”

“Hả? Là sao? Em biết nó là sai, nhưng lại không cần rút lương tâm?”

“‘Sai’ là chuẩn mực của xã hội. Trong chuẩn mực của em thì việc gì thích là không sai.”

“Em ích kỷ quá đấy, cô nhóc,” Văn Thành cười hề hề.

“Em là ‘phản diện’ mà,” Nguyễn Ái cười lại.

“Xem ra, em yêu Chính Luận mất rồi.”

“...”

“Sao thế, Nguyễn Ái cường hùng của chúng ta cũng có lúc cứng họng sao?”

Nguyễn Ái quay sang nhìn khuôn mặt Chính Luận đang say ngủ. Thiếu gia Võ Gia mang nét đẹp pha lẫn giữa Đông Phương huyền bí và Tây Phương sắc sảo. Mi dài, chiếc mũi thẳng và hốc mắt sâu nói rõ nguồn gốc Châu Âu gợi cảm, đôi môi mỏng và khóe môi cong hứa hẹn một nụ cười hớp hồn — mặc dù chưa một ai thấy được

điều đó. Khuôn mặt góc cạnh rất nam tính, như thể được tạc ra từ những pho tượng chiến binh La Mã...

“Anh ấy đúng là đẹp trai thật...” Nguyễn Ái thở dài đầy mơ mộng.

“Vậy em yêu anh ta thật sự chỉ vì đẹp sao?”

Nguyễn Ái dường như không nghe thấy Văn Thành hỏi gì, cô tiếp tục phát biểu một cách say mê. “Bạn trai của em trước đây đều rất điển trai, nhưng không ai đẹp được một góc bằng anh ấy... Có lẽ đó là lý do em thích anh Chính Luận nhất từ trước đến giờ.”

Văn Thành xụ mặt, trợn mắt khi nhìn vẻ mơ màng trên mặt Nguyễn Ái. “Này cô nương, em có cần phải đi rêu rao sự nông cạn của mình thế không?”

Nguyễn Ái quay lại Văn Thành, nhú mày thắc mắc. “Nông cạn?”

“Yêu người ta vì vẻ bề ngoài.”

“Không phải ai cũng thế à?”

“Dĩ nhiên không rồi. Em đang sống trong thế giới nào thế?”

“Không vì thế thì xã hội có thẩm mỹ viện làm gì? Còn sản phẩm làm đẹp, vâng vâng và vâng vâng...?”

“Đó là cách nghĩ của riêng em thôi. Tình yêu bao hàm nhiều thứ lắm...”

Nguyễn Ái nhăn mũi. “Không hiểu. Nói chung em đã tìm được người đàn ông đẹp trai nhất thế gian này rồi, người có thể sẽ khiến em yêu cuồng nhiệt.”

“...” Văn Thành thở dài. “Thôi một em lớn sẽ hiểu. Nhưng mà ‘sẽ’ là thế nào? Em vẫn chưa ‘bắt đầu’ yêu sao?”

“Chưa.”

“Hay thật. Em là người máy hay sao mà biết lập trình của mình thế?” Văn Thành quay lại vẻ tò mò tinh nghịch thường ngày.

“Biết chứ sao không,” Nguyễn Ái nhún vai.

“Thế như thế nào mới biết được đã bắt đầu?”

Vẻ mặt Nguyễn Ái thay đổi. Từ một thiếu nữ mười tám nông nổi, thoáng chốc cô đã mang khí thế một nữ cường nhân chính chắn, lần khuất trong đáy mắt là sự quyết tâm tăm tối.

“Khi em bắt đầu cảm thấy nếu chiếm không được thì thà giết đi.”

Khóe miệng Ác Ma lại một lần nữa nhếch lên. Nhưng không một ai trông thấy.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 5: Sợ Gì Không Làm Ác?

Con đường đi đến Cái Ác, là xuất phát từ Cái Thiện

Mọi Ác Ma đều đã từng một thời đội qua mũ miện hào quang của Thiên Thần.

Những ngón tay xoắn vào nhau day dứt. Vẻ mặt bút rứt bất an. Quả tim đau khổ đến không còn sức lực.

Đọc những tiến triển của Alfanclub trên forum trường, những hình ảnh Nguyễn Ái ngồi sát cạnh ngắm nhìn Võ Chính Luận đang ngủ say khiến lòng Yến Nhi rối bời, tâm trạng chới với, lạc lõng.

Tại sao chứ? Tại sao?

Cô biết rõ Chính Luận yêu cô. Nhưng tại sao cô lại bất an thế này? Lại ghen tức đến muốn vỡ mạch máu như vậy? Chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp với dáng vẻ tự tin kia, cô chỉ muốn xé bỏ cái vỏ yếu đuối của mình để lao vào cào cấu con bé đó. Nên nhớ, cô là vai chính trong câu chuyện này, cô không nên có những ý nghĩ thấp hèn như thế!

Cô không nên!

Nhưng cô không thể điều khiển được bản thân nữa rồi.

Cô rất rõ tình cảm của Chính Luận. Anh luôn nhìn cô với đôi mắt trìu mến đến tan chảy. Có đôi khi cô bạo dạn hỏi “Anh có thích em không?” anh lại dùng chính đôi mắt ấm áp đó dõng vào rồi ân cần xoa đầu cô.

“Anh thích mái tóc rối bù của em.”

Anh hôn lên mũi cô. Luôn là như thế. Một nụ hôn thật dễ thương, chứng tỏ tình cảm của anh thay lời nói. Anh là người rất kiệm lời...

Anh chăm sóc cho cô tận tụy, bảo vệ cô hết mình.

Anh yêu cô.

Và cô nên thỏa mãn với điều đó! Cô không nên ghen tức với Nguyễn Ái! Cô ta chỉ là một nhân vật phản diện trong câu chuyện giữa anh và cô thôi... Nhất định là vậy! Anh còn thậm chí chưa bao giờ nói với Nguyễn Ái hơn hai từ “bỏ ra” hôm đó...

Nhưng anh đã cười.

Nụ cười đầu tiên cô được thấy.

Và người làm anh cười không phải là cô.

Yến Nhi nhắm mắt trấn tĩnh. Khi quay lại với trang viết trên mạng, dòng chữ đỏ thắm từ một fan cuồng của cô và Chính Luận chọt đập vào mắt.

Sao ss Nhi có thể hiền đến thế chứ? Người ta đang ra mặt cướp chồng của mình lộ liễu thế kia! Ss Nhi phải mạnh mẽ lên chứ! Phải hạ đo ván con hồ ly kia! Như thế mới không hổ danh bạn gái của Devil! Đối với cái ác thì sợ gì không làm ác với nó?

“Đôi với cái ác thì sợ gì không làm ác với nó...”

Đôi với cái ác thì sợ gì không làm ác với nó?

Sợ gì không làm ác với nó?

Cô phải cứu lấy Nguyễn Ái, cả cô, và Chính Luận nữa!

Cô phải!

* * *

Nhà vệ sinh nữ.

Nguyễn Ái loay hoay sửa lại mái tóc trước gương. Không biết vú nuôi đã làm gì với máy uốn tóc của cô thế nhỉ? Không đủ độ nóng nên hôm nay những lọn tóc cứ đơ ra sao ấy! Chết thật, thế thì làm sao một lát vào lớp gặp anh Luận đây?

Cô cong môi ảo não.

Bên cạnh có tiếng cười khúc khích. Cô liếc sang, toan mắng mỏ nhỏ nào vô duyên lại cười trên sự đau khổ của cô như thế, chợt khựng lại khi trông thấy người đó.

Dương Hoàng Yến Nhi.

Lập tức cô quay ngoắt lại không thềm quan tâm. Biết sao được, cô thật sự không muốn nói chuyện với người này. Ngay cả nhìn cũng không. Với Nguyễn Ái, ghét thứ gì thì cô sẽ xem như nó không tồn tại. Chỉ cần tập trung vào mục tiêu phía trước là được.

“Xin lỗi em, nhưng vì em quá dễ thương...” Yến Nhi nhỏ nhẹ lên tiếng. “Chẳng trách sao bọn Văn Thành lại thích em đến vậy.”

“ ... ”

“Chị biết em rất ghét chị. Nhưng có những điều chị phải nói.”

“ ... ”

“Chính Luận là bạn trai của chị. Anh chị đã quen nhau gần hai năm rồi. Tình cảm vô cùng tốt. Nếu em có lòng tự trọng, thì không nên mất thời gian chen vào giữa anh chị như thế.”

Giọng Yến Nhi yếu ớt và dè dặt, không khỏi khiến người nghe cảm thương. Tuy nhiên, Nguyễn Ái vẫn bơ bơ ra đấy. Cô từ nhỏ vốn là người ích kỷ vô tâm như thế. Và hoàn toàn không xấu hổ vì tính lập dị của mình.

“Xem ra...em rất cố chấp...” âm thanh phát ra từ Yến nhi chợt đanh lại.

Nguyễn Ái vẫn không thèm nhìn lấy đối thủ của mình, cô ung dung lắc lắc mái tóc, rồi cúi xuống vịn nước rửa tay.

“Chị...chị thật không muốn như thế đâu... Làm thế này là không đúng, nhưng nó tốt cho cả em và chị. Anh Chính Luận sẽ mãi mãi không thể yêu một con người như em, nên đừng làm mình đau khổ nữa...”

“...Hãy để chị giúp em chấm dứt trước màn mỏng của sự đau khổ này. Về sau, em sẽ biết ơn chị.”

Nguyễn Ái tắt nước. Chân mày cô nhíu lại. Nói năng kiểu gì thế này? ...không phải là cô ta muốn...

RẦM!

Trán Yến Nhi rướm máu, mặt gương soi rạn nứt.

Cô run rẩy ôm lấy đầu, sau đó chạy một mạch ra khỏi nhà vệ sinh.

“Chị chỉ muốn tốt cho em...” là sáu chữ cuối cùng Yến Nhi để lại.

Nguyễn Ái cứ đứng đấy. Cô chau mày nhưng không hề hoảng hốt, cũng chẳng có ý muốn chạy theo giúp đỡ Yến Nhi. Nếu cô ta đã có đủ thời gian soạn ra đoạn diễn thuyết hùng hồn vài phút vừa rồi, hẳn đã dự liệu lợi hại mọi chuyện. Giúp đỡ có khi lại rối thêm kế hoạch của cô ta.

Vội lại, Nguyễn Ái cũng không muốn giúp đỡ tình địch chút nào.

Nhún vai, cô quay lại và tiếp tục mở vòi rửa tay. Nguyễn Ái vốn mắc bệnh ưa sạch sẽ.

.

* * *

“NGUYỄN ÁI! MÀY CHẾT VỚI TAO!”

Thanh Tuấn hung hãn cùng đám đàn em xông vào nhà vệ sinh. Cánh cửa bị tông ra nằm thảm thương trên nền gạch u uất. (Sao cứ phải làm thế nhỉ? Cứ mở ra là được rồi^^)

Nguyễn Ái liếc nhìn Thanh Tuấn qua phản chiếu trên mặt gương rạn nứt. Trong thoáng chốc, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ ngạc nhiên

vô cùng, song lại không hề đan xen cùng nỗi sợ.

“Nhanh vậy à? Tôi vẫn còn chưa rửa tay xong.”

“Mày—!”

Thanh Tuấn giận tím mặt khi trông thấy sự thản nhiên của cô. Cứ như việc đã làm vài phút vừa rồi không phải là gì đối với con người này. Rốt cục, Nguyễn Ái này đáng sợ đến mức đó sao?

Anh áp sát cô, đến khi họ chỉ cách nhau hai bước. Nguyễn Ái ngược mặt lên, đôi mắt mở tròn, khí khái chân thành khi lên tiếng mở lời.

“Tôi không đánh cô ta.”

“Nói dối!” Cơn giận trong Thanh Tuấn ngay lập tức tuôn tràn. Yếu Nhi yếu đuối như vậy, đáng thương như vậy, thánh thiện như vậy, lại còn muốn che giấu cho cô ta nữa! Vậy mà cô ta dám trợn mắt nói láo như vậy sao? Tệ hơn nữa, không một chút cắn rứt trong đôi mắt ướt át kia!

“Tao không bao giờ muốn đánh con gái. Nhưng loại nhà giàu mất nết như mày không dạy dỗ thì không bao giờ hiểu ra được đúng sai!”

Nói rồi anh nắm tóc Nguyễn Ái lôi đến trước cửa buồng vệ sinh, chân đạp tung cửa rồi nhấn đầu cô xuống bồn cầu.

“Thế nào? Đã tỉnh ra chưa?! Con khốn?!!” Thanh Tuấn vừa la lối vừa nhấn xuống, rồi lại kéo lên.

“Anh Tuấn à, được rồi... làm thế cô ta chết mất,” một tên đàn em nhìn nhỏ lên tiếng, đôi mắt toát ra vẻ cảm thương cho cô gái xinh đẹp.

“Đúng đó, anh thấy này giờ nó đâu hề chống cự đâu... Con nhỏ này không bình thường. Em nghĩ chúng ta nên đưa nó đến chỗ đại ca thì hơn,” một tên khác hòa vào, chân tay bắt đầu bứt rứt không yên.

Thanh Tuấn thờ dốc. Quả thật, con nhỏ này không hề chống cự khốc liệt như những nạn nhân lúc trước của anh. Cũng chẳng thèm la ó cầu xin. Có cái gì rất không ổn với con bé này...

Kéo Nguyễn Ái đứng lên, anh hần học nói. “Thế này còn chưa xong đâu! Đợi đến lúc mà gặp đại ca sẽ biết thế nào là lẽ độ!”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 6: Giờ Phán Quyết

Hội trường tập họp của Việt Duệ tràn ngập những người tò mò đến xem huyền ảo. Các cửa chính bao quanh hội trường đều được khóa lại. Việt Duệ là do một số thành viên có máu mặt trong tổ chức Võ Gia lập nên, chín trong số mười đã có con cái tự nguyện đi theo Devil Prince. Vì thế, nơi địa bàn của Ác Ma, thầy cô không được phép vào nếu không cần thiết: đó là Luật Thầm Lặng của Học Viện Việt Duệ mà ai cũng ngầm hiểu và chấp hành.

Vì đây là Giờ Phán Quyết.

Cuối cùng thì màn diễn kịch tính mang đầy hơi hướm truyện tranh được chờ đợi bấy lâu cũng đã bắt đầu.

* * *

“Nguyễn Ái hành hung Dương Hoàng Yến Nhi. Devil Prince nổi giận đứng ra phán quyết kẻ tội phạm.”

“Sén quá đi,” Nguyễn Ái nhăn mũi khi nghe người xung quanh lập đi lập lại câu nói đó. “Có phải là phim Nhật đâu chứ.”

“Nhưng đây là Việt Duệ, con ranh ạ. Chúng tao có luật của riêng mình,” Thanh Tuấn vừa gằn ra từng chữ, vừa kéo tay cô lôi đi giữa hai hàng người dạt ra.

Đến tâm điểm, Nguyễn Ái người ướt sũng, môi tím xanh vì máy điều hòa trong gian phòng, gương đôi mắt ướt át của mình nhìn lên cảnh tượng trước mặt.

Hoàng tử của cô đang ngồi với dáng điệu vô cùng thản nhiên trên bậc thang sân khấu. Kế bên là Dương Hoàng Yến Nhi đang rúc mặt vào tay áo anh mà nước nở, vai run lên bần bật.

Dù không muốn, nhưng Nguyễn Ái không khỏi nổi nóng, lại có chút nhói đau trong lòng...

Lại cái đau không rõ nguyên do — bất cứ khi nào đối diện với sự ân cần của Võ Chính Luận dành cho bạn gái!

Cô cúi gằm mặt, không hiểu nổi bản thân mình.

“Mặt mày khó coi thế?”

Nguyễn Ái ngược mặt lên, bất ngờ vì nụ cười nửa miệng của Ác Ma. Và hình như không chỉ có cô là cảm thấy sững sờ. Hơn hai trăm cặp mắt vây quanh đều có cùng biểu lộ trước tâm trạng vui vẻ của Võ Chính Luận. Có ai mà ngờ hoàng tử ác ma bình thường đã diễn trai ngất trời, nay khi cười lên lại có thể khiến cho chữ ‘ngất trời’ trở nên vô cùng đáng hổ thẹn.

“Quỳ xuống!” Thanh Tuấn bực mình từ sau thét lớn.

“...”

“Quỳ xuống!”

Giật nảy mình, Nguyễn Ái rốt cục cũng thoát khỏi tầm ảnh hưởng của nụ cười mê hoặc. Cô nhảy thót qua một bên khi bàn tay Thanh

Tuấn chạm vào gáy mình.

Và đâm sầm vào vòng tay Văn Thành.

Như tìm được cứu tinh, cô nhanh chóng nấp lại phía sau anh, đầu ló ra, má phồng lên thách thức. “Không!”

“Thành! Mà tránh nó ra!”

“À...nhưng mà thấy đó. Người đẹp đã nờ thì hiệp sĩ đâu dám từ chối,” Văn Thành cười ngạo nghễ. “Mà biết tao rất yếu lòng trước những cô gái đẹp mà... phải không, phản diện?”

“Phải, phải,” cô nhoẻn miệng cười thật tươi với Văn Thành khi anh quay đầu sang nhìn cô.

“Văn Thành, tránh ra.”

Giọng nói uy lực của Võ Chính Luận lại trỗi lên. Nguyễn Ái quay sang, bắt gặp đôi mắt tối sầm. Chết thật, con người này thay đổi tâm tình nhanh quá. Mới vài giây trước còn cười được...mà bây giờ đã ‘đen thui’ rồi?!

Chắc chắn là tức giận vì bạn gái bị ăn hiếp — Nguyễn Ái chợt thấy khó chịu ghê gớm vì suy nghĩ này.

Lúc trước khi đọc những mẫu truyện trên forum, cô vẫn còn hoài nghi. Nhưng bây giờ đối mặt với sự thật rành rành trước mắt, cô bỗng chột dạ làm sao...

Văn Thành đột ngột quay sang, áp hai tay vào má Nguyễn Ái kéo gần cô lại, đến khi mặt anh và cô chỉ cách nhau một hơi thở...

Nguyễn Ái quá bất ngờ để phản ứng. Cả hội trường nín thở vì hành động tai tiếng của phó tướng. Ai cũng nghĩ rằng anh sắp sửa công khai chống đối Ác Ma bằng việc hôn Nguyễn Ái.

Fan của Nguyễn Ái và Văn Thành chân như muốn nhũn ra!

“Ày, không xong rồi, phản diện. Xem ra hiệp sĩ phải tháo lui thôi. Sorry nha, đồng minh tạm rã.”

Anh cười thật tinh ranh rồi buông tay ra. Nguyễn Ái choáng váng suýt ngã.

“Đồ...đồ Văn Thành đáng chết!” kẻ–bị–bỏ–rơi gất gồng khi đứng vững lại, mày nhíu nhíu. “Cũng may là anh không phải hôn em đó, không thì sau này đừng hòng bè bạn gì ráo!”

“Eh? Vậy sao?” Văn Thành nhướn mày. “Không tức vì anh bỏ rơi em? Mà tức vì anh suýt hôn em?”

“Chứ sao?” cô chéo tay trước mặt ra dấu ngăn cản. “Nghĩ sao mà động đến còn không cho, lại cho hôn dễ dàng được chứ?”

“Ý là hoa khôi nhăng–nhít Nguyễn Ái của chúng ta... chưa từng hôn ai bao giờ?”

Nguyễn Ái lắc đầu, đưa ngón trỏ ra.

“Chỉ có một lần duy nhất. Và là bị ‘cưỡng hôn’.”

Văn Thành huýt sáo.

Cả hội trường lại đổ ra xôn xao.

Thật hay chơi? Nguyễn Ái với hàng chục bạn trai trước đây lại chưa từng hôn ai ngoài một? Làm sao tin nổi chứ? Nguyễn Ái sành điệu như vậy, xinh đẹp như vậy, lãng nhăng như vậy. Nói cô chưa lên giường cùng ai còn chưa ai tin, huống chi là chưa từng tự nguyện hôn ai!!!

Láo! Láo quá!

Nhưng lọt ra từ miệng Nguyễn Ái thẳng–như–ruột–ngựa thì không phải là láo rồi!

Đúng là tin động trời!

Đèn pha lại nháy lên. Nguyễn Ái chớp mắt nhìn quanh bàng hoàng. “Gì vậy trời? Các người có mát dây không? Vậy mà cũng chụp hình được?!”

“Tin chấn động mà,” Văn Thành từ đâu bỗng xuất hiện kề bên, khoác vai cô và ra dấu ‘chiến thắng’ (^o^V), miệng ngoác đến mang tai khi quay qua quay lại trước mặt đám sinh viên đang hồ hởi chụp ảnh.

“Không được chụp!” Cô hét, gạt tay Văn Thành ra. “Đã nói anh không được chạm vào em tùy tiện mà!” đoạn cô quay sang đám người quá khích.

“Còn chụp nữa hả? Nhìn tôi ướt sũng thế này đẹp để gì mà chụp? Có chụp cũng lúc tôi tươm tất chứ! Lúc đó muốn chụp bao nhiêu cũng được!”

Câu nói cùng vẻ mặt không–hề–giống của cô khiến đám người xung quanh không kiềm nổi phải hòa nhau cười rộ. Không khí trong hội trường đột nhiên có bước chuyển hướng bất ngờ. Có ai lại ngờ

buổi phán xét của Devil lại trở thành một câu chuyện hài hước như vậy chứ?!

“Thật dễ thương! Nhìn cô ta nổi giận kìa!”

“Nguyễn Ái thật đáng yêu quá đi mất!”

“Way to go! Nguyễn Ái!”

...

“IM HẾT! LŨ CHÚNG MÀY QUÊN BÂY GIỜ LÀ GIỜ PHÁN QUYẾT À?!!”

Tiếng gầm của Thanh Tuấn khiến mọi người dần dần yên lặng. Dù gì đi nữa, Thanh Tuấn cũng là một trong những kẻ mạnh nhất trong nhóm người Devil Prince. Sức ảnh hưởng chỉ thua sau Văn Thành mà thôi.

“Còn mày nữa!” Thanh Tuấn quay sang Nguyễn Ái, “Ông ọ gì nữa? Thật chướng mắt! Còn không mau quỳ xuống?”

“Không!”

Cô cúi đầu né qua cú giằng cổ của Thanh Tuấn. “Ba tôi tôi còn không quỳ. Mắc gì phải quỳ anh chứ? Rõ điên!”

“Con quỷ cái! Có đứng yên không thì bảo?! Còn tụi bây nữa! Còn chờ gì mà không bắt nó quỳ?”

“Người nào bắt ép tôi quỳ tôi thề rằng Vương Đăng Khoa sẽ không tha cho người đó!”

Bọn thuộc hạ nhìn nhau, rồi lại nhìn đến thủ lĩnh của họ. Võ Chính Luận vẫn ngồi đó, tay lơ đãng vuốt đầu Yến Nhi, khuôn mặt không cảm xúc.

“Tụi bây còn chờ gì nữa mà không xông lên?” Thanh Tuấn gầm gừ.

Bọn thuộc hạ xanh mặt. Ác Ma thì không có phản ứng, phó tướng lại cứ đứng đó cười, Thanh Tuấn lại không phải thuộc hàng có thể che chở cho họ nếu có chuyện — và lại chuyện xích mích với con gái ngài bộ trưởng bộ ngoại giao nữa chứ! Làm sao bây giờ? Làm đàn em hầu hạ mấy ông máu mặt ‘biến thái thất thường’ này thật là khổ quá!

Thanh Tuấn nhìn bọn đàn em phân vân do dự mà tức muốn bốc khói, bất nhẫn quay sang toan đuổi theo Nguyễn Ái.

“Quy xuống! Tao bảo mày quy thì phải quy! Cho dù mày là ai đi nữa, trong Việt Duệ này thân phận của mày không hơn—”

“Không là không—!”

“Không quy sẽ cạo trọc đầu cô.”

Mọi ánh mắt lại dồn vào con người ít nói trên bục thang sân khấu. Ác Ma hôm nay đã phát ngôn đến hai câu! Thường ngày đến cả Yến Nhi cũng chỉ có thể ‘bòn rút’ từ anh được vài ba dòng. Vốn trong các buổi phán quyết như vậy, Ác Ma chỉ đến để tọa trên ‘ngai vàng’ ngắm thưởng, chứ có nói năng gì đâu.

Vậy mà giờ đây lời nói của anh... đã khiến một Nguyễn Ái bất-khuất phải xanh mặt.

“Anh không dám...” giọng Nguyễn Ái có vẻ run run. Xem ra cô không tự tin mấy về suy nghĩ này của mình.

“Dám hay không, cô tự hiểu rõ,” Chính Luận đẩy Yến Nhi ra và đứng dậy trước đôi mắt bàng hoàng của bao người.

Không hiểu là do chiều cao áp đảo của mình, hay cái khí chất thống trị sẵn có của dòng dõi Võ Gia, con người này đã khiến cho mọi đôi mắt đều mang một sự thần phục nhất định. Với phong thái của một ông hoàng, anh bước xuống những bậc thang bằng gỗ và chậm rãi tiến về Nguyễn Ái, tay trong túi quần, dáng vẻ ngạo mạn — nhưng lại khoan thai theo một cách khác — khi cúi người xuống thân hình nhỏ bé của cô...

Khóe miệng lại nhếch lên.

“Đầu trục rồi thì có khoác Prada lên vẫn không đẹp nổi.”

Lời nói nghe như trêu chọc hơn là đe dọa. Thật không thể hiểu nổi Devil đang nghĩ gì!? Một Nguyễn Ái cứng đầu như thế làm sao có thể chịu quỳ vì một lý do lố lăng cỡ đó?

Nhưng xem ra đối với Nguyễn Ái, lý do đó không lố lăng chút nào!

Vì cô đột nhiên lại khụy xuống, ngoan ngoãn như chú mèo xiêm ướt sũng.

Song bất ngờ hơn cả, Võ Chính Luận lại quay người bước về sân khấu với nụ cười ngạo nghễ trên môi!

Hai con người này... vì ‘nhan sắc’ hơn người nên... tâm tưởng cũng khác người chăng?— là những ý nghĩ rất thâm kín của dân

chúng mục kích lúc bấy giờ...

“Phải không đó, phản diện? Em làm anh thất vọng quá? Lại quỳ vì một chuyện cỏn con vậy sao?” Văn Thành ngồi xỏm xuống bên cạnh Nguyễn Ái, mắt anh mở to, tuy miệng vẫn cười hề hề.

“Cỏn con’?” Nguyễn Ái nhăn mũi, “Anh thử bị cạo đầu xem? Mái tóc đối với phụ nữ rất quý! Mát rồi thì tốn bao nhiêu năm nữa mới để dài ra đợc đây?”

“Nhưng như thế vẫn đờ hơn bị đánh te tua hay—” anh vuốt mái tóc ướt sũng của cô “—bị nhấn đầu xuống toilet chứ?”

“Đờ chỗ nào? Vết thương vài ngày sẽ lành. Còn mái tóc của em anh có biết mất hết sáu năm mới để dài chừng này không? Lợi hại anh tự tính.”

Có tiếng cười râm ran trổi lên.

Thanh Tuấn, dáng người đệ vệ, đứng sững ra như một thẳng góc khi chứng kiến cuộc đối thoại nhớ nhặng này. Con bé này tâm thần sao? Nhấn nước nó không phản kháng. Dọa đánh nó không sợ. Mà sợ bị cắt tóc???

Nhưng tại sao đại ca lại biết đợc Nguyễn Ái nghĩ gì? — Thanh Tuấn lo lắng hướng mắt về tấm lưng của Chính Luận.

Người giàu có cách suy nghĩ thật quái đản. Khó hiểu thật.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 7: “Tại Sao Lại Không Giết Cô Ta?”

“Đủ rồi! Hôm nay đến đây không phải để làm trò nhăng nhít!”

Thanh Tuấn nói lớn, cắt ngang cuộc cãi cọ không đâu giữa Văn Thành và Nguyễn Ái.

“Nguyễn Ái, hôm nay cô phải cúi đầu xin lỗi chị hai của chúng tôi vì hành vi bạo lực gây ra vừa rồi.”

Cả hội trường lập tức yên lặng lắng nghe bản tin sốt dẻo.

Nguyễn Ái ngơ ngác ngược lên, mắt chớp chớp.

“Tội danh không thành lập!”

Lại có tiếng cười râm ran.

“Mày — còn dám chối sao?”

“Nếu đã gọi đây là buổi phán quyết. Thì làm cho đúng đắn một chút chứ?” Nguyễn Ái chán chường phản bác. “Muốn buộc tội tôi phải có nhân chứng, bằng chứng hắc hoi. Đằng này chẳng có gì cả.”

“Lời của Yến Nhi chính là bằng chứng! Ai cũng biết Yến Nhi là một con người hiền hậu, tốt bụng. Sao lại đổ tội oan cho mày chứ?”

“Người hiền không nói dối được à?”

“Mày—!”

Thanh Tuấn kèm chế lại. Không được nổi nóng. Con nhỏ này luôn tự cao bản thân ăn nói sắc sảo, lại còn sự bình tĩnh đến rợn người của nó! Nếu nổi nóng sẽ lại bị nó cho rơi vào bẫy... Phải bình tĩnh cho nó biết thế nào chân lý thuần túy.

“Thôi được, có gì biện bạch được, mày—cô nói xem nào!”

“Biện bạch gì? Chuyện chỉ là cô ta tự đâm sầm vào gương. Thế thôi.”

“Ý cô là Yến Nhi tự mình làm thương tổn bản thân để đổ tội cho cô?”

“Đúng.”

Xung quanh bàn tán xôn xao. Không ai có thể tin được Yến Nhi lại làm thế. nhưng Nguyễn Ái lại là người không thích nói dối...

“Cô nói nghe thật vô lý. Mục đích là gì chứ? Đại ca vốn hết lòng yêu thương Yến Nhi. Yến Nhi không có lý do để đi hại một ‘kẻ theo đuôi’ như cô.”

“Tôi có phải con sâu trong bụng cô ta đâu mà biết,” Nguyễn Ái chua ngoa bĩu môi. “Nhưng dựa theo những gì cô ta nói với tôi trước khi ‘tự xử’, thì tôi có thể kết luận: Dương Hoàng Yến Nhi ghen tỵ với tôi.”

“Ghen tỵ? Ha! Cô có gì mà để chị hai của chúng tôi ghen tỵ chứ?”

Nguyễn Ái mở tròn mắt.

“Anh thiệt hay giỡn vậy? Hay mù và điếc rồi?”

“Mày...e hèm!” Thanh Tuấn hít sâu vào rồi lại thở ra, tập trung đè nén cơn giận.

“Nhìn tôi này,” Nguyễn Ái hát đầu. “Ướt sũng thảm hại như vậy, tôi vẫn đẹp hơn cô ta. Anh có biết muốn có thân hình như vậy, tôi phải tập luyện cực khổ thế nào không?”

Miệng Thanh Tuấn mở to.

“Thứ hai, nhà tôi có tiền nhiều hơn cô ta.”

Có thể thấy phó tướng Văn Thành ngồi xồm gần đó đang ra sức nín cười.

“Thứ ba, tôi trẻ hơn cô ta. Và căn cứ vào thực đơn ‘gà khỉ’ đại ca mấy người soạn ra hằng ngày cho cô ta. Dương Hoàng Yến Nhi nhất định không thể sống lâu hơn Nguyễn Ái này!”

Lần này thì Văn Thành không nhịn nổi, anh ngã quay ra sàn chống tay cười ha hả.

“Lý do excellent! Nguyễn Ái! Cho em 10 điểm!”

“Chưa đâu,” Nguyễn Ái nhíu mày, đưa tay lên đếm một cách vô tư. “Còn tự tin hơn này, mạnh mẽ hơn, học giỏi hơn, vui tính hơn, thành thật hơn... Duy chỉ có một điểm không bằng—”

Mắt Nguyễn Ái phát lên, hướng thẳng về phía Yến Nhi đang giấu mặt sau lưng Chính Luận.

“Không bệnh hoạn bằng.”

Cả hội trường đang âm ỉ những tiếng cười kiềm chế vì các lập luận kiêu căng — nhưng lại rất thật đến buồn cười của Nguyễn Ái,

bỗng chốc đã lặng đi trước cái nhìn sắc bén và câu nói đanh chắc của cô.

Đây là lần đầu tiên Nguyễn Ái nhìn thẳng vào Dương Hoàng Yến Nhi.

“Một cô gái chỉ vì sự bất an không đáng lại có thể đi tổn hại bản thân để đổ tội cho tôi. Thú thật, tôi cũng có phần vinh dự và khâm phục cô ta lắm,” Nguyễn Ái gạt gù, vẻ mặt chân thành không một chút mỉa mai. “Cô ta có thể bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích của mình. Trong từ điển của tôi điều đó không có gì sai...”

“... Nhưng bệnh hoạn đến nỗi có thể tự dối gạt bản thân thì thật đáng tởm.”

Mắt Nguyễn Ái láy lên dữ dội.

“Nếu đã có gan làm việc ác, có đủ tinh thần để mang tội với cả thế giới, thì nên có dũng khí đối mặt với bản chất đê tiện của mình. Đằng này lại nói là vì ‘không muốn tôi sau này đau khổ’?”

Nguyễn Ái cười nhạt. Cả hội trường nín thở. Ngay cả Văn Thành cũng mở to mắt nhìn cô trân trời.

“Và đến giờ cô ta thật sự vẫn lừa gạt bản thân mình là — muốn tốt cho tôi. Xin lỗi, người bệnh hoạn như thế tôi lại càng không thể cho phép ở cạnh Chính Luận.”

Yên lặng.

Những gì Nguyễn Ái nói, nhất thời khó ai có thể theo kịp...

Thế rồi nó vỡ òa.

Yến Nhi nấc lên, đôi mắt lại ngấn lệ. Đoạn cô run rẩy đứng dậy và khẽ gật đầu với Chính Luận trước khi bước xuống những bậc thang. Dáng đi xiêu vẹo, đôi mắt đầy sự thương cảm dòi dào.

“Tôi... ôi Nguyễn Ái... em đã sống lên trong hoàn cảnh như thế nào... mà cách nghĩ lại méo mó như thế? Nói thật, vài phút trước đây chị thật rất giận em, nhưng em nói những lời này... làm chị sạch tỉnh ra... em thật là tội nghiệp...”

Đoạn cô ôm lấy Nguyễn Ái khóc òa.

“Gia đình em nuôi dạy em ra sao...mà một cô bé trẻ người non dạ lại có thể suy nghĩ đen tối đến vậy? Đến nỗi em cho là việc bất chấp thủ đoạn là đúng...Ôi! Nguyễn Ái!”

Nguyễn Ái chớp mắt, nhưng không hề đẩy ra. Đầu cô nghiêng nghiêng, dường như bộ óc đang vận hành hết cỡ để giải mã trò cười trước mặt — trong khi mọi con mắt đều đổ về cô đầy tò mò, vô cùng ngỡ ngàng là tại sao cô không đẩy Yến Nhi ra.

“Xem ra nhiệt tâm của Yến Nhi khiến Nguyễn Ái cảm động rồi,” có người nói nhỏ.

“Yến Nhi thật tội nghiệp...”

“...”

Không ai để ý. Duy chỉ có Văn Thành là đủ gần để trông thấy nụ cười nhỏ của Nguyễn Ái. Anh bàng hoàng vô cùng.

Nữ phản diện Nguyễn Ái thật sự bị cảm động?

“Đón chào cô bước sang thế giới đen tối, Dương Đoàn Yến Nhi.”

Nguyễn Ái nói rất khế. Rất khế vào tai Yến Nhi. Giọng nói lạnh như băng đông cuối mùa, nhưng lại nóng bỏng khi chạm tai kẻ tiếp nhận.

Song, Văn Thành vẫn có thể nghe được.

Những móng tay của Yến Nhi đột nhiên lún sâu vào vai Nguyễn Ái.

“Bây giờ mới xứng đáng làm một con người chứ. Cảm giác đối mặt với con quỷ trong bản thân thế nào, chị Yến Nhi?”

Đôi mắt Nguyễn Ái bùng lên dữ dội. Thử lửa tà ám.

Hệt như của người đó.

Yến Nhi bán loạn.

Đứa con gái này nhất định là tay sai của quỷ!

Thình lình, Nguyễn Ái đứng dậy, rũ bỏ một Yến Nhi rụng rời không còn sức trên sàn. Cô nói rất nhỏ, đủ chỉ để Yến Nhi nghe thấy.

“Yên tâm, tôi không phải quỷ chuyên quyến dụ người ta làm việc ác đâu. Chỉ là một đứa con gái thoải mái với bản chất xấu xa của mình, thay vì che đậy lại thôi.”

Nói rồi, cô quay sang Thanh Tuấn với một nụ cười trong vắt, hai tay dang rộng ra một cách phóng khoáng.

“Hết phim. Về thôi.”

“Mày—cô nói cái gì? Vẫn chưa xin lỗi Yến Nhi mà?”

“Yên tâm, điều tôi vừa giúp cô ta ngộ ra còn quý hơn lời xin lỗi ấy chứ,” Nguyễn Ái hóm hỉnh đáp lời.

“Cô—KHÔNG THỂ ĐI ĐƯỢC!”

Nắm tay Nguyễn Ái lại, Thanh Tuấn thét lớn. “Cô đã nói gì với Yến Nhi? Tại sao cô ấy lại thành ra như thế?”

“Khó nói lắm...” Nguyễn Ái nhăn mũi, “Người đơn thuần và low IQ như anh có nói ra cũng không hiểu,” đoạn vờ vai Thanh Tuấn một cách thân thiện. “Anh cứ ‘sáng sửa’ như thế này là ổn rồi.”

“CÁI GÌ?”

“Ấy,” cô cười, chỉ tay về phía Chính Luận, “Đại ca anh đâu có cản tôi, ngay cả Yến Nhi cũng không. Anh cản làm gì?”

“Nhưng ít ra cô cũng phải xin lỗi Yến Nhi, hoặc có một lời giải thích chứ?!”

“...” Nguyễn Ái thờ dãi, ra chiều chán chường thật sự. “Tôi nói thế này vậy, tôi không có động cơ hại Yến Nhi. Còn mọi người hiểu sao thì hiểu.”

“Sao lại không? Chẳng phải mới tuần trước cô còn hùng hồn tuyên bố muốn ‘cướp’ Võ Chính Luận từ tay Yến Nhi hay sao? Như thế chưa đủ là động cơ?”

Nguyễn Ái chống hai tay lên hông, khuôn mặt nhăn nhó. Cái tên ‘đầu đá’ này thật là làm cô tức chết!

“Tôi bảo muốn ‘cướp’. Có bảo muốn ‘đánh cô ta’ bao giờ? Anh có lý trí thường tình không? Làm sao mà đánh cô ta khiến tôi cướp

được anh Chính Luận nhỉ? Không phải làm thế càng khiến anh Chính Luận ghét tôi thêm sao?”

“Đừng chơi chữ với tôi ở đây. Cho dù cô lý trí đến đâu cũng không thể qua được chữ ‘ghen’. Cô chắc chắn là một phút ghen quá mất khôn rồi ra tay hành hung.”

Mắt Nguyễn Ái đột nhiên sáng lên, mọi người đều kinh ngạc khi cô đột nhiên vỗ tay đôm đốp, trên miệng lại là nụ cười rạng ngời.

“Ô hô! IQ anh tăng lên chút rồi đấy. Biết dùng lời lẽ như thế!”

“Mày—”

“Nhưng tôi có thể nói với anh rằng. Động cơ ‘ghen’ đó không thành lập.”

Nguyễn Ái vênh mặt. Văn Thành lại mím môi nín cười. Duy chỉ có Yến Nhi chứng kiến sự chuyển biến rất nhỏ trong biểu hiện lạnh lùng của Chính Luận.

Cơ mặt anh khẽ giật.

“Tôi ghen thật, đừng hiểu nhầm. Vì tôi thích anh Chính Luận mà,” Nguyễn Ái nhún vai huyền thuyên một cách hồn nhiên, “Nhưng để mà đánh người thì chưa đến đâu. Tôi là con người cực đoan. Nếu tôi đã yêu rồi, khi ghen thì nhất định sẽ...”

Cô ngược lên, cường độ ánh nhìn khiến một người to khỏe như Thanh Tuấn bỗng nhiên rùng mình.

“...giết luôn đối thủ, chứ đánh dần mặt làm gì mất công tốn sức.”

Cả hội trường trở mắt nhìn cô nàng phản diện. Không phải chứ? Như thế cũng nói ra được?!

Nhưng sự chân thành trên gương mặt cô khó có thể khiến người ta nghi ngờ!

Cảm thấy mình đã lại ‘đóng băng’ mọi người, ngay cả Thanh Tuấn cũng đứng chết sững; Nguyễn Ái nhún vai, lè lưỡi với anh chàng đồng minh rồi ngoảnh mặt toan bước đi, miệng làm bầm chửi rủa.

“...Khỉ thật! Cái nước gì thế này? Không biết tắm bao nhiêu lần mới ra—”

...

“Không đi được.”

Giọng nói tuy không phải gầm thét thất thanh, nhưng lại mang sức đe dọa khiến người nghe bủn rủn.

Giọng nói cô có thể nhận ra ở bất cứ nơi đâu.

Cô quay lại, khoác lên nụ cười tuyệt vời nhất để chào đón anh.
“Anh Chính Luận...”

Nhưng lại thất kinh vì những ngón tay thon dài bấu chặt vào cổ.

Cả hội trường kinh hoàng!

Ác Ma đã nổi giận thật sự!

Đôi mắt anh nheo lại, cổ họng cô tắt nghẽn.

'Devil'... 'Devil'...

Lúc trước cô luôn nghĩ, thật buồn cười làm sao khi đem cái biệt danh ngớ ngẩn đó gán vào một con người.

Nhưng rõ ràng, chuyện trên đời luôn có cái lý của nó.

Sắc nâu ấm trong phút chốc đã chuyển sang thẫm đen. Nguyễn Ái chợt thấy mình thật ngốc nghếch khi lập tức liên tưởng đến những câu chuyện huyền hoặc về loài ác quỷ. Rằng cái cách đôi mắt chúng cũng chuyển sậm mỗi khi vô cùng tức giận như vậy...

Trời ạ! Mình đã thích một người như vậy sao?

Nguyễn Ái dùng hết sức của mình vùng vẫy. Cô có thể cảm nhận được sự náo động vây quanh, có thể nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Văn Thành, ngay cả tiếng òa khóc chói tai của Yến Nhi...

Cô sắp chịu không nổi rồi!

Anh muốn cô xin lỗi Yến Nhi đến thế sao? Vậy thì cô sẽ làm mà...chỉ cần anh hài lòng...

Nhưng lực bóp trên cổ cô dần dần nới lỏng...đột nhiên cảm thấy hơi thở một người phả nhẹ vào mặt. Rất gần.

"Cô thật sự không có tấn công Yến Nhi?" Chính Luận gầm gừ, giọng kiềm nén.

"Không," cô thở hắt hắt, mắt đảo qua lại tìm hình bóng Yến Nhi. "Cái con nhỏ trời đánh kia...còn không qua cứu tôi? Chẳng lẽ muốn có án mạng hay..."

Nhưng Yến Nhi lúc này đã đứng nép về một góc. Cô kinh hoàng! Cô chưa bao giờ thấy một Võ Chính Luận như vậy... Tại sao trước giờ cô chưa từng nhận ra sự khát máu trong đôi mắt nồng ấm kia chứ?

Và tại sao chưa bao giờ anh nổi giận như thế với cô?!

Người xung quanh không ai dám lại gần một Võ Chính Luận phát cuồng này. Chỉ có Văn Thành, Thanh Tuấn, Gia Đạt là có gan nhào vào níu giữ Devil, khiến ai ai cũng thềm nể phục.

“Tại sao lại không giết cô ta?” anh gầm lên trong vòng kiềm chế của đám thuộc hạ.

Trong tư thế đổ quy xuống đất, Nguyễn Ái ngược lên với đôi mắt mở tròn, miệng vẫn còn thở gấp. Câu hỏi gì thế này?

“Câu hỏi gì thế này? Chẳng lẽ anh muốn bạn gái mình gặp chuyện?!”

Chính Luận nhìn thẳng vào đôi mắt ươn ướt dường như muốn khóc của cô. Nhưng anh biết cô gái này chẳng bao giờ khóc cả. Chẳng bao giờ.

Đôi mắt mà trước đây chứa đầy sự thần tượng, niềm say mê. Bây giờ còn lẫn vào nỗi sợ.

Anh nhắm mắt.

Định thần lại.

“Kể từ ngày mai, một khi tôi quay lưng, tôi muốn Nguyễn Ái của Khoa Thời Trang, năm nhất...”

Mở mắt, sự lạnh lùng đến náo nê lại trở về trong ác ma.

“...phải chịu mọi đổi đãi cực hình.”

Thế đấy, Phán Quyết của Ác Ma đã được đưa ra.

Phủi thẳng lại chiếc áo phong, anh quay người về hướng đám đông vẫn còn chưa thoát nỗi kinh sợ.

“Tất cả mọi trách nhiệm, nhà họ Hoàng sẽ gánh giúp các người, về bất cứ chuyện gì gây ra trên người con gái ngài bộ trưởng.”

Rồi anh cùng đám thuộc hạ quay lưng rời khỏi hội trường, bỏ lại sau lưng một Nguyễn Ái vô cùng hoang mang.

Cái quái gì vừa xảy ra thế nhỉ?

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 8: Tin Tức Về Đêm

Trên forum của Học Viện Việt Duệ vào 23:59 ngày 12 tháng 10 có một topic do LuanNhiNo1 lập ra, nội dung ‘nóng’ đến nỗi khiến diễn đàn nghẽn tắc.

Xem ra, nửa đêm 12/10 chẳng có học sinh Việt Duệ nào chịu đi ngủ cả.(^w^”)

Nội dung như thế này:

[LuanNhiNo1] Tin ‘sốc hàng’ đây!!!

“Hồ Ly Phản Diện bị định tội. Hoàng Tử đích thân phán lệnh trăm thủ!”

“Kể từ ngày mai, một khi tôi quay lưng, tôi muốn Nguyễn Ái của Khoa Thời Trang, năm nhất, phải chịu mọi đối đãi cực hình.” — Hoàng Tử đã ra phán quyết cuối cùng! Yay!

Có phải các bạn đều vui như tôi không? Cuối cùng thì Hoàng Tử anh minh của chúng ta đã chịu xử lý con hồ ly đáng chết kia rồi, và còn là một án ác nghiệt nữa chứ!...

...Vậy còn chờ gì mà không chuẩn bị cho cô nàng phản diện của chúng ta một, à không, hàng trăm ‘món quà’ độc đáo chứ?...

...và đừng lo lắng bị trả thù vì Hoàng Tử thân yêu đã hứa sẽ che chở cho chúng ta...

...Hồ ly máu, khóc lóc thảm thương cầu xin tha tội trong khi Công Chúa của chúng ta vô cùng khoan hồng...

...

Chưa đầy nửa tiếng sau, một thread khác lập tức được post lên bởi Alclubmaster.

[Alclubmaster] Hồ Ly thật sự lòi đuôi cáo! Devil nóng quá hóa... khờ.

Chào các fan của Love! Quả thật là đêm rồi mình muốn ngồi ôn bài đợi sáng ra mới hành động, nhưng gặp phải cái topic của bọn u mê kia làm mình nóng máu, nên phải lập tức bắt cháp khó khăn lên bảo vệ Tình Yêu của chúng ta.

Đầu tiên là một video clip vô cùng 'nóng hổi', sẽ để lộ chân tướng ai mới là hồ ly chính cống!(Clip là do AI này dày bao công sức, nín thở trong toilet quay được. Tài chưa? Hihi...^^)

... Xem xong, không cần mình nói nhiều, các bạn cũng hiểu được ai là hồ ly thật sự nhỉ? Chỉ trách Devil bị ma che mắt, lại đi đày đọa Love. Nhưng Love đừng lo, một khi bọn u mê đó xem được clip này, sẽ không ai dám động đến Love đâu!!!

Nếu không thì... AI dù cực kỳ nhút nhát nhất cũng sẽ ra mặt cho Love!

...

Vài giây sau khi thread này được post lên, tiêu đề “Hồ Ly Phản Diện bị định tội. Hoàng Tử đích thân phán lệnh trảm tử!” chớp nhoáng đã mất đi về đầu.

1 tiếng sau, con số thành viên của Alfanclub đã tăng lên gấp 5.

* * *

“Chậc, dân tình trường này dễ ‘rung rinh’ thật.”

Nguyễn Ái ngược nhìn màn hình với nụ cười hứng thú. Móng tay trang trí cầu kỳ gõ nhẹ lên mousepad, tay kia đưa lên mơn nhẹ một bên tai — thói quen trẻ con của cô mỗi khi chăm chú suy nghĩ.

“Con bé Alclubmaster này là ai nhỉ? Minh, Yến Nhi cùng Thanh Tuấn vô tình ‘nhốt’ nó trong buồng toilet kia lâu như vậy. Kể cũng tội thật.”

Có tiếng gõ cửa. Nguyễn Ái trợn mắt rồi la lớn.

“Không muốn nói chuyện. Đi đi!”

“Chú chỉ muốn chúc con ngủ ngon,” tiếng nói một người đàn ông trung niên từ bên kia vọng lại.

“Khỏi phải chúc chiếc gì mệt lắm! Hành động thiết thực hơn. Ngày mai chuyển tiền vào trương mục cho tôi, và còn giúp tôi thuê khoảng năm bảy người—”

Khoan đã! Nguyễn Ái nghĩ. Nếu bảo rằng muốn thuê vệ sĩ, chắc chắn ông ta sẽ biết có chuyện không ổn. Và theo tính cách của Vương Đăng Khoa, sẽ không dễ yên và đi đối phó với Võ Gia. Hắc

Bạch chọi nhau thì chỉ có nước thê thảm! Phá cho ôi như thế thì mình và anh Chính Luận làm cách nào?

“Con muốn năm bảy người để làm gì?” giọng nói từ sau cửa có phần lo lắng.

“Không gì, năm bảy người đầu bếp mới. Thức ăn dở quá mà, nuốt không vô.”

“Được, được. Chú sẽ làm ngay, không cần đợi đến mai.”

“OK. Vậy đi.”

“À... vậy trường mới lúc này ra sao rồi? Con có thích Việt Duệ không?”

Nguyễn Ái thở dài. Ông ta đúng là dài hơi!

Cô bước xuống giường, sai chân về hướng cửa phòng và thành linh mở ra. Người đàn ông trước mặt cô vẫn như thế, cái điệu bộ oai vệ rất điển hình đã phần nào giúp sức trong sự nghiệp chính trị của ông; đôi mắt quyết đoán, thậm chí có phần lạnh ác — nhưng khi đối vào cô lại tràn ngập sự yêu thương thối rữa cùng nỗi đau đay nghiến.

“Đấy, nhìn thấy mặt tôi không có vết bầm hay thương tích rồi đấy. Sao còn chưa về phòng của ông đi? Cứ lải nhải thế này tôi ngủ thế nào?” khuôn mặt thuần khiết của Nguyễn Ái giờ đây còn lạnh hơn băng tảng.

Khó có thể tin được đôi mắt ươn ướt hút hồn người ấy lại có thể trở nên buốt giá đến vậy.

“Cám ơn con,” Vương Đăng Khoa nhẹ nhàng đáp, mắt nhìn cô một lúc rồi vội quay đi trong đau khổ. Ôm dùm chân toan rời khỏi.

Nguyễn Ái níu áo ông lại, khi đã mặt đối mặt với ông, cô nở một nụ cười chua chát. “Sao thế? Không nhìn thêm chút nữa? Sợ khuôn mặt này lắm à?”

Vương Đăng Khoa chỉ nhắm mắt, thở dài rồi kéo nhẹ tay lại. Ông quay mặt bước đi thật nhanh.

Ở đằng sau, Nguyễn Ái đợi đến khi bóng lưng ông chuẩn bị khuất sau ngõ rẽ cuối hành lang, mới cay độc nói.

“Thật đáng tiếc. Tôi càng lớn thì nhìn càng giống bà ấy.”

Rồi đóng sập cửa lại.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 9: Cường Hôn

Thế là anh ùng ùng bước đến bên cô, nắm tay cô lôi đi xềnh xệch, rồi thô bạo đẩy cô vào sát một thân cây. Nguyễn Ái còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Võ Chính Luận đã vục mặt xuống hôn cô. Nụ hôn sâu và chiếm hữu. Áo ào như bão vũ. Nóng như nham thạch sôi sục.

Đến mãi tận về sau, Nguyễn Ái vẫn không thể hiểu nổi, tại sao con gái lại toàn chọn “xử” nhau trong WC?

“Đi hết rồi à?”

Cô bé tóc nâu xoắn lộn với gương mặt thiên thần bình thản lên tiếng hỏi lớn. Không một ai trả lời.

Nhanh thoăn thoắt như một chú sóc, cô leo lên bồn cầu; rồi như một diễn viên xiếc chuyên nghiệp, luồn mình qua khe hở phía trên buồng vệ sinh tuột xuống. Tay phải cho quần áo thẳng thuóm, cô ngoái đầu lại nhìn cánh cửa bị những miếng ván gỗ đóng đinh chi chít, đôi môi mọng bắt đầu cong lên.

“Gì chứ? Coi phim nhiều quá nên điên cả lũ.”

Chuông điện thoại vang lên, cô vén váy rồi lôi ra điện thoại được ràng buộc kỹ lưỡng bởi sợi nịt bít tất. Chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia Ngọc An đã mắng chửi xối xả.

“Quý cái! Mà làm gì sáng giờ không bắt máy? Và tự nhiên tại sao sáng nay lại SMS cho tao cái số này? Cái số cũ của mày đâu?!!”

Nguyễn Ái liếc nhìn về phía cánh cửa đóng ván, nhún vai. “Không rõ, chắc giờ này đã trôi xuống cống nước thải nào đó.”

“???”

“Không cần hiểu đâu. Nói chung em ổn. Không có gì đáng lo. Xem như đổi điện thoại đi.”

Có tiếng tranh cãi bên kia đầu dây, lần này là giọng của Mai Loan trong ống nghe.

“Có phải bọn chúng hiếp đáp em không? Nói chị nghe, chị sẽ thay Ánh Minh ra mặt giúp em—”

“Không sao. Em dư sức đối phó chuyện này. Đâu phải là lần đầu tiên bị ‘xử’ vì tội cà khịa hay gây chuyện, haha...”

“Bây giờ em đang làm gì? Phán quyết đã post lên mạng như thế. Hay đến khoa bọn chị. Sẽ không ai dám động đến người trong sự bảo vệ của queenka Ánh Minh cả. Phải chi cô ấy không phải vì tai nạn vẫn còn trong viện thì...”

“Em không đến đâu. Em có chỗ để đi rồi.”

“Ái à, em đừng nói với chị là em—”

Nguyễn Ái cúp máy, sau đó tắt luôn nguồn. Gọi điện để báo bình an cho hai vị sư tử không cần lo, chứ cũng chẳng hơi đâu tranh luận lời thôi với họ.

Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của chị Ngọc An khi nghe ra toàn bộ chuyện này.

Kiểu này thì chị Loan rắc rối to.

Mỉm cười, Nguyễn Ái rảo bước nhanh chân về phía thư viện, nơi cô biết chắc người đó sáng nào cũng có mặt.

* * *

“Ngồi xuống.”

Không hề dứt mắt ra khỏi sách, Võ Chính Luận lạnh lẽo ra lệnh.

“Thôi nào, Chính Luận đại ca,” mắt Văn Thành tha thiết, hai tay chắp lại vờ vệt cầu xin. “Làm ơn cho tôi đi đi... công chúa đang chờ được giải cứu đó.”

Đôi mắt Chính Luận phát lên, ánh nhìn buốt xương. “Không được đi.”

“Sao thế? Anh cũng đâu muốn xảy ra án mạng phải không? Miệng mồm phản diện như thế, hẳn đã xúc phạm nhiều người rồi. Nếu còn không đi giúp thì cô ta toi tử... Thật thảm quá! Nếu không sút đầu mẽ trán thì cũng gãy chân tay, Bọn con gái bây giờ ác lắm Luận à...”

Đóng sập quyển sách lại, khuôn mặt của Devil ngày càng trở nên u ám.

“Mấy giờ rồi?”

“8:13”

“Chờ 2 tiếng nữa hãy đi cứu cô ta.”

“Vì sao chứ?” Văn Thành mon men hỏi, một nụ cười ranh mãnh chực chờ nơi khóe miệng.

“Phải học được bài học trước.”

“Bài học gì?”

“...”

“Anh đừng nói với tôi là anh tin chuyện Nguyễn Ái đánh người nhé — đặc biệt là sau khi cái clip của Alclubmaster được post lên mạng. Anh vốn là đồ oan cho người ta mà. Không phạm lỗi thì tại sao phải có bài học nào nhỉ?”

Bàn tay Chính Luận nắm lại.

“...”

Một giây, mười giây, hai mươi giây trôi qua. Văn Thành biết đây là giới hạn tất cả những gì sáng nay anh có thể lôi ra từ ‘tảng băng’ này. Đáng ra ông trời nên cho Võ Chính Luận cảm luôn mới phải. Vì kiệm lời như thế thì có gì khác cảm đâu? Riêng Văn Thành thì không thể chịu nổi nếu một ngày không nói quá trăm câu.

Anh lún người xuống chiếc ghế sofa màu huyết dụ, tư thế vô cùng thoải mái. “Được thôi, chúng ta cùng thi nhau xem ai mất kiên nhẫn trước. Chắc chắn người đó không phải là tôi rồi.”

“...?”

“Tôi chỉ xem phản diện như bè bạn, nên cũng chẳng có gì gấp gáp đi cứu cô ấy,” chồm người đến, Văn Thành hạ giọng và nhìn

đăm đăm vào mắt Chính Luận. “Nhưng anh lại khác.”

“Không hiểu.”

Văn Thành ngã người ra, bật cười khanh khách. Đoạn mắt anh se lại, sự hài hước thường ngày vụt cái đã tắt ngấm như lửa gặp nước.

“Anh chưa bao giờ để các món đồ chơi của mình bị hư hại cả, dù là sút mẻ một chút cũng không. Chưa bao giờ.”

“...”

Văn Thành lại ngửa đầu ra cười lớn.

“UI DA!”

Đột nhiên đau điếng! Có đũa khỉ nào dám đánh vào đầu mình?! Phó tướng giận tím mặt, toan đứng dậy hỏi tội kẻ xấu số.

Song giọng nói trong trẻo của ‘kẻ xấu số’ đã khiến anh khựng lại. “Anh mát dây hả? Đây là thư viện, cười nói hô hố như thế ai học được?!”

Nguyễn Ái! Anh không ngờ là sau sự kiện hôm qua, cô vẫn còn có gan đến đây.

“Chào anh Chính Luận,” cô tươi cười rồi tự ngồi xuống kế bên anh.

“Nè,” Văn Thành nói giọng thương cảm. “Sao không chào anh?”

“Mới ‘chào’ lên đầu anh rồi đấy.”

Cô nhăn mũi.

Anh lè lưỡi chọc lại.

“Văn Thành, anh có thể đi rồi.”

Nguyễn Ái quay sang Chính Luận, vừa ngạc nhiên vừa buồn tủi vì bị đuổi khéo quá sớm. (Do Văn Thành đi rồi không phải ý bảo cô đi theo luôn sao?) Cô thật sự muốn ở bên cạnh anh một chút, không thì nhớ nhung vô lý lại đeo bám cả ngày khiến cô bất ổn...

Văn Thành quan sát hai con người trước mặt một lúc lâu. Sau đó mới đứng đĩnh đứng lên, tay cho vào túi quần chuẩn bị rời khỏi.

“Nè, đợi em với!” Nguyễn Ái choàng dậy toan bước theo Văn Thành.

Nhưng một bước cô cũng không đi được. Bởi cổ tay đã bị khóa lại bởi bàn tay thô ráp của người nào đó.

“Cô ở lại.”

“Thật... thật sao?” cô tròn mắt nhìn anh.

“Cô muốn đi cùng hấn?” mắt anh tối sầm lại, sức siết trên cổ tay tăng lên, cô tưởng chừng như xương mình có thể gãy vụn bất cứ lúc nào.

“A... a... đau! Anh bỏ tay em ra đã!” cô la lên oai oái.

Chính Luận nheo mắt lại đầy hoài nghi.

“Có thật bỏ ra cô sẽ không chạy theo hấn?”

“Dĩ nhiên rồi!” Nguyễn Ái gần như hét to lên. “Người em thích là anh. Anh bảo em ở lại mừng còn không kịp thì chạy theo anh ta làm gì?!”

Chính Luận lập tức buông tay cô ra. Nguyễn Ái ngòì phịch xuống ghế, tay xoa lấy chỗ anh vừa siết. Đau muốn chết! Đau đến muốn khóc thét lên đi được!

“Anh đúng là vũ phu mà...” cô cắn nhằn ca cẩm, “da thịt em rất dễ bị bầm. Anh làm thế này thì tay phải đeo băng cổ tay hơn cả tuần...”

Ác ma nhìn cô than vãn mà trong lòng thầm kinh ngạc. Sao cô gái này nói nhiều thế nhỉ? Yến Nhi lúc nào cũng im thin thít, chỉ đôi khi anh nói trước thì cô mới dám gởi chuyện. Anh cũng chưa bao giờ cư xử mạnh bạo như thế với Yến Nhi. Có cái gì đó nơi Nguyễn Ái này khơi dậy mặt đen tối trong anh — một phần mà ngay cả bản thân cũng không hề hay biết sự tồn tại.

Chính Luận chìa tay ra trước mặt cô.

“Đây, cô tức thì có thể trả thù.”

Nguyễn Ái trừng mắt nhìn anh, sau đó làm một chuyện khiến mọi đôi mắt đều mở to kinh ngạc.

Búng vào mũi Võ Chính Luận!

“Mát dây hả? Đánh lại anh em càng đau hơn! Xúi dại không,” cô nhoen cười tinh nghịch.

“Cô vừa...?” Chính Luận sững ra, tay sờ lên chỗ cô vừa chạm vào — như thể nơi đó vừa bị đóng dấu vậy.

Có ai đời lại dám vuốt râu hùm, ai đời lại dám búng vào mũi Ác Ma?

“Đau sao?” Nguyễn Ái hốt hoảng, vội vã gỡ tay anh ra và chồm người lên vừa xoa vừa thổi chỗ cô mới ‘đả thương’. “Có sao không? Ai mà biết da anh mỏng thế...”

Khoảng cách gần, anh đẹp mê hồn. Nói ra có vẻ buồn cười khi dùng từ ‘đẹp mê hồn’ để miêu tả đàn ông, nhưng quả thật Nguyễn Ái không còn từ ngữ nào xứng đáng hơn với anh nữa... Gần gũi anh thế này... nó khiến cô cảm thấy lạ quá. Sự tự tin thường ngày biến đâu cả rồi?

Ánh mắt chạm nhau. ‘Điện chạy dọc sống lưng’.

Trời ạ! Vậy mà cô đã từng nghĩ đó chẳng qua là cách nói hoa mỹ vớ vẩn của bọn văn sĩ cơ đấy!

Cô nhanh chóng chuyển hướng nhìn xuống mũi anh, kinh ngạc vì chính sự né tránh của mình.

Nguyễn Ái là một người tự tin sôi sục kia mà! — cô khó chịu nghĩ, vừa nhịu mày, vừa thêm lực vào ngón tay đang xoa. Mối cô bập lại – Né tránh như thế, nhăn nhó như vậy... sẽ khiến người ta ghét bỏ cho coi...

Nguyễn Ái nào có ngờ, chính vẻ mặt khở sở của mình đã – một cách huyền bí – thúc đẩy Ác Ma bất giác làm một chuyện động trời.

Anh áp gần lại và chạm môi vào cô!

Đó thậm chí không phải là một nụ hôn thật sự (trong từ điển của Nguyễn Ái ^^).

Đó chỉ là một cái lướt nhẹ qua môi mà thôi.

Nhưng cũng đủ để làm một Nguyễn Ái bê-tông cốt-thép mềm nhũn ra như sợi mì chay!

Như lỡ tay chạm vào nham thạch, cô phóng người lùi lại, vấp vào thành ghế sofa phía sau và ngã sững soài lên mặt ghế.

Mất mặt quá đi mất!

Nguyễn Ái giật mình, cô cứ ngỡ sự tự ái trong cô đã chai sạn từ lâu rồi chứ? Sao bây giờ nó lại bùng lên hùng hực thế này?

“Sao thế?” khuôn mặt Chính Luận bỗng đanh lại, ánh nhìn như đóng băng trên môi cô.

Nguyễn Ái chớp mắt. Cô biết nói gì đây? Đầu óc cô bây giờ rối tung. Chỉ nụ hôn-không-ra-hôn của anh đã khiến cô thảm hại như thế này đây! Thật xấu mặt thay cho một Nguyễn Ái chai lì!

“Xéo đi.”

Anh lạnh lùng nói khi trông thấy sự khó chịu trên mặt cô, hiểu làm đó là do nụ hôn vừa rồi.

“Anh Chính Luận?”

“XÉO!”

Võ Chính Luận gầm lên, chân đạp mạnh vào chiếc bàn coffee nhỏ khiến nó đổ nhào. Sách vở tung tóe, ly cà phê của Văn Thành uổng dở đổ cả lên người Nguyễn Ái.

Có tiếng xôn xao trỗi lên, cũng có những ánh đèn flash chớp nhoáng chung quanh.

Nhưng trong tầm nhìn của Nguyễn Ái chỉ có mỗi Chính Luận. Cô biết rằng anh tức giận vì nụ hôn đó, nhưng lại không hiểu nổi lý do tại sao. Là anh hôn cô trước cơ mà! Bây giờ tại sao lại nổi nóng vô cớ với cô như vậy?

Cô tức lắm. Và Nguyễn Ái rất ít khi nổi lửa thật sự.

Vì thế cô cứ đứng lì ra đó. Mặc cho từng cơn sóng sợ hãi dồn dập ùa đến, khi hồi tưởng lại những ngón tay bóp lấy cổ mình hôm qua.

Võ Chính Luận bất chợt đứng lên, cô bất thần lùi về sau. Anh khựng lại đôi chút khi trông thấy nỗi sợ lẫn khuất trong đôi mắt ướt ươn ướt của cô. Bàn tay nắm chặt lại, Ác Ma quay người bước thẳng ra khỏi thư viện, không khỏi mang theo sự kinh ngạc từ nhiều ánh mắt phía sau.

Nguyễn Ái cũng không hiểu tại sao cô lại cứ cố chấp đi theo. Rõ ràng vừa rồi cô rất tức, cũng rất sợ. Nửa muốn đứng lì nơi đó thách thức anh, nửa muốn vùng chạy khỏi cái nhìn đầy sát khí. Nhưng đến khi anh bỏ đi, cô lại chẳng làm điều nào, dõng vào đó lại tò tò đi sau anh như một con cún trung thành.

Cô không muốn đâu. Nhưng ai bảo trái tim cô lại lớn gấp đôi lý trí cơ chứ.

Cứ thế, Nguyễn Ái cứ làm lũi, nửa đi nửa chạy để bắt kịp một Võ Chính Luận đang trào cơn sôi máu bước đi như bay phía trước. Khiếp! Người gì mà chân dài thế, làm cô đuổi theo bỏ cả hơi tai!

Thình lình anh quay ngoắt lại, cô theo đó cũng đứng khựng tại chỗ, hást cầm lên nhìn anh đầy khiêu khích.

“Cô lại theo tôi làm gì?”

Giọng anh hứa hẹn đầy nguy hiểm. Cô muốn trả lời nhưng lại sợ nói ra điều gì sai, rồi lại khiến anh hành xử quái lạ như lúc nãy. Thế nên cổ họng tắc nghẽn. Cô im lặng.

Anh đứng đó trừng mắt nhìn cô suốt gần một phút. Cô vẫn không mở miệng.

Thế là anh ðùng ðùng bước đến bên cô, nắm tay cô lôi đi xềnh xệch, rồi thô bạo đẩy cô vào sát một thân cây. Nguyễn Ái còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Võ Chính Luận đã vục mặt xuống hôn cô. Nụ hôn sâu và chiếm hữu. Áo ào như bão vũ. Nóng như nham thạch sôi sục.

Cô bị choáng ngợp. Quá bất ngờ. Theo bản năng, cô dùng hết sức đẩy anh ra. Nhưng dường như sự chống cự của cô lại càng khiến anh nổi giận. Anh lại càng ép sát cô hơn vào thân cây, đôi tay anh khóa chặt mọi sự phản kháng.

Khi lưỡi luồn vào quần lưỡii, Nguyễn Ái đành đầu hàng. Đôi tay cô ban đầu bấu vào ngực áo anh đẩy ra dữ dội, giờ đây lại cùng một cường độ mà kéo anh về phía mình. Cô chưa bao giờ trải nghiệm một nụ hôn như vậy. Nó sâu, ướt, và vương chút mùi máu — thật khác với tưởng tượng lãng mạn của cô. Nhưng không hiểu sao, đâu đó trong trí óc mê muội lúc này, cô dám chắc thực tế đang trải nghiệm thừa sức vượt qua bất cứ mơ tưởng nào cô từng đặt ra.

Bắt chợt đau nhói!

Võ Chính Luận buông Nguyễn Ái ra, hơi thở dồn dập, đôi mắt anh sẫm màu, sự thẳng bằng dường như mất hẳn, khiến anh phải tì hai tay vào thân cây để chống đỡ bản thân. Mát anh mở to, đầu lắc khễ, dường như cũng bất ngờ trước sự mãnh liệt của chính mình. Nguyễn Ái nhìn trôn trời vào khuy áo đầu tiên trên ngực kẻ đang áp sát, tay khễ chạm môi dưới, từng vết đỏ lem luốc dần xuất hiện trên những ngón tay trắng muốt...

Cái quái gì thế này?

...và cảm giác rất bồng.

Anh đã cắn cô?

Cô ngược lên, dỗi đôi mắt nửa nghi vấn, nửa tức giận đến anh. Anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng mơn ngón cái trên vết thương còn mới, khuôn mặt anh là một thế giới cảm xúc khó hiểu. Nguyễn Ái không giỏi đọc cảm xúc trên mặt người khác, đặc biệt là những người mang lớp mặt nạ dày như Võ Chính Luận.

“Thế nào? Không kinh tởm như cô nghĩ chứ?”

Giọng anh giễu cợt, nhưng lại xót xa theo một cách khác.

Cô không biết phản ứng như thế nào. Đành thần người ra nhìn chăm chăm vào anh.

Ngay cả sau khi anh đột ngột ngoảnh mặt ra đi, chỉ còn cô tựa vào thân cây thở hỏn hển, thì đôi mắt cô vẫn dỗi theo bóng hình đã khuất với cảm giác hụt hẫng đến bải hoải.

* * *

Nguyễn Ái không hiểu.

Cô không hiểu nổi!

Nguyễn Ái luôn tự hào là một người nhạy bén, sắc sảo. Nhưng khi chuyện có liên quan đến tình cảm, cô chợt trở nên ngu ngốc lạ kỳ.

Cũng dễ hiểu thôi. Khi con người ta không lớn lên cùng nó, khó trách sao lại lạ lẫm với nó như vậy.

Cô quay về màn hình laptop, những ngón tay chần chừ một lúc trên bàn phím, rồi sau đó gõ liền một mạch mấy câu.

[Nguyễnai131] Tại sao một người lại “cưỡng hôn” một người nhỉ? Lại hôn đến rướm máu. Có phải là người đó thích người mình hôn không?

Sau đó vài chục phút, cô nhấn F5 mấy lần nhưng chẳng thấy ai hồi đáp.

Chán chường, cô leo lên giường ngủ, tim vẫn còn đập thình thịch mỗi lần nhớ lại sự kiện lúc sáng.

Làm sao cô có thể đối mặt với anh ngày mai đây, khi mà tự nhiên bản thân cô lại sốt bưng bưng như vậy?

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 10: Bảy Giờ Thì Cũng Đã Lây Rồi

“Sao không vào đi, phản diện?”

Nguyễn Ái quay qua nhìn Văn Thành với vẻ mặt méo máo cầu cứu, đôi mắt cô vốn đã sáng sủa sự ngây thơ (chỉ được bề ngoài thôi haha^^), gò má ửng hồng giờ càng khiến nét thuần khiết yếu đuối trên gương mặt vỡ òa. Văn Thành suýt nữa đã không nhận ra cô bé ác miệng thường ngày.

Chả trách sao người ta lại tôn cho Nguyễn Ái nhà ta cái danh ‘hoa khôi’. Mà lại còn là hoa khôi của cái khoa lắm mỹ nữ nữa chứ (thời trang).

“Anh.” Cô chào gọn lỏn, rồi quay qua tiếp tục nhìn trộm hoàng tử của mình.

“Hôm nay em uống lộn thuốc à?”

“Không,” cô lắc đầu, mắt vẫn nhìn về Chính Luận. “Em bị bệnh.”

“Nhìn em thế này giống bệnh thật đó,” Văn Thành cười hề hề, đoạn nắm tay Nguyễn Ái lôi đi. “Coi nào, hồ ly thì ra đáng hồ ly chút. Như thế này nhìn giống gà mái dầu quá đi.”

Cô giằng co không lại, đành ầm ức đi theo Văn Thành, lên đến chỗ Chính Luận đang đọc sách cô liền đảo mắt đi nơi khác, lúc ngồi

xuống cũng chọn chỗ bên phải Văn Thành, trong khi thường ngày cô nhất định sẽ bay ngay vào cạnh Chính Luận.

“Qua đây.”

Không hề nhìn lên, Chính Luận lãnh đạm ra lệnh. Không cần hỏi cũng biết lời nói đó dành cho cô. Vì bản thân Văn Thành đang ngồi cạnh anh mà.

Cô rụt rè đứng dậy... rồi bất chợt ngồi thụp xuống!

Thịch! Thịch!

Cái quái gì thế này? – Tim cô đập liên hồi, cứ như muốn vỡ tung lồng ngực ra vậy! Cả người cũng nóng ran lên như lên cơn sốt dịch! Ngay cả đôi bàn tay cô giờ cũng rịn mồ hôi!

Rốt cục đây là thứ bệnh hoạn biến thái gì đây?

“Sao thế? Qua đây.”

Dựa vào giọng nói lạnh lùng, khó có thể biết được anh chàng Ác Ma của chúng ta bên trong lại đang nóng như lửa đốt. Bằng chứng là đôi mắt nâu nhạt của anh giờ đã chuyển sang một màu đen u ám.

“Em không qua đâu,” cô yếu ớt nói. “Em bị bệnh đó, sẽ lây cho anh mất.”

“Bệnh gì?”

“Sốt.”

“Qua đây.”

“Không qua. Thật sự là người em đang nóng đến phát điên này.”

“...”

“Được.”

Trước sự kinh ngạc quá cỡ của Văn Thành và toàn thể lớp học, Võ Chính Luận ùng ùng đứng dậy, ùng ùng nắm lấy cánh tay của Nguyễn Ái xốc lên, ùng ùng ôm cô vào lòng.

Và ùng ùng hôn cô ngay giữa tiết học.

=o=

Cô giáo đóng băng.

Học sinh biến thành đá tảng.

Lúc anh dứt đầu lên thì Nguyễn Ái đã chết trân.

“Bây giờ thì cũng đã lây rồi. Có thể ngồi đây được chưa?”

Đoạn, anh nhấn cô ngồi xuống ghế, rồi tự mình ngồi xuống kê bên tiếp tục đọc sách, không hề mảy may chú ý đến các biểu hiện quái gở của mọi người xung quanh, hay sự căng thẳng giãn ra như dây thun hơ trên lửa trong gian phòng.

Cả lớp học hôm ấy chột chìm trong im lặng. Không ai dám bàn tán xôn xao gì về chuyện vừa chứng kiến. Bởi bây giờ mọi người đều biết tính tình Ác Ma khó đoán đến cỡ nào. Nhớ mà rộ lên, anh ta phát điên và ‘phán quyết’ cả đám thì có mà đi đời!

“Shhhh, phản diện!” Văn Thành khẽ gọi với qua Nguyễn Ái, sau khi chắc rằng Chính Luận đã ngã người ngủ say trên ghế.

Nguyễn Ái ngờ ngác quay qua, cô “Huh” một tiếng rõ to.

“Chết thật, con nhóc, nhỏ tiếng thôi! ‘Ác ma’ mà thức dậy thì ‘tiêu’ cả đám.”

Cô nhăn nhó. “Xì! Làm như thông gian bán nước vậy, gớm quá!”

Anh cười hì hì, đoạn nhướn một bên mày đầy khiêu khích.

“Đây gọi là ‘kịch tính trong đời thường’, biết chưa? Cả ba năm nay mới có một lần đấy.”

“Anh xem ra đang rất hưởng thụ ‘kịch tính’ này.”

“Dĩ nhiên rồi, đời này nhạt như rau câu không đường ấy! Anh cần chút kích thích. Nếu không em nghĩ thẳng điên nào lại xung phong làm phó tướng cho Devil Prince?”

“Chỉ biết có một con điên tự-nguyện-đâm-đầu đang ngồi tại đây thôi.”

“Em không phải là đứa con gái đầu tiên đâu,” anh trề môi.

“Nhưng sẽ là người cuối cùng.” Cô vênh mặt

“Mặt dày quá thể!”

“Chính xác là miệng dày!”

“Thắc mắc nãy giờ rồi, môi em bị gì thế?”

“Bị cắn.”

Văn Thành suýt xoa, giọng dịu ngọt trêu chọc. “Thấy thương chưa, em làm gì mà để tụi cắn môi thế kia?”

“Là bị tụi cắn.”

Tiếng nói trầm khàn của Chính Luận xen vào khiến Văn Thành giật nảy mình. Quay sang thì lại bắt gặp ánh mắt thách thức từ Ác Ma, Văn Thành cảm thấy oan uổng ghê lắm! Anh nào có khích bác đại ca bao giờ đâu...? Dĩ nhiên là lời nói này cũng không hề thoát khỏi tai những kẻ bàng quan vốn vẫn chú tâm lắng nghe từ nãy giờ. Xem ra học cùng lớp với người nổi tiếng thật dễ đau tim quá thể!

Nguyễn Ái bị Võ Chính Luận cắn môi? Chuyện xảy ra ở hành tình nào vậy trời?!!

“Anh-cắn-môi-cô-ấy?” mắt Văn Thành mở to.

“Đúng.”

Một từ “đúng” từ Võ Chính Luận xem như kết thúc vấn đề. Dù vẫn còn rất hoang mang vô cùng, không ai dám hỏi han gì thêm. Cái chuyện mà anh-cắn-môi-cô-cô-cắn-môi-anh dù gì đi nữa cũng không phải là loại chuyện có thể tự mình rêu rao lung tung. Việc chính miệng Ác Ma thừa nhận đã là hy hữu quá rồi!

Nguyễn Ái lưng đột nhiên căng thẳng, đầu cúi gằm xuống nhìn những đường vân uốn lượn trên mặt bàn như thôi miên. Không phải cô xấu hổ vì những lời bàn tán xung quanh vết thương trên môi mình (bê tông muh biết mắc cỡ gì ^^?), mà vì cô không biết đối mặt với ‘thủ phạm’ gây ra thương tích đó thế nào. Từ sau nụ hôn hôm qua, cứ mỗi lần cô nghĩ đến anh thôi thì bao tử cũng rộn lên, quả tim cũng tăng nhịp — chứ đừng nói đến nhìn. Sự gần gũi và hương đàn

ông rất lạ từ anh khiến cô chao đảo, khó lòng có thể tập trung suy nghĩ.

Và những nụ hôn. Ờn Chúa, những nụ hôn!

Những rối loạn trong cơ thể cô đang trải nghiệm hiện nay là gì cơ chứ? Trước đây ngoài lúc bệnh hoạn cô có bao giờ cảm thấy bất an và rối rắm thế này đâu?

Cô chắc hẳn là bệnh rồi. Bệnh–biến–thái.

“Ái.”

“???”

“!!!”

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô. Và còn gọi một cách thân mật như vậy nữa!

“...”

“Quay sang nhìn tôi.”

Nhìn anh? Trời ạ! Tha cho cô đi!

“...”

Những ngón tay thon dài toan chạm đến mặt cô. Nguyễn Ái giật mình né tránh. Cho anh chạm vào cô lúc này không phải sẽ khiến tình trạng quái lạ trong cô tệ hơn sao?

Nhưng Nguyễn Ái lại quên mất bài học hôm qua rồi: Đừng bao giờ né tránh Ác Ma!

Bàn tay anh nắm lại, chưng hửng giữa không gian u uất, trên khuôn mặt anh một biểu hiện dày xéo lộ ra. Nhưng kẻ duy nhất đáng ra phải nhìn thấy thì lại đang bận bịu giấu mặt.

“Sợ đến thế à?”

Nguyễn Ái vẫn không dám nhìn lên, đầu cúi nhìn mặt bàn.

“...”

Võ Chính Luận ung dung đứng dậy, bất chợt đạp đổ chiếc bàn dài trước mặt (superman ^”^), khiến nó đổ vào những sinh viên phía trước và bản thân Nguyễn Ái cũng mất đà trượt ngã (bạo lực cấp tính =.=). Thật tội nghiệp cho cô giáo trẻ đang đứng gần đấy, mặt trắng ra vì sợ, ú ớ không nói được lời nào trước hành vi quá khích này.

Vài phút trôi qua sau khi ác ma cùng cơn thịnh nộ giết người của mình rời khỏi gian phòng, cả lớp mới dần dần hồi phục sức cử động. Văn Thành đến đỡ Nguyễn Ái đứng dậy, chú ý thấy vết bầm trên bả vai cô khi trượt ngã va vào thành cửa sổ. Mặt anh nửa nhăn, nửa méu.

“Rốt cục là chuyện gì? Em có cần ‘chơi’ đến nỗi để hấn điên lên như thế không?”

Nguyễn Ái ngược nhìn anh với sự trách móc pha lẫn kinh ngạc hiện ra trên mặt.

“Em bị bệnh!”

Một bên mày anh nhướn lên đầy nghi hoặc. Song, biểu hiện trên mặt Nguyễn Ái cho thấy cô hoàn toàn không nói dối. Vậy ra này giờ cô không phải đang đùa giỡn với Chính Luận hay sao? Thái độ rụt

rè đến buồn cười đó, sự yếu ớt khi trả lời Chính Luận đó, và ngay cả cái cách cô né tránh nhìn vào Devil — một việc mà rất không ‘Nguyễn Ái’.

“Em thật sự bệnh?” anh hỏi trong bàng hoàng.

“Chứ nhìn em bây giờ có khỏe không?”

“Em bệnh gì?”

“...”

“Huh?”

“...Không biết bệnh gì nhưng tất cả đều là do đại ca của anh ban cho,” cô nhăn nhó. “Sau khi bị anh ấy hôn từ hôm qua đến giờ, trong người em xuất hiện triệu chứng lạ. Không biết là gì nhưng tất cả đều xáo trộn khi em nghĩ đến — hoặc nhìn vào anh ấy. Trong người em bây giờ bực bội ghê lắm! Ngay cả sự bình tĩnh thường ngày cũng chạy trốn mất! Cái này...cái này là cái bệnh khỉ gió gì đây?! Biến thái quá đi!”

Văn Thành và những người xung quanh không hện mà cùng ngẩn tò te trước lời bộc bạch của cô gái đang vò đầu bứt tóc trước mặt — có kẻ còn rớt cả cằm xuống tận đất. Làm sao mà họ không ngạc nhiên cho được? Một Nguyễn Ái chua ngoa sắc sảo, cay nghiệt trong cử chỉ lời nói, ‘tiếng xấu nổi cồn’ toàn học viện mà lại có thể ngây thơ đến vậy — ít nhất thì trong tình yêu!

Đúng là chuyện hy hữu ở thế gian không hiếm! Mà hy hữu hơn lại xảy ra trong chính Việt Duệ này!

Nguyễn Ái thì không tin được tên phó tướng trời-ơi này lại có thể bật cười đến xiêu vẹo.

“Cái tên ba trợn này—!?” cô bất bình nói lớn. “Giờ này còn cười được?!”

Văn Thành tinh nghịch véo mũi cô, miệng cười khà khà. “Cái—tên—ba—trợn—này là người có thể chữa bệnh cho em đấy, phản diện ạ.”

“Thật sao?” cô chớp mắt, giọng dịu lại.

“Dĩ nhiên là không rồi! Gạt em thôi!”

Rồi anh đổ sụp xuống ghế, đập bàn cười ha hả. “‘Bác sĩ’ của em thì lại không đủ tài, ngoài chuyện ‘khủng bố’ ra thì không hề biết kê đơn sắc thuốc...”

Nguyễn Ái nhíu mày. Cô biết Văn Thành đang ám chỉ Chính Luận. Nhưng anh ta thì lại chữa thế nào cho cô — ngoài việc suốt ngày nổi điên?

Một cô gái trẻ gần đó bỗng nhiên tiến đến, cô vừa cười mỉm chi vừa ra vẻ thông cảm mà nói. “Thật ra, Nguyễn Ái à, em đã...”

“Ấy ấy!” Văn Thành nhảy đến kế bên, bịt miệng cô gái đó lại. “Đừng làm mất vui chứ. Chúng ta hãy cứ để xem...”

Anh quay sang nhìn Nguyễn Ái với nụ cười ranh mãnh nhất.

“...nữ phản diện tài ba của chúng ta đến bao giờ mới tự nhận ra.”

Từ đầu lớp, một giọng nam gọi với đến. “Chơi ác quá đấy! Phó tướng!”

“Cảm ơn đã quá khen!” Văn Thành vênh mặt lên, tay vẫn còn choàng vai cô gái tốt bụng ban nãy — giờ mặt đỏ còn hơn quả gấc.

Và thế là hội chợ bùng nổ.

Duy chỉ có hai kẻ đứng đực ra như ngoài quê lên tỉnh: Cô giáo trẻ và Nguyễn Ái.

Bực quá mà! Cô đúng là đang muốn giết người! Thân cô đường đường là một Nguyễn Ái pháo nổ oanh tạc, vậy mà giờ lại để cho bọn low IQ này cười đùa trên một bí mật chung như thế.

Và cô lại là người duy nhất nằm ngoài vòng bí mật ấy nữa! (Á, bạn Ái quên cô giáo đang đứng kế bên dôi ^^)

Không được, Nguyễn Ái đã nghĩ, trời sinh ra cô là để cười người.

Nhất định không để người cười được!

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 11: Nếu dính chặt vào tôi...

Hành lang lộ thiên của Học Viện Việt Duệ. Trong giờ vào học. Vắng tanh.

Nguyễn Ái đã biết cái vụ này thế nào cũng đến mà.

Chỉ là, nó lại chọn ngay lúc cô đang tập trung giải quyết ‘bệnh biến thái’ của mình, còn tâm trí đâu mà đề phòng trước sau? Thế nên, vì một phút bất cẩn mà xem ra cô lại phải ‘khổ lụy ngàn đời’ rồi!

“Giỏi nhỉ? Giờ này còn dám lang thang trên hành lang khoa khác! Thứ đồ mê trai không biết xấu hổ!”

Đám nữ sinh viên ăn bận rất mát — đúng điệu sinh viên khoa thời trang — gồm năm người vây chặt lấy Nguyễn Ái. Một trong số đó đẩy mạnh cô vào cột, hành động dữ dằn rất đúng kiểu ‘hành hung truyện–tranh’.

“Đang khen tôi và tự khen mình?” Nguyễn Ái mỉm cười hỏi, ánh mắt trong vắt.

“Mày—!”

“È? tức gì chứ?” Nguyễn Ái thẳng thốt, khuôn mặt cô hết sức chân thành. “Chữ khen, tôi đâu hề bỏ trong ngoặc kép.”

“???”

Thở dài, cô nghĩ mình sắp phát điên vì mấy con ‘rồng nã’ này mất!

“Thì cả tôi và các chị đều đang ‘lang thang trên khoa khác’ và ‘mê trai’ đấy thôi. Có điều, ‘không biết xấu hổ’ thì chắc mỗi mình tôi gánh được,” cô nhún vai, hóm hỉnh nhìn đám đàn chị. “Vì các chị sắp sửa biết-xấu-hổ rồi.”

Đám con gái lập tức chét thẹn, mặt đỏ gay gắt, toàn thân run lên vì giận.

“Đấy!” Cô vỗ tay, đoạn chỉ vào những khuôn mặt tức tối — có phần ngượng ngịu — của họ. “Bingo!”

BÓP!

“Đồ ranh con! Mà ỷ rằng có chút thông minh thì có thể hống hách ở đây sao?!”

“Chính xác,” cô thản nhiên đáp, mũi nhăn nhăn trong khi tay xoa xoa chỗ má bỏng rát.

Song miệng vẫn cười tươi.

“Chị...” một trong số đám con gái nói nhỏ với người bên cạnh, sự lo ngại hẳn rõ trong mắt khi nhìn vào vẻ mặt của Nguyễn Ái. “Có lẽ chúng ta không nên... cái con này có vẻ không bình thường...”

“Bình thường hay không bình thường thì sao?! Con nhỏ chảnh như nó thì đáng bị dạy một bài học!”

“Nhưng còn ngài bộ trưởng...”

“Mày quên Phán Quyết rồi à? Prince sẽ bảo vệ cho chúng ta! Ông Vương kia thì chọi sao lại Võ Gia?!”

Nguyễn Ái thờ dài, đoạn xen vào, không quên giữ một nụ cười ‘man dại’ trên môi. “Nói đúng đó, có đánh đấm gì thì làm đại đi. Còn cãi nữa sẽ đến giờ chuyển tiết.”

Ba người còn lại có vẻ nghi ngờ lẫn kinh ngạc trước sự bình thản và chân thành đến rợn người của Nguyễn Ái. Rốt cục thì đứa con gái này có thần kinh không? Và cái cách nó cười... khiến họ sao mà rùng mình quá! Cứ như đối mặt với một con mèo dại cỡ lớn vậy...

“Không đánh à? Không đánh thì tôi đi đó,” cô tí tởn khiêu khích.

Cô gái dẫn đầu nở một nụ cười thâm hiểm, hằn học.

“Mày coi thường tụi tao quá đấy, Nguyễn Ái.”

.

.

Trong một góc khuất của hành lang, có hai người chăm chú quan sát.

“Không được.”

Võ Chính Luận đưa tay ra cản lại một Văn Thành đang sốt sắng toan lao lên. Khuôn mặt anh bình thản như nước, lạnh lùng như băng. Duy chỉ có đáy mắt le lói một sự tính toán tàn độc.

“Cậu điên rồi sao, Chính Luận?!” Văn Thành tuy hết sức bức xúc, nhưng đã không chống lại lệnh. “Nguyễn Ái đang bị đánh đấy! Cho

là cô ta là món đồ chơi mới của cậu đi nữa, lẽ nào cậu đã quên tôn chỉ của mình?!”

Võ Chính Luận không trả lời, đôi mắt sạm màu của anh dõi về hình dáng nhỏ nhắn trên sàn với sự lãnh đạm giả dối. Nguyễn Ái không hề chống trả khi bị tấn công. Cô chỉ khụy xuống và cuộn người lại, tay chấp lên để bảo vệ đầu, trong khi bọn đàn chị liên tiếp đập và thúc vào lưng cô.

Cô bất động như người đã chết. Thậm chí không hề thốt lên một tiếng nhỏ.

Anh biết cô đang làm gì. Và trong lòng anh bỗng nhiên đứng lại...

Đặt tay lên vai Chính Luận, Văn Thành bình tĩnh lên tiếng, vẻ mặt vui vẻ thường ngày lần đầu tiên chuyển hướng nghiêm trọng.

“Để tôi đi, Chính Luận.”

Mắt vẫn không dứt khỏi Nguyễn Ái, Võ Chính Luận khẽ lắc đầu.

“Cô ta cần bài học này.”

“Bài học gì? Rốt cục là anh muốn sao đây, Võ Chính Luận?” bàn tay trên vai Chính Luận nắm chặt hơn.

“Nguyễn Ái không phải cô ta, Văn Thành,” Chính Luận quay qua nhìn thuộc hạ của mình, đôi mắt lóe lên sự đe dọa lộ liễu. “Cho dù tính tình có giống đến đâu đi nữa, Nguyễn Ái không phải cô ta.”

Văn Thành sửng ra vài giây rồi lùi lại, bàn tay buông thõng.

“Vì thế, Nguyễn Ái không cần anh quan tâm,” Chính Luận lạnh lùng nói.

“Nguyễn Ái là của tôi.”

Văn Thành có vẻ chìm trong một cơn đau vật đau khổ.

Đến khi anh đã thu lại đủ bình tâm để ngược lên, thì chỉ còn Nguyễn Ái một mình trên hành lang vắng vẻ. Bọn người kia đều đã bỏ đi.

“Đi rồi? Sao lại thế?”

“Sợ’.” Chính Luận vô cảm khẳng định.

“Sợ cái gì? Cậu thì biết cái gì chứ?!” Nói rồi Văn Thành vội vã bước đi. Lần này Chính Luận không hề ngăn cản.

Không phải cô ta sợ, là họ sợ — Anh nghĩ thầm, bàn tay nắm chặt lại khi dõi theo bóng lưng thẳng bạn chạy đến bên Nguyễn Ái.

* * *

“Đau không?”

Văn Thành ngồi xổm xuống trước mặt một Nguyễn Ái đang lồm cồm bò dậy. Trên mặt anh tuy vẫn dán một nụ cười hòa nhã, nhưng chân mày nhíu lại đầy thương cảm. Nắng chiều tạt vào hành lang lộ thiên, đổ lên cô một màu cam đậm đà, khiến cô bỗng trông cô độc và xa cách làm sao...

“Đau sao không!” Nguyễn Ái nửa cười, nửa nhăn nhó. “Còn không đỡ em lên, ngồi đó hỏi mấy câu thừa thãi làm gì?”

Văn Thành cười khì, thở phào rồi dang tay ra đỡ cô lên.

“Đâu có, anh sợ là em thuộc dạng người thích tự mình đứng dậy ấy mà. Đỡ em rồi em lạnh nhạt đẩy ra, xong kêu lên ‘Mặc kệ tôi!’ hay gì gì đó thì ngại lắm.”

“Mát dây hả? Có người đỡ lên là may rồi. Ai ở không mà còn đóng phim nhiều tập?!” cô mắng anh rồi ngoác miệng cười hì hì.

Bên Nguyễn Ái, sao không khí lúc nào cũng nhẹ hẫng ấy nhỉ?

Văn Thành vừa cười vừa lẩm bẩm. “Em đúng là tâm thần.”

“Em nghe đó nha!”

“So—rì!”

“Nhưng phải tâm thần chứ, không thì tội nó đâu tha cho em sớm vậy.”

“Hả? Ý em là sao?”

Cô cốc vào trán anh rõ to.

“Vậy mà tưởng anh hiểu em lắm! Xì...”

Văn Thành xoa xoa lấy trán, cái nhíu mày từ từ giãn ra. Trên gương mặt anh là sự đan xen giữa nghi ngờ và vỡ lẽ.

“Là ‘sợ’?”

Cô nhìn anh, híp mắt cười khì. “Bingo!”

“Anh vẫn không hiểu,” Văn Thành nhăn nhó, ném cái nhìn ương bướng về phía Nguyễn Ái.

“VẬY chứ anh lÔI cái lập luận đó từ đâu ra?”

“...”

Thở dài, cô luồn những ngón tay trắng muốt vào tóc thay lược, chỉnh tề lại đầu tóc. “Phải khiến chúng tưởng em bị tâm thần, cứ cười cười khích khích, đánh không đánh mà đỡ không đỡ. Chúng sợ.”

“!!!”

“Làm gì ngạc nhiên thế? Đó là tâm lý chung của người thường mà: Sợ người điên.”

“Sao không đơn giản chạy đi?”

“Chạy rồi một tụi nó đón đánh nữa cũng như không. Cái này mới độc nè,” cô lắc lắc đầu, mái tóc bây giờ lại bồng bênh, tỏa sáng trong ráng chiều. “Trước khi chúng đi tặng chúng một nụ cười bệnh hoạn. Thế là mai một khỏi phiền em!”

Văn Thành hết sức kinh ngạc.

“Thật ra, em cũng nghĩ đến vụ ‘chơi lại’ tụi nó rồi...nhưng như thế không ổn lâu dài. Chừng nào mà anh Chính Luận vẫn chưa rút cái Phán Quyết tào lao ấy về, thì vẫn còn đũa sẽ đến phiền em...”

“!!!” (Mặt Văn Thành—> o.o)

“...Mà em thì không tiện ‘mách lẻo’ với ông thị trưởng lúc này được. Nên cứ giả tâm thần là tốt nhất!”

Trong đầu Văn Thành lúc này đang lùm bùm suy nghĩ rối ren. Trời ạ! Gộp một đồng như vậy trong một chữ ‘sợ’, hỏi ma nào có thể

hiểu cơ chứ!

“Vội lại, dựa theo độ ‘tám’ của lũ ‘con buôn’ vừa rồi thì việc này lo gì chẳng lên mạng ngày mai — À không, tối nay chứ!” Nguyễn Ái lại nở nụ cười bùng sáng. “Đến lúc đó để coi ma nào dám đến phiền chị hai nhà này!”

Nói rồi cô chống nạnh cười, vờ vịt dáng điệu của một bậc đại ca. “Hô hô hô...”

“...”(Văn Thành hét nói =.=”)

“Ý mà, như thế nam tính quá, phải thế này mới đúng nhỉ?” cô chéo chân, khoanh tay rồi hát tót cười theo kiểu công chúa đom dáng. “Hi hi hi...”

“...”(Văn Thành hét nói tập 2 =.=”””)

(Ái nhà này ‘man’ quá cỡ ^^”)

Phó tướng Devil thở ra nhè nhẹ, anh khẽ lắc đầu nhìn nàng đồng mình phản diện của mình mà mỉm cười. Đúng là một phong cách lạ đời! Một phong cách rất... Nguyễn Ái.

Song anh vẫn lo.

Nếu Chính Luận có thể hiểu được Nguyễn Ái đến vậy, chỉ dùng một từ ‘sợ’ để diễn đạt hết những hành động tâm tình của cô — ngược lại, Nguyễn Ái khi nghe chỉ một từ đó, lại có thể hiểu được nó bao hàm những gì; vậy thì sao việc đơn giản như Nguyễn Ái yêu anh ta, vốn ai cũng có thể nhìn ra được, Chính Luận và Nguyễn Ái đều không thể đoán ra?

Có lẽ họ không lớn lên cùng tình yêu...

Hai con người này... tại sao vừa giống nhau đến đáng sợ, lại vừa có thể khác nhau đến nỗi lòng như thế?

Văn Thành thật tình không thể hiểu nổi.

Như thế này... càng không thể để việc Nguyễn Ái yêu Chính Luận được biết bởi cả hai người họ — Văn Thành thậm nghĩ — Nếu Nguyễn Ái nhận thức được, thì Chính Luận sẽ nhanh chóng rõ ràng. Và nếu con ác ma này biết, lại sẽ còn hành hạ Nguyễn Ái đến dường nào đây?

Anh nhất định không thể để họ biết.

Nhĩ thế, Văn Thành từ giả Nguyễn Ái rồi quay chân trở về lớp học vừa rồi, nơi có hơn 30 nhân chứng tận tai nghe thấy lời thổ lộ ‘vô tình’ của Hồ Ly Phản Diện.

(Chết vệt chưa ^^ có 30 người lặn, hông lẽ ‘thủ tiêu’ hết cả ông tướng ^^”)

* * *

Cũng trong góc khuất hành lang đó, giờ chỉ còn một người lặng lẽ đứng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của người con gái, xung quanh toát ra sự cô độc đến ảo não. Trên gương mặt hoàn hảo — lần đầu tiên trong nhiều năm — để lộ một sự khắc khoải đến chạnh lòng khi anh khẽ lẩm bầm vài từ...

“Nếu dính chặt vào tôi, thì bọn họ đã không thể làm gì được em...”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 12: Hiệp Nữ ‘Đụng’ Hồ Ly

“Em không sao, em tự ăn được mà, anh tử tử quá đấy.”

Dương Đoàn Yến Nhi mỉm cười hiền từ. Tuy nói thế, nhưng cô không hề đẩy ra khi Chính Luận dứt cháo cho mình.

Anh vẫn yên lặng như thế, bình đạm như thế, ánh nhìn vẫn ấm áp như thế. Vẫn là Chính Luận ngày nào của Yến Nhi, chứ không phải con quái vật điên cuồng của giờ phán quyết hôm đó.

Yến Nhi không ngờ mình lại có thể vui mừng đến vậy khi anh xuất hiện trước cổng nhà cô lúc chiều. Cô như được trút bỏ gánh nặng ngàn cân, lo lắng về phản ứng của anh sau khi xem cái clip trên mạng đó dường như tan biến. Anh phải yêu cô rất nhiều, mới có thể bỏ qua lỗi lầm tệ hại đến vậy. Khi anh như thế này: lặng thinh, dịu dàng chăm sóc cô; Yến Nhi cảm thấy bản thân lại trở về một cô gái hiền lành thiện tâm — một Yến Nhi với trái tim bao dung cao cả.

Nhưng giờ đây, cô cũng hiểu rằng mình còn có một con người khác, ẩn sâu trong phần đen đúa của trái tim.

Yến Nhi vừa căm ghét, lại vừa yêu thích con người đó. Căm ghét là vì nó quá xấu xa. Yêu thích bởi vì sự xấu xa đó thật mạnh mẽ.

Đủ mạnh để bảo vệ những người cô yêu thương. Và chính bản thân mình.

Nhưng hơn bao giờ hết, sự có mặt của Chính Luận lúc này chứng tỏ anh không hề quan tâm về ‘con quỷ’ trong cô. Cô thật lòng tạ ơn Chúa vì điều đó. Vì Võ Chính Luận là tất cả của cô, nếu bị Nguyễn Ái cướp đi rồi, thật sâu trong tim cô không có đủ tự tin mình có thể thắng được con người đó.

Nguyễn Ái quá nguy hiểm.

Yến Nhi vẫn còn nhớ cái cách Nguyễn Ái nhìn cô lúc chúc mừng. Nó để lại trong cô một sự ám ảnh day dứt. Khuôn mặt thiên thần đó lại có thể trở nên tà quái như vậy, cô không thể tưởng tượng nổi hoàn cảnh sống như thế nào đã tạo nên một con người phức tạp đến tối đến thế.

Đối với Nguyễn Ái, Yến Nhi có thể nói bản thân mang bốn phần ghét, ba phần sợ, hai phần ganh tỵ.

Và một phần khâm phục — dù cô thật lòng không muốn thừa nhận — cô ta.

Nguyễn Ái có tất cả những gì cô không có!

Và chỉ thiếu một thứ duy nhất: lòng lương thiện.

Thật ra, cô nghĩ được như thế là nhờ vào sự xuất hiện của Chính Luận, chứ trước đó nếu có hỏi, cô chỉ có thể nói một từ duy nhất: Căm thù.

Vậy mới nói, Võ Chính Luận chính là thiên sứ của cô (mợ bị khìn ==), người giúp cô giữ vững sự thiện tâm của mình. Chỉ cần anh ở bên cô, cô sẽ mãi mãi là cô của ngày nào. Cô thậm chí có thể hứa sẽ không bao giờ ghen tỵ với một ai nữa, sẽ có thể nuôi dưỡng tấm lòng bao dung của mình như bấy lâu nay vẫn làm...

Chỉ cần anh ở bên cô.

“Anh thật sự không...không...giận em chuyện đó?” cô nhìn vào anh, mắt ươn ướt, lòng thập thốt đợi chờ sự phán quyết.

“Không.”

Ngón cái anh mơn nhẹ trên khóe môi cô, gạt đi phần cháo thừa.

Cô hạnh phúc chết đi được!

Yến Nhi nhào đến ôm chầm lấy Chính Luận, nước mắt nhẹ nhõm lăn dài trên má, “Cảm ơn anh...!”

Bàn tay thân quen của anh lại luồn vào mái tóc rối bời của cô xoa xoa. Ôi làm sao, làm sao mà phúc phận cô lại to lớn đến thế — được yêu bởi một con người tuyệt vời như anh?! (đó là vì mợ chưa thấy ông nổi cơn ‘nhảm’ đó mợ =.=)

“E hèm,” Văn Thành tăng háng. “Ở đây có nhiều người đó nha.”

Yến Nhi đỏ mặt. Chết thật! Làm sao cô có thể quên họ đang ở trung tâm của hơn mười cặp mắt cơ chứ! Xấu hổ chết được!

Cô vội vàng buông anh ra. Mấy nhỏ bạn thân che miệng cười thầm, làm cô càng thêm ngượng ngịu, mặt mày càng đỏ tía.

Yến Nhi liếc qua anh phụng phịu, giọng dỗi hờn trêu chọc. “Anh thấy chưa? Anh kêu tụi nó đến làm chi chứ?”

“Thăm em,” Chính Luận nhẹ nhàng lên tiếng, đột nhiên cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô. (Éc, ngửi thấy mùi máu dòi >.<)

Nụ hôn trìu mến khiến những người hiện diện sững sờ. Đám bạn nữ của Yến Nhi thì đỏ mặt, chẳng là họ chưa bao giờ trông thấy điệu bộ âu yếm lộ liễu giữa cặp đôi này mà! Prince của họ vốn rất kín đáo, nàng Lọ Lem thì nhút nhát thắm thương! Vậy mà...

Đây đúng là cảnh tượng động trời! (Đó là vì mấy mợ chưa thấy cảnh chả k-i-s-s hồ ly đó mí mợ...)

Mãi đến vài phút sau, không khí trong phòng mới bình thường lại. Mấy chị bạn cùng lớp với Yến Nhi, không biết là do cảm thấy dư thừa hay nôn nức để quay về rêu rao, vội vã từ giã hết. Đám đàn em cũng thừa thế mà rút lui.

Bấy giờ chỉ còn lại mỗi mình Yến Nhi và Chính Luận trong phòng. Sau nhiều giây bối rối, cô kéo chăn lên sát cổ, rồi bẽn lẽn nhìn lên khuôn mặt ưu nhã của anh.

“Anh...hôm nay thật lạ đó,” cô khẽ nói, giọng chứa đầy sự hồ hởi, nôn nao.

“...”

“...”

“Bao giờ em có thể đi học lại?”

Yến Nhi giật mình, nhưng trong lòng dậy lên một niềm vui khó tả. Anh muốn cô quay về sớm sao? Hẳn là anh nhớ cô rồi.

Chỉ là, chỉ là...

“Em...em nghĩ chắc vài ngày nữa, đợi chuyện đó dịu hẳn đi đã...”

“Ừ.”

Sau một hồi hơn ba mươi phút nói toàn những chuyện lan man (mà 80% là mợ nói rùi), Chính Luận bảo có việc phải về. Cô cũng ậm ừ, cười thật vui vẻ dù trong lòng bỗng thấm buồn. Yến Nhi quả thực rất nhớ anh, cô muốn anh ở cạnh mình lâu hơn.

Tuy nhiên, Yến nhi nhút nhát lại có đời nào dám nói ra.

Thế là cô đành nhìn theo bóng lưng anh cưỡi motorbike phóng đi từ lang cang nhà mình. Không thể hiểu nổi sự tiếc nuối và trợ trợ bản thân đang cảm nhận.

* * *

“Nè, đi đi.”

“Không muốn.”

“Nhưng đây là việc Prince giao, lại cũng vì Yến Nhi, cậu không làm thì tớ làm!”

Nói rồi, cô sinh viên năm hai với chỏm tóc đuôi ngựa hùng hổ bước về phía kẻ được mệnh danh Hồ–Ly Phản–Điện, dáng vẻ nửa kiêu nửa lo hết một cảm tử quân.

“Chào em.”

Nguyễn Ái ngược lên, đôi mắt tròn xoe ngây ngô hướng thẳng về kẻ lạ mặt, suýt nữa đã khiến người này nghĩ rằng mình đã nhầm người.

Con bé xinh như thiên thần này là Hồ Ly nổi danh sao?

“Chị tên Hoài,” cô gái mạnh dạn nói.

“Nguyễn Ái.”

“...”

“Chị có chuyện gì không?” Nguyễn Ái hỏi với một nụ cười tươi tắn.

Đỗ Kim Hoài suýt nữa đã bủn rủn tay chân. Sao hồ ly lại có thể thân thiện như thế này?

“À...” Kim Hoài lắc lắc đầu, lấy lại bình tĩnh và hạ giọng, nhiệt huyết ban nãy có phần vơi đi đôi chút. “... chị... chị là bạn của chị Yến Nhi.”

Nhanh như cắt, những biểu hiện thiên thần nửa giây trước vụt cái đã tắt ngấm trên gương mặt xinh đẹp.

Trước sự đề cập của cái tên Yến Nhi.

“Chị muốn gì?”

Mặt Nguyễn Ái đanh lại.

Hồ ly đã lòi đuôi!

Khóe môi Kim Hoài cong lên. Cô từ tốn ngồi xuống đối diện kẻ đã khiến người bạn thân của mình điêu đứng, đôi mắt cô bùng bùng lửa giận.

“Chính Luận nhờ tôi đến đây nói với cô, anh ấy và Yến Nhi rất ổn, bảo cô đừng chen chân vào nữa.”

Không hề chớp mắt, kẻ đối diện cô lạnh lùng đáp.

“Nói dối.”

Kim Hoài có phần chột dạ. Tuy lời chính xác Prince bảo họ (cô và bạn cô đã gặp Prince lúc sáng) truyền đạt không phải thế. Nhưng ý nghĩa cũng như nhau thôi.

“Hãy cho Nguyễn Ái biết chuyện hôm qua tại nhà Yến Nhi.”

Khác nào bảo là:

“Hãy bảo Nguyễn Ái an phận vì tôi đã làm lành với Yến Nhi.”

(Thông cảm, bạn Kim Hoài nhà ta có sức phân tích rất ‘lùn’ ^^)

Kim Hoài rũ đi suy nghĩ mông lung, đoạn nhìn thẳng vào Nguyễn Ái với sự chính trực lâu nay đã trở thành bản hiệu của cô.

“Tôi không nói dối. Chiều qua anh Chính Luận đã đến thăm Yến Nhi. Họ đã làm lành.”

Bàn tay Nguyễn Ái nắm chặt lại, đôi mắt cô tối sầm, hướng thẳng về phía Kim Hoài không chút né tránh.

Nguyễn Ái biết rõ con người này không nói dối. Sự chính nghĩa tỏa ra quanh Kim Hoài là thứ mà một kẻ phản diện như cô luôn có thể nhận ra ở bất cứ nơi đâu.

Vì thế, cô lại càng sôi sục.

Trước mặt chỉ thấy màu đỏ.

Cảm thấy vô cùng mát ruột trước cơn thịnh nộ của nữ hồ hy, với bản tính bốc đồng của mình, Kim Hoài lại — không ai nhờ — mà thêm vào.

“Ngay cả sau những sự việc trải qua, anh Chính Luận vẫn còn quan tâm Yến Nhi đến như vậy...”

“...Thì không có chuyện gì có thể chia cắt được họ đâu...”

“...”

“Người con gái duy nhất anh Chính Luận yêu chỉ có thể là Yến Nhi...”

“...”

“...Anh ấy thậm chí còn chu đáo đến nỗi dẫn cả bạn bè Yến Nhi về thăm...”

“...”

“Hai người còn hôn nhau trước mặt mọi người nữa — nếu đó không phải là cách tuyên bố —”

BỐP!

Trước mặt Kim Hoài sao rơi chi chít (*o*). Cô đứng dậy, tay ôm bên má bỏng rát, đôi mắt long sọc.

“CÔ—?”

Thở hỗn hển, Nguyễn Ái sẵn ly nước trên bàn, tạt ngay vào mặt Kim Hoài.

“Chị cứ bô lô ba la như thế để chọc tôi điên, phải tính đến chuyện này chứ?!!”

Kim Hoài nổi sùng, quả thật cô có ý chọc điên con bé. Nhưng không ngờ Nguyễn Ái lại không hề có chút e ngại hoàn cảnh xung quanh mà ra tay tát cô trước toàn dân thiên hạ. Một nữ hiệp chính nghĩa như cô làm sao có thể để một con hồ ly sỉ nhục như vậy mà không trả đũa?!

BÓP!

“Sao?” Kim Hoài vênh mặt cười. “Cá rằng xưa nay chưa ai dám tát ‘công chúa nhỏ’ nhỉ?”

Trước sự kinh ngạc của Kim Hoài, thay vì vẻ mặt tức tối vì bị xúc phạm, khóe môi hồ ly lại cong lên ngạo nghễ. “Nhiều hơn cô có thể đếm đấy.”

BÓP!

“Mày—cái con quỷ này!?” Kim Hoài ôm bên má còn lại — vốn đang dần dần nóng ran lên. “Chả trách người ta gọi mày là tâm thần! Ghen tuông nhằm nhi! Người ta có phải là gì của mày mà ghen?!”

Hiệp nữ Kim Hoài không phải là kẻ dễ bị ăn hiếp — cho dù người đó có là ngài bộ trưởng đi nữa, hưởng chi chỉ là con gái của hắn!

Thế nên, cô đưa cao tay toan trả đũa sự xúc phạm nặng nề. “Yến Nhi còn—”

Nguyễn Ái nắm lấy bàn tay đang giơ cao của Kim Hoài, tay kia nhanh chóng thừa lúc sơ hở giáng thêm một tát nảy lửa xuống má cô gái cao ngều.

“Đừng nhắc cái tên đó trước mặt tôi!”

BÓP!

“Tao cứ muốn nhấc đấy rồi sao? Mà sẽ làm gì nào?! Yên Nhi Yên Nh—”

BÓP!

“Tôi sẽ giết chết cô ấy!”

“!!!”

“!!!”

Cả canteen lặng xuống. Tất cả mọi người hiện diện đều sửng ra. Một bên là Hồ Ly đình đám, một bên là Hiệp Nữ bốc đồng. Nam thì không can dự vào chuyện chiến tranh giữa bọn con gái. Nữ thì chết khiếp trước hai cái tên quá nổi danh so với phận thường dân của mình.

Thế nên chẳng ai dám can.

Cũng chẳng ai còn tâm trí chú ý đến một bóng người cao ráo đang sải chân bước đến.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 13: Phán Quyết Tình Yêu

Bàn tay hành hung chưng hửng giữa không trung.

Cảm giác thốn đau đến rơi nước mắt.

Những đôi mắt mở to bàng hoàng.

Nguyễn Ái quay lại, mặt đau rát, cổ tay không cảm giác vì bị siết chặt gần như đứt đoạn.

Võ Chính Luận lãnh đạm nhìn cô, khuôn mặt anh vẫn là sự bình thản đến chán chường, duy chỉ có đôi mắt thường ngày hay vô cơ sạm màu, nay lại sáng lên ánh hổ phách huy hoàng. Trông anh cứ như một tạo vật kết hợp hoàn hảo giữa Eros (thần tình yêu) tuấn tú và Ares (thần chiến tranh) oai hùng vậy. Quả tim cô lại co thắt liên tục...

Ôi... biến thái quá đi! Làm sao mà bệnh của cô lại có thể lên cơn lúc này cơ chứ?!

“...ôm hôn Yến Nhi...”

Cụm từ bốn chữ không biết từ đâu luồn lách vào đại não, lập tức đè bẹp căn bệnh bất thường. Cô nhú mày, mắt long lên tức giận, người gồng lên để vùng thoát khỏi gọng kiềm đau nhói.

Nhưng anh lại càng siết chặt hơn...

Nguyễn Ái đau đến muốn rơi nước mắt. Nhưng bàn tay kia vẫn không hề giảm lực trước vẻ mặt nhăn nhó hay sự tức tối ghen ngào của cô. Kẻ mang danh Ác Ma chỉ thả nhiên dùng tay kia nâng cằm cô lên, mắt soi thẳng vào hai bên má sưng vù của cô với loại biểu cảm cao cấp mà một con bé mù tình yêu như Nguyễn Ái không tài nào hiểu được.

Kim Hoài là người đầu tiên phá vỡ sự tĩnh lặng. Cô không ngờ một hiệp nữ như mình rốt cục lại được chính hoàng tử giải cứu. Trong lòng có phần kiêu hãnh, có phần nhục nhã...

“Anh Chính Luận, anh đến hay lắm. Hay anh tự nói rõ cho con nhò này—”

Giọng cô đứt đoạn khi bắt gặp ánh nhìn tối sầm của Prince, Kim Hoài rùng mình, bất giác lùi lại. Nhưng trước khi cô kịp định thần, Võ Chính Luận đã quay lại sự thờ ơ băng giá, màu mắt cũng sáng hơn và thậm chí — còn có phần hài lòng!

“Việc của cô ở đây là hết. Có thể đi được rồi.”

“???”

Cô còn chưa kịp hiểu ý nghĩa trong lời nói ‘vị anh hùng’ vừa giải cứu mình, thì một âm thanh quen thuộc lại vang lên.

BỐP!

Chân bủn rủn, Kim Hoài — như một quả bóng xì hơi — buông người ngồi phịch xuống ghế một cách bất thần, đôi mắt vẫn dán vào cảnh tượng hy hữu trước mặt.

Nguyễn Ái đã bạt tay Võ Chính Luận!

Hồ Ly không những dám vuốt, nay lại còn cắt phăng râu Hùm!

“Tôi biết mình ghen tuông vô lý! Nhưng tại sao hôn tôi rồi lại phải hôn cô ta cơ chứ?!”

Cái tát dùng hết tất cả sức lực và sự phẫn nộ trong Nguyễn Ái, thế mà chỉ có thể khiến đầu Chính Luận chệch đi một tý. Khuôn mặt anh thoáng qua vẻ ngạc nhiên, song chợt — một cách nhiệm màu — trở về bình đạ khi quay lại đối diện với cô, đầu anh càng lúc càng cúi sát...

Nguyễn Ái chợt dạ. Cô vừa mới làm gì rồi?

Khóe môi hoàn hảo cong lên, Nguyễn Ái thề rằng mình đang nhìn vào một thiên thần, đôi cánh đen bóng đâu đã tan biến.

“Bây giờ đã muốn giết chết cô ta chưa?”

“???”

“!!!”

Đầu óc Nguyễn Ái lùg bùng. Người đàn ông mà cô thích có đầu óc bình thường không? (thì mợ cũng có bình thường đâu ...>.>) Đây không phải là câu trả lời cho nghi vấn của cô!

“Giết-giết-giết cái gì?!” Nguyễn Ái la lớn vào mặt Chính Luận.
“Giết người rồi phải ở tù! Ở tù rồi anh lại đi hôn cô gái khác!”

“Có giết thì giết anh kia!!!”

Trước sự kinh hoàng của mọi người có mặt, nụ cười trên môi Ác Ma lại càng bùng sáng.

“Thế càng tốt.”

“???”

Ác Ma mỉm cười.

Lạy Chúa! Nếu đây không phải là nụ cười tinh khiết nhất mà cô đã từng trông thấy, thì Nguyễn Ái sẽ nguyện từ bỏ hai từ ‘phản diện’ muôn đời! Bao nhiêu tức tối trong lòng cô bỗng nhiên tắt ngấm, đánh dấu sự trở về của căn bệnh biến thái quái đản.

Cô vùng người khỏi gọng kềm của anh, mắt sụp xuống, chân bắt giác lùi lại, toàn thân run rẩy. Nhìn xuống cổ tay đỏ tấy của mình, trong lòng cô bỗng dậy sóng.

Dân chúng mục kích dĩ nhiên không ai hiểu ắt giáp gì. Chỉ biết rằng sự rụt rè e sợ của Nguyễn Ái đã khiến biểu hiện trên mặt Võ Chính Luận càng lúc càng khó coi. Xem ra ‘bóng dáng cánh trắng’ vừa rời đều là sự tưởng tượng điên rồ của họ...

“Nguyễn Ái.”

Ác Ma trầm giọng.

“...”

“Nguyễn Ái, ngược mặt lên nhìn tôi.”

Chân anh tiến lên. Cô lùi lại.

“...”

Khuôn mặt Chính Luận bỗng dưng lạnh buốt xương, dù lời nói rất bông như lửa.

“Lại sợ sao?”

Và nó vỡ òa.

Nguyễn Ái mím mím môi, ngược đôi mắt phẫn uất lên nhìn anh. Đoạn cô dùng tay tuột bỏ chiếc vòng vải trắng trên cổ tay trái, kéo phăng lớp khăn voan chàm bi rất đằm dáng trên cổ, và xắn tay áo mình lên.

“Cái này, cái này, cái này!” cô chỉ vào những vết bầm xanh đỏ, mới cũ đủ loại; mắt vẫn dõi về ‘thủ phạm’ một cách cáo buộc. “Đều là do anh gây ra!”

“...?”

“Tôi biết mình vô duyên lắm khi đưa ra sự so sánh này! Nhưng Yến Nhi có chút xây xát thì anh suýt xoa, chút nhăn nhó thì anh dịu dàng xoa tóc. Anh nâng cô ta như nâng trứng, húng như húng hoa! Nhưng đối với tôi thì sao?”

Đôi mắt đen của Nguyễn Ái long lên, ướt át. Cô đưa đôi tay ‘thương tổn’ của mình ra trước mặt.

“Anh thậm chí không hề chú ý đến! Anh có biết tôi đau đến cỡ nào mỗi khi nhớ lại sự dịu dàng của anh đối với cô ta, rồi tủi thân thế nào khi nghĩ đến sự tội nghiệp đơn phương của bản thân không? Tủi thân! TÙI THÂN cơ đấy!!! Nguyễn Ái này suốt sáu năm nay dường như đã quên mất từ đó đánh vắn thế nào...”

Đôi môi hồng hào của cô giờ đang mím lại, run rẩy. Đôi mắt cay xè, má nóng rát.

Chết tiệt! Khóc thì khóc chứ! Chị hai nhà này đã từ lâu không được giải phóng tuyến lệ rồi! — cô gào lên trong tâm trí.

“...nhưng chính anh, Võ Chính Luận, đã dùng sự tàn nhẫn của mình để dạy lại cho tôi! Là tử thân! Loại cảm giác khốn nạn nhất trên đời!”

Võ Chính Luận, lần đầu tiên trong đời lộ vẻ bối rối, có pha chút bàng hoàng, chút vỡ lẽ. Đôi mắt mở to, cứ như người tỉnh mộng lần đầu sau nhiều năm say ngủ... Bàn tay anh đưa ra toan chạm vào gò má đỏ tấy kia, vào những giọt nước mắt mà anh chắc rằng còn nóng hơn lửa bỏng.

Nguyễn Ái cụp đầu né tránh.

“Tôi là Nguyễn Ái phản diện, là Hồ Ly Tinh không biết xấu hổ! Nhưng sắt thép đến như robot còn có điểm yếu ở những khớp cử động! Chai lì như tôi mà còn phải buốt đau khi anh dùng dao cứa vào những điểm yếu đó...! Nhưng mà, nhưng mà...”

“...”

“...Nguyễn Ái vẫn không cách nào từ bỏ được Võ Chính Luận...!” cô thổn thức, giọng yếu đi.

“...”

“...Gặp anh thì quả tim lên cơn bắn loạn, ruột gan thắt lại một nùi, nhiệt độ trong người bỗng dưng bốc cháy...” Nguyễn Ái nấc lên, đầu gối càng lúc càng nhũn ra, giọng nói ngày càng vỡ òa.

“...đến cả IQ cũng tụt xuống...”

Lúc này, tất cả đều sững ra nhìn sinh vật tội nghiệp đang ngồi xổm ngay giữa căng-tin, đầu cô rúc vào gối, hai tay choàng qua ôm lấy chân — trông cô cứ như một con cuốn chiếu cuộn mình lại run sợ...

Đấy là Hồ Ly Nguyễn Ái sao? Thế giới này chắc đang xoay vòng 90 độ! Mọi vật ngã nghiêng...

“Em đã yêu tôi rồi.”

Giọng nói bình lặng như nước, trầm hòa ôn nhu, nhưng lại gây tác động kinh hoàng!

Nguyễn Ái giật nảy mình ngược đầu lên, trần trối nhìn hoàng tử của mình với sự sững sờ không kém thua dân chúng xung quanh — lúc này vốn đang cộng thêm 90 độ vào sự xoay chuyển bất ngờ của tình thế.

90 cộng 90...thế giới lộn ngược mất rồi! >w<

Cô chớp mắt, hoang mang nhìn vào đôi mắt nâu nhạt vốn có thể đốt cháy lòng cô, rồi lại cúi xuống nhìn chằm chằm vào những ô gạch trên sàn, cứ như trên ấy có vẽ ra câu trả lời cho đề thi khó khăn này vậy.

Đầu óc cô hoạt động dữ dội.

“Yêu...?”

“...”

“...không phải, không giống...” cô lắc lắc đầu, tự nói với bản thân nhiều hơn là Võ Chính Luận.

“ ... ”

“...ba chưa hề thể hiện ấu trĩ như thế này... mà ba lại rất yêu mẹ nữa...”

“ ... ”

“...yêu rõ ràng là chiếm hữu cơ mà... chiếm không được thì hận thù...”

“ ... ”

“...chứ sao lại có chuyện đau lòng như vậy chứ?”

“ ... ”

“...Không, không phải yêu đa—”

“TÔI ĐÃ NÓI YÊU LÀ YÊU!”

Sửng sốt.

Về sau, dân tình vẫn còn mỉm cười khi nhắc lại câu nói này. Có kẻ còn điếm cho nó cái tên: Phán Quyết Tình Yêu.

Nhưng đó còn là chuyện rất lâu, rất lâu...

Bây giờ thì hãy quay lại cùng hai nhân vật của chúng ta: Nàng đang ngồi xổm bó gối trên sàn, dáng điệu thảm thương. Chàng thì bưng bưng lửa giận, khuôn mặt lần đầu tiên đỏ lên sự bất nhẫn.

Hai bước chân của Ác Ma thu lại khoảng cách giữa họ xuống gần zero. Võ Chính Luận dùng tay xốc Nguyễn Ái lên, tay choàng qua ép sát cô vào thân mình, khuôn mặt họ giờ đây chỉ cách nhau một hơi

thở. Nguyễn Ái quá bàng hoàng, quá bất ngờ, quá rung động. Đầu cô bị ghì chặt bởi bàn tay còn lại của anh, khiến cô không cách nào quay đi để tránh cái nhìn thiêu đốt, mặc cho lửa nhiệt đang bùng lên không kiểm soát trên gò má đỏ rục.

Bảy chữ sau đó, suốt cả đời Hồ Ly Phản Diện không cách nào quên được.

(Đừng nói Hồ Ly, học viện Duệ Việt cũng không ai dám quên ^^)

“Hãy nhớ, Nguyễn Ái. EM. YÊU. TÔI!”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 14: Người Trong

“Thế sau đó thế nào?!”

Giọng nói từ đầu dây kia hồ hởi, phấn khích, tưởng như có thể thông đường điện thoại mà chui qua tóc cổ Nguyễn Ái.

“Còn thế nào nữa, em chỉ biết gạt đầu lia lia,” Nguyễn Ái bình thản đáp, móng tay bắt nhẩn gõ gõ xuống sàn gỗ.

Nhưng khuôn mặt cô lại đỏ bừng.

“Rồi—rồi sao?” Mai Loan dường như thét lên.

“Rồi anh ấy buông em ra. Lát sau giải tán, ai về nhà nấy.”

“Nghe không lãng mạn gì hết!” (=.=)

“Chứ còn làm sao nữa. Em gạt đầu rồi. Nghĩa là đồng ý với kết luận của anh ấy,” Nguyễn Ái nói một cách rất lý trí, như thể đang bàn về luận án khoa học. “Bộ cần nói năng gì thêm sao?”

“...” (=.=)

“Xem ra phim ảnh không lừa người ta. Quả thật có loại yêu biến thái như vậy.”

“...biến thái...?” (o.o)

“Thì kiểu yêu gặp mặt là bị ngu đi ấy.”

(Hộc máu *o*)“...ờ...thế chứ định nghĩa yêu theo cách thông thường của em là gì...?” Mai Loan suy nghĩ khá lâu mới hỏi câu này. Cô sợ câu trả lời sẽ khiến mình té ghế...

“Yêu thường thì phải chiếm hữu, chiếm không được thì nổi giận giết đi!”

“!!!”

“Alo, chị Loan?”

Tút tut...

Xem ra, cô Mai Loan nhà ta té ghế thật rồi. (^o^)

Nguyễn Ái nhìn di động của mình một cách đầy thắc mắc, đoạn cô nhún vai rồi quay sang đóng quần áo nằm la liệt trên giường. Cô mặc gì ngày mai đây nhỉ? Cô biết làn da trắng như sữa và mái tóc nâu nhạt của mình rất hợp với màu đỏ. Đó cũng là màu chủ đạo của cô bấy lâu nay. Váy đỏ, giày cao gót đỏ, túi xách hàng hiệu đỏ... và cả hoa hồng đỏ! Cô yêu hoa hồng đỏ vô cùng, vì cảm thấy nó giống như bản thân vậy: đẹp và gai góc. (Tự tin tràn trề ^^)

Nhưng Võ Chính Luận lại ưa sắc xanh. (Thật ra toàn là Văn Thành tiểu tử nói, chứ cô cũng không rõ.)

Giờ thì Nguyễn Ái đã xác định – hay nói đúng hơn là bị ép xác định – rằng mình yêu Võ Chính Luận, cô bắt đầu hơi rối trí.

Làm cách nào đây nhỉ? Mình đâu ngờ lại có ngày yêu biến thái như vậy? Bây giờ làm gì mới đúng đây...?

Những ngày xưa cũ đó, để ‘cưa đổ’ bất kỳ một anh chàng nào, Nguyễn Ái chẳng cần phải làm gì ngoài việc xuất hiện, cười hỉ hả với họ và nói “Em thích anh”. Thế là tự động họ sẽ bu lại như ong gặp mật. Đối xử, đối thoại với họ cô cũng vô cùng thoải mái, luôn luôn có cảm giác làm chủ được tình hình. Thậm chí cô còn chưa bao giờ đổ mặt cùng một ai.

Song, đó là vì cô không yêu họ.

Cô yêu Võ Chính Luận.

Quay đầu nhìn lại đồng quần áo đỏ, trắng, hồng ngồn ngang; Nguyễn Ái khẽ lắc đầu. Đến giờ shopping lại rồi!

Nhưng hoa hồng, cô vẫn rất yêu hoa hồng. Duy thứ đó là không từ bỏ được.

Nguyễn Ái ngáp ngừng mấy giây, sau đó cầm điện thoại lên bấm liền mấy câu rồi gửi đi, trước khi ‘con ma bệnh’ mang tên ‘mắc cỡ’ trong cô lại trỗi dậy ngăn cản.

.

* * *

Cách đó hai quận, tại một căn hộ trên tầng 13 (số Devil keke ^^) của khu nhà ở cao cấp Quang Hưng, có một kẻ đang nhíu mày suy nghĩ khi nhìn vào tin nhắn vừa nhận được.

Kẻ này liền quay qua anh bạn tóc đỏ đang vẫn còn mãi mê dán mắt vào màn hình 49" trước mặt, tay bấm nhấn liên tục cần điều khiển món game ưa thích.

“Cái gì là ‘Làm cách nào nhuộm xanh hoa hồng?’”

Anh bặt tóc đỏ hơi khựng lại, sau đó nhấn ‘pause’, quay qua cười hề hề đầy gian manh.

“Nguyễn Ái hỏi đúng không?”

“...”

Ngã người ra giữa sàn, hai tay anh đan lại để sau đầu, giọng tràn đầy châm chọc.

“Đâu có gì, chẳng qua tôi bảo cô ấy cậu thích màu xanh, trong khi cô nàng lại yêu nhất hoa hồng đỏ.”

Trong đêm tối, có thể thấy được Ác Ma đang khẽ mỉm cười.

(*Chú thích: vì đây là 2005, nên trên đời này chưa có hoa hồng xanh~)

* * *

Sáng ra, Nguyễn Ái diện một bộ váy xanh lam bông bênh mới ‘tậu’ vào đêm qua, ngay cả mái tóc nâu nhạt của cô cũng choàng lên vải lụa chấm bi xanh nhí nhánh. Trông hoa khôi Việt Duệ hôm nay lại càng rạng ngời với nụ cười sẵn-sàng trên làn môi đỏ mọng.

Đẹp như một thiên thần!

Thiên thần khiến mọi người xung quanh đều trầm trồ ca ngợi.

Thiên thần khiến sự tôn thờ bỗng có đỉnh cao mới.

Ấy vậy mà, ‘đáng chí tôn’ của thiên thần chỉ nhìn lướt từ đầu đến chân cô một lần, rồi mang bộ mặt đóng băng của mình ngã người ra... ngủ.

Thiên thần tiu ngủ, lại quay về làm hồ ly. (Trót quớt a~ =”=)

“Anh đừng nhăn nhó như vậy nữa được không?” Nguyễn Ái hẳn học nói, mắt liếc sang Văn Thành. “Nhìn mặt anh như thế ‘hãm tài’ quá đi.”

“Ấy, sao lại giận lây sang anh chứ? Anh đang cố trả lời mấy vấn đề này gấp để nộp bài mà. Em xem chuông chuyển tiết đã rung rồi đấy...” đoạn quay sang kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-rồi-đấy trề môi. “Chứ đâu có rảnh như thiếu gia Võ Gia nhà ta.”

Nguyễn Ái không nói gì, liếc trộm Chính Luận một cái, đoạn sửa lại vai và chìa tay ra.

“Đưa đây làm hộ cho.”

Văn Thành toan bật cười, song e sợ sẽ khiến cô nàng nổi lửa hơn. Thế là đành ngấp ngừng đẩy laptop về phía Nguyễn Ái, lòng nhủ thầm phen này thì lại trao trứng vào tay ác rồi!

Nguyễn Ái chau mày khoảng 10 giây trước màn hình, sau đó đặt tay xuống gõ liền một mạch. Năm phút sau, cô đẩy trả lại laptop cho Văn Thành với nụ cười ngây ngô.

Văn Thành ban đầu có vẻ đọc qua loa, sau đó đôi mắt càng mở to, và cuối cùng là miệng há hốc.

Vấn đề tuy không phải được giải một cách hoàn hảo theo chuẩn mực của Văn Thành, nhưng đối với một cô bé năm đầu khoa thời

trang, viết được những luận lý không có chút gì liên quan đến ngành học của mình trong vòng 5 phút, và chỉ sau 10 giây suy nghĩ thì thật là quá, quá...

“Làm sao em lại biết XYZ như vậy?” (VV cũng không biết gì về ngành KT nên nói đại, thông cảm) Văn Thành quay sang Nguyễn Ái, hỏi lớn.

“Em mất ba tuần ngồi đây không phải để ngắm trai đẹp không đâu,” cô nháy mắt.

Văn Thành chun mũi lại, lắc lắc đầu mình - Chậc, lại có thêm một điểm giống ‘cô ta’. Mình điên mất!

“Anh có điều thắc mắc, nếu em học được đến vậy, tại sao lại...”

“...lại chọn ngành thời trang phù phiếm, chơi bời?” Nguyễn Ái kết thúc câu hỏi của anh cùng một nụ cười ẩn ý. “Thật ra, chọn ngành đó là để cho có ngành vậy thôi. Chứ anh đã bao giờ thấy em đi học đâu.”

“???”

Cô tự hào tuyên bố. “Nghĩa là em không thích học hành. Cũng chẳng thích thiết kế vớ vẩn gì đó. Vào trường này thật ra chỉ là đốt tiền ‘giúp’ ông bộ trưởng thôi. Bởi mới chọn cái ngành đắt đỏ nhất.”

“Thế—thế em hoàn toàn không có mục đích sống?”

“Có chứ!”

Khuôn mặt rạng ngời cùng đôi mắt bừng sáng của Nguyễn Ái khiến Văn Thành hồi hộp. Sự tự tin đó, sự nhiệt huyết đó, không lẽ

Nguyễn Ái có lý tưởng còn cao xa hơn cả kỹ sư, bác sĩ?

Không lẽ là nữ chủ tịch nước? (cậu bị man, Ái mà làm chủ tịch thì có mà chiến tranh xuyên lục địa ^^)

“Em sẽ làm một thợ làm bánh!”

Cô gật gật đầu, hãnh diện tuyên bố, như thể vừa la lớn ước mơ của mình trên đỉnh thế giới vậy.

“... là... làm bánh?” Văn Thành cảm thấy dây thần kinh trong đầu đang có ai đó dùng làm dây đàn.

Nguyễn Ái ngang ngạnh, kiêu kỳ, phù phiếm; có người cha kế làm Bộ trưởng Bộ Ngoại Giao, có sắc đẹp trời ban hiếm có, có chỉ số IQ cao ngất...

Một thợ làm bánh?!

Không, không – Văn Thành lắc đầu – Tất cả hợp lại không có chút logic gì hết.

“Hi hi, em biết là anh đang nghĩ em thiếu logic đây mà,” Nguyễn Ái nhoẻn miệng cười rồi phẩy phẩy tay. “Thật ra thì lý do khá đơn giản, nhưng lại khá riêng tư. Vốn là—”

Một bàn tay bỗng từ đâu vươn đến bịt miệng cô lại.

Nguyễn Ái ú ớ, nhưng rồi dịu lại như một chú cừu non khi nhận ra chủ nhân của bàn tay đó. Đôi mắt nâu ánh lên sắc vàng huy hoàng đổ vào cô chăm chú, khiến mặt cô lại đỏ bừng.

“Riêng tư thì không cần người ngoài nghe.”

Võ Chính Luận ung dung lên tiếng, đoạn quay sang Văn Thành và đám dân tò mò đang tụ tập xem kịch.

“Ra ngoài hết.”

Không một phút chần chừ, tất cả đều tuồn ra khỏi lớp như trốn tà, ngay cả những sinh viên giống như Văn Thành — tuy đang dở việc — cũng hấp tấp rút lui. Dĩ nhiên rồi! Ở lại có mà đi đời với tính khí thất thường của Ác Ma! Ai biết được lần này hắn lại đập đổ cả dãy bàn, chứ không chỉ một cái?!

“Vậy ra anh là ‘người trong’ của em hà?” ai kia bất giác tò mò hỏi lại.

Lời nói vừa thoát khỏi miệng thì Nguyễn Ái đã muốn cắn lưỡi. Cái gì mà là ‘người trong’ chứ? Từ điển Việt Nam làm gì có thứ từ quái dị này?!. Đúng là phải học cách kiểm soát ý nghĩ, trước khi nó rời khỏi đại não phóng bay ra ngoài — ít ra là trước mặt Võ Chính Luận! Công tình mới vài phút trước người ta còn ngỡ cô là thiên tài, nay lại hóa ra thiên tai rồi... (;_;

Đúng là tình yêu biến thái mà... (>.<) — Cô tiu nghỉ, đầu quay sang cửa sổ, mắt không dám nhìn thẳng vào người đối diện.

“Ừ.”

Nguyễn Ái quay ngoắt đầu lại.

“Anh ‘ừ’ gì cơ?” cô bàng hoàng hỏi.

“Người trong,” anh thản nhiên đáp.

Cô chớp chớp mắt.

Trời đất! Anh muốn ám chỉ gì đây...?

Người ta là ‘ông nói gà, bà nói vịt’. Còn anh và cô thì đều đang nói ‘tiếng hỏa tinh’. Mà lại là người trái đất nói tiếng hỏa tinh mới khổ! (Nghĩa nà không biết mình đang nói nhăng cùi gì luôn ^^)

“Giờ thì nói đi,” Chính Luận trầm giọng, khuôn mặt vẫn phủ một lớp băng, tuy ánh mắt dịu dàng hơn nước.

“Nói...nói gì?”

“Nói về làm bánh.”

Nguyễn Ái tần ngần ra vài giây, đoạn “à!” một cái rõ to. Nhanh như cắt, cô thu hồi lại sự lém lỉnh thường ngày, tươi cười huyền thuyên.

“Chẳng là, ba em là một thợ làm bánh. Ông ấy không nổi tiếng, chỉ là một nhân viên thường của một chi nhánh Pâtisserie bên Nhật. Hồi đó, sáng nào em cũng thức dậy cùng mùi men bánh, trứng gà và bơ sữa. Ngủ riết đâm ra nghiện, nghiện rồi đâm ra thích làm, làm hoài rồi trở thành lý tưởng.”

Ngón tay anh mơn nhẹ lên má cô. “Nói tiếp đi.” (dê quá >w<)

Cô bần thần, nhưng cũng tiếp tục, dù rằng chẳng biết mình đang nói gì nữa rồi. “Cho đến giờ em vẫn thích làm bánh. Nhưng Vương Đăng Khoa không đồng ý nghề nghiệp đó, và nếu em cố chống thì ông ấy sẽ ‘cúp lương’, thế nên đành tạm hoãn lý tưởng. Thế nhưng em vẫn thích nướng bánh lắm. Sáng nào 4h sáng em cũng thức để làm vài mẻ croissant (bánh sừng trâu), không hiểu sao cứ ngủ thấy mùi bột mì lên men — ngọt ngào, hơi chua và béo ngậy — thì em lại cảm thấy hạnh phúc...”

Không đợi cô kết thúc, những ngón tay thon dài này giờ vẫn mơn nhẹ trên má cô — bây giờ di chuyển đến sau cổ và ghì đầu cô về phía mình.

Một cách đột ngột.

Nguyễn Ái thẫn người ra, đờ đẫn kết thúc lời nói, "...vô cùng."

Anh không hôn môi cô. Nhưng lại rúc mũi vào vùng nhạy cảm, nơi nối liền giữa má và cổ, ngay bên dưới tai cô...

...Và hít mạnh vào.

"Ừ, cũng ngọt và ngậy lắm."

Giọng nói thật khẽ, thật khẽ...tươi lên làn da mỏng manh, nơi mạch đập yếu ớt ngày càng tăng nhịp.

Nguyễn Ái, lần đầu tiên trong 'sự nghiệp chua ngoa' của mình, líu lợ. Cảm thấy máu dường như đã xộc thẳng từ chân lên đến đỉnh đầu.

Bất giác, cô phóng người ra sau, đập lưng vào cả thành cửa sổ. Hoàng tử ác ma của cô nhìn lên, đôi mắt lại tối đi một sắc...

Nguyễn Ái lập tức đổ người sang ôm lấy chiếc bàn gỗ, mắt mở to lo lắng. "Anh không định đập đổ nó nữa chứ? Lần này không còn ai ở đây. Và em thì không thích dọn dẹp chiến trường của người khác đâu!"

Có tiếng động nhỏ vang lên, nghe cứ như ai đó toan khịt cười.

Nguyễn Ái nheo mắt lại nhìn Võ Chính Luận.

Anh thình lình đứng dậy, khoe môi có phần cong lên. Đoạn đưa bàn tay nắm lại ra trước mặt cô. Theo quán tính, cô xòe tay hứng trọn; lòng nửa ngỡ ngàng, nửa tò mò khi nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay mình.

Xâu chìa khóa điện tử, với vật trang trí lủng lẳng là...

Một hoa hồng pha lê màu xanh!

“Quang Hưng, lâu 13. Học xong thì lên làm bánh cho tôi.”

Nói rồi anh quay người đi mất, để lại cô sững ra đấy hết vài chục giây.

Hình như...Nguyễn Ái lại ‘bệnh’ nặng hơn rồi!

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 15: Chỉ muốn anh cảm động thôi mà...

Tính ra thì cái khu nhà ở cao cấp Quang Hưng này lúc nào cũng làm người ta nhức đầu, bởi nó nằm sát bên khu giải trí nổi tiếng của bọn nhà giàu. Thành ra, ông Đạt — nhân viên bảo vệ trụ cột của khu B Quang Hưng — ngày nào cũng phải chịu đựng lũ cậu ấm cô chiêu vờn đuổi nhau trong sảnh chính mà không dám hó hé một câu xua đuổi. Biết sao được, cái phận tôi tớ nó là thế.

Nên khi nhắc thấy bóng cô bé tóc nâu uốn lọn, khuôn mặt xinh xắn theo kiểu thần tượng mấy bộ phim truyền hình vớ vẩn, áo váy thoát nhìn là biết lương cả năm của ông cũng không mua nổi; ông Đạt bắt đầu thấy chán chường ghê nơi.

“Cháu muốn lên lầu 13, nhà của Võ Chính Luận.”

Ông Đạt thờ dài trong bụng. Lại là một cô gái khác. Cái cậu thiếu gia nhà Võ này quả thật là nam châm hút thiếu nữ, mà là thanh nam châm hạng nặng nữa chứ. Cứ mỗi tháng không hiểu thế nào lại có dăm ba cô đến tìm cậu ta. Nhưng ông lại thích cậu trẻ này, vì dù cậu ta cả năm không liếc đến ông được ba lần, Võ Chính Luận lại chưa bao giờ gây phiền hà ở đây. Lại càng không a dua theo lũ nhà giàu hợm hĩnh để tổ chức party rình rang khiến đội bảo vệ của ông luôn khổ sở.

“Xin lỗi, cô gái, nếu cô không có hẹn thì xin cô tự gọi cho cậu ấy, hoặc ngồi đấy chờ cậu ấy về,” ông lạnh lùng nói. “Vì cậu Võ đã dặn

dò bất cứ ai đến cũng không được gọi điện làm phiền cậu ta.”

Những tưởng sẽ bị nguyệt dài hay mĩa mai này nọ — kiểu hành xử rất thường thấy của các nàng quý tộc ông ‘có diễm phúc’ được gặp, không ngờ cô bé tóc nâu này lại tặng cho ông một nụ cười rạng ngời. Ông Đạt bỗng có phần chột dạ vì đã không được tử tế với cô cho lắm.

“Không sao, cháu đã có hẹn trước, giờ chỉ đến đây để báo một tiếng rồi tự cháu sẽ lên.”

Nói rồi, cô lắc lắc xâu chìa khóa trong tay mình một cách tinh nghịch. Ông Đạt tròn mắt, phải chỉnh lại mắt kính vài lần.

Đấy quả thật là thẻ chìa khóa điện tử mới mà đêm qua ông nhận lệnh bắt chọt phải đem lên cho cậu Võ. Nếu cô gái này sở hữu nó, và lại còn — lúc này ông mới xấu hổ chú ý — tay xách nách mang túi bịch thực phẩm thế kia, thì chỉ có hai khả năng...

Một là người ở, lên dọn dẹp.

Hai là bạn gái — hoặc vợ.

Xét ra cả hai đều chẳng có khả năng chút nào. Ông lắc đầu, nhìn sang cô bé. “Tôi không thể tự tiện cho cô lên như thế được. Dù gì tầng 13 cũng là tầng VIP, nếu có chuyện xảy ra...”

“Vậy thì chú cho cháu đăng ký là xong, cháu có thể để lại chứng minh thư.”

“Nhưng...” trông thấy vẻ mong đợi đến tội nghiệp của cô gái trẻ, cuối cùng ông cũng chịu thua, ngời phịch xuống ghế và đặt tay lên bàn phím. “Thôi được, tên, họ, số CMND, điện thoại...”

Cô bé đọc một lèo, ngón tay ông thoan thoắt. Đến cuối cùng, theo bản tính đa nghi lại tò mò của mình, ông Đạt đánh bạo hỏi thêm một câu nữa.

“Cô là gì của cậu Võ?”

Cô gái trẻ mở miệng toan nói điều gì đó, song khựng lại vài giây và mỉm cười. Lời nói tiếp theo suýt làm ông nhồi máu cơ tim.

“Cháu là kẻ cướp bạn trai của bạn gái anh ấy.”

(Tim cháu cũng nhồi huống chi là chú =.=)

Não ông còn chưa kịp phân tích câu nói ấy, một loạt tiếng huýt sáo đã tràn vào đại sảnh. Ra là lũ công tử ‘con vua cháu chúa’ vừa chơi tennis về, nhắc thấy một cái váy ngắn và khuôn mặt xinh xắn là máu háo sắc lại nổi lên.

“Hey, cô em xinh đẹp! Đi đâu thế? Hay ra chơi cùng mấy anh nào!”

“Người đâu lại cute đến thế! Mà chắc không hiểu tiếng Việt đâu nhỉ? Are you Japanese, sweetheart?”

“Bọn anh sắp có party đây, có hứng thú đi cùng không, em gái áo xanh?”

“Người đâu mới gặp mà khiến lòng anh xuyên xao...”

...

Trước sự ngạc nhiên tột cùng của ông, cô bé không xấu hổ thì thôi, lại còn quay lại cười cùng bọn ‘sói đói’. Nhưng để ý kỹ, hình như cô chỉ cười cùng một người trong bọn họ.

“Chào anh Minh!”

Đoàn Văn Minh, Chủ tịch của tập đoàn thời trang Đoàn Hoa, thoạt trông thấy cô bé có vẻ sững sốt, song nhanh chóng ‘đóng băng’ biểu cảm.

Ra là người quen. Nhưng có vẻ như cậu trẻ họ Đoàn này không quan tâm gì đến cô gái họ Nguyễn. Cậu ta không nói không rằng lướt ngang qua cô, đám công tử đi theo kẻ thì nán lại trêu chọc, kẻ lại thụi chỏ đòi giới thiệu.

Dường như sự lạnh lùng của Đoàn Văn Minh chẳng hề làm cô bé tóc nâu buồn bực, vì nụ cười trên môi cô vẫn ngời sáng. Cứ như không có điều gì có thể dập tắt nó được vậy.

Cô gật đầu chào ông Đạt, đoạn không làm ngờ cũng không bắt chuyện, chỉ nhoẻn cười cùng đám công tử bay bướm rồi tiến thẳng về phía thang máy. Khi ngang qua Đoàn Văn Minh thì bị một bàn tay níu lại.

“Cô đến đây làm gì?”

Vẫn giữ nụ cười trên môi, cô quay lại tuyên bố một hơi, không một chút ngưng ngừng xấu hổ.

“Em đeo đuổi người ta nên mới đến đây.”

Chút ngỡ ngàng thoáng qua vẻ mặt cậu Đoàn, rồi đến bối rối, cuối cùng là má hơi ửng đỏ.

“‘Người ta’?” Đoàn Văn Minh nhẹ nhàng hỏi, giọng có phần mơn mõi, cứ như cậu ta mong chờ người ấy là mình vậy...

DING!

Thang máy mở ra, cô gái trẻ vội vã len vào, cậu Đoàn toan theo sau nhưng lại bị ông Đạt chặn lại.

“Xin lỗi, cậu Đoàn. Tầng cô ấy lên là tầng VIP. Không thể tùy tiện để người lạ lên được.”

Cậu thanh niên quát mắt nhìn ông, rồi lại quay sang nhìn cô gái đang loay hoay cùng thẻ khóa điện tử, giọng cậu ta bỗng nhiên đứt đoạn.

Kinh ngạc. Đau đớn.

“Nguyễn Ái à, chuyện này là sao?”

Trước khi thang máy kịp đóng khít, người ta chỉ có thể thấy được hình ảnh cô bé xinh đẹp vẫy tay chào, miệng vẫn nhoẻn cười tươi tắn.

“Thì em đến nhà người em yêu chứ sao.”

Thang máy đóng lại.

Sự yên lặng tràn ngập không gian.

Tiếng ‘ding’ khi lướt qua từng tầng không hiểu sao hôm nay lại mang âm sắc rùng rợn đến vậy, ông Đạt cảm thấy bản thân như đang chìm vào một thước phim kinh dị không tên...

DING!

Ngược lên. Đèn sáng dừng lại ở số 13.

Ông Đạt rùng mình. (Hiểu sao rùng mình rùi héng ^^)

Vài giây sau, có kẻ thảng thốt lên tiếng.

“...13...? Nhưng...đó chẳng phải là căn hộ của...Võ Gia Võ Chính Luận?”

* * *

Gần nửa đêm. Có bóng người thanh niên cao ráo sải chân bước vào sảnh lớn, bước chân tuy không đến nỗi tháo chạy nhưng cũng không kém phần vội vã.

Ông Đạt có thể nhận ra dáng dấp đó ở bất cứ đâu. Bởi thiếu gia nhà họ Võ vốn là con lai, cả chiều cao và ngoại hình đều rất khác người bản xứ. Huống chi, sự gấp gáp của cậu ta hôm nay có phần khiến ông ngạc nhiên.

Nhớ lại chuyện xảy ra lúc chiều, ông Đạt cảm thấy nên nhắc nhở cậu Võ vài lời. Bởi dù gì nhiệm vụ của ông là giữ gìn an ninh cho khu nhà này, và dựa vào sắc mặt sa sầm của Đoàn Văn Minh lúc nhìn lên hàng đèn thang máy, ông không nghĩ ra chút ý tốt nào trong ánh mắt ấy dành cho kẻ sở hữu tầng 13.

Song nhà họ Võ là ‘bất khả phạm’. Ông Đạt không thể nào để chuyện ngoài ý muốn xảy ra tại nơi ông quản lý được.

Nghĩ thế, ông mở miệng gọi tên cậu. Nhưng cậu ta thậm chí chẳng hề chậm bước, huống chi là dừng lại nghe ông nói. Cứ thế ông theo cậu ấy đến thang máy, nói liền một mạch về cái tên Đoàn Văn Minh. Nhưng cậu Võ chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua ông rồi quay mặt đi vào giữa cánh cửa đang mở ra.

“Tôi bảo thật đấy cậu Võ. Đoàn Văn Minh nhất định sẽ gây khó dễ cho cậu, nhất là khi chuyện liên quan đến phụ nữ. Ôi tôi biết phụ nữ là nguồn gốc của phiền—”

Bàn tay luôn ra chặn cánh cửa đang đóng, đôi mắt nâu nheo lại đầy nghi hoặc, pha lẫn bất ngờ.

“Phụ nữ?”

Ông Đạt ngạc nhiên vô cùng trước phản ứng này. Thế là sau sáu năm chạm mặt nhau dường như hằng ngày, đây là câu thứ sáu thiếu gia nhà họ Võ chịu ‘ban’ cho ông.

“Ờ...cũng không hẳn, là một cô gái trẻ thì đúng hơn. Một cô bé họ Nguyễn khoảng 15, 16 với đôi mắt rất to.” (Nguyễn Ái nhìn trẻ hơn tuổi ^^)

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Ông Đạt có vẻ thẫn ra đôi chút để thu nhặt ý nghĩ, sau đó nhanh chóng thuật lại đầu đuôi với vị trú khách kiệm lời.

Không lộ liễu như Đoàn Văn Minh, Võ Chính Luận này khuôn mặt vẫn lãnh đạm khi nghe chuyện, nhưng cơn lửa giận lại luôn lách đâu đó trong ánh mắt tối sầm kia.

Phen này thì cô gái kia nguy to, mình thật nhiều chuyện quá... chuyện không nên cũng nói rồi... — ông khổ tâm nghĩ.

Dĩ nhiên rồi, ông Đạt nhìn ra hết đấy.

Ông đâu phải sống trên đời này hơn 50 năm unction phí.

* * *

Cánh cửa vừa được mở ra, mùi thơm ngọt ngào, béo ngậy của bánh nướng đã ùa ra ào ạt. Võ Chính Luận ùng ùng bước vào nhà bếp, chỉ thấy một rổ mây loại to được phủ vải tinh tế và một vài khay bánh chưa dọn dẹp. Anh quay người rời khỏi, thứ anh cần bây giờ không phải là lũ bánh chết tiệt đó, mà là người chủ nhân đã làm ra chúng!

Hùng hồ xông ra ban công, không thấy.

Đèn nhà vệ sinh tối thui, không thấy.

Phòng sách, không thấy.

Dù khả năng không cao, phòng ngủ cũng không thấy.

Bao nhiêu nóng giận bỗng đâu xẹp xuống.

Đến khi hụt hẫng dâng lên áp chế cơn giận dữ, đôi chân nhỏ nhắn trắng ngần mới chịu lộ diện sau bàn coffee. Chầm chậm đi tới, tự nhiên lại nở nụ cười nhẹ nhõm khi trông thấy sinh vật nhỏ bé đang nằm cuộn người lại.

Thả người ngồi xuống bên cạnh, anh dờ dẫm nhìn xuống khuôn mặt vẫn còn lấm lem bột, tự hỏi trong lòng có điều gì ở người con gái này lại khiến nhiều đàn ông điên đảo như vậy?

Miệng lưỡi chua ngoa ư? Trên đời này chắc chỉ Văn Thành mới thích.

Còn người nào đó thì lại yêu tha thiết...

Bất thành linh đứng dậy, anh vào lại nhà bếp để tìm kiếm những món đồ mình khó nhọc mua về, vừa rồi vì quá nóng nảy đã không

biết để đâu. Gọi ‘khó nhọc’ là vì anh chàng ác ma điển trai của chúng ta đã bị đám con gái vây hãm trong Medicare. Chỉ hỏi một câu “Thuốc trị bầm?”, vậy là các cô lẫn bà đua nhau ùa đến, nào vitamin C, nào dầu gió, nào thuốc thoa có hàm lượng MPS rồi ngay đến cả phương pháp dân gian các nàng cũng liệt kê ra hết. Đang cần những lời chỉ dẫn của họ nên Chính Luận cũng không có nhiều phản ứng đối kháng. Đến khi quay lưng rời khỏi thì chợt nhớ đến hình dáng cuộn tròn bị hành hung của người ấy hôm trước, thế là lại quay vào ‘hang nhện’ ‘vét’ gần cả dãy thuốc ngoại thương.

Quay trở lại bên cô, anh bắt đầu loay hoay với những món y dược, đầu cố gắng nhớ lại những lời dặn dò của đám đàn bà ban nãy. Chẳng là vì Chính Luận đâu bao giờ dùng thuốc, cả căn nhà rộng lớn thế này, đến chai dầu xanh còn không có, huống chi là mớ thuốc ngồn ngang này, thôi thì đành dựa vào trí nhớ vậy. Cũng may đầu óc của anh chưa từng làm bản thân thất vọng.

Nâng một tay của cô lên, anh bắt đầu theo chỉ dẫn xoa thuốc vào chỗ bầm bẩy giờ đã ngã xanh đen, sau đó lại di chuyển đến những ‘thương tích’ khác trên cơ thể. (đầu óc đang...dần ‘đen’=. =) Đến những dấu tay đã mờ đi rất nhiều trên cổ, anh có phần khựng lại. Nên cảm giác thế nào đây? À, mà không, nên diễn tả cảm giác này thế nào đây?

Nửa tự hận, nửa lại hận người.

Biết làm sao được, đối với anh, cô không phải là một Yến Nhi — càng không phải những ‘Yến Nhi’ đi trước. Cảm xúc đầu tiên ập đến trong anh khi nhận ra mình yêu cô là sự chiếm hữu. Hừng hực như ngọn lửa lần đầu tiên được cháy, vì thế đã chói lóa tất cả mọi cảm giác khác.

Vậy nên, đành trách ai đó da dẻ sao lại quá dễ bị bầm... (^_^
khéo đổ tội)

“Em có biết, tôi yêu em từ cái nhìn đầu tiên không?”

Nói khẽ, thật khẽ, lại khi cô đang chìm giấc ngủ say. Để chắc
ràng cô không nghe thấy.

Rồi, cười khỏ và lắc đầu ảo não.

“Nếu em biết, thì sẽ bỏ đi, như biết bao người khác vậy.”

Do đó, chỉ có thể dịu dàng với em trong giấc ngủ.

Bôi bôi xoa xoa một hồi (nghe sao...dê quá ^^”), Chính Luận
quay sang suy xét vài giây, dùng dần tới lui, rốt cục thì dồn gần hết
đồng thuốc đó vào giỏ xách hàng hiệu của cô, để mặc cho chủ nhân
lúc sau muốn làm gì thì làm. Tốt nhất là tập đọc nhãn hiệu thuốc cho
quen đi.

Ngồi khoanh tay nhìn xuống thân hình nhỏ nhắn hơi run rẩy đang
ngày càng nép sát vào mình, người nào đó cũng chẳng buồn tăng
độ của máy điều hòa. Để cô cứ áp sát vào mình thế này, không tốt
sao...?

Lúc này, đầu óc đang vận hành dữ dội, đột nhiên dừng lại ở
những gì người bảo vệ kể lể. Anh cúi sát xuống cô, đôi mắt chột
nheo lại quan sát khuôn mặt bầu bĩnh một cách chăm chú.

“Em yêu tôi vì vẻ bề ngoài. Nhưng có biết vẻ bề ngoài của em
khiến tôi ghét lắm không?”

Đúng vậy, anh ghét cái gương mặt ưa nhìn này, ghét cái cách nó khiến mặt đất dưới chân lũ đàn ông chao đảo, ghét cái cách nó thu hút những sự tôn thờ vớ vẩn đâu đâu. Hận vì sao cô không xấu đi một chút. Như thế, thế giới tâm lý của anh chẳng phải sẽ bình lặng hơn sao? Không bị khuấy động chỉ vì những quan tâm nhỏ nhặt nhất của người khác giới dành cho cô...

Ừ, tốt nhất là Nguyễn Ái nên xấu đi một chút...

À, không, nên xấu đi rất nhiều mới đúng.

Vì như thế, sẽ chỉ mỗi anh mới nhìn thấy cô.

Gần sát thế này, mùi hương ngào ngào như bơ sữa, ngọt lịm như đường lại toát ra, xâm chiếm tâm trí anh. Chả trách sao hôm đó ở thư viện, anh lại ngửi ra hương vị này trên cô — vốn không hề bị loại nước hoa đắt tiền cô hay sử dụng lấn áp.

Và lần này, nó đã khiến anh ‘tích cũ lặp lại’.

Môi vừa chạm nhẹ vào cô, quyền luyến toan rời đi thì người đang ngủ say lại khờ dại nói mớ tên mình. Thế là quay về hôn tiếp. (=.=)

Khi ngủ thì con người ta môi hở, răng lại chẳng khép, thế nên anh tiến vào tự do mà chẳng cần xin phép (>.>), cũng không gặp một chút kháng cự nào. Mút nhẹ vài giây, thì kẻ nằm dưới này lại khẽ rên ư ử, khiến anh vốn đã muốn rời, nhưng bây giờ lại càng đi sâu hơn. Đôi bàn tay nhỏ nhắn theo quán tính chọt vung lên định gạt đi kẻ phá hoại giấc ngủ, nhưng rồi bị anh nắm lấy và ghì chặt xuống thảm. Con chồn con cuối cùng dường như cũng tỉnh giấc, bằng chứng là cơ thể nó bắt đầu chuyển động — theo chiều hướng đối kháng. Nhưng kẻ phía trên nào có chịu buông ra... vẫn chôn sâu

lưỡi vào miệng cô như thế, khiến thắc mắc của kẻ mới tỉnh giấc giờ đây chỉ còn là những tiếng ầm ứ vô lực... Dần dần rồi... dường như hiểu ra được tình hình, nhận ra được kẻ đã đánh thức mình, hoặc đơn giản là quá say xưa, tiểu hồ ly mắt hằm háng cự, ngoan ngoãn để hùm ta ...muốn làm gì thì làm...

Hồi sau, không biết là bao lâu, cái-kẻ-mà-cưỡng-hôn-lén người ta đó, đột nhiên vùng người ngồi dậy, đứng lên đi một mạch vào nhà tắm. Để mặc cho kẻ-bị-người-ta-cưỡng-hôn-lén nằm thẫn ra trên sàn thảm, má đỏ rực, mắt mơ màng, hơi thở hổn hển...

Trong khi đó, nhà tắm bỗng có tiếng nước, người đứng dưới vòi sen khuôn mặt đỏ gay, quần áo không biết là cố ý hay vội quá quên cởi bỏ, mà cứ ướt sũng như thế dưới làn nước lạnh buốt. Được một hồi, bàn tay người này đập vào thành bồn tắm bằng kiếng rõ to, khiến kẻ bên ngoài không khỏi kinh hoàng.

“Khỉ thật, đến cả tôi còn như thế này...” anh khẽ lẩm bẩm, đoạn dường như rít lên, “Thì bọn đàn ông kia làm sao chịu được?!”

À, nhưng khi kẻ vô lý kia, thân hình ướt sũng bước ra phòng khách toan ‘hỏi tội’, thì ‘tội nhân’ đã không còn bóng dáng.

Tin nhắn réo lên.

“Em về đây ^^...định là...làm cho anh cảm động chút♥, mới cố ý lấm lem bột bánh lên mặt thôi mà... ai ngờ lại khiến anh..... ☹”

Chính luận mở to mắt ra.

Cái hàng nhiều chấm này là nghĩa quái gì đây?!!

Thế là, không thay cả quần áo, thiếu gia họ Võ nhà ta lao người ra khỏi cửa, miệng dường như la lớn.

“Khốn kiếp! Ăn mặc cái kiểu đó mà còn dám ra đường giờ này?!”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 16: Đụng Độ

Nguyễn Ái ngồi đó trong phòng làm việc của người cha kế, bao nhiêu lời trách mắng của ông về tội đi chơi về khuya bỗng nhiên như mây. Nhẹ hẫng. Cô cũng chẳng buồn trả treo lại như thường ngày, bởi tâm trí giờ đã phiêu diêu đến tận đâu đâu không rõ. Chỉ biết nơi ‘đâu đâu’ đó nhất định có một chàng điển trai chân dài mang tên Võ Chính Luận.

Vương Đăng Khoa thở dài, nhìn món bảo bối của mình đờ đẫn mà vô phương mắng tiếp. Thế là cho cô về phòng, đóng cửa suy nghĩ.

Nguyễn Ái suy nghĩ thật, nhưng là suy nghĩ chuyện tình yêu biến thái của mình. (=w=)

Chính Luận đã đuổi theo sau ‘cuộc đào vong’ bất ngờ, rồi kéo xệch cô về căn hộ của anh. Những tưởng anh sẽ ép cô ở lại để... ‘gì gì’ nữa (>w<), nhưng anh chỉ vơ lấy áo khoác cho cô, rồi chỉ vào túi xách bảo nhớ đừng quên vật đó.

Đoạn, anh dùng xe mô-tô chở cô về nhà.

Cũng có hơi thất vọng...

...Tại sao ấy nhỉ? — Cô tự hỏi lòng, rồi ôm chặt áo khoác da màu đen thẫm, hương vị đàn ông vẫn còn đậm trên đó.

Thở dài, cô mở túi xách trên bàn ra, ngẩn tò te một lúc khi nhìn thấy chai, lọ, hộp, băng, gạc,...nằm ngổn ngang cùng đám đồ cá nhân. Từ lúc nào những thứ này lại —

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, mặt cô sững ra, rồi bình đạm lại.

Đây...là thứ mà người ta gọi là ‘hạnh phúc’?

Chắc không phải rồi, hạnh phúc làm sao lại khiến tim đau...

Chớp nhoáng, cô vợ lấy điện thoại, nhanh chóng soạn một bản tin cực cute ‘đáp tạ’ người ta.

“Anh, lần sau... nếu hôn em như vậy nữa, thì nhớ đánh thức em dậy trước...

...Ép tim lắm lắm...>.<

Yêu anh.”

Đêm đó, có một người xem xong tin nhắn, rồi không cách nào lái xe về được, đành đứng tựa vào cổng nhà người ta đến gần sáng.
(^w^)

* * *

Ngày hôm sau là một ngày đẹp trời hết ngày hôm qua, trong lòng Nguyễn Ái hưng phấn, chỉ muốn đến trường thật sớm để gặp anh. Gặp rồi thì bị anh lôi ngay vào, cứ tưởng anh sẽ lại ‘gì gì’ (>w>), ai ngờ bàng hoàng bỡ ngỡ khi anh dùng khăn ướt lau mặt cô. Càng lau càng làm cô xốn da.

“Anh...làm gì vậy!?” đến cuối cùng, chịu không nổi, cô phải la lên rồi đẩy anh ra.

Nhưng bàn tay của Chính Luận nào có chịu buông, anh giữ cầm, đoạn xoay qua xoay lại, nhìn như thôi miên vào khuôn mặt khiến gò má cô rục đỏ.

Quay qua Văn Thành, anh nhúu mày. “Không tác dụng.”

“Chắc là không có trang điểm,” Văn Thành nhún vai.

Nguyễn Ái phải mất hết vài chục giây mới tiêu hóa được những gì vừa được trao đổi giữa hai kẻ mới-sáng-sớm-đã-làm-chuyện-khùng-điên, cô kiễng chân, trừng mắt nhìn Văn Thành.

“Đây là chuyện gì nữa?”

Văn Thành làm mặt oan ức, khổ sở. “Áy, rõ ràng là hấn làm đau em, sao lại quay sang mắng anh?”

Cảm thấy cả hai đã sập bẫy của mình, cô quay sang Chính Luận với nụ cười tươi như đi hội. “Chứ làm sao em nở mắng người em yêu tha thiết, phải không anh Luận?” (nổi da gà ==)

Vốn là... cô muốn anh phải ngượng một lần đây mà. Ai bảo làm mặt mày người ta đau thế!

“Ừ.”

Anh đáp gọn lỏn, lại còn tặng cô một nụ cười nhỏ hết sức chân thành...

Chân Nguyễn Ái nhũn ra.

Văn Thành trợn mắt.

Gậy ông...đập lưng ông rồi!

“...”

Mặt cô đỏ ửng, xấu hổ nặng nề, vì thế bèn chấp nhận vô duyên quay sang đồ cáo với Văn Thành. “Nói chung là chuyện gì?!”

“Ờ...à! Là kế hoạch ‘Đảo ngược lọ lem!’” Văn Thành cười thật tinh ranh, dường như để “trả lễ” sự cáo gắt vô lý của cô.

“‘Đảo ngược’... gì cơ?”

“‘Đảo ngược lọ lem’.”

“Đang nói về phim à?”

“Không, không,” Văn Thành tặc lưỡi. “Ngày xưa có bà tiên đỡ đầu biến lọ lem thành công chúa...” liếc nhìn Nguyễn Ái đầy ẩn ý, anh nở một nụ cười ngạo nghễ “...ngày nay, có một Chính Luận muốn biến em từ Nguyễn Ái kiều sa trở thành lọ lem.”

“?!!” (O_o)

“Coi nào, không cần hiểu nhiều đâu,” anh trao cho cô một túi hàng đồ hiệu, rồi thúc cô về hướng nhà vệ sinh. “Vào đấy thay xong sẽ hiểu, nếu IQ của em thực sự cao, phản diện ạ.”

Thay vào bộ cánh mới, Nguyễn Ái xoay người trước tấm gương toàn thân, cảm thấy IQ của mình đột nhiên tụt xuống phân nửa.

“Đây là... là đồ đám tang à?” cô trở ra với vẻ mặt nhăn nhó. “Đã màu sắc nhạt nhẽo từ trên xuống dưới, lại còn kín mít, dài thượt như thế này. Cũng may là trường có máy điều hòa. Nếu không thì có mà nóng điên mắt!”

“Á à...!” Văn Thành thúc nhẹ vào sườn Devil, mắt tràn đầy sự hài hước khô khốc. “Xem ra công chúa này ‘đảo ngược’ không nổi, đại ca à. Người ta ‘đẹp tự nhiên mà vẫn chói lóa’ đó.”

Chính Luận nhìn chăm chú con cáo nhỏ của mình. Quả thật, bộ cánh quạ đen này chẳng giảm bớt ánh hào quang xung quanh hồ ly tinh bao nhiêu. Ngược lại, có phần còn đem đến cho cô sự giản dị dễ gần. Nhưng đó lại không phải là hiệu quả anh muốn đạt được. Anh muốn cô chìm hẳn khi đứng giữa đám đông, không cách nào thu hút những sự chú ý dư thừa — phòng khi anh không ở cạnh cô để giám sát...

“Ngày mai,” Chính Luận bước đến, tay nhón lấy một lọn tóc nâu và nheo mắt quan sát, “nhuộm đen đầu lại.”

“Tại sao chứ?” cô bất bình nhăn nhó. “Màu đen mà với khuôn mặt em nhìn quê lắm!”

“Càng tốt.”

Thế là thế, Devil sau khi đã ban phát lệnh, bèn quay đầu chậm rãi bước đi. Đứng trước khuôn mặt xinh đẹp thộn ra vì sốc của Nguyễn Ái, Văn Thành không khỏi buồn cười đến run người.

Cô quay sang phó tướng. “Em thề, em đang thật sự rất nghi ngờ về khả năng hút trí lực đối phương của đại ca anh.”

Văn Thành chỉ làm mặt khổ, nhìn cô với đôi mắt cảm thương giả dối.

“Chỉ trách trời sao em không thô kệch đi một chút...”

“???”

“... hay mắt đàn ông trên thế giới này sao không chịu mù cả...”

Đoạn, Văn Thành lắc đầu, ra chiều vô cùng tiếc nuối.

Trời ạ, bây giờ thì đến cả Văn Thành cũng bỏ xa cô!

Nheo mắt cong môi vài giây, Nguyễn Ái vội vàng nhanh bước đuổi kịp Chính Luận và thản nhiên khoác lấy tay anh, lòng thầm ban ra quyết định: sút giảm IQ gì gì thì cũng không sánh bằng tình yêu biến thái của mình. Thế nên bỏ qua chuyện này.

Thật là... lập trường cũng phải chào thua tình trường mà. =__=

À, nhưng có những chuyện lại không thể bỏ qua dễ dàng như thế.

Như hình dáng mỏng manh chỉ chờ đổ vỡ của Dương Hoàng Yến Nhi chẳng hạn.

* * *

Đôi mắt đen láy của Yến Nhi mở choàng. Bao nhiêu kinh ngạc, đau khổ, xót xa, chòng đè lên nhau khiến bản thân cô gần như sụp đổ.

Trốn tránh thị phi, cô đã tự giấu mình vào vỏ kén, không giao tiếp với thế giới bên ngoài sau vụ việc lần trước. Tưởng rằng im hơi lặng tiếng một thời gian sẽ khiến mọi chuyện chìm vào quên lãng. Cô vốn đã không tin chút nào lời cáo buộc của Kim Hoài trong cuộc chuyện trò đêm qua, nghĩ rằng đó chỉ là bản tính bốc đồng nóng nảy của nhỏ bạn thân.

Chính Luận dịu dàng của cô... làm sao có thể là một người khôn nạn như vậy?

Không thể.

Nắng mai tạt vào hành lang, vẽ lên nền ba bóng người đứng bất động. Không khí đậm hương hoa nhài trồng ở ven trường, cay ngọt và nhẫn nại. Thế mà những người mục kích dường như có thể ngửi ra mùi tanh tưởi.

Của máu.

“Anh Chính Luận...chuyện này là...?” Giọng Yến Nhi trỗi lên, yếu ớt và chực chờ tan vỡ.

Hai con người đó, một thì đứng dưng như không có chuyện gì, một thì nhìn cô như người trong suốt; đều không lên tiếng.

Mắt nhanh chóng đảo đi nơi khác khi bắt gặp cánh tay choàng qua cửa Nguyễn Ái, Yến Nhi cười gằn. “Kim Hoài vốn làm lẫn mà... anh không thể là người như vậy...” đoạn cô nhìn thẳng vào anh, đôi mắt khẩn nài. “... Anh không thể nào lợi dụng em, phải không Chính Luận? Chỉ là... chỉ là cô ta quá xinh đẹp... nên nhất thời anh mới...”

Bàn tay cô run rẩy vươn ra...

Nhưng trước khi cô chạm được vào anh, Nguyễn Ái đã chen vào trước mặt, đôi mắt mang sự cảnh cáo lạnh lùng.

“Đi đi.”

Cơn lửa giận bùng lên khiến Yến Nhi mất đi kiểm soát, bàn tay cô vung lên, sự căm thù tuôn trào như nước vỡ đê. Song cái bạt tay

chưa chạm đích thì đã bị Nguyễn Ái chặn lại. Cô nắm chặt tay Yến Nhi, nhìn thật sâu vào mắt nàng lọ lem kinh điển.

“Hôm nay tôi đang vui, không tính toán với cô.”

Rồi đẩy Yến Nhi ra.

Hờ hững như thế, tàn độc như thế, hai con người đó tiếp tục bước đi, để lại sau lưng một Yến Nhi gục ngã, quỳ lụy giữa hành lang ngập nắng. Ánh mắt xót xa của người xung quanh tưởng chừng như những mũi tên xuyên tạc.

Qua tận tim gan.

“Anh Chính Luận!” không hề quay đầu lại, Yến Nhi gào lên trong nước mắt. “Lẽ nào tất cả những việc trước đây anh làm đều là dối trá sao? Lẽ nào việc anh yêu em cũng là lường gạt? Không thể nào! Em không tin!”

Bước chân Ác Ma dừng lại. Anh chậm chậm quay về thân hình nhỏ nhắn đang run lên bần bật, tiếng khóc náo lòng tưởng như xé toạc tâm can người mục kích. Trước bao đôi mắt cảm động pha lẫn ngỡ ngàng, Võ Chính Luận ngồi xổm xuống trước mặt Yến Nhi, một tay anh đưa lên xoa lấy mái tóc xoăn ngắn của cô. (À...à, Nguyễn Ái đang bị Văn Thành kiềm lại, không thì...)

“Tôi không lừa gạt em,” anh dịu dàng nói. “Tôi quả thật rất thích mái tóc rối bù này.”

Đôi mắt ngấn lệ ngờ ngác dõi vào anh, chút hy vọng yếu ớt chợt lóe sáng...

“Nhưng tôi chưa bao giờ nói mình yêu em.”

Ánh sáng tắt ngấm.

Nắm lấy tay anh, Yến Nhi kéo vào lòng mình, cô lắc đầu ảo não. “Em không tin đâu, nhất định là cô ta đã uy hiếp anh, hoặc do gia thế em quá kém cỏi khiến nhà anh không chấp nhận... phải không anh Luận? ...Anh không phải là hạng người này, em biết. Anh chắc chắn có nỗi khổ...”

Đáp lại sự mơn mòn trông đợi nơi cô là ánh mắt sắt đá, nụ cười nhếch mép nơi cửa miệng Võ Chính Luận bỗng khiến cô lạnh người.

“Kim Hoài hoàn toàn nói đúng sự thật.”

Đó thậm chí không phải là câu trả lời cho những nghi vấn vừa được nêu ra. Nhưng ý nghĩa trong chúng khiến luồng tư tưởng trong Yến Nhi đông cứng.

Lần đầu tiên anh cười với cô.

Ngỡ rằng nụ cười sẽ đem lại mùa xuân ấm áp. Giờ đây chẳng khác gì tội phán tử hình.

Toàn thân Yến Nhi run rẩy, đầu cúi xuống, tay choàng qua ôm chặt lấy mình, dường như để bảo vệ bản thân khỏi sự tàn nhẫn toát ra từ kẻ mệnh danh Ác Ma.

Câu hỏi giờ đây nửa vỡ lẽ, nửa ai oán.

“...Tại sao..?”

Không ai biết ác ma đã nói những gì sau đó, chỉ biết hắn đã cúi xuống rỉ thềm vào tai cô. Có một điều họ chắc chắn, nó không khác xa sự nguyên rủa bao nhiêu. Bởi đến khi bóng dáng Võ Chính Luận

và Nguyễn Ái đã xa khuất, thì Dương Hoàng Yến Nhi vẫn không thể nào ngừng việc run rẩy.

Và thưa các bạn, chuyện đó lại xảy ra vào một ngày nắng, oi bức đến bực bội.

Nhất định sẽ khiến các người hối hận! - Không gian như muốn gào lên nỗi lòng kẻ bị tổn thương.

À, phải nói là oi bức đến phát điên ấy nhỉ?

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 17: Ác và Thiện

Khi thiện và ác cùng tồn tại trong một thể xác, có đôi khi lại khiến con người ta mệt mỏi muốn ngừng thở.

Kể ra thì, cái cách “phát điên” của Dương Hoàng Yến Nhi cũng được liệt vào hàng ngũ đàng hoàng: Ngu-Xuẩn-Vô-Đối.

Ngày hôm sau đó, với khả năng “buôn dưa” có tiếng của bọn sinh viên Việt Duệ, có ai mà không biết chuyện xảy ra trên hành lang nối liền khu D và C: Dương Hoàng Yến Nhi bắt ngay quả tang, bị bỏ rơi tại trận. Hồ Ly nghiêm nghị thắng cuộc. Thiên lý đúng không tồn tại ở nhân gian!

Dân tình đối với chuyện này có những cảm giác vô cùng hỗn tạp. Vốn lẽ phần lớn ủng hộ Yến Nhi nhiệt tình, song ‘độ nóng’ của video clip lần trước vẫn chưa hạ bớt, thì làm sao họ cảm thông cho cô nàng lọ lem này được. Có điều, họ cũng không ghét bỏ gì cô, bởi dù sao trong câu chuyện này, Yến Nhi vẫn là người thua cuộc.

Là một kẻ thua cuộc đáng thương.

Và từ đáng thương đã trở thành cơ gây phẫn nộ khi 09:43 sáng hôm đó, xuất hiện cái tin lan truyền như lửa bén rơm: Yến Nhi cắt mạch máu tự tử.

“Cô ta...chết chưa?” học sinh A kinh hoàng hỏi.

“Chưa, cũng may nhà phát hiện kịp,” học sinh B rầu rĩ đáp. “Đưa vào bệnh viện cấp cứu rồi.”

“Mô phật, đúng là trời thương người hiền. Mà sao cô ta đại thế nhỉ?”

“Là tớ thì tớ cũng làm thế. Bị ‘đá’ đau quá mà...”

“Chỉ trách ông trời bất công thôi... ngày nay thì cái ác lộng hành.”

“Tớ thấy vì cô ta đại quá. Tội tình gì một người tàn nhẫn như thế mà đau lòng...”

“Suyt, cậu muốn ‘tiêu’ à? Không được nói Prince vậy đâu, sẽ bị ‘xử’ đó.”

“Tớ đâu nói Prince, tớ nói con hồ ly tinh kia thôi. Tất cả là tại nó, dồn người ta đến đường cùng như vậy...”

...

Đúng vậy, những mẫu hội thoại như thế liên tiếp được nghe thấy khắp nơi trên Việt Duệ. Dân tình vốn dĩ e ngại cường quyền, nhưng lại càng sợ ác bá. Vương bộ trưởng dù sao cũng chỉ là một bộ trưởng, nhưng Võ Gia thì cầm đầu gần nửa Châu Á. Bên nặng bên nhẹ, cho dù chỉ là thường dân đi nữa thì cũng dễ dàng nhận ra. Thêm vào, Prince của họ dù sao cũng là thần tượng bấy lâu, giờ đây chỉ là “một phút sa ngã”, nào có đáng trách. (nói đúng hơn là đẹp trai nên ‘miễn tội’ ^w^)

Vậy nên, mọi tội lỗi đều đổ lên đầu Hồ Ly Phản Diện.

Trong khi đó, nhân vật “được” nguyên rủa nhiều nhất trong vòng hai tiếng trở lại vẫn ngồi thừ ra đó... ngắm trai. Mà trai duy nhất cô được ngắm – theo bộ luật Võ gia – thì chỉ mỗi mình thiếu gia nhà này (=w=). Cái tin nóng hổi nhanh chóng tràn vào phá vỡ sự yên bình, mọi người bàng hoàng, không còn ai buồn học hành nữa. Tất cả đều dồn mắt vào hình bóng Thanh Tuấn hùng hổ xông đến Chính Luận.

Chưa đến nơi thì đã bị Văn Thành, Gia Đạt và một số sinh viên lạ mặt ngăn lại. Thanh Tuấn, với bản tính bộc trực của mình, lớn tiếng chửi bới, khiến cả thầy Hoài cũng ngượng cả mặt mày với những điều khiếm nhã thốt ra từ miệng cậu sinh viên. Việc này không kéo dài được lâu. Bởi không biết vì quá ồn ào, hay đơn thuần chỉ để bịt miệng Thanh Tuấn, Võ Chính Luận đã bất ngờ chịu “mở miệng vàng” — trong một trạng thái còn vô cảm hơn gỗ mục.

“Vậy đã chết chưa?”

Sự lạnh lùng của Ác Ma thì ai cũng quá quen thuộc, nhưng câu nói này lại thể hiện thêm một mặt đáng sợ khác của vị Võ Gia tương lai: Tàn nhẫn.

Yến Nhi dẫu gì cũng từng một thời là quả táo trong mắt hắn (ý nói vật quý giá, cưng chiều). Vậy mà sau khi có được Nguyễn Ái, Devil Prince không những nhanh chóng phỉ tay bỏ rơi, mà đến cả sống chết cũng chẳng thèm đoái hoài. Lúc này, mọi người mới sực tỉnh để nhận ra một vấn đề hiển nhiên mà bấy lâu nay bị vẻ đẹp của người đàn ông này che phủ: Võ Chính Luận đích thị là kẻ kế thừa Võ Gia — thế lực hắc ám hùng mạnh nhất nhì Châu Á.

“Đừng la lối nữa. Tôi sẽ đi gặp cô ta.”

Mọi con mắt đều dồn về Nguyễn Ái.

Không phải chứ? Đáng ra câu này nên thoát ra từ miệng Võ Chính Luận mới đúng! Sao lại là hồ ly trợ tráo? Không lẽ cô nàng phản diện đã bắt đầu biết cảm thấy tội lỗi?

Võ Chính Luận cau mày nhìn cô. Văn Thành lập tức rời tay khỏi bàn. Một số kẻ nhận ra tín hiệu nguy hiểm đã vội đứng lên toan tẩu thoát. (càng lúc càng khôn ^^)

“Em sẽ lo chu toàn chuyện này. Nhất định sẽ không để cô ta tạo ra có bất cứ chuyện gì. Nên anh cũng đừng hòng đi thăm cô ta,” cô gật đầu, vẻ mặt quyết tâm khi trừng mắt nhìn anh.

Vỡ lẽ.

Ác Ma lại quay về phong thái Hoàng Tử.

Phó tướng thờ phào.

Mọi người nhẹ nhõm ngồi lại xuống ghế.

Cái này đúng là “gần vua như gần hổ” - Ai nấy đều lắc đầu ảo não.

Duy chỉ có Thanh Tuấn vẫn bưng bưng lửa giận, thái độ có phần hời hợt. “Mày điên à?! Mày hại cô ấy còn chưa đủ sao? Xem Yến Nhi là gì chứ?”

Nguyễn Ái gập lại ngón cái, xòe bốn ngón ra trước mặt Thanh Tuấn, giọng cô tràn đầy sự chán chường khi lắc đầu một cách ảm đạm.

“Chỉ có bốn chữ: Ngu, xuẩn, vô, đối.”

* * *

Hai ngày sau, cái kẻ tự-tin-vô-đối kia đã theo hẹn đến thăm người mình cho là ngu-xuẩn-vô-đối, lòng cảm thấy phiền hà ghê nơi. Không phải vì bệnh nhân tâm thần không ổn định sau cánh cửa kia, mà là “cái đuôi” lằng nhằng cứ đi theo mình. Văn Thành, không hiểu vì lo lắng hai đứa con gái sẽ giết nhau hay đơn thuần tò mò muốn xem kịch (chắc về sau =.=), cứ nhất nhất đòi theo cho bằng được.

Nói mãi nói mãi, Nguyễn Ái đã bảo anh chỉ có thể đứng ngoài nghe ngóng. Không được vào.

“Nhưng anh muốn xem nhộn nhịp! Ở đây đâu cấm hai người vào thăm cùng lúc.” Văn Thành bướng bỉnh giằng co.

Trùng mắt ngó Văn Thành vài giây, một nụ cười gian tà bỗng nở trên môi Nguyễn Ái.

“Em sẽ nói với anh Luận rằng anh hôn em.”

Lời vừa dứt, cái vẻ hí hửng trên mặt Văn Thành đã tắt ngấm. Anh nhìn một Nguyễn Ái đang mỉm cười tinh nghịch, nửa uất ức nửa bức bối vì bị một con nhóc mười–tám tuổi nhiên đe dọa, lại đập ngay điểm yếu của mình mới khở. Tiu ngiu quay người đến ngồi trên ghế chờ, Văn Thành liếc xéo Nguyễn Ái, mặt dỗi hờn như một đứa trẻ. Cô cười cười, mở cửa bước vào phòng bệnh, thoáng nghe từ phía sau anh chàng phó tướng đang cố tình nói lớn: “Đúng là chỉ ‘bệnh’ trước mặt ‘hoàng thượng’ thôi nhỉ?”

Cửa vừa đóng, Nguyễn Ái khoan thai bước đến chiếc ghế đối diện giường, phúi phúi vài cái rồi từ tốn ngồi xuống, chân khoác qua chân đúng điệu tiểu thư quý tộc.

“Đến xem tôi chết chưa đấy à?” thân hình nhỏ bé trên giường vẫn bất động, ánh mắt bệnh nhân không hề chạm đến kẻ thăm bệnh, đến ngay cả giọng nói cũng không còn sinh lực. Trông Dương Hoàng Yến Nhi chẳng khác gì một cái xác biết nói.

“Hỏi dư thừa. Chết rồi còn đến xem làm gì?”

Khuôn mặt xanh xao bỗng nhiên nở nụ cười nhạt nhẽo. “Đến lúc này cô cũng còn miệng lưỡi thế.”

Sự yên lặng tiếp theo trải ra căng thẳng, nhưng lại yên bình theo một cách khác. Dường như đôi bên đều đang chờ đợi. Chờ đợi sự bùng nổ của đối phương chẳng hạn.

Cuối cùng, có vẻ không còn chịu được, tiếng gót giày nện lộp cộp trên sàn gạch lại trở lên. Nguyễn Ái tiến đến trước mặt Yến Nhi, tay đưa vào túi kéo ra một tấm giấy trắng có in chữ xanh nhạt. “Lần này đến đây là để đưa thứ này.”

Đôi mắt Yến Nhi ban đầu vẫn vô định, nhưng sau vài giây bắt đầu lướt nhẹ trên nội dung tờ giấy, đôi mắt vô hồn đột nhiên vấy lửa.

Khóe môi Nguyễn Ái khẽ nhếch lên khi Dương Hoàng Yến Nhi lẩn ngửa ra, miệng bật cười khanh khách. Cô để mặc cô gái xanh xao kia tiếp tục cười, tiếng cười chứa đầy sự mai mỉa pha lẫn khinh bỉ. Kệ nó, cười được nghĩa là vẫn chưa hóa điên.

“Cô thật là ngoài sức tưởng tượng của tôi đấy, Nguyễn Ái!” Yến Nhi nói chen vào giữa những tràng cười đứt đoạn. “Đây là gì? Tiền bồi thường tình cảm mát mát của tôi? Haha...! Vậy mà có lúc tôi đã tưởng cô thật sự khác với những kẻ phản diện khác cơ đấy! Hahaha...”

“Đây không phải cho cô,” Nguyễn Ái bình thản mỉm cười, đút lại tấm ngân phiếu vào túi mình. “Chẳng qua tôi chỉ muốn xem cô thật sự đã điên hay chưa. Còn nghĩ được như thế nghĩa là đầu óc vẫn minh mẫn. Tôi không thích nói chuyện cùng một cái xác không hồn.”

Giọng cười nín bặt. Yến Nhi lồm cồm ngồi dậy, Nguyễn Ái theo quán tính cúi xuống giúp đỡ. Dĩ nhiên là cô bị đẩy mạnh ra xa. “Đừng giả làm người tốt ở đây!”

Nguyễn Ái nhú mày. “Không lẽ để cô loay hoay chặt vật đến mai? Tôi không có thời gian nhiều thế.”

Yến Nhi mím môi, không phản kháng nữa, cuối cùng cũng ngồi thẳng dậy, lưng tựa vào gối. “Cô rốt cục hôm nay đến đây làm gì?”

“Đưa ngân phiếu cho gia đình cô.”

“Vậy có khác gì muốn bồi—”

“Đừng gấp, tôi không rảnh mà đi ban phát ân huệ,” Nguyễn Ái hát tót ra sau, giọng vô cùng cương quyết. “Tôi muốn cô và họ chuyển đến một thành phố khác càng sớm càng tốt, ngay sau khi cô xuất viện. Mãi mãi không quay về đây. Số tiền này sẽ giúp các người trong việc dời nhà và thích nghi với hoàn cảnh mới.”

Đôi mắt Yến Nhi choàng mở, khuôn mặt cô phản ánh sự khó tin cùng nỗi căm phẫn đến nghẹn ngào. “Cô...cô đã có được anh Chính Luận rồi, còn chưa vừa lòng? Còn muốn đuổi tôi đi?! Cô có còn là người không? Cô đúng là không có trái tim!!”

“Nói nhảm,” Nguyễn Ái khẽ cau mày, khoanh tay lại. “Không tim thì làm sao sống?”

“Cô...! Làm sao...làm sao mà một người như cô lại...”

Cổ họng Yến Nhi nghẹn tắc, cô tức không chịu được, chỉ hận sức khỏe không đủ để đứng lên siết cổ con nữ quỷ. Tại sao những gì thoát ra từ cửa miệng cô gái này luôn khiến người ta mất đi kiểm soát như thế? Chợt nhói đau trong tim khi nhớ lại phản ứng của Võ Chính Luận vào thời khắc Phán Quyết hôm ấy. Anh cũng lao vào Nguyễn Ái với sự tức giận tột cùng, rồi từ giờ phút đó mất hẳn lớp băng bao bọc. Dường như ngọn lửa âm ỉ bấy lâu trong tim đã bị kích cháy.

Bởi một con người cũng tàn nhẫn không kém bản thân mình.

“Anh Chính Luận sẽ không đến đâu, cô biết không? Mọi chuyện cô làm đều là dư thừa,” Nguyễn Ái điềm nhiên nhìn tình địch của mình, đều đều lên giọng, như thể họ đang bàn về thời tiết.

Yến Nhi ngược mặt lên nhìn Nguyễn Ái, trông thấy vẻ mặt chân thành của cô ta, cô không kiềm được mà cười khổ, sự chua xót dâng lên ghen cả tuyên lệ. “Cô thật sự nghĩ tôi giả vờ tự tử ư?”

“Không phải sao?” mắt Nguyễn Ái nheo lại.

Yến Nhi đột nhiên muốn cười thật to, cũng may không còn đủ sức. Cô chậm rãi đưa tay mình lên ngang mắt, để lộ một vết thương dài vẫn còn dấu chỉ.

“Tôi thật sự muốn chết.”

Những gì diễn ra sau đó, có lẽ suốt đời Yến Nhi không thể nào quên được.

Khuôn mặt xinh đẹp đó ban đầu bỡ ngỡ, rồi kinh ngạc, cuối cùng là phẫn nộ. Không hề chú ý đến tình trạng yếu ớt của cô, Nguyễn Ái thẳng tay tát vào mặt cô hai cái liên tiếp.

Này lửa.

“Tôi vốn nghĩ cô giả vờ tự tử đã là ngu xuẩn vô cùng! Nhưng việc này còn ngàn lần tệ hơn ngu xuẩn!!”

Yến Nhi ôm lấy hai bên má đỏ ran, nhướn mắt nhìn kẻ vừa hành hung, sững sờ nhiều hơn là tức giận khi trông thấy bộ dạng quá khích của Nguyễn Ái. Suốt mấy tuần Nguyễn Ái theo đuôi Chính Luận, mặc cho người ta chế giễu, châm chọc, cô gái này cũng chưa hề mảy may nổi nóng. Vậy mà, việc tình địch của mình tự nguyện kết liễu mạng sống lại khiến cô ta phẫn nộ đến thế?

Nguyễn Ái đứng dậy, đầu quay sang phải nhìn ra cửa sổ, dường như để kiểm soát tâm trạng. Song, xem ra việc đó không hữu hiệu chút nào, bởi sau đó cô lại quay xuống hét lớn vào mặt Yến Nhi.

“Cô có biết, để vào đây trò chuyện với cô, tôi đã phải vất vả với cha mẹ cô thế nào không?! Nếu không phải vì đem theo bảo vệ, tôi đã bị họ xé xác ra rồi! Có cha mẹ như thế, có gia đình như thế, cô có biết lúc đó tôi ghen tức đến cỡ nào không? Chỉ hận là quan hệ máu mủ vốn không thể cướp giật, nếu không thì tôi đã thẳng tay tước đoạt rồi!!! Vậy mà cô vì một người không yêu mình mà thẳng tay từ bỏ họ? Cô có lý trí thường tình không? Từ khi nào mà nước lại nóng hơn máu thế?! Cho dù cả thế gian này từ bỏ cô, cô cũng tuyệt đối không được từ bỏ những kẻ đã tạo ra mình — đặc biệt khi họ vẫn còn sống sờ sờ ra đấy!”

Một phút trôi qua trong tĩnh lặng, chỉ có hơi thở dồn dập của Nguyễn Ái và sự sửng sốt không thành lời của Yến Nhi.

“Nguyễn Ái à, trên đời này cô yêu ai nhất?” Yến Nhi bất giác mở miệng hỏi nhỏ, sự bàng hoàng vẫn chưa rời mắt.

“Bản thân tôi,” cô lạnh lùng đáp.

“Ngay cả Chính Luận cũng không bằng?”

“Đúng.”

“Vậy nên...” Yến Nhi cúi gằm, miệng cười khổ sở, “...cô mãi mãi không hiểu được đâu.”

“Đừng làm vẻ thần bí kiểu đó. Tôi không hiểu. Nhưng cô cũng mãi mãi không hiểu được tôi.”

Lặng đi một lúc, yến Nhi có vẻ chìm sâu trong suy nghĩ. Cuối cùng, cô rụt rè mở lời, nước mắt không biết từ bao giờ đã lăn dài trên má.

“Tôi biết Chính Luận không yêu mình. Chỉ là bản thân tự gạt. Nhưng... tôi không thể từ bỏ anh ấy được. Cô đừng đuổi tôi đi có được không...? Tôi hứa sẽ chỉ đứng nhìn anh ấy từ xa, như thế cũng đã quá đủ, quá đủ rồi...”

“Đừng nói láo. Cô sẽ chỉ đơn giản đứng nhìn từ xa? Cô đã tự hỏi lại bản thân có đồng ý chưa đã?”

Bàn tay xanh xao nắm chặt lại. Run rẩy.

“Cô phải đi, Dương Hoàng Yến Nhi. Tôi không muốn có một ngày phải hứng chịu những cái nhìn tương tự từ cha mẹ cô. Việc này

khiến tôi khó chịu,” Nguyễn Ái châu mày khi nhớ lại nỗi xót xa cùng đổ kỹ trong lòng, vào giây phút trông thấy sự bảo vệ che chở của cặp vợ chồng tội nghiệp đối với đứa con bất hiếu.

Ngước mặt lên, giọng Yến Nhi vỡ òa. “Vì sao chứ?! Cô đã có anh ấy! Bây giờ đến chút yêu cầu nhỏ nhoi của kẻ thua cuộc cô cũng không chấp nhận?”

“Vì cô cơ bản không thể chọi lại tôi.”

“...?”

“Chúng ta đều là con người nên đều hiểu rõ, tình cảm khó bề kiểm soát. Nếu cô ở lại, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra chuyện.”

Yến Nhi ngước lên, nhìn thẳng vào Nguyễn Ái toan phản bác, song cuối cùng lại quay đi trong nước mắt. Cô biết Nguyễn Ái đã đúng.

“Nhưng phải chi cô là một kẻ xấu xa như tôi, tôi sẽ không ngại, vì tôi đã quen phải đương đầu với những thứ còn muôn phần kinh tởm hơn chính bản thân. Nhưng không, đáng ra nên thuê người tạt acid, hoặc điên cuồng đâm xe vào tôi, hay thậm chí cho người cưỡng hiếp; cô sẽ chẳng bao giờ có can đảm làm thế.”

Nắm lấy cổ tay của Yến Nhi, Nguyễn Ái khẽ kéo tay áo xuống để lộ dấu vết đau thương, đoạn cô nhìn thẳng vào cô gái trẻ nước mắt đang giàn giụa. “Từ việc lần trước đến việc này, tất cả cô làm là tự tổn hại cơ thể mình. Và đó là mức độ xấu xa nhất một người như cô có thể đạt đến: hủy hoại bản thân. Là dạng phản diện dở tệ nhất. Dạng phản diện đến cả tình địch cũng không nỡ tổn hại.”

“Vì thế, cô sẽ chẳng bao giờ đấu lại tôi.”

Yến Nhi giờ lại càng khóc to hơn, nước mắt pha lẫn sự thất vọng và đau đớn tột độ...

“Nên đi thì hơn, người tốt ạ.”

Đến đây, Nguyễn Ái chậm rãi đứng dậy rồi bước khỏi gian phòng, bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Nếu còn ở lại đây, một ngày nào đó, cô sẽ còn kinh tởm hơn tôi...

Khi thiện và ác cùng tồn tại trong một thể xác, có đôi khi lại khiến con người ta mệt mỏi muốn ngừng thở.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 18: Hộp Bí Mật

Đối với Võ Gia Chính Luận, à không, đối với Võ Chính Luận, em bây giờ chính là khát khao được yêu của cậu ấy. Yêu một cách trọn vẹn.”

Trong ánh sáng ảm đạm của buổi chiều tà, có người con gái gục đầu vào gối, mái tóc rối bù run lên từng hồi. Nức nở.

Người thanh niên chậm rãi đóng nhẹ cửa lại, bước thật chậm về phía cô và ngồi lên giường, tay khẽ vươn ra xoa lấy đầu cô.

Thân người cô gái căng thẳng vài giây, rồi lại run lên bần bật.

“Em biết không thể nào là Chính Luận, cho dù bản thân có tự gạt mình bao nhiêu lần nữa...” cô gái khóc lóc, mặt vẫn không ngẩng lên. “Anh có biết anh ấy tàn nhẫn đến độ nào không? Ngay cả một chút hy vọng nhỏ nhoi cũng không để em níu giữ...”

“Anh biết,” Văn Thành nở nụ cười nhỏ, vẫn tiếp tục xoa đầu Yến Nhi khi nhẹ nhàng lên tiếng. “Khi những con người ích kỷ yêu, họ đều không muốn một ai níu giữ mình... Cái họ hướng đến, chỉ duy nhất có tình yêu,” anh lắc đầu cười nhạt rồi thêm vào, “chỉ không biết là, tình yêu đó dành nhiều hơn cho bản thân – hay đối phương.”

Yến Nhi sụt sùi, ngược mặt lên, tay nắm chặt lấy tay Văn Thành. “Em biết cô ta nói đúng, anh Thành. Em biết nếu em tiếp tục ở lại đây, sẽ có một ngày em tự biến mình thành một thứ ghê tởm...”

nhưng em... nhưng em quả thật không cam tâm! Cô ấy thậm chí còn không đặt anh Chính Luận lên hàng đầu...!”

“VẬY...” Văn Thành mỉm cười hiền từ, tay gạt đi nước mắt trên má cô gái “...em liệu có thể không? Có đặt được Chính Luận lên hàng đầu không?”

Khuôn mặt Yến Nhi sững ra. Cô vốn nghĩ có thể chết vì anh, như thế chẳng phải là đã đặt anh lên hàng đầu hay sao? Nhưng ánh mắt dịu dàng của Văn Thành giờ đây dường như mũi dao xuyên tạc tất cả. Cô bỗng thấy yếu đuối lạ kỳ. Tâm hồn cứ như bị lột trần...

Văn Thành khẽ nhắm mắt, rồi lắc đầu. “Em thấy không? Giây phút em có thể đứng trên đỉnh thế giới hô to em yêu một người nhất, cũng chính là thời khắc em chịu buông tay thả người ấy ra. Chết vì một người rất dễ, Nhi à. Nhưng để yêu một người, rất khó. Nhất là yêu một cách đúng nghĩa.”

Dương Hoàng Yến Nhi không đáp lời, chỉ càng lúc càng khóc nhiều hơn.

Văn Thành cứ ngồi đấy vỗ về cô gái nhỏ, đến khi cô ấy lịm đi vì kiệt sức, anh mới khẽ gỡ bàn tay nắm chặt mình ra, đắp chăn cho cô rồi lặng lẽ rời khỏi.

Vừa bước ra khỏi cửa, anh đã trông thấy Nguyễn Ái tựa lưng kê bên, khuôn mặt cô không chút cảm xúc. Rõ ràng đã nghe thấy tất cả đoạn hội thoại bên trong — hết như anh lúc nãy vậy. (Hai anh chị này thiệt là...không có tinh thần tôn trọng sự riêng tư gì ráo =.=)

“Anh có thấy em rất ích kỷ không?”

Văn Thành bật cười, cốc nhẹ lên trán cô rồi ném trả lại lời quở trách ngày nào. “Hỏi dư thừa.”

Sau đó, hai người không trở về. Văn Thành kiên quyết dẫn cô đến một phòng bệnh khác. Người con gái nằm trên chiếc giường trắng toát kia xinh đẹp tuyệt trần, vẻ đẹp sắc sảo của một đóa hoa hồng đầy gai, sự kiêu diễm khó một ai có thể so bì. Đặc biệt khi cô nằm bất động như thế, hết một nàng công chúa ngủ say từ những truyện cổ tích huyền diệu. Nguyễn Ái chợt thấy chột dạ, Văn Thành đưa cô đến gặp người này làm gì?

“Cô ta...không có liên quan đến anh Chính Luận chứ?” Nguyễn Ái lên tiếng hỏi, giọng có phần khô khan, rõ ràng không hài lòng chút nào với ý nghĩ này.

“Không.”

“Vậy đưa em đến đây làm gì? Rõ chán.”

“Ấy ấy,” Văn Thành cười thành tiếng, tay níu cô lại. “Nhưng cô ta có liên quan đến anh.”

Nguyễn Ái khựng lại, quay sang Văn Thành với vẻ mặt đầy nghi vấn. Biểu hiện của anh chỉ trong một khắc bỗng nhiên trầm xuống khác thường.

“Cô ấy là người anh yêu suốt cuộc đời này. Trần Ánh Minh.”

Mắt cô mở to sửng sốt. “Trần Ánh Minh? Queenka của trường chúng ta?!”

“Đúng vậy.”

“Cũng nghe nói nhiều về cô ta rồi,” Nguyễn Ái đến gần quan sát kỹ hơn. “Nhưng không ngờ người thật còn đẹp gấp mười lời đồn. Đúng là hy hữu.”

“Em rất giống cô ta.”

“Hả? Chỗ nào? Mặt em non thế này, có điểm nào giống cô gái sắc sảo này?”

Văn Thành trợn mắt, thở dài. “Cô ấy thật ra nhỏ hơn em hai tuổi đấy, nhưng điều đó không quan trọng. Cái anh nói ở đây không phải là vẻ bề ngoài.”

“...?”

Dõi về phía thân hình bất động, đôi mắt Văn Thành se lại, lần đầu tiên ẩn chứa một nỗi buồn xa xăm.

“Ánh Minh cũng như em, một con người không hề xấu hổ với bản chất lập dị của mình, thông minh, bản lĩnh, đã quyết điều gì sẽ làm bằng được — cho dù có là đuổi theo người đàn ông mình yêu đến tận góc bể chân trời. Chỉ khác một điều...”

“Cô ấy không may mắn như em. Tình yêu của cô ấy mãi mãi không thể nào có kết quả. Người đàn ông cô ấy yêu là kẻ cuối cùng trên trái đất này cô ấy nên để mắt đến.”

“Ý anh nói đến Hoàng Thạch Hy, Casanova chính hiệu của Khoa Kinh Tế năm đầu?”

“Ừ,” Văn Thành có vẻ khá ngạc nhiên trước suy đoán chóng vánh của Nguyễn Ái. “Anh cứ tưởng ngoài Chính Luận ra em không quan tâm đến tin đồn xung quanh?”

Nguyễn Ái nhăn mũi, đầu ngược lên tỏ vẻ suy tư. “Khó mà có thể không chú ý lắm, khi queenka của trường đã công khai theo đuổi anh chàng playboy này hầu như từ tiểu học. Chuyện của hai người nổi đình đám này bây giờ còn dính vào cả hoa khôi Khoa Kịch Nghệ Hà Ngọc Nghi. Ngày nào mà em không bị chị Mai Loan đay nghiến về các sự kiện liên quan đến truyền thuyết Ánh Minh cơ chứ.”

“Ừ...”

“Nhưng em không hiểu. Tại sao anh lại nói tình yêu của họ là không thể? Nếu quả như anh nói Ánh Minh có tính tình kiên cường như thế, sớm muộn gì chả làm Hoàng Thạc Hy ngã nghiêng — cho dù có Hà Ngọc Nghi hay không đi nữa?”

Văn Thành chỉ lắc đầu, cười khổ nảo.

“Số phận.”

“...?”

“Có những kẻ số phận đã định sẵn không thể ở bên nhau. Nhưng có những kẻ lại có thể lợi dụng số phận để cột chặt nhau lại, như em và Chính Luận vậy,” Văn Thành quay sang, tay đặt lên vai Nguyễn Ái, khuôn mặt anh trong một giây bỗng trở nên nghiêm trọng. “Hãy hứa với anh, Nguyễn Ái, cho dù chuyện gì xảy ra đi nữa, mãi mãi không bỏ rơi Chính Luận.”

Nguyễn Ái nhăn mặt. “Anh có nói quá không? Sao không nói anh ấy bỏ rơi em?”

“Chuyện đó vốn sẽ không thể nào — ít nhất thì trong kiếp này sẽ không thể.”

Chính sự quả quyết trong giọng điệu của kẻ hay đùa đó khiến cô nàng phản diện chột chột dạ. Như thế chẳng khác nào nói Võ Chính Luận yêu cô? Cô biết điều đó không phải là không thể, nhưng không lẽ nào lại xảy ra quá sớm, và lại quá mãnh liệt như vậy? Cô dù gì cũng là người thích anh trước, theo đuổi anh trước, yêu anh trước. Không lẽ, Chính Luận có cách yêu thần tốc như vậy? Song, bản tính nóng lạnh thất thường của anh lại nói lên một câu chuyện khác...

Trông thấy sự mơ hồ trên gương mặt ngây ngô, Văn Thành chỉ cười trừ rồi khẽ lắc đầu.

“Xem ra, hộp bí mật của anh hôm hay lại có dịp mở ra rồi.”

“Eh? Hộp bí mật?”

“Em không biết sao?” anh cười thật tươi, thả người xuống ghế sofa trong gian phòng cao cấp, xong ra dấu cho cô cùng ngồi xuống. Nguyễn Ái do dự một lúc, rồi lại làm theo ý anh. Cô có dự cảm, nếu lúc này mình rời khỏi đây, mãi mãi sẽ có một ẩn số không tài nào giải được...

“Vì một lý do thần bí nào đó, anh là một nam châm thu hút những bí mật riêng tư nhất, từ những nhân vật khó ngờ nhất trong thiên hạ.”

Với phong thái một người già dặn, Nguyễn Đỗ Văn Thành chậm rãi mở lời...

* * *

Mưa tháng sáu. Rả rích và oi bức. Nó khiến con người ta nhớ lại những chuyện không vui nhất, sau đó lại chôn mình vào những sợ hãi tột độ.

Bóng đen quá khứ.

Đôi tay vò vò gấu váy, Nguyễn Ái nhìn ra mặt đường ướt đẫm, mưa rơi nặng hạt thường hay đem đến cảm giác bình yên trong cô, nay lại như trái tim ai đó đang khóc than náo nề.

Trái tim của một cậu bé bị vùi trong giá lạnh. Suốt gần cả tám năm...

Ngày đó, cậu bé cũng từng là ánh mặt trời, là hào quang rọi tỏa của hai đấng sinh thành như biết bao đứa trẻ cùng trang lứa. Cậu cũng đến trường, cũng vẽ vờ tranh ảnh gia đình, rồi người mẹ dịu hiền với vốn tiếng Việt ít ỏi sẽ dùng nam châm nhỏ xinh dính chúng lên tủ lạnh, sau đó dặt tay cậu ra ao vườn biến những hình vẽ ngây ngô kia thành hiện thực.

Cha cậu ít nói, ít cười, ít thể hiện tình cảm. Nhưng cậu biết mình quan trọng ra sao với ông. Bởi đi đâu, làm gì, ông cũng đều dự phần của cậu. Cho dù đó là buổi họp lớn ở Ý, hay buổi hòa nhạc nhỏ ở Tây Ban Nha, đến cả bữa trà khuya trò chuyện cùng đối tác, ông cũng luôn có cậu ở bên cạnh. Có những lúc cậu thể hiện xuất sắc, ông còn cúi xuống tặng cho cậu một trong những nụ cười hiếm hoi, bàn tay rắn chắc luồn vào mái tóc rối bời xoa nhẹ. Bên cạnh ông, cậu cảm thấy mình trở nên quan trọng, với cả thế giới và chính bản thân mình.

“Luận à... đừng quá chìm đắm trong hạnh phúc, vì nó rồi sẽ rời xa con... Thời điểm ta yêu một người tốt độ, cũng là giây phút người đó bỏ rơi ta... Đó, là Lời Nguyễn của người trong gia tộc Võ Gia.”

Lời hấp hối của ông nội trên giường bệnh năm ấy cứ — một cách bí ẩn — lẫn quẩn trong tâm trí cậu. Mặc dù đối với một thằng bé

mười tuổi, ngoài bóng đá và video game ra, lời nguyện viễn vông của một ông già mang bệnh đãng trí thì có ra gì? Vậy mà, nó vẫn đeo đuổi cậu không buông, cứ như linh hồn ông chốn thiên đường rồi rãnh đó luôn bám theo nhắc nhở không ngừng. Có đôi lúc, cậu đã không nén được mà hét to ý nghĩ, “Nguyên rửa vớ vẫn gì chứ? Đây là truyện cổ tích hay sao?!”

Hai năm sau, “cổ tích” đã quay về ám ảnh ngày đêm.

Người đó xuất hiện. Lớn hơn cậu 8 tuổi. Là người tình của cha.

Vậy là, cốt truyện kinh điển lại xảy ra. Cậu và mẹ bị bỏ rơi, nhưng chỉ là bỏ rơi theo nghĩa bóng. Bởi Võ Gia Hùng đã đem người tình về sống chung dưới một mái nhà cùng vợ con mình, khởi đầu cho một bi kịch không kết thúc. Trong vòng ba năm, sự xuất hiện của con người đó khiến tình cảm của những thành viên trong gia đình xoay chuyển theo nhiều chiều hướng khác nghiệt. Nhưng nếu để tóm gọn trong hai từ thì chỉ có thể là: Đơn phương.

Đúng vậy. Đơn phương. Như tình yêu của mẹ dành cho cha, như của cha dành cho người đó.

Và của người đó dành cho cậu.

Yêu luôn đi liền với ghen tuông và thù hận. Chả trách sao, mùa hè thứ mười ba của cậu bé mắt nâu không những mang theo dấu hiệu đầu tiên của băng giá, mà còn sự hận thù của người cha máu mủ.

Cái gì đến rồi sẽ đến. Đòn roi vô cớ, sự lạnh lùng đến tàn nhẫn và lời nói cay nghiệt đã xé toạc bức tranh hạnh phúc được vẽ ra vào ba năm trước. Người mẹ vốn yếu đuối về mặt tâm lý, nên mỗi khi

trông thấy chồng mình trở về với mùi rượu nồng nặc, bà liền khóa mình vào phòng, chỉ biết dùng gối bịt tai để cản lại âm thanh gào khóc van xin của đứa con tội nghiệp. Bà nào phải chưa từng thử can ngăn, chưa từng ném mình ra chịu đánh đập thay cho cậu... Chỉ là, sự yếu đuối đã đánh bại cả bản năng làm mẹ — đặc biệt khi bạo lực diễn ra dường như hằng ngày trong căn nhà lớn truyền lại mấy đời của Võ Gia.

Và, đâu chỉ có bạo lực mới khiến con người ta gục ngã. Những bí mật dơ bẩn, những góc khuất ghê tởm trong một gia đình đã hoàn toàn hủy hoại người đàn bà ngoại lai này.

Dần dà rồi, cậu bé học được cách bảo vệ bản thân. Sẽ cuộn tròn người lại, tay che chắn bảo vệ lấy đầu, rồi sau đó cứ để mặc cha mình ra tay “dạy dỗ”. Cậu còn học được cách trốn tránh “người đó”, vì dù chưa đủ lớn để hiểu chuyện, ít nhất thì cậu cũng nghiệm ra được cha sẽ nổi giận mỗi khi trông thấy người tình của mình xoa thuốc cho cậu. Vốn là, cậu cũng đâu hề thích người đó, lẫn cái cách người đó nhìn mình. Việc cậu quan tâm nhất lúc bấy giờ, là bảo vệ cho bản thân và người mẹ đáng thương thường xuyên đau ốm.

Mùa thu năm cậu lên mười lăm, người mẹ đáng thương đó dường như đã mất hết chịu đựng. Trong một đêm mưa nặng hạt, sấm rền vang, đường lụt lội lên đến cổ chân; bà điên cuồng vơ vét hành lý và lẳng lặng trốn chạy một mình vào cảnh mưa tan tãc.

Sau khi trông thấy cảnh tượng hãi hùng trong phòng cậu.

Võ Chính Luận, từ ngày đó đã trở thành một con người khác.

Vùi chôn tuổi thơ xuống lòng đất ngập nước, hận thù đứng dậy bước đi trong lớp vỏ giá băng. Từ đó về sau, thiếu gia họ Võ không

bao giờ đặt nửa bước chân vào căn nhà tổ truyền ba đời của dòng họ Võ Gia.

“Yến Nhi, ngày đó luôn bị bạn bè bắt nạt, cô lập vì được thầy giáo thương yêu. Nhưng không một ai biết đằng sau cái vỏ thầy trò, người đàn ông đó đã luôn quấy rối cô ta, lợi dụng sự nhút nhát cùng gia thế kém cỏi của nữ học sinh mà giờ trò đòi bại... Yến Nhi là một người nội tâm, vì thế đã không dám kể với gia đình hay kiện lên hội đồng trường. Cô ta cho rằng sẽ chẳng ai tin mình. Và cô đã đúng, đối với một học sinh nghèo không sức ảnh hưởng, lời nói liệu có độ đáng tin bằng một thầy giáo lâu năm?”

Nguyễn Ái nhớ lại khuôn mặt Văn Thành khi thốt ra những lời ấy, sự bi thương cùng cực hiện rõ trong đáy mắt. Nhưng lại không phải dành cho cô gái trong câu chuyện.

“...Chính Luận đã cứu cô ta, vì trông thấy được hình bóng của mình trong cô gái đó. Sợ hãi. Cô độc. Không lối thoát. Khi tuổi thơ thiếu vắng tình cảm hay sự bảo vệ, con người ta luôn tự vun vén những điều đó lên bản thân... hay một người khác có cùng hoàn cảnh với mình. Chính Luận chính là... tìm thấy cậu bé vô dụng, yếu đuối, đáng thương đến khốn nạn ngày nào đó — trong con người Yến Nhi. Sự khao khát bù đắp cho bản thân đã khiến cậu ta mù quáng lao ra che chở cho cô ấy... Rồi...cho đến khi em xuất hiện.”

Văn Thành đã thờ dài khi kể đến đó, đôi mắt anh hoài niệm và xót ra khôn tả, cứ như cậu bé ấy là chính bản thân vậy.

“Đối với Võ Gia Chính Luận, à không, đối với Võ Chính Luận, em bây giờ chính là khát khao được yêu của cậu ấy. Yêu một cách trọn vẹn.”

Rồi anh đã nắm lấy tay cô, nói thật nhiều, thật nhiều về số phận.

Anh bảo cô đã vượt trên số phận để đến với Chính Luận. Vì thế, xin cô đừng bao giờ buông anh ấy ra. Chính Luận, cho đến giờ phút này, ngoài quá khứ phức tạp, thì vẫn còn bị ám ảnh mãi “lời nguyện Võ gia”. Anh sẽ đòi hỏi luôn ở bên cô, sẽ dùng mọi cách để chiếm hữu cô, thậm chí mềm mỏng dụ dỗ để ràng buộc cô lại.

Nhưng, sẽ không bao giờ thừa nhận mình yêu cô.

Nguyễn Ái hiểu chứ, anh sợ một ngày, cô sẽ ra đi như người mẹ yếu đuối của anh.

Sợ một ngày, chữ “đơn phương” lại rơi vào chính bản thân mình.

Sợ một ngày, lời nguyện quái ác kia sẽ ứng nghiệm.

Không phải những con người trong câu chuyện đó, cả cha anh, mẹ anh và kẻ mang danh phá hoại gia đình họ... đều đã bị lời nguyện khiến cho khốn đốn hay sao?

Chính Luận à, anh chắc hẳn đang lo sợ đến lượt mình...?

...Tám năm lây lộn trong cô đơn và nhục nhã, liệu anh có còn khóc hay không?

Hỏi lòng, hỏi người, cô không biết phải đối mặt với loại cảm giác mới mẻ trong tim như thế nào. Có phải chẳng trong loại tình yêu mà cô đang trải nghiệm, nỗi đau có thể bị lây nhiễm?

Bằng không, tâm trạng cô sẽ không sâu nặng như hiện giờ. Lòng sẽ không nhói đau, mắt sẽ không ngấn nước.

Và tim sẽ không đắng chát cỡ này.

* * *

“Chú Tân à, nhanh một chút được không?”

Nguyễn Ái với tay chạm vào vai người tài xế riêng, giọng cô hơi run, có chút yếu ớt.

“Nhưng Ái à, mưa ngập đường như thế này, xe máy đều không chạy được, nhất là ngay đầu cầu nữa... cháu gắng đợi chút...”

“Ngập đường?” cô kinh hoàng hỏi, qua kiếng cửa sổ phóng tầm mắt xuống mặt đường, cùng lúc một ánh chớp xẹt qua làm sáng loang mặt nước sóng sánh.

Trời mưa. Đường lỤt lội. Sấm rền vang...

Hệt như cảnh tượng kinh hoàng năm đó.

“Ở đây cách khu Quang Hưng bao xa?”

“... Ờ... qua cầu là đến... nhưng...”

Chú Tân nói chưa hết câu thì cô chủ nhỏ của mình đã mở cửa bước ra. Chưa hết sửng sờ vì “cô gái vàng” của ngài bộ trưởng lại dám ngang nhiên xuống xe giữa đường công lộ, chú lại càng hãi kinh khi bóng hình nhỏ bé luồn lách qua dòng xe nghẽn tắc để tiến sâu lên cầu, trong khi mưa thì xối xả tạt xuống và sinh lầy lại ngập đến gần gối.

Nguyễn Ái...không phải mắc bệnh ưa sạch sẽ hay sao?

Ông kinh ngạc đến nỗi quên cả phóng ra cửa đuổi theo.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 19: Sẽ Có Một Ngày, Em Yêu Anh Còn Hơn Cả Bản Thân

Thật ra, Nguyễn Ái vốn rất điềm tĩnh trong xử việc xử người, không phải vì cô luôn cẩn trọng suy xét trước khi hành động, mà vốn dĩ cô chẳng quan tâm đến ai cả — ngoài bản thân mình. Những náo động, rối loạn của người xung quanh đối với cô chẳng khác nào phim truyện nhiều tập: xem thì vui, nhưng không nên quá nhập tâm.

Ấy vậy mà, một vài hiện tượng bất thường của thời tiết vào đêm nay lại khiến con người cô hoàn toàn rối loạn. Nỗi sợ dồn dập giã dập lên tính vô tâm thường ngày, khiến sự mất mát cùng cực ngày nào dấy lên như sóng cồn trong trí nhớ.

Khi con người ta đối diện với tuyệt vọng — thậm chí chỉ là ảo ảnh của nó — cũng rất có khả năng gây ra những hành vi tiêu cực.

Nguyễn Ái biết quá rõ điều đó, bởi cho đến tận giờ, cô vẫn còn mơ về khoảnh khắc đứng trên vách đá đổ dốc, chỉ một bước nữa là có thể chấm dứt sự cô đơn tột độ. Trong hoang mang mơ hồ, khi cô băng người qua làn mưa căm lạnh, hình ảnh Võ Chính Luận lại lần òa lên nỗi ám ảnh hôm nào — vốn mãi không thể nguôi ngoai.

Vội vã hướng về mục đích như một con thiêu thân, cô thậm chí chẳng buồn dừng lại vài giây khi chạy ngang qua văn phòng bảo an, cũng chẳng màng đến tiếng gọi với theo của họ.

Đến khi ông Đạt ngỡ rằng đã bắt kịp cô, thì thang máy đã đóng sập mất rồi.

Lao mình ra khỏi thang máy, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là một người đàn ông lớn tuổi, tướng tá phương phi trong bộ âu phục đen tuyền rất kiêu cách. Nhìn thoạt qua cũng đoán ra ngay là kẻ có quyền chức hoặc máu mặt chốn thương trường. Còn phải hỏi? Không hiểu sao, bọn người này đều mang trên người một thứ mùi vị, dù chẳng cần đến chó cảnh sát để đánh hơi ra: mùi tanh của dôi trá và quyền lực.

Ông ta chỉ liếc sơ cô với chút kinh ngạc thoáng qua, rồi lại đảo đôi mắt lo ngại đến cánh cửa trắng nơi cuối dãy, đáy mắt phát lên một nỗi sợ bao trùm. Nguyễn Ái không rời hơi để đứng lại phân tích ánh nhìn của ông ta, nhưng quả thật cảm xúc đó quá lộ liễu, khiến người đối diện khó lòng không chú ý. Thời điểm cô scan chìa khóa và vặn nắm tay cửa, tiếng “ding” từ sau lưng cũng vang lên. Cô mặc kệ, thắc mắc gì thì cũng không quan trọng bằng nỗi sợ canh cánh trong lòng lúc bấy giờ.

“Anh Luận!”

Cô chạy vội khắp nhà, hít hải tìm kiếm anh như người mẹ lạc con giữa biển người đông đúc. Tâm trí hỗn loạn, giọng vỡ òa. Bên trong tối om, ngoài trời sấm chớp liên tục gầm rít, phút chốc lại ném vào gian phòng âm u những ánh sáng xanh bạc đến rợn người. Nỗi sợ hãi từ quá khứ đã khiến bản thân cô không hề nhận ra mình đang phản ứng quá khích.

“Chính Luận!”

Tức thì cánh cửa nơi cuối phòng khách vụt mở, cô quay lại, trông thấy anh đứng đó, ánh đèn vàng vọt hắt vào gian phòng âm u, choàng lên anh một làn hào quang ảo tưởng. Lúc này thì mắt đã cay xè, chân đã bủn rủn, trông thấy anh thì cứ như nhìn thấy mục tiêu của đời người.

Cô lao vào ôm chầm lấy anh. Khóc không khóc, buông chẳng buông, chỉ biết bám víu vào như chính sự sống.

Mãi đến vài phút sau, có lẽ là sự tĩnh lặng, cũng có lẽ là cái cảm giác da thịt ấm nóng tỳ vào má, hay những giọt nước chốc chốc lại nhiều xuống trán cô một cách chầm chọc; trí lực Nguyễn Ái mới dần dần phục hồi... Vòng tay choàng ôm qua eo anh giờ đây bắt đầu cử động, cảm thấy bất ngờ khi bên dưới không phải là vải vóc... Chậm rãi di chuyển lên trên... cả tấm lưng trần trụi!

Mình... vừa mới làm cái gì ấy nhỉ?

Cô bẽn lẽn ngược lên, bắt gặp ánh mắt thoảng vẻ ngỡ ngàng và có chút hài lòng thằm kín (được gái ôm ko hài lòng mới lạ =w=), mái tóc ướt sũng rũ xuống khuôn mặt góc cạnh, nước lã dài trên cánh mũi thẳng tắp, khăn bông nửa choàng lên đầu nửa phủ xuống vai... Tất cả đều khiến anh... quỵn rũ đến mê hồn.

Trong khi cô cứ sửng ra như thế, nói cũng không nói được, cử động cũng chẳng khả năng; anh khẽ vén mái tóc ướt đẫm của cô ra sau tai, mắt di chuyển từ mặt xuống thân người cô rồi lẳng lặng đẩy cô vào nhà tắm, đoạn để lại ba chữ trước khi phó mặc cô cho số phận.

“Tắm trước đi.”

Nguyễn Ái đứng trước gương kiểm điểm lại hành vi của mình một hồi lâu, sau đó nhanh chóng chui vào bồn tắm, cọ cọ rửa rửa nhiệt tình trong khi môi dưới bị răng mình cắn đến gần bầm tím. Khỏi phải nói, má lúc này không phải ửng hồng thì cũng là đỏ rực.

Cô cũng chẳng biết mình đã hí hoáy trong đấy được bao lâu, đến khi đẩy cửa buồng tắm bước ra thì mới sực nhớ không có đồ thay. Loay hoay một lúc, đấu tranh tâm lý nhiều tập, cuối cùng cô đã không dám hỏi mượn đồ anh mà vợ đại chiếc áo choàng khăn bông vắt vẻo trên giá phơi, choàng qua buộc lại một lúc rồi rón rén đi ra.

Phòng khách vẫn tối âm u một cách kỳ lạ. Nguyễn Ái khẽ nhú mày, tự hỏi phải chăng anh thuộc dạng người thích bóng đêm? (chắc vampire) Vì vậy mà dù ở nhà vẫn không để đèn? Chứ bảo rằng cậu chủ Võ Gia muốn tiết kiệm điện thì thật là... (=.=)

Kia rồi, anh đang ngồi trên ghế sofa, từ đằng sau cô có thể thấy được bóng lưng vạm vỡ của anh mà thềm ngưỡng mộ. Người rơi từ đâu xuống mà hoàn hảo đến thế! Khuôn mặt “khuy nh quốc” thì đã đành, dáng người và cơ bắp lại còn...

Chậc, tâm trí cô lại bay đi đâu rồi? Biến thái quá đi Nguyễn Ái ơi...

Đầu vẫn hướng về tivi đang mở không hề quay lại, anh vươn tay vỗ vỗ vào chỗ kế bên mình. Ngạc nhiên hết sức vì anh lại có thể cảm nhận được cô, mặc dù cô thề mình đã rất rón rén. Có lẽ nhan sắc siêu phàm thì giác quan cũng... siêu việt chẳng...?

Một cách chậm rãi cô tiến đến bên anh, ngoan ngoãn ngồi xuống như một chú mèo con theo chủ, tiếp đó chăm chú vào việc gỡ rối

mái tóc của mình, cứ như đó là điều quan trọng nhất trên thế giới vậy.

Không nói gì, anh đứng dậy rồi kéo chiếc ghế tròn đến ngồi đối diện cô, kéo tuột chiếc khăn bông ra khỏi cổ rồi ngang nhiên chen vào giành lấy công việc cô đang dở dang. Chỉ là... anh đâu có biết, lau lau kiểu này khi xong xuôi tóc cô sẽ còn rối thảm thương hơn lúc đầu nữa... (==) Song vẫn còn chìm trong sự xấu hổ vì những hành vi quá khích chả đâu vào đâu ban nãy, cô chỉ lặng thinh không nói gì, để mặc anh muốn làm gì thì làm.

“Ở bệnh viện có chuyện à?” một vài giây sau, anh dịu dàng hỏi. “Sao lại đến đây trong tình trạng xúc động như thế?”

Ý, đã cố lảng còn có người cố ý lôi ra. Cô thiệt khổ tâm ghê... Trả lời anh sao bây giờ? Không lẽ bảo mình bị bệnh hoang tưởng? Người ta khỏe khoản bình thường mà mình thì đi dệt mòng liêu trai...?

“...Không gì. Chẳng là... em tự biên tự diễn thôi...”

“Huh?”

“...Thấy trời mưa sấm sét, lo anh sợ nên vội vã chạy đến...”

Ặc, cô biết lý do này thiệt tình khiến người buồn cười. Một người đàn ông 21 tuổi đầu thì làm gì có chuyện còn sợ sấm sét? Nói thế này chẳng khác nào bảo rằng cô xem anh là trẻ con, hoặc người trẻ con chính là bản thân cô cũng nên. Tuy cảm giác được cái nhìn kỳ lạ của anh, cô cũng chẳng muốn giải thích sâu xa. Thà rằng anh nghĩ cô ấu trĩ, còn hơn để cô khiến anh nhớ lại những chuyện không vui ngày xưa.

“Tôi không sợ sấm sét,” một hồi sau, anh chậm rãi đáp.

Haizz... Cô biết chứ. Khuôn mặt giờ đây có phần ngượng ngịu, cô cúi xuống, tay cố tình bận bịu với gúc thắt trên eo.

“Nhưng ban đêm ở nhà một mình thì rất sợ.”

Bàn tay cô đông lại. (O_o) Ý gì đây...? Mà nói đùa đi nữa thì sao lại dùng chất giọng tỉnh bơ đó...?

“Vậy nên, nếu tôi sợ,” gạt tay cô ra, anh tháo cái gúc thắt bị cô làm rối mù rồi tự mình thắt lại cho cô, giọng điệu vẫn ung dung bình hòa, “thì em nhất định phải đến đây.”

Anh ngược lên nhìn, vừa lúc khuôn mặt cô cũng kè sát, tim cô dường như ngừng đập.

Sấm sét thì chỉ thỉnh thoảng thôi...

Đêm thì ngày nào cũng có...

=o=

“Anh... đừng đưa mặt sát gần thế,” cô đột nhiên nói khế, tay chân quờ quạng để dịch người ra sau. Khổ thay, đằng sau là thành ghế sofa cơ mà... (>.<”)

Chân mày anh nhướn lên.

Cô quay mặt đi, đỏ lừ. “...Vì... vì... anh đẹp quá mà... gần thế này muốn người ta đứng tim sao?”

Chính Luận có vẻ ngỡ ngàng trước lời bộc bạch của tiểu hồ ly. Việc như thế... cũng nói ra miệng được ư? Đúng là cố ý vắn vể

không ảnh hưởng gì, một lời ngây ngô lại dễ khiến người xiêu lòng như vậy.

“Vậy thì tập nhìn cho quen đi,” anh giữ cằm và xoay mặt cô lại đối diện mình.

“Làm... làm sao mà quen cho được?” mặt cô ửng hồng, giọng hấp tấp. “Không biết sao... lúc đầu thì không sao, gần đây ngày càng ép tim muốn chết... rõ ràng là ngược đời mà.”

“Vậy sao?” Một chút khôi hài phát lên từ đáy mắt nâu nhạt. Một chút thỏa nguyện. Một chút ấm nồng.

“Thật!”

Cô dường như hét lớn, sau đó đẩy anh ra, vớ lấy remote TV rồi bấm nhấn liên hồi. Một phút, hai phút sau, người nào đó lại quay về ngồi cạnh cô, mắt hướng về màn hình ra vẻ chăm chú. Cô thở phào, dần dần rồi cũng chú ý vào bộ phim vớ vẩn nào đó trên đài, càng lúc càng nép sát vào anh.

Xem được chừng nửa tiếng, vào cảnh nam nhân vật chính xuất hiện — cũng là một anh chàng đẹp trai, giàu có, con cái của danh môn; cô chợt quay sang nhìn anh chăm chăm. Một giây sau, ý nghĩ không nén được đã vội phun trào.

“Sao con cái đế vương và danh gia vọng tộc thì thường đẹp mã nhỉ?”

Anh nhíu mày, quay lại nhìn cô, không hiểu là thắc mắc câu hỏi cô nêu ra hay bất cứ ý nghĩ kỳ quái nào đã khiến cô nêu ra câu hỏi đó.

Nhưng đã là Nguyễn Ái thì... thường đã có câu trả lời cho hầu hết mọi việc rồi...

“Em nghĩ thế này,” cô ngồi thẳng dậy, khoanh chân lại trên ghế, khuôn mặt hồ hởi như đứa trẻ vừa khám phá một vương quốc mới lạ. “Danh môn thì thích mỹ nữ. Cho ví dụ ông tổ Võ Gia nhà anh là một người vô cùng xấu xí đi nữa. Nhưng đã có tiền thì dĩ nhiên muốn vợ đẹp không khó. Sinh ông cố anh ra thì chỉ hơi xấu thôi. Rồi ông ấy lại tiếp tục lấy vợ đẹp, sinh ông anh ra thì đã bão hòa rồi. Thế là tiếp diễn, đến đời của anh thì gien xấu đã bị triệt để toàn tập!”

Đến lúc cô kết thúc lập luận của mình, khuôn mặt Chính Luận đã — kỳ diệu thay — cũng đờ ra toàn tập.

Rồi, anh bật cười ra tiếng.

Cô nghếch mặt nhìn anh, thừa biết điều mình nói là vô cùng ngốc nghếch, nhưng nếu đổi lại là phần thưởng này... thì cô nguyện sẽ ngốc nghếch muôn đời.

Ngồi đối diện nhau như thế này, trong y phục ở nhà đơn giản, cùng làm những việc đơn giản, ngay cả cách ngồi cũng không cần cầu nệ... Cảm giác thì lại như đang bơi trong biển ấm, chút chộn rộn, chút xốn xang. Song lại rất nhiều khát khao muốn được tan chảy vào đối phương...

Đây... chính là tình yêu mà ba cô đã nhắc đến, loại cảm giác hoàn toàn khác với thứ ông sở hữu.

Đây, cũng chính là điều cô tìm kiếm, khao khát bấy lâu.

Đây chính là hạnh phúc.

Bỗng nhiên xúc động đến chao đảo.

Nguyễn Ái nhào đến ôm chặt lấy eo anh, đầu tựa vào lồng ngực rắn chắc. Lần đầu tiên trong đời, cô chợt thấy bản thân vô cùng rộng lượng.

“Sẽ có một ngày, em yêu anh còn hơn cả bản thân.”

Là lời hứa thật chân thành của một cô bé ích kỷ.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 20: Tiếng Việt Phong Phú

Mắt khóa chặt vào nhân vật quyền quý đối diện, anh bình thản lên tiếng. Lời nói thoát ra nhẹ như gió thoảng.

“Tôi và Nguyễn Ái đã ngủ cùng nhau.”

“‘Sẽ có một ngày’?”

Tưởng rằng người sẽ cảm động trước lời tuyên thệ thật tâm, hồ ly nào ngờ hùm ta lại quay sang sừng sộ mặt mày với mình (~.~). Haizz... làm sao mà anh hiểu được, đối với một con bé cả đời gắn chặt với phương châm “Tất cả vì bản thân” như cô, nói ra được những chữ trên thật khó khăn biết nhường nào...

À, nhưng cái danh Hồ Ly đâu phải chỉ “trưng” ra cho đẹp, Nguyễn Ái bắt đầu lục lợi bộ óc, tìm cách “uốn vặn” từ ngữ vừa thốt ra, cốt làm dịu lòng “đáng chí tôn” của mình.

“Ý em là... sẽ yêu anh ngày càng nhiều ấy mà,” cô cười hòa hảo, “hôm nay nhiều hơn hôm qua, ngày mai nhiều hơn hôm nay, ngày mốt...”

Lời chưa dứt thì môi đã đan lấy môi mút mát nhẹ nhẹ, có hơi cưỡng ép nhưng cũng thật dịu dàng. Nụ hôn chưa đầy mười giây thì đã dứt ra khiến lòng cô có chút tiếc nuối, song lại nhanh chóng bị... “choáng” vì câu tiếp theo của Ác Ma.

“Nhiều ngày quá. Giờ thì đã rút ngắn bớt chưa?”

Cô gật đầu lia lịa, cũng chẳng biết mình đồng tình điều gì, chẳng qua cảm thấy tình thế đòi hỏi phản ứng này...

Khóe môi người ta bắt đầu cong lên, lúc này lại dùng đôi tay ôm trọn cô vào lòng, bông bé kiêu nào mà cô không ngồi trên ghế nữa, lại... nằm dài ra trên sàn(>w<), ngay bên dưới người ta, ngay đúng chỗ lần trước người ta... “gì gì” cô mới chết.

Lại là nụ hôn mười giây...

“Còn bây giờ?”

Lại gật đầu...

“Bây giờ?”

Lại hôn tiếp...

Đầu óc cô quay cuồng, mặt thắm dưới lưng dường như nghiêng ngã. Cứ... “rút ngày” kiểu này thì biết hôn đến bao giờ...? Dù cô thật sự không ngại chút nào... nhưng thế này thì chẳng phải tim sẽ sớm “mắc nạn nghẽn tắc” hay sao?

“Anh...” cô thở dốc, hai tay áp vào ngực anh chống cự yếu ớt “... đúng là nhỏ mọn quá đi... Người ta yêu bản thân thì chỉ có một mức ‘hữu hạn’ thế này thôi nè...”

Cô đưa một tay lên, khẽ gập ngón cái và trở ước lượng độ lớn. Sau đó lại đến lượt tay kia, lần này độ dài có vẻ ngắn hơn, song lại dần dần duỗi thẳng... Cuối cùng, ngoác một nụ cười thật chân thành, hồ ly thỏ thẻ.

“Nhưng yêu anh... là chỉ số ‘vô hạn’ đó.”

Sững ra một lúc...

Anh lại nở nụ cười hiếm hoi. Đúng ngay kiểu cười lười biếng pha chất lãng tử — nụ cười của Casanova.

Cô trân trối nhìn anh, lòng thầm rửa ông trời đã sinh ra phái đẹp, sao còn tạo ra những sinh vật... đẹp thế này? (~w~) Sẵn, nguyên rửa luôn tên nhà văn biến thái nào đã tạo ra Casanova! (Người ta là nhân vật có thật viết hồi ký mà mợ...=.=)

Lúc sau đó, chẳng nhớ rõ anh đã hôn cô bao lâu nữa, bao sâu nữa... Chỉ biết rằng, khi giật mình tỉnh giấc thì đã quá nửa đêm, đồng thời lại cảm nhận được cánh tay ấm áp thay gối dưới đầu...

(Choáng anh chị này ghê ~”~ có ai đời hôn hít mà lại... lăn đùng ra ngủ cơ chứ >w

Mỉm cười, cô nép người vào anh và chìm vào mộng寐.

* * *

Sáng hôm sau, cũng giống như mọi buổi sáng bình thường khác. Nếu không có người vú nuôi đánh thức, thì y rằng Nguyễn Ái nhà ta sẽ “nướng” nguyên ngày. Khác ở đây là, vừa khi cô mở mắt sau vài tiếng “dậy đi” trầm khàn, có người nào đó lại cúi xuống đặt một cái hôn thật sâu...

Ấm ứ vài tiếng... rồi lại dịu xuống như một chú mèo sưởi nắng.

Một lúc sau...

...

“Bởi vì có người đã dặn,” với một khuôn mặt cực kỳ “tĩnh”, Chính Luận bình thản phát biểu khi đưa màn hình điện thoại đến trước mặt cô, “phải đánh thức cô ta trước khi hôn.”

“...!” (O__o)

Còn biết nói gì nữa? Người ta lúc nào cũng khiến cô phải đơ cả lưỡi. Sau này đến cả lời phát ra cũng phải sàng lọc kỹ lưỡng, chứ đừng nói đến tin nhắn vốn có thể lưu lại...

Chưa hết ngỡ ngàng ngừng thì cô cảm thấy có gì đó mềm mềm được ném lên đùi mình, giở lên xem thì thấy một bộ đồ nữ thuộc dạng kín cổng cao tường, kiểu dáng tuy không bắt mắt nhưng lại rất thanh nhã. Cô nhú mào, lướt mắt nhìn anh rồi lại bộ váy. Không lẽ nhà anh có sẵn đồ nữ? Hay do... ai đó đã từng ở đây để lại? Lần mò một lúc thì ra bảng giá vẫn chưa cắt, ngó sang ghế thì thấy túi giấy vẫn còn mới; lúc này, đôi mào cô mới giã ra. Chắc hẳn anh đã nhờ người mua lúc sớm.

“Thay vào đi,” anh vừa nói vừa nhìn cô với sự chăm chọc kín đáo, cứ như vừa đọc được ghen tuông thâm kín của cô vậy. Cô nhăn nhăn mũi, uể oải chống tay toan đứng dậy.

“Làm gì?” bàn tay anh đặt lên tay cô, ngăn lại.

“Thì vào nhà tắm thay đồ.”

“Cứ thay ở đây.”

“!?” miệng cô mở to, tạo thành một chữ ‘O’ hoàn hảo. “Làm sao được?”

“Sao không được?”

“Vì... vì... em là con gái mà! Sao... sao thay trước mặt anh được? Mặt dày đâu phải không biết ngượng đâu!”

Trời ạ! Sao lại có thể để cô phải nói ra những lời nhột nhạt này chứ?! Mặt Nguyễn Ái này có “bê tông” đến đâu cũng không đến nỗi... phóng túng như vậy...!

Anh không nói gì, chậm rãi đứng lên và ngã người vào ghế, mặt điềm nhiên, tay với lấy ly nước, dáng ngồi an nhàn như thể đang thưởng thức một vở kịch thú vị — duy có khóe môi khẽ nhếch lên đã phản bội lại lớp ngụy trang vô cảm.

“Có gì thì sáng nay cũng thấy hết rồi. Còn ngại gì nữa?”

“???”

Nguyễn Ái thần người ra đôi chút, lúc cúi xuống mới ngộ ra tai họa động trời!

Vốn là... áo choàng đó... không ai lại mặc để ngủ cả. Size thì quá cỡ, (của Chính Luận mà ^^) dây thắt lưng lại quá mỏng manh... Lúc ngủ thì phải xoay qua chuyển lại, kéo kéo giật giật thì dĩ nhiên sẽ trở nên... xóc xếch — nếu không muốn nói là nửa phần trên dường như tuột hẳn! >.<

Cũng may... bên dưới còn có chăn...

Cơ mà... hôm qua làm gì có đắp chăn?! (Éc *o*)

Đúng là có gì thì sáng nay... thấy hết cả rồi! (“chín” toàn tập =w=)

Cô chắc rằng về mặt mình lúc này phải rất ngố, nếu không thì người nào đó đâu thể nào không thể kiềm nén mà khịt cười, đoạn

nắm tay lại ho khan vài cái ra chiều hồi lỗi...

Rồi, lại cười tiếp! (>.<)

Xấu hổ thì không nói gì, cô đã quá quen với cảm giác đó từ khi bắt đầu yêu anh. Nhưng trong một buổi sáng mà bị anh “chơi” đến ba vô thì thật là... xấu mặt Hồ Ly Nguyễn Ái quá đi! >.<

Đúng vậy! Cô dù gì cũng đường đường là một đáng yêu nữ mà...!

Nghĩ nghĩ sao đó, cô mỉm cười gian xảo rồi chậm rãi đứng dậy. Áo xộc xệch thì mặc áo, cô chỉ chú tâm vào việc gỡ gút thắt ở eo mình, mắt vẫn hướng về anh với sự phục tùng nguy tạo.

Tiếng cười ngưng hẳn khi anh phát hiện ra việc cô dự định. Tuy nhiên, thay vì đánh rơi ly nước trên tay hay ngưng ngừng quay đi như cô dự đoán, Võ Chính Luận lại — vì Chúa — tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt khẽ nheo lại, cường độ ánh nhìn chỉ có tăng mà không giảm, khóe môi cũng thôi không nhếch lên nữa. Toàn thân anh bất động.

Nguyễn Ái biết loại cảm xúc trong đôi mắt dần sẫm màu đó tên gì. Song cô lại hoàn toàn chưa sẵn sàng đón nhận nó! Cô nào có ngờ anh lại “bạo” đến thế, chẳng những không xấu hổ quay đi mà còn trơ trẽn nhìn cô với đôi mắt đó — đôi mắt của kẻ thống trị, cứ như cô vốn là vật sở hữu của anh vậy! Bị chính trò chơi của mình dồn vào ngõ cụt, cô cứ đứng sững ra đấy, không biết nên tiếp tục thách thức hay cụp đuôi bỏ chạy.

Xem ra... phương án sau có vẻ ít gây sát thương cho trái tim bé nhỏ hơn...

Tút—

À, tín hiệu của máy báo an. Nửa giây sau, một giọng nói trầm, có chút rụt rè bắt đầu vang lên.

“Cậu Võ à, là tôi... Bảo an Đạt đây. Tôi xin lỗi vì đã làm phiền nhưng có một người đòi gặp cậu. Tôi... à, tôi không có khả năng khiến ông ấy rời khỏi nên đành đích thân đưa người lên... hiện đang ở ngoài cửa...”

Tạ ơn Chúa! — cô thở phào, đoạn không tiêu phí chút thời gian nào nữa, ba chân bốn cẳng chạy tọt vào nhà tắm.

Lúc này đã thay đồ xong, cô xoay qua xoay lại ngắm bộ dạng mình trong gương chỉnh trang. Ừ thì mái tóc nhuộm đen có hơi rối mù thật, (toàn do ai kia vò đầu cô tối qua ><) trang phục có đơn giản và kín đáo thật, nhưng cô trông không tệ như bản thân tưởng tượng. Ít ra mái tóc màu đen mới nhuộm làm làn da ngọc trai của cô gần như tỏa sáng, chiếc váy xanh cổ tròn giản dị dài đến gối khiến cô trông như một nàng nội trợ tân thời. Vậy mà thoát đầu cô vô cùng tội nghiệp bản thân khi liên tưởng đến hình ảnh một người quá phụ quê mùa cơ đấy. Tiếc nuối lắm chứ khi phải từ bỏ những thứ đẹp đẽ, nhưng nếu điều đẹp đẽ nhất trong đời bảo rằng cô phải làm thế thì tiếc nuối gì cô cũng nguyện nuốt vào.

Có điều... quả là không quen với cảm giác xấu hổ chút nào... Mỗi lần ngượng ngịu thẹn thùng là cô thấy mình thật biến thái.(>.<)

Thở dài.

Cũng phải thôi, ai bảo tình yêu cô chọn thuộc dạng biến thái siêu cấp. Đã thế, lỡ “biến” rồi thì điên đến “thái quá” luôn!

Mở cửa hí hửng đi ra, tính là lên hôn anh một cái, (vì đó giờ đều anh chủ động cưỡng ép không mà *w*) ai ngờ gặp ngay cảnh tượng oái oăm nơi phòng khách.

Chính Luận của cô đang ngồi đó, thư thái, đê vệ, nhàn nhã như ngồi trên đỉnh thế giới; hờ hững nhìn vào người đàn ông nghiêm nghị đối diện — vốn đang tựa bệ trên sofa một cách oai phong không kém.

Cô có thể nhận ra dáng vẻ uy nghi ấy ở bất cứ nơi đâu.

Vương Đăng Khoa.

Haizz...

Cô thờ dài, biết ngay sớm muộn gì ông ta cũng tìm đến, chỉ là không ngờ sớm đến thế. Mà cũng đúng, đêm qua cô không về nhà; lại bỏ quên cả điện thoại, túi xách lẫn người tài xế riêng tội nghiệp trong xe. (mê trai quá mà ^^) Việc Vương Đăng Khoa lại chờ đến tận sáng mới đến đây đòi người đã là lạ quá rồi. Chắc hẳn ông ta vừa công tác về, mới biết chuyện đã vội vã phóng đến đây.

Cả hai người đàn ông này cũng lạ, chẳng ai chú ý gì đến sự xuất hiện của cô. Cho dù có thì cũng vờ như không có. Chính bản thân cô cũng lạ đời nữa, khi ung dung tiến thẳng vào giữa phòng và ngồi xuống cạnh Chính Luận với vẻ mặt bình hòa. Sự yên lặng trải ra như than chì treo dưới tóc, cuối cùng đã bị cắt đứt bởi Vương Đăng Khoa.

“Tôi đã được thông báo chuyện của hai người, và cũng biết tường tận gia thế của cậu,” một cách điềm tĩnh, ông chậm rãi mở lời, đúng chất giọng của người làm chính trị. “Tuy cậu là xuất thân từ

danh môn Võ Gia, nhưng phàm là người tinh ý đều hiểu được giữa con gái một công chức chính phủ và người thừa kế một tập đoàn thế giới ngậm, tuyệt nhiên không nên có chút quan hệ gì cả. Nguyễn Ái thuộc trách nhiệm của tôi. Và tôi muốn cậu từ nay không được qua lại với nó nữa.”

Nguyễn Ái lại thở dài, khẽ liếc sang Chính Luận, lo lắng không biết anh có giận không khi cô không hề lên tiếng phản đối Vương Đăng Khoa. Không phải cô nể sợ gì ông ta, nhưng quả thật cô thuộc trách nhiệm của ông ấy. Với hăng ấy tiền tài và thời gian ông đổ lên cô, cô cảm thấy mình ít nhất cũng nên cho ông cái quyền đó. Nhưng đây là vì cô biết Chính Luận sẽ không đời nào thuận theo đề nghị này — ít nhất thì, Chính Luận mà cô biết sẽ không. Chưa kể đến họ Vương cơ bản khó lòng chọi lại hào môn Võ Gia, đưa ra điều kiện với kẻ kế thừa Võ Gia chẳng khác nào vào tiệm đồ ngọt mà đòi bán kẹo.

Nguyễn Ái đảo mắt đến gương mặt Võ Chính Luận. Vô cảm, điềm nhiên, lạnh lùng. Đúng phong thái khinh ngạo của con nhà Võ Gia. Mắt khóa chặt vào nhân vật quyền quý đối diện, anh bình thản lên tiếng. Lời nói thoát ra nhẹ như gió thoảng.

“Tôi và Nguyễn Ái đã ngủ cùng nhau.”

Sáu mắt nhìn nhau. Không một ai phản ứng.

Khuôn mặt Vương Đăng Khoa vốn thường ngày khoác lên lớp vỏ ngoại giao điềm đạm, nay lại bị bảy chữ của Võ Chính Luận làm cho đỏ lừ, rồi xanh, rồi tím.

Đừng nói là Vương Đăng Khoa, Nguyễn Ái — kẻ tự hào ít nhiều nắm được chút tính khí thất thường của ngài Ác Ma — giờ đây cũng

đóng băng toàn thân.

Sao lại... >.<

“Ái, có thật không?” Vương Đăng Khoa, bằng tất cả công phu kiềm nén được tôi luyện trên chốn quan trường bấy lâu, quay sang hỏi cô bằng giọng điệu bình tĩnh nhất.

Ơ... cô biết nói gì đây?

Đúng là... họ đã ngủ cùng nhau thật, nhưng vốn chỉ là ngủ thôi mà! (>.<)

Mặt cô đỏ gấc. Gật đầu.

“Hắn không bịa đặt?” không tin nổi vào mắt mình, ông lại hỏi dồn.

Chính Luận làm thế... vốn đâu phải là dối trá gì. Chỉ là... vì ông hiểu sai thôi.

Lại gật đầu.

Vương Đăng Khoa vô cùng kinh ngạc. “Con yêu hắn?”

Lần này thì gật đầu không hề phân vân.

“...”

Cứ thế, giữa gian phòng chan hòa nắng sớm, sự tĩnh lặng giãn ra căng thẳng.

Vương Đăng Khoa vốn không tin nổi món bảo bối của mình lại có khả năng yêu thương một người, vì thế rất tự tin khi đề ra điều kiện ấy với Võ Chính Luận. Vậy mà giờ đây chính con bé thừa nhận đã

yêu tên hoàng tử thế giới ngầm này, lại còn lên giường với hắn! Ông sống với Nguyễn Ái đủ lâu để hiểu rõ con người của cô. Nếu cô đã chịu trao ra tất cả, thì đừng nói Võ Gia dùng thế lực chèn ép ông, bản thân Nguyễn Ái cũng sẽ theo đuổi đến cùng. Tính khí con bé giống hệt cha mẹ quá cố của nó vậy mà... Ông tuy không muốn dính dáng đến hắc đạo Võ Gia, nhưng ông đủ già giặn trong tình yêu để hiểu rõ mọi can ngăn từ ông rồi sẽ trở nên vô ích. Ít nhất thì, ông biết chúng sẽ vô ích với Nguyễn Ái.

Song, vấn đề bây giờ không phải là ông, mà là kẻ đứng đầu Võ Gia. Võ Gia Hùng.

Cho là con trai hắn yêu con bé đi nữa, thì hắn dễ dãi gì chấp nhận một người con dâu xuất thân từ bạch đạo?

Ôi... ông cần thời gian để nghĩ thông suốt chuyện này.

Thở dài, Vương Đăng Khoa chậm rãi đứng lên. “Việc đã đến nỗi này, tôi cần vài ngày để suy ngẫm chuyện. Còn bây giờ thì, Nguyễn Ái,” ông quay sang, tay ra dấu cho cô. “Chào cậu Võ rồi về với chú.”

Nguyễn Ái không muốn đi, song nhận ra nếu không về thì Vương Đăng Khoa lại càng lằng nhằng. Ông ta có vẻ chấp nhận chuyện này nhanh chóng đến khó tin, và cô lại không muốn khiến ông đổi ý. Dù gì đi nữa, không có sự chống đối của ông, chuyện giữa cô và Chính Luận cũng dễ dàng hơn nhiều.

Do dự một lúc, cô quay sang anh và nhỏ nhẹ.

“Em về nha. Thứ hai lại gặp.”

Chính Luận gật đầu, nhưng rõ ràng không hài lòng chút nào.

“Đi thôi, Nguyễn Ái.” Vương Đăng Khoa từ ngưỡng cửa gọi với vào, đoạn hạ giọng, đôi mắt chuyển sang nghiêm nghị khi nhìn thẳng vào Võ Chính Luận. “Câu Võ, tạm biệt. Nên nhớ, vẫn chưa kết thúc đâu. Sẽ còn dịp nói rõ chuyện này.”

Chính Luận nhìn ông, rồi lại khẽ gật.

Chân đã bước đến ngưỡng thang máy, Nguyễn Ái vẫn còn đưa mắt về phía cánh cửa trắng vẫn để mở.

Hừ, thấy ghét! Đến tiền cũng không thêm!

Áy, ghét thế mà cô đột nhiên lại quay đầu chạy vào, đến cả một lời giải thích cũng không để lại cho người cha kế đang đứng sững ra phía sau. Chính Luận thoáng vẻ bàng hoàng khi thấy cô trở lại, càng ngạc nhiên hơn khi cô nhoẻn cười, đoạn cúi xuống hôn nhẹ vào môi anh.

Nụ hôn đầu tiên do cô chủ động.

Rồi, trước khi chạy khỏi gian phòng, cô rí vào tai anh vài chữ, khiến khóe môi người này lại bất giác cong lên. Mãi đến khi tiếng “ding” của thang máy đã dần xa, nụ cười vẫn còn đọng trên đôi môi hoàn mỹ.

“Ý nghĩa từ ngữ Tiếng Việt nước ta... phong phú quá nhỉ?”

Nhưng rõ ràng là, đầu óc người dùng chúng phong phú hơn!
^o^V

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 21: Những Sự Kiện Động Trời (I)

Ngày thứ hai là một ngày quang đãng, không mây, nhiều nắng. Song giông tố thì lại trỗi lên liên hồi trong cuộc sống của Hồ Ly.

Thứ nhất, thân phận ai đó đã bị lộ. Thứ nhì, ai đó lại đến tìm ai kia và cuối cùng, sự xuất hiện bất ngờ của một ai đó.

Nhiều “ai đó” như vậy, rốt cục ai là ai đây?

* * *

Việc đầu tiên bắt đầu từ sự khiêu khích của một số nữ sinh nhà giàu, dẫn đầu bởi Trang Hà Thanh Hiên, kẻ ẩn nấp dưới danh luannhino.1 — cũng chính là đầu đàn của Luận-Nhi fanclub.

Vốn là, tin tức Nguyễn Ái dùng tiền ép buộc gia đình Yến Nhi chuyển đi, không hiểu bằng cách thần kỳ nào đó, đã bén lửa khắp Việt Duyệt chỉ trong hai ngày cuối tuần ngắn ngủi.

Thế là kéo theo nhiều oán thán cùng phần nộ của dân tình các khối.

Chẳng hiểu bị “lạm” Harry Potter, hay đơn giản là “tư tưởng lớn đụng nhau”; sáng ngày hôm đó, những tấm decal dán áo mang tính phỉ báng Hồ Ly Phản Diện đã được phát tán như truyền đơn tranh cử. (nhà giàu rồi chuyện =.=) Việc mới lạ thì nhiều người hưởng ứng, dù phần lớn cũng có phần lo sợ sự nổi giận của Võ Chính Luận

nếu châm chích Nguyễn Ái quá đáng. Nhưng sự kiện bị bỏ rơi của Dương Hoàng Yến Nhi đã giúp họ ngộ ra một điều: một khi Prince chưa chính miệng tuyên bố chuyện gì, thì xem như chuyện đó vẫn chưa “đầu xuôi đuôi xếp”. Mặc cho bề ngoài hấn chắm lo Nguyễn Ái đến đâu, chưa chắc gì cô ta lại là bạn gái của hắn. Tuy nhiên, bọn này lại không còn gan công khai hành hung như trước, giờ đây đã chuyển sang thứ gọi là: “đánh đòn tâm lý”. Họ cho rằng như thế sẽ vụn cả đôi đàng.

Chỉ là... haizz... đòn tâm lý mất nhiều tiền của công sức, nhưng đem đi đối phó với cái tâm lý “đá tảng” như Nguyễn Ái thì thật là phí của giờì... =.=

Nhìn thật chăm chú vào vài tấm decal được phe phẩy một cách khiêu khích trước mặt mình – trên đấy in hình một tiểu hồ ly chín đuôi lông trắng muốt, mắt nhỏ, mi dài gian xảo, cạnh bên là vài chữ Tiếng Việt nhí nhố chen chúc nhau – “nhân vật mục tiêu” của Luận-Nhi fanclub chớp mắt vài cái, đoạn ngược lên nhìn Trang Hà Thanh Hiên với vẻ mặt hết sức bình thản và...

...thân thiện nhoèn cười.

“Cũng đẹp đấy.”

!!! (O.o)

Nói rồi vổ vai một Thanh Hiên đã đóng băng toàn thân, ung dung nhón lấy vài tấm decal và quay đi.

Việc không biết đã biến Trang Hà Thanh Hiên hay những tấm decal màu mè trở thành trò cười thiên hạ đệ nhất nhỉ...?

À, có lẽ là cả hai.

* * *

Trưa hôm ấy, căng-tin đông đúc nay lại càng náo nhiệt. Còn phải hỏi? Ai nấy đều đổ về chứng kiến cảnh tượng hy hữu: Phó tướng Devil và Hồ Ly Phản Diện quyết liệt tranh nhau những tấm decal qua bữa ăn, thái độ hết hai đứa trẻ mẩu giáo giành giật món đồ chơi ưa thích. Song, rốt cục lại bị người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-rồi-đấy — chẳng biết là chịu hết nổi ồn ào, hay đơn giản không muốn bị bỏ ngoài cuộc — đã ngang tay “tịch thu” tang vật. Kẻ này lãnh đạm liếc sơ hình ảnh cửa vĩ hồ ly đang uốn éo trên giấy, rồi lại đảo mắt sang con cáo con nhà mình, lạnh lùng ban ra một tuyên bố rợn người:

“Không đến nỗi ‘bằng phẳng’ như hình này. Không giống.”

(=o=)

Dân tình chứng kiến... không biết nói gì. Riêng đương sự được nhắc đến thì sau vài giây gò má liền chuyển sắc đỏ, không khỏi khiến nhiều kẻ bắt đầu suy diễn lan man, vượt xa cả... rào thế giới. Xem ra quần chúng Việt Duệ cũng biết “khôn” đúng đề tài lắm. (~w~)

Đang lúc trí tưởng tượng “trong sáng” của hơn mấy chục cái đầu thi nhau “bay bổng”, sự xuất hiện hoành tráng của một nhóm người cùng tiếng la lối oang oang của kẻ dẫn đầu đã — tạ ơn Chúa — lôi họ trở về thực tại.

Để mà tiếp tục bị sốc.

“VÕ CHÍNH LUẬN! Tên khốn kiếp! Anh giải thích vụ này thế nào đây?!!”

Đập xấp giấy đề can xuống bàn một cách thô bạo, cô gái cao ngều trong đồng phục cấp III Việt Duệ một tay chống hông, thân cúi

xuống ra vẻ đe dọa, theo sau là tốp nữ sinh thoạt nom biết ngay thuộc dạng con vua cháu chúa đang đến hồi “phá kén” chui ra. Nép giữa họ là một Trang Hà Thanh Hiên mặt mày xanh xao, cử chỉ rụt rè.

“Hôm nay nếu không làm rõ chuyện này, thì chúng ta và bọn fan nhí nhỏ của anh,” càng cúi thấp hơn, cô bé hạ giọng đầy dọa dẫm. “Tất cả cùng nhau chơi ván bài lật ngửa!”

Toàn thể thình lạng, thở cũng không dám, sợ sẽ làm hồng màn kịch bất hủ đang mở ra trước mặt.

“Cô là ai?” Nguyễn Ái là kẻ đầu tiên phá vỡ bầu không khí căng thẳng. Chân mày cô hơi chau lại, có phần khó chịu vì mối quan hệ mờ ám giữa Chính Luận và cô nữ sinh cấp III xinh xắn này.

Ánh mắt đầy sát khí vài giây trước đây, khi đảo sang cô đột nhiên xoay chuyển 180 độ.

Sang ái mộ.

Đặng An Thi, “tài nữ” của học sinh khối 11, lạnh lùng ít nói, độ nổi tiếng trong khối chỉ đứng sau Queenka Trần Ánh Minh, giờ đây chẳng khác nào rau câu lỏng lẻo trước mặt Hồ Ly đình đám. Chưa qua nửa giây thì Nguyễn Ái đột nhiên cảm thấy đôi tay mình bị siết chặt đến đau thốn, bên tai lòng bùng giọng hồ hởi phấn khích.

“Em chính là fan no.1 của chị, Alclubmaster!”

Cơn shock này vẫn chưa qua, làn shock sau lại ùn ùn kéo tới.

“Và cái tên dám-làm-không-dám-chịu này,” Đặng An Thi quát mắt sang người bên cạnh, “chính là kẻ đứng sau điều khiển cả

Alfanclub!”

(=w= A... cái bí mật mà-ai-cũng-biết-cả-rồi-đấy)

Mọi con mắt đều đổ dồn về hướng tay của Đặng An Thi. Thiếu gia Võ gia vẫn bình thản như nước, mắt chăm chú vào một điểm vô hình nào đó ngoài cửa sổ.

Võ Chính Luận đúng thật thích Nguyễn Ái, việc này thì hơn ba phần bốn trường có đui mù cũng đã nhận ra. Nhưng đường đường là hoàng tử ác ma Việt Duệ, tính tình khinh ngạo không ai bằng, mà lại... hạ mình đi lập fanclub cho một cô bé thì... (=o=)

Sao nghe còn hoang đường hơn cổ tích ấy nhỉ?

“Thế nào, Võ thiếu gia?” An Thi giở giọng khiêu khích, khóe miệng nhếch lên. “Không phải muốn chối để giữ vững hình tượng đấy chứ?”

“Không thể nào!” Thanh Hiên đang bị kiềm kẹp bởi đàn em của An Thi bỗng hét lên, can đảm bất ngờ không biết thu từ đâu ra. “Lúc đó Prince vẫn còn ở chung với Yến Nhi!”

“Vậy thì đi hỏi hoàng tử của cô ấy!”

“Cô ta nói dối, phải không anh Chính Luận?”

“Cô bị ảo tưởng thì có! Hấn rõ ràng là đã thích chị Ái ngay từ đầu nên mới làm thế!”

“Cái con láo khoét này! Anh Chính Luận, anh nói gì đi chứ?! Dù anh không thích Yến Nhi nữa, nhưng cũng không nên chà đạp cô ấy đến nỗi này!”

“Đúng đấy, Võ thiếu gia, anh cứ nói thử xem? Tôi thách anh dám nói láo!”

Người thờ dốc, kẻ đở mặt. Tất cả đều dồn sức chú ý về phía Võ Chính Luận. Song, trung tâm của cuộc tranh luận thì lại vẫn điềm nhiên như không. Sau một lúc tưởng chừng vô tận, anh thông dong đứng dậy và dặt tay Nguyễn Ái rời khỏi bàn, kéo theo là tiếng chuông chuyển tiết vang lên đúng hai giây sau đó.

“Nè, phải giải thích trước khi đi chứ! Anh làm thế này thì chị Ái sau này làm sao sống nổi trong ngôi trường này?!” An Thi la lớn, tất tả chạy theo cản trước mặt Ác Ma.

Lúc bấy giờ, đôi chân mày thanh tú mới dần dần chau lại, mắt nâu chuyển sắc gần như sẫm đen. Ác Ma rõ ràng đang mất dần tính kiên nhẫn.

“Việc tôi làm với người đàn bà của mình, vốn không cần giải thích cùng ai.”

(Ặc, lại tận dụng “ý nghĩa phong phú” của Tiếng Việt rồi =o=)

Rồi, khoan thai rời khỏi hiện trường.

Và đây, thưa các bạn, đã khép lại sự kiện động trời thứ nhất của ngày hôm đó.

.

.

* * *

Việc thứ hai vốn dĩ là chuyện rất thường thấy trước cổng Việt Duệ: anh công tử hào hoa nào đó đến đón người yêu nào đó của mình. Nhưng rơi vào hai nhân vật này thì bình thường đến đâu cũng trở nên phi-thường vô-đổi.

Cậu hai tập đoàn Đoàn Hoa đến đón Nguyễn Ái, hai người trao đổi điều gì đó rồi cùng nhau lên xe đi mất.

Kẻ không biết thì trầm trồ, người hiểu chuyện lại đột nhiên lạnh cả sống lưng. Có lẽ... à... tuần này họ nên vờ bệnh nghỉ học...?

Vì sự việc đã bị chứng kiến bởi Trần Thanh Tuấn, đàn em kề cận Devil Prince!

Trong một quán cà phê sang trọng, có hai kẻ ngồi đối diện nhau. Im lặng.

Đoàn Văn Minh, 24 tuổi, con trai trưởng tập đoàn thời trang Đoàn Hoa; phong cách làm việc thường ngày vốn nhanh nhẹn, dứt khoát. Vậy mà giờ đây trước một cô gái vẻ mặt non nớt, tuổi đời kém gần nửa tá; lại trở nên rụt rè, chậm chạp một cách lạ thường.

“Anh đừng theo em nữa,” cô gái nhẹ nhàng nói. “Võ Chính Luận chính là người em cần tìm bấy lâu. Em sẽ không thay đổi đối tượng nữa đâu.”

Trong bộ âu phục xám trang nhã, Văn Minh đan tay lại, người hơi chồm về phía trước, mang trên mặt là vẻ thuyết phục thường thấy nơi những doanh nhân kỳ cựu.

“Nhưng hẳn là Võ Gia, lại là con một. Võ Gia Hùng là người như thế nào thì người trong giới thượng lưu như chúng ta đều hiểu rõ. Ông ta sẽ không bao giờ chấp nhận em đâu.”

“Em chỉ cần sự chấp nhận từ một người duy nhất,” cô bình đạm nói, môi nhấp nhẹ một chút cà phê.

“Em không hiểu hay sao? Cho dù Võ Gia Chính Luận có chấp nhận em đi nữa—”

“Em không nói anh ấy,” đặt tách cà phê xuống, cô ngắt lời Đoàn Văn Minh. “Là em. Em chỉ cần sự chấp nhận của bản thân.”

Nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp: cái cách mà cô ngược cao đầu, mắt long lên, cằm vênh ra đôi chút; Văn Minh đã quá quen thuộc — dù chỉ sau hai năm quan sát cô trong thầm lặng.

Đó là những lúc sự tự tin của cô bé Nguyễn Ái đang ở mức đỉnh điểm.

Anh mỉm cười khổ não, đáng ra phải nên biết trước cô sẽ nói câu này. Nguyễn Ái xưa nay vẫn chỉ cần mỗi sự đồng ý của bản thân. Ít nhất thì, Nguyễn Ái mà anh biết là như vậy.

“Em vẫn còn trẻ. Có lẽ lời anh nói bây giờ không lọt tai, nhưng về sau em sẽ thấy hối tiếc. Sự việc trên đời này không phải mình muốn là được, Ái à.”

“Nhưng muốn rồi mà không có hết sức đạt được lại còn đáng tiếc hơn.”

“Em...” Văn Minh thờ dài, mắt nhắm lại “...có biết mình đang nguy hiểm như thế nào không? Võ Gia Chính Luận sẽ khiến cuộc đời em rơi vào bế tắc.”

“Nếu rơi vào bế tắc thì em sẽ tự đương đầu,” cô đáp, đoạn ngược lên đối mặt người đối diện, sự kiên quyết hẳn rõ trong cái

nhìn đanh thép. “Và tên anh ấy là Võ Chính Luận. Họ Võ Gia vốn đã bị Chính Luận chối bỏ từ lâu.”

Văn Minh lắc đầu. “Em và anh đều biết quá rõ chuyện đó không mang ý nghĩa gì. Võ Gia Hùng chưa một lần công khai chấp nhận sự ly khai đó.”

“Em biết. Nhưng có ly khai hay không không đến lượt chúng ta nói nhiều. Hãy cứ để thời gian phán xét.”

Đoàn Văn Minh lại thở dài, lần này đã hoàn toàn khuất phục. Anh biết trước kết quả sẽ như thế này, nhưng vẫn cố chấp muốn thử. Nếu là bình thường, anh sẽ không lo lắng cho cô như vậy. Bởi Nguyễn Ái mà anh biết thay bạn trai như thay áo, tiêu chí chỉ hướng về vẻ đẹp bên ngoài, nào có vướng mắc chút cảm xúc bên trong.

Tuy nhiên, lời nói của cô trong thang máy Quang Hưng ngày trước đã khiến anh chột dạ. Nguyễn Ái có lẽ đã cặp kè rất nhiều người, song chưa từng chính miệng nói yêu ai.

“Thì em đến nhà người em yêu chứ sao.”

Anh nhắm mắt trước sự lên tiếng của ký ức. Có chút vỡ lẽ. Rất nhiều đau xót.

Văn Minh vốn đã chú ý đến cô từ hơn hai năm trước, trong một bữa party thuộc giới thượng lưu. Sự đeo bám công khai một anh chàng vệ sĩ điển trai của cô đã thu hút nhiều sự chú ý. Và Văn Minh, dù lúc đó không ưa huyên náo, đã không thể thoát khỏi sức thu hút của cái gọi là quyết tâm nồng nhiệt từ cô gái trẻ. Song mãi đến hai năm sau, anh mới đưa ra quyết định đeo đuổi cô, vì nghĩ rằng cô đã đủ chững chạc để chấp nhận một mối quan hệ bền vững. Mọi việc

tưởng như sông sẻ, thuận lợi đến không ngờ. Cô đã đồng ý, dù đó là lần đầu tiên chạm mắt đến anh.

Cho đến khi Võ Chính Luận xuất hiện.

Và giờ đây, nhìn thấy cô như thế này: Mái tóc nâu kiểu cách nay đã trở nên đen tuyền, quần áo sành điệu giờ lại hóa thực nữ; anh còn có thể nghi ngờ những lời nói trong thang máy được chẳng?

Hụt hẫng nhiều hơn đau nhói.

Anh vốn là con người trầm lặng, từ nhỏ đã chứng chạc đến không ngờ, ngay cả trong tình yêu cũng rất lý trí. Việc anh chịu đứng trong bóng tối đợi chờ cô suốt hai năm không phải đã chứng tỏ quá rõ? Anh đã yêu cô rồi, yêu sâu sắc.

Nhưng lại theo cách riêng của mình.

Nếu, cô có bị bỏ rơi hay vấp ngã, anh sẽ tiếp tục đợi chờ, rồi dang tay đón nhận.

Nếu, cô nay đã có người mình thật tâm yêu thương, anh sẽ lặng lẽ chúc phúc.

Nhưng nếu, người đó lại là Võ Gia Chính Luận.

Anh tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Em thật sự không còn chút cảm xúc gì với anh?” Văn Minh mở lời, giọng cố tình lộ sự chua xót.

Cô nhìn sâu vào mắt anh, đoạn thở dài. “Nếu nói không thì là nói dối. Nhưng đem so với cảm xúc của em đối với Võ Chính Luận, thì thua rất xa.”

“Em vẫn rất thật thà,” anh cười khỏ.

Lặng thinh vài phút, cô chậm rãi đứng lên, tay còn nấn ná trên tách cà phê uống dở, tay kia chặn lại động tác đứng dậy của Văn Minh, ánh mắt cô cương quyết.

“Đừng theo em nữa, Văn Minh. Võ Chính Luận là một người rất chiếm hữu. Lần này em theo anh cũng để nói rõ điều này. Em không muốn lần sau nhìn thấy anh là trong bệnh viện, hay tệ hơn nữa...”

Vốn nghĩ điều tệ hơn bệnh viện phải là nhà xác, hay nghĩa địa; thế nên thiếu gia nhà họ Đoàn không tài nào hiểu nổi điều quái gỡ gì đã khiến Nguyễn Ái thốt lên sáu chữ cuối cùng:

“Hội trường Học Viện Việt Duệ.”

Điều kinh khủng gì đã xảy ra với cô tại cái hội trường truyền thuyết đó chẳng?

(Có cái gì đâu, chỉ bị hăm xồn tóc thôi mà ==”)

À, chỉ biết thắc mắc của anh đã khép lại sự kiện động trời thứ nhì của ngày hôm đó.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 22: Những Sự Kiện Động Trời (II)

Tính ra thì, Nguyễn Ái cũng phục bản thân lắm. Vì đã không chút ngạc nhiên khi trông thấy Chính Luận đứng tựa vào bảng vẽ quảng cáo trước cửa quán cà phê.

Chẳng là... cô đang bị choáng ngợp bởi một cảm xúc khác ấy mà.

Không biết sao, vào những phút giây như thế này, lúc mình không ngờ nhất, sự hiện diện của một cá nhân nào đó lại... mang sức công phá trái tim mãnh liệt đến vậy...! (>w<)

Cô nhào đến khoác tay anh, miệng cười ngây ngô. “Anh làm sao biết em ở đây?”

Chính Luận có vẻ hơi giật mình, đoạn quay lại nhìn cô chăm chú. Trông thấy vẻ mặt bừng sáng của cô, sự vô cảm đến rùng rợn trên biểu hiện mới tan đi đôi chút. Một nụ cười nhỏ lộ diện khi anh đưa tay chạm khẽ vào tai cô, mắt khóa chặt vào vật thể xanh thắm đầy quen thuộc.

“À,” cô sực tỉnh, nụ cười càng tươi hơn. “Sẵn đường nên em nhờ người ta đưa đến tiệm nữ trang lấy luôn thứ này. Sao? Nhìn đẹp không? Em thấy đẹp thế làm móc khóa thì rất uổng phí, nên đã biến nó thành hoa tai. Anh không ngại chứ?”

“Không,” anh đáp nhẹ, mắt lúc này đã trở về khuôn mặt cô.

Tác dụng của nụ cười — dù nhỏ đến đâu — cũng thật kỳ diệu. Nó khiến những đường nét thường ngày căng thẳng trên gương mặt anh, trong một giây chợt dịu dàng đến bất ngờ.

Tim cô bắt đầu đổi nhịp.

“À, nhưng anh chưa trả lời em...” cô cười cười, cố không chế cảm xúc đang dâng trào. “Anh làm sao biết em đang ở đây?”

Lại chạm vào chiếc hoa tai pha lê mang hình dáng hoa hồng, mắt anh sáng lên sự châm chọc ẩn ý khi thốt ra vồn vện ba chữ.

“Nhờ thứ này.”

“...?”

Không hiểu. Nhưng thân kệ. Cái con người này có bao giờ nói chuyện đầy đủ đầu đuôi đâu. Nhảy bèn như cô mà óc còn phải “hóa bùn” mỗi lần trò chuyện cùng anh cơ mà...

Ánh mắt đang nồng đượm bỗng chuyển sang lạnh buốt khi dỗi về khoảng không phía sau. Nguyễn Ái theo hướng nhìn của anh quay lại, bắt gặp vẻ mặt đau xót của người đàn ông trong com-lê xám, dáng đứng cô độc tưởng chừng toan đổ vỡ. Còn chưa kịp phản ứng thì Chính Luận đã nắm chặt lấy tay cô lôi đi, bước chân dài và vội vã. Cô phải chật vật lắm mới theo kịp con người này.

Đến ngã tư, anh dừng lại. Bấy giờ cô mới có thời gian để thờ dốc, mắt nhìn quanh, phát hiện ra họ đang đứng tại một góc đường hẻo lánh. Cô quay sang, bắt gặp khuôn mặt tối sầm của anh, trong lòng không hiểu bệnh hoạn thế nào mà lại... cảm thấy vui vui. Đúng là tình yêu quái lạ thật! Lúc người ta buồn thì “lây” sang mình, lúc bực bội lại khiến mình vui vẻ.

Gọi nó là biến thái quả không ngoa chút nào!

Cô làm ngơ cái nhìn chết người của anh khi gắng sức gỡ tay anh ra. Sau đó lại áp tay mình vào lòng tay để ngửa của người nào đó, sự tiếp xúc da thịt có phần khiến cô rùng mình.

Những ngón tay đan vào nhau, khít chặt.

“Đây mới gọi là nắm tay nè,” cô cười, mắt nhìn anh đầy châm chọc. “Cứ lôi em đi xềnh xệch như lúc này có khác nào cha dắt con?”

Chính Luận thẫn ra một lúc, mắt cứ chăm chú vào những ngón tay bé nhỏ bám chặt lấy mình, như thể đây là lần đầu tiên trông thấy việc lạ như thế.

Rồi, lặng lẽ khép những ngón tay thon dài lại.

Cô nhìn anh, không khỏi kinh ngạc trước chút sắc đỏ hiện lên trên khuôn mặt điển trai. Anh đang... ngượng sao? Một Võ Chính Luận khiến cô quên mất đường về vì những nụ hôn cuồng nhiệt, một Võ Chính Luận thản nhiên ngắm nhìn cô thay đồ mà không hề mảy may xấu hổ; nay lại vì cái nắm tay thông thường mà — Chúa ơi — đỏ mặt?!

“Anh lạ thật đấy,” cô bất giác nói lớn, mặt vẫn sững sờ. “Hôn người ta đến líu lưỡi thì không sao, nay việc thường tình như nắm tay mà cũng ngượng?”

“Thường tình lắm sao?” anh hỏi khẽ, không hề né tránh cái nhìn của cô.

“Dĩ nhiên rồi! Cặp bồ ai chẳng như thế? Đây là bước rất cơ bản đấy.”

“Vậy em đã làm thế này với tất cả những bạn trai trước kia?”

Cô mở miệng toan đồng tình, song bắt gặp nét mặt sa sầm của anh, đôi môi mọng ướm bất giác nở nụ cười nhỏ. “Anh ghen?”

“Ừ.”

Người ta trả lời không hề do dự...

Nên khiến cô lại cười. Thật tươi.

“Có gì vui sao?” anh hỏi.

“Không biết nữa,” cô thật thà đáp. “Tự nhiên thấy vui mà không hiểu tại sao.”

Trầm ngâm đôi lúc...

“Là vì em yêu tôi.”

Lời nói thoát ra mang tính khẳng định nhiều hơn nghi vấn, như thể đó là việc hiển nhiên nhất trên đời vậy.

Có người nào đó lại đổ mặt, rồi khẽ gật đầu đồng tình.

Theo độ tiến triển tự nhiên của tình huống, cô lúc này nên âu yếm hỏi lại “Vậy anh có yêu em không?”. Nhưng Nguyễn Ái biết mình không nên, bởi anh sẽ chẳng trả lời thật thà đâu. Thay vào, cô nhay nhay môi mình vài giây, rồi quay sang nói anh nghe nghi vấn vẫn phiến hà bản thân này giờ.

“Vậy sao anh không ghen với Đoàn Văn Minh?”

“Có ghen.”

“Nhưng... dựa theo tính khí của anh thì... quay mặt bỏ đi không phải là quá dễ dãi sao?”

“Vậy em muốn tôi làm gì anh ta à?”

Nếu là một đứa con gái bình thường, có lẽ cô đã chối bay biến.

Song, Nguyễn Ái lại chưa bao giờ không phải là Nguyễn Ái cả.

Nên cô đã gật đầu, dù rất khế.

“Đúng là hơi thất vọng chút chút...”

Ai đó bỗng nhiên bật cười thành tiếng, tay chạm vào má cô và vuốt ve nhẹ nhẹ.

“Chỉ câu này thôi đã mang tính sát thương tuyệt đối với hấn rồi, còn điều gì tệ hơn sao?”

Cô tròn mắt nhìn anh, rồi vỡ lẽ, rồi lắc đầu và cười mỉm chi.

À... ác ma thì vẫn là ác ma nhỉ?

(Hồi 1: Ặc, anh Luận nhà mình quá đỉnh

Hồi 2: Ặc, anh chị nhà này quá ác!)

Cả hai cứ nắm tay bước đi trên con đường vắng vẻ. Tính ra thì, người thành phố này rất ít thả bộ, đường bộ tuy vắng nhưng xe cộ lại tấp nập. Lắm kẻ cưỡi xe ngang qua mà cứ ngoái đầu nhìn lại cặp

nam thanh nữ tú với đôi mắt hâm mộ, thèm thuồng. Nhưng tình yêu có ma lực thật kỳ lạ, nó khiến con người ta quên cả mặt đất mình đang đứng, chớ đừng nói đến con người bước đi trên đó. Và đối với hai kẻ đang dắt tay nhau kia, cái gọi là ma lực dường như đã đạt đến đỉnh siêu cấp.

Nữ thì nghĩ: quan tâm làm gì bọn “khoai tây” xung quanh, trong khi bên cạnh là cả một chàng “lai Tây” lộng lẫy...?

Nam thì rằng: chỉ muốn dùng liềm dọn sạch bọn khoai tây nhốn nháo này. (Éc! =o=)

Siêu cấp, quá siêu cấp... (Vỗ tay)

Đến một nhà hàng Nhật nơi góc đường, kẻ siêu cấp A tỏ ý không muốn đi, thế là xông xáo kéo tay chàng siêu cấp B lao vào.

Thì ra... siêu cấp đến mấy cũng biết đói bụng nhỉ?

Nếu kẻ siêu cấp A kia biết trước rằng, một bước vào đó đã chính thức mở ra sự kiện thứ ba, cũng là khởi đầu cho những giông tố thật sự của đời cô sau này; thì có đói chết cô nhất định sẽ không tiến bước.

À, nhưng đó chỉ là “nếu” – một từ mang tính giả thuyết vô cùng.

“Vì em có phân nửa người Nhật mà,” Nguyễn Ái hoan hỉ ngồi xuống, tay phe phẩy menu trước mặt Chính Luận. Anh đón lấy rồi nhếch môi cười một cách ản ý.

“Tôi biết.”

Mắt cô hơi nheo lại. Anh biết thì không lạ, nhưng có cần cười như thế không? Nó làm cô liên tưởng đến bí mật được sẻ chia bởi một người minh mẫn và một kẻ mất trí. Không cần hỏi cũng biết cô rơi vào cột sau.

Nữ phục vụ đẩy cửa bước vào, cô quay sang anh hỏi ý. Anh khẽ lắc đầu rồi giao hết cho cô toàn quyền xử lý, chỉ bảo rằng không phải món cay là được. Cô lúc đó lom lom nhìn anh, miệng suýt nữa đã nói toạc ra câu “không ăn được cay mà sao ghen phát khiếp!” song chợt nhớ lại khả năng “hồi đáp động trời” của người nào đó, thế là thôi. Thật tình không muốn bị lộ ruột trước khi ăn chút nào.

Sau một hồi lú lo, huyền thuyên đủ điều với người phục vụ, cô quay về anh với khuôn mặt hết sức hồn nhiên, đan tay lại và chống cằm ngắm nhìn chăm chú.

Vì trong phòng đâu còn gì đáng để ngắm nữa. >w<

“Chuyện gì?” không rời mắt khỏi màn hình điện thoại, anh lên giọng trầm khàn.

“Anh hôm nay rất lạ,” cô thật thà đáp.

Đặt điện thoại xuống, anh ngược mặt lên nhìn cô, cái nhướn mày một bên thay lời nghi vấn.

“Anh không nóng nảy như trước nữa...” cô nghiêng nghiêng đầu như để quan sát kỹ hơn “...và lại cười rất nhiều.”

“Như thế không tốt sao?”

Cô lắc lắc đầu. “Tốt chứ. Chỉ có điều làm người ta hơi sợ chút.”

“...?”

“Thì như cái cách biến lặng thật lặng trước cơn bão ấy mà,” cô cười, “hay quả bom im lìm đang chờ bị kích nổ cũng nên.”

Phần thưởng cho câu nói vô cùng lặng... xẹt này của cô là một nụ cười cùng cái lắc đầu khuất phục. Cô nhìn anh say sưa, cái cách khóe môi phải luôn nhếch cao hơn bên trái, hay sắc nâu trong mắt anh chuyển màu hổ phách huy hoàng... Cô cá trên thế giới số người có điểm phúc nhìn ra những điều này đếm không quá năm đầu ngón tay. Và có lẽ, cô đứng đầu danh sách đó.

Chợt, nhận ra cảm giác nhói nhói trong tim mỗi lần nhìn thấy anh cười cũng mang sức gây nghiện ghê gớm...

Biến thái quá đi... (>.<)

“Nếu em cứ nhìn tôi như thế này...” bàn tay vươn đến toan đặt lên đầu cô “...thì bom nào cũng không kích hoạt được.”

Thoáng ngỡ ngàng khi cô chặn tay anh lại, rồi nắm lấy áp lên má mình. “Em không thích anh xoa đầu em như người nào đó lúc trước đâu.”

Cô đã từng ước ao được anh xoa đầu và dịu dàng đối xử như Yến Nhi ngày trước, nhưng rồi đã thôi khi nhận ra những hành động đó thật ra xuất phát từ chính khát khao được bảo bọc của bản thân anh. Dù chưa bao giờ nhìn thấy, cô cũng dám cá cả mạng mình Võ Gia Hùng đã từng xoa đầu anh hết như thế. Cô không muốn làm kẻ thế thân, dù là cho chính Võ Chính Luận.

Vì Nguyễn Ái thì chỉ muốn làm mỗi Nguyễn Ái mà thôi.

“Xem ra cậu ngày càng bạo dạn đấy, Chính Luận.”

Nguyễn Ái giật mình, trong lòng bức bối ghê gớm, quay sang toan mắng mỏ kẻ vô duyên nào đó lại dám chen ngang giờ phút “trở bệnh” của mình.

Song, lời lẽ chua ngoa đã vội bay biến khi trông thấy người đàn ông trung niên nơi ngưỡng cửa để mở.

Hoàng Công.

Tuổi chưa vượt quá ba mươi, đẹp trai, lịch lãm. Là cái vó “ngụy trang bạch diện” của tập đoàn Võ Gia.

Nguyễn Ái dĩ nhiên là biết chứ. Cô đã “làm bài tập” đầy đủ trước khi tiến hành kế hoạch theo đuổi thiếu gia Võ Gia nhà ta mà. Ngoại trừ những bí mật gia tộc được che giấu kỹ lưỡng; từ gia thế, nguồn gốc, thậm chí đến cả hệ thống cái tập đoàn quy mô khổng bố; cô dường như đã nắm trọn trong tay.

Con người này lại càng khó thoát tầm càn quét của cô, bởi anh ta luôn xuất hiện trên các bìa tạp chí doanh nhân thế giới, với đại danh cao quý: Tổng Giám Đốc Vonga — Công Ty Điện Tử mang tính hình thức của tài phiệt Võ Gia.

Một con người như thế... sao lại ở Việt Nam lúc này nhỉ? Không phải nên “lệnh bênh” đâu đó trên Vịnh San Francisco, hay “chết mất xác” trong Thung Lũng Silicon rồi chứ? (Đây là vùng công nghệ điện tử rất phát triển ở Mỹ)

Nghĩ ra thì tràn lan như thế, chứ thật chất mọi việc chỉ diễn ra không quá ba giây.

“Chào, đã lâu không gặp.” Không thấy ai có phản ứng gì, người này tiếp tục vui vẻ lên tiếng, “không định mời tôi vào sao?”

Đến lúc này, cô mới chú ý đến bàn tay dường như đông cứng trên má mình. Lo lắng quay sang anh, để rồi vô cùng kinh ngạc trước biểu hiện trên gương mặt tuần tú quen thuộc. Cô không giỏi đọc sắc diện kẻ khác, nhưng đủ giỏi để nhận ra thứ cảm giác lẩn khuất, đan xen cùng cơn giận lạnh buốt thường ngày trong người mình yêu.

Là nỗi sợ.

“Như thế thì tôi tự làm khách vậy.”

Dứt lời, người đàn ông trung niên nhàn nhã bước vào, di chuyển đến kê bên Nguyễn Ái toan khụy chân quỳ xuống.

Nhanh như chớp.

Cô bị xốc lên một cách bất ngờ, thân đổ nhào về phía anh. Chưa kịp hoàn hồn thì Chính Luận đã vòng tay qua đẩy cô về phía sau mình. Đối mặt cô bấy giờ là tám lạng vững vàng cùng cánh tay dang ra đầy bảo bọc.

Tiếng đổ vỡ của ly tách và chân bàn cạ vào sàn ken két. Lúc ló đầu ra nhìn thì chỉ thấy chân anh đã ở trên cạnh bàn, xem ra đã đập một cú thật mạnh, khiến cả con người Hoàng Công bị đổ nhào về phía sau, bụng bị kẹp chặt giữa chiếc bàn nhỏ và bức tường gỗ mỏng manh.

“Đừng—!” Võ Chính Luận đay nghiến từng chữ, “—bao-giờ-đến-gần-cô-ấy!”

Người đàn ông nọ chật vật ngồi thẳng dậy — song không thể do sức lực quá kém so với kẻ hành hung mình. Không một chút xót thương cho tình trạng nạn nhân của mình, lực trên chân Chính Luận giờ đây lại càng mạnh. Giọng anh rất trầm, nhưng cảm xúc luôn lách bên dưới lại muôn phần nguy hiểm.

“Cả nghĩ đến cũng không được!”

Rồi, anh nắm tay cô lao khỏi gian phòng đó, khỏi nhà hàng đó, khỏi con người đó, bước đi như chạy suốt gần mấy phút, hoàn toàn không để tâm đến những người đi bộ bị họ va vào đến xiềng niềng dọc đường.

“Anh—anh Luận...?” giọng cô gấp gáp, có phần run rẩy khi gọi với theo anh.

Khựng lại.

Chưa kịp điều hòa hô hấp thì đã bị vòng tay rắn chắc siết gần nghẹt thở. Nụ hôn mãnh liệt ập xuống không mang chút dục vọng, mà là khao khát tự do, ước ao được cứu rỗi. Anh cứ hôn lấy hôn để, rồi dồn cô vào sát tường, tiếp tục uống cạn mọi sinh lực từ cô...

Ban đầu, cô có phần kháng cự do quá bất ngờ và không thờ nổi. Lúc sau, không hiểu là cảm nhận được tâm trạng không ổn định của anh, hay đơn thuần đã quá u mị vì nụ hôn nồng nhiệt; cô luôn tay qua bám víu vào lưng anh và bắt đầu hôn lại. Dần dà rồi phản hồi dịu dàng của cô đã được đáp trả. Tiết tấu anh chậm lại, vòng tay cũng nới lỏng.

Đến lúc này, nụ hôn thật sự mới bắt đầu...

Rúc mặt vào cổ cô thở dốc, thân hình anh dường như đổ sụp lên cô và bức tường sau lưng. Đôi tay cô vẫn ôm choàng qua lưng anh, lực siết ngày càng tăng theo từng nhịp thở gấp rút. Không hiểu sao, sau nụ hôn cuồng nhiệt, mắt cô lại ngấn nước.

Có lẽ là do con người đang tựa đầu vào cổ cô lúc này, đúng vậy.

Sự yếu đuối được bộc lộ một cách kỳ lạ qua hành động chiếm hữu. Khi môi giao môi, bao nhiêu xót xa từ anh bỗng đâu dâng tràn, làm choáng ngợp cả tâm hồn lẫn thể xác cô.

Và cả nỗi sợ. Cùng cơn giận âm ỉ.

Tỳ sát hơn má mình vào vai anh, mặc kệ cho sức nặng đổ dồn lên mình, cô dùng hết sức ôm chặt lấy anh, đôi mắt bùng lên thứ cảm xúc dữ dội.

Đột nhiên lại muốn vươn cánh ra che chở cho một ai đó...

“Người đó là ai?” Cô hỏi, sự yếu mềm vài giây trước đã bị lấn áp một cách triệt để.

Ngừng một nhịp thở, anh không nói gì, vẫn tiếp tục ôm chặt lấy cô.

“Đừng giấu em, Chính Luận.”

Lặng đi hồi lâu, xung quanh chỉ có tiếng động cơ và kèn xe inh ỏi, giọng nói của anh cuối cùng vang lên, sự trống rỗng thấm nhuần trong từng chữ thoát ra vô cảm.

“Hoàng Công. Người tình của Võ Gia Hùng.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 23: Không Sao

Trong cuộc sống muôn màu muôn vẻ, chắc bản thân bạn cũng từng trải qua không ít những giây phút bị kẹt trong cái gọi là: “Miệng hại lây thân”?

Nguyễn Ái cũng thế, vô số là đằng khác. Chỉ có điều...

Lần này, cô không chắc là hại hay lợi nữa.

Giữa không gian chan chứa những cảm xúc rối bời, tình cảm dâng tràn đến một mức độ khó bề kiểm soát, đáng ra phải ôm chầm lấy nhau liếm láp vết thương, xoa dịu phiền muộn, sẻ chia nỗi buồn...

Vậy mà, người nào đó lại “kiềm lòng không đặng,” một lần nữa đã... hớ hênh vô bờ. =.=

“Ehhhhh?!” cô đứng thẳng dậy, bất chợt đẩy anh ra để cùng mặt-đối-mặt. “Vậy là đến ba năm!? Anh sống cùng hai kẻ gay đến ba năm?!”

(chợt thẳng vào ngay vết thương. Pó tay toàn tập. =.=)

Sự vô cảm trong một giây bỗng tan biến trên gương mặt điển trai. Chút kinh ngạc trở về đôi mắt nâu sẫm. Anh đứng thẳng dậy, hai tay chống vào tường rồi nhíu mày nhìn cô đầy thắc mắc.

“Nghe nói... người đồng tính rất hay ‘hút’ nhau một cách vô thức. Tên Hoàng Công đó thích anh như vậy, khô—không lẽ...” cô lấp bắp, lạc đi trong suy nghĩ của riêng mình, môi trễ xuống gần như méo máo.

Võ Chính Luận đầu óc bỗng như bị nước lũ càn quét, bao nhiêu ám ảnh quá khứ vài giây trước đây thoát cái đã trôi sạch. Đứa con gái này đang nói cái quái gì đây?!

“Nói nghe, anh không phải là gay luôn đấy chứ?!”

(=o=)

Cái-người-bị-nghi-ngờ-giới-tính giờ đây đã chính thức sững ra toàn tập.

Trong cái thời điểm này... mà cả câu này cũng nói ra được...?
o

Nếu không phải có người nào đó đang dùng đôi tay bé xíu của mình ra sức xốc cổ áo anh lên, thì Võ thiếu gia nhà ta đã đuối chân quy ngã!

“Mà không đúng! Anh... anh... hôn được như thế...” nhìn vào khoảng không vô định làm bầm một lúc, cô chợt quay sang ghi mạnh cổ áo anh xuống, đôi mắt pha lẫn sự kinh hoàng và sợ hãi bất ngờ.

“Anh... không phải là bi chứ?!”

(“bi” là bi-sexual, tức lưỡng tính, thích cả trai lẫn gái)

Im ắng một cách đáng sợ.

Xung quanh dường như ngừng chuyển động, duy có giọng nói thanh và cao của cô là lấp đầy không gian.

“Anh-tuyệt-đối-không-được-là-bi! Em không cho phép anh thích đàn ông đâu!”

Dĩ nhiên... là không có tiếng trả lời rồi.

Vì bộ não ai kia giờ đây dường như đã... hoàn toàn nghẽn tắc.

Người đi bộ ngang qua hầu hết đều dừng lại, tần ngần đứng nhìn cặp nam nữ thanh tú kỳ lạ nhất thế giới. Nữ tay siết chặt cổ áo người ta, mặt đỏ gất lên sự quyết tâm trong khi mắt dường như ngấn lệ; trông vừa đáng sợ, vừa đáng yêu lại lẫn đáng thương. Nam chờ đến nỗi bải hoải, không rõ đã đóng băng toàn thân hay ngừng luôn việc thở.

Người không hiểu họ đã đối thoại những gì thì ngẩn ra vì cảnh hôn quá nóng bỏng. Kẻ hiểu chuyện lại phản ứng không hề thua kém nam đương sự bao nhiêu.

Bất động.

Về sau, khi được thuật lại lại sự kiện này, phó tướng Văn Thành chỉ thộn mặt ra vài giây, rồi lắc đầu ảo não và phán một câu xanh rờn: “Ném cái tổ ong vào cuộc họp Liên Hiệp Quốc nghe còn đỡ ‘sốc’ hơn!”

À, tất cả là vì ai kia không kiềm được bức xúc nhất thời, để một tình thế vốn lâm ly bi đát nay lại hóa ra dở khóc dở cười. Có thể nói là trong họa có phúc. Đúng, đúng.

Chỉ là, với nàng hồ ly của chúng ta thì... không biết là phúc hay họa đây.

Người-bị-nghi-ngờ-giới-tính cuối cùng cũng thoát khỏi “đòn đóng băng” của hồ ly, thỉnh linh nắm tay cô nàng lôi đi xềnh xệch; gương mặt không rõ mang thứ cảm xúc gì, chỉ biết rằng đang nghiền chặt ra chiều quyết tâm vô cùng.

Được một lúc thì người phía sau la lên oai oái, than vãn trần ai vì hôm nay đã bị bầm tím quá nhiều. Thế là có người chột dạ, mắt liếc ngang cổ tay nỡ nà trắng muốt — giờ đây quả thật đã đỏ tấy và hơi sưng sưng, lòng lại thầm đổ tội cho da dẻ người ta...

Nghĩ nghĩ sao đó. Cuối cùng lại vác cả thân hình nhỏ bé qua vai.
o

“Thả xuống đi! Em mắc chứng sợ độ cao! Như thế này thì sợ-!”

(Có 1m82 mà cao nỗi gì =.=)

Nói chưa hết lời thì đã bị tổng vào ghế sau taxi, hồn chưa hoàn kíp thì xe đã lăn bánh. Xe chạy được một lúc, tiểu hồ ly mới lồm cồm ngồi dậy, khép nép về phía bên kia cửa, mắt không dám chạm vào nhân vật vẫn đang bưng bưng lửa giận ngồi kề bên mình.

Đúng vậy. Cuối cùng thì người nào đó cũng đã nhận thức ra.

Mình đã hớ hênh quá mức!

Thiệt là... lo quá mất khôn mà! Đang lúc người ta “tâm trạng” dồi dào, sao cô có thể “quăng” vào những câu... vô tâm đến thế! (vô duyên thì có =w=)

Chỉ là... khi dòng thông tin “Hoàng Công là gay” vừa thông qua đại não, bản năng người đang yêu lại trỗi lên sôi sục, lời lẽ chưa được kiểm soát đã vội bay tuột ra ngoài...

Cô sống gần hết mười hai năm ở Nhật, vốn đã quá quen với những chuyện “lung lay giới tính”. Những chuỗi ngày trên chiếc RV (xe cắm trại tiện nghi) cùng ba rong ruổi suốt nửa phần nước Nhật, cô đã ít nhiều nghiệm ra vài điều về lãnh vực này và hoàn toàn thoải mái với nó.

Song, khi việc có liên quan đến người mình yêu thì... quả thật không thoải mái chút nào! ><

Vậy nên, Nguyễn Ái lại một lần nữa... “miệng hại lây thân” rồi!

Xe dừng trước cửa Quang Hưng, cô chưa kịp mở cửa leo xuống thì từ bên kia một vòng tay đã luồn qua eo kéo lại. Bị lôi ra khỏi taxi như một giỏ hàng thì không nói gì, nhưng cái người tâm thái thất thường kia lại một lần nữa ném cô ngang vai, bước đi hiên ngang như một chiến thần vào đại sảnh đông đúc.

Máu dồn xuống đầu, cô xây xẩm mặt mày vì sự dẫn xốc và độ tai tiếng của tình huống, bèn không còn cách nào ngoài việc nhắm mắt giả chết.

Chẳng biết là một, hai, hay ba phút sau đó, thế giới mới đảo ngược trở lại, mặt đất mới quay về dưới chân.

Ý... mà hình như không phải mặt đất...

Mềm mại như thế này... phải là nệm ngủ cơ!

Mắt mở choàng, cô chợt nhận ra mình đang ở trong phòng ngủ. Nhìn kỹ lại, thì là phòng của anh chứ ai! Chưa kịp nhồm người ngồi dậy thì đã bị người nào đó nằm đè lên, cản lại mọi cử động của cơ thể.

“Anh... anh làm gì vậy?” cô lắp bắp khi anh thành linh rúc đầu vào cổ cô và hôn tới tấp, cô quờ quạng đôi tay trên nệm để lấy đà nhồm dậy, nhưng... nào có ích gì.

Môi vẫn tỳ vào làn da nhạy cảm, anh luồn tay vào lưng và xốc bổng thân cô lên, gấp rút phán ra bốn chữ:

“Khảo nghiệm giới tính.”

“Ha—?” (O__o)

Chưa kịp mở miệng hỏi thì bỗng cảm thấy mát lạnh bờ vai...

Áo khoác... bị tuột mất rồi!

“Anh—”

Chữ chưa thành lời thì đã bị môi anh nuốt mất, thẳng bằng chưa kịp giữ thì lại bị anh đè lún xuống nệm. Sự gần gũi và tư thế nằm khiến tín hiệu cháy trong đầu cô lóe sáng, toàn thân không báo trước mà nóng lên như lửa bỏng.

Vậy mà... bàn tay ai đó khi mơn man trên da còn muôn phần nóng hơn...

Hơi lạnh xộc vào khi thân anh rời khỏi khiến tâm trí cô dần dần tỉnh giấc, trí óc lẩn quẩn quanh bốn chữ “khảo nghiệm giới tính” chưa được ba giây thì đã bị cuốn trôi mất bóng.

Trước... cảnh tượng trước mặt.

Người ta... nào có phải tha cho cô đâu...

Chỉ là... ngừng lại để cười áo! (Éc >o<)

“Khoan—khoan!” tận dụng lúc anh đang bận bịu xử lý những chiếc nút cứng cổ, cô chống tay, nhồm người lên cổ xê dịch ra sau. “Em—em tin rồi! Anh tuyệt đối không phải là gay!” cô gấp gáp, lưỡn gần như lú lịu lại’ “Tuyệt đối không phải!”

Người nào đó đâu có hề để ý đến giọng nói khản nài của cô, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào cô với sự mãnh liệt đan xen giữa nhiều thứ cảm xúc rắc rối. Chỉ biết, cường độ trong ánh nhìn đó dường như có ma lực. Nó khiến mắt cô không tài nào rời đi chỗ khác, nhịp tim không tài nào dịu lại, thân nhiệt không tài nào hạ xuống...

Nguy hiểm! — Tín hiệu trong đầu lại vang lên réo rắt — Lần này là nguy hiểm thứ thiệt!

Dường như cảm thấy tiểu hồ ly của mình sắp sửa chạy thoát, cái người-giết-người-bằng-ánh-mắt kia thôi không thềm chặt vật với hàng nút chết tiệt nữa, mà... kéo toạt áo ra. Nút văng ra tung tóe, rơi lạch cạch trên sàn.

Cô sững người nhìn người đàn ông ngực trần trước mặt mình, suýt nữa đã cắn phải lưỡn khi anh tóm lấy eo cô và kéo trở về vị trí ban nãy.

Dùng sạch sự minh mẫn còn sót lại, hồ ly cố cười, giọng khản nài yếu ớt.

“Thật đó, em tin rồi. Thật không cần khảo nghiệm gì đâu! Anh đùa dai quá... ngừng lại được rồi...”

Người nào đó chân mày khẽ nhíu lại. Đùa? Anh có đùa sao?

Nếu như cô có thể nhìn thấy bản thân mình qua đôi mắt anh lúc này; mắt mờ màng, gò má hồng ửng, làn môi vẫn còn sưng phồng sau nụ hôn vội vã, mái tóc hơi rối trải ra bất cẩn trên đệm trắng; thì cô tuyệt đối sẽ không có gan bảo rằng anh đùa. Đúng là ban đầu anh chỉ muốn dọa cô, nhưng ai bảo lại đại dột chạm vào người cô, lại hít vào hương vị ngọt ngào quen thuộc, lại khuyến khích sự chiếm hữu điên cuồng của mình bằng cách ném cô lên giường làm chi...

Nhưng đầu tiên là, lại để bản thân bị kích động bởi những lời lẽ ngây ngô vô tình của cô...

“Ngừng?” cúi xuống sát cô, anh khẽ khàng hỏi, giọng bỗng nhiên khàn đi thấy rõ. “Em nghĩ ham muốn của đàn ông có công tác bật/mở không?”

Ý, sao lại hỏi câu cắc có như vậy...?

Ý nghĩa câu hỏi không-cần-đáp này vừa chạm đích, thì người nào đó lại không thể chờ nổi mà lao vào hôn cô tới tấp, vồ vập trên môi, trên má, trên cổ... thiếu điều khiến cô đau buốt...

Bị choáng ngợp vô cùng, trong lòng tự biết lần này anh sẽ không để cô thoát ra nguyên vẹn đâu. Nghĩ kỹ thì trai gái yêu nhau đến cuối cùng cũng đều đi đến nước này. Xem cũng đã nhiều rồi, đọc cũng không ít, cô nghĩ mình bây giờ phải dạn dĩ lắm, có thể bình thản đón nhận anh như biết bao thiếu nữ đồng trang lứa.

Khổ nỗi... thẹn thay... cho đến cuối cùng khi trải nghiệm thực tế, thì cô vẫn cứ là một đứa con gái siêu cấp ngây ngô!

Nếu không... sao cô run đến thế chứ...?

Lại sợ như vậy chứ...?

Biến thái. Biến thái. Biến thái!

(Thông cảm, 18 năm “khư khư cấm cửa” nên giờ mới ra nỗi này ^w^)

Tâm trí đang hỗn loạn thì bàn tay vuốt ve thân người cô bỗng dừng lại, môi lưỡi cũng thôi không tấn công cô nữa. Người nào đó dường như ngừng hẳn cử động. Chỉ còn duy nhất tiếng thở hổn hển và hơi nóng phả mạnh vào hõm cổ nhạy cảm của cô...

Rồi, anh bật người ngồi dậy, bước xuống giường và đi thẳng ra ngoài.

À...

Là lỗi của cô, chắc chắn rồi, ai mượn lại run như vậy chứ...?

Cô nhìn theo bóng anh khuất sau cửa phòng tắm, trong lòng thành linh nảy ra ba lựa chọn:

Lựa chọn 1: giả vờ ngủ. (= _=)

Lựa chọn 2: giống như lần trước, tẩu vi thượng sách, bỏ của chạy lấy người. (= _="")

Lựa chọn 3: nằm yên một chỗ chờ anh quay lại rồi... muốn làm gì tiếp thì làm. (= _="")

Nghĩ đi nghĩ lại, chọn lựa đầu tiên vừa đập vào óc là đã thấy vớ vẩn, thứ nhì thì khả quan nhất — song sẽ làm tổn thương ai đó... nên cuối cùng hồ ly đành vợ lấy chọn lựa cuối cùng.

Vốn lòng đã rất quyết tâm, nên khi anh mở cửa bước ra, cô đâu hề nhắm mắt, lại cũng chẳng né tránh cái nhìn. Có điều, người ta đầu tóc ướt sũng, áo quần thay đổi đầu vào đấy, trông thấy cô vẫn còn ngồi đấy thì có vẻ ngạc nhiên, rồi lại đảo mắt sang cánh cửa ra vào ra chiều thắc mắc, cứ như có thể đoán được dự định trốn chạy ban đầu của cô vậy...! Rồi, không nói năng gì mà đến mở cửa tủ, lục lạo gì đó đem đến bên cô.

Còn chưa nghĩ ra anh định làm gì thì có người đã giữ thẳng chiếc T-shirt thùng thình, bình thản tròng vào cổ cô, tay nắm tay khiến cô đột nhiên giống như con búp bê cỡ lớn. Cuối cùng, khi đã kéo vạt áo xuống hết cỡ thì mới luồn tay tụt đi chiếc váy phía trong.

Đoạn, chẳng nói gì và lôi cô vào lòng, ngã người ra giường.

“Ngủ đi.”

Mãi đến tận giờ, Nguyễn Ái vẫn không tài nào biết được vào cái hôm ấy, điều quái gỡ gì đã khiến cô để mặc anh thay đồ cho mình, trong khi bản thân lại đờ ra như hình nộm không dây.

Chỉ biết đêm đó, rất lâu sau khi anh chìm vào giấc ngủ, có người vẫn còn dúm đầu vào lòng anh, đôi tay luồn qua ôm chầm lấy tấm lưng rộng. Bất giác siết chặt hơn.

Haizz... đây có nên gọi là... “miệng lợi lây thân” không nhỉ? (^w^)

* * *

Sáng ngày hôm sau, chuyện huyền nào thì đào không ra, nhưng não động tâm hồn thì lại có thừa.

Vốn dĩ cô đâu hề ngủ, thế là thức dậy đi trát bột, nhồi bột, nướng bánh. Sau đó đánh thức anh.

Trông thấy bộ dạng mới thức của anh; đầu tóc rối bời, vẻ mặt không phòng bị, tướng đi ba phần chệnh choạng; có người nào đó lại tự nhủ sẽ học cách dậy sớm. Mặc kệ cái quy tắc “8 tiếng tròn giấc” để giữ gìn nhan sắc của mình.

Vì... chỉ việc nhìn thấy anh như thế này thôi... là đáng giá lắm rồi!

Nhìn anh ngó những chiếc bánh sừng trâu với vẻ ngỡ ngàng – có phần không tự nhiên, trong lòng cô chột chột dạ. Có khi nào, anh lại thích ăn sáng theo kiểu truyền thống? Mà cô thì... ngoài bột mì ra, hạt gạo cũng chưa từng động đến...

Có phần buồn tủi.

Lát sau, trông thấy anh ăn ngon lành, lại đâm ra vỡ lẽ.

Anh chắc là... chẳng bao giờ ăn sáng rồi...

Bữa sáng xong, cả hai chuẩn bị đến trường. Vì lần này cô là người thức sớm hơn, nên người ta nào kịp mua đồ cho cô. đành vậy, cô mặc lại đồ cũ. Anh dắt tay cô xuống sảnh, băng ngang qua khu vườn nhỏ vào ga-ra, đến cạnh chiếc mô-tô đua đen tuyền quen thuộc thì chột khựng lại. Dặn dò cô chờ vài phút, anh quay người trở ngược lên lầu.

Ngồi đung đưa chân trên chiếc xe bè thế, cô tự thấy mình nhỏ bé đến mức buồn cười, trong khi tất cả về anh đều rất to, rất lớn, rất vĩ

đại...

Cảm giác này là gì nhỉ?

“Được chở che?”

Vậy mà, cô tưởng mình đã quên mất từ này lâu rồi...

Mãi lo nghĩ sao đó, cô đâu hề để ý khi anh quay về bên cạnh. Đến khi chiếc mũ bảo hiểm được ấn lên đầu, cô mới giật mình ngược lên. Trông thấy vẻ mặt ai đó vẫn vô cảm như thường ngày, nhưng đôi tay gài mũ cho cô thì lại dịu dàng đến khó tin.

Trong lòng chợt nhoi nhoi.

Xong việc, anh leo lên xe rồi rờ má, đợi đôi tay cô luồn qua eo rồi mới bắt đầu nhún ga. Xe lao đi đến cổng khu dân cư, cô mới ngờ ngợ thiếu điều gì, ngược đầu nhìn lên mới ngỡ ngàng nhận ra những lọn tóc đen đang bay nhảy tự do.

“Mũ của anh đâu?”

Như thường lệ, không trả lời.

Cô vẫn chưa chịu thôi, tay giật giật vạt áo trước của anh. “Em đợi rồi còn anh thế nào?”

“Không sao.” Anh đáp gọn lỏn.

“Nhưng nguy hiểm lắm đó.”

“Không sao.”

“Sẽ đập trúng đầu... nếu gặp tai nạn.”

“Không sao.”

Cô bắt đầu bắt nhẩn. “Chết rồi sao?”

“Không sao.”

“...”

Thình lạng một lúc, cô tựa đầu vào lưng anh, miệng hỏi nhỏ.

“Anh có biết, cho là anh là gay hay bi, cho là anh thích đàn ông hơn đàn bà, cho là Hoàng Công với anh có quan hệ mờ ám đi nữa – chỉ ‘cho là’ thôi – thì đối với em... sẽ thế nào không?”

Mặc dù đang phóng đi trên con đường cao tốc, gió tạt vào át đi phần lớn tiếng động, cô vẫn chắc rằng anh có thể nghe thấy.

Bởi thân hình cô đang dựa vào đột nhiên căng thẳng.

Vậy nên... đôi tay nhỏ nhắn chọt siết chặt hơn. Cô lắc lắc, dúi đầu vào lưng anh rồi khẽ thì thầm:

“Sẽ không sao cả.”

Kẻ ngồi trước hơi quay đầu lại, tốc độ có phần giảm đi thấy rõ. Rồi tăng lên bắt chọt.

Nếu người nào đó đã không sao, thì tội gì anh lại có sao nhỉ?

Bóng đen quá khứ, giờ đã bị hiện tại xâm chiếm toàn phần.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 24: Lo Lắng

Đối với ai kia, hiện tại đã hoàn toàn lẩn che quá khứ.

Song đối với “ai kia” của ai kia thì... tương lai sắp sửa phủ mờ hiện tại rồi!

Đêm đó, có người trần trọc.

Nguyễn Ái không ngủ được, đã quá nửa đêm mà cứ lẩn qua lẩn lại trên chiếc giường queen size, tay ôm chặt áo khoác ngày nào người ta quên đòi lại...

Thây kệ, nhà giàu mà... tiếc gì một cái áo cơ chứ?

Chìm đắm cả ngày trong vẻ đẹp lung linh của tình yêu chóng nở, cứ ngỡ đêm về sẽ có mộng đẹp. Ngờ đâu không có vòng tay ai đó choàng qua ôm, lại thấy nhớ nhung vô cùng.

Xem ra... đã nghiện mất rồi!

Nguyễn Ái ơ là Nguyễn Ái, cứ theo đà này thì phải vào trại cai nghiện thôi, nếu như trên đời có trung tâm cai nghiện nào chữa được chứng nghiện “quái thai” cỡ đó...

Haizz...

Thở dài lần nhất, dành cho “cơn nghiện biến thái” đang hành hạ...

Haizzzz.....

Thở dài lần nhì, dành cho “trở ngại biến thái” sắp xảy ra...

Hai tay giờ cao tám danh thiếp đen tuyền lên quan sát, Nguyễn Ái thăm lo nghĩ, không biết sẽ vượt qua “trở ngại” này thế nào đây... Buổi chiều về đến, chưa kịp lan tỏa niềm vui cùng những người trong nhà, thì vú nuôi đã dội cho một gáo nước lạnh:

Lúc trưa, có một người đàn ông đến tìm cô, tự giới thiệu là luật sư riêng của Võ Gia Hùng.

Haizzzzzzzz.....

Tuy tự tin có thừa, nhưng cô cũng đâu phải superwoman. Đứng trước một nhân vật tầm cỡ trong thế giới ngầm, nói không sợ thì thật là láo quá. Cô đã y theo danh thiếp để lại và mạnh dạn gọi lấy con số mạ bạc. Cuộc đối thoại thoạt vốn rất chóng vánh, chẳng có gì đáng nói. Đại khái là mời cô đến văn phòng của ông tại building X để gặp ông chủ lớn. Thật đúng với phong cách của người quyền-thế-có-thừa, gặp mặt thì đến nhà cho rồi, còn bày vẽ luật sư này nọ. Cô tuy có chút lo, song cũng không quá kinh hãi. Trước sau cũng đến, đến sớm một chút lại càng tốt.

Duy có một điểm rất không ổn.

Cô nheo mắt lại, nghĩ ngợi sao đó bèn ngồi bật dậy, người cúi xuống chiếc bàn nhỏ kế giường, tay mở tủ lòi ra một xấp hồ sơ dày cộm. Trong đấy có hầu hết các thông tin về Võ Chính Luận, từ mẫu giáo học ở đâu, lớp 6 giật giải võ thuật gì, cho đến những con người dù quan hệ rất nhỏ với anh cũng được liệt kê chi tiết. Lật lật một hồi, mắt cô dừng lại ở một nhân vật, mà lúc này càng nhúu lại.

Cô mất thêm gần một giờ để xem qua một số nhân vật khác, sau đó đóng tập hồ sơ và dứt khoát đứng dậy. Những thông tin này vốn chỉ là vỏ bọc bên ngoài, bỏ tiền thuê bất kỳ thám tử loại ba nào cũng có thể tìm ra. Nhưng có một vài điều, e rằng chỉ những người đã quá quen — nhưng lại chọn mắt nhắm mắt mở — hệ thống nhân sự của tập đoàn — hay nói đúng hơn là tổ chức Võ Gia, thì mới có thể giúp cô giải mã.

Cô mở cửa phòng, toan đến phòng Vương Đăng Khoa. Thật sự là việc không thể chờ đến sáng. Giữa đường sực nhớ ra ông ta vốn đang công tác tại thành phố Y, thế là tui nghỉ quay về. Tuy nhiên, đến góc queo ở sảnh dưới thì va vào một người.

“Vú!” cô la khẽ, tay đỡ lấy thau nước trên tay bà. “Vú làm gì giờ này chưa ngủ?”

Nhìn thấy vẻ lúng túng trên khuôn mặt người đàn bà khắc khổ, cô nheo mắt lại đầy nghi ngờ, cúi xuống vật trong tay bà thì vỡ lẽ.

“Vú! Đây là gì? Vú bị thương sao?” cô hốt hoảng nắm chặt vai bà, mắt kinh hoàng khi nhìn xuống thau nước đỏ thẫm. Nếu không nhờ chiếc khăn trắng nhuộm máu nổi lênh bênh, thì trong ánh đèn mù mờ này, còn lâu cô mới nghĩ ra được đó là máu.

Bà lắc đầu nguầy nguậy, đoạn gấp rút đẩy cô lên lầu. “Làm gà thôi. Con về phòng ngủ đi! Sáng ra sẽ không có gì nữa!”

Nguyễn Ái nhìn khuôn mặt khổ não của bà, rồi — một cách kinh ngạc — lặng lẽ gạt đầu và bước lên. Cô sống đủ lâu với người đàn bà này để biết rõ bà đang vô cùng bế tắc, nếu không thì sao lại đưa ra cái lý do vớ vẩn như vậy? Bà sẽ không hé môi đâu, mặc cho cô ra sức gạn ép.

Và người có khả năng khiến bà im lặng như vậy thì chỉ có một.

Đợi một lúc lâu, khi bóng bà đã khuất sâu dưới bếp, cô mới rón rén bước xuống sảnh dưới, theo đường hành lang bên hông và tiến sâu về khu vườn sân sau. Nói thật, gọi là vườn cho sang trọng, chứ nó chẳng khác gì một khu rừng nguyên sinh cỡ nhỏ. Cỏ mọc cao lên đến gối, dây leo bò trườn khắp nơi, côn trùng rần rỏi sinh sôi nảy nở, kinh khủng vô cùng. Vì bản tính thích sạch sẽ, lần quyết tâm bảo toàn sắc đẹp của mình, Nguyễn Ái có thể nói là chưa bao giờ đặt chân ra đây, và lại vào ban đêm nữa chứ!

Thế nhưng, chỉ có màn đêm mới khiến cô chú ý đến ánh đèn vàng vọt hắt ra từ khe cửa hơi hé mở. Căn nhà kho cũ kỹ nơi xó vườn đó lại có người ở hay sao?

Thật ra mà nói, bước vào một khu rừng đầy rắn rít ruồi muỗi vào ban đêm, lại còn dấn thân vào nơi có khả năng chứa chấp một kẻ lạ mất máu gần chết, thì quả thật không phải việc làm của một người sáng suốt.

Song, Nguyễn Ái biết kẻ đó hoàn toàn không lạ chút nào, và tuyệt nhiên không thể bỏ mặc.

Đẩy cửa ra thì mùi cồn gắt mũi đã xộc lên, vào sâu thêm thì trông thấy đồ đạc ngổn ngang, bừa bộn, chăn đệm rải rác trên sàn. Cách bài trí vô cùng quen mắt, dứt khoát là phong cách Nhật Bản. Cô tiến thẳng đến nhân vật ngồi ngã đầu ra tẩm bình phong, khuôn mặt trắng bệch, miệng thở dốc, máu rỉ ra đỏ thẫm trên cánh tay được băng bó kỹ lưỡng.

Chợt vỡ lẽ.

Giọng cô thoát ra có phần phẫn nộ, có phần run rẩy. Lo sợ đã áp đảo cả sự ngạc nhiên đáng ra nên có.

“Ông không phải đang ở vùng Y chủ trì hội họp? Sao bây giờ lại trốn nơi đây tỵ tử?”

Đôi mắt Vương Đăng Khoa mở bừng, ông bật người đứng dậy, song có lẽ mất máu quá nhiều, nên lại chao đảo ngã xuống đệm. Nguyễn Ái cắn môi nhìn ông, không lại đỡ cũng chẳng lùi bước, cảm thấy mất tự nhiên ghê nơi. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ trông thấy một Vương Đăng Khoa... không uy nghi, không mạnh mẽ như thế này. Nhất thời không biết phản ứng thế nào, bèn chậm rãi tiến đến chiếc đệm đối diện và ngồi xuống.

“Con...” Vương Đăng Khoa chống đỡ thân bằng cánh tay lành lặn của mình, biểu hiện có phần giãn ra đôi chút khi trông thấy sự bất ổn trên gương mặt xinh đẹp “...đang lo cho chú sao?”

“Dĩ nhiên rồi,” cô nói mà không thêm suy nghĩ. “Ông nghĩ tôi là người máy à? Dù tôi có thù với ông thật. Nhưng sống chung lâu thế này không lẽ nào không có tình cảm?”

Vương Đăng Khoa sửng người ra vài giây, chút màu sắc đã trở lại trên gương mặt trắng bệch. Tuy những lời cô nói vô cùng mâu thuẫn – đến độ buồn cười, ông biết chúng đều rất thật lòng.

Đáng ra thì... ông đã nên hỏi câu này từ lâu mới phải.

“Vớ lại,” cô ung dung tiếp lời, chẳng hề chú ý đến sự nóng ấm trong mắt ông, chân mày ngày càng nhíu lại trước vết thương vẫn còn rỉ máu, “ông cũng là ‘cơm áo gạo tiền’ của tôi nữa.”

Vương Đăng Khoa bật cười yếu ớt.

Thế rồi, cả hai cứ ngồi đó nhìn nhau đến gần năm phút. Chẳng ai nói gì.

Nguyễn Ái biết rõ ông sẽ chẳng chịu giải thích, nên cũng không muốn hỏi han dư thừa, song lại không cam lòng rời đi.

Vương Đăng Khoa quá rành bản tính bướng bỉnh của cô, tuy không hỏi nhưng cô sẽ không chịu rời khỏi, thế nên cũng chẳng buồn mở miệng xua đuổi.

Đây là chuyện xảy ra khi ta hiểu đối phương quá rõ... (= __ =)

Sau một lúc, thần sắc ông dần dần hồi phục, vẻ oai vệ pha lẫn tính tự quan trọng lại không hện mà quay về. Vương Đăng Khoa ngồi thẳng dậy, tay đan vào nhau ra chiều đầy mực đích, giọng cũng có phần cứng rắn hơn rất nhiều.

“Thế nào? Hôm nay là chuyện gì?” ông hỏi với sự uy nghi thường ngày, vẻ mặt đầy am tường, như thể đây là lần thứ n cô đến vòi vĩnh ông thứ này điều nọ.

Nguyễn Ái cắn môi được vài giây, mắt ngó Vương Đăng Khoa đầy do dự. Chuyện cái khí giới gì? Ông ta chỉ đang đuổi khéo cô mà thôi. Xem ra thật sự không muốn giải thích rồi. Cơ mà, không cần giải thích cô cũng đoán ra: chuyện ít nhiều có liên quan đến Maiko Matsumoto.

Vì bà ta là mẹ của cô.

Và chuyện đã dính đến Maiko Matsumoto thì tốt hơn không nên dây vào.

Đúng là... lo lắng này chưa xong, lo lắng kia lại ập đến...

“Nhìn thấy ông như thế này thật không có hứng hỏi,” cô đáp cộc lốc, vẻ mặt cau có.

“Coi nào, không phải gấp lắm sao? Nếu không thì con cũng không nửa đêm thức giấc chạy lung tung khắp nhà thế này.”

Cô thở dài, mắt khẽ nhắm lại.

“Ông có thể nào đừng đi guốc trong bụng người ta quá được không?” cô hơi nhăn nhó. “Như thế này thật mất vui.”

“Không cần tìm hiểu thì tự con cũng nói toạc ra thôi,” ông bình thản đáp, mắt đượm nét cười. “Có gì khác biệt sao?”

Haizz... cô lại thở dài nữa, lần này càng dài hơn...

Khuất phục rồi. Đây chính là cách Vương Đăng Khoa điều khiển tình huống, lẫn những con người vô tình kẹt lại trong đó. Ông thích tạo cho bản thân cảm giác được nắm giữ sức mạnh, làm chủ được vấn đề — cũng là điều duy nhất cô học được từ ông: khả năng kiểm soát tình thế.

Mà... một kẻ nghiệp dư thì làm sao đánh bại chuyên gia được?

Thế nên, cô cũng đan tay lại đặt trên đùi, thân người hơi ngã về phía trước, giọng nói toát ra đầy uy lực, đủ để đối phương hiểu được tính quan trọng của vấn đề sắp được đề cập.

Vì đây vốn dĩ không phải chuyện vôi vĩnh thường tình.

“Tôi muốn biết thêm về một người. Và ông là người quen duy nhất có thể giúp đỡ.”

* * *

Đối với Nguyễn Ái, cuộc sống vẫn trải qua êm đềm.

Cho đến tận hai ngày sau.

“Xin mời đi lối này.”

Nữ thư ký dịu dàng ân cần hướng dẫn cô vào trong, tháp tùng cô lên tận lầu 24, rồi không hề ra theo mà chỉ gạt đầu cúi chào khi bấm thang máy trở xuống.

Nguyễn Ái nhìn quanh, không gian trống vắng, tĩnh mịch một cách lạ thường, một chiếc bàn tiếp tân cũng không có. Xem ra, đến tám tầng này thì cũng chỉ có người được mời mới có tư cách bước chân lên.

Cô rảo bước nhanh và dứt khoát về phía văn phòng duy nhất ở cuối dãy hành lang.

Lại lo lắng. Nhưng không phải dành cho sự kiện sắp xảy ra.

Vốn là... cô đã cố tình giấu giếm ai đó chuyện “được” mời đến gặp mặt. Biết sao được, rõ ràng cái lý do từ chối đến nhà anh chiều nay của cô đúng là hơi vớ vẩn... Cũng may anh không phải phụ nữ, nên cũng không cách nào nhìn ra được cô đang nói dối. Đây là một trong những số lần hiếm hoi đòi hỏi thuật dối trá của cô, và Nguyễn Ái không dễ chịu chút nào khi sử dụng nó — mặc dù khả năng lừa tình của cô cũng không đến nỗi tệ.

Song, thà là cô trăn mắt nói láo, còn đỡ hơn lôi anh vào chuyện này. Cô thật sự không muốn để anh đối mặt với con người này. Cả đến gần trong chu vi 100 mét cũng không.

Haizz... Có phải khi yêu, con người ta bắt đầu trở nên chuyên nghiệp hơn về các vấn đề mang tính phỉnh lừa...?

Không thèm gõ cửa, cô vịn nắm tay đẩy vào, ung dung bước đến ngồi xuống chiếc ghế tiếp khách. Đối diện cô, qua mặt bàn đen tuyền chất đầy hồ sơ, thống kê và ngay cả một tách cà phê uống dở; là một bóng người ngồi quay lưng, mặt hướng về cảnh đô thị sầm uất bên dưới tòa nhà.

Cô hơi nhăn mày, vốn chúa ghét loại kiến trúc “lỗ lồ” này. Đúng là khuyến khích người nhảy lầu tự tử mà! — Cô thầm nghĩ khi nhìn lướt qua cả một mặt phòng được che phủ bởi dãy cửa kính 5 ly.

Sự bất bình này cũng dễ hiểu thôi, Nguyễn Ái vốn mắc chứng sợ độ cao.

Mất hướng về chiếc ghế đen và con người vẫn quay lưng về phía mình, cô hít vào nhe nhẹ, rồi bình đạm lên tiếng.

“Chào ông, Hoàng Công.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 25: Ván Bài Lật Ngửa

Ngay từ lời lẽ đầu tiên, Nguyễn Ái nhà ta đã định tâm chơi một “ván bài lật ngửa”:

“Chào ông, Hoàng Công.”

Nhưng có kẻ thì lại thích món bài “truyền thống” hơn. Vì thế cứ ra về đại gia, chẳng chịu vào ván đề cho nhò...

Sau một lúc tưởng chừng vô tận, kẻ này bấy giờ đây mới chịu quay người lại, tư thế nhàn nhã, phong độ thư thái không kém gì một ông hoàng.

Gõ gõ cây viết mạ vàng vào khớp ngón trở, gã đàn ông hơi chồm người về phía trước, chân mày nhướn lên ra chiều thất vọng khi trông thấy sự thiếu-ngạc-nhiên trên gương mặt non nớt, thái độ hết như vừa bị tước mất một trò vui vốn đã được hứa hẹn trước.

“Nguyễn Ái. Xem ra tôi cũng không cần tự giới thiệu mình với cô rồi.”

“Không cần,” cô gật đầu đồng tình, có hơi bất nhẫn.

“Cô xem ra không ngạc nhiên chút nào khi người đối diện không phải là ngài chủ tịch Võ Gia,” Hoàng Công điềm đạm nói, đoạn ngược lên nhìn cô một cách đầy hứng thú. “Không lẽ đã biết trước người ngồi đây sẽ là tôi?”

Nhìn về mặt giả vờ hứng thú của con người này, độ bất nhẫn trong cô lại càng dâng cao. Chứa à, cô ước gì mình có thể phang mạnh túi xách vào mặt gã một phát, sau đó bay ngay đến nhà Chính Luận.

Cơ mà... đó chỉ là ước thôi. Haizz...

“Võ Gia Hùng thì cần gặp tôi làm gì? Có gặp thì sẽ mời ngay Vương Đăng Khoa. Nói chuyện với một con bé mười-tám phỏng có chút logic gì với mấy bậc đại gia?”

“À,” đôi mắt Hoàng Công lóe lên tia nguy hiểm — tuy không lộ liễu, miệng nở một nụ cười nhỏ phảng phất sự kinh ngạc. “Một cô bé thông minh.”

“Cảm ơn.” Cô đáp gọn lỏn, thân người tựa ra ghế, mắt nhìn thẳng vào đối phương không hề né tránh — rồi lạnh lùng thêm vào. “Nhưng tôi sẽ cảm kích ông hơn nếu chịu vào thẳng vấn đề chính. Ông thấy đó, tôi không thích mấy trò xã giao nhạt nhẽo này.”

“Cô có vẻ không thích tôi lắm nhỉ?” Hoàng Công ngã người ra, khoanh tay lại và nhíu mày, ra chiều sững sốt lắm — mặc dù trên miệng vẫn nở một nụ cười hòa hảo.

“Ừ.”

“Trả lời nhanh như thế, cô không cảm thấy quá thất lễ sao?”

“Người thất lễ là ông,” cô thờ dài chán chường. “Tôi nghĩ bản thân đã không thể rõ ràng hơn nữa cảm giác của mình về những lời xã giao dư thừa này. Vào vấn đề đi.”

“Thẳng thắn lắm,” Hoàng Công lại mỉm cười. “Tôi thích những con người như vậy.”

“Và đừng nói láo,” cô lườm hắn. “Làm ơn.”

Giám đốc Hoàng có vẻ khựng lại đôi chút, mắt hơi nheo như để đo lường đối phương. Hắn vốn không quen với những dạng người sắc bén như vậy. Đừng nói là cô gái này không hề bị đe dọa bởi phong thái kẻ cả, ngay đến chút dè dặt trước người lạ cũng không buồn thể hiện. Sự bất nhẫn và tính tình thẳng thắn rất hợp với cái tuổi nông nổi, nhưng tự tin rực cháy trong đôi mắt to tròn lại nói lên một câu chuyện hoàn toàn khác. Xưa nay, Hoàng Công lúc nào cũng là kẻ khiến người đối diện bối rối, tuyệt nhiên chưa bao giờ bị đối phương phớt lờ sự mỉa mai tinh tế của mình như vậy.

Nửa phút trôi qua trong căng thẳng. Cuối cùng, hắn nhấc tách cà phê lên, chậm rãi từ tốn mở lời.

“Xem ra, tôi có thể thấy được vì sao Chính Luận thích cô đến thế. Nội tâm trầm cảm như cậu ấy, dĩ nhiên sẽ bị thu hút bởi một người năng nổ bộc trực như cô.”

“Nội tâm trầm cảm”? (*o*)

Cái tên này... có phải đang nói về Võ Chính Luận của cô không nhỉ? Nguyễn Ái suýt nữa đã đánh rơi cả túi xách trên sàn.

Chưa kịp mở miệng phản bác thì kẻ kia đã thủng thỉnh tiếp lời. “Bởi thế, cô còn đáng lo ngại gấp mười lần đứa con gái họ Dương nghèo mạt kia.”

Đặt tách cà phê xuống, Hoàng Công thu vai, đan tay lại, chân gác qua gối, khí thế hệt người sắp tuyên phán tử hình.

“Tôi nghĩ cô hiểu rõ Võ Gia Chính Luận là người kế thừa duy nhất của dòng họ Võ Gia. Về gia thế, cô khá hơn Dương Hoàng Yến Nhi rất nhiều, song xét cho cùng, cũng không thể đồng đường cùng chúng tôi.” Mắt phát lên, hấn hướng về cô gái đối diện với sự quyết đoán lộ liễu. “Thay mặt Võ Gia, tôi yêu cầu cô từ bỏ Võ Gia Chính Luận.”

Đưa con gái mang tên Nguyễn Ái không ngạc nhiên, không than khóc, cũng chẳng nổi giận như dự đoán. Ngược lại, trước sự khó chịu thềm kín của Hoàng Công, cô nàng chỉ lặng lẽ quan sát hấn một cách chăm chú, chốc chốc lại còn nghiêng đầu ra chiều chiêm biếm.

Cuối cùng, đến lúc hấn chắc rằng con bé đã sợ quá hóa câm lặng, dương sự lại khoan thai đứng lên, chậm rãi mở túi xách của mình, rút ra một phong bì đặt lên bàn. Đôi tay mỏng manh nhanh chóng mở nó ra, xếp lên bàn những bản hồ sơ khác nhau. Đoạn cô chồm đến, giọng nói bình hòa như thể đang báo cáo dự án với Giám đốc Hoàng Công.

“Hà Nguyễn Đan Tân,” ngón tay chỉ lên bảng hồ sơ đầu, móng tay gõ nhẹ xuống, cô đều đều lên giọng. “16 tuổi, mất tích không rõ nguyên do. Cho đến hiện giờ, dựa vào nhật ký cá nhân, cha mẹ nạn nhân vẫn còn nghi ngờ con trai do bị quấy rối tình dục mà trốn chạy, hoặc đã bị kẻ quấy rối bắt cóc.”

Chỉ lên bản thứ nhì, cô tiếp lời. “Thái Hoàng Sơn, 18 tuổi, tâm lý trở thất thường, hiện đang bị giam cố trong bệnh viện tâm thần. Các bác sĩ nghi ngờ là do những ám ảnh về tai nạn bị cưỡng bức diễn ra cách đây không lâu.”

Cứ thế, cô lần lượt liệt kê nội dung ba bản hồ sơ tiếp theo. Đều là những nạn nhân thanh thiếu niên bị mất tích, bị giết hay gặp tai nạn không may nào đó. Tất cả đều có can hệ đến tội danh quấy rối tình dục.

Và tất cả đều là nam.

Mắt lóe lên tia nhận thức, nhịp thở ngày càng nhanh, Hoàng Công lắng nghe những lời cáo buộc ngấm của Nguyễn Ái mà trong lòng kinh ngạc nhiều hơn lo sợ. Hắn thật không thể ngờ Võ Gia Chính Luận lại có đủ cam đảm thổ lộ hết quá khứ dơ bẩn của mình với con người này. Xem ra, tình cảm giữa họ đã quá sâu nặng...

Bí mật của hắn, bây giờ đã có người thứ năm rõ ràng.

Và Hoàng Công thì, không thích điều này chút nào.

“Cô gái trẻ,” Hoàng Công chậm rãi lên tiếng sau nhiều giây suy tính, miệng chọt nở một nụ cười mỉa mai. “Cho dù là cô có muốn đào sâu, bới móc quá khứ tội lỗi của tôi, thì cũng nên tìm những thám tử tiếng tăm hơn. Những thông tin này tuy rất đáng nể, nhưng rất tiếc,” hắn nhún vai, tay ngửa ra vô cùng tự tin. “Hoàn toàn không liên quan đến tôi.”

Nguyễn Ái ngược đầu lên, đôi mắt mở to ra chiều sửng sốt. Đoạn, cô đứng thẳng dậy, tay đưa lên che miệng như thể vỡ lẽ ra một việc vô cùng khôi hài.

“Hoàng Công à Hoàng Công, cho là tôi có khả năng đào bới điểm yếu của ông đi nữa, thì cũng không thể nào thực hiện chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.” Miệng càng cười tươi, cô khoanh tay lại và nghiêng đầu một cách tinh nghịch.

Song, chất giọng âm u kia lại không hề tinh nghịch chút nào.

“Tại sao phải mất tiền tốn sức moi móc một tội chứng cũ kỹ, trong khi tạo ra một cái mới lại dễ dàng hơn gấp vạn lần?”

Nụ cười sáng ngời ấy của vị tiểu thư nhà họ Nguyễn, suýt đã khiến Hoàng Công mất đi sự điềm tĩnh thường ngày. Cơ mặt hắn khẽ giật, răng bắt đầu nghiến lại. Nguyễn Ái tuy mang bộ dạng thiên sứ, nhưng dưới lớp vỏ nguy trang hoàn hảo – chắc chắn là một ác ma. Hắn thật sự đã quá xem nhẹ con người này, chưa hề nghĩ qua ả có thể điềm nhiên nói đến chuyện nguy tạo tội chứng vu khống cho một người như vậy – nhất là với thái độ bình thản đó.

Đàn bà, dù nhỏ tuổi đến đâu, đều mang nọc độc.

“Yên tâm,” trông thấy vẻ mặt đanh lạnh của ngài giám đốc, Nguyễn Ái lắc nhẹ đầu, nói khẽ. “Tôi không ma quỷ đến độ chỉ vì muốn đổ tội cho ông mà tự mình đi “tác nghiệt”. Tất cả những vụ án này đều đã có sẵn, dĩ nhiên mỗi vụ đều có danh sách người tình nghi nhất định. Việc thêm ông vào danh sách đó hoàn toàn không khó khăn chút nào.”

Hoàng Công bật cười khanh khách.

“Cô gái trẻ, đó thật sự là một kế hoạch tuyệt vời, nhưng cô đã bỏ sót một điểm quan trọng.” Khoanh tay lại, hắn nhếch miệng, ánh mắt lóe lên sự nguy hiểm. Rõ ràng đến giờ phút này, giữ vẹn nguyên cái vỏ hòa nhã chẳng còn là điều cần thiết nữa.

Cô nàng đã muốn chơi ván bài lật ngửa, vậy thì ván bài lật ngửa cô sẽ có.

“Đừng nói là tôi không hề can dự vào những chuyện đó. Cho dù là thật đi nữa, cô nghĩ sẽ uy hiếp được tôi nhờ vào những cáo buộc yếu ớt kia sao? Cô đã quên mất sau lưng tôi là ai rồi đấy, cô gái trẻ.”

Cô chỉ lắc nhẹ đầu. “Tôi chưa hề quên.”

“Vậy cô tính làm gì? Gửi những thông tin này cho báo chí với những lời ám thị vô căn cứ?” dừng lại, hấn chọt cười rộ hơn. “Cô nghĩ xem có tờ báo nào dám xúc phạm đến Võ Gia không?”

“Báo chí? Không, không,” Nguyễn Ái lắc đầu, bình thản giải thích tiếp. “Tôi tự biết bản thân không có đủ điều kiện để chọi lại ông. Tại sao phải làm một điều vô ích như thế chứ? Sẽ có người thay tôi làm tốt mọi việc.”

Mắt Hoàng Công nheo lại.

Thả người xuống ghế, Nguyễn Ái lại một lần nữa nở nụ cười hòa nhã, song đáy mắt — lần đầu tiên trong ngày — lóe lên sự thâm hiểm hiểm hoi khi thốt ra ba chữ quyết định:

“Hoàng-Thạc-Dã.”

Đôi mắt Hoàng Công trong phúc chốc mở to, cả thân người hấn đông cứng.

“Hoàng Thạc Dã, à... phải gọi là gì nhỉ? À, đúng! Là ‘công lão nguyên thần’ của tổ chức Võ Gia; dẫn đầu các hoạt động ngầm tại Nhật; vị trí trong tập đoàn chỉ đứng sau chủ tịch Võ Gia Hùng. Và còn gì nữa...?” cô nhăn nhăn mũi, tay sờ cảm ra vẻ băn khoăn, rồi đột nhiên quay sang Hoàng Công với đôi mắt đầy ám thị. “À đúng! Hoàng Thạc Dã lại rất ghét một ai đó – một kẻ ngẫu nhiên mang cùng họ, vẫn luôn tranh chấp với mình bấy lâu nay!”

Cô nhìn một Hoàng Công mặt mày ngày càng khó coi, nghiêng đầu đờ đẫn. “Ông nghĩ ông ta sẽ phản ứng như thế nào, trước bí mật về giới tính của Tổng giám đốc Vonga? Thêm vào, có đứa con gái rồi hơi nào đó lại đã vẽ sẵn ra đường, ông nghĩ Hoàng Thạc Dĩ có hai tay đón nhận món quà hậu hĩnh này không? Võ Gia là một tổ chức mang tính truyền thống cao. Thử tưởng tượng nếu cái tin Hoàng Công là một người đồng tính được tuyên truyền, kết hợp với những tội lỗi dơ dáy ông đã gây ra, Võ Gia rồi sẽ đối đãi với người này như thế nào? Tuy tôi không có khả năng khiến những tội danh kia trở nên xác thực, tin rằng với khả năng của Hoàng Thạc Dĩ, việc đó không khó khăn bao nhiêu...”

Đôi bàn tay đặt trên mặt bàn đen tuyền nắm chặt lại. Tâm trí Hoàng Công giờ đây đang dao động giữa hốt hoảng và căm phẫn. Có nằm mơ hán cũng không ngờ kẻ dồn mình đến trạng thái này lại là một đứa con gái mới bước qua ngưỡng cửa mười tám.

“Cô có biết mình đang đùa với lửa không?” Hoàng Công gằn giọng.

“Biết chứ. Bởi thế mới phải nhọc công cả đêm nghĩ ra phương pháp chữa cháy,” cô tỉnh bơ đáp.

Bàn tay lại càng siết chặt, có phần run rẩy.

Nguyễn Ái lặng lẽ đứng lên, thu dọn lại những thứ trên bàn, mặc kệ ánh mắt như dao cắt theo dõi theo từng hành động của mình đầy đe dọa. Cô gài lại phong bì, tươm tất đầu đó rồi đẩy chúng đến trước mặt Hoàng Công.

“Cái này tặng ông. Một bản nữa đã được gửi vào một hộp trữ thư nào đó, nếu vào một ngày nhất định tôi không có mặt để nhận lãnh,

thì nó sẽ được tự động gửi đến địa chỉ của Hoàng Thạch Dã.”

“Chùng nào mà Hoàng Công ông còn đủ tinh khôn để giữ tay sạch sẽ trong việc giữa tôi và Võ Chính Luận, bí mật này sẽ mãi là bí mật.”

Lời nói thoát ra tuy rất vô tư, nhưng cả hai đều hiểu ý nghĩa đe dọa nằm phía sau. Nguyễn Ái quả thật đã chuẩn bị chu toàn trước khi đến đây. Và dĩ nhiên, sự an toàn của bản thân cũng nằm trong những toan tính tinh tế kia.

Đến cuối cùng, Hoàng Công quá bế tắc, đành ngồi nhìn cô gái trẻ khoác giở toan ra về mà không dám động đậy. Vì nếu hấn cử động dù chỉ một chút, tin rằng sẽ không kiềm nổi mà dùng tay trần siết cổ con người này đến nghẹt thở. Hấn cần cô ả cút xéo lập tức, để bản thân có thể bình tâm và suy nghĩ kỹ hơn về vấn đề khó khăn trước mắt...

Thế nhưng, Nguyễn Ái dù đã tư trang đầu vào đó, vẫn chưa chịu rời đi. Cô hít một hơi dài, sự âm hiểm ẩn chứa trong những nụ cười rạng ngời vài phút trước đây chớp mắt đã tan biến.

Thay vào đó là... dáng vẻ đờng đảnh được bộc lộ trần trụi. (=o=)

Vỗ tay, cô thở mạnh và nói lớn. “Thế là xong phần phim hình sự!” Trùng mắt ngó Hoàng Công, cô hạ giọng. “Giờ là đến kịch Hàn Quốc đây!”

“Ông!”— Nguyễn Ái chống nạnh, mày nhíu lại dữ dội, một tay chỉ thẳng vào Hoàng Công — “Bản thân được trời ban phước mà không biết hưởng! Đẹp trai lòng lộng thế này, sao không chọn người yêu mình mà đi yêu lại hả? Sao cứ phải bám lấy quấy rối Chính Luận

của tôi hả? Người ta đến cả bi còn không phải, ông có biết không hả? Không những thế, lại còn biến thái hết cỡ, đi thích con của bạn trai mình — cơ mà, dùng hai từ ‘biến thái’ trên ông thì sỉ nhục cho tình yêu của tôi quá! (^^)” Đúng rồi, phải gọi là bệnh hoạn mới đúng! Mốt có ra đường đừng tự nhận là gay, biết chưa hả?! Xấu mặt cho cộng đồng đồng tính quá đi mất! Đã nghe rõ chưa hả? Hoàng Công-Công?”

=o=

Thở dốc, cô hát tóc một cách kiêu cạo rồi quay người đi một nước ra khỏi gian phòng, mắt chẳng thèm lướt qua phản ứng của kẻ vừa hứng trọn “đòn oanh tạc” từ mình.

Vì... trong lòng người nào đó đang bâng khuâng, không biết mình có quá lạm từ “hả” hay không...

Vốn là... chỉ tại mấy bộ phim Hàn Quốc vú hay rủ rê cô xem mà ra cả...

Nên, đầu óc chẳng còn chỗ chú ý đến nhân vật giờ đây đã chuyển màu xanh tím phía sau cánh cửa bẽ thế.

Đứng trong thang máy, sau “trận cuồng phong bão táp” trong văn phòng Tổng Giám Đốc, kẻ-khiến-người-tím-mặt kia lại chỉ có một suy nghĩ duy nhất trong cái đầu xinh xắn của mình lúc bấy giờ:

“Nếu sau này không làm thợ làm bánh, thì sang Hàn đóng phim vậy.”

(*o* toàn tập.....!)

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 26: Hoàng Thạc Hy

Sau sóng to, biển sẽ thình lạng.

Song, ở một vương quốc rộng lớn như Tình Ái, dù trong thời “thái bình thịnh thế,” thì thình lạng hoàn toàn vẫn còn là một lý tưởng xa vời lắm...

Nguyễn Ái trước giờ luôn rất tự tin, đến độ khiến người xung quanh khó chịu. Vậy mà, không hiểu sao trong tình cảm của chính mình, lại lung lạc đến khó tin. Hôm nay thôi, cô vẫn tự nhủ mình được người bạn trai hết mực thương yêu. Hôm sau, lại ngồi nghếch ra tự hỏi không biết hẳn có phải bạn trai mình không nữa.

Haizz...

Chẳng là, người ta lúc nóng lúc lạnh, làm cô cũng chẳng biết đường mà phản ứng. Mới hôm kia thôi, còn bắt chọt vén tóc hôn nhẹ lên môi cô giữa tiết học, ngay lúc cô đang hí hoáy viết viết chép chép tài liệu cho anh. Lúc ngẩn ngơ quay sang thì người ta lại gục đầu xuống... ngủ, lôi cả bàn tay của cô mà gối đầu lên. Thật... đáng yêu hết sức! (>w<)

Vậy mà hôm sau, khi cô nhỏ nhẹ ngỏ ý muốn chuyển sang khoa của anh học, thì mặt mày kẻ nào đó lại tối sầm, dừng dưng phán một tiếng “không” cụt ngủn, rồi quay lưng đi mất bóng. Cô đứng tần ngần nơi đó, bộ óc dù siêu việt cũng chẳng hiểu nổi người ta nghĩ gì. Đẳng nào cũng mới vào năm đầu, cô cũng chỉ học để lấy cái

bằng cho bằng anh bằng chị; tại sao không thể học cùng ngành với anh? Người ta vốn muốn sau này có thể san sẻ cùng anh trong công việc cơ mà...

Nhận ra mình thuộc dạng “ngu đại siêu cấp” trong tình yêu, thế là không biết làm sao, đành quay qua hỏi ý các vị sư tỷ. Mai Loan bảo vì cô chưa thể hiện đủ thâm tình, Ngọc an rằng cô phải bắt đầu ăn diện lại. Lời khuyên thì cô chấp nhận, nhặt nhạnh của người này một ít, kẻ kia một tẹo. Đến cuối cùng, đột nhiên nhận ra cái kẻ phiền hà hay theo đuôi mình là ý kiến thâm sâu nhất.

Đặng An Thi, kể từ sau vụ việc công khai thân phận Alclubmaster, giờ đây cũng công khai... bám luôn đuôi cáo. Tính tình con người này lạ kỳ, bình thường xa cách ít nói, đến khi mở miệng rồi lại là... một câu chuyện khác. Cô nàng đã từng tuyên bố hùng hồn ở bàn ăn của Ác Ma rằng: lý tưởng đời này là trở thành một phụ nữ tuyệt vời như Nguyễn Ái. Văn Thành lúc đó suýt đã sặc vì cười.

“Chắc là vì hai người cứ dính nhau kè kè đó. Nghĩ xem, đàn ông đó giờ ghét bị phụ nữ bám sát... họ cảm thấy ngộp thở. Một ít không gian sẽ tốt chị ạ, làm tên đó càng nhớ nhung chị hơn...” An Thi ra về am tường, gật gật gù gù trong một lần ngồi chờ Chính Luận cùng cô.

Nguyễn Ái ngẫm nghĩ, thấy cũng có lý. Ngày trước khi bị đàn ông bám đuôi cô cũng phiền hà vô cùng. Với lại, sau lần... suýt vượt rào, Chính Luận cũng chẳng... “táo bạo” như trước nữa, cùng lắm là... phớt nhẹ qua môi cô, hay má, hay trán... sự nhiệt tình trước đây dường như đã tắt ngấm.

Trong lòng... có chút hoảng hốt, phải chăng người nào đó đang chán cô...?

Có kẻ đã từng nói: “Tình yêu vốn tự nhiên như hơi thở.” Đúng là nhảm nhí! Nếu tình yêu là hơi thở, thì kẻ yêu nhau trong thiên hạ này đều bị suyễn hen cả rồi!

Thế là thay vì đến nhà Chính Luận làm bánh như thường ngày, cô lại to gan theo An Thi đến Parkson shopping.(Đúng gan to thật^^)

Phong cách của cô nàng tài nữ rất đặc biệt, đồ chọn vào không phải sơ-mi đen thì cũng váy dài xám, màu sắc ảm đạm ử ử. Con người này mà đổi được sở thích cho cô thì tuyệt. Ít ra sau này trang phục của cô sẽ không làm phật lòng Chính Luận nữa. Ngang qua một shop quần áo sặc sỡ, kiểu dáng trẻ trung nhí nhảnh, An Thi đứng lại, nhìn chăm chăm vào chiếc váy bong bóng màu hồng phấn trên bục trưng bày với đôi mắt nửa thèm muốn, nửa buồn bực.

“Muốn thử à?” Nguyễn Ái đứng kề bên hỏi.

“Dạ,” An Thi thành thật đáp, mắt hướng về chiếc váy cocktail với sự mong đợi mỗi mòn. Nguyễn Ái nhìn hết cô một lượt từ trên xuống dưới, rồi lắc đầu. “Đúng là ‘đồ không chọn người’.”

“Em biết chứ,” An Thi thở dài, quá rõ dáng người cao ráo, thôn thẳng của mình vốn không tài nào hợp với những dạng áo quần phong cách búp bê. Lại thêm nước da nâu bóng không tài nào dung hòa nổi với voan trắng và hồng phấn. Vì thế dù rất thích, chẳng bao giờ cô dám động đến thể loại này. Nhưng con gái lạ ở chỗ, biết là chẳng vừa nhưng vẫn cứ thích.

Chưa kịp thở dài thì Nguyễn Ái đã nắm tay kéo cô vào. An Thi ngạc nhiên, có phần chống cự. “Vừa nãy chị bảo đồ... không chọn em mà?”

Kháng cự thế thôi, xét về quyết tâm thì sao cô địch nổi Nguyễn Ái, thế là bị lôi vào phòng thử. Nguyễn Ái bảo cô tự thay vào, xấu đẹp gì thì cũng bước ra, rồi cô trở ra ngoài dặn dò nhân viên bán hàng điều gì đó...

Rèm cửa vừa mở, An Thi đã thấy hồi hận khôn cùng, vốn là khi bước vào cô chỉ lo nhìn ngắm chiếc váy, chứ nào chú ý đến lượng khách đông đảo trong shop — giờ đây đều đổ vào cô những ánh mắt pha lẫn giữa thương hại và châm biếm. Đã biết là không hợp mà! Tại sao chị Ái phải kéo cô vào đây làm trò cười cơ chứ...? Xấu hổ quá đi!

Toan quay lưng bước vào thì một bàn tay giữ lấy vai cô, quay lại thì trông thấy “nguồn gốc của mọi tội lỗi” đứng ỳ ra đấy với nụ cười tự tin và ánh mắt cương nghị. Ngó xuống vật trên tay người ấy, An Thi trong một giây bỗng sững ra như tượng.

“Đúng là ‘đồ không chọn người’ thật,” Nguyễn Ái nghiêng đầu, đáy mắt lóe lên sự hứng thú khó hiểu, lưỡi kéo trên tay nhấp một cách đầy đe dọa. Cô nháy mắt. “Nhưng người, thì có thể chọn đồ, tiểu thư ạ.”

Những việc xảy ra sau đó không những khiến kẻ bàng hoàng, người hốt hoảng. Đến ngay cả đương sự cũng đờ ra, không biết phải làm gì khi hồ ly xinh đẹp “xử lý” bộ cánh của mình một cách không tương tiếc. Tay áo phồng bị kéo toạt ra, ren viền cổ cũng cùng chung số phận, đến cả một bên của phần váy bong bóng đáng thương cũng bị chiếc kéo trên tay cắt xén thế nào mà bung cả

đường chỉ, trĩ xuống thảm hại. An Thi thấy lúng túng ghê nơi, cảm giác như nàng lọ lem bị người chị kể xé rách áo váy trước buổi dạ hội.

Sau một lúc, “người chị kể” đứng thẳng dậy với vẻ đắc chí trên mặt, tay phải nhẹ những mẩu chỉ thừa lấm tẩm trên ngực áo, đoạn hai tay giữ vai và xoay người cô lại tắm gương toàn thân.

“Nào, giờ thì chỉ cần đem đến tiệm may váт sửa lại những đường cắt là xong.”

Đặng An Thi ngỡ ngàng.

“Chị kể”... hóa ra lại là bà tiên đỡ đầu!

Tay áo và ren cổ được bỏ đi, bờ vai gầy và cái cổ thon của cô bỗng trở nên nổi bật — thậm chí có thể nói là gợi cảm. Sự tức cười của chiếc váy bong bóng cũn cỡn trên chiều cao quá cỡ, giờ đây lại biến thành vẻ đẹp hoang dã khi phần váy voan cắt xén không-đều rũ xuống một bên gối, đem đến cho đôi chân dài của cô điểm nhấn vô cùng thích mắt.

Váy bong bóng thì vẫn là bong bóng đấy, nhưng An Thi thì lại chẳng là An Thi thô kệch của thường ngày nữa rồi!

Chưa kịp mở miệng cảm thán hay quay sang ôm chầm người “chị kể” thiên tài tột đỉnh, tiếng vỗ tay từ phía sau đã vội chen vào phá bình.

“Ấn tượng thật!”

An Thi và Nguyễn Ái quay lại, trông thấy một chàng trai với khuôn mặt baby và quần áo kiểu cách đang chậm rãi tiến đến. Rồi không

hẹn mà cả hai cùng thốt lên đầy ngạc nhiên:

“Hoàng Thạch Hy?”

Ngạc nhiên cũng phải. Sự xuất hiện của Casanova trong một shop quần áo nữ đã lạ, vật trên tay hắn còn gây kinh ngạc hơn: một chiếc váy cocktail trắng toát.

Chẳng ngạc nhiên vì bị nhận ra, nhân vật trung tâm chỉ lẳng lặng đưa vật đang cầm đến trước mặt kẻ vẫn đang lăm le cây kéo lớn, không quên kèm theo một nụ cười xiêu lòng người.

“Cô có dáng người rất gần với bạn gái tôi, có thể phiền cô thử giúp chiếc váy này được chứ?”

Nguyễn Ái hơi chau mày. Bạn gái hắn? Không phải là hoa khôi khoa kịch nghệ Hà Ngọc Nghi sao? Casanova hôm nay lại đích thân đi chọn đồ cho bạn gái. Quả thật chuyện lạ trên đời này không ít, mà lạ nhất thì toàn để cô chứng kiến.

Đang định từ chối vì cô và An Thi cũng sắp rời đi, tiếng chuông điện thoại lại inh ỏi reo lên. Nguyễn Ái từ tốn đưa tay lên ra dấu xin lỗi, đoạn gấp rút bắt máy khi nhận ra số gọi đến.

“Đang làm gì?” giọng nói bên kia đầu dây có vẻ khó chịu.

“Em đi chọn đồ giúp An Thi,” cô chậm rãi nói, cố kiểm soát từ ngữ.

Cái người đang bức bối kia im lặng vài giây, sau đó lại lên tiếng, lần này có vẻ dịu dàng hơn.

“Ở đâu?”

“Parkson. Bọn em cũng xong rồi, đang định về—”

“Ờ yên đấy. Tôi đến ngay.”

“Ờ... nhưng—”

Nói chưa hết câu thì bên kia đã cắt máy. Nguyễn Ái nhìn lom lom vào màn hình điện thoại, môi bắt đầu cong lên thấy rõ. “Gì thế này? Vẫn chưa nói là shop nào mà?” cô lầm bầm.

Cái con người này... chẳng bao giờ chịu đầu đuôi rõ ràng gì cả. Haizz...

“Thôi được, tôi giúp cậu,” không hề nhìn lên, cô lúi cúi cất điện thoại vào giỏ, một tay đưa ra chờ đón lấy chiếc váy cocktail. “Dù gì cũng không thể rời khỏi đây rồi.”

Cái kẻ nhan sắc như hoa kia giờ đang nở nụ cười thật tươi, nhất thời khiến đám phụ nữ xung quanh chân muốn nhũn ra thành nước. “Cám ơn.”

An Thi lúc này đã tính tiền xong, quay qua Nguyễn Ái với vẻ mặt đầy nghi vấn. Cô nhanh chóng giải thích rồi kéo ngay cô nàng vào giúp mình thay áo. Hai nữ nhân viên phục vụ nhìn họ khuất sau bức rèm mà tim đập thình thịch. Không lẽ lại tính gây ra một màn “xé áo” khác? Thật là tội nghiệp cho thần kinh của phận bán hàng như họ quá đi...

“Vậy,” An Thi vừa nói vừa phải căng mắt, chặt vật luôn kéo những sợi dây chằng chịt sau lưng, “tên ác ma của chị bảo sẽ đến đây đón?”

“Ừ.”

Đầu An Thi ló ra, mắt mở to khi nhìn vào Nguyễn Ái qua tấm gương phản chiếu. “Vậy mà còn thử đồ cho Hoàng Thạc Hy, chị không bị điên chứ?”

Nguyễn Ái nhú mày. “Điên chỗ nào?”

“Còn chỗ nào nữa? Ác ma của chị vốn mang độ chiếm hữu thuộc hàng cấp tính mà!”

“Vậy thì liên quan gì đến chuyện này?”

“Trời! Chị không nhớ sự việc ‘bị mất’ hồi đầu tuần à?”

Nguyễn Ái ngó xéo, tay sờ cằm ra chiều suy nghĩ. “Sự việc ‘bị mất’? Có liên quan đến chuyện này sao?”

“Dĩ nhiên rồi!” An Thi dường như nẩy lên từ phía sau.

À, sự thể là như thế này — vốn cũng đã liệt vào một trong những thời khắc mà Nguyễn Ái nhà ta đột nhiên nhận ra bản thân ngớ ngẩn nghiêm trọng, nhưng lại chọn làm ngơ vì muốn bảo toàn sự hòa bình của tâm thần mình.

Cái ngày hôm đó, vốn là sau cuộc gặp gỡ với Hoàng Công, đầu óc cô vẫn còn quẩn quanh việc xảy ra của ngày hôm trước. Bởi thế, khi thoát nghe đến cái tên “Hoàng Thạc Hy” — cháu của Hoàng Thạc Dĩ — trôi lên ở khắp nơi, đột nhiên cảm thấy hứng thú đôi chút. Văn Thành chỉ cười nhạt, rồi bảo rằng hẳn chẳng khác nào một “bình hoa di động” của trường; lâu nay hết sức tự hào về nhan sắc thuộc hàng đứng đầu Việt Duệ, và sử dụng nó một cách triệt để trong “sự nghiệp trụ lạc” của mình. Nguyễn Ái lúc đó đã vô cùng ngạc nhiên hỏi lại: “Đứng đầu? Trên đời này còn người đẹp hơn Chính Luận của em sao?”

Đáp lại cô chỉ là những nụ cười tế nhị và ánh nhìn ám thị.

Nguyễn Ái cảm thấy khó tin ghê gớm, bởi cô đã từng trông thấy ảnh của Hoàng Thạch Dã — thì chính là người đàn ông phương phi đến nhà Chính Luận buổi trời mưa hôm đó chứ ai. Làm sao mà một sinh vật như thế có thể mang cùng gien với Casanova nhỉ? Vừa lúc cái tên playboy đó từ Nhật trở về hôm nay, cô tự nhủ phải ngắm cho thỏa tò mò mới được.

Thế là Hồ Ly nhà ta cũng bắt chước hầu hết mọi sinh viên mới vào trường khác, vốn chưa có dịp nhìn thấy con người trong truyền thuyết này từ đầu năm, nên giờ đây sự tò mò dường như đã được đầy đến cực điểm. Đương sự xuất hiện từ xa đã đập ngay vào tầm chú ý của mọi người. Áo quần mốt đến mức không thể mốt hơn, tóc tai nhuộm vàng cắt tỉa vô cùng tinh tế, làn da trắng làm tôn lên trang phục phong cách Âu thời thượng và dáng người cao ráo ưa nhìn. Còn khuôn mặt thì... phải nói sao nhỉ?

Tuyệt thế mỹ nam. Chỉ có bốn từ đó.

Đến giờ thì cô đã hiểu vì sao Hoàng Thạch Hy lại được xem là đệ nhất mỹ nam của sinh viên năm đầu rồi. Fan nữ hâm mộ có phần còn vượt trên Devil Prince bởi tính cách lãng tử làm xiêu lòng người, và vẻ đẹp đang rất thịnh hành trong giới trẻ thời nay: da trắng, môi anh đào, gương mặt baby lơ lửng đâu đấy giữa nam và nữ. Nếu không phải vì cặp chân mày rậm và dáng người cao ráo, Nguyễn Ái hẳn đã nhầm hẳn là nữ.

Song, đem so với ác ma của cô thì thật là... thua xa quá! Cái cách Hoàng Thạch Hy nhếch miệng cười quả thật khiến lòng người chao đảo; song lại thiếu hẳn đi sự phóng khoáng, có phần âm u trong những nụ cười nửa miệng hiếm hoi của người nào đó... Da

trắng không một chút tỳ vết, nhưng đối với cô sao lại quá nhạt nhẽo, đáng ra thì phải tối đi vài sắc mới là hoàn hảo, như người nào đó chẳng hạn... Mắt còn phải sâu hơn này, nâu hơn này, mũi phải cao hơn này... Hệt như người nào đó...

Nhưng cô nào có biết, sự chăm chú pha chút mơ màng của cô đã khiến chính “người nào đó” tâm trạng ngày càng xấu đi, sức kiềm chế ngày càng rút cạn... Song, thay vì mở miệng quát nạt đừng nhìn nữa, hay lay động để kéo lại sự chú ý của kẻ kè bên, bàn tay người nào đó lại đột nhiên đưa ra...

...bịt mắt cô lại.

(o__O)

Thế là, sự chú ý của quần chúng chỉ trong một giây đã chuyển sang Hoàng Tử Ác Ma và hành động kỳ quái của chàng. Ngay cả bản thân Hoàng Thạc Hy cũng bắt đầu phát giác ra sự có mặt của họ, nhanh chóng rảo bước đến chào hỏi. Hoàn toàn không nghiệm ra tình trạng nguy hiểm bất ngờ của bản thân.

“Chào anh, Chính Luận,” Casanova nở nụ cười thân thiện, tay vỗ vào vai Chính Luận, thân thiết như những người bạn lâu ngày gặp lại. “Gần nửa năm rồi không gặp.”

“...”

“À,” lướt mắt đến người con gái đang được ‘ôm ấp’ theo kiểu lạ đời trong vòng tay Ác Ma, Hoàng Thạc Hy lại cúi xuống quan sát, vẻ mặt vô cùng hứng thú. “Vậy ra đây chính là nhân vật tiếng tăm đã ‘hạ bệ’ Yến Nhi nhà ta một cách triệt để — chỉ trong chưa đầy một tháng.”

Nguyễn Ái nghe thấy nhắc đến mình, bèn cựa quậy đòi được buông ra. Nhưng bàn tay đang bịt mắt cô kia lại không hề dịch chuyển. Ngược lại, còn có phần ép chặt cô hơn vào lòng.

Người nào đó đúng là luôn ‘dùng thịt đè người’ để hành động quái dị mà...

Trước sự háo hức của mọi con mắt dồn vào, devil của chúng ta chậm rãi cầm ly nước lên nhấp nhẹ, đôi mắt vẫn khóa vào mặt bàn, giọng bất chợt vang lên đầy kiêu chể.

“Biển đi. Trước khi tôi nổi giận.”

Chút ngạc nhiên lóe lên trong đáy mắt đen sẫm, song chuyển dần sang sự nhận thức thú vị khi Hoàng Thạch Hy chậm rãi đứng thẳng dậy. Một nụ cười uể oải nở ra trên gương mặt ‘khuynh thành’.

“Coi nào, Chính Luận, đừng nhỏ nhen thế chứ. Anh biết tôi không đời nào quyến rũ vợ của anh em, dù người đó đẹp đến độ nào đi nữa. Vì vậy, che mặt chị dâu lại như thế thật không cần thiết.”

Mọi người vỡ lẽ.

À... thì ra Devil Prince đang ghen với Casanova...

Cuộc sống trong Việt Duệ này ngày càng kịch tính đây!

Tay đập mạnh lên bàn, Võ Chính Luận không nói gì, cũng chẳng quay đầu nhìn người bạn thơ ấu của mình.

Đứng trước sự phát tiết bất ngờ của con người vốn được mệnh danh “tảng băng sống”, Hoàng Thạch Hy không khỏi cảm thấy thú vị vô cùng. Nhưng những kinh nghiệm đau thương thuở nhỏ đã dạy

cho anh ta biết: vào những lúc như thế này thì tẩu vi chính là thượng sách. Việc hay thì trong tương lai sẽ còn dài dài...

Ném cái nhìn chứa đầy sự khô hài thâm lặng về phía cặp đôi kỳ lạ, Hoàng Thạc Hy quay đầu rời khỏi hiện trường, lòng không khỏi cảm thương cho nạn nhân tội nghiệp vẫn còn nằm trong vòng kiềm kẹp sắt đá kia.

Đấy, là tất cả những gì diễn ra vào ngày thứ hai hôm đó.

Đến tận giờ, dù đã sau hai tuần, có kẻ vẫn còn dùng cái tên “dị-tượng bịt-mắt” để miêu tả lại dữ kiện tai tiếng này.

Nguyễn Ái rời khỏi phòng thử đồ, bước chân chậm rãi tiến về phía mỹ nam tử vẫn đang ngồi chờ, trong đầu lại miên man suy nghĩ về một mỹ nam tử khác... Cô biết Chính Luận lo sợ tên Casanova này sẽ có ý với cô, song hẳn có ý hay không là một chuyện, cô chịu hay không lại là một chuyện khác chứ...!

“Này,” đứng trước một Hoàng Thạc Hy đang chăm chú ngắm nhìn, cô đột nhiên hỏi. “Cậu không có ý với tôi đấy chứ?”

Ánh mắt người này thoáng vẻ ngạc nhiên, đoạn hẳn bật cười và lắc đầu một cách giễu cợt. “Cô đẹp lắm, nhưng không. Tôi không hứng thú với đàn bà của người khác.”

“Vậy còn đàn ông của người khác?”

“???”

“Cậu không có ý với Chính Luận của tôi đấy chứ?”

“...”

Sự giấu cợt thoát cái đã vụt tắt trong đôi mắt biết cười, một giây sau, đã biến thành nụ cười thật sự.

Là cười rộ.

“Tôi xem đó là ‘không’ vậy,” Nguyễn Ái vừa nói vừa thở phào. Tạ ơn Chúa, thật tình không muốn phải đối phó với một Hoàng Công thứ nhì chút nào.

“Nếu,” tăng háng để chặn lại tràng cười, Hoàng Thạc Hy tò mò gạn hỏi, “cô được chọn một trong hai, thì cô thà rằng tôi có ý với cô hay Chính Luận?”

“Dĩ nhiên là tôi rồi,” cô bình thản đáp rồi ngồi xuống ghế, tâm trí chú ý vào việc mang vào đôi giày bẫy-phân vừa được nhân viên bán hàng đem đến.

Một bên chân may Casanova nhướn lên, vẻ mặt đầy hứng thú.
”Tại sao?”

Ngước lên mặt-đối-mặt với Hoàng Thạc Hy, cô điềm nhiên nói.

“Không phải hiển nhiên quá sao? Một cái đuôi đẹp mã thì dễ dàng giải quyết,” phủ tay và kiêu sa đứng dậy, tiểu hồ ly dừng đỉnh tiếp lời. “Nhưng tôi lại không thoải mái mấy, nếu đối thủ của mình lại xinh đẹp hơn cả bản thân.”

Vỡ lẽ.

Khuôn mặt xinh xẻo kia lại giãn ra, để lộ một tràng cười sặc sụa khác. (Bố này giống Văn Thành ghê^^)

“Cô đang khen ngợi hay chế giễu tôi đây?”

“Cả hai.”

“Ồ?” với phong thái một chú mèo lười, Hoàng Thạch Hy đứng dậy, tay nâng cằm để cô đối diện với nụ cười gợi cảm của mình. “Cẩn thận đấy cô bé, kẻo không sẽ làm tôi đổi ý về việc giữ khoảng cách với vợ của anh em.”

Chưa kịp giằng mình ra khỏi động tác quá thân mật của con người quyến rũ này, lực siết quen thuộc trên tay đã khiến Nguyễn Ái đổ nhào về phía sau, lưng va vào một bức tường ấm áp quen thuộc...

Bỗng nhiên dấy lên dự cảm lạnh người.

Ngược lên thì quả thật, là người ấy!

...tiêu rồi! (Đúng là truyện ^w^V)

Sự xuất hiện của Võ Chính Luận đã chính thức hoàn thành bức tranh ba người kinh điển. Kẻ mục kích thì chờ xem kịch hay giữa các mỹ nam mỹ nữ, người bán hàng thì âm thầm than oán ông trời vì tai họa sắp sửa diễn ra.

“Cậu cũng cẩn thận,” đôi mắt nâu nheo lại đầy cảnh cáo, chất giọng thoát ra lại — một lần nữa — trầm đến rợn người. “Kẻo không sẽ làm tôi đổi ý, về việc để yên cho một kẻ có-khả-năng-đổi-ý như cậu.”

Rồi, lại như thường lệ, ác ma nắm tay người nào đó lôi xốc đi.
(=. =)

Trên đường không quên hất đổ cả người lẫn vật càn bước. (=o=)

An Thi sững ra một lúc, khi sự tĩnh thì vội vã thu dọn và biến khỏi hiện trường, để lại một Hoàng Thạc Hy thả mình xuống ghế, thở dài đầy kịch tính khi nhìn lại cảnh tượng bừa bộn xung quanh.

“Chạy trốn cả, để mỗi mình ở lại đây đương đầu với tồn thất. Đúng thật vô sỉ.”

Rồi, đôi môi anh đào chợt bật nở nụ cười bí ẩn.

“Nguyễn Ái, eh? Quả nhiên rất giống.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 27: Không Còn Tồn Tại

Người đời hay nói: “Giận hờn giúp người hiểu nhau hơn.”

Nguyễn Ái thì rằng: “Hiểu đâu chẳng thấy, chỉ thấy vết thương đầy người!”

Giữa khu thương xá người người tấp nập, có một người kéo tay một người lồi đi không thương tiếc, mặc cho người này da dẻ dễ bầm, hay đôi cao gót đến tận bảy phân đang nện xuống sàn gỗ đã hơi chệch choạng. Kẻ ngang qua xung quanh đều né tránh, nhưng đôi mắt lại dán vào đôi mỹ nam mỹ nữ tay-trong-tay, lòng hết sức ngưỡng mộ tuổi trẻ nóng nảy nhưng đầy nồng nhiệt của những con người mới biết yêu.

Chỉ riêng đương sự là tự biết, việc này chẳng có gì đáng ngưỡng mộ cả!

“Anh đừng nhanh như thế! Em làm sao theo kịp anh chứ?!” cô cảm thán, giọng nói gấp rút, chẳng còn hơi sức mà than đau với anh nữa. Nếu người nào đó biết thương hoa tiếc ngọc, thì đã không khiến thân người cô xuất hiện thương tích này đến bầm tím khác rồi!

Võ Chính Luận đứng khựng, khiến cô luôn đà va cả vào lưng anh. Đến khi anh quay lại, những tưởng sẽ bắt gặp khuôn mặt cau có hay vô cảm đến rùng rợn thường ngày của người nào đó.

Song, cảm xúc lộ liễu trong đôi mắt nâu ấm kia là một thứ hoàn toàn mới lạ, nhất thời khiến cô quên cả đau đớn, cả tình huống mình đang rơi vào – và cả bản thân.

Là nỗi đau.

“Cho đến khi nào... thì em mới đuổi kịp tôi đây?” cái siết tay dần dần nới lỏng, anh nhìn sâu vào mắt cô, giọng nói khẽ khàng như mật ngọt, không hiểu sao lại khiến lòng cô nhoi nhói... “Rõ ràng, em là người vùng chạy trước, tại sao... lại bị tôi bỏ lại sau rồi?”

Anh... đang ám chỉ gì?

Cô biết anh không nói về tốc độ, nhưng đầu óc lại bị ánh nhìn dày xéo của anh hoàn toàn phong bế, không tài nào suy luận logic. Anh... đang bỏ cô lại sau lưng? Cô đã luôn ra sức đuổi theo anh rồi, không phải sao?

“Nhưng” – anh nhìn vẻ bàng hoàng trên mặt cô, cười khổ não – “tôi không hề muốn em thua.”

Đúng vậy, anh từ đầu đã không muốn cô thua, bây giờ cũng thế. Trong cuộc vờn đuổi tình ái giữa hai người, rõ ràng cô đã cất bước trước. Đeo bám anh, theo đuổi anh, khiến anh yêu cô đến điên dại, rồi tự nguyện rong ruổi cùng cô trên quãng đường dài tít tắp lúc nào không hay. Song có lẽ chân anh quá dài, hay chân cô quá ngắn, mà cứ mỗi ngày trôi qua, anh cứ dần bỏ xa cô, ngoái đầu nhìn lại trông thấy cô có hơi chệch hướng, trong lòng khổ não vô cùng, chỉ muốn dừng lại chờ đợi. Nhưng trong cuộc chơi này, đôi chân không còn là của anh nữa rồi. Cho dù cô có dừng lại, thì anh vẫn hoài tiến bước, không tài nào quay lại được...

Cứ thế, anh buông tay cô ra, quay lưng bước nhanh ra khỏi cánh cửa rộng mở của thương xá sầm uất.

Mãi về sau, cô cũng không tài nào hiểu nổi tại sao mình lại sưng ra, chôn chân nơi đấy hết gần một phút. Có lẽ, những đường nét thường ngày rần rỏi trên gương mặt hoàn mỹ kia, chỉ trong vài giây ngắn ngủi ấy, sự đổi thay của chúng đã khiến trái tim cô choáng ngợp, tâm hồn trong một khắc bỗng nhiên ngừng dao động. Nỗi xót xa của những kẻ đang yêu, vốn là lây nhiễm lẫn nhau mà! ...khiến đôi mắt cô cay xè mà không hiểu nguyên do gì cả...

Bản thân một hồi, cô cũng sực tỉnh, vội vội vàng vàng chạy theo bóng hình giờ đã khuất xa sau cánh cửa. Mặt đường gồ ghề, đôi giày đang mang lại không phải dành cho những người thích chạy, thế là cứ vấp lên ngã xuống, vẹo qua xiêu lại khi ngang dọc tới lui tìm kiếm bóng anh. Nắng đổ gay gắt trên làn da trắng muốt, nhưng ai kia lòng bấy giờ còn hơn lửa bỏng, thì còn đâu tâm trí mà lo lắng về sắc diện hoa ngọc của bản thân. Cứ nghĩ, nếu cô để anh đi bây giờ, phải chăng anh rồi sẽ không trở lại nữa?

Tiếng động cơ xe máy rộ lên từ phía sau, quen thuộc đến kinh ngạc. Cô chưa kịp quay đầu lại thì bóng người áo đen cùng chiếc xe đua của mình đã lướt ngang qua, không hề quay đầu lại nhìn lấy một lần. Cố gắng chạy theo dù hiểu rằng sẽ không đuổi kịp, biết bản thân trông như một con ngó khi lấm tẩm mồ hôi, tóc tai rối bời trong bộ cánh trắng sang trọng và đôi giày hiệu đắt đỏ; song vẫn cứ chạy. Trật chân, cô suýt đã ngã nhào, một bên gót giày giờ đây cũng gãy gọng, ngược lên nhìn thì người nào đó đã cúi rạp người khuất xa từ lâu, mắt cô chứa chan thất vọng nào nê.

Bức bối trong người, cô hung hăng tước bỏ đôi giày, chân trần khập khiễng bước về hướng ngược lại trên con đường đã chạy qua,

ánh nắng đổ lửa khiến mồ hôi chảy dài trên má, cơn giận và nỗi tủi nhục vì bị bỏ rơi dâng lên khiến cổ họng nghẹn tắc. Tức! Tức đến muốn phát khóc!

Ấy vậy mà, chưa đầy năm tiếng sau, lại chóng không nổi “cơn ghen” biến thái, vội vã rời nhà đi tìm anh. (Đúng là lòng tự trọng thua loài kiến ^w^)

Đến Quang Hưng, chưa kịp lên lầu đã được cho biết anh vẫn chưa về. Cô gặt đầu cảm tạ rồi vẫn vào nhà chờ. Mỗi mòn cả ngày, cô ngã người ngủ quên trên ghế, đến khi giật mình tỉnh dậy thì đã quá nửa đêm. Vợ vội điện thoại, cô liên tiếp nhấn vào tên anh, nhưng lần nào cũng cùng một phản hồi ngoài vùng phủ sóng. Nửa ám ức, nửa lo lắng, cô gọi cho Văn Thành, song đến cả vài tiếng sau, chỉ được báo lại rằng không một ai biết anh giờ ở nơi đâu.

Anh đang chơi trò gì đây? Tại sao phải hành hạ cô như vậy? Sự việc Hoàng Thục Hy là cô có lỗi hay sao? Anh thậm chí không chừa cho cô một giây để giải thích! Nếu đây là cách mà anh có thể yêu, nó đang dần khiến cô cảm thấy ngọt ngọt...

Thở dài, cô ngã đầu trên ghế một cách khuất phục, cảm thấy nhức nhối ghê gớm. Vậy thì sao chứ...? Cô có thể rời khỏi anh sao?

Ngọt ngọt, vẫn còn tốt hơn là nín thở hoàn toàn.

Ring...

Bật người dậy, cô chộp vội điện thoại, không thềm suy nghĩ và bắt máy, khát khao được nghe thấy chất giọng trầm khàn quen thuộc – cho dù mang tính đe dọa đi nữa.

Nhưng vọng lại từ bên kia đầu dây, là giọng nói một người Nhật Bản xa lạ, tự xưng danh Kenji Takezaki — thám tử tự do Vương Đăng Khoa thuê mượn. Nguyễn Ái mày hơi chau lại, lắng nghe những lời hỏi han thân thể của người đàn ông. Con người này... không phải làm việc cho Vương Đăng Khoa hay sao? Vì sao lại gọi cho cô lúc này?

“Cô Nguyễn, tôi biết hiện giờ ở nơi cô đang là nửa đêm, nhưng tôi không có cách nào liên lạc được với Ông Vương, đành phải nhờ cô vậy,” giọng nói bên kia có vẻ khẩn thiết.

“Bây giờ ông ta đang ở Trung Quốc, có lẽ bận rộn,” cô khựng lại, có phần dè chừng. “Và thật ra ông ta đã nhờ ông làm những gì? Tại sao phải báo cáo cho tôi?”

“Ông Vương bảo trong trường hợp không thể tìm ra ông ấy, thì cô là người thích hợp để nhận tin nhất. Tôi và một số trinh thám viên khác được Ông Vương thuê để điều tra về tông tích của một người. Và xem ra, chúng tôi đã bắt được thông tin về người đó.”

“Người đó?” cô nhồm người dậy, dự cảm có phần bất an. Kể bên Nhật có liên quan đến cô đếm không quá năm đầu ngón tay, và phần lớn đều đã rời khỏi thế gian. “Tên là gì?”

“Maiko Matsumoto.”

* * *

26 tiếng sau tại Phi Trường Quốc Tế Haneda, Tokyo. 1:03 AM.

Trời mưa như thác đổ, cả chuyến bay đi Izu Oshima cũng bị gác lại, bây giờ lại mắc kẹt ở cái thành phố chết tiệt này, Nguyễn Ái cảm thấy khổ tâm ghê gớm.

17 tiếng rông rã mắt ngủ trên máy bay đường như đã rút cạn sinh lực của cô. Vốn chỉ sau 4 tiếng bắt được tin, cô đã vội đáp ngay chuyến bay đầu tiên đến đảo Izu Oshima vào ngày hôm ấy. Chẳng may, thời tiết trở xấu, thế là bị trì hoãn nơi Tokyo vô thời hạn. Có Chúa mới biết những cơn bão mùa hè này kéo dài bao lâu, không lẽ mất mười ngày thì cô phải ở lại nơi đây hết mười ngày hay sao? Hạn một nỗi, do rời đi quá gấp rút, ông Takezaki lại bị kẹt chân trên đảo vì cơn bão, không thể quay về Tokyo xếp đặt người đến đón cô được.

Bây giờ thì... làm gì đây?

Không còn cách nào — cô tự nhủ. Nếu chuyến bay không chịu khởi hành sớm hơn thì cô đành đến đó theo phương pháp của mình vậy. Nghĩ là làm, cô đón taxi rồi dặn dò tài xế đưa đến bến tàu nhỏ Takeshiba Sanbashi, từ đó vốn có thể đón phà đến thẳng đảo Izu Oshima. Cô đã đi cùng ba đến đó nhiều lần, nên rất rõ.

Nhưng vốn là... trời muốn hại người mà. Mất gần hai tiếng dẫn xóc trên taxi, đến được bến tàu thì được thông báo tất cả chuyến phà đã bị hoãn lại vì bão. Nguyễn Ái không biết có nên cho rằng đây là trời hại hay không nữa, xem ra có vẻ như sự hấp tấp của cô đã hại lây bản thân thì đúng hơn. Nếu kiên nhẫn chờ đợi Vương Đăng Khoa về cùng đi, có lẽ việc sẽ không trở bết tắc cỡ này.

Nhưng thật khó trách sự nông nổi của Nguyễn Ái, đặc biệt khi chuyện có liên quan đến người mẹ máu mủ.

Cô thở dài, gạt đầu cảm ơn người bán vé rồi quay đầu toan trở lại taxi, định sẽ quay về Tokyo tiếp tục chờ chuyến bay kế tiếp. Chưa ra đến ngõ thì tiếng động xôn xao ồn ào đã trỗi lên khắp nơi, chưa ngược mặt lên tìm hiểu nguồn cơn thì đã bị dòng người ùn ùn tuôn

vào xô đẩy. Đèn pha nháy lên đến gần lóa mắt, tiếng máy quay rè rè và người hỏi han ồ ạt khiến đầu cô quay cuồng. Cũng đã hơn một ngày cô chưa hề chớp mắt; giờ đây lại bị đám ký giả, phóng viên, báo đài truyền hình đến truy cầu cô cậu minh tinh nào đó làm cho choáng ngợp. Thân người đột nhiên nhũn ra lúc nào không hay, đầu gối bắt đầu mất dần lực chống đỡ...

“Nguyễn Ái!”

Từ đám người xông xáo chợt vọng lên một giọng nói xa lạ... Giữa vùng đất thị phi này, còn có người có thể đọc được tên cô một cách chuẩn xác hay sao...?

Chưa định thần thì cơ thể đã bị nhấc bổng lên, áp vào một lồng ngực ấm áp, phảng phất mùi xạ hương nhẩn nhạt...

Phải chăng là Chính Luận? Vô lý, anh làm sao có thể có mặt nơi đây lúc này được? Dù đầu óc đang nhưức nhối, cô vẫn còn đủ sáng suốt để nhận ra khả năng anh đến đây cùng cô là không thể nào, bởi chuyến bay hôm qua là chuyến sớm nhất cô có thể tìm thấy, và Chính Luận hoàn toàn không biết ý định đến Nhật của cô.

“Nguyễn Ái,” giọng nói xa lạ lại tràn vào tai, nhưng lần này có gì đó khá quen thuộc, dường như đã nghe qua vào...

Mắt cô bừng mở.

...vào trưa hôm qua!

“Hoàng Thạc Hy?!”

Con người kia nhếch miệng, tặng cho cô một nụ cười uể oải. Xung quanh họ, đèn pha vẫn chớp nháy liên hồi. Thanh âm ồn ngày

càng tăng lên.

“Cậu,” Nguyễn Ái khẽ quấy đạp, tỏ ý muốn Thạch Hy thả mình xuống. “Không phải theo tôi đến tận đây chứ?”

Không hề thả cô ra, trên gương mặt anh là một biểu hiện pha giữa bàng hoàng và cợt đùa. “Cô bé à, cô hay tự phụ thế sao? Đây chẳng qua là thứ người ta gọi là ‘hữu duyên thiên lý năng tương ngộ’ thôi.”

Cô không phản hồi, song đôi mắt ám thị dường như muốn hét to: “Tin chết liền!”

“À,” đọc được sự nghi ngờ của cô, Thạch Hy lại cười, càng cúi xuống áp gần cô hơn. “Tôi đã ở đây từ sáng hôm qua rồi, làm sao biết trước cô em sẽ đến đây chứ?”

“Làm sao lại có thể nhanh như thế? Chuyến bay ít nhất cũng mất 17 tiếng, anh có rời Việt Nam ngay sau trưa hôm trước thì cũng không đến được đây nhanh đến vậy.”

“À, cô em quên chú của tôi là ai à?” Thạch Hy cười cười, khoan thai bế cô đi về hướng cảng, bất chấp mọi kháng cự của kẻ đang nằm lọt thỏm trong lòng mình. Đám phóng viên giờ đã được đoàn vệ sĩ chặn lại, nên đã không còn là vật cản đường nữa. “Khoảng cách giữa hai nước đối với một cậu ấm giàu sang luôn được rút ngắn đến mức có thể. Bằng một thứ gọi là: Phi cơ riêng.”

Cô nhăn mũi, đẩy mặt anh ra rồi lãnh đạm nói. “Thả tôi xuống.”

“Để cô lại chạy mất như trưa hôm trước à?”

“Không còn sức chạy đâu. Cậu ở bến cảng làm gì?”

Do dự một lúc, Thạch Hy lắc đầu, cười xuề xòa rồi thả Nguyễn Ái xuống, tin rằng cô cũng chẳng còn nơi chạy. Trước mặt là biển, sau lưng là đám phóng viên điên cuồng. Đằng nào cũng là đường chết.

“Tôi bị trường bồi hồi thúc đến Toshima gấp vì việc gia đình. Tránh mãi không được nên đành chọn lúc này ra khơi.”

“Vậy là,” cô ngược lên nhìn anh đầy vẻ hứng thú. “Cậu có du thuyền riêng?”

“Ừ.”

“Vậy cậu có ý với tôi không?”

Chân mày Thạch Hy nhướn lên trước câu hỏi bất ngờ, chút khôi hài pha lẫn kinh ngạc thoáng qua đôi mắt, khóe miệng anh nhếch lên. “Có lẽ.”

“Được. Vậy đưa tôi đến Izu Oshima trước.”

Anh bật cười. “Cô... thường hay lợi dụng người theo đuổi mình như vậy sao?”

“Ừ,” cô lãnh đạm đáp, mắt bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm chiếc du thuyền. “Đặc biệt là những người tôi không thích.”

“Nah, nah, nói thế lỡ tôi giận không đưa cô đi thì sao?” anh lắc đầu.

“Anh sẽ.”

“Sao lại chắc chắn thế?”

“Vì anh vốn không thích tôi.”

“Nào, giờ thì những gì cô nói không mang chút logic gì cả.”

“Logic hay không anh tự biết. Bây giờ có đưa tôi đi hay không?”

Ra về ngẫm nghĩ vài giây, cuối cùng, Hoàng Thạc Hy nhún vai. “Được thôi, nhưng tôi không phải dạng người bao dung ‘chỉ-cần-người-ta-vui-là-mình-vui’, cần phải có chút đền đáp.”

Đôi mắt Nguyễn Ái nheo lại, chân cô bất giác lùi bước. Đàn ông khi nói đến đền đáp thì luôn có những yêu cầu quái gở. Trực giác mách bảo cô phải chạy khỏi nơi đây.

Nhưng đã quá muộn.

Thạc Hy nắm lấy bả vai cô và kéo đến. Chưa kịp định thần thì... môi đã kề môi!

Hắn... dám hôn cô!!?

Đám phóng viên cách đây không xa lại rộ lên. Lần này những ánh đèn pha càng khiến người lóa mắt. Riêng Nguyễn Ái thì thân thể cứng đờ, quá bất ngờ để phản ứng. Mãi đến khi cảm thấy lưỡi của con người này đang tách môi cô để luồn vào, đôi tay ghì chặt eo cô đang mơn nhẹ xuống đùi... chân cô mới bắt đầu hành động theo quán tính.

“Khốn kiếp!” cô gất, nhanh chóng lùi ra, mu bàn tay quệt mạnh trên môi. Đoạn không thèm nói thêm, cô xoay người bước như chạy về hướng ngược lại, bỏ lại sau lưng một Hoàng Thạc Hy đang ôm lấy một bên bàn chân bị gót giày giẫm đến gần bầm dập.

“Giữ cô ta lại, và đem xuống thuyền!” Thạc Hy la lên mệnh lệnh cho một số thủ hạ gần đó, mặt mày tuy co lại vì đau, nhưng nụ cười

trên môi vẫn không suy suyển.

Những tên vệ sĩ áo đen ngay lập tức chạy theo bắt giữ Nguyễn Ái, cô giãy giụa trong vài giây rồi thờ dài khuất phục, cảm thấy chóng cự lúc này thật quá vô ích. Khi đi ngang qua Hoàng Thạc Hy, cô gằn giọng, ánh mắt sáng lên sự đe dọa lộ liễu.

“Cậu đang tự đào mồ chôn mình đấy, Hoàng Thạc Hy.”

“Yên tâm,” dương sự mỉm cười, tay nhắc cằm cô lên. “Quà lễ đã nhận, tôi sẽ đưa cô đến Izu Oshima an toàn, bảo đảm không mất một sợi tóc.”

Nguyễn Ái thờ mạnh, đoạn đội mưa bước nhanh xuống thuyền, không quên nện giày xuống sàn một cách hậm hực. Hoàng Thạc Hy chỉ đứng đó nhìn theo, miệng nở một nụ cười lười biếng.

* * *

“Điện thoại.”

“Hả?”

“Cho tôi mượn điện thoại,” Nguyễn Ái ngồi tựa vào thành tàu, mắt dăm dăm nhìn vào một khoảng không vô định phía sau Hoàng Thạc Hy, móng tay gõ gõ xuống mặt bàn đầy bất nhẫn. “Tôi cần gọi gấp về Việt Nam.”

“Hà, chưa gì đã nhớ người ta rồi sao?” Thạc Hy cười châm chọc, tay cầm điện thoại đưa về phía Nguyễn Ái. Song khi cô vừa vươn tay toan đón lấy, cái người dễ ghét kia lại bất chợt giật về. “Nhưng vô ích rồi, trời gió bão thế này, liên lạc trong nước còn khó khăn, chớ đừng nói đến điện thoại quốc tế.”

“Mặc tôi!” cô chồm người giật lấy, nhưng anh lại càng đưa ra xa. Bức bối, cô dường như leo cả lên bàn để tóm cho bằng được vật trong tay anh.

Khoảng cách đủ gần, kẻ vô sỉ nào đó lại cúi xuống hôn cô.

(>o< mình viết mà mình cũng nóng máu)

À, nhưng yếu tố bất ngờ chỉ thành công ở lần đầu thôi.

Hoàng Thạc Hy giật lùi, mặt nhăn lại, tay buông điện thoại ra để sờ lên môi mình — giờ đây đã rướm máu. (Hồ Ly chắc là học từ devil gùi ^^) Một cách chớp nhoáng, cái kẻ cần người kia đưa tay chụp lấy món đồ, đoạn vùng người chạy thẳng ra ngoài.

Một hồi sau, có tiếng nguyên rửa rất-không-nữ-tính vang lên ngoài boong, kèm theo tiếng đồ đạc rơi tòm xuống nước. Thạc Hy vẫn đang ngồi xoa xoa bờ môi tội nghiệp của mình, khóe miệng khẽ nhếch lên. (Sao giai đẹp cứ khoái cười đều thế ko biết >.>) Tiếng giày lộp cộp trong vài giây lại kéo gần, Nguyễn Ái mặt mày cau có, ngồi phịch xuống ghế, tay khoanh lại và thở hắt ra, mắt không thèm liếc đến nạn nhân của mình dù chỉ một cái.

“Thế nào? Tôi đâu gạt cô nhỉ? Điện thoại không hoạt động được trong thời tiết này.”

“Im đi! Léo néo hoài nhưc đầu quá!”

“Đừng trút giận lên tôi chứ,” Thạc Hy vờ khổ não. “Tôi chỉ là trộm một nụ hôn thôi. Đâu phải tội ác tà trời.”

“Và cũng đừng nhắc đến hôn trước mặt tôi,” giọng cô chọt trầm xuống, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Đừng nói là cô cảm thấy nụ hôn của tôi là kinh tởm đấy.” Chồng hai tay lên bàn, Thạch Hy chồm đến sát cô, miệng lại nở nụ cười cợt nhã — mặc kệ vết thương tím đỏ trên môi. “Nếu thế, cô đã không sững ra trong vài giây đầu trên bến tàu. Rõ ràng có người đã cảm thấy nó cũng khá ngọt ngào, đúng không?”

Nguyễn Ái quay sang đối diện với anh, mắt cô mở to.

“Nước miếng cũng ngọt sao?”

“Coi nào, tiểu hồ ly, cô hiểu tôi đang nói gì mà. Không cần giả khờ với tôi đâu.”

“Tôi đâu giả khờ. Vốn là trao đổi nước miếng mà.”

Nụ cười trên đôi môi anh đào không hề lung lay, hai tay Thạch Hy chọt ôm lấy ngực, ra chiều tổn thương lắm. “Cô làm tôi tự ái đấy! Làm sao có thể so sánh nụ hôn của Casanova với hành động thô thiển như trao đổi nước miếng chứ?”

“Vì Casanova đó đâu phải là Chính Luận,” cô ngây ngô đáp, sự chân thành toát ra trong từng chữ.

Hoàng Thạch Hy ngừng việc cười, chăm chú nhìn cô một lúc lâu rồi quay trở về thái độ cợt nhã.

“Xem ra... cô cũng tiêu đời như các nàng đi trước rồi. Chỉ mong tên đó lần này nghiêm túc với cô. Haha...”

“Dĩ nhiên anh Luận sẽ thế, nên cậu liệu thân thì hơn, anh ấy có tính chiếm hữu rất cao.”

“Thật sao? Đó giờ tôi không biết ‘tảng băng’ đó biết gì ngoài âm ờ và ngủ ngáy cả,” Thạch Hy nhướn mày, vẻ thắc mắc trên mặt hoàn toàn chân thành. “Đã từ lâu muốn dùng búa đập băng ra xem bên trong chứa gì.”

“Thuốc súng,” cô đáp gọn lỏn.

Thạch Hy bật cười. “Thế xem ra cô là ngài châm ròi.”

“Chắc vậy,” cô ngừng lại, ngẫm nghĩ một lúc rồi quay sang Thạch Hy.

“Cậu đang cố tình khiêu khích anh Luận, đúng không?”

“Không hoàn toàn,” Thạch Hy nhún vai. “Cũng vì cô rất thú vị nữa.”

“Chỉ vì cái ‘không hoàn toàn’ đó của cậu mà bây giờ đây tôi mới khổ thế này, cậu tốt nhất sau này đừng để Chính Luận bắt gặp xuất hiện trong phạm vi 10m của tôi nữa.”

Thạch Hy nhướn mày, tỏ vẻ vô cùng oan ức. “Tôi nào có làm gì? Tất cả là vì sự thiếu tự tin của anh Luận nhà cô thôi!”

“Thiếu tự tin? Chính Luận? Hai điều này... rõ ràng như trời với đất, giao nhau không nổi!”

“Có chỗ giao nhau đấy.”

“...?”

“Chính là nơi cô.”

“Ý gì đây?” (=”=)

“Haha... Cô còn chưa nhận ra sao?” Thạc Hy cười hỉ hả trước vẻ mặt thẫn ra của tiểu hồ ly vốn nổi tiếng sắc sảo. Quả đúng như lời đồn, nàng cáo tinh này trong chuyện tình yêu bỗng xoay mình biến thành cừu đại. Đã thế, hãy để anh rủ lòng thương xót mà “khai sáng” cho cô một lần vậy.

“Cô có nghĩ hôm đó Võ Chính Luận che mắt cô lại là vì tôi không? Không. Là vì cô đấy.”

“???”

“Nguyễn Ái xưa nay nổi tiếng vì thói quen truy cầu mỹ nam, thấy mới nói cũ, thay người yêu như thay áo. Hôm đó bảo là che mắt cô lại để tôi không trông thấy thôi, chứ thật ra là che mắt cô để người nào đó không tiếp tục nhìn tôi nữa.”

Nguyễn Ái bàng hoàng. “Như vậy...”

“Đúng vậy,” Thạc Hy gật đầu. “Anh ta sợ cô thay lòng, cô bé ạ.”

Nguyễn Ái sửng sờ.

Là như vậy sao?

Ngăn cấm không cho cô chuyển qua khoa Kinh Tế năm một?

Là vì Hoàng Thạc Hy cũng thuộc bộ phận đó...

Giận dữ với cô thay vì cái tên “dê chúa” này?

Là vì cô đã ngăn người ra ngắm nhìn con dê...

Còn nhìn cô bằng đôi mắt tổn thương đó...

...Là vì anh sợ mất cô.

Vốn nghĩ là anh sẵn tính độc chiếm... Không ngờ Ác Ma Việt Duệ lại... dễ thương ghê nời! >w<

Cơ mà, sau này có gì phải nói ra chứ. Cô vốn đã ngốc nghếch trong tình yêu, cứ thế này thì chẳng khác nào... cầm lại đi chơi với điếc?! =”=

Cô liếc sang Hoàng Thạc Hy, mắt long lanh, mi chớp chớp. Nhìn vào nghĩ ngay hồ ly nhà ta hẳn đang cảm kích vì được chỉ dẫn tận tình. Thạc Hy vô cùng hài lòng, ung dung nhấp chút rượu vang thay lời tự tán thưởng, ai ngờ suýt nữa đã sặc chết vì thứ chất lỏng đắt đỏ trước những lời “vàng son” tiếp theo:

“Khoa học nước Nhật rất phát triển, cậu nghĩ có thể nhờ tạo ra một robot có tần số tư duy giống cậu, để làm ‘thông dịch viên’ cho tôi và Chính Luận không?” (Ack, ^0^)

Thấy đối phương bức xúc đến nổi ho sặc sụa, cô vội vàng trấn an. “Yên tâm, tôi sẽ mua bản quyền hẳn hoi. Không để cậu thiệt thòi đâu.”

Lại sặc. Lần này pha lẫn tiếng cười đứt quãng.

Cái tên này... không biết có họ hàng với Văn Thành không nhỉ? — Cô thầm nghĩ, đoạn lắc đầu — Không, không, ít ra thì, Văn Thành không gan to cùng trời như tên này, lại dám công khai khiêu khích Ác Ma. Chắc hẳn quan hệ giữa họ cũng khăng khít hơn bình thường...?

“Nè, cậu có vẻ hiểu rõ anh Luận quá nhỉ?”

Lúc này đã dần được cơn ho sặc, lẫn tràng cười đến gần nôn tháo, mỹ nam tử quay sang khẽ nhún vai. “Có lẽ, chung đụng gần ba năm trời tại khu huấn luyện, không ít thì nhiều cũng nghiệm ra vài thứ.”

“Huấn luyện?”

“À,” Thạc Hy gác chân lên bàn, tựa người ra ghế vô cùng thoải mái. “Cô bé biết đấy, ‘người trong giang hồ’ như chúng tôi, cho dù là con vua cháu chúa, cũng cần một ít ‘kinh nghiệm thực tiễn’ ấy mà.”

Cô nheo mắt, cười đùa cợt. “Tại sao cái ‘kinh nghiệm thực tiễn’ của cậu lại nồng nặc mùi thuốc súng thế nhỉ?”

Một cách bình thản, chàng trai hào hoa với gương mặt thiên thần kia đáp lại lời cô — với một nụ cười thiên-thần không kém, thể như điều đang nói là ký ức đẹp đẽ nhất đời hắn vậy.

“Ừ, cái đó. Và cả máu nữa.”

(Haha^^, chuyển sang phim HK “Người trong giang hồ” LOL)

Nguyễn Ái rừng mình. Không bảy thì ba phần cũng đoán ra ý nghĩa sau lời nói.

Chẳng trách sao, xung quanh hai con người này lại phảng phất thứ hương vị gắt nồng của chết chóc.

Dù ở Chính Luận, đã được giấu nhem trong lớp vỏ băng giá.

Trong khi ở Hoàng Thạc Hy thì... ẩn nấp dưới lớp ngụy trang khô hài.

Đã thế... sao không “ém” cho kỹ vào, cứ lâu lâu lại “rỉ” ra chút chút, khiến dân chúng không khỏi hoảng kinh...?!

Haizz... — Nguyễn Ái thờ dài ảo não — chạy thoát khỏi nước Nhật đình đám, về đến Việt Nam yên bình mà cũng có mafia/yakuza là thế nào...? (Đơn giản, vì đây là truyện mà, kaka... ^w^)

“Tên đó đã khó hiểu như thế, chi bằng...” một bên chân mày nhướn lên, Hoàng Thạc Hy sờ cằm, đúng y kiểu đại gia khi hướng mắt về phía tiểu hồ ly. “Bỏ hẳn đi, theo tôi có phải dễ dàng hơn không?”

“Dẹp đi, câu này nói ra trước khi tôi gặp Chính Luận thì còn có thể suy nghĩ. Nhưng giờ thì quá trễ rồi.”

“Chà, quyết tâm quá nhỉ?”

“Ừ. Sẽ theo suốt đời.”

“Thế thì, tôi cho cô một lời khuyên vậy.”

“Huh?”

Chồm người về trước, sự hài hước thoát cái đã tan biến trong đôi mắt huyền hoặc, con người hay đùa cợt kia bỗng — trong vài giây — để lộ phong thái của loài rắn độc.

“Đừng-bao-giờ phản bội Võ Gia Chính Luận.”

“Sẽ bị giết sao?” Nguyễn Ái tò mò.

“Không, còn tệ hơn thế.”

Đan tay lại, Hoàng Thạc Hy chậm rãi nhấn mạnh từng chữ.

“Sự hiện hữu sẽ bị lãng quên.”

“Hay nói một cách khác, trong thế giới của Võ Gia Chính Luận, người đó sẽ không-còn-tồn-tại.”

Quả thật, đối với kẻ yêu nhau thì, điều đó còn tệ hơn cái chết.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 28: Đã Gây Ra Tai Họa Gì Rồi?

“Cậu cứ nhất định như thế này sao?”

Đối phương không trả lời, vẫn cứ dán mắt vào màn hình TV — hiện đang chiếu chương trình nghệ sĩ vờ vắn nào đó! Rõ ràng, chuyện anh đang nói quan trọng hơn nhiều, mà hắn thì lại...

Văn Thành thờ dài ảo não, ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh con người được mệnh danh Hoàng Tử Ác Ma, tay vô cùng ngứa ngáy để gạch đi hai chữ “hoàng tử” trong cụm từ đó.

Có Hoàng Tử nào mà lại... bạo tàn như con người này chứ?!

Kể từ lúc Nguyễn Ái ra đi mà không báo vào ngày hôm trước, để lại vồn vện vài lời nhắn nhủ: “Em phải sang Nhật đón mẹ, hai ngày sẽ về. Gặp sau,” thì thiếu gia Võ Gia đã trở nên nóng nảy thường trực, động đâu là gây đổ vỡ nơi đó. Đến nỗi, cái vỏ băng dày thường ngày cũng hoàn toàn tan chảy, để lộ bản tính Ác Ma khiến người người kinh sợ. Giờ học sáng nay, kẻ thì vờ ốm ra về giữa chừng, người lại ngồi túm nụm vào nhau, cố tránh càng xa Ác Ma càng tốt. Cái kẻ nào đó suốt ngày chỉ lo ngủ hôm nay lại khoanh tay, nhíu mày, nhìn thẳng vào mặt băng với lửa trong mắt, phong thái hệt như một con rồng đang nén chờ phun lửa.

Chợt, cảm thấy nhớ nhung Devil Prince tính tình thất thường ngày xưa làm sao! (=0=)

Dân chúng oán thán, chỉ mong sao Hồ Ly về mau, kẻo không Việt Duệ sẽ trở thành bình địa!

“Cậu cũng thừa biết phản diện đi đón mẹ sẽ về nhanh, cần gì nóng nảy như thế? Mất phong phạm đáng hoàng tử quá đi mất.” Tuy ra vẻ lo lắng, nhưng giọng nói của phó tướng ít nhiều cũng mang chất châm biếm.

“...”

“Haizzz...” Văn Thành lắc đầu, đoạn dùng tay gõ gõ lên mặt bàn nhằm thu sự chú ý của ai đó. “Đúng là trên bề mặt, cha mẹ Nguyễn Ái đều đã qua đời vì tai nạn giao thông. Nhưng đó chỉ là cái vỏ thôi. Vương Đãng Khoa đã dùng tiền che đậy tất cả.”

Đôi mắt nâu sẫm cùng cặp chân mày chau lại xoay sang Văn Thành, đầy chất nghi vấn, như thể muốn hỏi lớn: “Làm quái gì mà cậu biết được?!”

“Ấy, đừng nhìn tôi với ánh mắt ấy,” Văn Thành đưa hai tay trước mặt. “Là con cáo của cậu thấy hộp bí mật của tôi hình như chưa đầy hay sao ấy, nên lại nhét vào thêm.”

Đôi mắt Ác Ma nheo lại. “Lúc nào?”

“À... thì là... sau khi thăm Yến Nhi, cái hôm mưa tầm tã ấy.”

“Sao phải nói với cậu?” mắt càng nheo lại hơn.

Văn Thành cười xuề xòa. “À, vì... tôi cho cô ấy mẩu tin về cậu, thế là cô nàng cảm thấy nên bù đắp gì đó cho cái hộp nhỏ xinh của tôi ấy mà... haha...” (^_^) sao hok nói cả lũ nhũu chiện deee)

Chút nhận thức lướt qua gương mặt thanh tú, khiến những đường nét của sự thịnh nộ dần dần giãn ra, rồi trở nên bình yên một cách bất ngờ. "Ra thế."

"Đến thế mà vẫn còn yêu cậu thì quả thật tài năng," Văn Thành hết lời tán thưởng, chẳng thềm nể nang gì lòng tự trọng của ai kia. "Nhưng nói chung là, Nguyễn Ái của cậu có đầy đủ lý do để trở nên hấp tấp như thế trong chuyện này, đến nỗi không chờ được cậu về để cùng kéo đi. Cô nàng dù gì cũng đã chờ cậu ở nhà cả đêm, còn đòi gì nữa?"

"..."

"Vớ lại, cậu có biết mai là ngày gì không?" Đoạn như sực nhớ ra điều gì, Văn Thành rút từ túi áo ra một hộp nhung và đặt lên bàn. Hộp màu xanh lơ có hằn mấy chữ Tiffany & Co. vô cùng bắt mắt. "À, tôi quên mất. Dĩ nhiên là cậu nhớ rồi, nếu không đâu bảo tôi chuẩn bị thứ này nhỉ?"

Văn Thành mở nắp chiếc hộp, bên trong là một hoa tai bằng thứ pha lê xanh màu quen thuộc. "Là Tanzanite thuần 11.2 carat đấy, hệt như cái lúc trước cậu đặt làm. Loại đá này thật khó tìm đâu ra kích cỡ lớn độ này. Thuộc hàng hiếm hoi gắt gao. Lần trước cũng may cậu có sẵn viên đá, lần này họ phải sang đến tận Châu Phi để tìm kiếm... Rất hợp làm quà sinh nhật cho ai đó, vừa lúc thành đôi với chiếc còn—"

"Sự thật là gì?" không hề chú ý đến đoạn thông tin dài dòng của anh chàng phó tướng, Võ Chính Luận lặng lẽ ngắt lời.

"Hả? Sự thật gì?"

Mắt hết kiên nhẫn, Chính Luận đóng sập nắp hộp. Văn Thành thoát cái đã bắt được ý. “À, à, là... quá khứ của phần diện ấy à?”

Đôi mắt Chính Luận phát lên, chờ đợi.

Thở dài, Văn Thành ngã người ra ghế, hai tay gác sau gáy ra chiều thoải mái vô cùng. “Mà trước hết, tôi phải hỏi cậu một câu: cậu có biết tại sao tôi cho rằng Tanzanite là thứ đá quý rất thích hợp với sinh nhật của Nguyễn Ái không?”

Đôi mắt devil nheo lại, có vẻ nghĩ ngợi gì đó.

“Tanzanite ban đầu được gọi là ‘blue zoisite,’ trong tiếng Anh, lại rất gần âm với ‘suicide’, tức ‘tự sát’.”

Văn Thành nhắm mắt lại vài giây, khi mở ra thì đã mất hẳn nét khô hài thường ngày.

“Đúng vậy, sinh nhật Nguyễn Ái cũng chính là ‘ngày-tự-sát’.”

* * *

Hoàng Thạc Hy đứng tựa người vào gốc cây anh đào, tay khoanh lại nhìn về bóng lưng người con gái đang ngồi lặng im trên chiếc ghế dài trơ trọi – nằm bơ vơ nơi mép đá hướng ra biển, lòng không tài nào hiểu — và cũng không muốn hiểu — con người với tính cách oái oăm này.

Lúc Nguyễn Ái bảo với anh rằng, vượt đường xa thế này, gấp rút như thế này, là để đón mẹ; Thạc Hy có phần chột dạ. Cô gái danh đá này cũng hiểu thảo vậy sao? Đến nơi, chỉ trông thấy cô lên trò chuyện vài câu cùng một gã đàn ông trung niên, đoạn nhận lấy một

gói vải rồi quay trở về thuyền, sau đó yêu cầu anh đưa đến đảo Toshima.

“Toshima?” Thạc Hy đã ngạc nhiên hỏi. “Cô em đến nhà tôi làm gì? Còn mẹ cô đâu?”

“Vì nhà cũ của tôi cũng ở nơi đó.”

Toshima là một vùng đất với dân số chưa đầy bốn trăm, là hòn đảo lạ đời nhất nước Nhật. Bởi một nửa thuộc về Hoàng Thạc Dã — dẫn đầu một hội yakuza tiếng tăm, còn nửa kia do chính phủ quản hạch. Có lẽ nào cô bé này sống trên đây mà anh không biết nhỉ — dù cũng rất hiếm khi anh chịu về nhà tổ của người cô gốc bản xứ này...

Chưa hết “choáng” vì câu trả lời thứ nhất, thì cô nàng hồ ly đã đùn vào thông tin động trời thứ nhì.

“Còn đây là mẹ tôi,” cô cười cười, tay gỡ lớp vải đen bao bọc ra, để lộ một chiếc hũ sứ trắng muốt. “Bấy lâu tìm kiếm xa xôi, không ngờ xác bà đã dạt vào một hòn đảo gần Toshima đến vậy.”

Đón mẹ, hóa ra là đón một người đã chết.

Rồi, cũng chẳng hỏi han gì hơn, anh đưa cô đến Toshima, trên đường mới biết cha cô ngày xưa là người thợ làm bánh chuyên rong ruổi đó đây trên chiếc RV cùng con gái, hiếm khi trở về nhà nên chẳng mấy khi gặp được mặt họ. Chả trách anh không nhớ ra mình đã gặp qua cô gái này.

Thật lạ đời khi xây một căn nhà gần sát vách đá thế này — Thạc Hy nghĩ thầm khi xe lăn bánh đến trước một căn nhà gỗ hai tầng,

ngói đỏ, thiết kế đơn sơ nhưng ấm áp vô cùng — song ít ra nó cũng hướng ra mặt biển. Khá nên thơ.

Điều kỳ lạ của nơi này không chỉ ở vị trí căn nhà, mà còn chiếc ghé đá trơ trọi hướng ra biển, và nhất là hàng rào gỗ bao bọc vách đá — tự dựng lại hồng một lỗ khá to ngay trước chiếc ghé. Khi được hỏi, Nguyễn Ái chỉ lắc đầu, mắt nhìn xa xăm:

“Ông ta đặt cả vợ lẫn con lên buồng sau. Sau đó lao xe xuống biển.”

À, là tự sát.

Hoàng Thạc Hy khẽ mỉm cười đầy ẩn ý, quá hiểu cô đang nói về chính bản thân mình. Song lại chẳng có tâm trạng tìm hiểu, thế là quay về gốc anh đào kê nhà để lắng lặng quan sát. Có một số chuyện, anh không muốn đào bới sâu vào, để tránh bản thân bị sa lầy quá khứ...

Nguyễn Ái ngồi đấy nhìn hoàng hôn đỏ rực cả một góc trời, trong lòng không rõ mình đang cảm giác ra sao. Có lẽ có chút vui, chút hoài niệm, chút xót xa. Nhưng tuyệt nhiên không hề mang chút hận thù đối với hai con người tàn nhẫn nhất thế giới — đã lần lượt bỏ rơi cô chốn này.

Cô cúi xuống, tay đỡ nắp hũ ra, gió biển làm tro cốt phân tán khắp nơi, hư ảo như sương mù buổi sớm.

“Mừng mẹ trở về nhà, Maiko,” cô nói khẽ.

Maiko Matsumoto là một người phụ nữ xinh đẹp lộng lẫy, cái vẻ đẹp của một người đàn bà suốt đời chỉ sống vì bản thân, sống theo thời khắc. Khi yêu người này sẽ ở bên cạnh người này, đến lúc chán

rồi sẽ không ngần ngại phui áo ra đi. Maiko rời bỏ chồng mình lúc Nguyễn Ái chỉ mới ba tuổi, cô hoàn toàn không chút ấn tượng về người đàn bà này. Chỉ biết bà đẹp tựa nàng tiên.

Và ba mình yêu bà say đắm.

“Ai-chan sau này lớn lên nhất định phải xinh đẹp như oka-san (mẹ), biết không?” đó là lời nói cửa miệng mỗi bữa sáng thức dậy của Nguyễn Tiến — người thợ làm bánh tài ba nhất thế giới.

Và cũng là kẻ si tình nhất nhân gian.

Bỏ xứ đến đất nước mặt trời cũng vì một người, chọn ở lại cũng vì một người, ra đi cũng vì một người. Đó là những gì có thể bao hàm toàn bộ cuộc sống của Nguyễn Tiến: tất cả vì một người mang tên Maiko.

Đặt tên con gái là Ái, cũng do đó mà ra. Vì Ái trong Tiếng Việt, hay Ai trong Tiếng Nhật, cũng đều mang cùng một nghĩa mà thôi: Tình Yêu.

Vậy là, chỉ khi mới ba tuổi, Ai-chan đã lững thững cùng ba đi khắp gần nửa bề mặt đất nước, chỉ để tìm ra một cái tên Maiko. Lúc đó, tuổi thơ bé dại, lại thường nghe ba tấm tắc ngợi khen nhan sắc của mẹ, cô đã nghĩ: Tình yêu nhất định xuất phát từ cái đẹp! Vậy là ý niệm hình thành một cách tự nhiên: Con người ta yêu nhau chỉ vì vẻ bề ngoài. Dĩ nhiên, sau này càng lớn thì cách nghĩ có chút đổi khác, song lại không theo chiều hướng thường tình. Cô cho rằng vẻ đẹp của đối phương luôn tỷ lệ thuận với những cảm giác hấn có thể khuấy động trong cô. Và Nguyễn Ái thì khao khát có thể yêu một người hết lòng, vì thế đã luôn truy cầu cái đẹp một cách mù quáng.

Ngày cô lên mười hai, họ tìm được Maiko.

Maiko xinh đẹp tuyệt trần. Lúc này đã trở thành phu nhân của Vương Đấng Khoa — bấy giờ vốn chỉ là một nhân viên quèn của Tòa Đại Sứ Việt Nam trên đất Nhật. Maiko có vẻ kinh ngạc khi trông thấy họ, xúc động khi ôm chầm Ai-chan vào lòng, nước mắt chảy dài làm ướt cả má cô. Trong thời khắc ấy, đột nhiên Ai-chan biết mình không hề ghét bà. Tại sao phải ghét chứ? Nói cho cùng, Maiko cũng chỉ đuổi theo hạnh phúc của bản thân mà thôi.

Một con người ích kỷ sinh ra một đứa bé ích kỷ. Đứa bé ích kỷ đó cũng chẳng có lý do gì để thù hận người mẹ ích kỷ đã bỏ rơi mình — vì những nguyên do ích kỷ không kém.

Nói cho cùng, họ cùng một dạng người.

Thế rồi, ngày ăn mừng sinh nhật thứ mười hai của Ai-chan, Maiko đã xiêu lòng, chịu quay về căn nhà gỗ nhỏ bé trên hòn đảo Toshima định mệnh — nhưng chỉ trong một ngày ngắn ngủi, cốt để bù đắp cho đứa con gái đáng thương. Họ đã đến cửa hàng mua bánh kem, chiếc bánh kem đầu tiên Ai-chan được nhận, trên đó có những đóa hoa hồng đỏ thắm mà Ai-chan vô cùng yêu thích — trùng hợp thay — cũng là loài hoa ưa chuộng nhất của Maiko. Sau đó lại ghé mua kimono, vào đền thờ cầu phúc, rồi mua cả bong bóng, gà chiên, sushi, đèn cầy, nước ngọt... tất cả những thứ mà suốt chín năm qua Nguyễn Tiến đã dường như quên bẵng.

Cũng đúng thôi, khi tâm trí ông chỉ chú tâm đến một người, khó lòng nào chú tâm đến ngày sinh của một đứa trẻ con...

Chiếc RV gắn kết suốt bao năm với hai cha con đâm thẳng vào hàng rào cột gỗ, trong lúc rơi đã làm ngất Maiko, bánh kem trên tay

bà đổ ập xuống sàn, lăn lóc. Những bông hoa đỏ thắm lúc đó méo mó đến tội nghiệp. Ai-chan bò đến bám vào người mẹ, nước mắt kinh hãi không ngừng tuôn rơi. Chợt có bàn tay nắm kéo cô ra, Nguyễn Tiến đau xót nhìn đứa con gái thân còn hơn da thịt, khoác vội chiếc áo phao vàng vọt lên người cô rồi mở cửa kính, đẩy vội cô ra ngoài, trước khi chiếc xe kịp chìm hẳn xuống nước.

“Đừng, ba ơi! Đừng bỏ con! Đừng bỏ lại con!” Ai-chan gào khóc, bàn tay nhỏ bé luồn vào cửa kính níu lấy người thân thiết nhất trên đời. “Cho Ai-chan theo với...! Ai-chan muốn theo ba và oka-san...!”

“Ái à, Nguyễn Ái, hãy nhớ... nhất định phải sống để yêu...” vịn kính lên, mắt ông ngấn nước, sự thống khổ biết bao năm ùa ra như sóng vỡ bờ. “Nhớ phải yêu thật nhiều, thật đúng nghĩa, đừng như ba nha con...”

Cửa kính khép sát. Nơi dung chứa hai cha con họ suốt chín năm qua dần dần bị làn nước xanh nuốt chửng.

Cùng ba, cùng mẹ, cùng cả chiếc bánh sinh nhật đầu tiên chưa động đến tí nào...

Đó, cũng là lần đầu tiên Nguyễn Tiến gọi đúng tên cô.

Là Nguyễn Ái. Chứ không phải Ai-chan — một tình yêu ảo vọng với người đàn bà có trái tim dễ lung lạc.

Đời có lên tiếng hỏi, vì sao Nguyễn Ái lại ích kỷ vô cùng?

À, sinh ra bởi những con người ích kỷ, thì bản thân còn có lối thoát nào hơn — ngoài tự yêu lấy bản thân?

Một năm đầu sống sót, trôi vạt vờ trong cô nhi viện, Nguyễn Ái cũng căm ghét ba lắm, hận ông vô cùng. Vì đã ích kỷ ra đi cùng mỗi một Maiko, đến cả đứa con gái ruột rà cũng không cho chen lấn vào bức tranh đoàn tụ. Sau khi được Vương Đăng Khoa phát hiện ra sự tồn tại và nhận cấp dưỡng, cô đã quay trở lại chốn này lần đầu tiên sau sự kiện đau lòng. Đó là ngày sinh nhật lần mười bốn.

Bước chân đã sát vách, đá rơi xuống làn nước xanh ngọc, lộn cộn sóng trắng, mùi muối biển xộc lên làm mặn đi nước mắt, đắng cả trái tim.

Chỉ một bước thôi, sự cô đơn rồi sẽ chấm dứt.

Chỉ một bước thôi, sẽ ở trong vòng tay của hai đấng sinh thành.

Chỉ một bước, là có thể dỡ bỏ cái thế giới nặng trĩu trên vai và bước đi như một con người đúng nghĩa.

Chỉ có một bước.

Vậy mà, không làm nổi.

Hèn nhất quá đi...

La lớn cái tên Nguyễn Tiến, cô thề với người đó nhất định sẽ yêu, và sẽ yêu hết mình!

Tâm thức chợt hỏi: Chiếm hữu không được thì sao?

Còn phải hỏi sao? Cũng như thứ tình yêu duy nhất cô được chứng kiến: Chiếm không được thì tự tay hủy diệt!

* * *

“Chuyện là vậy đó.”

Văn Thành thở dài, đoạn tiếp lời. “Tôi đã từng hỏi cô ta, tại sao cuối cùng lại chịu về ở cùng Vương Đăng Khoa, sau hai năm cứ chỉ khăng khăng đòi phí trợ cấp mà không thèm gặp mặt.”

Khuôn mặt Võ Chính Luận bấy giờ có vẻ thất thần, mắt nhìn đăm đăm vào một điểm chết trên sàn nhà, đôi tay gác trên gối có phần thả lỏng. Lắc đầu, Văn Thành lại thở dài...

“Con bé bảo rằng: cuộc sống của một đứa tạp chủng mồ côi cha mẹ đối với cái xã hội đó, thật còn không đáng đồng tiền 1 yen. Liệu có gì đáng phải nuôi tiếc...?”

Bàn tay ai kia khẽ nắm lại, run rẩy.

“Và, cô đơn có sức mạnh thật kỳ lạ, nó khiến con người ta ngay đến cả sự đồng hành của kẻ thù... cũng trở nên vô cùng quý báu. Con bé chỉ đơn giản muốn ở cạnh một ai đó, cảm thấy cần và được cần – cho dù đó có là kẻ đã gián tiếp gây ra cái chết của cha mẹ, và bản thân suốt đời khó lòng tha thứ cho người đó...”

Đến đây thì có người dường như đã quá sức chịu đựng, bèn bật người đứng dậy.

“Cậu đi đâu?”

“Nhật.”

“Cậu biết Nguyễn Ái đi đâu sao? Cô bé không hề nhắn lại địa điểm.”

“Toshima,” Võ Chính Luận đáp gọn lỏn, tay khoác vội vào chiếc áo da đen tuyền sẵn vắt trên ghế, rồi không đợi Văn Thành gạn hỏi thêm mà quay sang ra lệnh. “Gọi cho Derek, chuẩn bị phi cơ. Xuất phát ngay lập tức.”

Tuy có vẫn còn thắc mắc vì sao thiếu gia Võ Gia lại biết được địa điểm của Nguyễn Ái, và lại còn là địa bàn của Hoàng Thạch Dã nữa chứ! Song anh không hỏi gì thêm, khước môi lại cong lên để lộ một nụ cười hài lòng.

“Đi bây giờ có muộn lắm không?” Văn Thành gọi với theo khi Chính Luận tiến vào phòng sách lục tìm passport. “Bây giờ có lẽ phản diện đang trên đường về đây rồi!”

Từ trong trở ra, Võ Chính Luận một tay cầm passport, một tay ôm mũ bảo hiểm, bắt nhẩn lên tiếng. “Theo tính toán thì không đến—”

Giọng nói chợt nín bặt. Ánh nhìn của anh khóa chặt vào một điểm nhất định phía sau Văn Thành.

Dự cảm không lành khi trông thấy vẻ mặt ngày càng biến sắc của vị thiếu chủ, Văn Thành quay ngoắt người lại.

Hãi hùng khi trông thấy cảnh tượng trên màn hình.

Hoàng Thạch Hy đang... ôm hôn Nguyễn Ái!

Còn chưa kịp hiểu rõ sự tình, hay lắng nghe thêm về sự kiện giật gân này, thì mọi hình ảnh đã vội tắt ngấm.

Màn hình rạn vỡ. Vật thể nặng trên tay Võ Chính Luận giờ đã không còn đấy.

Mà lao thẳng vào hình ảnh hai kẻ đang môi kề môi được phát sóng toàn quốc kia.

Nguyễn Ái à — Văn Thành la lên trong tâm trí — em đã gây ra tai họa gì rồi?!

Cùng lúc đó, trên chiếc limousine trắng lao đi như tên bắn trên con đường cao tốc hướng đến Phi Trường Quốc Tế Haneda, có một kẻ cũng sững sờ, mặt mày tái mét khi trông thấy cảnh tượng trên màn hình nhỏ trong xe.

“Nguyễn Ái à,” kẻ này khẽ làm bầm tự hỏi một cách vô thức, đôi bàn tay rịn mồ hôi quấn chặt vào nhau “mày đã gây ra tai họa gì rồi?”

Đó cũng là điều cuối cùng Hoàng Thạc Hy nghe thấy từ Nguyễn Ái, trước khi mọi vật đột nhiên rơi vào bóng đêm nhón nháo.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 29: Nhớ và Sợ

Nhớ và sợ, hẳn có cùng chung gốc rễ.

Sân Bay Quốc Tế Phố Đông, Thượng Hải.

“Cái gì?!”

Người đàn ông trong âu phục đen ngời thủ phục xuống chiếc ghế dài trong phòng chờ đợi. Sau vài phút lắng nghe trong im lặng, gương mặt ông từ từ chuyển sang trắng bệch; vẻ oai vệ, xa cách khi đứng trên bục đàn, hùng hùng hổ hổ phát biểu vài giờ trước bỗng dưng tan biến.

Cuối cùng, bàn tay cầm điện thoại buông lơi, đầu ông gục xuống giữa hai gối, những ngón tay bắt lực luồn vào tóc chống đỡ khối thông tin nặng trĩu vừa được đổ vào đầu.

“Ngài bộ trưởng!” Bí thư Đan lo lắng nhìn vị cấp trên của mình, đôi mắt e dè lướt qua cảnh vật xung quanh. Không lẽ... không lẽ lại trở cơn ngay lúc này...? “Ngài bộ trưởng, ngài muốn tôi đưa đến phòng nghỉ riêng chứ? Tôi có thể yêu cầu sân bay dàn xếp.”

“Không cần,” Vương Đăng Khoa tay đưa lên ngăn cản, đầu vẫn chưa chịu ngước lên. “Tôi không sao, chỉ hơi chóng mặt. Không đáng ngại.”

“Có chuyện gì sao?”

Im lặng một hồi lâu, bàn tay ông chợt nắm lại. Ngửa đầu lên trần nhà, Vương Đăng Khoa hít một hơi dài, trong vòng mười giây – đã hoàn toàn khôi phục phong độ nhà chính trị gia điển phạm. Bí thư Đan quan sát sự chuyển biến này với đôi mắt chứa chan khâm phục. Mắc phải chứng bệnh quái ác, vậy mà vẫn điều khiển được bản thân một cách hoàn hảo. Vương Đăng Khoa quả không hổ danh là Vương Đăng Khoa. Cô đã luôn có ý nghĩ hão huyền rằng: Nếu không phải vì bị bệnh tình ngăn trở, thiết nghĩ giờ đây người ngồi trên chiếc ghế Chủ tịch nước kia cũng là vị Bộ trưởng tuyệt vời này.

Nhưng xem ra, trong trường hợp của Vương Đăng Khoa, hão huyền không cách xa thực tế là bao.

“Không về nước nữa. Đặt cho tôi chuyến bay sớm nhất đi Tokyo.”

“Vâng,” Bí thư Đan nhanh nhẩu đáp, quá quen thuộc với phong cách làm việc rất kiên quyết của ngài Bộ trưởng, nên không muốn hỏi nhiều, cũng không muốn tạo thêm gánh nặng cho ông.

“Còn nữa,” ông dứt khoát đứng lên, đầu ngẩng cao, phong thái uy nghi như một ông hoàng. “Thông báo về nhà tôi, bất cứ ai gọi hay tìm đến nhà để hỏi han về Nguyễn Ái. Bảo rằng nó cùng bạn sang Châu Âu du lịch, ngày về chưa xác định.”

“Vâng.”

“À,” dứt tay vào túi quần, ông quay sang Bí thư Đan với vẻ nghiêm nghị thường ngày, mày khể chau lại. “Cô cũng nên biết chuyện.”

“Vâng!” Giọng nói lần này rõ ràng hồ hởi hơn. Hóa ra ông vẫn còn nhớ đến cô.

“3:00 AM hôm nay, chiếc xe chở Hoàng Thạc Hy và Nguyễn Ái đến phi trường đã gặp tai nạn. Người của Hoàng Thạc Dã nghi ngờ là do việc làm của những thế lực đối kháng trong tổ chức Võ Gia. Để tránh việc công khai sẽ đem đến bất lợi cho bản thân và nạn nhân, Hoàng Thạc Dã đã ém nhẹm mọi việc, hiện trường cũng được thu dọn không chút tỳ vết. Trước khi biết được ai là thủ phạm đứng sau, họ đã quyết định không bút dây động rùng.”

Đan Thanh Hòa tròn mắt nhìn cấp trên của mình, không phải ngạc nhiên vì thái độ trầm tĩnh của ông trước tai nạn của Nguyễn Ái, mà là những thông tin ngầm về Võ Gia vừa thoát ra từ ông. Làm thế nào ông biết những chuyện này? Nếu không phải đã theo ông đến gần năm năm, hiểu quá rõ con người và cách làm việc của ông, cô đã nghĩ ông chính là nhân vật kỳ cựu trong tập đoàn hắc ám này!

“Còn... còn... cháu nhà thì sao hả, ngài bộ trưởng?” cô ấp úng.

Vương Đăng Khoa khẽ lắc đầu. “Không sao. Chỉ một ít xây sát. Va chạm vào đầu khá nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ có...”

“Có chuyện gì?!”

Thở dài, tay ông lại đưa lên trán, vẽ một mỗi hằn rõ trên những đường nét góc cạnh.

“Điều rắc rối.”

* * *

“Nè, dậy đi.”

Đầu nhúc kinh khủng, Nguyễn Ái lay lay mái tóc vàng rơm rói bù đang ngã ra trên giường — tệt hơn nữa, mắc kẹt cả tay cô vào đám rơm đấy.

“Cái tên ‘dê chúa’! Dậy mau!” Chịu hết nổi, cô hét to, tay tê rần cả rồi! Đồ dê dỏm này tính làm gì đây?!

Cái tên trai-không-ra-trai, gái-không-ra-gái kia vẫn chưa chịu ngược lên, nhưng đôi vai lại run lên bần bật. Rõ ràng là đang cười râm ran mà. Tức! Cô cố gắng hồi phục khả năng điều khiển các giác quan của mình. Khi máu huyết bắt đầu thông xuống những đầu ngón tay bị kẹt chặt, nụ cười ranh mãnh đã nở rộ trên môi hồ ly.

Ngọ nguậy... ngộ nguậy...

OUCH!

Hoàng Thạc Hy bật người dậy, tay ôm chầm lấy cái mũi đỏ hoe. Trông thấy khuôn mặt nhăn nhó của hắn, cô hận mình không có máy ảnh để chụp lại cảnh sắc lúc này: Casanova bị người véo mũi. Haha...

Cuối cùng thì “đáng dê chúa” đã chịu đối diện nhìn mặt cô. Song kết quả lại khiến kẻ đang nằm liệt giường kia cực kỳ khó ở.

Ánh mắt Hoàng Thạc Hy lúc bấy giờ vô cùng mềm mại, tràn đầy hơi ấm và một chút thỏa mãn...

Cái gì thế này? Lại đóng phim چرا gái với cô sao? Cái tên này có phải là người không thể...?!

Đang vô cùng khó chịu vì sự chuyển biến của tình huống, Nguyễn Ái bỗng nhiên nhận ra một cảm giác rất quen thuộc, cứ như

cô đã từng trông thấy ánh nhìn ấy đâu đó trong những ngày đầu tiên...

Bất giác nói lớn. “Cậu có cách nhìn người khác hết như Chính Luận vậy!”

“Hả?”

“Cái cách cậu nhìn tôi, cứ như Chính Luận nhìn Yến Nhi lúc xưa.”

“Ý cô bảo tôi nhìn cô như thú cưng?”

“Ý tôi bảo cậu nhìn tôi như thế thân – ” mỉm cười, mắt cô lóe lên ánh nhìn ám thị “- của một người khác.”

Im ắng. Xem ra cô đã “chợt” trúng chỗ hiểm rồi...

Quả không hổ danh hồ ly! — đương sự vênh mặt, đang thăm thụt tận hết sức. (=w=)

“Đừng tức trực bên cạnh tôi cứ như mình là người tình ấy, kinh dị quá đi,” dùng sức lồm cồm ngồi dậy, cô thều thào. “Có yêu cô ta đến cỡ nào thì cũng đừng phát tiết trên tôi. Gánh không nổi đâu.”

Sự khôi hài tuy vẫn ngự trị trên gương mặt xinh đẹp đến bài hoại, nhưng đôi mắt đen tuyền kia giờ đã nheo lại, có phần dè chừng. “Cô ta? Thề là không biết cô em đang nói gì đấy.”

“Vậy sao?” cô nhướn mày, cảm thấy càng nói chuyện, càng tỉnh táo hơn nhiều. Nhoẻn cười đầy tinh ý, cô hỏi nhỏ. “Biết trước lúc tôi lịm đi, có người đã gọi nhầm tên tôi với ai không?”

Sự hài hước vẫn hiện hữu. Nhưng Nguyễn Ái thề cơ mặt hấn đã khế giệt. Trời ạ! Còn chưa chịu biến đi cho cô nhờ nữa? Đã thế,

muốn ở đây thì bọn yêu tinh sẽ “bồi” thêm vài cú nữa cho chừa!

Nghĩ là làm, hồ ly ta bắt đầu bài ca khích tướng:

“Nghĩ cũng đúng. Cô ta dù gì cũng từng gặp tai nạn giao thông mà...”

“...”

“Nhưng tôi may mắn hơn là còn tỉnh lại...”

“...”

“Cái tên người đó là gì nhỉ? À... à... Trần Ánh Dương...? Trần Ánh Dung...? Trần—”

“Thôi được rồi,” Hoàng Thạc Hy cười xuề xòa, hai tay đưa lên xin hàng. “Tôi chịu thua, được chưa? Muốn đuổi tôi đi cũng đâu cần lắm chiêu như vậy. Haha...”

Ai kia bèn cong môi dè bĩu.

Đến khi con người đó một bước nữa đã rời khỏi phòng, tấm lưng cô độc như chột đông lại, cảm xúc hết nước rỉ qua ống phễu chứa đầy sỏi đá; từng chữ từng từ thấm nhuần sự hoang mang mới được thoát ra:

“Có thật là... tôi đã gọi tên cô ta không?”

Cô chớp mắt. “Dĩ nhiên là không rồi. Lúc đó đau gần chết còn có tâm trí để ý người ta nói gì à?”

Băng đi một lúc, tưởng chừng có tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Rồi, cánh cửa đã đóng lại khẽ khàng.

Haizz... — cô thở dài, nhìn chằm chằm vào cánh cửa trắng muốt — Lúc đó thì ta không nhớ thôi, nhưng vừa rồi không phải nhà người vừa gõ tên người ta trong tâm thức đó sao?

Thật là... đồ dê ngốc.

Dù không hiểu giữa hai con người đó có những cản ngăn gì, cô cũng không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ. Tình cảm được bồi đắp từ tuổi thơ, eh? Nghe sao mà bền chắc quá... Cho dù sau này không đến được với nhau, thì vẫn sẽ nhớ nhau suốt đời, khắc ghi trọn kiếp...

Chợt, nhớ người ta của mình đến phát khóc... (;__;

Dù lúc tỉnh lúc mê, cô cũng ngờ ngợ ra mình đã nằm dài thế này ít nhất ba ngày. Và trong suốt những lần tri thức vật vờ đó, có đôi lúc trông thấy đôi mắt lo lắng của Vương Đăng Khoa, hay nụ cười nửa miệng của Hoàng Thạch Hy, và còn vài con người xa lạ mà trí nhớ không dung nạp nổi... Nhưng sừng sững ra đây, mê tỉnh gì mặc kệ, 24/7 đều là sự hiện diện của một người...

Kỳ lạ là, nhớ không nhiều đôi mắt sâu mê hồn, hay chiếc mũi thẳng tít tắp, hay khóe môi cong hoàn mỹ từng một thời khiến cô điên đảo...

Mà... là cảm giác môi tựa môi ngọt lịm, nhớ tấm lưng rộng ấm cô hay tỳ má lên, nhớ cả cái cách bàn tay chai sạn mơn nhẹ trên quai hàm, hay thậm chí cái siết tay đau đến thốn xương... (Khiếp, cả đau cũng nhớ, đúng BT nhiều tập ^w^)

Xem ra thì... cô lại chuyển sang yêu bằng xúc giác mất rồi...! Lại chỉ nhớ toàn mấy chuyện sờ mó... biến thái quá mà... (>.<)

Mãi lo nghĩ, cô không hề chú ý đến tiếng cửa mở. Một lúc sau, khi ngơ ngác ngược lên, nụ cười hiền hòa của Vương Đăng Khoa mới đập vào mắt. Trong lòng chợt ấm lại đôi chút trước sự hiện diện của một cá nhân quen thuộc.

“Xem ra thuốc mê đã tan hết rồi. Con cảm thấy tỉnh táo chứ?”

“Dĩ nhiên,” cô cười một cách tự tin. “Không thì đâu đuổi được ‘tên dê chúa’ kia ra khỏi đây.”

“Hả? Ai?”

“Hoàng Thạch Hy.”

“Cậu trẻ đó mà là...” ông liếc mắt về phía cửa, có vẻ không tin. “Không đúng, trông lẽ phép đàng hoàng thế mà...?”

Nguyễn Ái trợn mắt. Lão Vương này chỉ nhìn địch thủ trên quan trường thì hay, còn đối với dạng sát thủ tình trường này thì... (= _=)

Mà... cũng chẳng trách được. Vương Đăng Khoa và Hoàng Thạch Dĩ vốn là bạn chí cốt từ những ngày lặn hụp ở Oxford, dù sau này mỗi người một con đường, đôi lúc cùng nhau chơi vài ván goft hay hưởng thụ tách trà thơm vẫn không phải là điều không thể. Huống chi, địa bàn của Hoàng Thạch Dĩ vốn nằm bên Nhật, cũng không đụng chạm gì đến bạch đạo nước nhà.

Thêm nữa, lần này nếu không phải vì Hoàng Thạch Dĩ và Hoàng Thạch Hy, thì cô cũng chẳng biết mình đã rục xương ở xó xỉnh nào rồi.

Như vậy... sẽ không gặp được ai kia nữa. Vì thế phải biết ơn.

“Tôi muốn về nước,” cô gấp gáp nói, mắt sáng lên sự phấn khởi.

“Bây giờ?”

“Phải.”

“Nhưng con vừa tỉnh...”

“Mặc kệ, tôi muốn về,” cô phụng phịu, mắt ươn ướt, hai tay vò vò tấm chăn ra chiều khổ sở vô cùng. “Tôi nhớ Võ Chính Luận.”

Khuôn mặt con người luôn làm chủ tình hình kia đờ ra, không ngờ có một ngày lại nghe được những chữ này từ miệng con bé vô tình nhất thế gian, nhất thời không biết phản ứng thế nào, bèn rụt rè gật đầu. “Ờ... được.”

“Dù gì thì... con cũng đã hôn mê khá lâu, cũng nên đứng lên đi lại rồi...”

“Cũng đâu lâu lắm, cùng lắm vài ba ngày, không làm khó được thân hình dẻo dai của tôi đâu, haha...”

Đang cười thì chợt nín bật. Cái... con người kia, sao lại nhìn cô với đôi mắt lạ kỳ như thế...? Cô không phải đã nói điều gì sai chứ?

“Ái à...” Vương Đăng Khoa thẳng thốt, giọng có hơi dè dặt. “... Con... con đã hôn mê hơn một tháng rồi.”

Eh?

Một tháng?

À, không. Hơn một tháng?!

(O__o)!!!

Thế là, cái kẻ hay làm người sùng sờ kia, giờ đây lại bị tình huống làm cho đờ ra toàn tập.

.

* * *

Đêm đó, có ai đó lòng mãi không yên.

“Em đã biến đi đâu hết hơn tháng nay thế? Có biết mình đã gây ra họa lớn rồi không?!”

Cô nhúu mày, sao mà cái giọng nói này... lại trả lời số này thế?

“Anh Chính Luận đâu? Sao anh lại nghe máy?”

“...”

“Văn Thành!”

Bên kia có tiếng thở dài. “Cậu ấy... lúc này không đem theo điện thoại.”

“Có chuyện sao?” Biết rõ là có chuyện, mà vẫn hỏi câu này, cô thật khờ quá mà...

“Từ khi trông thấy cái tin tức đó... rồi gọi đến nhà em, người ta lại nói em theo bạn sang Châu Âu...”

‘Theo bạn sang Châu Âu’... Vậy chẳng khác nào bảo cô cuốn gói bỏ trốn cùng Hoàng Thạch Hy?!!(=o=)

“Có chuyện đó sao?” cô vờ vịt sửng sờ, giọng mỉa mai cũng chẳng biết chĩa vào ai. “Từ lúc nào mà Châu Âu nồng nặc mùi sát trùng thế này?”

“Nói tóm lại, em đã đi đâu—”

“Chuyện đó không quan trọng!” cô gắt ngang, dự cảm xấu cứ ồ ạt đổ xuống khiến sống lưng lạnh toát. “Em muốn biết Chính Luận bây giờ thế nào!”

Phật ơi Phật, Chúa ơi Chúa, một kẻ chưa bao giờ tụng kinh hay cầu nguyện như cô, giờ đây tự nguyện sẽ mang vác cả hai tôn giáo, chỉ xin các Người đừng để chuyện cô nghi ngờ xảy ra...!

“Hắn...” bên kia có vẻ như đang đấu tranh dữ dội.

“Giận dữ lắm không?” cô sốt sắng tiếp lời.

“...Không.”

“Cáu gắt?”

“...Không.”

“Coi nào, không lẽ một chút phần nộ cũng không có?”

Tiếng thở dài sườn sượt, dù qua điện thoại đường dài, vẫn có thể nghe rõ mồn một.

“Không. Không một chút nào.”

Thế giới xung quanh cô trong một giây dường như chao đảo, điện thoại tuột khỏi bàn tay rơi xuống sàn nhà, rồi tắt ngấm. Cảm giác như vừa bị người dội cho một gáo nước lạnh rét căm.

Buốt. Và tê dại.

Hết lúc nghe Hoàng Thạch Hy thốt ra câu nói ngày nào...

“...trong thế giới của Võ Gia Chính Luận, người ấy sẽ không-còn-tồn-tại.”

“Không phải chứ?!”

Đắm mạnh vào chiếc gối trên đùi, cô dường như hét lớn vào khoảng không câm lặng.

“Như thế thôi mà đã coi tôi không hề tồn tại rồi?!”

Chợt sợ hãi ghê gớm.

* * *

40 tiếng sau. Nỗi sợ như lây truyền xuyên suốt 4331 km đường trường.

Võ Chính Luận không cách nào xem Nguyễn Ái không hề tồn tại.

Cô tồn tại ở khắp nơi.

Ngủ, anh cũng nghĩ.

Ăn, anh cũng nghĩ.

Ngay cả thở, anh cũng nghĩ.

Rồi lại sợ.

Sợ một ngày, để tháo gỡ cô ra khỏi lồng ngực mình, anh sẽ phải dừng luôn cả ba việc trên.

À, mà anh còn sợ việc tháo gỡ cô ra hơn vạn lần ấy chứ.

Tức giận? Có. Nhưng chỉ sau 24 tiếng không trông thấy cô, không nghe được giọng nói, không chạm được vào làn da ấm nóng; nỗi căm hờn bỗng biến thành lo sợ.

Lại sợ!

Cuốn mình lại trong cái vỏ vô cảm, một lần nữa, cậu bé Võ Gia Chính Luận ngày nào lại chông đè hình ảnh người đàn bà mang cùng dòng máu lên người Nguyễn Ái. Nếu cô cũng như người đó, biến mất khỏi thế gian, không tài nào tìm ra được thì sao?

Anh muốn đi tìm cô, muốn lặn lội đến hòn đảo Toshima định mệnh, muốn vác thân trải khắp Châu Âu phồn hoa, thậm chí — muốn cày sâu xuống chính lòng quả đất. Nhưng anh lại sợ. Sợ tìm thấy cô rồi, con người tồn tại trong tim cô không phải là anh nữa, thì lúc đó liệu điều gì có thể... bảo vệ cô khỏi anh...?

Anh nhất định sẽ hóa điên, đem tình yêu của mình tổn hại cô đến mức có thể.

Hoặc cũng có thể, anh sẽ tổn hại bản thân mình để trừng phạt cô.

Cả hai đều sẽ dẫn đến hồi hận khôn cùng...

Vậy nên, tốt nhất là chờ đợi.

Chỉ là... anh đã sắp bước qua ranh giới chịu đựng rồi!

Đến bao giờ... cô mới trở về đây...?

* * *

“Em về rồi đây!”

Đôi bàn tay nhỏ nhắn luôn qua eo anh ôm chặt, lưng nóng lên vì hơi ấm toàn thân người nào đó áp sát vào, gò má ma sát nhẹ như một chú mèo con nũng nịu.

Cảm giác... như được hạnh phúc vây chặt.

Hà! – anh thậm cười rộ trong tâm trí - ảo tưởng à, mà lại đang đùa cợt với tao đấy ư?

“Luận! Em đã về!”

Nhưng sao... ảo tưởng lại toát mùi chân thật thế này?

Anh có lẽ đã nhớ cô đến điên dại rồi!

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 30: Mệnh Lệnh Ác Ma

Cái người nào đó... rõ là đang cố tình lơ cô mà! (>"<)

"Luận! Em đã về!"

Khi bàn tay Nguyễn Ái ôm chặt lấy anh, má tựa vào lưng, rõ ràng đã cảm thấy thân thể anh căng thẳng, hơi thở anh đổi nhịp.

Ấy vậy mà, không mạnh bạo cũng chẳng nhẹ nhàng, lại bình thản gỡ tay cô ra và bước đi tiếp, cứ như phôi đi một chiếc lá vàng vô tình rớt xuống vai vậy.

Lúc bấy giờ đang là sáng sớm, ngay trên chính dãy hành lang lộ thiên ngày nào anh bỏ rơi Dương Hoàng Yến Nhi; Nguyễn Ái đứng đấy, cảm thấy trơ trọi hơn bao giờ hết, mặc cho những cái nhìn ngỡ ngàng, những lời hỏi thăm dồn dập, những tiếng rì rầm rộn rã đua nhau đổ về mình từ những kẻ chẳng liên quan.

Nhưng cô không phải là con người yếu đuối Dương Hoàng Yến Nhi đó.

Rõ ràng đã nhận ra sự tồn tại của cô, tại sao lại không thèm nhìn lấy dù chỉ một lần? Cho là giận thấu xương đi nữa, lẽ nào anh không nhớ nhưng cô chút nào sao?

Gạt tay Văn Thành lẫn những lời miên man gì đó lúc bấy giờ không tài nào lọt vào tai nổi, cô chạy theo bóng lưng anh, đến trước

mặt và ngã vào người anh, nhất quyết để anh có thể trông thấy mình.

“Em nhớ anh lắm!” bàn tay cô siết chặt, đầu ngẩng lên nhìn anh đầy mòn mỏi.

Vậy mà đôi mắt nâu ấm kia, một chút biến sắc cũng không có.

Chúng tuy đang nhìn thẳng vào cô; nhưng lại trống rỗng, vô hồn, không cảm xúc. Một lần nữa, phong thái như một kẻ mộng du, anh chậm rãi gỡ đôi tay giờ đang run rẩy của cô, nhẹ nhàng đẩy người cô ra và tiếp tục tiến bước.

Phần uất.

Thà là anh quát tháo, thậm chí siết cổ cô như ngày đó!

“Anh!” răng cô cắn chặt, cốt để lời nói thoát ra không run rẩy. “Sao lại như vậy chứ?! Ít nhất cũng phải cho em giải thích! Em và Hoàng Thạch Hy vốn—”

Khuôn mặt vô cảm, anh lại đi lướt qua cô.

Hậm hực không chịu thua, cô dậm chân xuống sàn rồi lại phóng đến trước mặt anh. Đã thế, cô cũng không còn cách nào ngoài...

Nhiều tiếng hít mạnh trời lên, cả đám người vây quanh sửng sờ.

...khi Nguyễn Ái lại — một lần nữa — tát mạnh vào mặt Võ Chính Luận!

Lần này, bạt tay đã khiến đầu anh chệch hẳn. Cô nắm chặt những ngón tay nóng rát, móng lún vào da thịt để gồng lại cái đau chì chiết, sức lực dường như bị rút cạn. Rõ ràng là, cô đang muốn

chọc điên anh lên, ước ao chứng kiến vẻ cáu gắt mà cô bấy lâu luôn e sợ — bây giờ bỗng nhiên trở thành một khát khao mong được nhìn thấy biết bao...

Từ lúc nào mà... tính cách của anh trở nên quan trọng với cô như thế — ngay cả trạng thái thất thường và thói xấu chiếm hữu, lại hay bắt nạt cô thảm thương... cô cũng không cách nào không cảm thấy nhớ thương da diết?

Cô nhớ cơn phẫn nộ của anh. Nhớ tính khí cường bạo. Nhớ cả thái độ chuyên chính đầy cưỡng ép...!

Vậy ra yêu... không chỉ là vẻ bề ngoài thôi sao...?

Thật là dư thừa! Nếu như thế thì giờ đây... cô đã quay đầu rượt theo tên Hoàng Thạch Hy đáng chết kia rồi! Có cần đứng đây nhớ nhung những điều biến thái như trên không...?

Tại sao chứ? Cô đã yêu anh đến mức này, điên khùng đến nỗi ngang tay ném bỏ lập trường của bản thân, còn anh thì...

Chợt, cảm thấy có giải thích hay không, việc hiểu nhầm có sáng tỏ hay không... bỗng không còn quan trọng.

“Sao anh không đi tìm tôi?!” cô hét lớn, chân kiễng lên để ghì chặt cổ áo anh xuống, giọng thoát ra nửa vỡ òa, nửa phẫn uất. “Cho là tôi có bị quyến rũ bởi tên điên kia thì sao? Không lẽ anh không có chút khí khái đàn ông, đuổi theo để giành lại tôi hay sao?! Hoặc đánh cho hắn một trận, hoặc trói tôi lại đem về, đằng này, anh chỉ biết thu mình lại sau cái lời nguyên khốn nạn đó! Chọn lựa gạt bản thân là tôi không tồn tại?!”

Mi mắt cong dài kia khẽ nhắm lại, rồi nhẹ nhàng mở lên, màu nâu nhạt pha sắc hổ phách vẫn không hề sậm đi hay sáng lên, chứng tỏ anh không hề bị dao động — thậm chí không hề nghe thấy. Hoặc giả, đã quá chán chường mệt mỏi để mà phản ứng rồi.

“Anh phản ứng đi chứ?!” nổi tức giận đã khiến cô trở nên quá khích, giờ đây đang ra sức lay mạnh anh. “Tôi yêu anh đến thế! Vì anh mà bất chấp thủ đoạn! Vậy mà giờ đây đến cả cái chau mày anh cũng không thêm để lộ?!”

Con người đó vẫn không cảm xúc, tay đưa lên toan kéo cô ra. Nguyễn Ái gồng người, càng nắm chặt hơn, từ chối bị gạt bỏ như một vật dư thừa. Vậy mà... một cách kiên nhẫn, anh vẫn từ từ tháo gỡ, từng ngón tay thon dài chạm vào cô một cách dịu dàng, hết như một người thợ công xưởng cần mẫn — chỉ biết làm theo quy trình một cách máy móc, không hề có chút sáng ý hay biểu cảm nào cả...

Anh... nhất định phải dồn cô đến mức này sao?

Kẻ mục kích xung quanh đều nín thở, một số nữ sinh đứng gần đó ngán lệ (nhiều chiện + mít ướt ^w^V), mắt nhắm nghiền quay đi không dám nhìn — khi một bên tay của Nguyễn Ái lại giơ cao, chực chờ giáng xuống bạt tay nảy lửa khác.

Nhưng, nó lại không hề đến.

Bàn tay chưng hửng trên không trung toan đánh ai kia nay đã mất đi toàn bộ sức lực. Như một thước phim quay chậm, Văn Thành cùng những người khác mắt mở to hoảng hốt khi thân hình nhỏ bé đổ sụp xuống sàn. Khuôn mặt cô trắng bệch, mắt nhắm nghiền, toàn thân bất động dưới chân thiếu gia nhà họ Võ, trông đến là thảm hại.

Nguyễn Ái... đã ngất xỉu!

(Não trái: Aaaa...! Phim Hàn tiếp diễn! o^o^O

Não phải: mà y vô duyên ớn...! >">)

Thời khắc vỡ òa. Văn Thành lao đến đỡ đầu cô dậy, những người khác kẻ thì quạt, người lại nhanh chóng tháo mũ, cởi gúc áo cô ra để dễ thở; có tên còn quỳ xuống kiểm tra hơi thở, toan thực hiện CPR với nạn nhân... (Biết 'dê' đúng thời cơ ghê, nút áo với chả CPR... haizzz >.>) Bọn người này vốn đã nhón nháo, nay lại càng có dịp thể hiện "tinh thần kịch tính" khi trông thấy một bên trán nạn nhân có dấu tích băng bó — vốn đã bị che lại bởi chiếc mũ vừa được lôi ra.

"Cô ấy bị thương!" một kẻ la lên.

"Hèn chi trông mặt mũi xanh xao thế..." một nữ sinh đứng khép nép, tay che miệng nói nhỏ.

"Đau lòng đến nỗi ngất đi... không biết cô ta có bệnh tim không nhỉ...?"

"Không biết là có phải vừa từ bệnh viện ra không..."

"Tội nghiệp quá..."

...

(Não trái: Bà nó, kêu cứu thương thì không đưa nào kêu, cứ đứng nói nhảm =)=

Não phải: Kệ đi, quần chúng mà, chế độ ngu 'mặc định' roy =w=)

Lúc này đây, mọi quan tâm đều dồn cả vào nạn nhân Nguyễn Ái, còn có ai để ý đến bóng hình Võ Chính Luận, vốn vẫn chôn chân bên cạnh thân hình sống soài trên mặt đất kia đâu...

Ấy vậy mà, chỉ một tiếng thoát ra run rẩy, khế khàng đến không ngờ của Ác Ma đã – một cách thần kỳ – lôi lại sự chú ý của mọi người.

“Ái...?”

Ngạc nhiên. Thức tỉnh. Có chút sợ sệt.

Mọi hoạt động dần dần ngưng bật, âm thanh nhốn nháo cũng giảm sút, một số kẻ còn bất giác lùi dần ra sau khi Ác Ma chậm rãi khụy một chân xuống, đôi tay vươn ra đỡ lấy thân hình mềm nhũn của Nguyễn Ái, biểu hiện trên gương mặt kinh ngạc nhiều hơn là hốt hoảng.

“Thật... là em sao?” Võ Chính Luận bàng hoàng hỏi khế, bàn tay chạm nhẹ gò má xanh xao.

Sự nhận thức trong một giây chợt đổ ùa về. Có kẻ nào đó đã nhận ra mình hiện không hề chìm trong ảo tưởng... Bởi ảo tưởng thì... làm gì có tình tiết này, có hơi ấm này?

Nên bất giác gọi lớn. “Ái!?”

Quần chúng mục kích kẻ thì bịt miệng, người lại ngỡ ngàng. Cũng đúng thôi, đời nào mà họ lại trông thấy vẻ mặt hốt hoảng pha lẫn khổ sở này của Ác Ma đâu. Có cái gì đó nơi cách con người này nhìn Nguyễn Ái khiến trái tim họ xúc động; không ngờ một kẻ vô tình lạnh lẽo, đến khi lớp mặt nạ rạn vỡ, vẻ chân thành lộ ra lại đập vào lòng họ nỗi xót xa bất ngờ đến vậy...

Kẻ đứng xem tim bỗng nhói đau khi Võ Chính Luận tay chân lúng túng nửa lay, nửa vuốt tóc Nguyễn Ái. Anh không ôm chầm cô vào lòng, cũng chẳng phải khóc la kịch liệt, chỉ đơn thuần là kêu khẽ tên cô một cách dịu dàng — có phần run rẩy. Nhưng đối với một Ác Ma thì, chút cử chỉ sốt sắng đó thôi, cũng đủ chứng minh kẻ nằm trong vòng tay hắn là vô cùng quan trọng.

Cảnh tượng khiến người người rơi lệ... (Sao mắc ói quá...)

Xúc động nghẹn ngào... (Ói thiệt gùi. =.=)

Vậy mà...

Sao lại...

... làm họ đột nhiên hãi kinh, chỉ trong vòng ba giây tiếp theo như thế này? *o* (OK, hết ói. ^^V)

Vốn là... giữa lúc chúng dân đang sục sùi, Hoàng Tử đang đứng bên bờ vực lo lắng phát cuồng; thì nàng Bạch Tuyết cần phải táo đỡ của chúng ta đột nhiên...

...nhoẻn cười! (Á, tưởng phun táo ra chứ ^o^)

Vươn đôi tay thon của mình lên, nàng choàng tay qua cổ Hoàng Tử, thân nào lên ôm chầm lấy người ta, giọng nửa cười đùa, nửa yêu thương.

“À, à... thì ra Ác Ma của em chỉ chịu ‘nhu’, không chịu ‘cương’ nhỉ?♥“

(=o=)

!!!

“Kinh hãi,” là từ duy nhất có thể diễn đạt cảm xúc chung của kẻ xung quanh lúc này.

Hồ Ly... lại dám biến cả Ác Ma ra trò cười!

Dân chúng lùi một bước, dự cảm cực kỳ không hay. (Khôn đó ^w^)

Ôm chặt hơn, ai kia tựa cầm lên vai người ta, tiếp tục huyền thuyên. “Không ngờ diễn thuyết xúc động lòng người lại không bằng trò vờ ngất rở tiền ngớ ngẩn. Anh đúng là kén cạnh kiểu gì biến thái quá đi...”

Lại lùi thêm bước nữa. (Càng khôn hơn ^w^)

“...Anh cũng lạ nữa, gặp người ngất phải gọi cấp cứu chứ. Ai lại cứ sững ra, ngờ nghếch ôm lấy người ta kêu tên hoài như vậy...?”

Ờ... lùi nữa thì sẽ không biết được chuyện gì sắp xảy ra. Nên thôi. (Cái này là khôn vô đối ^ww^)

Khuôn mặt Võ Chính Luận ban đầu có chút bất ngờ, song dần dần bình đạm lại. Cái vỗ vô cảm trong phút chốc đã phục hồi nguyên vẹn. Anh không đẩy Nguyễn Ái ra, để mặc cô ôm chầm lấy mình nói năng bừa bãi, chốc chốc lại mài má vào vai anh một cách nũng nịu.

Rồi, đôi tay để hờ trên lưng cô bỗng siết chặt. Mắt anh nhắm lại. Hơn mười giây sau đó, Nguyễn Ái dường như đã nín thở hoàn toàn trong vòng tay cưỡng ép. Khi choàng mở, sự quyết tâm rục lên trong đôi mắt ánh màu hổ phách kia có phần khiến người xung quanh rùng mình, e sợ thay cho cô gái trong vòng tay Ác Ma.

Đẩy nhẹ cô ra, giọng anh cất lên đầy uy quyền khi nhìn thẳng vào người đối diện.

Như thể... một ông hoàng đang ban ra mệnh lệnh bất-khả-kháng:

“Chúng ta kết hôn.”

Thật ra thì... còn “như thể” gì nữa? Đó rõ ràng là một mệnh lệnh.

Là mệnh lệnh tuyệt đối!

(Yay!!! Đốt pháo... đốt pháo...)

* * *

Lát sau, xe cứu thương đến. Xem ra, có kẻ vừa rồi trong lúc hỗn loạn đã tự ý hành động.

(Não trái: Ý, cũng có đũa còn khôn nhĩ? Sao bảo “ngu mặc định” mà?

Não phải: Lỗi chương trình, xem ra đã quên đánh dấu ô “mặc định” ^^)

Nguyễn Ái vốn không muốn đi, số là... vẫn chưa thoát khỏi bàn hoàng trước “mệnh lệnh” của Ác Ma mà! Song khi người ta cúi xuống quan sát vết thương trên đầu cô, phát hiện ra nó không hề giả. Mặc dù chỉ còn sưng tấy, cô băng bó chẳng qua... muốn người nào đó tội nghiệp mà thôi><.

Nhưng... kẻ độc tài kia có lẽ cho rằng họa này do cô gây ra nên phải tự gánh chịu, thế là bế bồng cô lên chiếc xe trắng, bảo người ta chở thẳng đến bệnh viện.

Lần này, chắc là... “nảo hại lây thân” rồi...

Haizz...

Bóng xe cùng tiếng còi hụ đã khuất xa, nhưng vẫn còn hai người đứng đấy nhìn theo. Họ là hai kẻ duy nhất trong những người đã tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, cho đến cuối cùng vẫn giữ được cảm mình không chạm đất.

Văn Thành nheo mắt nghĩ ngợi một hồi lâu, đoạn quay qua người bạn của mình, thắc mắc băng quơ. “Mày nghĩ thịt hồ ly có ngon không?”

Gia Đạt nhún vai. “Cái đó đợi mai vào mà hỏi ác ma đương sự.”

“Mai là thứ bảy mà.” (;__;))

“Thế thì chết.” (~”~)

“Tại sao?” (o_O)

Gia Đạt quay người, lắc đầu.

“Đến thứ hai thì, chắc đến xương cũng không còn rồi.”

(Não trái: ...”Màn thịt” thoy đủ gòi, đến xương cũng nhai á...? ~”~

Não phải: Không nghe nói ác ma “ăn không nhả xương” à? =w=

Đại não: =”= ...Bọn bây kẻ tung người hứng, riết đen thui thui lùì...

Trái phải đồng thanh: Nhờ đũa nào dzậy ta?! =”=)

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 31: Cường Hôn Theo Đúng Nghĩa

Ngày trước, cứ nghĩ “cường hôn” đơn thuần là ép buộc răng môi đụng chạm mà thôi...

Ngờ đâu, “trình” người ta lại quá cao... cao quá... (=.=)

Số là, sau khi rời khỏi Việt Duệ, người nào đó đã đích thân “áp giải” cô đến bệnh viện. Lý do duy nhất là vết thương bé tẹo trên trán cô. Thật ra nó vốn rất nặng, nhưng sau hơn một tháng nằm dài hôn mê, có bày nhày cỡ nào thì cũng nên kéo da non rồi. Khổ một nỗi, mấy vị bác sĩ, nghe đến cái tên Võ Gia là vội vội vàng vàng nhào vào... “mổ xẻ” cô đến từng xentimet! Thế là rơi đâu ra vô số chấn thương xương gãy vẫn chưa lành hẳn, hay sẹo dài sẹo ngắn vẫn chưa nên cắt chỉ, sẫm soi suốt cả buổi sáng khiến cô choáng váng kinh khủng. Đến khi ngồi xuống được một lúc, thì lại phải đối diện với vẻ mặt chất vấn của “chàng” về những thương tích trên người.

Haizz...

Nói thật... nói thật... Nhưng lại chọn gạt bỏ cái phần... “môi răng chạm nhau” đến rướm máu với Hoàng Thạch Hy. Anh có vẻ đoán ra được điều đó, bởi vì mặt mày cô đỏ quá mà! Trời ơi đừng đỏ nữa... kẻo không người ta lại tưởng cô và tên dê chúa kia có gì còn mờ ám hơn gấp bội!

Nhưng ngạc nhiên thay, anh không hề hỏi dồn cô.

Thật là... không giống Võ Chính Luận đọc tài thường ngày chút nào!

Thay vào, mắt anh lại hướng ra cửa sổ, đượm buồn man mác... Cô chợt thấy xót xa, lẽ nào anh nghĩ cô và tên đầu rơm kia quả thật có quan hệ vượt quá mức bình thường?!

Vậy mà... sao cửa chỉ của anh lại dịu dàng thế kia, thái độ lại ôn hòa dường này...?

“Anh à, em và Hoàng Thạch Hy...” cô mở miệng toan giải thích.

Cả khuôn mặt cô ngay lập tức bị dúi vào bờ vai ai kia. Ngộ thờ muốn chết, nhưng lại không giãy nẩy, bởi đôi môi người ta lúc này lại vùi vào tóc cô, những lời nhẹ nhàng — có phần ray rứt — thoát ra sau đó... khiến cô không tài nào có khả năng cựa quậy nữa.

“Không sao cả,” anh nói.

“Không cần giải thích,” anh nói.

“Chỉ cần em về, là đủ.”

Anh nói.

Nói kiểu đó, nghĩa là... anh hiểu lầm mất rồi!

Nhưng sao... cô lại không muốn giải thích nhỉ? Đột nhiên cảm thấy rung động bất chợt trước những lời lẽ bao dung mới lạ này của anh quá đi...

Có lẽ cô bắt đầu... yêu bằng thính giác rồi! (Ráng lên, sắp thành chính quả rồi đó >.>)

À, nhưng chỉ chuyện đó là bao dung thôi, còn lại thì nhất nhất không dung thứ.

Người ta trách cô sao lại ngu ngốc đến nỗi đi một mình, không chờ được Vương Đăng Khoa đi nữa thì cũng phải chờ anh chứ! (Tự sướng ghê, nghiêm nghiêm đặt bản thân lên trên người giám hộ người ta >.>) Sau đó còn không để lại địa điểm, đến lúc tai nạn lại không báo về. (Cái này vô duyên nha, hôn mê thì sao báo? =”=) Cuối cùng, kết thúc đoạn giáo huấn dài hơi nhất trong “bộ luật Chính Luận” bằng một câu xanh rờn: “Lẽ ra phải xiềng lại và biệt giam mới đúng!”

Ây dà... người ta thiệt biến thái mà...! (May cho nàng còn khôn là suy nghĩ không thành tiếng ^w^)

Chuyện không có thì lại đi bao dung, chuyện chẳng điều khiển được thì lại không dung thứ.

Hỏi trên đời này còn gì thiên lý chứ?! (Có. Tên chàng là Chính nghĩa – Luận lý đó nàng ^3^)

Song, khi nghe đến đoạn tai nạn vốn là chuyện xếp đặt, anh có vẻ trầm xuống, mắt nheo lại nghĩ ngợi gì đó, đoạn quay sang hỏi cô bằng một thái độ cực kỳ nghiêm trọng:

“Em không có gây thù với ai chứ?”

Cô thần ra. Sao lại là cô?

“Xe là của Hoàng Thạc Hy mà, nếu tấn công nó thì mục tiêu cùng lắm cũng chỉ nhắm vào hắn thôi. Liên quan gì đến em?” cô cong môi, nhíu mày. “Mà có thù đến mấy cũng không đến nỗi có gan giết em, huống chi em rời đi bất ngờ như thế, đâu có ai biết.”

“Có,” mặt anh đanh lại, mắt chuyển hướng xuống môi cô, giọng điệu vô cùng khó chịu. “Sau đêm đó thì cả thế giới ai cũng biết.”

Đêm đó? — Cô sửng ra đôi chút, rồi vỡ lẽ — À... nụ hôn đó... vốn là được phát sóng toàn Châu Á mà! (=0=)

“Nhưng sao lại là em chứ?” cô cần nài, cố lảng tránh vấn đề. “Nhà họ Hoàng gây oán khắp nơi, có kẻ trả thù Hoảng Thạc Hy thì đâu có lạ. Đâu nhất thiết phải là một con bé không chút tiếng tăm như em?”

Anh lắc đầu. “Không. Cho dù có, cũng chỉ nhắm vào Hoàng Thạc Dĩ. Thăng cháu chẳng qua chỉ là một tên ong bướm của xã hội thượng lưu. Giết đi không lợi ích gì.”

Cái cách anh nhấn mạnh từ “giết” khiến cô rùng mình. Cái tên đầu rơm kia quả thật may mắn khi không về nước cùng cô lúc này. Không thì...

“Em có gây thù với ai không?” anh quay sang hỏi lại, chặn đứng dòng suy nghĩ xa vời của cô. Cô nhíu mày, thù thì có với nhiều người lắm, nhưng đến nỗi muốn lấy mạng cô lẫn thiếu gia họ Hoàng thì... làm gì có?! Đang định mở miệng phủ nhận, chút cảnh báo nơi đáy trí nhớ bỗng dấy lên, không hiểu sao lúc đó lại kéo áo hỏi anh một câu trót quớt:

“Hôm nay là ngày mấy?”

Anh nhìn sắc mặt cô với chút kinh ngạc thoáng qua, rồi trầm giọng. “13 tháng 8.”

(È, iu số 13 ghê ^^, thứ sáu nữa chứ ^^V)

Bản thân. Vậy là đã qua ngày nhận lãnh món vật đến gần một tháng. Nhưng khi còn ở Nhật, tại sao Hoàng Thạch Dã lại không hề liên lạc với cô — kẻ đã gửi cho ông số tài liệu đó, cũng không hỏi han Vương Đăng Khoa một chút gì? Trừ khi...

Trừ khi ông ta không hề nhận được.

Là Hoàng Công!

Chết toi! Cô đã quá tự phụ chủ quan trong chuyện này! Cho dù không khống chế được cô đi nữa, Hoàng Công vẫn có thể — dù ít hay nhiều — điều khiển những sự kiện xung quanh Hoàng Thạch Dã, đối thủ cạnh tranh với mình bấy lâu. Những hồ sơ đó nhất định đã bị người của hắn chặn lại trước khi chúng có thể đến được tay Hoàng Thạch Dã.

Chắc chắn là, khi trông thấy cô ở bên Hoàng Thạch Hy trên bảng tin Asia, lại lảng vảng sang đến Nhật, Hoàng Công đã chột dạ, lo sợ cô sẽ chủ động tiếp cận Hoàng Thạch Dã, thế nên quyết định ra tay với cả cô và Hoàng Thạch Hy.

Song, dù gì đi nữa, đây vẫn chỉ là giả thuyết...

Nhưng... nếu nó không phải đơn thuần là giả thuyết thì sao?

Cô đã suýt chết vì tên bệnh hoạn đó!

Chết tiệt! Cái tên công công đó! Vốn dĩ, cô đã định không thèm đếm xỉa, để mặc hắn bá vương một cõi Võ Gia, muốn làm gì thì làm. Yêu cầu duy nhất là rời xa Chính Luận của cô! Vậy mà... suýt nữa thôi đã khiến cô không thể gặp lại Chính Luận, lại còn một phen khốn lên đốn xuống với tính khí thất thường của anh nữa chứ!

Chết tiệt! Hoàng Công chết tiệt! Thái giám bệnh hoạn hết cỡ!!!

“Hoàng Công?!”

Bàn tay anh trên lưng cô bỗng nhiên đông cứng, chất giọng phẫn kinh ngạc và chút gì đó bạo tàn...

Sực tỉnh, cô hãi hùng nhận ra bản thân vừa — theo thói quen — suy nghĩ ra tiếng! (Ta vừa mới khen mợ ở trên thôi, vậy mà... =.=)

Haizz... đây đích thị là thứ người ta gọi là: “Không đánh mà khai.” Và lại thuộc hàng ngu đại siêu cấp nữa chứ! =”=

Anh đẩy vai cô ra, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tiu ngỉu của người nào đó, ánh mắt anh cương quyết, như thể thách thức cô dám phủ nhận hay buông lời dối trá. Cô biết mình đã đưa đầu vào thòng lọng mất rồi... Lúc này có né tránh thì chẳng khác nào gián tiếp xui anh đến gặp tên Hoàng công-công điên rồ đó trực tiếp hỏi chuyện?!

Thế là, Hồ Ly nhà ta lại, một lần nữa, tận dụng triệt để ý nghĩa câu nói “Không đánh mà khai.”

Cô vốn lo sợ khi nghe xong, người nào đó sẽ phát hỏa và gây ra chuyện động trời. Ai ngờ, anh chỉ ngồi sững ra đó, giấu mình sau lớp vỏ bình đạm. Đến Chúa cũng không biết trong đầu anh đang nghĩ gì. Song cho dù là gì đi nữa, cô cũng mừng thay vì sau khi quay trở lại từ phòng chụp X-ray, người ta vẫn còn ngã người ra ghé ngồi chờ với nụ cười nhỏ chào đón cô, chứ không nổi cáu như dự tính.

Hôm nay... anh quả thật có những hành xử rất khác thường...

* * *

1 giờ sau, ai kia đột nhiên cảm thấy sự khác thường này bắt đầu có đẳng cấp.

Khi phải ngồi nghếch ra như một con ngốc, trong chính ngôi nhà của mình, bên ngoài văn phòng làm việc của Bộ trưởng Bộ Ngoại Giao Vương Đăng Khoa.

Trong khi chủ nhân của hai chữ “khác thường” kia... thì đang làm một việc vô cùng không bình thường: xin cưới cùng ngài bộ trưởng.

Cơ mà... chỉ trong vòng ba phút sau khi cánh cửa đóng lại sau lưng anh, âm thanh còi cộ đã vang lên. Tuy không nghe được nội dung là gì, Nguyễn Ái ít nhất cũng chắc được một điều: hoàn toàn không có tiếng của Võ Chính Luận. Cô lắc đầu cười thầm, trong đầu lại hồi tưởng về cảnh tượng hôm đó trong nhà anh, cùng khuôn mặt xanh tím của một đảng chính trị gia vốn luôn tự hào về sự kiểm chế đáng nể của mình.

Đây chẳng phải là... bồn cũ soạn lại hay sao?

Cô biết anh sẽ thuyết phục được Vương Đăng Khoa, mặc dù cô cũng chẳng hiểu lòng tin tuyệt đối này từ đâu ra. Chỉ biết nó thật sự hiện hữu. Ở bên anh, sự tự tin vào bản thân đột nhiên chuyển hết cho người nào đó.

Đây có thể là... cảm giác được dựa dẫm vào một người? ...được chở che chẳng?

Tuy có hơi bất an... nhưng lại vô cùng hạnh phúc.

Nửa tiếng sau, cũng chẳng biết bên trong sự thể đã chuyển biến thế nào, cô suýt nữa đã kiềm lòng không đặng mà mở cửa xông vào. Tuy nhiên, sự xuất hiện của một loạt các nhân vật lạ đã ngăn trở ý đồ của hồ ly nhà ta. Đầu tiên là hai người đàn ông trung niên trong âu phục đen tuyền, phong thái uy nghi không kém gì Vương Đăng Khoa tiến vào, mắt đảo sơ qua cô rồi gạt đầu và vào thẳng văn phòng giờ đã được rộng mở bởi chính ngài bộ trưởng. Ngạc nhiên này chưa qua thì một lúc sau, ba người khác, gồm một nữ hai nam ở độ tuổi tứ tuần, quần áo sang trọng lại đứng đĩnh nói bước, trước khi vào phòng cũng ném về phía cô những tia nhìn dò xét pha lẫn kinh ngạc.

Nguyễn Ái đoán đó là bạn bè của Vương Đăng Khoa. Còn lý do tại sao lại kéo cả một đám bạn vào bàn chuyện kết hôn của con gái kể thì cô hoàn toàn mù tịt. Không lẽ họ định... “hội đồng” Võ Chính Luận?

Thời khắc bốc đồng muốn xông vào đã qua đi, cô ngồi lại xuống ghế, xé lấy mảnh giấy nhỏ từ quyển sổ điện thoại trên bàn và hí hoáy viết gạch một hồi. Vài phút sau, có vẻ hài lòng với tác phẩm của mình, cô mỉm cười mãn nguyện.

Số là, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ nghĩ nhiều về chuyện kết hôn. Song đến lúc này thì... cũng nên có chút chuẩn bị rồi! Nếu cuộc chuyện trò hôm nay thành công mỹ mãn, chẳng phải lễ cưới sẽ được diễn ra thần tốc hay sao? Nói không chừng... không đầy một tháng nữa là cô có thể đứng trong giáo đường nói tiếng “I do” rồi đây...

Dù nói là chưa từng nghĩ đến, nhưng ít ra trong tâm tưởng của một thiếu nữ mới lớn, kết hôn vốn đã bám rễ lúc nào không hay!

Gấp bốn mảnh giấy lại, cô cười cười thỏa nguyện, hôn nhẹ lên nó rồi đút vào chiếc túi nhỏ trên váy. Không cần hào nhoáng xa hoa như các ngôi sao Hollywood, nhưng ít nhất cũng nên lãng mạn thơ mộng như các bộ phim thần tượng Châu Á chứ nhỉ...?

Cánh cửa gỗ bè thế cuối cùng cũng mở ra. Vương Đăng Khoa là người bước ra đầu tiên, khuôn mặt ông có phần mệt mỏi, sự khuất phục hẳn rõ trong mắt khi ông ngoái đầu nhìn lại chứng tỏ Chính Luận đã thành công. Ông chậm rãi tiến đến, tay đặt lên vai cô rồi khẽ thở dài ảo não. Sau đó đút tay vào túi và bước nhanh ra khỏi gian phòng, miệng nhanh chóng ra lệnh cho người làm chuẩn bị tài xế.

Nguyễn Ái không hiểu, cho là ông không muốn cô lấy chồng sớm đi nữa, nhưng có cần phản ứng chán chường thế không? Thái độ như thế cô đang tự gieo mình xuống lòng nham thạch, và ông lại không cách nào cứu giúp.

Một bàn tay khác sau đó lại nắm lấy tay cô kéo đi, không cần nhìn cô cũng quá rõ là ai. Điều ngạc nhiên là, khi ngoái đầu nhìn lại, bốn nam một nữ khí thế cao sang ban nãy giờ đây đều cúi đầu nói gót theo sau họ, thái độ phục tùng hết như thần tử phục vua.

Thế ra... họ không phải bạn bè của Vương Đăng Khoa ư?

Bất cứ chuyện quái đản gì đã xảy ra trong căn phòng ấy vậy?

Cô ngược lên nhìn anh đầy nghi vấn, đoạn chỉ tay về phía sau họ ra chiều thắc mắc. Anh nhìn lướt qua vẻ ngây ngô đáng yêu trên gương mặt cô, khước miệng chỉ khẽ nhếch lên, rồi dẫn tay cô đến chiếc Bentley đen đã đậu sẵn bên ngoài từ lúc nào.

Cuối cùng, sau khi đã an tọa đầu vào đay, xe cũng đã lăn bánh được vài giây, khí chất cao ngạo của thiếu gia Võ Gia nhà ta lại một lần nữa toát ra không kiểm soát.

“Chỉ là một chút ‘xúc tác’ để đẩy mạnh tiến trình,” anh đáp.

Cô ngỡ ngác, mắt bất giác ngó về hướng nhìn của con người kỳ lạ đang nở nụ cười quá sức ám thị kia.

Đồng hồ trên xe lúc bấy giờ chỉ 4:00 PM

* * *

Đúng 57 phút sau, Nguyễn Ái bản thân nhìn vào tờ giấy màu hồng trước mặt. Cảm lạnh hoàn toàn.

“Ký đi,” người nào đó bắt nhẩn lên tiếng.

“Không... không phải là theo lệ thì... ít nhất cũng phải mất một tuần sao?” Cô chớp mắt, lẩm bẫm, tay vẫn cứ đơ ra khi dán mắt vào bản văn kiện trước mặt. Trời ạ! “Đẩy mạnh tiến trình” như thế này chẳng khác nào đẩy hết mọi mơ mộng về một lễ cưới lãng mạn của cô xuống sông xuống biển?

“Không cần,” người nào đó lại lên tiếng, lúc này đã nắm lấy tay cô, nhấn vội cây viết vào.

“Ơ... nhưng nghe nói còn phải kiểm tra sức khỏe và chứng thực độ minh mẫn của tâm trí...”

“Không cần.”

“Còn tuyên thệ thì...”

“Không cần.”

“...giáo đường và lễ cưới...”

Mắt hết kiên nhẫn, cái người độc tài chuyên chính nào đó, trước sự kinh hãi của bảy cặp mắt trong phòng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô và đặt ngay lên khoảng trống trên mặt giấy.

“Chỉ cần ký là được!”

Không khí trong phòng căng giãn. Vương Đăng Khoa đang khó chịu hết sức, nhưng hai bên lại bị kèm kẹp bởi cặp vệ sĩ áo đen — cứ như tên ác ma đó đã đoán trước tình huống này sẽ xảy ra vậy. Bốn kẻ kia, hai người thuộc hàng trưởng lão trong Võ Gia, mắt chỉ biết trân trối nhìn cảnh tượng dở khóc dở cười trước mặt mà nín thinh; hai kẻ còn lại — vốn là công chức hành chánh — trông thấy tình cảnh này nửa muốn can ngăn, nửa e dè sợ sệt; đến cuối cùng thì lòng chính nghĩa cũng không thắng được nỗi sợ quyền thế, thành ra đành bất lực đứng nhìn...

... khi Võ Gia Chính Luận thật sự nắm lấy tay cô gái trẻ ký xuống bản văn tự kết hôn!

Ném tờ giấy hồng về phía họ, con người ngang ngược này bình thản lên tiếng. “Xác nhận đi.”

“Ờ...” Xong là xong thế nào? Một trong hai viên chức sững sờ nhìn vào nữ đương sự cũng sững sờ không kém. Rõ ràng là... hấn đã ký thay cô ta! Như thế này... cũng hợp pháp sao?

“Việc này... không...” anh lấp bắp lên tiếng toan phản bác.

Người đồng sự kề bên nhanh chóng đá mạnh vào chân anh. Bà lập tức khoác lên nụ cười hòa hảo, hai tay cầm bản văn tự vừa được ký đưa lại cho gã đàn ông trước mặt với thái độ hoàn toàn nhún nhường.

“Không cần đâu ạ,” bà cười. “Giấy vốn đã được xác nhận trước đó rồi, chỉ chờ hai người ký xuống. Giờ thì thủ tục đã xong. Cô cậu có thể nhận lại rồi.”

Đoạn, bà sửa vai, cất giọng nghiêm nghị.

“Từ nay, Võ Gia Chính Luận và Nguyễn Ái, chính thức là vợ chồng hợp pháp.”

Cái kẻ vừa được nhắc tên kia bấy giờ mới dần dần hồi phục ý thức, ngược đầu nhìn lên đồng hồ tròn vạch trên tường thì thấy kim chỉ đúng 5 giờ.

Tuyệt. Đáp xuống máy bay lúc 5:00 AM độc thân cô quạnh, đến 5:00 PM thì đã có chồng.

Cái này đúng là... “cưỡng hôn” theo đúng nghĩa mà! (>o<)

(Não trái: Sao thủ tục kết hôn gì láo thế? Nước nào chứ hông phải Việt Nam à >”>

Não phải: Đã bảo là chế độ “ngu mặc định” mà, luật rùng nó thế.
^”^

Đại não: Trách con tác giả quá ngu trong lãnh vực này nên phăng đại đó mà!

VV: Hey, tao sở hữu hết mấy đứm tụi bây đó nha! =””=)

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 32: Vô Sĩ Vô Cùng Tận!

Đến hết hôm đó, Nguyễn Ái lại nghiệm ra một điều đáng ghét nữa về người chồng mới cưới của mình: Vô-sĩ- vô-cùng-tận! (>..<)

Thật ra mà nói thì, lễ cưới trong tưởng tượng của các cô gái, cho dù lãng mạn hay nhạt nhẽo đến cỡ nào, cũng không đỡ khóc đỡ cười như tình huống của Nguyễn Ái lúc bấy giờ.

Vừa bước ra khỏi Trụ Sở Ủy Ban Phường (phải đúng chỗ nó đăng ký kết hôn hông? Not sure +__+), đang toan lủi thủi nới gót Vương Đăng Khoa theo thói quen, chưa kịp đi đến bước thứ ba thì đã bị lôi lại và đẩy vào xe riêng của người ta.

“Ơ... còn đi đâu nữa sao?” cô bàng hoàng, chút hy vọng nhỏ nhoi lóe lên về một lễ cưới giản đơn trong giáo đường nhỏ bé...

“Về nhà.” Kẻ nào đó đáp cụt ngắn, lập tức dập tắt hy vọng nhỏ nhoi tội nghiệp của ai kia.

“Nhà...?”

“Kết hôn rồi, theo chồng về nhà là chuyện dĩ nhiên.”

À...

Đúng rồi, vậy mà suýt nữa đã quên. Kết hôn rồi còn gì?

Nhưng sao lại thấy... mơ hồ thế này?

Bánh cưới Gâteaux năm tầng đâu? Áo cưới Oscar de la Renta đâu? Rồi còn nhẫn cưới Tiffany 5 carat, giáo đường St. Peter, hoa hồng, tuần trăng mật...? Ngay cả đến cơ hội để nói chữ “I do” cô cũng không có, đến ký tên cũng là người nào đó cầm tay nguệch ngoạc, như thế này thì... có gọi là kết hôn a?

Trời à, đây là thế kỷ 21, chứ có phải thời trung cổ đâu chứ! Tại sao Võ thiếu gia lại hành xử... “man di” thế này...?!

Trong lòng chợt thấy hụt hẫng ghê nỡ, như vậy là công toi ngồi viết lách vẽ vờ mộng tưởng, bây giờ đành đem phần khích trải ra làm thảm đập lên vậy...

Không biết kéo lôi thế nào, đùn đẩy ra sao, rốt cục cô cũng về được đến “nhà.” Thả cô ngồi thừ ra ghé nhìn trần trời vào một điểm vô định trên sàn, Chính Luận bỏ ra ngoài cửa chuyện trò gì đó với mấy “vị công thần” của mình suốt gần nửa tiếng, khiến cô trong này gù lên gật xuống... Đến khi quay về thì khí thế hiên ngang nắm tay cô kéo dậy, hành động cử chỉ có chút gì đó bất nhẫn vô cùng...

“...Bây giờ lại đi đâu đây anh...?” cô yếu ớt than vãn. =_ =

Thân người cô uể oải, xiêu vẹo, môi bắt đầu cong lên. Cả ngày hôm nay hết giả ngất – khiến xỉu lên té xuống gần trặc chân, rồi lại chịu cực hình của đủ loại xét nghiệm, sau đó còn phải đứng gần cả giờ đồng hồ trên Ủy Ban Phường; anh không mệt thì cô cũng kiệt sức. Dù gì người ta cũng vừa xuất viện ra cơ mà, trên máy bay lại không đủ giấc... giờ đây đột nhiên buồn ngủ quá đi mất...

“Động phòng.”

À... ra là động phòng, vậy mà làm—

—Mắt mở to.

(O__o)

Á?

Động phòng?!!

Sao... nói một câu mà làm người ta tỉnh ngủ luôn thế?! (=o=)

(Khiếp. CL nhà ta lợi hại còn hơn Bò Cưng. ^w^)

“Như—nhưng...” cô áp úng, đột nhiên lóng ngóng như nhà què lên tỉnh, mắt đảo quanh tìm kiếm lối thoát, ngay lập tức lóe lên khi hướng về cửa ban công. “Đúng! Trời... còn sáng mà...?” (Hú hồn, lúc nhắc tới ban công, cứ tưởng mợ muốn... nhảy ^w^)

“Thì sao?” tay vẫn siết chặt lấy tay, cái người biến thái kia lại dám hỏi ngược lại cô với vẻ mặt ngây thơ tột cùng! Thậ—thật là...!!! >o<

“Ai lại... làm chuyện này vào buổi sáng cơ chứ...?!” mặt cô đỏ lên gay gắt, miệng lắp ba lắp bắp. “Anh... không ít nhất chờ được... đến tối sao?!”

Mắt nâu ám khóa chặt vào màu đen tuyền lay láy, người nào đó đáp lời hết sức dứt khoát:

“Hơn cả tháng rồi. Còn chờ nữa à?”

(*o*)

“...”

(VẬY LÀ CẢ THÁNG TOÀN NHỚ CHUYỆN NÀY HẢ CHA? =..=)

Vậy là, hùm ta thừa lúc hồ ly vẫn còn ú ớ không phản ứng được, một nước kéo cô vào phòng và nhấn ngồi xuống giường. Cả đời hồ ly tuy đã được nghe nhiều, xem cũng không ít, nhưng cũng không khỏi chết trân trước cảnh tượng trước mặt.

Anh đang... cởi áo! Thật sự đang cởi bỏ áo!!!

Trời ạ! Đây là phim cấp gì đây?! (*o*)

Cô nhắm tịt mắt lại khi lồng ngực rần chắc lộ ra. Dù rất muốn nhìn nhưng tình huống hiện tại quá... quá... biến thái đi! Tâm trí không cách nào tập trung vào “cảnh đẹp” trước mắt! Tiếp theo sẽ thế nào đây? Như lần trước, đê cô xuống và vờ vập tới tấp? Hay...

Ý, sao lại âm âm nhỉ?

Mắt hé mở, cô ngạc nhiên vô cùng khi trông thấy ai kia không hề... lao đến như mình e sợ.

Mà... hiện giờ đang thủ phục dưới chân cô như một vị hoàng tử cầu thân! Cái cảm giác âm âm chính là... từ đôi tay đang vuốt ve bàn chân của cô một cách dịu dàng. Khi bề mặt thô ráp tiếp xúc với làn da nhạy cảm, dù không hề mang chút ý gợi tình, nhưng lại khiến gò má cô bỗng rất kinh khủng.

Giữa gian phòng tràn ngập ánh đèn mờ lung, cái kẻ giờ đã là chồng người ta... lại đang cẩn thận tỉ mỉ tháo gỡ giày cho cô, cử chỉ nhẹ nhàng nâng niu hết sức — hệt như anh có thể đem cả thế giới đặt dưới chân cô vậy...

“Đỡ rồi chứ?” anh khẽ hỏi, tay xoay nắn nhẹ cổ chân của cô.
“Sau này đừng mang cao gót nữa. Cho dù có là vờ ngã ra ngất, cũng rất đau.”

Ý.

Hóa ra anh... đến cả điều đó cũng có chú ý sao...?

Cô sửng người ra. Một lần nữa, sự xúc động đã nuốt trọn mọi khả năng phản ứng.

Anh chuyển từ chân này sang chân kia, khi tay vô tình chạm vào vết thương nơi mắt cá kéo dài lên bắp chân, hơi thở dường như dừng lại. Tay anh đông cứng trong giây lát, rồi lại tiếp tục vịn về trên vết thương khá sâu — dù giờ đây đã lành sẹo. Mắt nâu sẫm ngược lên nhìn vào cô, chứa chan niềm khổ sở thẳm kín.

“Đau không?”

Sự xót xa trong chất giọng trầm ấm như mật ong buổi sớm đó, suýt nữa đã khiến trái tim cô ngừng đập.

Không hiểu bất cứ điều quái đản gì đã khiến cô lại gật đầu lia lịa.

Đáng ra... phải nên lắc đầu chối bay biến chứ...?!

Ánh nhìn của anh nồng ấm, có phần mơn mõi, khẩn nài:

“Lần sau, đừng bao giờ bỏ đi một mình như vậy nữa.”

Cô gật đầu, song lại khẽ lên giọng nũng nịu. “Nhưng có đi ‘hai mình’ thì tai nạn vẫn xảy ra thôi... Không khéo lại chết cả hai à...”

“Như thế...” khước môi người ta khẽ cong, ánh mắt đượm buồn xoáy vào cô, sâu thẳm thẳm.

“...vẫn còn tốt hơn một mình tôi ở lại.”

Cô cắn môi để chặn xuống cơn sóng bất chợt trong lòng, xong lại rụt rè gật đầu.

Thế rồi, anh cúi xuống, hôn nhẹ lên gối cô.

Mắt bỗng dưng cay cay.

Tại sao... người ta vốn không hề nói những câu tình tứ bay bướm, cũng chẳng phải thề non hẹn biển, thế mà vẫn khiến lòng cô bão tố cuồn cuộn thế này?

Chợt, bao nhiêu hạt hăng vài phút trước về một lễ cưới không như ý — cứ như ngọn lửa gặp gió — phụt tắt hoàn toàn. Bánh cưới có đủ năm tầng hay không, áo cưới có phải thiết kế riêng hay không, giáo đường có phải thơ mộng hay không... không còn quan trọng.

Chừng nào mà, trong lễ cưới đó có sự hiện diện của con người này, vậy là quá đủ.

Nguyễn Ái có một thói quen rất lạ, mỗi khi gặp phải tình huống cảm động cực điểm, đôi lúc sẽ đờ ra không biết làm gì. Lần này đây cũng không ngoại lệ, vậy nên... ai đó vì quá mãi mê chìm đắm trong cảm xúc thăng hoa của chính mình, nào có chú ý gì đến chàng hoàng tử tận tâm ban nãy giờ đây đang...

...tận tình giúp cô thoát ỹ!

Đến khi hơi lạnh ập vào bao trùm da thịt, kẻ bị người ta ấn lún xuống đệm mới chợt tỉnh giấc, trong một khắc toàn thân lại trở về trạng thái ấm áp — nếu không phải muốn nói là... nóng bỏng vô cùng — khi nằm trọn trong “vòng phủ sóng” của anh. Vậy rồi, chẳng cần báo trước, những nụ hôn lại ập đến kịch liệt, khiến cô không thể trở tay đã đành, đằng này đến thở cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Vậy ra... dịu dàng xoa chân người ta như thế, ân cần hôn gối người ta như thế... là có mục đích đường hoàng!

Ai kia... rõ ràng là muốn vỗ béo ngỗng trước khi ăn gan* mà! >_<

(*gan ngỗng vỗ béo: ép uống ngỗng ăn nhiều vào, cốt chỉ để sau này làm thịt gan ăn được ngọt hơn ^.^ Trong trường hợp này thì... hồ ly nhà ta cho rằng anh Luận cố tình tình cảm suýt suýt để em... thả lỏng hơn ý mà ^w^V)

Anh thật là... vô sỉ quá đi!

Hận một nỗi không gào to những từ ấy được, bởi môi miệng giờ đây đã bị anh... nuốt chửng mất rồi! Q>0

Vậy là... anh lại một lần nữa ngừng lại, môi quyến luyến không rời, thờ đốc vào miệng cô hỏi khế. "...Sao vậy?"

"Em... em... sợ..." cô thành thật đến là thảm thương, khiến anh dù đang trong trạng thái cuồng nhiệt, cũng không khỏi mỉm lòng, bèn chống tay, ngược đầu lên hỏi nhỏ kẻ bên dưới.

"Sợ gì?"

"...Sợ... đau..."

(=o=)

Vậy là, bao nhiêu sức lực để gồng người chống tay đột nhiên bị rút cạn, anh vùi đầu vào hõm cổ cô bật cười thành tiếng. (Bà nó, động phòng kiểu gì dzị hai anh chị? ==)=)

"Sợ... đau? Haha..." giọng anh đứt quãng. "Nguyễn Ái bị đánh hội đồng cũng không mảy may kêu cứu, thế mà sợ đau ư...?"

“Anh...! Anh không biết gì cả...!” cô líu ríu. “‘Ngoại thương’ sao có thể đem so với ‘nội thương’ chứ?”

Anh nhíu mày, sửng ra một lúc.

“‘Ngoại thương’ ư? À, là vết thương ngoài da...”

“‘Nội thương’ ư? Ờ, cái này...”

Lại cười đến run người. (=”= đây chắc là phim hài cấp 3 a~)

Hồ ly nhà ta bất mãn hết sức, có ai đời trong lúc ân ái, cái kẻ tự xưng là chồng kia lại giấu cười vợ mình như vậy...?! Đây... rất cực là tình huống biến thái gì đây?!!

(>”<)

Cô cựa quậy muốn đẩy anh ra, vô tình cử động ma sát thế nào mà khiến hổ đói nhà ta sực nhớ ra bữa ăn chưa chén trọn bên dưới. Giọng cười nín bật, đôi tay âm ỉm mồ hôi áp vào gò má đỏ ửng, giữ mặt cô hướng thẳng về anh.

Rồi, anh nói thật khế khàng, đôi mắt nồng nàn dãi sâu vào người vợ bé bỏng.

“Sẽ không đau, hứa đấy.”

... (Một loạt sóng gió được tóm gọn trong ba cái chấm...)

Một lúc sau.

Thở hổn hển, người nào đó mồ hôi nhễ nhại, ngẩng đầu lên hôn nhẹ vào môi cô.

“...Anh.....” giọng nữ thoát ra kiệt quệ, yếu ớt.

“Huh?”

“Anh... anh đúng thật vô sỉ...”

Kẻ bên trên bàng hoàng, cảm thấy rối trí vô cùng trước lời buộc tội của ai kia. “Vì sao?”

“Anh đúng... gạt người...”

“Gạt người...?”

“Hứa là sẽ không đau... mà lại... >__<”

...

Thoáng tiếng cười khục.

“Chỉ hứa sẽ không đau, chứ đâu bảo ai sẽ không đau.”

(O__o)

“Anh... anh.....”

Oán thán chưa dứt thì đã bị hồ đối tóm trọn vào mồm. Trước lúc nuốt vào còn khẽ khàng mấy chữ dụ dỗ:

“Lần này thì, thật sự sẽ không đau...”

Thế cô sức yếu, không sức chống cự, người nào đó đành phải cả đêm ngậm miệng “phục tùng” người ta, nhưng lại không khỏi nguyên rủa trong lòng:

“Anh... đúng là vô-sỉ-vô-cùng-tận mà!”

(>"<)

(Hộc máu *0*)

(Não trái: Hầy, cuối cùng anh cũng “đóp” em gòi á, chẳng bỏ công ta ngửa miệng nãy giờ mà ko dám phá bĩnh ^o^

Não phải: mày có phá đi nữa thì lão ấy vẫn cứ đóp được làm tới à... >.>

Đại não: Đúng là rate MA theo kiểu ám thị... =w=

VV: Gud gud, bọn bây quả không hổ danh thuộc về VV o^w^V

Người qua đường: *tránh tránh* đi xa ra con, con nhỏ này hông bình thường...=. =)

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 33: Tất Cả Là Vì Em

Chẳng biết là trưa hay chiều hôm sau, người nào đó tỉnh giấc vì mùi thức ăn thơm lừng. Cái bao tử tội nghiệp nhanh chóng phản bội lại cơn buồn ngủ kinh người, lồm cồm ngồi dậy, loáng thoáng nhớ lại lần cuối cùng trông thấy thức ăn chính là đĩa gà rán chiều qua.

À... mà có phải chiều qua không nhỉ? Sao có cảm giác như đã ngủ hết ba ngày ba đêm rồi vậy...?

Khịt khịt... cái gì vậy ha? À, chua chua, ngậy ngậy, chắc chắn là spaghetti rồi. Làm bụng cô sôi sùng sục đây...

Cửa mở, Nguyễn Ái cố nheo mi mắt, trông thấy ngay ai kia tay bê một bàn nhỏ thức ăn đi vào (cái kiểu bàn lùn + khay để ăn trên giường á), tóc tai vẫn còn ẩm, rũ nhẹ lên gương mặt như tạc; toàn thân lại khoác áo choàng tắm trắng muốt, cổ chữ V kéo sâu xuống tận eo; chất nam tính toát ra khiến hơi thở cô ngừng bật, trong một giây hoàn toàn quên bém cơn đói bụng còn cào (chắc vì đang bị tấn công bởi “cơn đói” khác đấy mà ^w^). Cô nghếch ra vài giây, ngấm nhìn tạo vật kỳ diệu đang từ từ đóng cửa mà không khỏi cảm thấy mơ hồ.

Mới sáng ra sao lại thấy anh thế nhỉ? — cô nhú mày, dụi dụi mắt — Có phải là... nhớ nhiều quá nên điên rồi không...?

Thì ra là... có ai đó vì ngủ quá nhiều mà mù mị... nhất thời ký ức chưa thể phục hồi... =w=

(Tội quá, bị hở “dần” đến trí nhớ bay biến ^w^)

Quay mặt lại, Chính Luận trông thấy người vợ trẻ của mình tròn mắt ngây ra mà không khỏi thắc mắc, đột nhiên đứng khựng nơi ngưỡng cửa ngắm nhìn. Nguyễn Ái nom dáng vẻ nghiêng đầu, mày hơi chau của anh liền theo phản xạ nghĩ ngay đến tâm thái thất thường của người nào đó, lo sợ ảo ảnh biến mất, vội vã ném bỏ chăn và lao xuống giường hòng tóm được anh...

Chân vừa chạm xuống đất, thì—

—A?

(O_o)

Sao...

Sao tự nhiên lại... ngồi bệt ra sàn thế này...?!

Bốn mắt nhìn nhau. Cái người đứng nơi ngưỡng cửa kia dường như cũng bất ngờ không kém. Đặt vội bàn thức ăn xuống sàn, anh sà đến bên cô...

“Sao vậy?”

Cô chớp mắt, cảm thấy thảm thương ghê gớm, miệng líu ríu.

“Đứng... không nổi... O_o”

Đôi tay vươn ra toan đỡ lấy cô chợt dừng lại giữa không trung, sinh vật tuyệt mỹ vốn đang thế ngồi xồm, liền ngẩn ra nhìn cô vài giây rồi khẽ cúi xuống lắc lắc đầu, môi nhếch lên nụ cười nửa miệng hiềm hoi — từ lúc biết cô bỗng trở thành một thói quen thường trực...

(Đúng là đều, ăn mất xương người ta rồi mà còn... nhỏ ra cười nhạo ==)

Trong một giây, bị kích thích bởi sự nhạo cười lộ liễu của ai đó, người mất ký ức kia lập tức phục hồi trí nhớ.

Ơ...

Sao lại...

Cái này...!

(>o<)

“Cười gì chứ?!” cô quát, mặt đỏ gay, tay cào cào xuống sàn, chỉ ước sao có thể moi đất lên để chui tọt xuống. “Tất cả là tại anh!”

Lại cười. Lần này luôn cả tay vào làn tóc ướt vuốt ngược lên... đúng y chất lãng tử!

Thật... không công bằng mà! Người nào đó đâu phải chẳng lao lực, tại sao lại... khỏe re như thế? Còn cô thì... phải khụy chân ngồi bệt ra đây như một con ngó thể kỷ?! Cảnh tượng âu yếm khi thức dậy trong vòng tay chồng đâu?! Rồi còn nụ hôn sáng sớm vô cùng lãng mạn nữa?!

Đổi lại là... cái tình huống quái gỡ này! >o<

Đêm đầu tiên đã thế... giờ thì buổi sáng trăng mật cũng thế!

À mà... mật mã mèo gà gì ở đây? Vốn đâu có ai bảo họ dự định đi đâu!

Chưa oán thán thỏa dạ thì chồng người ta đã luồn tay vào xúc bông cô lên như một đứa trẻ. Toàn thân ai kia giờ đây nhũn nhoài, mắt chỉ biết trôn trôn ngó thẳng vào anh mà câm nín.

Mạnh như thế này... chả trách...! (>"<)

Như thế đọc được ý nghĩ của cô, nụ cười anh càng rộng mở, đôi mắt dường như híp lại khi khoác cô lên người. Là thật sự "khoác" đấy! Cô cảm thấy xấu hổ ghê nơi, giờ đây bản thân chẳng khác nào một con hình nộm không dây bị anh ghì chặt đến nghẹt thở, trong khi tay bầu vú lầy cổ anh vì sợ ngã, chân lại không chạm được đến đất... toàn thân cheo leo khổ sở. Sao Chúa lại sinh ra một Nguyễn Ái thập bé thế này? Hoặc giả, vì người nào đó quá to cao thì đúng hơn...

"Dễ thương quá chứ?" anh cười cười, tay xoa xoa lên eo lưng cô, răng nhây nhẹ vành tai sẵn áp sát vào miệng.

Á? (O_o)

Lần đầu tiên khen cô đó! Đúng là con người ta "ăn no" rồi tinh thần thoải mái, lời lẽ cũng cực kỳ mượt mà hơn á.

Cơ mà... về khoản "no" thì chắc cô lại sai rồi...! (= _ =)

Khi mà anh lại thừa thế, bế bông cô đến nhấn lại xuống giường, môi bắt đầu tấn công xuống cổ và quai hàm mẫn cảm.

Trong phút chốc, cái áo mà chồng người ta vì sợ vợ lạnh, đã không biết mất gần nửa tiếng mới mặc được vào cho vợ mà không phá vỡ giấc ngủ của nàng — giờ đây lại bị chính đương sự tụt ra chỉ trong vòng nửa giây. (Xạo quá, xé còn ko nhanh thế >w<)

“Kh—không chịu...” cô thở gấp, tay vỗ vỗ vào lưng anh “...em... em đói bụng!”

Tỳ môi vào môi cô, miệng anh nhoẻn cười đầy thâm thúy. “Anh cũng thế.”

A...

Rõ ràng là... “đói” không cùng nghĩa mà...!

(Lại Tiếng Việt phong phú đầy quý vị ạ =w=)

Song, ai kia lại đang bị cảm xúc ồ ạt thao túng... trước từ “anh” ngọt ngào thoát ra quá bất ngờ, nhất thời mất cả khả năng đối đáp — lẫn luôn cơn đói bụng còn cào.

(Bạn Ái quá dễ bị chinh phục ^^, một từ “anh” là đủ để bị nuốt chửng)

Vậy nên...

Lại “mây mưa” thêm gần cả tiếng nữa...

...

(=_=)

(Não trái: Hai đứa này phải người hông trời?! *o*

Não phải: phải hỏi con VV phải người hông mới đúng a~ =.=)

* * *

“Ngon không?”

Nguyễn Ái ngược đầu lên, miệng vẫn còn ngấu nghiến món mì ống đổ au. Cô cố nuốt ực, đầu gật gật. Chính Luận triu mền nhìn cô, tay đưa ra gạt đi chút sốt cà dính trên chiếc cầm thon nhỏ.

“Ngon. Em đói mà, ăn gì cũng ngon hết á!”

Vì lúc này đang ngồi bệt ra trên sàn thảm, lại ở cạnh giường ngủ, nên khi duỗi chân ra để bớt cơn tê rần, Nguyễn Ái vô tình đạp trúng vật lạ dưới gầm giường. Âm thanh phát ra điếng tai như thủy tinh va vào nhau. Tò mò, cô ngừng ăn, giờ tắm ra trải lên thì thấy hàng loạt các chai lọ bia rượu nằm ngổn ngang. Mắt cô tròn xoe, ngạc nhiên vô cùng. Chả trách, hôm qua lại loáng thoáng ngửi ra mùi rượu mạnh trong căn phòng khổng lồ vốn thoáng khí này.

Quay sang anh, cô nhíu mày thảng thốt. “Không phải Văn Thành bảo anh không chịu được dung dịch chứa độ cồn cao sao? Những thứ này...”

Gạt tay cô ra để kéo xuống tấm trải, anh khẽ lắc đầu, mắt thoáng sự khổ não. “Không chịu được, không có nghĩa là không uống được.”

Cô cắn môi, nhớ lại trong những đoạn hội thoại đông dài cùng Văn Thành về các sở thích thói quen của Chính Luận, anh ta quả có từng đề cập đến vấn đề này — và lại với sự khô hài lộ liễu nữa chứ:

Chính Luận tửu lượng rất kém!

Khi có cồn trong máu sẽ lập tức mất cả ý thức, đôi lúc còn hoang tưởng ra những ao ước giấu kín trong lòng, miệng sẵn sàng phun ra những bí mật đen tối. Đó cũng là lý do duy nhất Văn Thành biết nhiều như vậy về quá khứ của con người này — cũng chỉ bởi một

lần Võ thiếu gia bất cẩn thế nào mà để say khướt, thế là bao nhiêu tâm tình đều trút cạn cùng người bạn chí cốt.

Võ Chính Luận ý thức rõ ràng đây là điểm yếu chết người của mình, nên xưa nay không đụng đến bia rượu.

Nhưng... con người vô cùng cẩn trọng trong đời tư của mình như vậy, lại tự động tìm đến loại chất độc hứa hẹn sẽ lột trần bản thân? Thật vô lý quá! Chính Luận luôn là người suy nghĩ sáng suốt, không đời nào anh biết hang có có rắn mà vẫn dứt tay vào. Trừ khi...

À, đàn ông. Tìm đến men rượu thì chỉ vì tiền bạc. Hoặc đàn bà.

Và trong trường hợp của anh... còn không phải đã quá rõ ràng sao...?

Chợt vỡ lẽ.

“Anh...” cô nghẹn ngào trong vài giây, răng cắn lấy môi gần như rướm máu “...là do... em phải không?”

“Ừ.”

Trầm lặng và giản đơn. Câu trả lời khiến lòng cô nhói đau, quần lấy mì cố nhét thêm vào miệng, cô chống nĩa nuốt xuống để chặn lại sự hồi hận dâng trào, làm tắc nghẽn cả cổ họng, mắt nhìn chằm chằm vào đĩa thức ăn nhằm nén lại những giọt nước mắt tội lỗi. Nếu ngày đó chờ anh thêm một chút, chỉ là nếu như...

(ngu quá, nếu như thế thì làm gì có lẽ cưới? =”=)

Bàn tay âm âm, có phần thô ráp chợt áp nhẹ lên má cô, khiến ai kia ngay cả động tác ăn mì cũng dừng lại. Phản ứng đó anh không

hề máy may quan tâm; chỉ chú ý vào việc mơn nhẹ những ngón tay trên sống mũi thanh nhỏ, trên vàng trán bướng bình, trên mi mắt ướt ướt và làn môi vẫn còn sưng mọng sau hoan ái cuồng nhiệt.

Cô là thật. Rất thật.

Dĩ nhiên rồi, chẳng phải cả đêm qua anh đã quấn chặt lấy cô, uống cạn hương vị thuần khiết trong cô, chiếm hữu cô đến mệt nhoài... tất cả đều vì muốn chứng minh sự hiện hữu rất thật này sao?

Khoảng trống câm lặng khi cô bỏ đi; không tài nào có thể lấp đầy bằng sự chối bỏ và băng giá — như anh đã từng làm trước đây với người đàn bà ngoại lai tàn nhẫn năm nào. Tình yêu bị bỏ rơi... nó gần như hủy hoại anh, khiến anh cảm thấy yếu đuối còn hơn một thằng ăn mày bệnh hoạn chỉ nằm chờ chết — nghèo khổ trong lòng tin và suy kiệt trong tuyệt vọng; để rồi... tự lấp đầy trống vắng bằng chính những ảo tưởng mộng mị sinh ra từ chất bia, men rượu — mặc dù bản thân hiểu rõ chúng sẽ khiến người mất cả tri thức.

Tình yêu quay về trong cơn say, có chăng chỉ là ảo tưởng u mê mà thôi...

Nhưng, thà là ảo tưởng hạnh phúc, còn hơn thực tế đắng lòng...

Đẩy vội chiếc bàn chần giữa họ ra, anh lôi con người đó vào lòng, đôi tay bao trọn thân hình ấm áp, mũi vùi vào mái tóc dày thơm lừng hương bơ sữa béo ngậy, cảm nhận được quả tim bé nhỏ của ai kia đang đập rộn ràng qua lớp áo mỏng manh.

“Là thật,” giọng ai đó thoát ra khàn đặc, tay ve vuốt tấm lưng gầy, tay kia luồn vào mái tóc rối kéo vùi cô vào hõm cổ. “Em là thật.”

(Hành người ta cả đêm giờ mới bảo là thật =.=)

Thật đến từng tiếng rên nho nhỏ như mèo, thật đến từng cái cách da thịt ma sát vào nhau nóng bỏng, thật đến từng vị ngọt mê luyến khi lưỡi luồn vào quán quỵện.

“Dĩ nhiên rồi, em là thật,” cô khẽ nói.

À, còn thật đến cả lời khẳng định này nữa.

Song, kẻ khẳng định kia lại không tài nào hiểu nỗi thâm tình của anh mới khổ...

Tuy bất ngờ bị gián đoạn bữa ăn, nhưng thái độ kỳ lạ của anh đã khiến cô mất cả khả năng đối kháng, toàn thân mềm ra khi nằm trong vòng tay ai đó. Dù gì... cũng đã quá quen khi bị anh lôi lôi, kéo kéo, đôi lúc lại bất giác nồng nhiệt như vậy rồi. Còn có nhiều lúc... lại nói ra những lời khó hiểu ghê nơi. Cô tuy không thấu đạt trọn vẹn những cảm xúc phức tạp của con người này; song vì một lý do thần bí nào đó, tình yêu dường như đã khiến cô nhạy cảm vô cùng. Do đó, có thể cảm giác ra nỗi buồn vơi vợi trong từng lời ăn tiếng nói của anh. Đầu óc tuy không nắm bắt ý nghĩa câu chuyện, nhưng tim thì vẫn nhói lên âm ỉ vì những gì anh lộ bày.

Luận à Luận, rốt cục là... anh đã biến em ra dạng người kỳ lạ gì rồi...?

“Ừm...” sau một lúc bị hôn tới tấp trên cổ và vai, người nào đó rụt rè lên tiếng hỏi “...anh không phải là muốn... nữa đấy chứ?”

Từ từ kéo cô ra, anh tựa trán vào cô, môi miệng khẽ nhếch lên ra chiều thuận ý, có phần khô hài.

“Ừ.”

“A! Đúng là quái vật mà...!” cô thình lình than vãn.

Ý, không kiềm được dòng suy nghĩ, nó lại phun ra không kiềm soát rồi...!>o<

“Ý em là,” cô cười cười, vội vã lấp liếm bằng lời bốn cột, “anh có vẻ thích ‘việc này’ quá nhỉ, haha...?”

Ai mà ngờ, con người kia lại một lần nữa đối đáp tinh bơ: “Ừ.”

“A?” (o__O)

“Có người đàn ông khỏe mạnh nào trên thế giới, lại không thích làm việc này với người đàn bà của mình?” ai kia bình thản hỏi lại.

(Đúng chuẩn không cần chỉnh, đỉnh giới BT siêu cấp, việc mình dê cũng nhận nốt ^w^V)

Ờ thì... cũng đúng đó — Hồ Ly trầm nghĩ. Nếu không, cô đã không ở yên, mặc sức cho anh “kéo mây nổi sóng” hết cả đêm qua.

Nhưng mà... dù sao cũng thấy... lố lã ghê nơi! >.<

“Không công bằng mà...” cô vừa làm bầm vừa gặm gặm chiếc nĩa lúc bấy giờ vẫn còn trên tay.

“Có người thì có hết, có kẻ chẳng có gì...”

“Sao lại không?” anh hỏi, thuận tay giật chiếc nĩa khỏi miệng cô ném đi. “Kẻ-chẳng-có-gì-chẳng-phải-đã-có-người-có-hết-rồi-sao?”

“Nhưng người-có-hết lại bá đạo quá sức,” cô cong môi cảm khái, “làm sao cam tâm bị sở hữu bởi kẻ-chẳng-có-gì?”

Ánh mắt anh trong một khắc bỗng dịu xuống, lại là tia nhìn khiến tâm hồn cô tan chảy. “Không bá đạo, thì kẻ-chẳng-có-gì kia đã bị vượt mặt, khiến người-có-hết bỗng trở nên trắng tay rồi...”

A...

Trắng tay a...?

Lại xúc động. Lại ghen ngào. Thế có khác nào ám chỉ cô là tất cả của anh...?

“Anh đúng thật ác ma hành người,” cô bất thần nói khẽ, tay vỗ vỗ nhẹ nhàng vào má anh, giọng nũng nịu trách cứ. “Cứ cái đà này, thôi thì thà em tự tay móc tim mình đem dâng lên anh cho rồi, đỡ hơn là để nó nổi loạn như vậy...”

Lời vừa chạm đích thì vợ người ta lại bị chồng đè sòng soài ra sàn. (ai bảo lại ăn nói bừa bãi haha... ^^) Nặng thật nặng... nhưng không biết biến thái kiểu gì lại khiến cô dễ chịu vô cùng. Là sức nặng của sự an toàn, của vòng tay bảo vệ.

Anh vuốt ngược mái tóc lòa xòa của cô lên, hôn nhẹ xuống vết sẹo mờ trên trán. “Thật ngoan quá.”

Cô nhoẻn cười, tay luôn qua ôm lấy lưng anh. “Vậy có thưởng hông?”

(Không muốn bị màn thịt mà cứ phát ngôn đại dột ==)

“Ừm...” anh nheo mắt, ra vẻ suy nghĩ, đoạn nở một nụ cười uể oải. “VẬY... một chiếc váy cưới thiết kế riêng của Oscar de la Renta thì thế nào?”

“...!”

“Hay... bánh cưới Gâteaux 5 tầng?”

“...!!”

“Còn thêm Thánh đường St. Peter tại Thành Phố Vatican?”

“Anh...?!!”

(O_o)

“Có ai đó đánh rơi vật tùy thân,” khoe môi anh khẽ cong khi hai ngón tay kẹp chặt một mảnh giấy đưa lên. “Nếu đây là những điều vợ thích, lẽ nào Võ Gia Chính Luận này không đáp ứng được?”

Chợt cảm thấy ngượng ngịu ghê gớm, còn pha lẫn niềm hạnh phúc nồng nàn mà suýt nữa đã vỡ òa — nếu không phải vì mấy chữ có phần không ổn vừa đâm chọt vào tâm trí cô.

“...Võ Gia Chính Luận?” cô tròn mắt hỏi lớn. Không phải đó giờ anh vẫn luôn xưng là Võ Chính Luận hay sao? Ác Ma Việt Duệ rất ghét người ta thốt ra cái họ Võ Gia, huống chi là bản thân tự động gắn hai chữ này vào tên mình.

“Ừ,” anh điềm đạm đáp, giọng trầm xuống thấy rõ.

“Từ ngày hôm qua, Võ Chính Luận đã chính thức quay về Võ Gia.”

“Tại sao...? Không phải anh ghét họ lắm sao? Sao lại còn quay về nơi... đáng nguyên rủa đó chứ?”

Cô cảm thấy khó chịu dữ dội. Võ Gia là quá khứ đau thương của anh. Cô thật sự không muốn anh trở lại nơi đó chút nào, để tránh trường hợp người cô yêu lại sa lầy, bị quá khứ dẫn dắt đến khốn đốn... như sự việc sau quán ăn Nhật ngày đó vậy: Tấm thân cao rộng tưởng chừng bất bại đột nhiên run lên bần bật, tâm trí dao động bất ngờ khiến người hốt hoảng, nổi đau tuôn trào làm lòng cô đau xót...

Võ Chính Luận của ngày đó, đã hải sợ quá khứ của mình như vậy đấy.

Nhưng kẻ mang họ Võ Gia giờ đây trước mặt cô, lại bình thản trên cả sự ngạc nhiên; hơi thở đều đặn, cử chỉ dịu dàng, toàn thân thả lỏng. Duy chỉ có ánh mắt là toát ra chất quyết đoán của những bậc vua chúa khi đối thẳng vào người vợ bé nhỏ.

“Vì chỉ có Võ Gia Chính Luận, mới có đủ quyền lực để bảo vệ được em.”

Đúng vậy. Tất cả là vì em.

Lời lẽ không cần thoát ra miệng, cũng vang dội giữa không gian ngưng đọng.

Trên căn hộ cách mặt đất gần 70 mét đó, có một kẻ đang ngập ngụa trong cảm xúc nói không nên lời...

Thôi thì... cho dù có là kẻ-không-có-gì, chừng nào vẫn thuộc về người-có-hết, thì vẫn hoàn hảo lắm lắm!

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 34: Cảm Ơn Ai?

Không biết từ khi nào, đêm bỗng dưng dài ra, ngày đột ngột rút lại.

Là vì có những người... đêm nào có chịu ngủ. (>w<)

Lê tắm thân mệt nhoài vào phòng tắm, Nguyễn Ái tắm rửa qua loa, cốt chỉ để rũ bỏ cái cảm giác ảm rít vì ở trên giường hòa quyện mồ hôi quá lâu, đến khi bước ra dường như đã hồi phục lại năm phần sức lực. Nước ấm quả nhiên có công hiệu thần kỳ.

Quần chiếc khăn quanh người, cô tiến đến trước gương phòng tắm, toan mờ tủ lấy máy sấy hong khô mái tóc, vừa cúi xuống thì không gượng lên nổi. Eo lưng vì hoạt động quá nhiều hình như đã hóa đờ, khiến cô giờ đây chỉ đành mím môi khẽ rửa xả người chồng bá đạo. Nuốt vào đau nhức, cô chống tay ngấn đầu lên, lau đi hơi nước rồi nhìn vào gương, lần đầu tiên nhận ra mình vẫn còn rất trẻ.

“Ai dà... khuôn mặt non choẹt như thế này, nói ra mười-chín tuổi còn chẳng ai tin, huống chi là một phụ nữ đã có chồng,” cô bất giác lầm bầm, môi mím lại có phần xét đoán. “Cũng may, anh Luận còn lớn hơn mình ba tuổi, nếu không thì chẳng khác nào trẻ nít đóng phim người lớn?”

Số là, vì mang trong người dòng máu Tây Âu, Chính Luận trông rất đúng tuổi nếu đem so với người Á Đông thuần gốc. Nói không

chừng khi khoác vào com-lê và cà-vạt tươm tất, nếu sánh vai với cô ngoài hè phố dám có kẻ còn cho rằng đang có người dụ dỗ con nít.

Tự nhiên cảm thấy phật lòng với dung nhan thiên sứ bản thân bấy lâu vô cùng tự hào ghê...

“Tại sao lại không sắc sảo hơn chút hả?” cô trề môi, chồm đến sát gương, tay gõ gõ lên phản chiếu của chính mình. “Hay ít nhất, thân hình phải mượt mà hơn chút...”

“Như thế là vừa rồi.”

Chưa kịp phản ứng trước giọng nói trầm khàn quen thuộc, thì cánh tay rắn chắc cũng quen thuộc không kém đã vươn ra bế bổng cô đặt ngồi lên bàn rửa tay. Kẻ gian xảo ngó bộ dạng sững sờ của cô từ trên xuống dưới, một bên chân mày nhướn lên ra chiều cân tính.

“Hơi trẻ con chút, nhưng rất vừa tay.”

‘Vừa tay’...? (O_o)

“Có điều,” tay mơn nhẹ lên vùng ngực lấm tấm dấu vết xanh đỏ của cô, anh dụ giọng, mày hơi nhíu lại. “Đối với đồ dễ vỡ thì, quả thật có hơi khó gìn giữ...”

“Anh đúng vô sỉ mà,” cô nhăn mũi, cong môi nhìn anh. “Sao không nói người nào đó tay chân vốn không biết dịu dàng, lại đổ tội cho em là ‘dễ vỡ’?”

“Cũng bởi vì cái con người không-được-mượt-mà này hết, làm thế nào khiến người khác không cách nào nhẹ tay được.”

(Đây có nên nên gọi là... đem sự vũ phu đi lòn thiên hạ không ta?
="=)

“Đánh một vòng... lại đổ thừa cho em. Anh đúng... vô sỉ lại hoàn vô sỉ!”

Cúi sát đầu xuống hôn nhẹ vào khóe môi cô, giọng anh đột nhiên ngọt ngào hơn mật, chân chất hơn vàng, sự giễu cợt vài khắc trước đây hoàn toàn tan biến.

“Không nghe nói, đồ dễ vỡ thường là vật trân bảo của người sở hữu hay sao?”

Vậy là, chỉ bằng một câu, kẻ vô sỉ lại khiến món trân bảo dễ vỡ của mình im thít, thôi không ca cẩm nữa.

“Và...” anh vòng tay qua ôm sát cô hơn, miệng nói khẽ vào môi cô “...nếu không muốn lại lâm vào tình thế ‘suýt vỡ’, thì đừng cong môi như thế nữa, biết chưa? Chỉ tổ tăng phần ‘khiêu khích’ thôi.”

Đúng vậy, cô đâu có biết rằng, mỗi lần đôi môi anh đào ấy cong lên, là mỗi lần anh khốn đốn vì cơn đói thể xác. Thật chẳng khác nào lời mời gọi của các hồ ly tinh trong rừng sâu đến những khách bộ hành: “Hãy đến ăn tôi đi.”

“...”

Im lặng.

Trông thấy sự suy tư toan tính hiện ra trên gương mặt yêu thương của người vợ trẻ, anh chột chột dạ, không lẽ đang muốn tìm cách thoái thác nghĩa vụ vợ chồng? Cô đã nhiều lần tỏ ý oán trách than vãn, anh nhìn thấy những dấu tích mình để lại trên thân thể yếu

đuôi kia lòng cũng xót xa lắm lắm, tự biết bản thân trong chuyện chần gối rất ư cuồng dã...

Nhưng, chỉ vì đối phương là cô.

Đúng. Chỉ vì đó là cô.

Khi đối mặt với Nguyễn Ái, sự kiềm chế đã được tôi luyện đến mức hoàn hảo của Võ Gia Chính Luận, trong phút chốc trở nên khiếm khuyết muôn bề. Lúc hoan ái chỉ có một ý nghĩ duy nhất: hòa tan vào cô, đến mức không còn cách ngăn nào nữa... bất chấp mọi khác biệt đáng kể giữa cô và anh.

Song, người nào đó lại không muốn bị cô vợ bé nhỏ của mình chán ghét chút nào, dù có về tinh thần hay thể xác.

“Đang suy tính gì?” anh hỏi, giọng có phần căng thẳng, dè chừng — như thể chờ đón đòn công kích bất ngờ, mặc dù đối phương chỉ là một cô gái yếu ớt, nhón chân lên còn chưa thể ôm trọn bờ vai anh.

Ngờ đâu, con người nhỏ thó kia lại có sức công phá bề thế còn hơn chất nổ — khi ngược đầu lên đáp lời anh một cách bình thản, vẻ chân thành khiến tim người ngừng đập:

“Đang dự định sau này sẽ cong môi nhiều hơn.”

Nói rồi, đương sự ngay lập tức diễn cái gọi là sự “khiêu khích” trong định nghĩa của chồng mình: môi cong lên nũng nịu.

(Hầy, rốt cục cũng dê ra rồi đó, hồ ly lời đuôi, gud gud ^^)

Sau vài giây để ngấu nghiêng ý nghĩa, anh chồm đến hôn liên hồi lên má và môi cô, tay nhanh chóng tháo vội chiếc khăn quấn hồ quanh thân hình quyến dụ. Tiểu hồ ly vì đã quá quen với sự nồng nhiệt của chàng, nên lại càng khuyến khích, tay choàng qua cổ anh ghì chặt. Song, trong cơn cuồng say tưởng chừng không thể gián đoạn, mắt môi ai kia khi di chuyển xuống vùng ngực nõn nà đầy dấu vết thì chợt dừng lại.

Cô hé mắt mơ màng, bỡ ngỡ nhìn anh với nghi vấn hẳn rõ. Anh chỉ khẽ lắc đầu, tay khoác lại khăn tẩm cho cô, cử chỉ dịu dàng nhưng gấp rút, như thể e sợ nếu không nhanh tay, bản thân sẽ mất hẳn kiểm soát và nhào vào chén sạch bữa tiệc thịnh soạn đã sẵn bày trước mặt. Xong, anh chậm chậm ngước đầu lên, tay nắm lại chống lên mặt bàn đá hoa, mắt dúi sâu vào cô hơi ấm nồng nàn khiến ruột gan ai kia bỗng quặn lại.

“Hôm nay không nên nữa. Anh không muốn làm em đau.”

(Mưa: bà nó, sao bố này quái thế, không khích thì nhào vô ngấu nghiêng, mời gọi lại chẳng chịu ăn? >x<

VV: Đây gọi là mâu thuẫn của giai đẹp-mà-điên ^w^V Hoặc cũng có thể gọi là: lập địa thành Phật, quay đầu là bờ a~. “Ngộ đạo bất chợt” đó mụ.)

Đối phương muôn phần cảm động vì lòng nhân từ mới mẻ của hồ đỏi nhà ta, nhưng vẫn luôn tay qua eo anh kéo gần lại, mi cong dài phe phẩy như cánh bướm, giọng ngọt ngào quyến rũ.

“Nếu nạn nhân... ‘tình nguyện hiến dâng’ thì sao?”

Ngỡ ngàng, ai đó đột nhiên thấy sự hảo tâm mới ngộ ra bắt đầu có chút lung lay rồi...

“Thì... cả hôm nay cũng không xuống giường được nốt.”

“Không sao.”

Vậy là chỉ bằng hai chữ, hồ ly đã ngang nhiên đập vỡ “tu vi” non nớt của chồng, chính thức đặt bản thân “lên thớt.” (=w=) Chính Luận thôi không sửa khăn cho vợ nữa, mà tiện tay tụt thẳng nó ra, chồm người đến choàng tay quanh thân cô thay thế vật vừa ném mất, bồng bồng bé bé ra khỏi phòng tắm tiến về phía giường ngủ.

“Một lần nữa thì vẫn còn kịp,” anh cười khế khi gấp gáp miết môi lên cổ, người đè nặng lên thân hình mềm mại thơm ngát.

“Kịp...?” cô thở hổn hển, tay bắt đầu mơn man trên tấm lưng trần chi chít vết cào xước. “Kịp gì...?”

“Kịp đến trường.”

“Eh???”

Chưa hết bất ngờ vì câu trả lời ngoài dự định, ai kia đã tiếp lời trong hơi thở nặng nhọc:

“À, đến đó để ‘bứt dây động rừng’.”

Những ô ạt tiếp theo lập tức cuốn sạch mọi nghi vấn trong đầu kẻ bên dưới.

...

* * *

Mãi đến trưa hôm đó, vợ người ta mới hiểu hết ngụ ý trong lời nói của chồng mình...

...Khi anh đường đường chính chính cầm chiếc nhẫn bạch kim từ chiếc hộp nhung được kính cẩn dâng lên bởi gã hộ vệ áo đen, bình thần đưa đến trước mặt Nguyễn Ái — lúc bấy giờ đang ngồi thư thái bên cạnh An Thi trên thành lan can hành lang lộ thiên vốn tấp nập kẻ qua lại.

..."Bứt dây động rừng"?

Đây gọi là... "búng cây động rừng" thì đúng hơn...!

(Khiếp, mình toàn chơi trò "chế" thành ngữ ^^V)

Bởi vì cả cái rừng cây kia chẳng phải đang náo động đó sao? Tất cả đều dừng lại trầm trồ cảnh tượng như bước ra từ cổ tích. Chỉ có điều, vị trí của công chúa giờ đây đã nghiêm nghiêm bị chiếm đóng bởi một ả phản diện. Dân tình nói chung cũng chẳng bức xúc gì mấy, thậm chí vô cùng hâm mộ nữa kia... Truy cầu tình yêu đến bất từ thủ đoạn... nói ra thì con người ai chẳng từng nghĩ qua? Nhưng để biến mong ước thành hành động, và còn gạt hái thành công rực rỡ như Nguyễn Ái thì đếm không được bao nhiêu.

Hình ảnh Hoàng Tử Ác Ma vô tình, bá đạo ngày nào giờ đây đang dịu dàng trao nhẫn đính hôn cho Hồ Ly quả thật không nằm ngoài dự đoán của nhiều kẻ, nhất là sau mệnh lệnh bất ngờ của kẻ độc tài vào thứ sáu tuần trước. Người qua lại xúc động tràn trề, có tên còn huýt sáo chòng ghẹo, có kẻ đưa điện thoại lên quay film chụp ảnh, có người còn vỗ tay ủng hộ.

(bọn này rừng mỡ gớm =.=)

Tiếng hoan hô ngày càng lớn dần, thu hút thêm nhiều người kéo vây đông nghẹt xung quanh cặp trai tài gái sắc. Văn Thành đến khoác vai người bạn thân cười hỉ hả, tay chỉ chỉ vào chiếc nhẫn trong tay Chính Luận.

“Chà, nặng vốn quá nhỉ, Võ thiếu gia? Đây là kim cương xanh đấy! Định hù chết người à?”

Ác Ma điềm nhiên tiếp lời, mắt không một giây rời khỏi khuôn mặt người con gái trước mặt.

“Chỉ là một cái khoen kim loại để đuổi xua ‘ruồi muỗi’ thôi.”

Người xung quanh hùa lên cười, không ngờ Hoàng Tử Ác Ma cũng có ngày cợt đùa giúp vui, song dần dần xiù xuống khi nhận ra vẻ nghiêm túc trên gương mặt tuấn mỹ. Cái kẻ kia... chẳng hề đùa bỡn chút nào!

Ai dà... Ác Ma đúng thật Ác Ma, sao lại biến cái ý nghĩa lãng mạn của nhẫn đính hôn thành ra... bá đạo như thế chứ ?!(==") Đám con trai thì sượng sùng vì bị đem so sánh với loài côn trùng hạ đẳng; nhưng nhóm thiếu nữ lại thờ dài mơ mộng, cảm thấy sự khinh ngạo của vị hoàng tử lai này sao mà “hút” quá đi thôi... khó trách Cửu Vĩ Hồ Ly lại xông xáo giành giật bắt chắp mặt mũi như thế.

“Nguyễn Ái à, còn không mau nhận đi!” một kẻ mạnh dạn kêu to.

“Đồng ý đi nào!” như được mở ra một con đường sáng, cả đám người vây quanh lại ãm ã vỗ tay. Văn Thành và Gia Đạt đang đứng gần đó đều ngoác miệng cười đến tận mang tai. An Thi che miệng đầy ản ý khi thúc nhẹ vào sườn Nguyễn Ái. Thanh Tuấn tuy không hò hét nhưng cũng miễn cưỡng đưa tay lên hững hờ vỗ vỗ vài cái.

“Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý!”

Không khí đang vô cùng phấn khích, tràn đầy niềm hân hoan của những kẻ bấy lâu theo dõi chuyện tình quái lạ này, thì đột nhiên trầm xuống thấy rõ khi bị ánh mắt băng lãnh của đương sự quét ngang. Không cần hiệu lệnh rền vang, cả bọn đều im bật.

Giật lấy tay vợ mình, Ác Ma chẳng cần hỏi han ý tứ, luồn mạnh chiếc nhẫn vào ngón áp út tay trái, cử chỉ độc đoán, như thể thách thức thân chủ hay bất kỳ ai hiện diện dám lên tiếng phản kháng. Nguyễn Ái đưa tay lên ngó hết chiếc nhẫn rồi đến chủ nhân cũ của nó, đầu ngẫu nhiên cùng một ý nghĩ với hàng chục con người vây quanh:

Như thế chả bằng đem con dấu “của Chính Luận” đóng lên trán cô cho rồi, thế còn lãng mạn hơn!

“Ờ... ” Văn Thành nhíu mày, tay vẫn gác lên vai Chính Luận “... không phải cậu nên... chờ người ta đồng ý trước a?”

“Đã thành hôn vào hôm kia, còn đồng ý gì nữa?”

(O_o)

Thế là xung quanh lại có tiếng cảm rơi lộp độp. Văn Thành chút nữa đã đuối chân, An Thi suýt ngã nhào ra phía sau lan can nếu không có Gia Đạt kéo lại, hộp nước trái cây trên tay Thanh Tuấn đột nhiên nhấn rúm, nước xịt ra tung tóe trên gương mặt sững sờ...

Bấy giờ thì dân tình mới thấm thía câu nói “cưới vợ thì cưới liền tay, chớ để lâu ngày lắm kẻ gièm pha.” Cơ mà trong trường hợp này thì “cưới liền tay” mới chính là chủ đề gièm pha của công chúng! Có ai đời biết nhau chưa được ba tháng, chính thức quen nhau chưa

được bốn tuần (trừ một tháng nằm viện a~), mà đã... kết tóc se tơ rồi?!

“Ác Ma quả thật là ‘đánh nhanh rút gọn’. Chúng thần dân Việt Duyệt vô cùng bái phục, bái phục.”

Không hẹn mà cả bọn đều quay đầu về hướng tiếng vỗ tay cùng giọng nói đùa cợt êm ái, dòng người nhanh chóng dạt ra nhường đường cho nhân vật không kém phần quan trọng trong vụ việc này: Casanova phong tình, kẻ sở hữu nụ cười mê muội thiếu nữ — Hoàng Thạch Hy.

“Nè, cô em,” Hoàng Thạch Hy nhoẻn cười thân thiện, song đáy mắt lại toát ra nét giảo hoạt cùng sự khôi hài lộ liễu. “Sao lại vô tình bạc nghĩa mà bỏ đi lấy chồng thế? Không lẽ không nhớ tình cũ cái đêm trên du thuyền hay sao?”

Nguyễn Ái cắn răng, tay bắt giắc níu lấy vạt áo cái kẻ mặt mũi ngày càng tối sầm trước mặt mình. Chính Luận tốt hơn không nên quay lại lúc này. Đang lúc mặn nồng vui vẻ, cô thật chẳng muốn vì cái tên ngông cuồng thích chơi đùa với tử thần kia mà lại một phe khốn đốn.

Vì vậy, điềm nhiên như không, cô lãnh đạm hỏi ngược lại, trong khi tay vẫn níu giữ vạt áo anh, tránh không cho anh quay đầu. “Cụ thể là chuyện như thế nào, không nhớ.”

“Thì là chuyện ‘da thịt đụng chạm’ ấy mà,” khóe mắt Hoàng Thạch Hy ngày càng híp lại, có vẻ rất đang thích thú trước tầm lưng căng thẳng của ai kia.

Kẻ xung quanh theo bản năng dần dần lùi bước. Casanova ơi là Casanova, đó giờ chì có vụng trộm sau lưng, chứ ai lại đi kể lể trước mặt chồng người ta thế này...? Quay đầu lại thì thấy Nguyễn Ái đã nhẩy xuống khỏi lan can, mắt nheo lại đầy thắc mắc.

“Cụ thể hơn được không? ‘Da thịt đụng chạm’ kiểu nào?”

Á á... giờ thì cả Hồ Ly cũng điên theo con báo đen họ Hoàng kia rồi...!

“Còn có nhiều kiểu vậy sao?” Hoàng Thạc Hy cười khẩy, cố ra vẻ thâm thúy, không muốn chịu thua sự bất chệt tài tình của cô bé này. Lẽ ra nên quay người bỏ chạy, lại chọn con đường chủ động công kích, quả không hổ là hồ ly ha.

“Có chứ,” cô đột nhiên ngoác cười thật tươi. “Chẳng hạn như ai kia mất máu phải vô bệnh viện, vì bị cắn gần sát môi ấy.”

Vậy là mọi con mắt đều đổ dồn vào đôi môi mọng hồng của mỹ nam tử đệ nhất Việt Duệ. Âm thị thành công.

Đắc thắng, cô quay sang khoác lấy tay ác ma của mình, về mặt hí hửng. “Và anh biết không Luận, người bạn thơ ấu của anh quả thật si tình, trước khi lịm đi còn gọi tên của...”

“Okay, okay!” Hoàng Thạc Hy nhún vai cười lớn, nhanh chóng ngắt lời cô nàng xảo quyết.

“Không chơi nữa. Làm kẻ cầm lái thì vui, chứ người đứng trước mũi xe thì chẳng thú vị chút nào.”

“Biết thế thì tốt, biến đi. Gây phiền hà cho tôi như thế là đủ rồi.”

“Ấy, cô em, không đùa thì thôi, nhưng cũng phải nhớ ơn tôi chứ?”

“Ơn gì?”

“Không nhờ tôi, làm sao cái tên cứng cổ này chịu đeo thòng lọng vào cổ?” Thạc Hy nhếch môi cười ngạo nghễ khi hướng mắt về phía Chính Luận. “Nói không chừng, giờ đây cô em đã nằm trên thớt mà không có lấy cái bản đề giá đấy.”

(Nghĩa là bị “đớp” không danh phận đấy quý vị ạ... Hình như bố Thạc Hy này kiếp trước họ Ám tên Muội hay sao ấy ==)

Chia tay mình ra đúng cốt cách quân tử, Hoàng Thạc Hy nở nụ cười chính nghĩa nhất mà cô từng được thấy.

“Dù sao thì cũng cảm ơn cô em vì đã không chết. Không thì tôi giờ đây chắc phải đào tẩu đâu đó bên Mexico, rong ruổi cả đời trốn chạy tên ác ma ghi thù sâu sắc này rồi.”

Nguyễn Ái nhìn chăm chăm vào bàn tay đưa ra, rồi lại vẻ nghiêm nghị trên khuôn mặt tuyệt mỹ vốn hay bỡn cợt. Muốn gì đây? Bắt tay làm hòa như các nghĩa cử hào hiệp trong phim Hồng Kông?

Rồi, không ngoài dự đoán của tình huống, Hồ Ly lại một lần nữa làm việc khiến người mở tròn miệng:

Rùng mình.

“Mình đi thôi Luận,” cô nép sát vào người anh, đẩy đẩy về hướng căng-tin, cử chỉ ánh mắt trước bàn tay thiện chí của Hoàng Thạc Hy cứ như người ta gặp chuột chết trên đường.

Bước đi được một quãng, cả đám người đằng sau bấy giờ mới tiêu hóa hết những gì vừa xảy ra, vừa lúc Ác Ma khẽ quay đầu lại, thấp thoáng đâu đó là một nụ cười nửa miệng.

Nhạo cười đối thủ của mình.

Hoàng Thạc Hy rút tay lại đút vào túi quần, cười lớn trước bao con mắt kinh ngạc.

“Cái này gọi là gì?” An Thi vừa ghé tai Văn Thành vừa lảng xảng theo sau Nguyễn Ái, mặt mũi vô cùng ngờ nghệch.

“À,” phó tướng nhếch miệng đầy khinh bạc về phía Hoàng Thạc Hy. “Đây gọi là ‘giết người không dao’, tuyệt chiêu bất bại của Hồ Ly nhà ta.”

* * *

Hôm đó sau bữa tối, Nguyễn Ái có phần bất mãn khi biết rõ nguyên do muốn “bứt dây động rừng” của chồng mình. Vốn anh dự định sẽ cùng một số trưởng lão, chú bác sang Ma Cau — nơi Võ Gia Hùng đang cư ngụ, nhằm hoàn tất giai đoạn cuối cùng của việc hòa nhập vào Võ Gia. Vì thế cần để tin tức họ đã lấy nhau và anh quay lại lan truyền khắp các thành viên kỳ cựu của tổ chức — phần lớn trong số họ chính là có con cháu học hành tại Việt Duệ, lúc này rất khó bề liên lạc vì mỗi người mỗi hướng.

Khi buffet đã được dọn trước mắt, bắt buộc những con người ấy phải có chọn lựa dứt khoát, phân biệt ranh giới rõ ràng giữa chay thực và thịt thà. Hoặc họ phải theo Hoàng Công, hoặc sẽ ủng hộ Võ Gia Chính Luận — đưa con đích tôn của dòng dõi hắc đạo.

“Như thế này, tự nhiên người trong tổ chức sẽ có ý thức bảo vệ em đến mức có thể,” anh dịu dàng nói.

“Nhưng em vẫn không hiểu tại sao em không được theo anh sang Ma Cau,” cô nhíu mày, má phồng lên bất mãn.

“Nơi đó,” anh thở dài, tay vuốt nhẹ má cô, “không an toàn cho em.”

“Vậy an toàn cho anh sao?”

“Dù gì anh cũng là con của Võ Gia Hùng, lại có Hoàng Thạch Dã chống lưng, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Thình lạng đầu nhăn hồi lâu, cô cụp mắt, thở dài khuất phục. Dù không muốn xa rời anh, nhưng việc cô đi theo ít nhiều sẽ khiến anh phân tâm. Và... Ma Cau lại là nơi Võ Gia hoạt động vô cùng mạnh mẽ — cũng là địa bàn thân thuộc của Hoàng Công. Đi như thế chẳng khác nào gây thêm phiền phức cho anh? Chi bằng logic nhất là cứ ở lại Việt Nam yên bình lặng sóng này đi...

Cơ mà, khi việc liên quan đến người mình yêu, thì logic đến mấy cũng không khiến người yên dạ được.

Tại sao lại đánh hơi ra mùi vị chết chóc thế này...?

Rụt rè đến ngồi cạnh chông mình trước cửa sổ toàn thân. Từ đây có thể nhìn xuyên suốt cảnh quan phía dưới. Nhà cửa bé tí, khoảng không trống trải kéo dài, cảm giác chừng hừng muốn rơi xuống... khiến lòng cô có hơi bất an, nhưng lập tức bị dập tắt bởi cánh tay ấm áp choàng qua ôm cô vào lòng.

“Sáng nay, khi Hoàng Thạch Hy nhắc về việc rong ruổi truy lùng hấn nếu em chết đi, anh thật... sẽ làm thế chứ?”

Anh lắc đầu.

Bất ngờ và bỡ ngỡ. Lòng cô chùn xuống, đột nhiên hụt hẫng ghé nơi, bất giác sửa vai toan ngồi thẳng dậy. Nhưng ngay lập tức bị anh ghì lại, môi vùi vào mái tóc mềm mại hít vào nhẹ nhàng.

“Khi đó,” siết chặt cô hơn, mắt anh nhìn xa xăm, tìm kiếm điều gì đó trong màn đêm lấm tấm ánh đèn li ti, “lòng cầu sinh còn không còn, sức đâu để lòng săn ai nữa.”

À...

“Ừm...” cô dụi mặt vào ngực anh để dụi bớt cảm giác cay nồng trong mắt, tự thấy đại khờ ghê gớm khi lại đề cập đến vấn đề này.

“Ngày đó...” anh nhíu mày, giọng khàn đi, dường như đấu tranh dữ dội có nên nói ra điều đang nghĩ hay không. “Vì sao em... không nhảy xuống?”

“Hả? Nhảy xuống đâu?”

“Là... vách đá trên Toshima... ngày em lên 14 tuổi.”

Giọng anh ảm chứa nhiều phiền muộn và nội tâm ray rứt vô vàn, cứ như tiếc nuối về một điều gì đó đã vụt qua – nhưng không thể bắt kịp – trong quá khứ. Lực siết bỗng chuyển hướng mãnh liệt, bàn tay không ngừng xoa vuốt trên lưng eo cô, làm rối bù cả mái tóc dài mượt, thiếu điều muốn đem xương máu của cô hòa lẫn vào anh.

Lúc đó, có đem nhân IQ lên hai thì Nguyễn Ái cũng không tài nào hiểu rõ điều gì đã khiến anh kích động đến vậy. Mãi về sau, khi ngồi một mình với quyển ký thư lấm tẩm nước, mọi mắc xích dần dần liền mạch, cô mới ngộ ra đọa đày và nuôi tiếc vô hạn trong từng dòng chữ run rẩy...

“Anh sao lại biết chuyện đó?” cô bỡ ngỡ, cố gắng ngước đầu lên nhìn anh, nhưng hoàn toàn không đủ sức, đành ầm ứ trong lồng ngực ấm rộng của ai kia.

“Không quan trọng,” anh nói gấp, song rụt rè hẳn đi trước những từ tiếp theo, như thể e sợ câu trả lời sẽ khiến tim đau nhói “...Hãy trả lời, vì sao em đã không nhảy?”

“Eh? Có thật là anh không biết? Chuyện này em tưởng trước đây đã nhắc đến?”

Cảm thấy có gì khác lạ, anh kéo nhẹ cô ra, nhìn vào đôi mắt đen láy thì chỉ thấy sự ngạc nhiên thuần túy hiện hữu. Anh làm cách nào mà biết chứ? Nếu rõ được bất cứ điều gì đã cản ngăn ý nghĩ đại kờ của cô ngày ấy; là người, anh có thể tôn làm ân nhân cả đời; là vật, anh có thể tôn làm ân vật cả kiếp.

Cơ mà... cái việc cô nói ra thì không cách nào tôn làm thứ gì được cả...

“Em sợ độ cao!”

(=o=)

Lúc này đây, chồng người ta quả thật không biết nên cười hay mỉa nữa.

Tại sao... lại có con người sợ độ cao mà còn chọn đi nhảy vực cơ chứ?!

Cuối cùng, sau một hồi nhìn trôn trời vào những đường nét thân thương trên gương mặt nhu mì, anh ôm cô vào lòng, cầm tựa trên đầu cô thì thào:

“Vậy thì, Hoàng Thạc Hy nói đúng, anh phải cảm ơn chính bản thân em.”

Cảm ơn em vì đã không tiến thêm bước nữa.

Cảm ơn em vì đã biết hãi sợ.

Cảm ơn em vì đã sống.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 35: Nắng Mưa Thất Thường

Võ Gia Chính Luận vốn đã bàn trước với Hoàng Thạch Dã, rời đi Macau vào ngày 23 tháng này, vậy mà lưu luyến người vợ trẻ thế nào, mãi đến tận 13 tháng sau mới lết được thân đến sân bay.

Cơ mà... nói “lết” là còn nhẹ đấy, phải gọi là... bị “lôi xệch” ra thì đúng hơn.

Số là, Chính Luận không chỉ lưu luyến Ái Ái nhà ta, mà còn muôn phần lo lắng và tức giận cô nàng nữa.

Tất cả là vì nắng-mưa-thất-thường!

Chuyện bắt đầu đúng ba ngày sau buổi tuyên bố kết hôn tại Việt Duệ. Họ đã không còn đến trường, Chính Luận cảm thấy không an toàn khi để Nguyễn Ái chạy lung tung giữa chốn đông đúc con cháu người trong Võ Gia như thế — ít nhất là vào lúc này, khi anh vẫn chưa rõ ràng ai là bạn, ai là địch. Huống chi, mỗi thả ra vẫn còn phải chờ kẻ cắn câu, mọi cao trào rốt cục đều phải được giải quyết tại Macau.

Anh đã dặn dò cô phải tránh Việt Duệ càng xa càng tốt, chọn không nói cho cô biết mỗi câu của mình thả ra là gì. Vốn chuyện lan tin không cần phải nhờ đến bọn trẻ nít Việt Duệ, mỗi thủ hạ dưới trướng của các thành viên đầu đàn theo sau ủng hộ anh, gãy một cái móng tay cũng dư sức chu toàn chuyện này. Điều anh muốn là tạo ra một trái bom khói, khiến mọi người nghĩ rằng một khi anh rời

đi Macau, chắc chắn sẽ đem theo người vợ xinh đẹp mới cưới. Vì thế mới cần đến “sức buồn chuyện” của đám sinh viên ưa xem kịch.

Tin lan ra trong nội bộ tổ chức ít nhiều cũng khơi gợi nghi ngờ, song những câu chuyện phiếm bộn trẻ kể cho phụ huynh chúng nghe lại hoàn toàn có thể đánh tan mọi dè dặt. Buồn cười là ở chỗ đó. Dù gì, đám người Việt Duệ đã chứng kiến tiến triển chuyện tình của Ác Ma và Hồ Ly từ ban đầu, tự nhiên lời nói sẽ mang tính thuyết phục hơn nhiều so với tin tức thoát ra từ miệng các thành viên đầu đầy toan tính. Hoàng Công vốn đa nghi, vì thế chắc chắn sẽ không tin anh dám để người mình yêu lại Việt Nam — ngay dưới mũi hán. Như vậy, chẳng khác nào tự tay thả thỏ giữa bầy sư tử?

Đoán rằng đám con cháu Việt Duệ sẽ tuyên bố với cha mẹ chúng thế này: Ác Ma bá đạo, độc đoán, chiếm hữu, nhất định sẽ giữ khư khư người vợ trẻ ở cạnh bên, nơi hán có thể thò tay là tới, một phút cũng không rời.

Thứ anh cần, chính là Hoàng Công tin vào điều đó. Có thể, mọi nguy hiểm sẽ được giới hạn tại Macau. Nguyễn Ái sẽ được an toàn tại nơi này.

Chính Luận vốn định phỉnh lừa Nguyễn Ái, nên đêm đó đã bảo với cô rằng, anh gây náo động tại Việt Duệ như thế là để lan tin, từ đó có thể thúc ép đám chú bác quyết định lập trường. Ban đầu cô có vẻ bị thuyết phục, rồi cũng không đòi theo anh sang Macau nữa. Song sau khi anh lệnh cho cô phải tránh xa Việt Duệ, cái bộ não hồ ly kia lại một lần nữa suýt làm anh khốn đốn. Cô trầm lặng hồi lâu, rồi không hiểu bằng cách nào lại đoán ra dụng ý của anh chỉ sau vài phút. Vô cùng phẫn nộ, cô nhất nhất yêu cầu cùng anh sang Macau, bảo rằng nếu có chết sẽ cùng chết, tuyệt đối không muốn ngồi đây nơm nớp lo sợ cho tính mạng chồng mình.

Chính Luận vốn thói quen lạnh lùng, vì thế đối mặt với cơn giận này chỉ thình lạng, dùng thái độ dửng dưng của kẻ bề trên để trấn áp cô. Ai ngờ hồ ly từ ngày cưới, ngọn lửa trong tính cách của mình do thường xuyên được nuôi dưỡng bởi sự chiều chuộng dịu dàng của anh, đã hoàn toàn mất đi tính kiềm chế trước đây, hễ muốn bùng là bùng, không cả nể ai — ngay cả anh, người mà một thời cô vô cùng e sợ.

“Em không cần an toàn. Em muốn theo anh!”

“Không được.”

“Anh chí ít phải tôn trọng ý muốn của em chứ!”

“Không cần.”

“Anh... anh không cho em sẽ trốn theo!”

“Không thể.”

Ấy, thế là với ba “không”, Chính Luận đã chính thức chọc điên vợ mình. Bằng chứng là cô ùng ùng quay người toan rời nhà, quá rõ phát tiết với con người băng đá này chẳng khác nào cầm dùi đập loạn vào chuông, oang oang to tiếng nhưng đương sự vẫn không suy suyển, mà còn khiến mình tay chân đau nhức nữa chứ!

Song, việc ra đi há dễ dàng thế? Chưa chạm đến tay nắm cửa thì Ác Ma đã phóng người đến cản cô lại, thô lỗ ném cô qua vai và ung dung tiến vào phòng ngủ, mặc kệ những lời la lối chói tai vang vọng khắp nhà.

Một lúc sau, cái người nổi nóng kia vô phương chống cự, chỉ đành âm ức phục tùng người ta (>.<), cách phát tiết duy nhất có thể

làm lúc bấy giờ là... thêm vào trên tám lưng vốn chi chít trầy xước của chồng vài “dấu vết” nữa.

(Vợ chồng nhà này cãi nhau đúng BT ^w^”, cơ mà thể vẫn tốt gấp trăm lần đấu võ mồm á ^^)

Đêm đó, vươn tay từ phía sau ôm sát thân hình vợ lại, anh hôn nhẹ lên bờ vai trần lấm tấm mồ hôi, lời nói buông ra ngọt ngào không tả xiết. “Có người đợi chờ nơi hậu phương yên ổn, binh sĩ nhất định sẽ quyết tâm hơn để chiến thắng trở về.”

Vậy là... ai kia vốn đang trong trạng thái tay chân mềm nhũn, dưới sự công phá ồ ạt của câu nói thâm tình, quyết chí ban nãy giờ đây cũng nhũn nhoài không kém.

Chả trách sao, các cuộc thương thuyết khó khăn nhất, đều có khả năng giàn xếp ổn thỏa trên giường. (=w=)

Thôi thì đành vậy. Bởi vì... cô là con gái mà. Haizz...

(Because ~ I am a girl~ hahaha... Kiss mà nghe bài hát của mình trong đây chắc lộn ruột a ^o^)

Ấy thế là, sau cơn mưa, trời lại nắng rồi. (^w^V)

Nhưng, hết nắng rồi, thì lại mưa tiếp! >.<

Sau vài ngày suy nghĩ cặn kẽ, với bản tính quá cẩn thận của mình, Chính Luận cảm thấy để bảo đảm hơn, tốt nhất nên đưa cô về sống cùng Vương Đăng Khoa trong thời gian này. Họ đến trước cửa nhà vào tối hôm ấy mà không báo trước, do Nguyễn Ái muốn đem lại sự ngạc nhiên cho người trong nhà.

Đón chào họ trước cửa là một phụ nữ đứng tuổi, ăn mặc giản dị tươm tất, xem chừng là người làm trong nhà. Nguyễn Ái gọi bà ta là “vú,” cười cười nói nói liên miên không dứt. Tuy nhiên, dù trong bóng đêm u khuất, Chính Luận vẫn cảm nhận ra được sự kinh hoàng được che giấu khéo léo trong đôi mắt đen thẫm, ngay cả giọng nói gượng gạo của bà cũng phần nào phản bội lại dáng vẻ hòa nhã nhu mì. Vợ anh, có lẽ vì quá vui vì gặp lại người thân, chẳng hề mảy may chú ý.

Chuyện gì thế? Không lẽ bà ta không hoan nghênh tiểu thư mình về thăm? Hay... chính Vương Đăng Khoa không muốn? – anh thầm thắc mắc.

Chưa kịp nêu ra nghi vấn thì chuông điện thoại reo lên. Anh nhìn vào màn hình, nhận ra một cuộc gọi mang tính quan trọng, bèn bảo cô vào trước, anh sẽ tiếp chuyện ngoài sân rồi sẽ theo sau. Chính Luận biết vợ mình là một người sắc sảo, nếu nghe lỏm được bất cứ thứ gì sẽ dễ dàng nhận ra tính nguy hiểm của chuyến đi này. Điều đó sẽ chẳng giúp ích gì được cho kế hoạch của anh cả.

Con cáo nhỏ hôm nay có lẽ gần hơi ấm cũ, nên cũng có phần dễ dãi lơ là, vội vã theo chân huyền thuyên với người vú nuôi thân thuộc, quên mất cả việc ném ánh mắt dò xét chồng mình. Chính Luận đợi cho bóng hình nhỏ bé khuất hẳn sau cánh cửa gỗ bè thế, vẻ ôn hòa trên mặt mới bắt đầu chuyển hướng lạnh lùng, có phần uy thị.

“Thế nào?” anh lãnh đạm hỏi.

Giọng nói bên đầu dây kia chậm chạp, e dè. “Võ Gia Hùng thực chất không ngụ tại biệt thự trên núi. Tin tức đưa về hai năm nay có lẽ là giả.”

“Đã điều tra ra nơi trú thân hiện tại?”

“...Thưa cậu, vẫn chưa. Việc xem ra bị ém nhem rất kỹ bởi Đông Hồn Tấn – quản gia của ông ấy. Ngoài mặt, ai cũng đều tin tưởng Võ Gia Hùng đang cùng vợ bé hưởng lạc đâu đó trên Thái Bình Dương, thỉnh thoảng mới ghé về Macau. Ngay cả người của ông Hoàng Thạch Dã sai đến mời mọc cũng nhiều lần bị đương sự khéo léo từ chối. Chúng tôi quả thực không biết nên bắt đầu từ đâu.”

“Đến San Francisco,” Chính Luận dứt tay vào túi, hất cằm lên đầy dứt khoát. “Bằng mọi giá, phải tìm ra ông ta đưa về Macau.”

“San Francisco...?”

“Còn nữa, bảo với Hoàng Thạch Dã, chừng nào Võ Gia Hùng vẫn chưa được tìm ra, bất cứ hành động gì cũng không được tiến hành.”

“Nhưng... thưa cậu, ông Hoàng đã sắp xếp các chú bác đâu vào đó...”

“Đó chính là vấn đề của ông ta,” anh lãnh đạm cắt ngang. “Quá xem thường Hoàng Công.”

“Như vậy...”

Chính Luận nhắm mắt, dặn dò người bên kia vài điều nữa rồi ung dung gác máy, sau đó gọi ngay cho Hoàng Thạch Dã với cùng một mệnh lệnh. Cả hai có vẻ đôi co trong một quãng thời gian khá dài. Song đến cuối cùng, anh cũng điều khiển được tình huống như ý mình. Dứt điện thoại vào túi, Võ Gia thiếu gia thờ dài, ngửa mặt nhìn trời vài giây và cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Xưa nay, anh không quen phải nói nhiều và lại bộc lộ bản thân với người lạ thế này. Nấp mình dưới cái vỏ vô cảm không biết tự lúc nào đã trở nên tự nhiên như

hơi thở. Vậy mà chỉ một câu “Đau tim!” của cô gái nhỏ nào đó, đã khiến ngay cả việc bình thường như thở cũng dần trở nên rối loạn vô cùng.

Song, Võ Gia Chính Luận lại nghiệm ngập sự rối loạn này.

Bởi kẻ gây ra nó, còn quyền dụ hơn cả ma túy.

Nhếch miệng cười, anh quay người trở vào nhà trong. Đây là lần thứ nhì anh bước chân vào nhà vợ, cũng không khỏi cảm thấy bần khoản. Căn nhà lớn thế này, lại chỉ vồn vẹn ba người chung sống. Vương Đăng Khoa hẳn là con người đề cao sự riêng tư trên cả tiện nghi, vì thế mới không thuê mượn thêm một người làm nào khác ngoài bà vú lâu năm. Dù sao đi nữa, anh cũng nghĩ ra chút gì tà quái quanh con người này, nhất là lần sau cùng trò chuyện cùng ông ta trong phòng làm việc. Khi đó, Bộ trưởng Vương Đăng Khoa tuy ra vẻ khó khăn muôn bề, song thực chất đã quyết ý gả Nguyễn Ái cho anh, chỉ với một điều kiện: phải giữ an toàn cho cô bé. Ông ta quá dễ dãi trong việc từ bỏ bảo bối của mình, điều này khiến Chính Luận đến giờ vẫn còn thắc mắc liệu ông có thực tâm yêu quý Nguyễn Ái như con cháu trong nhà, hay rốt cục chỉ là một món nợ cần tống đi? Ngoài bản thân ra, nếu không phải còn chút tin tưởng Vương Đăng Khoa chính là người quan tâm Nguyễn Ái nhất trên đời, anh cũng không muốn vợ mình khăn gói quay về đây nương náu.

Bước dọc theo hành lang vắng vẻ, tiếng chân vang dội giữa không gian tĩnh mịch khiến anh bồn chồn. Họ đâu rồi? Nguyễn Ái ồn ào như thế, lẽ nào không gây ra tiếng động nào – dù cho căn nhà này có lớn đến đâu đi nữa?

Chợt cảm thấy bất an vô cùng.

“Ái!” anh lớn tiếng gọi, chân rảo nhanh hơn về phía nhà sau. Nếu không nghe ra được âm thanh gì, hẳn rằng họ đang ở ngoài trời.

Vừa đẩy cánh cửa kiếng ngăn cách bếp và vườn sau ra, âm thanh gào khóc của một người phụ nữ — dù rất nhỏ — đã đập vào tai Chính Luận.

Tim anh thúc hồi liên hồi, không hề suy nghĩ mà lao mình vào đám cây rậm rạp, vội vã băng ngang qua đồng cỏ cao ngất, chằng chịt dây leo tiến về phía tiếng động phát ra ngày càng kịch liệt. Tâm thái hoảng loạn, anh tông cửa lao vào căn nhà kho xiêu vẹo.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến con quái vật vốn ngủ say bấy lâu tận đáy tiềm thức...

Cựa mình thức tỉnh.

Vương Đăng Khoa, đầu tóc rối bời, tay siết cổ Nguyễn Ái ghì chặt vào tường, mặc cho người vú nuôi từ phía sau ra sức đâm mạnh vào lưng hắn, miệng khóc la rối rít.

Nguyễn Ái mắt nhắm nghiền, tay chân buông thõng, tựa hồ đã tắt thở.

Võ Gia Chính Luận chột thấy màu đỏ.

Bàn tay rắn chắc lao thẳng vào khuôn mặt hốc hác, khiến kẻ đang lên cơn cuồng dại kia ngã nhào, làm gãy rách cả tấm bình phong đệ vệ phía sau. Cũng cùng cánh tay tàn bạo đó, chủ nhân nó — một cách dịu dàng đến khó tin — đỡ lấy thân người mềm mại đang khụy ngã. Nguyễn Ái sau một lúc bí thở, hô hấp đã bắt đầu trở lại — dù gập gáp pha lẫn sặc sụa, đôi tay nhỏ bé bầu chặt lấy eo hông chông mình, nước mắt ứa ra không rõ vì đau hay hãi sợ.

Toàn thân lại run lẩy bẩy.

Đến lúc chắc rằng sinh vật nhỏ bé trong tay đã bình yên vô sự, lý trí mới bắt đầu bị lu mờ bởi một cơn cuồng nộ gắt gao. Nếu vừa rồi anh trễ đi vài phút, chỉ là “nếu” thôi... kết quả bản thân cũng không muốn nghĩ đến — à, là không dám nghĩ đến! Vô tình làm sao, hình ảnh hung hãn của gã đàn ông đang ra sức vùng vẫy trong tay người vú để xông về phía anh kia, lại hoàn toàn trùng khớp với người cha tàn bạo khốn nạn ngày nào... Vậy là, bao nhiêu năm nhọc công phí sức kiềm hãm tính bạo lực trong người, trong phút chốc đã hóa ra tro bụi.

Sự đe dọa ngấm ngấm luôn hiện hữu nơi đáy mắt, nay bị rách vỡ đến là thảm thương, chết chóc ủa ra như sóng vỡ đê khiến kẻ chứng kiến phải run người kinh sợ. Vương Đăng Khoa dù đang tâm trí kích động cũng không khỏi cảm thấy e ngại vài phần.

Mọi vật vỡ òa.

Một đấm, hai đấm... Máu bắt đầu rỉ ra nơi khoe môi, vết bầm ứ đỏ bắt đầu đậm sắc. Đôi tay chống cự của Vương Đăng Khoa giãy lên dữ dội, nhưng vẫn không tài nào lay động được kẻ điên cuồng đang chồm lên người mình nện xuống tới tấp, mỗi đòn tấn công đều dứt khoát gọn gàng — chứng tỏ sức mạnh được tôi luyện của những tay võ sư chuyên nghiệp, hoàn toàn không phải vung vẩy làm bừa. Cái đau da thịt dần dần xâm chiếm cả tâm trí, loáng thoáng ngang tai ông giờ đây là tiếng la khóc inh ỏi của phụ nữ, quấy đập trong tiềm thức là mũi dao nhọn xuyên tạc đến nhức nhối...

“Đủ rồi! Thả ra!” Có tiếng đàn ông can gián, cơ thể Chính Luận bị giằng về phía sau, nhưng sức lực kẻ kia lại không đủ làm anh dứt hẳn. Với chỉ một cái gạt tay, anh đã khiến thân người hấn ngã nhào.

“Vì Chúa! Cậu sẽ giết ông ta mất!” người lạ mặt vẫn không nản chí, tiếp tục lao vào giằng co với kẻ giờ đây đã mất đi lý trí. “Cậu muốn Nguyễn Ái chứng kiến cảnh này sao?! Cậu muốn vợ nhìn thấy mình giết người hay sao?!”

Chút nhận thức lướt qua đôi mắt nâu sẫm gần thâm đen, bàn tay toan nện xuống nay lại chững hững giữa không trung, hơi thở anh buông ra hần học. Tận dụng sự mất tập trung của Chính Luận, gã đàn ông nhanh chóng chạy đến hất anh ra, cùng với người vú nuôi đỡ lấy Vương Đăng Khoa lúi vào góc nhà.

Níu giữ chút lý trí còn sót lại, Chính Luận quay lại đảo mắt tìm Nguyễn Ái, sự tỉnh khi trông thấy bộ dạng hoảng sợ của cô ở sát tường.

Tiến về phía cô, anh ôm lấy bờ vai gầy không ngừng run rẩy. May mắn thay, dường như chuyện anh lo sợ đã không xảy ra. Cô không đẩy anh ra, chứng tỏ điều làm cô khiếp đảm không phải là anh. Như vậy, chỉ có một khả năng mà thôi...

Quắt mắt về phía gã đàn ông lạ mặt, anh lạnh lùng ra lệnh. “Đem hắn đến bệnh viện.”

“Không—không được!” người vú nuôi hét hoảng thốt lên. “Xin ông, bác sĩ Đan, xin đưa ông chủ đến phòng khám riêng của ông! Việc này tuyệt đối không thể để công chúng biết được!”

“Bà đừng lo, tôi đã dự định làm thế rồi,” vị bác sĩ đặt tay lên vai bà trấn an. Đoạn quay sang Chính Luận với đôi mắt khẩn nài. “Tôi tin cậu cũng hiểu rõ mức nghiêm trọng của vấn đề. Hãy nể tình ông Vương đã chăm sóc Nguyễn Ái bao năm nay, mà ém nhẹm vụ việc này.”

“Rốt cục hắn bị gì?” ôm sát Nguyễn Ái hơn vào phòng, anh đưa mắt quan sát gã đàn ông loạn trí – lúc bấy giờ đã dường như ngất xỉu; thái độ anh dửng dưng, có phần lạnh ác.

“À... chuyện này...” bác sĩ Đan lấp bắp, môi mím lại ra chiều khó xử. “Ông Vương chỉ chẳng qua quá chén mà thôi, nhất thời mất đi lý trí...”

“Được,” anh móc điện thoại ra, vẻ mặt điềm nhiên. “Tôi nghĩ bệnh viện sẽ cho tôi câu trả lời chuẩn xác hơn.”

“Tôi xin cậu, được rồi, được rồi, tôi nói!” bác sĩ Đan vội vàng tiến lên vài bước, song lại lùi về, vẻ mặt khuất phục. Ông thở dài buồn bã, những đường nét khắc khổ trên gương mặt đầy sương gió bắt đầu giãn ra.

“Bộ trưởng Vương bị tâm thần phân liệt.”

...

“Hắn vẫn làm một bộ trưởng?” Chính Luận không ngạc nhiên là mấy, nhưng đáy mắt phát lên sự phẫn nộ ngấm ngấm. “Và giám hộ một thiếu nữ thành niên?”

Bác sĩ Đan thở hắt ra, quay sang đỡ Vương Đăng Khoa nằm dài ra ghế, đoạn mở túi rút ra ống tiêm và thuốc, vừa thao tác vừa đều đều lên tiếng. “Bệnh của ngài bộ trưởng vốn trước giờ không nặng, dùng thuốc đều đặn bao nhiêu năm nay đã chẳng nảy sinh rắc rối nào. Song cho đến khi bà Vương qua đời thì... lại phát triển theo chiều hướng xấu dần. Cũng may nhờ sự xuất hiện của Nguyễn Ái, bệnh tình lại được kiềm chế đôi chút... ít nhất cho đến một năm trở

lại đây. Cũng vì nhận biết được tình trạng của mình, ông Vương một tháng trước đã bất ngờ từ chức...”

“Ông là bác sĩ gì? Tại sao lại để một kẻ tâm thần nhờn như thế? Người như hấn thì nên nhốt lại tại nhà hay bệnh viện, sao lại còn để hấn giám hộ người khác? Đây đúng là chuyện nực cười.”

Giọng nói của Chính Luận tuy không gầm thét rền vang, nhưng nốt đe dọa luôn lách dưới cái vỏ bình lặng lại phần nào khiến bác sĩ Đan chột dạ, song cũng bất bình ghê gớm.

“Cậu Võ, cậu nên biết, ít nhất thì, Vương Đăng Khoa cũng là một bộ trưởng một đất nước, xuất thân danh giá, chuyện như thế làm sao có thể công khai? Cậu không phải là kẻ bị sa lầy, không nên phán xét. Huống chi, ông Vương đã chăm sóc rất tốt cho vợ cậu bấy lâu, không có công thì cũng có cán. Cậu đừng nên gom đũa cả nắm như thế, không phải kẻ mang bệnh tâm lý nào cũng đáng khinh như cậu nghĩ.”

Chính Luận chậm rãi đứng dậy, tay bồng theo Nguyễn Ái, đôi mắt anh lạnh nhạt quét qua nhân vật đang nằm sõng soài trên ghế, sự khinh ghét tràn ra không hề giấu giếm. Anh vốn không thành kiến với những bệnh nhân tâm thần, chỉ vì con người kia đã khiến Nguyễn Ái của anh lâm vào tình trạng thất kinh như hiện giờ — một điều mà anh chưa hề nghĩ có khả năng xảy ra, sự cuồng bạo lúc hấn lên cơn lại vô cùng trùng khớp với hình bóng Võ Gia Hùng lúc hành hung mẹ anh ngày đó. Chỉ bấy nhiêu thôi, đã đủ để Võ Gia Chính Luận chán ghét con người này đến tận xương tủy.

Có điều, anh không hề biết rằng cảm xúc quá khích của mình, chính là một phần lý do gây ra tình trạng đờ đẫn hiện giờ của người vợ bé nhỏ.

Đây phải chăng là... khởi đầu cho cơn mưa thất thường nhất trong cuộc đời họ?

* * *

Sau sự việc đó, Nguyễn Ái tuy hằng ngày vẫn vui vẻ hoạt bát, nhưng mỗi khi chủ đề Vương Đăng Khoa được dấy lên, cô luôn có những hành động lảng tránh, đôi khi lại thẫn ra như kẻ mất hồn. Chính Luận biết rõ đối với Vương Đăng Khoa cô vừa kính, vừa thù, lại vừa cảm kích; nhưng không một cảm xúc nào giải thích được thái độ thờ ơ cố ý như vậy. Bất giác cảm thấy càng căm ghét kẻ chiếm hữu ý nghĩ của cô vào những lúc này ghê gớm, mặc dù anh biết nó tuyệt nhiên không mang chút tình ý.

Điều anh muốn, là cô thuộc về anh hoàn toàn, thậm chí đến cả nghĩ suy cũng phải tràn ngập chỉ mỗi mình anh — hết như anh đối với cô vậy.

Do đó, có đôi khi để lời kéo luồng tư tưởng của cô, bản năng lại khiến anh hành xử hết sức ngông cuồng: tự dưng nổi giận, quát nạt cô mà không có lý do, thậm chí ngang nhiên cấm cản cô đi thăm Vương Đăng Khoa — mặc dù chính cô cũng chưa bao giờ mở miệng yêu cầu điều đó.

(Anh đúng ngày càng bá đạo =_=”)

Nói chung là, anh đang vô cớ trút giận lên cô!

Về đêm, khi sự phẫn nộ biến thành cuồng bạo trong chăn gối, thì cái con người bị-trút-giận-vô-cớ kia lại — ngạc nhiên thay — phản ứng cũng gắt gao không kém kẻ-vô-cớ-đi-trút-giận. Chưa bao giờ

anh cảm thấy một Nguyễn Ái như vậy: mãnh liệt, cuồng si, song lại có phần yếu đuối, dựa dẫm... khiến người không khỏi chạnh lòng.

Vậy là... ai kia vốn muốn đem “chuyện mây mưa” để bá chiếm tâm trí cô, trong phút chốc lòng đã mềm nhũn, hành động dịu lại thấy rõ, để mặc cô nhiệt tình “bám riết” mình đến xốn xột tấm lưng rộng. (Bị cào không xót mới lạ =w=)

Xem ra, “mây mưa” kiểu này... thì luôn hòa lẫn với a-xít rồi.

Hồ Ly, nhanh vượt thật không hề kém thua loài mèo đại...! (>w<)

“Anh... ghét kẻ tâm thần đến thế sao?”

Là lời thoát ra từ miệng cô vào cái đêm trước khi anh lên đường sang Macau.

Lại là Vương Đăng Khoa! Anh thật không hiểu tại sao cô cứ bị ám ảnh bởi con người này, nhưng lại không hề muốn đi thăm ông ta? Đã như thế, cho dù cô có muốn đi, anh cũng nhất quyết không cho phép! Có người vợ nào sau ái ân lại đem chuyện của người đàn ông khác ra làm phiền chồng mình như vậy? Anh đang bắt đầu rất nghi ngờ tình cảm của cô đối với kẻ mang danh cha chú này liệu có gì mờ ám. Nếu không vì sao cứ mãi nghĩ đến ông ta? Anh mới là kẻ sắp phải bước vào hang hùm miệng cọp vì cô, lẽ nào không dành được cho anh một chút sự lo lắng quan tâm?

“Đúng,” anh cộc cằn đáp. Đoạn rút tay về, lạnh lùng quay lưng về phía cô.

Kỳ lạ thay, nếu là Nguyễn Ái của thường ngày, đã lao đến ôm chầm dỗ dành. Song đêm đó, cô lại vô cùng yên lặng.

Lặng đến mức khiến Võ Gia Chính Luận nổi sóng trong lòng.

Vậy là sáng hôm sau, người nào đó lại rời đi sân bay mà không thèm đánh thức vợ mình dậy.

Haizz...

Cuộc sống của vợ chồng nhà này quả đúng thật với bốn chữ:
Nắng, mưa, thất, thường mà...

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 36: Tiễn Đưa

“Quá đáng... Thật là quá đáng!”

Giữa phi trường tấp nập kẻ qua người lại, hồi hải có, thông dong có, nhàn nhã có; sự xuất hiện của một nhóm người đã tập hợp toàn bộ chú ý. Vì sao ư? Lạ lắm quá mà!

Cô gái trẻ y phục luộm thuộm, mặt mũi sừng sộ, bực dọc nện chân xuống sàn gạch lạnh tanh, bước đi vội vã như thể tìm kiếm kẻ trốn nợ. Theo sau là bốn gã đàn ông trong âu phục đen vô cùng tươm tất – tương phản rõ rệt với chủ nhân của mình, người nào người nấy đều mang thái độ phục tùng cả nể đến là khó tin. Họ vừa bước vội vừa trò chuyện gấp gáp, cô gái nhỏ có vẻ hết sức tức giận, miệng mắng xối xả một tên trong số bộ tứ áo đen bằng thứ ngôn ngữ xa lạ. Được một lúc, kẻ này khẽ gật đầu, vẻ mặt không hề biến sắc, tay chỉ về phía khu sân bay cá nhân, sau đó bước vội theo nhịp điệu hồi hải của cô nàng xinh đẹp.

Bước chân giờ đã chuyển thành tháo chạy, đám vệ sĩ phải chặt vật lăm mới bám sát được bóng hình vị nữ chủ ương bướng — giờ đây đang ra sức đuổi theo chiếc phi cơ đang lặn bánh trên đường băng trống trải — bụng không khỏi oán trách ông trời sao lại giao một đứa con gái ngốc nghếch như thế vào tay họ. Có ai đòi máy bay đã khởi hành, cái người si khờ này vẫn bắt chấp mà co chân chạy theo như thế?

Nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn đến là tội nghiệp, họ không biết nên cảm thương hay cười nhạo cô gái này đây...

“A!”

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp! — Nguyễn Ái thầm rửa xả trong đầu khi cơn đau bất ngờ đập vào tâm thức, hậu quả của việc vừa xảy ra: vấp ngã. Đầu gối buốt đến thốn xương, tê dại hoàn toàn không đứng lên nổi, lòng bàn tay trầy xước, ngó lên thì thấy chiếc phi cơ vẫn ung dung lăn bánh, ngày càng bỏ xa tầm với của cô.

Chợt, cảm thấy phần uất ghê gớm.

Gì chứ?! Tự dưng nổi nóng, tự dưng giận dữ, rồi tự dưng ra đi mà không từ biệt như thế! Lần này có phải là chỉ đơn giản bỏ đi vài ngày? Là ba tháng! Ba tháng cơ đấy! Đến cái hôn từ biệt cũng không có, hỏi làm sao cô nuốt trôi cục tức này đây?! Lại còn khiến cô hành xử như một con ngốc: rõ ràng biết là nực cười, nhưng vẫn dốc hết sức lao theo chiếc phi cơ chết tiệt!

Vốn con người đã bị để lại, bây giờ đến cả tấm lòng cũng bị bỏ rơi nốt!

Có bàn tay choàng qua đỡ lấy vai cô, một trong số bốn người vệ sĩ cúi xuống xem xét tổn thương trên gối, đoạn rút ra khăn tay gạt nhẹ đất cát lẫn vào miệng vết thương, mồm không ngừng hỏi han về trạng thái vị chủ nhân.

“Không sao,” cô phủi tay, răng cắn vào môi để chặn lại làn sóng bất mãn dâng trào, mắt không thèm nhìn về phía phi cơ nữa.

Có người sợ rằng, mình sẽ không kiềm nổi và òa khóc như đứa trẻ lạc mẹ. (:__;)

Cơ mà... cô vẫn khóc đầy thôi. Khi tên vệ sĩ kia nhẹ nhàng bế bổng cô lên, vòng tay an toàn và hơi ấm của kẻ khác phái ngay lập tức khiến cô nhớ lại sự dịu dàng hiếm có của người nào đó, tay bắt giắc bầu chặt vào áo hấn, nước mắt rơi lã chã không chút xấu hổ. Bị bất ngờ bởi hành động thân mật, lại thêm khuôn mặt khả ái giàn giụa nước mắt dúi vào lồng ngực mình, vẻ thuần khiết yếu đuối thiếu điều khiến những gã vệ sĩ đứng quanh nín thở, hướng chi là kẻ đang nâng niu cô trong vòng tay. Hấn sửng ra không biết nói gì, mắt dán vào vẻ đẹp mỹ miều trước mặt mà không khỏi rung động, bao nhiêu oán thán vài giây trước đây phụt cái đã tắt ngấm.

Cả bốn người đàn ông lúc bấy giờ đang bước đi chậm chậm về phía trạm chờ, không hề chú ý đến sự chuyển hướng của tình huống diễn ra phía sau. Đến khi một trong số họ ngoái đầu nhìn lại, bao nhiêu sửng sốt kinh ngạc mới chợt vỡ òa.

Nguyễn Ái lúc đó nào còn tâm trí chú ý đến sự kiện xung quanh, bởi một khi đã khóc là khó lòng ngưng được. Đêm qua khi nằm dài trên giường nhìn chằm chằm vào tấm lưng quen thuộc, cô không biết đã tự cắn lưỡi bao nhiêu lần để không vươn tay ra ôm chầm lấy anh. Nhưng cô sợ, sợ khi chạm đến anh, ánh mắt lạnh ác và sự khinh ghét vài phút trước đó sẽ lại khiến tâm hồn cô nát đi một ít. Cô khó chịu vô cùng khi không thổ lộ được điều phiền muộn trong lòng, nhưng biết rõ sẽ muôn phần đau đớn khi sự việc phơi bày ra ánh sáng. Một lời nói của anh lúc ấy đã khiến mọi hy vọng nhỏ nhoi trong cô tan vỡ, nỗi sợ đứng dậy thao túng cả con người xưa nay luôn tự tin tuyệt đối vào bản thân, trong một giây biến cô thành kẻ hèn nhát nhất trước sự thật — vốn đã là bạn hữu lâu năm.

Nguyễn Ái, kể từ giây phút ấy, đột nhiên sinh ra một bí mật.

Sáng ra, hài lòng với chính mình vì đã hạ quyết tâm giữ kín bí mật ấy, cô thức dậy với một tâm trạng vô cùng lạc quan, sẵn sàng ra tay đỡ dành cơn giận vô cớ của người chồng tính khí thất thường. Đến khi quay qua không trông thấy anh, mặt giường lại lạnh tanh, trống rỗng; cảm xúc lúc ấy có lẽ cả đời khó lòng quên được. Dù không phải thật sự bị bỏ rơi; song, đôi lúc vào những tình huống nhất định, cảm giác đánh vào lòng sắc bén đến nỗi bản thân cũng không giải thích được nguyên do.

Lúc đó, là sự hụt hẫng.

Mãi chìm trong suy nghĩ riêng tư, cô đâu hề đếm xỉa đến những diễn biến ồn ào xung quanh, chỉ chú tâm vào nỗi cô đơn trống trải trong lòng khi vùi đầu tìm kiếm sự an ủi từ lồng ngực ấm rộng, nước mắt tràn ra cơ hồ thấm ướt cả ngực áo gã vệ sĩ. Đến khi cơ thể bị xốc lên một cách bất ngờ, trong một giây bỗng chuyển đổi vị trí, mặt bị vùi vào một lồng ngực khác, mùi vị nhẩn nhạt của gỗ hương pha lẫn chất mặn gió biển bắt đầu xâm chiếm khứu giác, cô mới ngỡ ngợ ra kẻ vừa giằng lấy mình ôm vào lòng...

“Cho hẩn thôi việc,” giọng nói lạnh lẽo quen thuộc trỗi lên, nhất thời khiến mọi giác quan đang mơ hồ của cô thức tỉnh.

...là anh! — Bàn tay trên ngực áo chột nắm chặt, toàn thân cô căng thẳng, dù chẳng hề ngược đầu lên nhìn.

Đấy, thế là thiếu gia Võ Gia bình thân quay đầu trở vào trạm chờ với người đẹp trên tay, mặc bao ánh mắt ngỡ ngàng đuổi theo bóng lưng. Ba giây sau, đám người này cũng lẳng lặng nổi bước, không kẻ nào buồn chú ý đến gã vệ sĩ tội nghiệp bị trút giận vô cớ — giờ chỉ biết oán hận tổ chức sao lại để hẩn theo hầu cặp vợ chồng biến thái này!

Đặng Phương Ân, dẫn đầu đội vệ sĩ theo sát bảo vệ thiếu gia, vốn trầm mặc ít nói, khó điều gì có thể lay động tinh thần, thế mà giờ đây cũng tò mò như những kẻ có mặt, mắt cứ ngó lom lom nhân vật nhỏ nhắn ngồi tựa trên ghế. Riêng bản thân một Võ Gia Chính Luận lãnh cảm dứt khoát lại đang quỳ xuống dưới chân cô nàng, đích thân chăm sóc vết trầy xước cõn con.

Tin đồn truyền ra, thiếu gia rất thương vợ. Song phần lớn người trong tổ chức lại có phần nghi ngờ khi trực tiếp tiếp xúc với đương sự. Võ Gia Chính Luận vô cảm đến rợn người, vì có gì không biết mà còn lạnh lẽo khó gần hơn cả Võ Gia Hùng — vốn nổi danh là con người sắt đá, vậy làm sao có thể mê muội vì một cô gái?

À, nhưng hiện tại chứng minh tin đồn quả thực không sai. Có vẻ rằng sinh vật với vẻ đẹp tinh khiết như thiên sứ kia chính là nguyên nhân duy nhất khiến thiếu gia đồng ý quay về tiếp quản tổ chức, công khai chống đối cả Tổng tài Hoàng Công. Đặng Phương Ân còn có thể nghi ngờ sao? Phi cơ đã lăn bánh, chỉ còn vài mươi giây là cất cánh, thế mà nhắc thấy bóng hình Nguyễn Ái đuổi theo, bao nhiêu khó khăn cũng mặc, thiếu gia quyết tâm ngừng mọi hoạt động, trì trệ mọi kế hoạch định sẵn của hơn một ngàn nhân viên đang đón chờ bên Macau. Tất cả chỉ vì một vết thương bé xíu trên chân người thiếu nữ này. Đặng Phương Ân không biết nên mừng hay lo sợ cho tương lai Võ Gia đây, khi vị thiếu chủ lại quỳ lụy vì một người đàn bà như vậy.

Cơ mà... cô bé này cũng được gọi là đàn bà sao? Tương tá trông như một học sinh cấp ba thế kia... Dù nhan sắc cô nàng quả thật hơn người, song vốn nghĩ thiếu gia trước giờ chỉ qua lại với các mỹ nhân diễm lệ sắc sảo — khi sánh vai cùng cậu thì rất xứng đôi; nào ngờ nhân vật mang sức ảnh hưởng lớn lao trong cuộc đời thiếu

gia lại là một phụ nữ với vẻ đẹp non nớt, tay đưa lên búng vào má cơ hồ còn văng ra sữa.

Người trẻ tuổi thật là khó hiểu... – Ông thở dài.

“Ba? Sao mọi người lại quay về? Con ra đến cổng rồi vẫn không thấy phi cơ cất cánh, bèn quay lại xem có chuyện gì,” một thiếu nữ cao lêu nghêu đến khoác tay Đặng Phương Ân, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Ông gật gù qua loa, ra dấu về phía hai nhân vật trung tâm, rồi vỗ vỗ bờ vai đưa con gái rượng, ý nói sẽ giải thích sau. Cô bé quay lại nhìn cảnh tượng trước mắt, sự ngạc nhiên trong một khắc liền chuyển sang vui mừng hí hửng.

“A!” cô nhào đến bên cạnh Nguyễn Ái, nhanh đến nỗi Đặng Phương Ân cũng không kịp ngăn cản. “Chị Ái! Em biết thế nào chị cũng sẽ đến mà! Vậy mà tên cứng cổ này cứ không nghe em. Sao chị bị thương thế?”

Đặng Phương Ân tròn tròn mắt. Con bé An Thi quả thật đang khiến ông lâm vào tình thế khó xử vô cùng. Ngày xưa khi Võ Chính Luận vẫn quyết tâm đứng ngoài cuộc thì xuyên tạc sao cũng được, nhưng sự tình đến nước này mà vẫn gọi thiếu gia bằng tên này tên nọ là thế nào? Ông nhắm mắt, không dám nhìn thẳng đám trưởng lão vây quanh, e sợ sẽ bắt gặp những cái nhìn chỉ trích hoặc mỉa mai. Dạy con không tốt quả thật là lỗi của ông.

“An Thi! Không được vô lễ!” ông cứng rắn lên tiếng, vẻ mặt sa sầm. “Phải gọi là thiếu gia và thiếu phu nhân.”

“Hả?” An Thi tròn mắt, khóe miệng cong lên để lộ một nụ cười kiêu ché. “Đây là đất Việt, không còn là Macau khi xưa đâu ba, gọi thế người ta cười cho á!”

“Macau khi xưa?” Nguyễn Ái đột nhiên quay sang An Thi với vẻ mặt đầy thắc mắc.

“À,” An Thi cười cười, tay phe phẩy. “Vốn là, hầu hết bọn em đều được sinh ra ở Macau. Về sau khi Võ Gia ‘dời đô’ về đất Việt, mới phải cuốn gói theo vua ấy chứ.”

Không hề chú ý đến sắc diện tối sầm của Đặng Phương Ân, đôi mắt Nguyễn Ái toát lên sự hứng thú khó bề kiểm soát. “VẬY TIN ĐỒN VIỆT DUỆ ĐƯỢC XÂY LÊN DÀNH RIÊNG CHO CON CHÁU VÕ GIA LÀ CÓ CĂN CỨ?”

Cô quả thật có phần ngạc nhiên, tuy biết rất nhiều về tập đoàn Võ Gia, cô lại chưa từng tìm hiểu về số đông con cháu các hội viên trong Việt Duệ. Bây giờ mới vỡ lẽ tại sao đám người Việt Duệ lại phục tùng Chính Luận như vậy, không chỉ do nể sợ gia thế, mà còn vì nghĩa cử chủ-tớ. Mọi sự thần phục từ đầu vốn đã không đơn giản là bá đạo học đường. Võ Gia xem ra đã bám rễ quá sâu trong Việt Duệ.

Chợt đau nhói, cô la lên một tiếng nhỏ rồi quay lại trừng mắt nhìn “thủ phạm” — giờ đây đang nhíu mày dữ dội, mắt lướt dọc từ đầu đến chân vợ mình, tay cố tình ấn mạnh miếng gạc lên chỗ thịt đỏ tấy. Vốn là... người nào đó muốn lôi lại sự chú ý của cô đây mà...

“Nghĩ thế nào lại ăn mặc như vậy ra đường?” anh khó chịu lên tiếng khi lần đầu tiên chú ý đến y phục mỏng manh trên người cô.

Rõ ràng là váy ngủ đêm qua cô vẫn mặc, tưởng thêm áo khoác cồng cớn trên vai là có thể hóa thành trang phục dự tiệc? Tuy không quá hờ hênh, nhưng vì anh đã quen nhìn cô như vậy trong phòng ngủ, ít nhiều cũng không muốn kẻ khác trông thấy vợ mình thế này.

A, ngay cả đôi dép bông đi lại trong nhà cũng lét ra đây! Mắt thì đỏ hoe ướt át, mái tóc hơi rối ôm trọn gò má ửng hồng, làn môi sưng mọng cong lên đầy khiêu khích...

Đứa con gái này, rốt cục có biết... mình hiện trông dễ thương như thế nào không? (Á, định nghĩa “dễ thương” của anh thiệt quái, phản ứng trước vẻ dễ thương đó còn quái hơn =w=) Chả trách tên vệ sĩ vừa rồi cứ khư khư giữ chặt lấy cô, thậm chí có phần đối kháng khi anh giành lại vợ mình. Chết tiệt! Làm thế nào lại có thể quyến rũ được cả đàn ông trong tình trạng luộm thuộm như thế này?!

(A... anh ghen, anh ghen, anh thiệt là kù tè mà... >w<)

Như thể đọc được ý nghĩ của anh, cô phồng má, giọng thoát ra ba phần trách móc, bảy phần uất phẫn. “Vì ai vậy kìa? Đến nỗi thay đồ cũng không có thời gian.”

Không hề chú ý đến sự chỉ trích trong khẩu điệu của cô, Võ thiếu gia, khi quay lại đối diện thuộc hạ, lớp vỏ lãnh đạm ngay lập tức thay thế vẻ mặt sùng sộ một giây trước – nhanh còn hơn người ta đổi mặt nạ.

“Thay hết đám vệ sĩ thành nữ.”

(Chi vậy? Nếu gặp phải les thì cũng như không ^w^)

Đặng Phương Ân kính cẩn cúi đầu, quay sang rử tai tên thủ hạ vài câu rồi lại cúi đầu thêm một lần nữa. “Vâng, thưa thiếu gia.”

“Còn cô, từ hôm nay dọn vào ở chung với Nguyễn Ái,” quay sang một An Thi đang hết sức bất mãn, Chính Luận uy thị ra lệnh. “Không được để cô ta chạy loạn.”

“Và không để nam giới tiếp cận chi ấy nữa chứ gì,” An Thi trề môi ra chiều dè bủ, tuy trong bụng có phần nôn nao.

“Đúng.”

(=w= đúng kiểu Luận ca, biến thái cỡ nào cũng坦然 nhận ha~~)

Tám kẻ có mặt đang ngồi chờ trên dãy ghế trong phòng nghỉ đều quay đầu nhìn nhau, không hẹn mà cũng lóe lên một ý nghĩ: Đã chiếm hữu mà còn chuyên chế, rốt cục thiếu phu nhân sau này phải sống sao đây?

Nguyễn Ái lúc này mới chú ý đến đám người tụ tập, cô nhận ra hai trong số họ đã có mặt trong “lễ cưới” của mình, phần còn lại lạ lẫm, có vẻ như chưa hề xuất hiện trên báo chí và bề mặt công luận. Gã đàn ông tướng tá phương phi là người duy nhất có gan đứng gần họ, thái độ cũng an nhàn thư thái nhất. Tay chấp ra sau, ông ưỡn ngực nhìn xuống cô với đôi mắt nheo lại gần thành một đường. Khi ánh nhìn chạm nhau, mép râu ông động đậy, không nhìn ra là cười hay giật mình.

Tự nghĩ cũng có chút quen biết, Nguyễn Ái khẽ gật đầu chào.
“Chú Hoàng.”

“À,” người này nở nụ cười thân thiện, duy chút ý thâm sâu. “Xem ra cô bé còn nhớ tôi nhỉ? Đạo này anh Khoa thế nào?”

“Không khỏe,” cô đáp gọn lỏn sau vài giây do dự, cuối cùng quyết định không để lộ tình trạng Vương Đăng Khoa cho con người này.

“À, khi nào gặp thì cho tôi gửi lời hỏi thăm anh ấy nhé. Lần cuối cùng gặp nhau tại Tokyo, trông anh ta có phần không ổn.”

Đuôi mắt Nguyễn Ái khẽ giật - Không chỉ không ổn, mà còn ẩn chứa tai họa!

Chỉ trách cô lúc đó vì quá chú tâm đến chuyện của mình mà không phát hiện ra trạng thái thất thường của ông.

“Và,” Hoàng Thạc Dã từ tốn cúi xuống, ánh mắt nhìn cô đầy tinh ý. “Cảm ơn cô vì món quà tuyệt vời. Không có cô, cháu Luận sẽ không đời nào chịu nhận lại tổ tông.”

Cô thở dài. “Chú cảm ơn cháu làm gì, nên cảm ơn tên công-công kia mới đúng. Cơ mà vì hấn Thạc Hy mới phải nằm viện gần cả tuần. Xem ra cháu đang nói chuyện thừa thãi.”

“Đúng, đúng!” Hoàng Thạc Dã bật cười, thân ngửa ra, cái bụng phệ run lên từng hồi. Thái độ — chứ không phải hình dáng — của ông giờ đây, mới khiến cô hiểu được vì sao người này có thể là chú của tên Casanova mặt dày kia. “Cũng nhờ cô bé nhắc nhở, tôi mới phát hiện ra trong nhà có phản trác đấy chứ. Lại một điều nữa để cảm kích.”

“Đủ rồi,” Chính Luận xen vào. “Chúng ta không nói chuyện đó bây giờ.”

Hoàng Thạc Dã đưa tay lên vuốt vuốt ria mép, đoạn nhún vai rồi lúi xuống chuyện trò gì đó với Đặng Phương Ân. Nguyễn Ái cũng thôi không bép xép nữa, ánh nhìn đến tận bây giờ mới lướt sang hình dáng cô độc của kẻ cuối cùng đứng nơi góc phòng, mắt mở to khi nhận thức ủa về ồ ạt.

“Văn... Văn Thành?”

Nụ cười rạng rỡ nở trên môi, người đàn ông y phục trang trọng giờ đây mới tiến đến gần họ, thả người xuống chiếc ghế cạnh Nguyễn Ái. “Anh tưởng phải mất vài giờ nữa em mới nhận ra sự có mặt của anh chứ.”

“Anh... sao lại thế này?” một cách kinh ngạc, cô ngó vị phó tướng thường ngày bông đùa trong bộ dáng nghiêm trang ngụy tạo, đoạn vỡ lẽ. “Không lẽ anh cũng là người của Võ Gia?”

“Bingo!” Văn Thành cười ngạo nghễ, mắt tràn đầy hài ý. “Sao? ‘Ngọa hổ tàng long’ phải không?”

“Giống như ‘hề đội lột vua’ hơn,” cô chớp mắt.

“À, à,” anh lắc đầu, vờ vịt tổn thương. “Nhưng thằng hề này cũng có chút địa vị trong chi nhánh họ Hoàng đấy, thiếu phu nhân.”

“Vậy còn Gia Đạt và Thanh Tuấn...” cô nheo mắt.

“Gia Đạt cùng thuyền với anh. Thanh Tuấn chỉ là cận vệ thông thường của nhà họ Trần.”

“Thật là không giống ai,” cô nhăn nhó. Hóa ra người bên cạnh Chính Luận đều không ai bình thường. An Thi là con gái của trưởng đội cận vệ. Văn Thành và Gia Đạt lại là người của Hoàng Thạc Dã. Đến cả Thanh Tuấn nông nổi cũng...

Haizz... xem ra cả Việt Duệ chỉ có cô và Dương Hoàng Yến Nhi là “thân không mang trọng trách.”

“Không giận bọn này giờ mới nói cho em biết chứ?” Văn Thành xởi lời. “Vì chỉ có ‘người trong nhà’ mới có quyền tổ tường mọi chuyện thôi.”

Mắt dán vào Văn Thành một cách dỗi hờn, Nguyễn Ái toan mở miệng đối đáp, song lại bị bóng hình chồm lên của ai kia làm cho hoảng kinh, đôi tay chấn ở hai bên vai hết hai song sắt cầm tù, buộc cô phải lồi phần lớn sự chú ý quay về trên mình kẻ đối diện.

Việc diễn ra tiếp theo khiến... “phần lớn” của vài giây trước, chớp mắt chuyển hẳn thành “toàn phần”!

Kẻ nào đó cúi xuống hôn cô, nụ hôn sâu và bất ngờ, nhất thời khiến mặt đất dưới chân cô chao đảo. Kế đó là một phen bí thờ...

(Đáng đời, ai bảo lo chuyện đâu đâu, còn chồng lại bỏ mặc =w=)

“Thế nào?” anh dứt đầu lên sau gần hai phút môi lưỡi quấn quện, mặt chỉ cách cô một hơi thở. “Nói tiếp đi?” (2 phút? *o* Không dứt thờ là may!)

“Hả...?” đôi mắt cô choàng mở, mặt ửng đỏ, hơi thở dồn dập, khó khăn lắm mới thốt thành lời. “...Nói? ...Nói cái gì...?”

Đến lúc này, trước vẻ mặt mơ hồ mê muội của cô, một nụ cười hài lòng mới nở trên gương mặt điển trai. Bàn tay rắn rỏi áp lên gò má ấm nóng, ngón cái vân vê nhẹ nhàng môi sưng mọng.

“Thế này có phải đáng yêu hơn không? Chỉ nên nhìn về một phía là được.”

Đoạn, anh quay sang đám trưởng lão với phong thái ung dung thường ngày, miệng có phần nhếch lên đầy ngạo nghễ. “Gọi Derek, chúng ta khởi hành.”

Không có tiếng trả lời, dường như cả đám người giờ đây đã đóng băng hoàn toàn.

Rõ ràng là... cái kẻ này đang hết sức thỏa mãn khi điều khiển tầm ảnh hưởng của mình trên người vợ tội nghiệp mà! * __ *

Một nụ hôn thôi, đã đủ để cô gái nhỏ quên mất cả bản thân là ai. Đối với người lăn lộn trên giang hồ như họ, tình huống như vậy xảy ra không ít, nhưng hầu hết đều bắt nguồn từ sự đam mê cuồng nhiệt của những đôi uyên ương sắp phải chia tay hay lâu ngày gặp lại. Có đâu lại nông cạn đến nỗi chỉ vì muốn bá chiếm sự chú ý của vợ mình, thiếu gia lại bất chấp mặt mũi mà hành động vô sỉ như thế?! (=”=)

Thiên địa à... các vị sao lại định ra một con người như vậy làm chủ nhân tương lai của một Võ Gia oanh liệt chứ? >o<

Haizz...

Bất bình là thế, nhưng các vị chú bác cũng tuân thủ mệnh lệnh, đứng lên nối bước nhau rời khỏi phòng, không ai nói với ai một lời. Tất cả đều bị vị thiếu chủ làm cho choáng váng, nhất thời khó lòng suy nghĩ thông suốt. Rốt cục thì, vị thiếu gia mà họ sắp phải đấu tranh để “đưa lên ngôi” là dạng người gì đây? Lạnh lùng độc đoán hay si tình đến bi lụy?

Chính Luận sửa vai, chưa kịp dợm bước theo sau đoàn người thì vạt áo đã bị kéo lại. Một thân hình mềm mại ấm áp tựa hẳn vào lưng anh, vòng tay nhỏ nhắn choàng qua eo siết chặt, chất giọng êm ái ní non khẽ khàng vang lên:

“Ôm em một lúc trước khi đi được không...?”

Lời nói nhỏ nhẹ lập tức khiến khoe môi ai kia cong lên thành hình vòng cung. Võ Gia Chính Luận chậm rãi quay lại, gom lấy người vợ

trẻ vào lòng và dịu dàng ôm ấp, từng giây trôi qua lại càng siết chặt vòng tay.

“Nè, đi thôi!” An Thi kéo áo Văn Thành lôi ra ngoài, giọng khe khẽ nhưng gấp rút. “Sao lại cứ tần ngần ra đứng ngó thế kia?”

“Chậc, muốn đi thì em tự đi,” Văn Thành gạt tay kẻ làm phiền ra, trên gương mặt vẫn là nụ cười ngoác đến mang tai. “Phim cấp-hai-rưỡi không cần mua vé, có đại mới bỏ đi á!”

(“Hai-rưỡi”? =w= Là vì... cấp ba thì chưa đến, cấp hai lại vượt trên ấy mà... ^^)

“Anh...!” An Thi đỏ mặt, mắt e dè hướng về cặp năm nữ đang ôm chầm lấy nhau. Hai-rưỡi gì cơ chứ! Người ta trong sáng thế kia mà...! Nhưng quả thật... nụ hôn vài phút trước lại quá thân mật đi, nhất thời khiến tâm trí kẻ chứng kiến không khỏi lạc lối đâu đâu...

A! Văn Thành chết tiệt! Sao lại khiến cô nghĩ ngợi lung tung thế này?! >.<

“Đi! Đi mau! Cho vợ chồng người ta chia tay nhau! Anh đúng là không biết điều!”

Giảng co một hồi, cuối cùng anh chàng phó tướng – với sự hài hước khô khốc của mình – mới chịu rời bước, dọc đường còn không ngừng lắc đầu châm chọc, khiến tâm trạng buồn cười của An Thi bất giác cũng dâng tràn không kém, đến một lúc không nhịn nổi bèn mở miệng cảm thán:

“Cứ ngỡ lấy nhau xong sẽ khá hơn. Ai dè cứ như đổ dầu vào lửa. Xem ra... sau khi vụ việc này đâu vào đấy rồi, Ác Ma nên trói Hồ Ly đem đến Bắc Cực là vừa. Trên đây đất rộng người thưa, quần áo

chống lạnh lại kín mít, dân số hầu hết là chim cánh cụt và gấu, cũng không còn người để ghen nữa. Haha...”

“Eh?” Văn Thành cười hùa theo, đoạn vờ vẻ bất bình. “Sợ lúc ấy đến gấu và cánh cụt cũng... không tha ấy chứ!”

(Ặc, vậy ra Luận ca hok phải người gửi =w=, cả thú vật cũng đồ ky!)

An Thi lườm người bạn đồng hành, vẻ mặt chuyển hướng nghiêm trọng, song lời thốt ra lại đậm chất trào phúng. “Dám lắm!”

Rồi, cả hai lại bật cười khanh khách.

(Bó tay hai anh chị, kẻ tung người hứng, còn hơn Nam Nam và Yên Yên trong công viên Hải Dương ==”)

Không khí vui vẻ là thế, hoan hỉ là thế, ấy vậy mà, tâm trạng của hai kẻ giờ đang đùa cợt đều ngấm ngấm chuyển động theo chiều hướng khác nhau.

Kẻ tích cực. Người tiêu cực.

Song, để phân biệt rõ ràng, còn phải để thời gian phán xét dài dài.

Haizz... vụ việc Macau lần này... liệu có chạm được đến mức “đâu vào đấy” hay không...?

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 37: Kẻ Phản Bội

Mưa lát phát. Gió cuồn cuộn. Cơn bão tháng mười đối với Macau vốn chẳng phải chuyện lạ.

Giông tố cỡ nào, cái thành phố không phân biệt ngày đêm này vẫn cứ mãi tỏa sáng. Kẻ tha hương khi đặt chân đến đây mang theo nhiều kỳ vọng về thiên đường, khi rời đi mới ngộ ra hàng ngàn lý do để gọi chốn này là địa ngục.

Song, đối với một số nhân vật, thiên đường và địa ngục vốn chẳng khác biệt là mấy.

Hoàng Công dứt mắt ra khỏi ánh đèn loang loáng của cảnh đêm Macau phồn vinh, xoay ghế về hướng ngược lại, tay đặt ly rượu đang uống dở xuống bàn.

Nghĩ ngợi sao đó, rồi lại nâng nó lên, cạn nhẹ vào ly rượu đối diện.

Vật vẫn còn đây, nhưng người đã mất. Là mất trong ký ức, mất trong quá khứ, chứ không phải mất trong sự tồn tại.

Vài giờ trước đây, chính tại nơi đó, trên chiếc ghế đó, trước ly rượu đó, Võ Gia Chính Luận đã ngồi đối diện hắn, thái độ — lần đầu tiên trong nhiều năm — điềm hòa đến khó tin.

Cậu bé mi mục như vẽ của sáu năm về trước, nay đã là một thanh niên tráng kiện, đường nét trên gương mặt ít nhiều cũng răn rỏi đi; thân hình cao lớn đẽ vẹ, vốn đã mất đi sự nhỏ nhắn đáng yêu năm nào; ngay cả giọng nói cũng trầm khàn uy thị, chẳng tìm đâu ra thanh âm trong vắt của buổi đầu gặp mặt...

Ấy vậy mà, Hoàng Công vẫn không khỏi cảm thấy xao động.

Có lẽ là... đã quá quen với cảm giác yêu thương con người này rồi...

Cậu đã ngồi đó, dỗi đôi mắt mật rượu vào hấn với không chút cảm xúc. Bây giờ hồi tưởng lại, hấn vẫn không khỏi cảm thấy bị đả kích ghê gớm. Hoàng Công vốn đã quen với vẻ mặt bất an, lo lắng, phẫn uất của cậu mỗi lần phải đối diện hấn; đã quen với cảm giác của kẻ điều khiển trận cuộc trong chuyện vờn đuổi tình ái; quen với cả cái cách cậu cong đuôi bỏ trốn như một con thú bị thương mỗi lần hấn cố tâm tiếp cận.

Nhưng, Võ Gia Chính Luận của ngày nay chỉ vô cảm nhìn thẳng vào hấn. Không chút e dè, không sợ hãi, không cả tổn thương.

Chợt cảm thất mát mát cực hạn.

Cũng vì thế, cảm xúc đã khiến hấn hành xử theo bản tính thích hành hạ của mình, bắt đầu lôi ra những dĩ vãng đau thương nhằm trấn áp sự tự tin đáng ghét kia — mặc dù hấn biết cậu sẽ đau, sẽ khổ, sẽ dần vệt.

Ấu cũng là những thứ hấn muốn.

Vậy mà, mặc cho hấn xuyên tạc, đâm chọc, khiêu khích; bộ dạng vô cảm kia vẫn không hề suy suyển; đến cả ánh nhìn cậu cũng

không buồn tránh né hấn như ngày trước. Cậu nhìn hấn mà hết không nhìn, cứ như sự hiện diện của hấn đột nhiên trở nên trong suốt... Quá bức xúc, quá phẫn nộ, quá uất ức. Thà cậu sỉ vả, nổi giận, hay thậm chí nguyện rửa hấn như trong quá khứ, hấn còn muôn phần dễ chịu hơn con người bằng đá hiện giờ.

Bởi nó chứng tỏ một điều: hấn không còn đặc biệt đối với cậu nữa. Trước mặt cậu, hấn giờ đây không khác nào những con người trần tục kia, mãi mãi phải đối diện với vẻ ngoài lạnh lùng đến ảo não này.

Hấn biết rõ, vĩnh viễn cậu sẽ không yêu hấn. Nhưng chí ít, hấn muốn cậu phải khắc cốt ghi tâm.

Và, hận thù xem ra là khởi điểm vô cùng thích hợp, cũng là một kết thúc vẹn toàn cho thứ tình yêu đơn phương giữa cậu và hấn.

Vậy mà lúc đó, đến cả hận cậu cũng không màng níu giữ.

Bao nhiêu năm không gặp, hấn tưởng mình đã chai lì trước loại tình cảm không lối thoát. Song đến khi giáp mặt với sự đổi thay phũ phàng này, sự chai sòn chợt chuyển mình hóa ra nhạy cảm đến khó tin. Nó khiến hấn đau, và phẫn uất.

Lúc đó, hấn đã toan lao đến bộc phát với cậu.

(Á, “bộc phát”? Đừng nghĩ, đừng nghĩ... ai dà, sao mà vẫn cứ nghĩ vậy nè =”=)

Ngờ đâu phải đối diện với họng súng đen ngòm.

“Xem ra, Hoàng Thạch Dã đã giáo dục cậu rất tử tế,” hấn cười khở sau vài giây bàng hoàng, tâm hồn đột nhiên vỡ nát. Thường ngày

nếu có kẻ cầm súng chĩa vào mình, hẳn chắc đã nổi đóa. Thế mà khi thứ vũ khí chết chóc được sở hữu bởi cậu, hẳn cơ hồ cảm thấy thanh thản lạ thường. (Kể ra cũng tội anh seme... =_=)

Đẩy mạnh hắn vào bề mặt cửa kính, cậu gí chặt họng súng vào trán hắn, miệng không nói nhưng đôi mắt nheo lại chứa đầy sát niệm. Thứ kim loại lạnh tanh ma sát vào làn da khiến hắn sực tỉnh, trong một giây nhận ra tình trạng hiểm nghèo của mình. Đầu óc bỗng phải hoạt động dữ dội để đáp ứng bản năng cầu sinh.

“Cậu không thể giết tôi,” khóe miệng hắn nhếch lên. “Bên ngoài là đám trường lão chờ đợi, xung quanh lại có vệ sĩ bao bọc. Cho dù có là thiếu gia đi nữa, cũng không thoát khỏi phải đối mặt với điều luật trong tổ chức.”

“Vậy sao?” cậu cười. Nụ cười thoáng qua, đẹp tựa chiến thần La Mã.

“Cậu có từng nghĩ vì sao tôi cho cậu vào đây mà không hề khám xét? Cậu đã có vợ, chắc chắn không muốn lâm vào hoàn cảnh ngặt nghèo, hưởng chi bản thân lại sắp tiếp quản tổ chức, tội gì phải ra tay với tôi?”

Đoạn, hắn hất đầu, nở nụ cười ngạo nghễ. “Cậu sẽ không dám giết tôi. Càng không có lý do.”

(Ngu quá, nói thế nó nóng lên bắn đại một phát là tiêu! ==)

Nói dứt lời thì kẻ đang ghìm giữ lấy hắn gập lại ngón tay. Bóp cò.

(Á, biết ngay mà!)

Clack.

Mắt hắn mở to.

Clack.

Hơi thở dồn dập.

Clack.

Ba phát.

Đều rỗng đạn.

(Á, chơi hù kìa... ==)

Hoàng Công bất giác ngửa đầu phá lên cười, chất giọng có phần mỉa mai, có phần châm chọc, có phần kích động — song chợt dứt quãng khi kẻ đối diện thản nhiên ngửa súng lên, tay mở chốt để rơi ra đúng một viên đạn. Âm thanh “leng keng” của kim loại lăn nhẩy trên sàn thiếu điều khiến tóc gáy hắn đứng dựng, toàn thân lạnh toát. Một giọt mồ hôi chảy dài bên thái dương.

Là may mắn sao?

Như thể đọc được ý nghĩ của hắn, Võ Gia Chính Luận tay buông hắn ra, miệng cười gằn. “Là may mắn.”

(Ặc, ra không phải hù, anh thật ác >.<)

Thả hắn đứng thẫn ra nơi đó ngó viên đạn chì lăn chậm trên mặt sàn bóng loáng, cậu thu người lại và điềm đạm dứt vũ khí vào ngực áo, ánh mắt lần đầu tiên trong ngày phảng phát sự đe dọa trần trụi.

“Tôi chỉ 21, chưa muốn giết người, cũng không định tâm giết người. Nhưng ông đừng nghĩ chỉ lý do đó có thể điều khiển được tôi.

Võ Gia Chính Luận này khi đã nổi giận thật sự, thì đến cả lý trí cũng không thắng nổi bản năng sơ khai.”

(“Bản năng sơ khai” ế? Thoy cho vô rùng sống với mấy con hùm khác được roy =w=)

Hoàng Công chậm rãi đứng thẳng dậy, sửa lại cổ áo với vẻ ung dung ngụy tạo, thở hắt ra rồi lặng lẽ quan sát con người trước mặt mình. Cậu quả thật đã hóa điên! Con người tuyệt nhiên không mang chút kiểm soát với những hành động bộc phát của chính mình! Hấn biết rõ trong ba phát đạn “rỗng” vừa rồi, sát ý tiềm ẩn lại không hề “rỗng.” Giả sử viên đạn đó lọt vào một trong ba, hấn giờ đã mất mạng từ lâu. Thật uổng phí bao năm lăn lộn trong giang hồ, hấn lại không thể dự đoán trước chất “cuồng” trong gã thanh niên này. Rõ ràng biết ra tay sẽ gặp họa sát thân, nhưng vẫn không e ngại bóp cò.

Võ Gia Chính Luận của sáu năm về trước, rốt cục đã biến đi đâu rồi?

Sự cuồng loạn này lại từ đâu mà ra?

Không hề để tâm đến sự giằng co trong tâm trí hấn, cậu dứt tay vào túi, bộ dáng chán chường, sau đó lạnh lùng quay mặt bước về phía cửa ra vào toan rời khỏi.

“Khoan—!” cậu vừa chạm vào tay nắm chưa kịp mở ra thì Hoàng Công đã bất giác lên tiếng can ngăn. Giật mình với cả bản thân, hấn không biết mình gọi cậu lại làm gì, lại càng không rõ vì có chi ngay từ đầu lại mời cậu đến đây. Hấn đang trông đợi gì chứ? Con mèo nhỏ nhắn đáng thương của ngày nào giờ đã trút bỏ tuổi thơ, chớp mắt xoay mình trở thành loài hổ dữ.

Ai ai cũng thấy, chỉ có hấn là mù quáng bám riết vào quá khứ mục rữa...

“Khi sự việc qua đi, tôi sẽ tính cái nợ của vợ tôi với ông.”

Rồi, cậu rời khỏi.

Đến cuối cùng, hận thù hấn dày công sáu năm gieo trồng vào tim cậu, cũng không lớn bằng tình yêu chưa đầy sáu tháng.

Tình yêu đối với đứa con gái mang tên Nguyễn Ái.

Hấn cam tâm? Không, hấn không cam tâm.

Nhưng... hấn còn có thể làm được gì? Giết đi con bé, hấn cũng không được cậu.

Đã thế, hấn sẽ nhấn chìm tất cả.

Dẫu gì, tại cái thành phố ngày đêm lẫn lộn này, thiên đường và địa ngục chỉ khác nhau ở mỗi tên gọi.

(Roy, anh seme bị ép làm uke nhà ta đã hóa điên =w=)

Rút từ chiếc ví nhỏ ra một thẻ SIM, Hoàng Công chậm rãi lắp vào điện thoại của mình, hành động cứng nhắc, tần mẫn như một người máy.

Chuông đổ. Có tiếng người đàn ông từ bên kia vọng lại. “Tồng giám đốc.”

“Thế nào?”

“Thiếu gia đã tìm ra Võ Gia Hùng, hiện đang bí mật đưa về Macau.”

Hắn nheo mắt, dù đã biết trước Võ Gia Chính Luận sẽ đi nước cờ này. Song không ngờ lại có thể xác định vị trí ngài chủ tịch quá sớm.

“Còn con bé?”

“Nguyễn Ái hiện vẫn ở Việt Nam.”

“Hả?” chân mày hắn nhướn lên. “Không phải là hắn mang con bé theo bên mình?”

“Đó chẳng qua là trái bom khói nhằm che mắt ngài, Nguyễn Ái thực chất đang được giấu đi tại tư gia của Đặng Phương Ân, cư ngụ cùng con gái là Đặng An Thi.”

“Khốn kiếp...! Cứ ngỡ lần này sẽ giải quyết được bọn chúng cùng một lượt.”

“Ngài định làm gì?”

Hoàng Công chần chừ, sóng mắt ánh lên sự nghi ngờ trong một giây – rồi tắt ngấm. Con người này đã theo hắn năm năm, tuyệt đối sẽ không phản bội. Huống chi, hắn lại nắm trong tay điều mà kẻ này vô cùng quý trọng.

“Cứ để cho Võ Gia Hùng quay trở về,” gã người ra ghế, hắn đều đều lên giọng. “Cũng đã đến lúc phải giải quyết lão già bệnh hoạn này.”

“Như vậy, tôi vẫn tiếp tục giám sát hành động của họ?”

“Tạm thời như vậy. Khi nào đến lúc, sẽ có việc cho cậu.”

“Ngài có thể cho biết là khi nào?”

“Hà...” hắn cười lạnh, mắt hướng về ly rượu sóng sánh trong tay.
“Sớm lắm. Rất sớm.”

“Cứ như vậy. Theo quy hẹn, tôi sẽ lại liên lạc với ngài vào ngày cuối tháng.”

“Được. Làm rất tốt, sau vụ việc lần này, tôi nhất định sẽ theo lời hứa, trao lại cho cậu người đó.”

Đầu dây bên kia thỉnh lặng vài giây, rồi chợt phát lên đầy phấn khởi. “Cám ơn ngài, thưa Tổng giám đốc.”

“Nhưng người đó chắc chắn sẽ hận cậu vì những việc sắp xảy ra. Liệu có đáng không? Kẻ đó thậm chí còn không cùng huyết thống với cậu.”

“Chừng nào ngài không nói, tôi không nói, người đó sẽ vĩnh viễn không biết,” giọng nói bên kia dứt khoát và hết sức tự tin.

“Được, hãy tiếp tục,” nhồm người dậy, Hoàng Công nở một nụ cười tà ám, ánh mắt buông lơ — cứ như đã bỏ rơi cả thế giới. Cũng đúng thôi, hắn đã quyết định từ bỏ con người quý giá nhất trong đời. Chiếm không được... thì đành hủy hoại vậy.

Vươn tay ra chạm vào ly rượu chưa hề động đến của con người quý giá đó, nụ cười chớp mắt chuyển sang u uẩn, rồi đượm buồn — thậm chí mang chút nét cuồng loạn; tuy chất giọng vẫn bình thản khi nói vào điện thoại:

“Cậu đúng thật chưa bao giờ để tôi thất vọng cả, Văn Thành.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 38: Di Truyền

Đặng An Thi chưa bao giờ trông thấy thần tượng của mình sụp sụp như vậy.

Cô sợ.

Một Nguyễn Ái tràn đầy nhiệt huyết, tự tin, cao ngạo; nay lại đờ đẫn, buồn bã, yếu đuối đến khó tin. Cô ăn ít, mà dường như là không ăn; nói không nhiều, mà dường như là không nói; ngoài những cuộc viếng thăm Vương Đăng Khoa, cô không hề rời phòng. Niềm vui duy nhất trong ngày là các cú điện thoại ngắn ngủi của thiếu gia. Vào những lúc ấy, chất giọng sôi nổi mới quay trở lại, nụ cười mới hiện hữu trên môi — song e rằng chỉ là gắng gượng.

Cũng đúng thôi, nếu đổi lại là cô, sợ rằng đã ngã quỵ từ lâu. Nguyễn Ái như thế này đã muôn phần quật cường lắm rồi...

Song, An Thi vẫn rất lo. Với tình trạng hiện giờ, đến khi thiếu gia trở về, không biết Nguyễn Ái có còn đủ sức chống chọi trước đả kích lớn lao này?

Đả kích lớn lao ư?

Cô biết, biết chứ. Vì cô chính tai đã nghe được, mắt đã nhìn thấy cơ mà.

Và thế theo lời hứa với đương sự, bí mật này đến chết... cô cũng sẽ đem theo xuống mộ.

Có một lần, Nguyễn Ái đã vô tình để lộ giọng điệu mơn mõi, “Anh về đây ngay được không...?” Thế là đêm đó, An Thi bị chất vấn bởi ba mình — rõ ràng đã theo lệnh thiếu gia mà tra xét — đến tận nửa đêm. Cũng may, cô trước giờ là con người kín đáo, lời lẽ lại trầm mặc khó dò, vì thế dù là thiếu gia hay Văn Thành, đều không cảm thấy có gì không ổn từ đối đáp của cô.

Nhưng, nó không ổn. Không chút nào.

Nguyễn Ái vì một lý do thần bí không dám chủ động đến thăm Vương Đăng Khoa, song An Thi có thể thấy được cô hết sức lo lắng, vì thế đã tự ý sắp xếp cho cô gặp mặt vị bác sĩ riêng bấy lâu vẫn theo chăm sóc ngài bộ trưởng, cốt làm vơi nỗi lo toan của người chị em thân thiết.

Ai ngờ, lại gây ra họa tà đình.

Việc bắt nguồn từ chuyến viếng thăm của Đan Thanh Tân — bác sĩ riêng của Vương Đăng Khoa — từ nhiều ngày về trước. An Thi nhớ lại, mình đã bất ngờ như thế nào khi ông ấy tự giới thiệu bản thân là một bác sĩ tâm thần...

* * *

“Vốn ông Vương không hề muốn cho cháu biết chuyện,” Đan Thanh Tân thở dài, đầu gật xuống cảm ơn tách trà của An Thi, mắt vẫn dán vào Nguyễn Ái. “Nhưng chuyện đã đến nông nỗi, tôi nghĩ cháu có quyền được biết.”

Nói rồi, ông yên lặng hồi lâu, mặc kệ cho An Thi và Nguyễn Ái đều ngẩn mặt ra đợi chờ. Mãi một lúc khi bắt gặp ánh mắt ái ngại của ông, An Thi mới vỡ lẽ. Bác sĩ Đan vốn chỉ muốn chuyện trò cùng Nguyễn Ái. Đổ mặt, cô lật đật đứng lên, thốt ra vài lý do qua loa rồi lui ra khỏi gian phòng, song lại không hề khép chặt cửa hay rời đi.

Cô nán lại. Là vì sự an toàn của Nguyễn Ái. Thiếu gia đã giao trọng trách coi sóc cô ấy cho cô, cô tuyệt nhiên không thể lơ là. Vị bác sĩ này tuy có liên quan đến Vương Đăng Khoa, nhưng cũng có thể là người của Võ Gia. Cha cô trước khi rời khỏi không biết đã nhấn mạnh bao nhiêu lần an toàn của thiếu phu nhân, một việc không cần nói bản thân cô cũng tự biết — dựa vào hiểu biết bản thân đối với tình cảm sâu đậm của thiếu gia dành cho vợ. Vì vậy, An Thi bất giác có chút hối hận khi nhìn thấy thái độ khở sở của bác sĩ Đan vài phút vừa rồi — trông ông chẳng khác nào sắp sửa tuyên phán tội tử cho bệnh nhân của mình.

“Thật ra là chuyện gì? Có phải bệnh của Vương Đăng Khoa trở xấu?” Nguyễn Ái mở lời, ngữ điệu phức tạp.

Bác sĩ Đan lắc đầu. “Cái đó, và còn hơn thế nữa.”

“Rốt cục là vì sao lại trở xấu? Cháu cứ tưởng lần trước bác đã nói dùng thuốc trước giờ vẫn không xảy ra vấn đề đáng lo ngại?”

“Đúng là vậy...” Đan Thanh Tân thở dài, giọng điệu e dè. Không ngờ Nguyễn Ái tuy lần đó ra vẻ thất thần là thế, lại có thể nhớ rõ những lời ông nói. “Nhưng trong trường hợp ông Vương, căn bệnh vốn là di truyền, e rằng cả đời chỉ như ánh đèn chớp nháy, khi tỏ khi mờ. Không ai biết được đến lúc nào nó lại bộc phát, thuốc thang có đôi lúc cũng vô hiệu trước một số tác động từ xã hội. Đặc biệt là

những tác động lớn lao về mặt tinh thần... Tâm thần phân liệt là một chứng bệnh vô cùng khó kiểm soát, một khi đã trượt xuống dốc, e rằng khó lòng dừng lại. Và... sự thể bắt đầu rời rạc sau sinh nhật của cháu hai tháng trước, cái lần từ Toshima trở về...”

“Ý bác nói... là do Maiko? — À không, là do chứng thực cái chết của Maiko?”

“Đúng vậy,” ông nhìn chằm chằm vào tách trà nóng trên bàn. “Chút hy vọng — dù mỏng manh — rằng bà ta vẫn còn sống, cuối cùng cũng bị tan vỡ. Đả kích tuy đã được dự báo, song vẫn không khỏi khiến ông ta suy sụp.”

“Chả trách, ông ta lại dễ dàng gả cháu đi như thế,” giọng Nguyễn Ái trầm xuống. Qua khe cửa, An Thi không tài nào thấy được biểu cảm của cô lúc này, song nỗi đau rỉ ra thì không cần mắt trần cũng cảm nhận được. “Người mình yêu nhất không còn nữa. Như Nguyễn Tiến, ông ấy nhất định đã buông xuôi tất cả, vì thế không muốn giữ cháu lại bên mình.”

“Không, không phải thế đâu,” bác sĩ Đan vội vã chen vào. “Ngài bộ trưởng làm thế tất cả là vì cháu. Ông ấy biết rõ tình trạng tinh thần mình ngày càng xấu, vì thế muốn nhân lúc còn tỉnh táo, có thể chọn cho cháu nơi gửi gắm thích hợp.”

“Vì cháu?” Nguyễn Ái đầu ngược lên, vai có phần run run vì cười khan. “Cả ông ta, cả Nguyễn Tiến, suốt cả đời chẳng phải chỉ sống vì một Maiko? Có đâu lại vì cháu? Cùng lắm, chỉ vì cháu là con gái của Maiko mà thôi.”

“Không... Vương Đăng Khoa khác với Nguyễn Tiến. Tuy mắc bệnh tâm lý, nhưng trước giờ luôn phân biệt rành rọt trong tình cảm,

hiếm khi để mặc cảm xúc thao túng lý trí...”

Cả hai đột nhiên rơi vào thình lạng. Nguyễn Ái hai tay nâng tách trà cứ xoay vờn trong tay, không uống cũng không đặt xuống, có lẽ đang chìm sâu trong suy nghĩ của riêng mình.

“Thật ra...” Đan Thanh Tân cuối cùng cũng lên tiếng, ánh mắt ông đột nhiên lóe lên một tia cương quyết. “Lần này tôi đến đây vì bệnh án của cháu.”

Bệnh án? — An Thi nín thở. Đan Thanh Tân là một bác sĩ khoa thần kinh.

Nói thế chẳng khác nào bảo rằng chị Ái là...?

Đôi tay nhỏ nhắn đang xoay xoay tách trà đông lại, từ phía sau có thể trông thấy bóng lưng Nguyễn Ái căng thẳng. Không gian phút chốc lại đượm vị nhẩn nhạt của trà, đắng đắng cả đầu lưỡi. An Thi không hiểu vì sao lại bầu chặt vạt áo.

Lẽ nào...

Không thể...!

Nguyễn Ái thông minh sắc sảo thế kia, làm thế nào lại mắc bệnh tâm thần?!

Dần xuống cơn sốc trong tâm trí, An Thi nín thở theo dõi chuyển biến của câu chuyện, trong lòng đè nặng dự cảm cực kỳ âm u.

“Việc đã xảy ra từ rất lâu, không phải đã bảo đó chỉ là chứng bệnh tạm thời?” giọng Nguyễn Ái cất lên ôn nhu lạ thường trong tình cảnh này, không khỏi khiến người kinh ngạc: Một người như thế,

làm sao có thể mắc bệnh tâm lý? “Khi rời khỏi, chẳng phải viện trưởng lúc đó đã cam đoan cháu hoàn toàn hồi phục? Chính bác đã trực tiếp trò chuyện cùng ông ta, không phải sao?”

“Đúng, nhưng...”

“Và vì lẽ gì chờ đến bây giờ mới đem chuyện này ra bàn? Bác đừng nói với cháu rằng, bác sợ chứng bệnh của ngài bộ trưởng có thể lây truyền sang cháu đấy nhé.”

Đan Thanh Tân ngửa đầu, hít vào một hơi dài rồi cúi xuống, lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt Nguyễn Ái, tư tưởng tựa hồ đang đấu tranh ác liệt. Cuối cùng, ông chồm người ra trước, hai tay đan vào nhau gác lên gối, vẻ nghiêm túc chớp mắt đã xâm chiếm những đường nét cần cỗi trên gương mặt khắc khổ.

“Với cương vị một bác sĩ, tôi có lý do nghi ngờ căn bệnh của cháu năm năm về trước, rất có thể không phải do tình huống mà bộc phát,” mắt ông sụp xuống, giọng trầm đi rõ rệt. “Tuy khả năng đó rất cao, song cũng không thể loại trừ các giả thuyết khác — dẫu có hiếm hoi đến cỡ nào. Huống chi đến giờ phút này, tôi nghĩ cháu đã đủ lớn để tiếp cận vấn đề một cách tỉnh táo và lý trí. Dù chỉ là 1% khả năng, tôi cũng mong cháu bắt đầu hợp tác với bác sĩ để chuẩn trị kịp lúc.”

“Không phải... do tình huống bộc phát...?” đôi tay nhỏ đưa tách trà lên miệng, có hơi run rẩy, Nguyễn Ái lặp lại lời nói của ông một cách rụt rè.

“Chỉ là ‘có thể’ không phải.”

“Vậy... giả thuyết là gì?”

“Có khả năng do di truyền.”

Tay buông. Trà đổ lênh láng ướt cả mặt thảm, cả gấu váy, cả đôi chân nhỏ nhắn.

Vậy mà con người ngồi đó không hề có chút phản ứng, toàn thân sững ra như bị điện giật.

“Chết thật!” quá bất ngờ, An Thi nhịn không được nữa và nhào đến cạnh Nguyễn Ái, hành động chỉ sau Đan Thanh Tân vài giây, tay vuốt tay xoa trên đôi chân của cô. “Chị có đau không? Có phỏng chỗ nào?”

Dường như tình huống bất ổn của Nguyễn Ái đã làm vị bác sĩ quên khuấy sự hiện diện không-được-chào-đón của An Thi, cả hai khi đó chỉ chú tâm đến chỗ da đỏ ửng trên đôi chân trắng nõn, trong khi chủ nhân của chúng lại ngây ra không buồn quan tâm, sắc mặt nhạt dần không còn chút máu... Một giây, mười giây... cơ thể cô bắt đầu run rẩy, tuyệt nhiên không vì đau.

“Nhưng ba cháu không bị bệnh...” đôi bàn tay thôn gầy dầy vò gấu váy, thanh âm thoát ra nửa như nghi vấn, nửa ngằm phủ nhận “...nếu nói rằng chuyện liên quan đến Vương Đăng Khoa, không lẽ nào...”

Chút nhận thức lướt qua đôi mắt choàng mở, Nguyễn Ái bất thành linh lắc đầu nguầy nguậy. “Không! Không phải!”

Đan Thanh Tân lúc bấy giờ đang quỳ hẳn trên sàn nhà, mọi cử động trong một giây bỗng ngưng lại trước thanh âm rạn vỡ của cô gái nhỏ. Ông ngược mặt lên, thở ra chậm chậm rồi vươn tay nắm

trợn mười ngón tay mỏng manh, mắt toát ra niềm cảm thương chân thành.

Và sự khẳng định.

“Đúng vậy, Nguyễn Ái,” ông nói.

“Vương Đăng Khoa là cha ruột của cháu.”

Ông nói.

(Á, bom num bờ 2! =w=)

* * *

“Không được nói chuyện này cho anh Luận.”

Nguyễn Ái, sau đó rất lâu đã lạnh lùng ra lệnh.

“Nhưng chị cần sự ủng hộ từ người nhà! Chị không thể giấu giếm thiếu gia mãi được! Huống chi khả năng chị mắc bệnh rất thấp... Chắc chắn anh ấy sẽ không ái ngại...” lời phản bác không hiệu vì sao mà ngày càng yếu dần, An Thi cảm thấy đau lòng thay cho người con gái tội nghiệp đang dỗi mắt ra bầu trời đen kịt, ánh nhìn xa xăm, rỗng tuếch – tựa hồ đã mất đi cả linh hồn.

“Không được.”

“Nhưng—”

“Đã bảo không được!” cô đột nhiên quát lớn, lửa phẫn nộ bùng lên. “An Thi, hãy tôn trọng ý kiến của chị!”

“...”

Đứng trước vẻ khó xử của An Thi, ánh lửa trong mắt Nguyễn Ái cuối cùng dịu xuống, dần dần chuyển sang một loại lửa khác — kiên định và âm ỉ...

“Hãy làm ơn, An Thi.” Cô cất giọng ôn hòa, song vẻ mặt lại khổ sở tột cùng, đáy mắt vọng lên sự khẩn nài tha thiết.

“Nếu nói ra, chị sẽ mãi mãi mất đi Chính Luận.”

Một câu đó thôi, An Thi đã phải đem bí mật chôn giấu cả đời.

Gian phòng lạnh lẽo, tràn ngập mùi sát trùng. Rèm xanh hòa mình vào sắc trắng của tường và sàn nhà tạo nên một không gian thanh bình, trong sạch đến kỳ lạ. Ấy vậy mà đối với Nguyễn Ái, chúng lại vẫn đục đến khôn đốn. Là vết nhơ duy nhất trong cuộc đời cô — hay ít ra trong đầu hiện giờ, cô cho là vậy.

Bước chậm rãi về phía người phụ nữ đang đút thức ăn cho bệnh nhân, cô gật đầu chào nhẹ khi bắt gặp ánh mắt ưu phiền pha lẫn mệt mỏi của người này. Nguyễn Ái chưa từng nghĩ rồi sẽ có ngày; một Đan Thanh Hòa mạnh mẽ, sôi nổi như ngọn lửa lại có thể suy sụp đến vậy. Chả trách, Nguyễn Tiến thường hay nói, yêu đậm sâu cỡ nào, lụy khổ chừng đó. Đan Thanh Hòa, con gái của Bác sĩ Đan, ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên Nguyễn Ái đã nhận ra người phụ nữ trẻ trung này đối với Vương Đăng Khoa luôn nuôi giữ sự ngưỡng mộ ngấm ngấm — vốn từ lâu đã chuyển thành tình yêu từ một phía.

Xem ra, cô không phải là người duy nhất bị đả kích vì căn bệnh trở xấu của thị trường Vương.

Nguyễn Ái từ tốn kéo ghế ngồi xuống cạnh Đan Thanh Hòa, hai người phụ nữ không hẹn mà cùng lướt mắt trên gương mặt thần thờ

của người đàn ông trên giường bệnh. Thân người mềm nhũn vì thuốc an thần, khuôn mặt hốc hác tiêu tụy, đôi mắt quyết đoán ngày nào nay chỉ sẫm đen sự bất định trống rỗng. Lòng Nguyễn Ái thất lại. Đây chính là lý do cô dùng dằng không quyết, ái ngại việc đến thăm ông trong hơn cả tháng nay. Đôi mắt với vẻ ngoài suy kiệt, thần trí lúc si dại lúc tỉnh táo, cô sợ. Vì nó khiến cô nhớ lại tình trạng của mình năm năm về trước.

Trên đời này có mấy ai muốn hồi tưởng lại quãng thời gian đen tối nhất của bản thân?

Huống chi, là đối diện với nó?

Khi đầu ngẩng cao bước chân ra khỏi chiếc cổng sơn trắng, Nguyễn Ái lúc đó đã quyết định chôn chặt mọi giằng xéo, e sợ, kinh hãi vào khoảng đất sau lưng. Sống thực với bản thân, đó là tiêu chí. Song có một số chuyện, dù lý trí có thúc ép đến cỡ nào, bản thân cũng không khỏi cảm thấy run rẩy khi phải quay lại đối mặt. Con người không ai không có điểm yếu, đối với Nguyễn Ái thì, điểm yếu này đáng sợ chẳng khác nào con ma dưới gầm giường của bọn trẻ lên năm.

Ám ảnh ngày đêm.

Đến nỗi, hơn một năm sau khi quay về Việt Nam, đêm đêm cô vẫn không tài nào ngủ vào. Nhắm mắt lại là sợ. Sợ rằng khi tỉnh giấc bản thân đã sổng soài trên mặt đất ngoài sân, mắt ngó lên ban công với cơn đau chì chiết, mũi thoảng đâu đó mùi tanh tươi của máu tươi, chẳng biết là mình đã ngã ra sao — hay, cái con người thần bí trong tâm trí kia đã khiến mình tự sát thế nào...

Dần dà rồi, kinh hãi cũng nguôi ngoai, ký ức khôn cùng được đàn áp bởi lòng tự tin chân chất.

Đến độ những bi thương hỗn loạn của những ngày xưa cũ, cô vẫn có thể điem nghiên mang ra làm trò đùa, chọn biến quá khứ thành vũ khí thay vì loài săn mồi rình rập ngày đêm.

Cho đến khi phát hiện ra mình yêu Võ Gia Chính Luận.

Cho đến khi tận mắt chứng kiến sự khinh bỉ của người mình yêu.

Tâm thần phân liệt ư?

Di truyền ư?

Sợ lắm.

Cô sợ mất đi anh.

Sợ là thế, hãi là thế. Vậy mà, cô vẫn đang nơi đây đây thôi. Tất cả cũng vì hai chữ: “máu mủ”.

“Không ngờ phải không? Mới hai tháng trước ông ấy còn hùng hồn diễn thuyết trong buổi khai mạc hội từ thiện Charlotte tại Trung Quốc, hiên ngang là thế, uy vệ là thế...” Đan Thanh Hòa chồm đến gạt đi chút cháo thừa nơi khóe miệng bệnh nhân, ánh mắt xót thương vô hạn. “Có ai ngờ, chỉ một cái tin chứng thực cái chết của một cá nhân, đã khiến con người mạnh mẽ nhất, kiên cường nhất, bản lĩnh nhất... trong vòng hai tháng ngắn ngủi... khụy chân gục ngã như một con rối đứt dây — dù đã đấu tranh không ngừng trong hơn mười sáu năm dài đằng.”

Nguyễn Ái không nói gì, cô chỉ chăm chú nhìn vào những sợi nịt đen quấn quanh nửa phần thân dưới của Vương Đăng Khoa vào giường, số phía trên đã tạm thời được tháo mở. Nhưng một khi đèn đã tắt, bác sĩ đã rời khỏi, chúng sẽ được gài chặt lại, bó lấy cơ thể của người bệnh thần trí bất minh, nhằm trường hợp thuốc an thần không phát huy hiệu quả mong đợi.

“Em biết không, dù ông ấy và vợ mình chưa bao giờ đề cập đến, chị vẫn luôn biết rằng họ sớm đã biết nhau từ trước... Chị đã nghe lén ba mình chuyện trò cùng ông Khoa... Bà ta... mẹ em... người đàn ông đầu tiên khiến bà ấy rung động trên đất Việt này chính là ngài bộ trưởng.”

“...”

“Ba em... chỉ là người đến sau.”

“Em biết.”

Đan Thanh Hòa quay qua, lần đầu tiên thật sự nhìn vào mặt cô, đôi mắt giờ đây đã ngấn nước. “Nếu không vì gia đình họ Vương can ngăn quyết liệt, thì ngày hôm nay kẻ em gọi là ba sẽ không phải là Nguyễn Tiến...”

“Em biết.”

“Ngài bộ trưởng rất tuyệt vời, em biết không...?” gạt đi nước mắt, bí thư Đan cười nhẹ, tay vươn ra áp vào gò má hốc hác của vị cấp trên mình hết mực yêu thương. Bày tỏ tình cảm lúc này thì sao? Dù gì đi nữa, ông cũng đâu thể nào nhận ra. “Dù mẹ em đã ra đi cùng một người đàn ông khác, ông vẫn ngày đêm nhớ thương không

ngươi, một giây buông tay cũng không nghĩ đến. Chừng nào mà... trên cõi đời này còn bà ấy, ông vẫn sẽ đấu tranh...”

“Vậy tại sao lại không đi tìm bà ta chứ? Tại sao không đoạt vợ con của mình về?!” Nguyễn Ái bất giác hỏi lớn, nghi vấn dành cho người bệnh mắt dần nhắm lại kia nhiều hơn và người phụ nữ kề cận.

Tay đặt lên tay cô, Đan Thanh Hòa nhỏ nhẹ lên tiếng. “Yêu, là phải biết buông tay, Ái à. Bản thân biết mình có bệnh, nếu cứ giữ bà ấy bên mình, liệu ông Khoa có an tâm chẳng? Mẹ em rồi có hạnh phúc chẳng? Huống hồ, lúc đó ông ấy không hề biết đến sự tồn tại của em. Mẹ em từ khi tái hợp đến lúc mất đi vẫn không nói gì với ông ấy. Có lẽ bà ta không muốn cướp đi nguồn an ủi cuối cùng của Nguyễn Tiến, họ dù gì cũng đã nợ Nguyễn Tiến quá nhiều... Mãi hơn hai năm sau khi em về đây chung sống, ông Khoa mới bất giác sinh nghi khi ngẫm nghĩ lại sự kiện ngày đó, bởi thế đã tiến hành xét nghiệm DNA. Mà...cũng có thể, ông ta vì quá thương em, vốn từ đầu đã luôn ao ước em là con của mình, sự nghi ngờ mới bắt đầu bén rễ...”

Có tiếng gõ nhẹ trên cửa, Đan Thanh Hòa ngược lên, trông thấy cha mình đứng từ ngoài ra dấu. Cô gạt đầu, vỗ khế vài cái nữa lên tay Nguyễn Ái. “Dù gì đi nữa, Vương Đăng Khoa là yêu thương em thật lòng, vì bản thân em, chứ không phải vì Maiko như trước đây em thường nghĩ. Hãy tin chị.”

Rồi, chậm rãi bước ra khỏi nơi đó.

Còn lại hai người trong gian phòng cô quạnh, Nguyễn Ái nặng nề ngược mắt lên nhìn đối phương, đôi tay run run áp vào hai má quay đầu ông lại phía mình.

Mắt rơi lệ.

“Có phải thế không, ba?”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 39: Chọn Lựa của Những Đấng Sinh Thành

“Có phải không, ba?” Nguyễn Ái thỏn thức.

Nhưng...

Con người đang hướng mắt về cô, nào có nhìn thấy cô?

Vì sao? Vì sao chứ?! Chỉ mới một tháng! Một tháng mà đã ra nông nỗi này? Đây là chứng bệnh khốn nạn gì đây?!

Mới ngày nào thôi, ông hãy còn vuốt đầu cô chúc mừng hôn lễ.

Hãy còn gọi điện hỏi han cô có thấy phần uất vì lễ cưới giản đơn hay không.

Hãy còn cười khẽ khi cô trẻ môi biểu tình.

“Một khi đã trượt dốc, thì khó lòng dừng lại...”

Vậy tại sao không nghĩ đến cô trước khi buông xuôi trượt xuống?!

...

Lần viếng thăm thứ sáu, cô phải được các y tá giăng ra khỏi chỗ ngồi khi Vương Đăng Khoa bắt đầu phát cuồng.

Nguyễn Ái không hiểu. Không thể hiểu nổi! Cô đã thử tra cứu, hỏi han, đọc qua sách vở... song không một kiến thức chuyên khoa nào chuẩn bị trước cho cô tinh thần để đối mặt với “sự đổ dốc” chóng vánh này! Chỉ ít, dựa theo lời bác sĩ Đan, Vương Đăng Khoa phải có lúc tỉnh táo, có lúc nhận ra người thân của mình chứ?

Có đâu lại...

Cô rất muốn, rất muốn gọi ông bằng “ba” trong tình trạng thần kinh minh mẫn, để ông biết được cô không còn oán hận ông vì chuyện của Nguyễn Tiến, để ông thấy cô thật sự mừng rỡ như thế nào vì mình vẫn còn một người cha — dù có phải gánh nặng đe dọa về căn bệnh di truyền.

Song lần nào dỗi về cô cũng là đôi mắt đó, vô hồn đến bất hoại.

Nguyễn Ái từ trước đến giờ rất coi trọng tình thân. Bởi khác với tình yêu, bề mặt tuy vững bền kiên định, khi bước chân lên mới biết nó mỏng manh dễ vỡ đến cỡ nào... Liên hệ máu mủ là sự ràng buộc mặc định của tạo hóa, là mối quan hệ khó lòng cắt đứt dù qua bao sóng gió; và một Nguyễn Ái khao khát được yêu không cầu mong gì hơn sở hữu một điều như vậy. Đó chẳng phải là động lực bấy lâu thôi thúc cô truy cầu tình yêu hay sao? Bởi lẽ, cô đã ngỡ mình không còn người thân nữa rồi...

Vậy mà... con người cuối cùng có chung huyết thống với cô trên cõi đời này lại — hệt như Nguyễn Tiến — nhẫn tâm rời bỏ cô!

“Sao lại như thế?!” cô gào lên, tay vùng vẫy cố thoát ra khỏi sự kiềm cặp của đám y tá. “Rốt cục thì tình thân đối với ông cũng không bằng tình yêu hay sao? Tự nguyện trượt dốc như thế?! Mười sáu năm an lành không sao, hơn hai tháng chìm trong nỗi đau mất mát

đã khiến một Vương Đấng Khoa oai vệ ra nông nổi này?! Ông bảo tôi làm sao có thể chấp nhận đây?! Cho đến cuối cùng thì ông cũng giống như Nguyễn Tiến!!!”

Đúng vậy. Hệt như Nguyễn Tiến, cũng hủy hoại sinh mạng vì tình yêu! Buông rơi bản thân thế này... có khác gì với Nguyễn Tiến ngày đó khi lao mình xuống biển? Khác chẳng chỉ là hình thức! Máu mủ nồng đượm rất cục cũng không bằng được chút dư âm nhỏ nhoi của tình yêu mù quáng...

Cơ mà... cô có quyền gì để phê phán đây? Chẳng phải cô cũng đang bị thứ gọi là tình yêu này làm cho khốn đốn hay sao?

Ngay cả giây phút đối mặt với vách đá thoai thoải, những lúc cuộn mình trên giường với đôi mắt mở to, những khi bị quá khứ ăn mòn tâm trí...

Tất cả, cũng không bằng một từ “đúng” của anh.

Chưa bao giờ cô sợ như thế. Nỗi sợ dồn dập, bất ngờ, thể như cả thế giới trên tay đột nhiên vụn vỡ.

Đứng trước anh, cô tất cả đều không chắc chắn, mọi vật trở nên mơ hồ — từ cảm xúc đến hành động. Cô không tài nào đoán được anh đang nghĩ gì; cho dù được, cô cũng không dám chắc; cho dù chắc, cô cũng không dám tin — một việc rất lạ lẫm đối với Nguyễn Ái, kẻ luôn tự phụ trong xử người xử việc.

Và khi con người ta không chắc về một kết quả nào đó. Họ sợ.

Cô sợ anh sẽ khinh ghét cô.

Sợ anh sẽ ruồng rẫy cô.

Sợ anh sẽ nhìn cô bằng cặp mắt khinh bỉ ngày đó.

Sự ích kỷ trong cô lại dấy lên như sóng cồn. Cô không muốn thế! Dù có lừa anh cả đời, cô tuyệt đối sẽ không để cho những khả năng trên có thể xảy ra!

“Tôi nghĩ cháu nên hạn chế thăm ông ấy lại,” bác sĩ Đan dè dặt mờ lờ vào chiều hôm đó.

“Tại sao?” ánh mắt cô phức tạp khi lên tiếng vặn vẹo.

“Cháu quá giống Maiko, sẽ chỉ khiến tình trạng ông ta tệ hơn. Huống chi, chúng ta cần bắt tay vào cháu ngay, nên không thể để tâm trạng cháu kích động hơn nữa. Tâm thần phân liệt do di truyền trước giờ rất hiếm, thường chỉ anh em ruột thịt mới có khả năng di truyền — như trường hợp của ngài bộ trưởng chẳng hạn. Song cũng có một vài trường hợp hy hữu... đặc biệt khi người thân có dấu hiệu...” lời nói ông lác đi đôi chút, rồi nghẹn lại nơi cổ họng.

“...thần kinh thất thường như cháu lúc xưa, đúng không?” cô tiếp lời, mặt không cảm xúc.

Thở dài thay lời khẳng định, ông khẽ gật đầu. Biết rằng nói về khả năng tâm thần với một người tinh táo có khi còn tàn nhẫn hơn dự đoán cô ta sẽ chết vì chứng ung thư bất trị nào đó; nhưng ông không thể làm khác. Đây là điểm lắc léo trong những phương pháp tiếp cận điều trị các chứng tâm lý. Đối với tâm thần phân liệt do di truyền, tốt hơn là khiến người bệnh nhận thức rõ ràng tình huống của mình, từ đó rèn luyện sự kiểm soát tâm lý và kích thích chủ động suy nghĩ theo chiều hướng tích cực. Dĩ nhiên không phải với ai phương pháp này cũng có công hiệu, đôi khi còn mang đến kết quả tiêu cực. Song dựa trên hiểu biết của ông đối với Nguyễn Ái sau một

thời gian theo dõi và điều tra bệnh án, Đan Thanh Tân có kỳ vọng rất cao về khả năng kiểm soát của cô gái này. Người mang bệnh tâm thần phần lớn có suy nghĩ ảo tưởng về những sự kiện hay người diễn ra quanh mình, bản thân từ đó sẽ phản ứng tùy theo bản năng. Đối với Nguyễn Ái, sự ích kỷ tự kiêu — vốn là thói xấu trong chuẩn mực xã hội ngày nay — lại chính là yếu tố “cứu rỗi” đưa trẻ 13 tuổi tâm trí bị tổn thương nặng nề ngày nào. Cô phần lớn không quan tâm đến những tác động bên ngoài, chỉ chú ý vào suy nghĩ và ham muốn của chính mình, do vậy dễ dàng giành lại lý trí.

“Đúng vậy,” ông chân thành đáp, đoạn quay sang tủ hồ sơ, lôi từ ngăn kéo dưới cùng ra một quyển sổ bìa đen nhẵn nhụi. “Tôi muốn cháu ngoài việc thường xuyên đến đây trò chuyện cùng tôi, còn phải tập thói quen viết nhật ký. Tất cả những gì mình nghĩ, đều ghi chép cả xuống. Dần dà khi nó đã thành thói quen, những tư liệu trong đó ít nhiều sẽ giúp ích trong việc chẩn đoán về sau.”

“Cháu hiểu,” ngoan ngoãn đón nhận quyển sổ đen, bàn tay nhỏ nhắn mơn nhẹ trên bề mặt da láng bóng, tự nhiên cảm thấy bản thân đang nắm giữ chìa khóa chiếc hộp pandora. Chỉ là... không biết cô có đủ nghị lực để mở nó ra?

“Vậy thôi, cháu hãy đến thăm ông Vương lần nữa rồi hãy về. Có lẽ giờ này ông ấy đã uống thuốc và ngủ vào, chắc chắn sẽ không xảy ra tình trạng ban nãy. Nhưng nhớ rằng phải hạn chế thăm nom lại, biết không?”

“Cháu biết,” cô đáp mà mắt không lay động.

Phòng tối âm u, chỉ le lói chút ánh sáng yếu ớt từ đèn ngủ đầu giường. Nguyễn Ái bước khẽ trên nền gạch trắng toát, bàn tay nhỏ

nhấn áp trên trán ông, cô sững ra thật lâu bên cạnh Vương Đăng Khoa.

Rồi, rời đi. Trước khi quay người còn nói khẽ vài từ:

“Hãy khá lên, ba à.”

Hôn nhẹ lên trán và cười khổ.

“...Nếu không, con cũng không đủ sức mà đóai hoài đến ba nữa...”

Cánh cửa vừa sập lại, mi mắt bệnh nhân đã vụt mở. Đau xót lẫn lộn niềm sầu khổ ngập tràn.

“Chính là... ta muốn con hãy từ bỏ ta đi...”

Bởi vì ta sẽ càng trở nên tệ hại, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

(Á, anh VDK đã khiến “giả điên” có đỉnh cao mới =w=)

* * *

Ngày hôm sau, cuộc hội thoại ngắn ngủi thường ngày giữa cặp vợ chồng trẻ diễn ra một cách êm đềm.

Lặng như mặt hồ trước bão.

“Em đã đi gặp Vương Đăng Khoa?”

“Anh... không hài lòng?” Nguyễn Ái lóng ngóng, tay siết chặt điện thoại. Chắc chắn là tên Thanh Tuấn đáng ghét thôi, An Thi sẽ không đời nào bép xép như vậy! Bên kia thở dài song lại không nói năng gì

cả. Hoảng hốt, cô vội vàng vuốt giận chồng mình. "Dù sao em cũng không..."

"Không sao," người nào đó ngắt ngang, trầm giọng xuống.
"Nhưng đừng đến thường quá."

Vốn là... có kẻ vì quá nhớ nhung, cục tức nào mà chẳng nuốt trôi được? (=w=) Con cáo bé nhỏ lúc bấy giờ có đòi dòi cả bệnh viện tâm thần về nhà, Võ thiếu gia chắc cũng chẳng để tâm.

Bản thân vài giây, cô khẽ đồng tình. "...Ừm. Còn bên anh thế nào...?"

"Ồn. Đêm nay sẽ đến gặp Võ Gia Hùng."

"A! Đêm nay?"

"Ừ."

"Vậy... anh sẽ về sớm chứ?"

"Ừ."

"Thật sớm?" ("w")

"Ừ."

Rõ ràng biết không thể, vợ người ta cũng không kiềm nổi mà vùi vãnh xa hoa... "Gặp ông ấy xong về liền được chứ?"

Cũng biết không thể, chồng người đó nghĩ thế nào lại dịu dàng đáp lại: "Được."

Rốt cục thì... có thể hay không, chỉ có hai đương sự của chúng ta tự hiểu. (=w=)

Lần đầu tiên trong nhiều ngày, Nguyễn Ái cảm thấy tâm trạng phơi phới, nhất thời nhẩy nhót sao đó mà trượt chân té lăn. Cũng may sàn phòng ngủ bằng thảm, nếu không thì lại mang thêm thương tích chào đón chồng về.

“Sao vậy?” anh nhíu mày, ngờ ngợ ra việc vừa xảy ra, song cũng không tránh khỏi lo lắng khôn xiết. Cô lồm cồm bò dậy, chẳng màng đến lo toan của ai kia mà cứ liếng thoáng một hồi không ngừng nghỉ.

“Anh thích thứ gì? Hơn một tháng nay em theo An Thi tập nấu ăn gia đình, nhất định sẽ không khiến anh thất vọng! Vợ anh thật tài ha... Luận, Luận, tính ra thì đây sẽ là bữa cơm gia đình đầu tiên đó. Lúc trước toàn phải anh vào bếp, nhiều lúc khiến em xấu hổ ghê nơi... Nhưng giờ thì tốt rồi! Anh thích món gì? Em nhất định sẽ làm được! Dù là gà quay em cũng cho lên đĩa trong vòng nửa tiếng thôi! Thế nào Luận?”

Bên kia im thít, xem ra có người đang choáng vì tràng thông tin dồn dập...

“Thế nào?” mắt hết kiên nhẫn, cô hấp tấp hùa chữ vào ống nghe. “Luận, Luận, anh muốn ăn gì?”

Vì quả thật là ngoài thức ăn ra, cô còn làm được gì cho anh đâu. Cái số làm vợ người ta nó khổ thế đấy... (;__;

“...Em.”

“Hả?” cô tưởng mình nghe lầm.

Giọng nói lần này dứt khoát rành rọt. "Là em."

(=0=)

Hóa ra... đối với người chồng nào đó, thức ăn khoái khẩu nhất vẫn cứ là vợ yêu thôi.

(Thế tốt, một ta khỏi học nấu ăn, haha ^^ Để chồng ăn mình là đủ! =w=)

"Anh..." (= __ =)

Cô ghen cả cổ họng, hết biết đường đối đáp. Đối với một người chồng lời lẽ ong bướm quen thói chòng ghẹo, vợ hẳn còn có thể bõn cợt máng yêu trở lại. Song chồng của cô thì... lời đã nói tuyệt nhiên không mang ý đùa.

Nếu anh đã bảo muốn "ăn" cô thì nhất định là anh muốn ăn cô. Chấm hết.

Lúc này, Ái Ái mới phát hiện ra thiếu gia nhà ta... "trình biến thái" còn có thể xuyên cả lục địa.

(=0=)

Thật là đáng nể, đáng nể a...

Bị đồ chín mặt mày, cô cũng chẳng còn bụng dạ tiếp tục chuyện trò, bèn rụt rè nói lời tạm biệt. "Vậy thôi, em gác máy nha."

"Khoan."

"Hả?"

“Không còn gì để nói?”

“Ờ... còn gì nữa sao?”

“...”

“...?”

“Thế thôi.”

Bên kia liền tắt ngấm.

Đây không biết là lần thứ n cộng mấy anh lại dứt ngang hội thoại như thế! Con người xa cách nhau đúng hành xử quái đản! (>o<) – cô bất mãn nhìn lom lom vào màn hình xanh rờn của điện thoại, lòng rủa xả liên miên.

(Đừng nói xa cách, có gần nhau cũng quái đản ghê hồn – nếu không muốn nói là còn hơn thế =w=)

Cơ mà... cô đâu có biết. Cái người nào đó rốt cục chỉ muốn nghe cô nói mình nhớ hẳn mà thôi, mới sinh ra cơ sự nổi đóa thế này... (= _ =”)

Nếu biết, thì cả ngàn ngàn chữ “nhớ”, Nguyễn Ái cũng có thể viết ra trên trời, khắc sâu xuống đất, ôm trọn trong tim.

Nhưng xem ra, dù không biết thì cô vẫn phải làm thế. Trong một tương lai rất gần.

Là viết. Viết ra thực sự.

* * *

Hai tiếng sau, tại Macau tráng lệ, khách sạn Venetian Macau.

Dòng nhạc Nga cổ điển ngập tràn không gian, mang theo hương rượu nồng gắt, nhẩn chua của La Romanée Conti 1978. Thứ chất lỏng đỏ thẫm khiến người mất cả kiểm soát, làm say lòng những kẻ mê rượu, trong trường hợp này lại là biểu tượng cho sự thanh bình trong tâm hồn người đang thưởng thức.

Có tiếng cửa mở khẽ.

Lưng quay về hướng vị khách mới đến, người đàn ông với đôi chân tàn phế xoay nhẹ ly rượu, mắt vẫn dõi ra cảnh đêm ngập ngụa ánh đèn — một thói quen lây nhiễm từ gã người tình hết mực yêu quý.

“Con đến sớm hơn gần một tiếng.”

“Vậy sao? Tôi thấy rất đúng giờ,” người đàn ông vừa vào đến cất giọng mềm mỏng, pha lẫn chất châm biếm. “Ít nhất thì đúng giờ với mục đích của mình.”

Không hề quay đầu, Võ Gia Hùng thờ ra nặng trĩu. Ông không ngờ sau một thời gian dài không gặp, con trai của mình lại thay đổi đến choáng ngợp.

“Cảm ơn con vì món quà này. Ta biết con vốn không thích uống rượu, vậy mà vẫn nhớ sở thích của ta.”

“Tôi chưa bao giờ biết thì làm sao nhớ?” kẻ phía sau cao giọng cợt nhả, âm thanh vang vọng lúc này đã rõ ràng hơn, chúng tỏ chủ nhân đã tiến đến gần, rất gần. “Thông tin về sở thích của ông trong Võ Gia này vốn không phải là bí mật khó dò gì, ngài Chủ tịch.”

Bờ vai Võ Gia Hùng căng thẳng, ngón tay ông bấu chặt vào tay vịn của xe lăn. "Cậu không phải Chính Luận!"

Lúc toan quay đầu thì đã bị một đôi tay rắn chắc khác kiềm lại. Kẻ này cúi xuống, cầm tựa lên đầu ông một cách ân cần.

"Tôi đến để tiễn trước ông một chặng, Chủ tịch ạ," đoạn, hắn cười nhẹ, với qua đỡ lấy ly rượu đang run rẩy trên tay Võ Gia Hùng đưa lên môi nhắm nháp. "Tôi cố tình bòn rút tài khoản để mua loại 1978 với nồng độ cồn cực cao đấy chứ. Nó sẽ giúp ông thư giãn hơn nhiều..."

Nhấn lại ly rượu vào tay Võ Gia Hùng, kẻ này thân nhiên vỗ lấy vai ông. Thanh âm trong một khắc bỗng chuyển hướng nghiêm trọng. "Đặc biệt khi nửa tiếng sau, sẽ có một tên phục vụ phòng tiến vào đây cùng dâu tây và champagne đã được đặt trước, bên dưới lớp khăn phủ rượu là khẩu PT111 thiếu gia hay sử dụng, đúng năm phút trước khi con trai ông bước vào."

Nhận ra ám dụ trong lời nói, Võ Gia Hùng không biết lôi đâu ra sức lực để lấy lại bình tĩnh và vẻ thâm trầm khó đoán thường ngày, dù lòng không khỏi băn khoăn về lập trường của con người này: Hắn là bạn hay thù? Tại sao đến để trêu chọc ông, lại dường như là báo trước tai họa?

"Cậu là ai?"

Kẻ lạ mặt cười khan, tay vòng qua xoay xe lăn lại để ngài chủ tịch đối diện mình. Đập vào mắt Võ Gia Hùng là một chàng trai dáng vẻ đạo mạo, mái tóc đỏ suýt chuyển tím sẫm bởi sự âm u của căn phòng.

“Không phải ngài nên hỏi ‘Cậu là người của ai?’ Hay bấy nhiêu năm cư nhiên an nhàn tại Mỹ đã khiến đầu óc ngài lú lẫn?”

Người lạ mặt sững lại đôi chút khi bắt gặp gương mặt sương gió già giặn của Võ Gia Hùng. Nhìn thế nào thì cũng không ra người đàn ông này là cha của Võ Gia Chính Luận. Xem ra, quả đúng như dự đoán, thiếu gia giống người mẹ ngoại lai của mình nhiều hơn.

Cả hai lặng lẽ quan sát đối phương, cường độ ánh nhìn có phần suýt soát nhau, tuy ý nghĩa bên dưới hoàn toàn khác biệt.

Võ Gia Hùng đang tìm kiếm một cái tên để gán ghép lên hình ảnh cậu thanh niên trẻ tuổi trước mặt. Người này thì lại bận bịu với những góc mắt riêng tư giấu kín trong tim.

Đến cuối cùng, kẻ lạ sửa vai đứng thẳng dậy, nét châm chọc thoát cái đã biến mất trên gương mặt điển trai.

“Tôi là Nguyễn Đỗ Văn Thành, người được điều đến kề cận theo dõi con trai của ông suốt gần năm năm nay,” mắt chạm mắt, anh do dự vài giây trước khi lạnh lùng lộ ra những từ tiếp theo.

“Chủ của tôi họ Hoàng, là Tổng giám đốc Công ty Vonga.”

Lời vừa dứt, vẻ ngoài điềm tĩnh trên gương mặt vị Chủ tịch Võ Gia đột nhiên rạn nứt. Những đường nét rắn rỏi trong phút chốc co rúm lại, toàn thân run lên, không rõ vì giận dữ hay đau khổ.

À, có lẽ là cả hai.

Biết được người mình yêu dù kề cận bấy lâu, tim vẫn hướng về nơi khác, lại rắp tâm ám sát mình và đổ tội cho đứa con trai duy nhất; Võ Gia Hùng rốt cục sẽ đưa ra quyết định gì đây?

Văn Thành bình thần quan sát từng làn sóng cảm xúc lướt qua biểu cảm đối phương; từ kinh ngạc, phẫn nộ, bi thương, tuyệt vọng...

Cho đến về an bình đến rùng rợn.

Trong lòng anh vốn đã đưa ra quyết định, song lương tâm vẫn réo rắt vẫy gọi, khiến anh chịu không được phải hồi lớn vài tiếng.

“Ông thật khiến tôi thất vọng, Võ Gia Hùng. Đường đường là Chủ tịch một tập đoàn nhất nhì Châu Á, bão táp gì cũng đã vượt qua. Vậy mà đến cuối cùng lại là một tên lụy tình khốn nạn.”

Võ Gia Hùng không đáp, đầu dường như đã gạt bỏ mọi ảnh hưởng xung quanh, tay nhàn nhã rót cho mình một ly rượu khác. Đoạn, lại xoay xe về hướng cửa sổ.

Đợi chờ cái chết.

Văn Thành nhắm mắt. Võ Gia Hùng ơi là Võ Gia Hùng, vì cố nhân mà anh đã cho ông một cơ hội sống sót. Hoặc ông vạch trần Hoàng Công và cứu lấy kẻ mang cùng dòng máu, hoặc chọn con đường bỏ rơi tất cả để đuổi theo tình cảm không lối thoát. Song con người này lại khốn kiếp đến cùng cực. Thà hy sinh bản thân và con trai mình, cũng không muốn dồn người tình vào chỗ chết. Người ta nói “Hổ dữ không ăn thịt con.”

Rốt cục thì cái kẻ này... đến cả cầm thú cũng không bằng.

Thật bạc phước cho kẻ nào làm con trai của hắn.

Nhếch miệng cười lạnh, anh quay đầu rời khỏi căn phòng khách sạn, nhưng lại không rời đi. Anh đứng đó, tựa vào vách tường gần

nửa tiếng, cảm xúc giằng xéo trong tim khó lòng diễn tả. Nói đau cũng không phải, hối tiếc lại càng không.

Chỉ có một chữ: buồn.

Buồn cho con người cô độc bên kia bức tường. Buồn cho bản thân. Buồn cho Võ Gia Chính Luận. Buồn cho cả người đàn bà đó.

Đến khi tiếng “ding” vang lên, một gã nhân viên quần áo tươm tất đẩy chiếc xe ê hề thức ăn, dâu tây và rượu vang ướp đá chậm rãi tiến ra; Văn Thành mới ung dung lướt ngang qua hần bước vào buồng thang máy.

Cửa gần sập lại, kẻ này mới nhác thấy cái gạt đầu ám thị và ánh mắt dứt khoát của vị phó tướng.

Quay đầu, hần tiếp tục bước đi nhẹ nhàng về phía căn phòng tổng thống.

Xin lỗi, Chính Luận — Văn Thành ngậm thở dài — Vì lời hứa với Gianna, lần này nhất định phải hy sinh cậu.

Đoạn, anh ngửa đầu ra, mắt nhắm nghiền một cách mệt mỏi.

“Chỉ còn một chút nữa thôi, dì Gianna, Võ Gia sẽ lọt vào tay cháu.”

Đến cuối cùng thì, đối với những đấng sinh thành này, thứ gì mới là quan trọng nhất?

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 40: Bạn hay Thù?

Trời luôn lớn lao hơn người.

Song có một số chuyện trên đời này, vốn là người vẫn hơn trời tính.

(Chân lý ngược, haha...^w^)

Bản tin vào 5:00 sáng hôm ấy, đã gây chấn động hơn nửa Châu Á.

Nạn nhân chứng thực là Võ Gia Hùng, 52 tuổi, Chủ tịch tập đoàn Võ Gia — tổ chức nắm giữ gần 1/3 kinh tế Châu Á. Cuối cùng sau hơn ba mươi năm ẩn mặt, nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn lao của Châu Á đã lộ diện, nhưng lại đã là người đã mất.

Hiện trường và lời khai cho thấy đây là một cuộc mưu sát mang tính bộc phát. Võ Gia Chính Luận, con trai duy nhất của Võ Gia Hùng, là nhân vật khả nghi nhất trong vụ việc — hiện vẫn chưa được bắt giữ. Ngoài hung khí được tìm thấy tại hiện trường ra, còn có một số thông tin nội bộ cho rằng cha con ngài Võ Gia vốn bất hòa từ lâu, lần này ngài Chủ tịch hạ cố quay về Macau cũng là do dàn xếp ép buộc của kẻ tình nghi. Lời khai của một vài thành viên đầu đàn trong tổ chức cũng mang tính chỉ trích lớn lao, cộng thêm bản di chúc đề cập đến chuyện chuyển nhượng toàn bộ tài sản sang tên Võ Gia Chính Luận đã được tìm thấy tại hiện trường hung án, nghi ngờ là do kẻ tình nghi đã dùng đến để ép buộc cha mình ký tên.

Gavin Chan, nhân viên khách sạn phục vụ riêng cho Võ Gia Chính Luận cho biết: “Anh ta thường ngày rất trầm tính, nhưng cũng đó đôi lúc kích động đến bất bình thường... cứ như người bị ảnh hưởng bởi thuốc kích thích...”

Cảnh sát đã tìm thấy một lượng lớn PCP trong phòng của Võ Gia Chính Luận, một loại bột tinh thể màu trắng có tác dụng gây mê tĩnh mạch, song dùng nhiều sẽ gây ảo giác và trong đa số trường hợp — phát triển theo xu hướng bạo lực. Cho đến nay vẫn chưa xác định rõ kẻ tình nghi có dùng chúng hay không. Nhưng phía cảnh sát cho rằng khả năng này rất cao.

Hiện nhân vật tình nghi số một của vụ việc vẫn biệt dạng, có khả năng đã vượt khỏi biên giới Trung Quốc. Phía nội bộ Võ Gia do Tổng giám đốc Công ty điện tử Vonga, ngài Hoàng Công, tạm thời thay mặt phát biểu. Ông cho biết sẽ đứng ra dàn xếp ổn thỏa mọi rối loạn trong Võ Gia, vì thế cam kết với hơn ba mươi ngàn nhân viên rải rác xuyên các lục địa rằng sẽ không có bất cứ khủng hoảng nào xảy ra trong thời gian tới...

Tít.

Màn hình đang hiện lên ảnh chân dung của Võ Gia Chính Luận bỗng bị tắt ngấm. Nguyễn Đỗ Văn Thành ngã người ra ghế, song mắt vẫn cứ dõi về bề mặt đen bóng, dường như cố lòng tìm kiếm bình yên trong sự tĩnh lặng bất ngờ của không gian.

Cánh cửa bật mở, một dáng người thanh nhã, cao ráo hiện ngang bước vào. Kẻ này nụ cười rộ nở trên môi, tay dang rộng như đón chào người bạn cũ lâu ngày không gặp.

“Văn Thành!” Hoàng Công vui vẻ lên giọng, ôm chầm lấy kẻ đối diện và vỗ vào lưng một cách thân thiện. “Rất cục cậu đã về!”

“Tổng giám đốc,” Văn Thành cười nói xởi lởi, vui mừng không kém. “Lâu năm không gặp, ngài vẫn dễ dãi như xưa. Ngồi xuống, ngồi xuống đã.” Cả hai ngồi xuống sofa đối diện nhau, Văn Thành sẵn tay rót hai ly rượu, nụ cười trên miệng vẫn không tắt.

“Chúc mừng kế hoạch lần này thành công nào, Tổng giám đốc,” anh nâng cốc, mắt ánh lên một tia tinh ý. “À, phải gọi là Chủ tịch tương lai chứ nhỉ?”

“Haha... Cậu đúng là vẫn dẻo miệng như xưa, Văn Thành ạ.” Hoàng Công cười khà khà, tay đung đưa ly rượu.

Ly chạm vào nhau, Văn Thành hớp nhẹ chất rượu chát chừa, đoạn tựa người ra ghế, mắt nheo lại ánh nhìn đa mang.

“Tuy là... có một số điều ngoài dự đoán. Đáng tiếc lại để Võ Gia Chính Luận trốn thoát. Không ngờ Hoàng Thạc Dĩ đến giờ phút cuối vẫn ủng hộ tên hoàng tử thất thế này.”

“Không sao. Như thế này càng vui.” Hoàng Công nhếch miệng cười. “Có con mèo nào lại không thích vờn chuột. Đối với chàng thanh niên này, tôi vẫn còn một vài thứ cần tính toán với hắn.”

Chất giọng Tổng giám đốc Hoàng cất lên bông đùa, nhưng Văn Thành thừa biết hàm ý nằm bên dưới hoàn toàn cay nghiệt. Tình yêu hóa thù hận quả nhiên khiến con người ta trở nên đáng sợ. Xem ra, Hoàng Công vẫn còn muốn hành hạ Võ Gia Chính Luận một cách triệt để, trước khi thẳng tay trừ diệt...

“Ngài có xong việc với hắn hay không, thì hắn vẫn có thể vong mạng bất cứ lúc nào. Đừng nói là bên cảnh sát vẫn đang truy lùng, ngay cả người trong Võ Gia chúng ta cũng đang ra sức tìm kiếm. Nếu lọt vào tay cảnh sát e rằng còn có cơ may sống sót. Song, đâu phải ngài không biết mấy tên trưởng lão đầu gối kia tính khí hủ lậu khắc nghiệt như thế nào. Võ Gia Chính Luận mà rơi vào tay bọn họ, chỉ có một chữ: chết.”

“Tôi biết chứ, haha... Nhưng Văn Thành à, cậu thử nghĩ. Một khi Võ Gia Chính Luận đã sang được Ý, liệu có một kẻ nào dám đụng đến hắn nữa không?”

Đuôi mắt Văn Thành khẽ giật, nhưng chỉ là thoáng qua.

“Tại sao ngài nghĩ hắn còn dám sang đó? Nhà Da Costa từ lâu đã không công nhận dòng huyết thống lai tạp này rồi.”

“Hà...” hớp thêm một ngụm rượu, Hoàng Công hít vào thật sâu, mày nhíu lại ra chiều suy nghĩ. “Không nghe câu ‘máu nồng hơn nước’ à? Huống chi, cái tin tức Võ Gia Chính Luận chính tay ám sát cha mình, ít nhiều sẽ khiến lão bắt tử Rodrigo đó hết sức hài lòng, biết đâu sẽ dang tay nhận lại thằng cháu tạp chủng của mình?”

Bàn tay cầm ly rượu của Văn Thành khẽ siết chặt, tuy nụ cười bông đùa vẫn dán trên môi. “Xem ra, ngài đã ổn thỏa đâu vào đó cả rồi. Bọn người Chính Luận sợ rằng đến biên giới nước Ý còn chưa cán mức thì đã bị bắt trọn ổ.”

“Có lẽ,” một bên chân mày Hoàng Công nhướn lên, vẻ mặt bất cần.

Văn Thành có vẻ hứng thú thật sự, bàn tay lúc bấy giờ đã nói lòng phần nào. “Có lẽ? Ngài không nghĩ bọn chúng sẽ đến thẳng Rome?”

Vị tổng giám cười lên ngạo nghễ, mắt tràn ngập ý cuồng loạn, nhất thời khiến Văn Thành rợn cả sống lưng.

“Làm sao mà đi được, trong khi người vợ xinh đẹp của mình vẫn còn nằm trong vòng vây nguy hiểm?”

“Ngài nói đúng,” Văn Thành ngửa đầu lên uống cạn ly rượu, cố tình che giấu ánh mắt phức tạp vốn khó lòng kiểm soát.

“À, Văn Thành này, về chuyện tôi hứa với cậu...”

“Có chuyện gì không ổn sao, Tổng giám đốc?” anh lo lắng hỏi.

“Không, chỉ là...” Hoàng Công thở dài. “Gianna không muốn gặp cậu.”

Lặng đi vài giây, một bên khóe miệng anh khẽ cong lên. “Tôi hiểu rồi. Rốt cục thì bà ấy vẫn còn hận tôi, không muốn gặp mặt tôi.”

“Xin lỗi, Văn Thành. Tôi biết đã hứa với cậu sẽ tìm ra và đưa bà ta đến cho cậu, nhưng...”

Văn Thành lắc đầu, lần đầu tiên tỏ vẻ khổ sở. “Tôi hiểu, ngài không cần nói. Gianna từ đầu đến cuối vẫn không thể tha thứ cho tôi. Cũng đúng, khi chính tôi là kẻ đẩy đưa con ruột của bà ta vào chỗ chết.”

“Đã biết thế sao lại cứ vương bận, Văn Thành? Đối với người đàn bà đó, cậu chẳng qua chỉ là một trong hàng chục đứa bé được

bà ta cấp dưỡng tại cô nhi viện. Có đáng cho cậu bán mạng như thế không?”

Nâng chai rót đầy lại hai ly rượu, Văn Thành thở dài.

“Ngài không biết đâu, Tổng giám đốc. Đối với những đứa trẻ mồ côi như tôi đây, tình cảm gia đình quan trọng như thế nào. Dì Gianna chính là gia đình duy nhất của tôi — dù không cùng huyết thống, đồng thời lại là ân nhân cứu mạng từ lúc nhỏ. Không có bà ta, tôi đã đói chết dưới gầm cầu từ lâu.”

Hoàng Công gật gù. “Đó cũng là điểm tôi thường thức ở cậu. Có ơn tất trả.”

“VẬY...” Văn Thành rụt rè mở lời. “Bà ấy hiện giờ nơi đâu?”

“Có lẽ là Ai Cập, hoặc Ý, hoặc chính Việt Nam cũng nên. Con cái đang gặp nạn, bản thân là mẹ, cho dù có hèn nhát đến đâu, cũng có lúc nên quay về đối mặt rồi.”

“Chắc chắn là Ý,” Văn Thành quả quyết.

“Sao cậu dám chắc?”

“Gianna vốn là một người phụ nữ yếu đuối, tuyệt nhiên không có khả năng giúp đỡ con mình, dĩ nhiên phải quay về Ý nương nhờ thế lực người cha ruột. Bà ta dù gì cũng là đứa con gái rượu của Rodrigo Da Costa, hưởng chi bao nhiêu năm biệt tích. Rodrigo có giận cỡ nào thì cũng phải nhận lại giọt máu duy nhất của mình...”

Đoạn, anh cười lớn. “À, và cả thằng cháu lai tạp nữa chứ!”

“Đúng, cả người cháu nữa,” Hoàng Công nâng rượu, miệng nhoẻn cười lạnh lẽo.

“Đó là nếu như Võ Gia Chính Luận còn mạng đến được nước Ý.”

Con người quyền thế đã rời khỏi hơn một tiếng, Văn Thành vẫn ngồi thừ ra đấy, trên gương mặt luôn ngự trị vẻ khô hài dễ dãi thường ngày nay lại ngập tràn sự vô cảm đến tởm mịch.

XOẢNG.

Chai rượu uống dở trên bàn bị hất văng xuống sàn, nước bắn ra tung tóe, nhuộm đỏ cả một góc phòng.

“‘Có ơn tất trả’, huh?” sự mỉa mai tuôn trào trong từng chữ đanh chắc, anh mỉm cười, mắt ánh lên sự trào phúng âm u. “Đúng vậy, ngài Tổng tài à, Văn Thành này ‘có ơn tất cả’...”

“...Nhưng quan trọng là: ‘Có thù tất báo’!”

Tay chạm khẽ lên khung ảnh trên bàn, hình ảnh một cậu bé khoảng 5, 6 tuổi đang cười toe bên cạnh một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc mật, đôi mắt nâu hiền hòa chứa chan sự dịu dàng đến khắc khoải; Văn Thành nghiêng răng, mắt lộ ra sự cương quyết hiểm hoi.

“Gianna, dì đừng lo,” anh thản thức. “Cháu nhất định sẽ thực hiện được lời hứa lúc lâm chung của dì. Nhất định.”

Mất gần mười phút trầm mình trong dòng nhạc cổ điển để định an tâm trí, Văn Thành bỗng thở ra nhẹ nhẹ.

Khi mi mắt phát lên, thì cũng là lúc sự hài hước quay về trên lớp vỏ nguy trang không biết lúc nào đã trở nên gần gũi như da thịt.

Anh cười, nói thật khẽ vào điện thoại vừa được nhấn số.

“Chào em, phản diện.”

Bên kia im ắng hồi lâu, kể nọ nhiều lần toan mở miệng song đều thành linh ngưng bật, chỉ lưu lại những hơi thở hậm hực, đứt quãng.

Đến cuối cùng, giọng nói trong trẻo cất lên lại điềm hòa đến khó tin. “Anh muốn gì?”

“Hà, em ngày càng học hỏi được nhiều ở chồng mình. Khả năng kiểm soát cảm xúc cũng thật đáng nể.”

“Anh muốn gì?” bên kia lặp lại, hoàn toàn phớt lờ mọi châm chọc.

“Ok, ok,” Văn Thành cười xuề xòa, lúc này thì không nên đùa nữa... “Văn kiện anh gửi hẳn đã đến tay em?”

“Nếu không, anh nghĩ tôi còn có chuyện muốn nói với anh, sau những gì anh đã làm?”

“Thôi nào, phản diện, đây không phải là lúc chúng ta châm chọc lẫn nhau,” ngưng lại một giây, anh tự tin tiếp lời. “Đã đến lúc em hồi báo anh rồi đấy.”

“Hồi báo?”

“Không vì anh an bày, chồng em sao có thể thoát thân khỏi Macau này?” anh cười châm biếm. “Không lẽ em thực sự nghĩ tên Hoàng Thạch Dã đó đến giờ phút này còn dám giúp đỡ thiếu gia hay sao?”

“Là anh giúp?” giọng cô toát lên đầy nghi hoặc.

“Nếu không anh làm sao biết nửa đường đi, thiếu gia đã tự động đổi hướng quay về Việt Nam?”

“...”

“Anh cần một đồng minh để vào vai phản diện. Và em là một ứng cử viên tuyệt vời.”

Bên kia vọng lại tiếng cười khan. “Đồng minh? Tôi mặc kệ thân phận của anh là gì, hay anh có liên hệ ra sao với mẹ của Chính Luận. Chỉ việc anh quay ngược mũi súng cũng đã đủ để tôi phán anh tội tử rồi, đừng nói đến chuyện làm việc cho anh.”

“Nếu không làm thế, e rằng kẻ mất mạng không phải là Võ Gia Hùng, mà là chồng em. Như bây giờ không phải tốt hơn sao? Dù phải trốn chạy nhưng ít ra vẫn còn giữ được mạng. Song, trước khi sang được đến Rome, Chính Luận vẫn cứ như một con chuột bị vờn trong tay bọn Võ Gia. Và em thừa biết, không có em, cậu ta sẽ không bao giờ chịu rời đi một mình.”

“Vậy thì tôi sẽ đi với anh ấy.”

Anh ngửa đầu, bật cười ha hả. “Em có biết thế nào là nhe răng cười trước một con sư tử đang lên cơn cuồng loạn không? Em tuy không hề mang ý khiêu khích, nhưng con sư tử đó vẫn sẽ nhào đến tấn công em. Em muốn khiến cuộc vờn đuổi của Hoàng Công biến thành truy sát đích thực hay sao?”

“...”

“Thế nào?” anh nhướn mày, cảm thấy được sự kháng cự từ đối phương đã yếu dần. “Có hứng thú cứu mạng chồng em hay không?”

“Anh cần gì nơi tôi?”

“Anh cần của em một năm. Sau đó nhất định sẽ hoàn trả cậu ấy cho em.”

“...Dựa vào đâu tôi phải tin anh sẽ không làm hại chúng tôi?”

“Dựa vào điều mà em tin nhất trên đời này.”

“Ý anh là gì?”

Đầu gật gù theo điệu nhạc cổ điển, Văn Thành đưa đồng hồ ngang tầm mắt, miệng nhếch cười thỏa mãn. “Cũng đến giờ rồi đấy.”

“Hả?...”

Bên kia ngắt quãng một lúc, có tiếng người trao đổi qua lại, sau đó lại là âm thanh sột soạt của giấy tờ được lật nhanh. Văn Thành tiếp tục an nhàn ngã người ra ghế thưởng thức âm nhạc. Vài phút trôi qua trong sự chờ đợi, giọng nói từ đầu dây kia cuối cùng đã quay lại: Run rẩy, âm điệu có phần tăng cao. Có vẻ như hồ ly phản diện đang hết sức kinh ngạc.

“Anh—? Lẽ nào—?”

“Đúng vậy,” chân gác xuống nền, Văn Thành cười nhẹ, ánh mắt dịu lại rõ rệt.

“Vậy... mục đích của anh là...”

“Là Võ Gia, cô bé thông minh ạ.”

Một phút trôi qua căng thẳng, Văn Thành hỏi hộp đợi chờ quyết định của cô nàng đồng minh. Sự việc lần này khó khăn nhất vẫn là cái ả của Nguyễn Ái. Bởi anh biết rõ sự ích kỷ của cô. Việc cô có chấp nhận làm theo kế hoạch của anh hay không thì vẫn còn là đánh cá liều lĩnh nhất của Văn Thành.

Song, xem ra trận này, anh đã thắng.

“Được, tôi chấp nhận. Anh cần tôi làm thế nào?”

“Anh chỉ có thể đưa ra mục tiêu, việc làm thế nào toàn quyền em quyết định.”

“Mục tiêu là gì?”

“Bỏ rơi Chính Luận, khiến cậu ta phải hận em sâu sắc, có động lực tìm đến Rome phấn đấu một mình.”

“...Tại sao?”

“Ngoài tình yêu ra, không có điều gì có thể đẩy mạnh sự quyết tâm của một người lên mức có thể nhất cả.”

“Anh muốn... Chính Luận quay về với nhà Da Costa?”

“Đúng.”

“Vì sao?”

“Việc này em không cần biết. Chỉ cần biết rằng, Văn Thành này có làm gì đi nữa, tuyệt đối sẽ không hãm hại Võ Gia Chính Luận.”

“Tôi không hiểu...”

Văn Thành ngất ngang, tay gõ gõ xuống bàn một cách bất nhẫn. “Em không cần hiểu. Chỉ cần biết làm như thế, chính bản thân em và ngài cựu bộ trưởng cũng thoát được vòng càn quét của Hoàng Công. Hoàng Công hận nhất là tình yêu giữa hai người. Nếu nó tan vỡ, ông ta không có lý do gì để hủy diệt em nữa.” Ngừng một giây, anh hạ giọng tiếp lời. “Vả lại, điều này sẽ đem đến hy vọng cho hẳn. Vì thế, trong quãng thời gian đó, xem như tính mạng của Chính Luận cũng được bảo toàn.”

“Anh làm tất cả những điều này là vì Chính Luận?”

“Không. Là vì bản thân.”

“Được. Tôi làm.”

Văn Thành nhíu mày, có vẻ ngạc nhiên trước sự đồng ý chóng vánh của Nguyễn Ái. Anh những tưởng thuyết phục cô buông tay — dù chỉ trong một năm ngắn ngủi — là vô cùng khó khăn, dựa vào bản tính ích kỷ tư lợi của cô nàng hồ ly. Ngỡ đâu sự việc có thể suông sẻ đến mức không ngờ. Sự đối kháng của Nguyễn Ái có vẻ mờ nhạt — nếu không phải nói là vô cùng yếu ớt.

Rốt cục là anh đã tính sai sao? Nguyễn Ái không phải đã yêu Võ Gia Chính Luận sâu sắc?

“Nguyễn Ái,” trầm giọng, nét mặt anh đột nhiên trở nghiêm trọng. “Còn nhớ những gì anh nói với em trong bệnh viện chứ? Rằng mãi mãi không bỏ rơi Chính Luận.”

“Nhớ.”

“Thời hạn chỉ có một năm. Sau một năm đó, em nhất định phải quay về bên cạnh Chính Luận, hiểu không?”

“...Hiểu.”

Văn thành ước gì mình có thể trông thấy gương mặt cô lúc này. Chữ “hiểu” của cô tuy mạnh mẽ, nhưng lại thoát ra chần chừ, như thể cô đang tự nghi vấn chính bản thân mình...

“Hứa với anh, Nguyễn Ái,” Văn Thành hít một hơi dài, tay siết chặt ống nghe, lòng không kiềm được mà dấy lên dự cảm bất an. “Em chắc chắn không bỏ rơi Chính Luận.”

“Em hứa.”

Song, thời điểm đó... có lẽ là lúc Nguyễn Ái không chắc chắn nhất.

Dù gì đi nữa, đây cũng đâu phải là lần đầu cô phá vỡ một lời hứa?

Bỏ đi, Ái à, sự việc đành theo trời định vậy...

Đó là nếu một năm sau, tâm trí mày vẫn còn minh mẫn...

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 41: Chất Vấn

“Nguyễn Ái đâu?”

Võ Gia Chính Luận đứng giữa bãi đất trống, mái tóc đen gọn sóng tung bay trong bầu trời tối mịt. Dù âm thanh dường như bị át hẳn bởi tiếng gió và phi cơ khởi động, Đặng An Thi cũng không khỏi cảm thấy e sợ trước giọng điệu thâm trầm của vị chủ nhân. Cô vốn là người can đảm, vậy mà đứng trước những gì sắp xảy ra cũng không khỏi cảm thấy lá gan bé đi vài phần.

“Thiếu gia à, chúng ta đi thôi... Nguyễn Ái... sẽ không đến.”

Đôi mắt nâu nheo lại. Không gian trong phút chốc nhuộm màu âm u. An Thi bất giác lùi lại một bước.

“Vì sao?” vẫn giữ vẻ ngoài điềm tĩnh, Chính Luận đều đều lên giọng chất vấn. Sự bình thản này cơ hồ còn khiến kẻ xung quanh hãi sợ muôn phần.

Hít vào một hơi, An Thi tự nhủ bản thân phải dạn dĩ lên. Chẳng phải nguyện vọng của cô là trở thành một con người mạnh mẽ như Nguyễn Ái? Đây chính là thử thách đầu tiên.

“Chị ấy nhờ em chuyển lời lại với anh: Không thể mạo hiểm cùng anh dẫn thân vào lửa. Chị bảo Hoàng Công nhất định sẽ không tha cho chị nếu vẫn còn gượng gượng ở lại bên anh. Cho đến cuối cùng, mạng sống vẫn là quan trọng nhất.”

“Còn gì nữa?” ánh mắt thiếu gia vẫn lạnh lẽo, cứ như anh đã đoán trước việc này sẽ xảy ra.

“Còn... còn...” An Thi cắn môi. Nguyễn Ái ơi, tại sao chị lại bắt em làm một việc khó khăn như thế này?

“Chị bảo... sẽ kết hôn cùng người khác. Chỉ có thế, bản thân và Vương Đăng Khoa mới có thể thoát khỏi tầm ngắm của Hoàng Công.”

“Kết hôn cùng người khác?” Đặng Phương Ân bên cạnh dường như hét lên. “Con có nhầm không? Thiếu phu nhân là người đã có chồng. Làm thế nào kết hôn với người khác?!”

An Thi rụt rè ngẩng đầu nhìn vào Chính Luận, bóng tối đổ lên nửa phần khuôn mặt của thiếu gia khiến cô không tài nào đoán ra sắc diện, chỉ biết đôi môi hoàn hảo kia đang mím chặt tạo thành một đường thẳng đanh chắc khó chịu vô cùng. Nhắm mắt, cô cắn răng thốt ra những thông điệp cuối cùng, lòng hiểu rõ bão táp đang từ từ giăng phủ.

“Nguyễn Ái bảo rằng hôn lễ đó vốn không hợp pháp, đã cùng Đoàn Văn Minh đến tận tòa án để chứng thực chữ ký ngày đó... không phải do chị ta tự nguyện...”

Nói chưa hết câu thì con người uy nghi kia đã đi lướt qua cô, chân sải nhanh về chiếc xe đậu sẵn gần đó, không quên ném lại phía sau một tràng mệnh lệnh.

“Không đi nữa. Cho đến khi có mặt Nguyễn Ái, không ai được khởi hành.”

Kỳ lạ thay, cái kẻ lăm điều lý sự như Gia Đạt hay cảm rằm lo xa như ba cô cũng im thít, chỉ biết gật đầu tuân lệnh mà không hề mở miệng can ngăn như trước. Kể từ lúc nào mà thiếu gia trở nên đáng sợ với họ như vậy? Không lẽ ở Macau đã xảy ra chuyện gì động trời còn hơn cái chết của ngài Chủ tịch? Ngay cả ở bản thân thiếu gia, An Thi cũng cảm thấy ít nhiều thay đổi. Phải nói sao nhỉ...? Chút khí chất ôn nhu toát qua từ những ngày bên cạnh Nguyễn Ái dường như đã bị phong bế hoàn toàn. Thậm chí khi nghe đến tin vợ mình phản bội, anh cũng chẳng chút mảy may nổi giận. Nếu là Ác Ma của ngày trước, có khi đã đập vỡ cả mặt đường rồi cũng nên...

Có lẽ nào... là sự phản bội của Văn Thành đã khiến anh trở nên băng lãnh như thế này...?

Phản bội...

Nguyễn Ái à, chị lại chằm ra ngòi thuốc nổ gì rồi...? — An Thi tất tả chạy theo đám người thủ phục phía sau Võ Gia Chính Luận, trong lòng rối rắm không yên. Cô rốt cục là đang dần thân vào vở kịch bi ai gì đây?

* * *

Ánh đèn vàng vọt chiếu rọi tứ phía, Nguyễn Ái đứng trước hàng áo cưới trắng muốt được các nhân viên niềng nở dâng lên, cảm giác trong lòng còn đen đúa hơn cả đêm ba mươi.

Nếu là thường ngày, cô có lẽ đã giậm chân, quay một nước bước khỏi nơi đây.

Song Nguyễn Ái thật thà ngày nào, hôm nay đột nhiên phải biến mình thành một diễn viên xuất chúng.

Và, khán giả là cả thế giới.

Có phần phần uất. Rất nhiều nóng giận.

Hoàng Công khốn nạn! — cô rửa thậm khi chỉ bừa vào một chiếc váy hở vai, hậm hực tước nó ra khỏi tay người bán hàng và bước thẳng vào phòng thử, chẳng buồn nhờ vả ai đi theo giúp đỡ, lại càng không màng đến người đàn ông tháp tùng mình đến đây, hiện đang ngồi thử ra nơi ghé chờ, mắt nhìn về một điểm vô định trên sàn gạch bóng loáng — Nếu không phải vì đóng kịch cho ông xem, tôi và anh Minh có cần phải làm mấy việc kịch cỡm hớ hênh như thế này không?

(Ài... == lúc trước ko có áo cưới thì than, lần này có thì quăng cho câu kịch cỡm hớ hênh... đúng là phân biệt đối xử mà=w=)

Loay hoay đến gần năm phút, cô mới kéo được chiếc váy lên đến eo.

“Tên điên rồ nào đã thiết kế ra cái áo cưới phiền phức này? Tại sao đã buộc trước rồi còn phải thắt sau? Có phải là thiếu vải quá hay không? Hay sức sáng tạo và tầm thực dụng vốn không thể dung hòa nổi trong bộ óc bé xíu kia?!” Nguyễn Ái không dần nổi mà làm bầm cảm thán. Thật ra thì, lỗi không phải do cái váy cưới, lại càng không do kẻ thiết kế nó. Chỉ là... có ai đó đang hết sức bực mình, nhìn thứ gì cũng không vừa mắt, chạm vào gì cũng chẳng vừa tay...

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hay lắm! Cuối cùng thì cũng có kẻ biết tự giác chạy vào giúp cô rồi đấy! Để thêm vài phút nữa thì chắc cô sẽ thẳng tay xé toạc mớ vải này ra rồi!

“Còn gỡ gì nữa? Vào đi,” cô hẳn học nói, tay xoay nhẹ khóa cửa. “Còn chờ nữa thì tôi chắc sẽ tức vỡ mặt vì cái thứ ren rúa lụi nhụi này quá!”

Cửa mở. Cô không thềm quan tâm, cúi xuống phúi mạnh trên phần váy nãy giờ đã bị cô nhàu cho nhăn nhúm, sẵn tay giật phăng cái áo ngực có dây ra ném xuống mớ đồ ngổn ngang trên sàn. “Có đem vào cho tôi thứ muốt để đi chung với áo ống hay không—”

Lời chưa dứt thì eo hông đã bị một bàn tay choàng qua lôi kéo khiến cho bí thở. Chưa kịp định thần thì thân trước đã bị ép phẳng lì vào một lồng ngực ấm áp, mặt gương lạnh tanh áp chặt vào tấm lưng trần, nhất thời khiến cô rùng mình vì cái lạnh buốt da.

Tương phản hoàn toàn với bàn tay nóng ấm đang mơn trớn trên da thịt.

Môi đan trên môi một cách cưỡng ép. Nụ hôn ập đến quá nhanh, quá cường bạo, quá quyết liệt... đến nỗi cô vốn định mở miệng toan la lối, chữ chưa thoát ra thì đã bị phong bế toàn phần. Sức tấn công của môi răng kẻ này khiến đầu cô va vào sau đầu điếng, mắt nhắm nghiền mà không hiểu nguyên do.

Sự thô bạo bá đạo của đôi tay mạnh mẽ này...

Mùi vị cay nhẩn, mằn mặn của gió biển phảng phất này...

Cách hôn dồn dập, quyết liệt mà cô chắc rằng khi rời đi... sẽ đọng lại ít nhiều vị máu trên đầu lưỡi này...

Trên thế gian này chỉ có một người duy nhất.

Đôi tay Nguyễn Ái choàng qua cổ người đó, bất giác siết chặt.

(Ặc, đúng là yêu bằng xúc giác a, chả thèm nhìn cũng biết là ai
=w=)

Bụng dạ còn cào như kẻ đói khát nhiều ngày, ngón tay cô bắt đầu miết mạnh trên da thịt, đan luồn vào tóc ai kia một cách vô thức mà ghì, mà lôi – đáp lại sự nồng nhiệt được khởi điểm bởi đối phương vài giây trước đây. Càng quán lấy nhau, lòng cô càng đau như xát muối, mũi đột nhiên nồng cay, nước mắt kiềm nén bao tháng nay tuôn tràn không kiểm soát.

Cô khóc. Là khóc trong nụ hôn nồng nàn.

Bàn tay đang di chuyển trên thân cô bỗng mất hẳn sức lực, nụ hôn cũng thôi không vồ vập, mà chuyển dần sang dịu dàng, mềm mại... Kẻ này môi tiếp tục mút nhẹ thớ thịt đỏ mọng đang run lên theo từng tiếng tức tưởi, thỉnh thoảng lại di chuyển trên gò má và mi mắt ướt đẫm nước mắt... không khỏi khiến trái tim vất kiệt của người đang khóc than... trong một giây bỗng nhiên vun đầy. Niềm hạnh phúc lần đầu tiên trong đời mang vị ngọt mặn của nước mắt, nhẩn đấng của nhớ thương.

Họ cứ đứng như thế, rất lâu. Kẻ thì hôn, người lại khóc. Chẳng ai nói với ai một lời... để mặc cảm xúc thao túng hành động.

Đến cuối cùng, dường như không chịu nổi sự thân mật xé lòng này, đôi tay nhỏ nhắn bèn chống vào ngực đẩy anh ra. Nhưng “bức tường” trước mặt nào có dịch chuyển, ngược lại còn chèn ép cô hơn, vòng tay quen thuộc thành linh choàng qua tấm lưng trần trĩu siết chặt lại, sự nhớ nhung tràn ra ồ ạt từ đối phương suýt nữa đã khiến cô ngất đi vì đuối sức.

Nỗi nhớ là gì mà khiến con người ta khổ lụy dường này...? Ngay cả khi đang ở trong vòng tay của nhau, cũng không khỏi nhớ thương đối phương vô hạn...?

“Chúng ta đi thôi,” anh nói khẽ, thật khẽ... bàn tay vuốt nhẹ trên gò má bầu bĩnh, đôi mắt nâu ấm lên thứ lửa nồng đượm khi mặt chỉ cách nhau một hơi thở.

Tại sao lại dịu dàng như vậy? Tại sao lại nhìn cô bằng đôi mắt thiết tha van nài đó? Lẽ nào An Thi chưa nói với anh những tội lỗi của cô? Lẽ nào anh không biết cô đến đây làm gì? Làm ơn... đừng nhìn cô như thế! Nó khiến cơn đau quặn trong bụng cô dâng trào, chỉ còn một chút nữa là dẫn đến dạn mưa...

“Em không đi,” cô cắn chặt răng, cố để lời nói thoát ra dứt khoát.

“Em sẽ đi.”

“Em sẽ không.”

Mắt dùi sâu vào cô, anh thở ra hậm hực, tâm thái trong phút chốc đã chuyển hướng nóng nảy. “Em yêu anh! Nếu không đi cùng anh thì còn phải làm gì?”

Bị khóa chặt bởi ánh nhìn gắt gao, cô biết mình không cách nào phủ nhận những gì anh vừa nói — rằng mình yêu anh— bản thân cũng không muốn phủ nhận. Có ích sao? Nó hiển nhiên còn hơn việc màu tóc của cô vốn đen, da dẻ của cô vốn vàng. Tất cả đều phơi lộ ra cả bên ngoài, muốn giấu cũng không thể.

“Em yêu anh,” cô thừa nhận, mắt sụp xuống đầy tội lỗi. “Nhưng em yêu bản thân mình hơn.”

Điều này, ít ra cô không dối trá. Vì thế khi nhìn vào mắt anh, cô kiên cường hơn bao giờ hết.

Không phải sao? Nếu không vì yêu bản thân mình hơn, cô có chọn trốn tránh? Biết rõ anh sẽ bị nhấn chìm trong đau khổ, cô vẫn cứ quyết ý mà làm. Thành thực mà nói, sau sự việc chấn động ở Macau, khi cơn lo lắng cho mạng sống của anh qua đi, đập vào đầu là những bất định về một tương lai mờ mịt, không khỏi khiến cô có đôi chút nản chí. Nếu cô yêu thương anh hết lòng, chẳng phải sẽ không bận tâm đến những điều đó? Chẳng lẽ, cô không thể không nghĩ đến cơn giận của Hoàng Công nếu họ ở bên nhau, không thể không nghĩ đến an nguy của người cha bệnh tật, không thể không nghĩ đến cái nhìn khinh bỉ của anh khi phát hiện ra khiếm khuyết của bản thân mình...

Tất cả... đều là vì cô vẫn chưa thể nào đặt anh lên hàng đầu.

“Em xin lỗi, Luận,” cô cắn môi, nước mắt lăn dài trên gò má. “Đến cuối cùng em vẫn không thể thực hiện được lời hứa ngày ấy. Em không thể yêu anh còn hơn cả bản thân...”

“Anh biết.”

Anh biết? – cô ngẩn ngơ ngược lên nhìn con người trước mặt - Anh biết?

Lời nói toát ra lạnh còn hơn băng đá, nhưng sóng mắt nâu ấm kia lại long lên dữ dội.

Có phần chấp nhận, có phần cam chịu. Rất nhiều vụn vỡ.

“Nhưng không có nghĩa là tương lai không thể,” anh tiếp lời, ánh mắt xoáy vào cô tia nhìn dần vật. “Chúng ta có cả đời để đánh cược,

Ái à. Hãy theo anh sang Ý, chúng ta có thể làm lại từ đầu nơi đó. Có em bên cạnh, Võ Gia Chính Luận có thể làm bất cứ điều gì. Em sẽ không phải lo về an toàn của bản thân, anh hứa.”

Anh đang khẩn nài cô sao? Một Võ Gia Chính Luận khinh đời ngạo mạn là thế, vậy mà giờ đây đứng trước người vợ đã nhẫn tâm bỏ rơi mình để đi theo một gã đàn ông khác, lại có thái độ bi lụy như thế này...? Nguyễn Ái à Nguyễn Ái, mày đúng là tội lỗi tày trời, tại sao đến giờ phút này mà còn mang ý định giẫm đạp lên tình yêu của anh như vậy?

Nhưng nếu không làm thế, liệu cô và anh có còn sống nổi đến ngày gặp lại nhau...?

“Em không muốn đánh cược luôn cả mạng sống của mình,” cô dần lòng, bắt đầu đoạn hội thoại đã thuộc nằm lòng. “Hoàng Công... đến ngay cả Võ Gia Hùng còn có thể giết, thì anh và em có hề hấn gì? Qua đến được Ý thì sao? Có điều gì đảm bảo Da Costa sẽ chịu che chở cho chúng ta? Huống chi, anh hiện giờ là tội phạm truy nã quốc tế, em theo anh làm sao có ngày yên ổn? Em không muốn chuỗi ngày sau này của mình sẽ phải lặn lội, rày đây mai đó, trốn chui trốn nhủi... em đã chịu đủ mọi khổ đau khi còn bé, không muốn nửa đời sau của mình cũng gian nan như thế.”

Bàn tay anh ghì chặt vai cô, đau buốt. “Anh đã nói sẽ bảo vệ cho em, sẽ không bắt em chịu khổ!”

“Vô ích thôi, cho dù thế, Hoàng Công cũng sẽ không buông tha cho em. Em lại chưa muốn chết sớm như vậy... Vương Đăng Khoa lại đang trong tình trạng này, còn có ai để—”

Toàn thân thỉnh linh bị ấn về sau, xương sống bị va vào gương đến đau nhói, ngón tay anh giờ đây đang lún sâu vào thớ thịt mềm mại nơi cổ cô. Siết mạnh vào.

Đôi mắt nâu nhạt màu trong nháy mắt đã chuyển sắc thâm đen u ám. Cửa loài ma quỷ.

“Vậy em nghĩ tôi sẽ buông tha cho em sao?”

Lực siết ngày càng mạnh, tay cô quờ quạng, chân phải nhón lên để chống đỡ sức nặng của bản thân.

“Em sợ chết như thế,” hơi thở anh phủ nhẹ lên môi cô vị chết chóc gắt nồng. “Có bao giờ nghĩ sẽ bị chính tay tôi giết?”

Cổ sức lắc đầu, nước mắt cô giờ đây lại ứa ra, mặt mũi ngày càng trắng bệch. Lại khóc, nhưng không phải do sợ, mà vì nỗi đau toát ra từ khuôn mặt thân thương đối diện mình. Sự dày xéo khổ sở hằn sâu trên những đường nét đó, cả đời cô không thể nào quên được.

Cô nhắm lại, để nước mắt ngập đọng nơi khóe mắt đua nhau đổ lăn trên gò má trắng toát, làm ướt đẫm cả bàn tay đang ra sức bóp nghẹt sự sống nơi cô.

Cho đến lúc cô tưởng mình đã buông lời thì những ngón tay hung hãn cũng nói lỏng. Có vòng tay choàng qua ôm cô xốc lên, đầu bị ghì sát, môi áp chặt vào môi dày và đến đau rát... Những lời tiếp theo tuôn ra rạn vỡ, đứt quãng bởi những nụ hôn trừng phạt tới tấp.

“Nếu để em thuộc về một người đàn ông khác... thì thà tôi tự tay giết chết em đi.”

“Em xin lỗi...” cô nức nở, hơi thở gấp gáp hòa quyện chất giọng nát tan, hai tay phải bấu chặt vào váy áo để chống lại khao khát choàng qua ôm chầm lấy anh. “Thật sự xin lỗi...”

Bất chợt đẩy mạnh cô ra, sự băng giá trong anh dần dần đông cứng mọi biểu cảm. Võ Gia Chính Luận cười mà cũng như không cười, anh cởi chiếc áo khoác của mình để choàng lấy nửa thân trên trần trụi của cô.

“Khi nào thì thành hôn?”

Bản thân vì sự thay đổi choáng ngợp của anh, cô nhất thời ú ớ, nói không thành lời.

“...là...hai tuần nữa...”

“Được,” anh nắm lấy tay cô đút vào túi áo khoác, bên trong là một chìa khóa duy nhất. “Tôi cho em 13 ngày suy nghĩ, vào trước ngày thành hôn, phải đến phòng số 208 của khách sạn X. Chúng ta sau đó sẽ rời khỏi Việt Nam.”

“Em đã nói là sẽ không—”

“Tôi đã nói là cho em thời gian suy nghĩ!” anh kích động quát lớn, mắt xoáy vào cô sự cuồng si cực hạn. Mi khép lại trấn tĩnh, giọng nói anh sau đó trầm xuống rõ rệt, một lần nữa mang sự đe dọa khiến người ta run rẩy:

“Nếu trước 12h đêm đó em không có mặt, thì đừng trách tôi lễ cưới vì sao lại hóa đám tang.”

Rồi, anh quay người rời khỏi.

(Luận ca giang hồ quá cỡ, haha...)

Cửa vừa đóng sập thì thân hình cô đã đổ sập. Vốn biết chuyện sẽ tiến triển đến nước này... nhưng cô lại căm ghét vô cùng những gì phải làm tiếp theo... Chúa à! Con phải làm sao đây? Con không muốn khiến anh ấy đau. Nhưng nếu không làm thế... không làm thế thì...

Cửa mở toạc, Đoàn Văn Minh xông vào dáo dác nhìn quanh, trông thấy thân người khụy ngã của cô nơi góc phòng thì vô cùng kinh hoàng, vội vã nhào đến. “Em không sao chứ? Hấn đã làm gì? Nếu không phải vì bị bọn thuộc hạ của hấn kiềm kẹp, anh đã xông vào từ lâu!”

Cô lắc đầu, gạt tay anh ra rồi chậm rãi đứng lên, vẻ mặt trong chốc lát đã tỉnh táo đến bất ngờ. Tai lắng nghe tiếng nhốn nháo bên ngoài, cô quay sang anh, ánh mắt nửa cương quyết, nửa dò xét;

“Không có ai trong số họ gọi cho cảnh sát chứ?”

“Không,” Đoàn Văn Minh miễn cưỡng trả lời, tay nắm chặt để ghìm lại cơn nóng giận. Đến giờ này cô vẫn còn lo lắng cho tên bạo ngược đó? “Như thỏa thuận, mọi chuyện liên quan đến Võ Gia Chính Luận sẽ không đá động đến cảnh giới.”

Cô gạt đầu. “Vậy tốt, em không muốn cả Võ Gia đều biết anh ấy đang bám theo em.”

“Nhưng con người này quá nguy hiểm!” Văn Minh ghi chặt bả vai Nguyễn Ái, chất giọng giọng cực kỳ kích động khi trông thấy dấu vết đồ mờ trên cổ cô. “Giữa ban ngày ban mặt mà còn vác súng và một

đám thuộc hạ trực tiếp khủng bố như thế này, còn có chuyện gì mà không làm ra nổi?!”

Cô im lặng không phản ứng, đến cuối cùng chỉ thờ hất ra rồi bước đi ung dung về hướng cửa ra. Thật tình không còn tâm trí để bàn luận về tính khí cuồng loạn của thiếu gia Võ Gia...

“Em mệt. Em về đây.”

“Nguyễn Ái à, em rõ ràng đang đùa với lửa. Sao lại đem cả tính mạng mình ra đặt cược như thế?”

“Em là con người ghê tởm như vậy đó,” cô cười lạnh, tay sờ nhẹ lên cổ. “Không những tính mạng của bản thân, mà ngay cả của anh, em cũng đã đem ra đặt cược.”

“Ý em là gì?”

Đầu hơi quay lại, cô mím chặt môi, mắt không hề chạm đến anh.

“Nếu em không làm, thì vào đúng lễ cưới hai tuần sau; Võ Gia Chính Luận sẽ có mặt để giết hai chúng ta.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 42: Say Tình

13 ngày sau, khách sạn X, bar X-ile. 1:30 AM.

Cô không đến. Đã không đến.

Trời đổ mưa nặng hạt, anh cười. Trùng hợp như thế ư? Đây cũng chính là khung cảnh hoang tàn hôm xưa Gianna rời bước...

“Anh đẹp trai, buồn gì thế, uống với em nhé.”

Mặt mũi sắc sảo, thân hình bốc lửa được gói trọn trong chiếc váy đen gợi cảm, nụ cười mời gọi và phong cách kiêu kỳ phóng khoáng; người phụ nữ mới đến nghiêng đầu, mi mắt chậm rãi nhấp nháy nhằm thu hút sự chú ý của đối phương.

Đây, chính là mẫu đàn bà mà Võ Gia Chính Luận bấy lâu nay vẫn dung nạp trên giường.

Ít nhất thì, cho đến khi Nguyễn Ái xuất hiện.

Không thấy anh chàng điển trai phản ứng mà chỉ tiếp tục chú tâm vào ly rượu uống dở, cô nàng xinh đẹp liền ngồi sát vào, tay ra hiệu cho bartender rót đầy lại ly, sau đó lại lần lượt, dùng hết mọi “vốn liếng phì nhiêu” của mình, quyết mời chài cho được chàng trai tuấn mỹ ngồi ngồi này.

Ở đâu mà lại rút xuống một sinh vật tuyệt thế như vậy nhỉ? — à tựa hẳn vào người anh, đôi mắt lộ vẻ thòm thèm.

Thân hình mềm mại và mùi nước hoa đắt tiền — ngẫu nhiên sao lại là thứ người nào đó hay dùng — nhất thời đã khiến cái tâm trí vốn đang bị u mê bởi men rượu của Chính Luận tê liệt, tay bắt ngờ choàng qua ghì chặt đầu cô nàng về phía mình.

Hôn đắm đuối.

Đôi môi này không rụt rè như cô, cơ thể này không vương chút kháng cự khi anh chạm vào như cô. Và nhất là, mùi vị này không ngọt ngào như cô. Người vợ bé nhỏ của anh có đời nào lại nồng vị chát chúa của rượu như vậy?

Hà, rốt cục thì... ảo ảnh đến bao giờ mới xuất hiện? Anh chẳng phải đã uống rất nhiều hay sao...?

Đang dần dần cảm thấy kinh tởm bởi kẻ bị-động-hóa-chủ-động kia, thân thể đầy đà đang dán chặt vào anh bỗng dưng rời xa. Nhẹ nhõm, anh cũng chẳng buồn níu giữ, trong lòng ráo hoảnh như sa mạc. Không hụt hẫng, chẳng nuối tiếc, trước mắt mọi vật đều mờ nhạt, xa xăm...

Vì đó nào phải là cô?

Có tiếng người ré lên, xung quanh rầm rộ, nhốn nháo đến phát bực. Đầu anh nhức ỉnh ỏi, đang toan quay sang dạy cho bọn người không biết điều kia một bài học...

Chợt khựng lại.

Anh cười. Nụ cười thỏa mãn của một đứa trẻ nghèo nàn được nhận món quà Giáng Sinh đầu tiên. Món quà đắt đỏ.

“Cuối cùng thì em cũng đã xuất hiện.”

Bước xuống ghế, người anh chao đảo, quờ quạng sao đó mà lại đổ nhào lên thân hình mềm mại đang choàng tay đỡ lấy mình. Nhanh chóng siết chặt eo lưng người này, anh cúi xuống hôn mạnh lên đôi môi đỏ hồng, lưỡi xộc vào bá chiếm, khoe miệng nhoẻn cười khi nhận ra mùi vị quen thuộc.

“Lần này mới đúng.”

“Anh có điên không?! Làm sao lại dám lộ mặt chốn đông người này? Rồi lại còn say khướt như thế?” sinh vật nhỏ nhẩn trong vòng tay anh giãy giụa, đoạn liếc xuống đôi môi đang mím cười mà nhăn nhó. “Nhất là dám ngang nhiên đi hôn người khác bừa bãi!”

“Ngay cả giọng điệu cũng giống... rất giống...” anh rúc đầu vào vai cô, cổ họng thoát ra một âm thanh chơi vơi đầu đó giữa khóc và cười, tay càng siết chặt thân hình bé bỏng, tưởng chừng có thể đem con người này hòa tan vào mình. “Lần này... hãy đừng biến mất sớm như thế, biết không...?”

Rốt cục là... anh biết chứ. Cô chẳng qua chỉ là một ảo ảnh, được sinh ra bởi men rượu và sự cuồng si của riêng anh mà thôi.

Có buồn đau hụt hẫng gì cũng không quan trọng. Anh bây giờ chỉ muốn có cô trong vòng tay. Nếu không thì... e rằng sẽ không chống đỡ nổi nữa rồi...

Ảo ảnh kia chật vật đỡ lấy anh bước ra khỏi chốn chập choạng ánh đèn, giữa đường không biết đã suýt ngã bao nhiêu lần, đã thế

còn vương ngại người đàn bà “thế thân” ban nãy — không biết từ đâu lại đâm sầm ra cản bước.

“Này!” cô ả hét lớn. “Rõ ràng anh ấy đã chọn tôi trước! Cô là ai mà...”

Ồn ào ồn ào, cứ thế này thì anh sẽ tỉnh táo mất. (=”=)

Bàn tay anh vung ra gạt mạnh, chả thèm nể nang đối phương là phụ nữ — mà còn là một phụ nữ quyền rũ nữa chứ. Ả ngã nhào ra giữa mặt sàn bóng loáng, mắt chỉ biết trân tráo nhìn lên con người vài phút trước vừa thân mật với mình, quá bất ngờ vì sự chuyển hướng chóng vánh trong cách đối xử.

Chẳng buồn nhìn lấy ả, anh gầm gừ. “Xéo!”

(Đại ca quá thể =w=)

“Đừng gây thêm chú ý,” ảo ảnh nói khẽ vào tai anh, đoạn ra sức dìu dắt con người say mèm ra đến đại sảnh khách sạn, rồi thang máy, rồi phòng ngủ...

* * *

Trong chập choạng mơ hồ, anh nào còn chú ý đến cảnh vật xung quanh. Thứ duy nhất rõ ràng lúc bấy giờ là khuôn mặt đáng yêu đỏ gay vì quá sức, mồ hôi nhễ nhại thấm ướt cả những lọn tóc mai bết vào hai bên má, đôi mắt đen láy chốc chốc lại long lên, khi phần nộ phần khích, lúc dịu dàng yêu thương...

Vì sao khi tinh thần mình mãi sáng suốt, anh lại không tài nào khơi gợi lại những hình ảnh chân thực như vậy? Thế mà một hư ảo ngẫu nhiên trong lúc say nồng lại có thể sống động đến bất ngờ...?

Chỉ một lúc nữa thôi... Anh muốn sống trong thế giới này thêm một lúc nữa...

Đêm dài...

Không biết là bằng cách nào, cũng chẳng hiểu đã trải qua bao lâu, lúc anh ngẩng đầu lên thì đã thấy gương mặt thân thuộc của cô mơ màng, mái tóc đen nhánh tỏa ra buông lơi trên mặt giường trắng toát, môi ướt mọng, làn da lấm tấm mồ hôi, lấp lánh như bụi mặt trời trong ánh đèn vàng mờ ảo...

“Anh yêu em,” anh bất giác cúi xuống hôn lên bờ vai trần, đầu óc mông lung, không rõ những gì đã và đang xảy ra là ảo ảnh hay mộng寐...

Cô bật cười khúc khích, đôi tay lười biếng choàng lên ôm lấy cổ anh. “Anh thật lạ.”

“Vậy sao?” vẫn tỳ sát môi vào vai cô, anh cắn nhẹ. “Có lạ bằng em không? Giữa đêm khuya hoang vu lại đứng trên bờ vực hét vào khoảng không...?”

“Hả?”

Anh chống tay lên toan đối diện cô, nhưng cơn chóng mặt kinh người lại khiến cả thân hình đổ sập xuống cơ thể mềm mại (Ặc, gãy xương con người ta ==). Trong mơ màng, giọng anh cất lên xa xăm...

“Nếu biết trước rồi sẽ yêu em như vậy, giờ phút đó đã lao ra ngăn cản...”

“...?”

“Vì sao lúc đó lại có thể hứng thú... đứng nhìn một con người chuẩn bị tự vẫn mà vẫn không chút động lòng nhỉ...?”

“???”

“...cũng may, em đã không nhảy xuống... nếu không tôi bây giờ biết sẽ làm sao...?” dừng lại một giây, anh bắt giác rít khế. “Làm sao hả?!”

Rồi... bỗng ấn xuống môi cô một nụ hôn mặn nồng khác, lúc dứt ra thì gương mặt xinh xắn vẫn còn đờ đẫn, rõ ràng chưa thoát khỏi cơn sốc của tràng thông tin vừa rồi... Mơn nhẹ ngón tay lên khóe môi mọng ướm, anh nhìn thật sâu vào đôi mắt có khả năng rút cạn linh hồn đối phương, tự biết linh hồn bản thân cũng chẳng còn gì để cô vắt kiệt nữa rồi...

“Từ đầu đến cuối, em vốn là của tôi.”

Không gian đột nhiên tĩnh lặng. Ngay cả hơi thở cũng không còn hiện hữu.

“Dẫn dụ em về Việt Nam ... là tôi.”

Mắt mở to bàng hoàng.

“...vào được Việt Duệ tràn đầy hắc đạo, là do tôi.”

Đôi tay choàng qua cổ anh giờ đây cũng buông lỏng.

“...ngay cả nụ hôn đầu đời mà em muôn phần kính tởm...” anh cười nhạt, mắt xoáy vào cô sự chiếm hữu gắt gao.

“Cũng là từ tôi.”

“Vì thế, em không có quyền chọn hần!”

(A, Luận ca trong cơn say thế là khai ra hết bí mật hoho... ^w^

Vậy là giải thích được tại sao Luận lại biết Ái Ái nhà ta đến Toshima rồi nha, roy còn thái độ đau xót của anh mỗi lần nhắc lại chuyện suýt tự vẫn của cô nàng nữa chứ... Điều này cũng giải thích được một số thắc mắc là tại sao mới vài ngày gặp mặt mà Luận đã iu Ái sâu sắc như vậy rồi...

Thì ra là còn BT hơn Đoàn Văn Minh, biết em từ năm 14, đến năm 19 thì... ”xực” em. >w<

Để biết thêm chi tiết, xin mời sau này coi phần... ngoại truyện 1 ^w^)

...

Ánh nắng rọi vào nhảy múa trên những đường nét khuynh tạc, con người đầu óc vẫn còn u mị trong men nồng khế nhú mảy, tay vung qua toan lôi vào thân hình ấm áp quen thuộc.

Đập vào chỉ là mặt vải lạnh tanh.

Những ngón tay thôn dài trong chốc lát đã gập lại. Ra gường bị vò nhàu đến thảm thương.

Nhưng nhăn nhúm đến đâu, cũng không bằng trái tim kẻ tỉnh giấc.

Mi đen nhánh chậm rãi hé mở, để lộ một màu nâu trống rỗng. Võ Gia Chính Luận xoáy mắt vào trần nhà trắng toát, như thể ánh nhìn

có thể níu giữ hình bóng của hư ảo mong manh triền miên trong tay mình đêm qua...

Ngừng đi, Chính Luận – mắt anh nhắm nghiền lại - Nếu không may sẽ trở thành một đũa tâm thần mất!

Vực mình ngồi dậy, anh quay sang nhìn xuống khoảng trống bên cạnh, nhận ra bề mặt gối có hơi trũng xuống, đầu đó lại phảng phất hương vị phấn son, trong một giây ý thức được việc mình đã làm.

Áp tay lên trán và ngửa mặt ra thở hắt, anh cảm thấy mệt mỏi hơn bao giờ hết. Sao lại có thể điên rồ đến nỗi sẵn tay vơ đại một kẻ thế thay cô?

Tung chăn, anh chệnh choạng xuống giường, mỗi bước đi còn nặng hơn cả than chì, tội lỗi vừa dấy lên trong lòng ngay lập tức được trấn áp bởi ghen tuông phần nộ khi hình ảnh Nguyễn Ái trong chiếc váy trắng lộng lẫy đập vào tâm trí.

Cửa phòng tắm hé mở, Đặng An Thi đầu tóc ướt sũng chậm rãi bước ra. Mắt cô vừa chạm đến anh, lướt nhẹ từ trên xuống dưới rồi dừng lại đầu đó trên sàn nhà. Màu đỏ tràn lan trên hai gò má ẩm ướt, mọi cử động của cô đột nhiên đông cứng.

Bàn tay anh nắm chặt, đôi mắt nheo lại đầy đe dọa.

“Là cô đêm qua đưa tôi về?”

“V-âng...!” An Thi hốt hoảng trước tia nhìn tàn nhẫn, chân lùi lại phía sau. “L-à vì anh quá... quá say không còn biết trời-”

“Đủ rồi, ra ngoài.” Võ thiếu gia ngắt ngang, giọng nói âm trầm pha lẫn rất nhiều ác cảm.

“Em... chỉ muốn báo anh biết rằng mọi việc đã chuẩn bị—”

“RA NGOÀI!”

An Thi thất kinh, vội vã quay đầu bước ra, không quên ném lại phía sau cái nhìn phẫn uất.

Cửa vừa đóng, cả thân hình anh đã đổ sụp xuống sofa, trong lòng hỗn độn đủ mọi cảm xúc. Rõ ràng tình huống đòi hỏi sự tế nhị của người đàn ông, nhưng anh không sao không cảm thấy hụt hẫng, bứt rứt, thất vọng vì bị lôi kéo khỏi ảo mộng để đối diện với thực tế cay nghiệt như vậy; do đó đã trút mọi phẫn nộ lên An Thi – trong khi cô ta chính là kẻ thiệt thòi nhất trong sự việc này.

Có lẽ bấy lâu là nạn nhân của sự ích kỷ, anh đã sớm luyện cho mình chai lì trước mắt mát mắt tổn thất của người khác. Đứng trước việc xảy ra với An Thi đêm qua, anh hoàn toàn không mang chút ý định đối mặt, mặc kệ cho đối phương có đau khổ đến độ nào. Dường như sau sự kiện sáu năm về trước, lòng tốt và sự chân chính trong cái tên Chính Luận đã hoàn toàn bị rút cạn, để lại một cái vỏ lãnh cảm khô héo đến khôn nạn.

Cho đến khi Nguyễn Ái.

Ập đến. Mang theo cả làn sóng tình cảm ào ạt, không những làm sống lại trong anh nhiều thứ xúc cảm đã từ lâu vốn bị lãng quên, mà còn lấp đầy sự trống trải bằng muôn vàn khát khao, chiếm hữu, lụy tình...

Như thế, vẫn nào có đủ cho con người đó?

Những đường nét tuấn tú trên gương mặt anh dần dần đánh lại, sự vô cảm trườn bò lên mọi ngõ ngách của con người anh, từ phong

thái đến biểu cảm; khiến Võ Gia Chính Luận trong một giây đã trở nên xa vời, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Khoác lên người bộ lễ phục đen tuyền, anh vuốt nhẹ lên hai bên vạt áo, chỉnh lại cà-vạt cho gay ngắn, khuôn mặt vô hồn, đáy mắt âm u, cử chỉ như một gã người máy đội lốt thiên thần thù hận.

Có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Đặng Phương Ân cùng một số hạ thuộc chậm rãi tiến vào, An Thi rụt rè theo sau ba mình, mắt trộm nhìn về ngoài siêu phàm của vị thiếu gia, lòng lẩn cấn lại hình ảnh tráng kiện lỏa thể ban nãy, gò má lại đỏ lên không kiểm soát. Lần đầu tiên trong nhiều năm, cô ý thức được thiếu gia dù gì cũng là một người đàn ông, chứ không phải chỉ đơn thuần là một thiếu gia miệng ngậm muống bạc, là ông trời con của cả gia đình An Thi.

Trái hẳn với vẻ giận dữ lúc mới tỉnh dậy, ánh nhìn của thiếu gia giờ đây lướt ngang cô một cách lãnh đạm, thể như cô không hề tồn tại. Không hiểu sao trong lòng có chút bực bội...

“Thiếu gia, theo thông tin vừa được truyền về, hôn lễ diễn ra tại Nhà Thờ Y tuy được trừ bị linh đình, song vốn có vài điểm mập mờ về hai nhân vật chính,” Đặng Phương Ân kính cẩn mở lời, mắt không dám chạm vào vị chủ nhân. “Họ có thể không phải là Nguyễn Ái và Đoàn Văn Minh như các thiệp mời và thông cáo của tập đoàn Đoàn Hoa đã phát ra...”

Không hề nhìn lấy gã thuộc hạ một lần, Chính Luận ung dung xé ngang đám người áo đen, bọn này nhanh chóng tỏa ra rường

đường cho vị chủ nhân.

Đặng Phương Ân thấy thế thì vô cùng hoang hốt, cho rằng thiếu gia không tin về báo cáo của mình, vội vã theo sát lưng cậu. “Thiếu gia, hãy tin tôi. Thông tin hoàn toàn đáng tin cậy. Tôi không hề nói thế để cản ngăn cậu...”

Lưng vẫn quay về phía ông, Chính Luận đưa một tay lên ra dấu im lặng.

”Tôi biết.”

“Cậu biết?! Nhưng... vì sao—?”

“Vì chính tôi đã cho cô ta biết tôi sẽ đến.”

“Vậy...” Đặng Phương Ân đỏ mồ hôi hột, mày nhíu lại lo lắng “... đây chỉ là trái khoáy. Thiếu gia, chúng ta nên cho người đi tìm nơi khác? Chỉ cần mua chuộc một vài tên hầu cận của Đoàn Hoa sẽ biết được thiếu phu—à không, Nguyễn Ái đã đến đâu tiến hành lễ cưới...”

“Không cần.”

“Không cần?” mắt ông choàng mở? Không lẽ thiếu gia đã biết được họ sẽ đi đâu? “Vậy... vậy chúng ta phải làm gì?”

“Vẫn đến nơi cũ,” Chính Luận vừa nói vừa gấp rút tiến bước, Đặng Phương Ân vồn vã nổi gót, mắt không rời gương mặt băng lãnh, lòng không biết nên nghĩ gì về mệnh lệnh oái oăm này. Không phải thiếu gia muốn đi cướp vợ mình về hay sao? “Nhưng chúng ta đến đó làm gì? Hai kẻ ấy vốn không phải là Nguyễn Ái và Đoàn Văn Minh, nơi đó lại đông đúc cảnh vệ, người ra vào nườm nượp. Chưa kể người của Võ Gia nhất định cũng sẽ có mặt...”

“Chúng ta không vào nhà thờ khi đám cưới đang diễn ra.”

“Không vào nhà thờ khi đang diễn ra lễ cưới?” Đặng Phương Ân nhíu mày. Vậy mục đích đến đó là cái quái gì? Nghĩ thế thôi, chứ ông nào dám vô lễ với thiếu gia. “VẬY... chúng ta đến đó làm gì?”

Câu tiếp theo của Võ Gia Chính Luận khiến cả đám người bối rối không yên.

Riêng chỉ có An Thi là bàng hoàng thấy rõ, sau đó một giây lại lộ ra một nụ cười nhỏ gượng gạo.

“Sẽ vào. Nhưng là đến khi lễ cưới tiếp theo diễn ra.”

* * *

Phòng nghỉ Nhà Thờ Y, trước lễ cưới linh đình của Chủ tịch Đoàn Hoa.

“Anh ký đi.”

Đoàn Văn Minh, cậu chủ tập đoàn thời trang nổi tiếng xa gần trong lãnh thổ nước Việt, kẻ đã từng hùng hồn thao biện trước mặt hơn trăm ký giả vào buổi lễ tiếp quản tập đoàn Đoàn Hoa khi chỉ mới vồn vẹn mười tám; giờ đây lại cắn chặt môi răng khi nhìn vào hai bản văn kiện trên bàn, vẫn không dám tin vào sự điên rồ của đứa con gái trước mặt.

“Tại sao phải làm điều này vào giờ phút này?” anh đan tay vào nhau chống trước miệng, mắt vẫn lom lom vào hai vật trên bàn. “Em quả thật lại dám lừa gạt cả anh?”

Cô gái trong trang phục hôn lễ lộng lẫy, mái tóc búi cao điểm trang những cánh hoa trắng nhỏ vô cùng trang nhã, nhan sắc mỹ lệ nay càng muôn phần xinh đẹp động lòng người bởi phấn son tinh tế; giây phút đó chỉ xếp tay trên váy, mắt trong veo nhìn thẳng vào anh không một chút tội lỗi.

“Hãy tự hỏi lòng, anh có dễ bị gạt như thế không?” cô đều đều lên tiếng. “Ngày đó khi em đến tìm anh than khóc xin được che chở. Anh thừa biết em đang đóng kịch, giữ thình lặng trong suốt thời gian qua chẳng qua là vì anh sợ em sẽ đổi ý. Vốn dự định của anh là sẽ thành hôn xong rồi mới tìm cách thao túng em.”

Chân mày Đoàn Văn Minh nhíu lại, mắt càng lúc càng sẫm đen. Bỗng đi một lúc chìm sâu trong suy nghĩ, một bên khóe miệng anh chợt nhếch lên, mắt lúc này mới chạm đến ánh nhìn lạnh lùng của người vợ sắp cưới.

“Xem ra con người anh thật quá dễ xuyên suốt nhỉ? Hai tuần giao tiếp ngắn ngủi lúc trước đã đủ để em hiểu anh như vậy?”

“Để hiểu một con người, không nhất thiết chỉ dựa trên giao tiếp,” Nguyễn Ái bình đạm đáp. “Mà còn dựa vào cách làm việc của người ấy. Anh đã rất cẩn trọng và cay cú với các đối thủ cạnh tranh của mình, không lẽ nào lại dễ dàng bị qua mặt bởi một con nhóc được...” cô cười nhẹ, đoạn thông dong tiếp lời. “Nhưng anh lại là người làm ăn, biết được lúc nào nên nắm bắt cơ hội, dù biết rõ liều lĩnh rất cao.”

“Quả thật rất cao, là cao chót vót,” anh lắc đầu cười khục, một tay nâng bản văn kiện lên phe phẩy. “Có ai ngờ người vợ bé nhỏ của anh đã chuẩn bị trước một bản văn kiện ly dị và thúc ép anh ký vào đó chỉ 10 phút sau khi bước ra từ sở đăng ký kết hôn?”

“Vậy anh sẽ ký?”

“Rất khó nói,” một bên mày Văn Minh nhướn lên đầy mỉa mai, vẻ ôn hòa thường ngày khi đối diện với Nguyễn Ái hoàn toàn biến mất. Phong thái của Chủ tịch Đoàn Hoa giờ đây chẳng khác gì một con nhím xù lông trên thương trường do bị bất ngờ công kích. “Đặc biệt khi em đã dám đưa cả 10% cổ phần Đoàn Hoa ra làm mồi nhử. Chả trách em lại khăng khăng muốn ký kết hợp đồng tiền hôn nhân* trước khi vào đến sở đăng ký, ra là muốn bảo toàn lại con mồi này để nhử anh.”

(*hợp đồng tiền hôn nhân: hợp đồng bảo toàn tài sản cho cá nhân hai bên tiến hành hôn lễ, thay vì hợp chung lại như lễ cưới thông thường.)

“Nhưng,” anh nheo mắt, giọng trầm xuống đầy nguy hiểm. “Em đã từng nghĩ qua ‘con cá’ như anh vốn không cần đến ‘mồi nhử’ này hay không?”

“Anh đã là chủ tịch, dĩ nhiên không cần có thêm cổ phần để củng cố địa vị của mình.” Nguyễn Ái nhoẻn miệng cười tà ám, ánh mắt một lần nữa lóe lên sự tự tin bùng cháy. “Song cậu em họ của anh, cổ đông lớn thứ nhì vẫn đang lăm le cái gai vàng chói lóa kia... có lẽ sẽ nghĩ khác.”

“Em—!?” Văn Minh bật cả người dậy, trong một giây dường như mất cả bình tĩnh. Cô không những dám lừa gạt, mà còn đang đe dọa anh! Một con bé chưa từng trải thương trường, lại có gan khiêu khích anh!

Và cô chọn cũng rất đúng đề tài. Thằng em họ tham lam gian trá trong gia tộc chính là cái gai lớn nhất của Đoàn Văn Minh. Nếu cô

quay ngược bán đi 10% cổ phần thừa hưởng từ Vương Đăng Khoa cho tên đó, chẳng khác nào bảo rằng anh phải hai tay dâng luôn cái chức Chủ tịch cho hắn?

“Có 10% cổ phần của Vương Đăng Khoa, anh về sau sẽ không cần lo ngại mối hiểm họa bấy lâu nữa. Nhưng nếu anh từ chối yêu cầu của em vào giờ phút này, chúng ta sẽ cùng nhau xem ai sẽ là kẻ thiệt hại nặng nề nhất,” Nguyễn Ái bình tĩnh lên giọng, đôi mắt tròn xoe vẫn đang dõi về Đoàn Văn Minh với sự quyết tâm cuồn cuộn. “Anh hiểu rõ con người em, vì bản thân mình có thể làm ra bất cứ điều gì. Đừng nói là tổn hại anh về mặt tinh thần, cho dù có là sự nghiệp – thứ mà anh xem trọng nhất – em nhất định sẽ không nương tay.”

“Nguyễn Ái à, anh rốt cục nên cho rằng em là con người cực kỳ thông minh hay ngu xuẩn hết cỡ đây?” Đoàn Văn Minh thả người lại xuống ghế, trên gương mặt giờ đây pha lẫn nỗi đau và cơn giận âm ỉ. “Em muốn ly dị, chỉ cần đề đơn lên tòa án, cho dù anh có đồng ý hay không thì chỉ cần sau 2 năm ly thân, tòa cũng tuyên bố ly dị thành lập. Tại sao lại đem tất cả tài sản ra đánh đổi thế này? Đây rõ là là một cuộc làm ăn lỗ vốn.”

“Em không có hai năm. Và con người duy nhất em có thể dung nạp làm chồng suốt đời này chỉ có một người.”

“Không có hai năm...? Ý em là gì?”

Mi mắt cong vút khẽ nhắm lại, khi mở lên, sự cương quyết tràn ra thiếu điều khiến kẻ đối diện choáng ngợp.

“Một năm sau, em sẽ quay về bên cạnh người đàn ông của mình, bất luận anh ấy có thành công hay không.”

“Cho đến giờ phút này em vẫn còn mang ý định ở bên cạnh hắn? Em vẫn chưa thấy đủ phiền hay sao?” Văn Minh chồm người đến, đôi tay siết chặt bả vai Nguyễn Ái. Anh chưa bao giờ gặp phải một con người cố chấp đến vậy. “Rõ ràng đã suýt chết bao lần, lại cũng chưa từ bỏ?! Cho dù em không nghĩ đến bản thân, cũng nên nghĩ đến những kẻ bên cạnh bị em lôi kéo vào cuộc chứ? Nếu Hoàng Công biết đây vốn chỉ là một màn kịch do em dàn dựng, liệu có chịu buông tha cho em, lẫn những kẻ vô tình vướng chân vào đó?”

“Anh đang nói đến tập đoàn Đoàn Hoa và gia đình anh, có đúng không?” cô cười nhạt nhẽo, lần đầu tiên trong nhiều năm, bộ mặt hồ ly đã lộ ra toàn phần. “Lại thêm một lý do nữa để anh không đem chuyện này tuyên cáo lung tung. Điều kiện của em lần này chẳng đã nói rõ: Ly dị với em và giữ bí mật về chuyện này, tiếp tục vờ vịt vợ chồng trong một năm tới, anh sẽ có 10% cổ phần Đoàn Hoa em thừa kế từ Vương Đăng Khoa. Nếu sau khi em rời khỏi Đoàn Hoa, anh vẫn còn bám sát không buông hay có bất cứ ý định, kế hoạch, thủ đoạn can ngăn; anh sẽ biết em có khả năng làm ra những chuyện tệ hại gì tiếp theo.”

“Em muốn rời khỏi đây sau lễ cưới?”

“Đúng, và dĩ nhiên, việc này cũng phải được anh ém nhẹm kỹ lưỡng.”

“Em quá ích kỷ, Nguyễn Ái,” bàn tay trên vai cô bỗng thông xuống. “Anh biết em là con người như vậy, nhưng lại chưa từng nghĩ em lại thủ đoạn như thế này. Em không những lôi kéo kẻ vô tội vào cuộc, lại còn tàn nhẫn với chính bản thân và người mình yêu thương. Nếu em thực sự yêu Võ Gia Chính Luận, thì nên buông tay. Sự đeo bám của em đến cuối cùng chỉ có thể dẫn hắn đến cái chết

chóng vánh. Cho dù có là một, hay mười năm nữa, Hoàng Công vẫn có khả năng bóp chết hai người.”

“Đó là chuyện của em. Anh không cần quan tâm.”

“Anh ước gì mình có thể làm thế,” anh cười khổ não, nhìn theo bóng lưng quay đi của Nguyễn Ái, trong lòng hỗn độn phần nộ và yêu thương mòn mỏi. “Nhưng em lại là người anh yêu. Anh không thể không quan tâm.”

“Nhưng anh lại yêu sự nghiệp của mình hơn, Đoàn Văn Minh ạ,” cô nói mà không quay đầu. “Vì thế, anh sẽ ký vào hai bản hợp đồng đó.”

“...”

Quay lại, cô mỉm cười tươi tắn, mắt trong suốt không rõ cảm xúc chứa chan bên trong là gì.

“Cũng vì thế, anh mãi mãi không bằng Chính Luận.”

Bàn tay Đoàn Văn Minh nắm chặt lại. Chưa bao giờ anh rơi vào tình thế bế tắc như hiện giờ. Không ly dị anh sẽ mất Đoàn Hoa, buông tay rồi anh sẽ mất cô, là mất vĩnh viễn. Nguyễn Ái, cho đến thời điểm này vẫn không chịu từ bỏ, thì còn có điều gì có thể níu giữ được cô?

Cả đời anh, đối với cô chỉ có thể chờ đợi. Khi cô tuổi trẻ bồng bột, anh thầm lặng đợi chờ cô trưởng thành. Khi cô ở cạnh tên Võ Gia kia, anh cũng kiên nhẫn đợi chờ sự khắc nghiệt trong cái tập đoàn âm u làm cô chùn bước. Cho đến giờ phút này, khi nguyện vọng đã sắp toại, anh vẫn còn phải đợi chờ sao?

Trước mặt Nguyễn Ái, Đoàn Văn Minh trong phút chốc đã chuyển hướng cảm xúc, vẻ điềm tĩnh đáng sợ của những kẻ già giặn trên thương trường giờ đây ngập tràn biểu cảm. Nguyễn Ái biết anh, với sự tự cao được sinh ra từ những thành công vang dội bấy lâu, sẽ không dễ dàng khuất phục trước một cô gái nhỏ, trong lòng từ lâu đã e sợ những chuyện tiếp diễn, bởi không biết anh sẽ phản công bằng cách nào đây.

“Anh sẽ ký,” Đoàn Văn Minh lý trí nói, mắt đột nhiên chuyển màu âm u. “Nhưng 10% này chỉ đủ để đánh đổi được sự tự do của em. Để mua sự im lặng của anh, cái giá là toàn bộ gia sản còn lại em vừa thừa hưởng: nhà cửa, đất đai, các cổ phần nhỏ từ các công ty khác.”

Nguyễn Ái lặng thinh. Cô bất ngờ, không hề nghĩ một Đoàn Văn Minh thường ngày nhã nhặn lại có thể đi nước cờ đê tiện này.

Trông thấy vẻ bối rối của cô, đối tượng bình thản lên giọng châm biếm. “Sao thế? Em cũng biết nói anh là người làm ăn rồi đấy. Dĩ nhiên sẽ hiểu được khi nào là thời cơ để vắt kiệt đối phương.”

“Em biết anh đang làm gì,” cô đáp lại, nhanh chóng phục hồi sự điềm tĩnh. “Vô ích. Cho dù anh có dồn em vào bàn cùng. Em cũng không đời nào quay lại đây xin xỏ. Em không phải chưa hề trải qua nghèo đói.”

“Thật sao?” Văn Minh nhướn mày, nụ cười nhỏ nở nơi cửa miệng. “Vậy tại sao chúng ta không cùng chờ đợi? Dù gì anh cũng đã quá quen với sự chờ đợi rồi. Một năm nữa cũng chẳng hề hấn gì.”

“Anh thật mâu thuẫn. Bản thân thì bảo em buông tay, sao tự mình lại không làm được?”

“Anh có thể buông tay. Chỉ khi nào anh cảm thấy đối tượng của em xứng đáng để em mạo hiểm đường này.”

Cô sững ra nhìn anh một hồi lâu, đến cuối cùng nhoẻn cười đầy hảo cảm. “Cách yêu của Đoàn Văn Minh quả thật khiến người ta khâm phục.”

“Nhưng trong từ điển của em” cô thêm vào, mắt vẫn tràn ngập ý cười “lại là cách yêu đại khờ nhất thiên hạ.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 43: Yêu Đại Khờ

Vào đúng 31 phút sau, trong đầu Đoàn Văn Minh chỉ có một ý nghĩ duy nhất:

Kẻ yêu người theo cách đại khờ nhất thiên hạ, chính là Nguyễn Ái.

Không phải hiển nhiên quá sao? Họng súng đó chẳng phải đang chia thẳng vào trán cô?

Và, con người cuồng loạn với đôi mắt nâu nhạt ánh màu hổ phách huy hoàng kia, chính là nguồn gốc của mọi khờ đại tột cùng trong người thiếu nữ nọ.

Lễ cưới đáng lẽ nên diễn ra êm thấm. Mọi việc đã được sắp đặt đâu vào đấy. Nghe theo Nguyễn Ái, Đoàn Văn Minh đã dời buổi lễ của họ về sau dự kiến ban đầu, đồng thời cũng để lộ ra tin tức về cuộc trao đổi nhằm đánh lạc hướng Võ Gia Chính Luận – song lại không nói rõ địa điểm thật là nơi đâu, khiến hắn phải tỏa ra tìm kiếm, không đời nào ngờ đến họ vốn chẳng hề dời chỗ. Vì thế theo cầu xin của cô ban đầu, anh tuyệt đối không được đá động đến cảnh sát hay bất cứ điều gì có khả năng gây hại cho hắn. Lúc đó vì quá yêu cô, nhất thời mềm lòng mà nương nhẹ tay chân với con người nguy hiểm này.

Để bây giờ phải trả giá cho hành động cảm tính ngày ấy.

Như ma xui quỷ khiến, Võ Gia Chính Luận không những không bị mắc lừa, mà còn đoán ra nơi họ hành lễ không hề thay đổi. “Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất,” cái lý lẽ này xem ra, khi đã vào tay Nguyễn Ái và thiếu gia Võ Gia, bỗng nhiên trở thành một quả cầu có gai được tung qua ném lại một cách tinh tế. Trong trò chơi này, rõ ràng người thắng không phải là Nguyễn Ái thông minh sắc sảo của thường ngày nữa rồi...

Hoặc... anh đã làm.

Lời tuyên thệ vừa nói xong, cánh cửa bệ thế của nhà thờ đã tung mở, đoàn người áo đen túa vào mà không gặp phải bất cứ ngăn trở nào. Số khách khứa ít ỏi sau đó bị dọa đến chết khiếp đều bỏ chạy, vệ sĩ do Đoàn Hoa thuê mượn không hiểu sao lại tự dưng bốc hơi, ngay cả các chú bác bên cạnh anh dù cố trụ lại nhưng cũng bị bọn người mới đến kéo xệch ra khỏi hiện trường. Lúc bấy giờ còn lại trước giáo đường chỉ còn một số ít người, bao gồm cả cặp tân nhân và con người mang đầy hận thù trong đáy mắt.

Một cái nhìn về hướng gã đàn ông dẫn đầu trong lễ phục đen tuyền, tay nắm chặt thứ vũ khí chết người, đã giải thích cho tất cả sự hỗn loạn này.

Võ Gia Chính Luận, tên si cuồng điên rồ này, thật sự đến đây để giết họ?

Đoàn Văn Minh cố giữ điềm tĩnh. Anh không thể hoảng loạn, anh còn người vợ mới cưới để bảo vệ, cho dù cô chưa hề có ý định làm vợ anh. Song anh không tài nào không nghĩ đến cô như một người vợ. Yêu thương cô quá lâu đã khiến anh mất dần đi cả sự logic thâm nhuần trong xương máu.

Bấy giờ đang quay lưng về phía giáo đường, anh luôn tay nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô dâu xinh đẹp bên cạnh mình, bất chợt nhận ra vài điều không ổn.

Từ lúc hoảng loạn xảy ra đến giờ, cô vẫn chưa một lần quay đầu lại.

Và, bàn tay cô không hề run rẩy. Nó lạnh buốt.

Lùi xuống, anh chuyển mắt lên gương mặt của cô. Dù có bị ẩn che sau lớp voan trắng muốt, Đoàn Văn Minh vẫn nhận ra sự bình thản đến rợn người – loại biểu cảm vốn vài giây trước đây đọc được trên một người khác.

Của Võ Gia Chính Luận.

Là biểu hiện của những kẻ tự cho mình nắm rõ tình thế trong lòng bàn tay.

Đôi mắt anh mở to, bàn tay siết chặt tay cô, trong một giây chợt nhận ra sự thật sau những đường nét mỹ miều động lòng người kia.

“Em đã biết—?!”

Móng tay cô bầu chặt vào tay anh đau nhói, đôi mắt như có lửa xuyên suốt linh hồn, hàm ý bảo anh yên lặng.

Đoàn Văn Minh thất kinh, đứa con gái này quả thật đã mất trí! Biết rõ con người kia đến đây để tổn hại mình, vậy mà vẫn thản nhiên đón nhận, thậm chí dùng biết bao tâm kế để dẫn dụ hắn đến đây. Nếu đã thế sao lại còn đề ra phương án đánh lạc hướng làm gì? Chẳng phải cứ yên vị tiến hành lễ cưới như dự tính, chờ Võ Gia Chính Luận hiện ngang tiến vào là được?

Với đầu óc nhạy bén của mình, Đoàn Văn Minh không mất nhiều thời gian để tháo gỡ được gúc mắc phức tạp này. Tám năm nắm trong tay một tập đoàn hùng mạnh vốn chẳng phải chuyện đùa với chàng trai xứ nắng.

Hắn báo trước cho cô biết mình sẽ đến, cô cố tình để hắn nghĩ mình tránh né, hắn lại đoán ra được sự tránh né của cô. Song đến cuối cùng, tất cả những mắc xích đó đều một tay cô dàn dựng. Ngay cả anh, chẳng qua chỉ là một con cờ trong bàn cờ to lớn do cô thao túng.

Cần gì lại phải mưu mô chòng đè lên nhau thế này?

Trừ khi.

Trừ khi cô muốn hắn thật sự tin tưởng mình có ý phản bội.

Bàn tay anh càng siết chặt hơn, mặc kệ cho móng tay cô lún vào nhức nhối. Ánh mắt anh phẫn nộ, sàu não, kinh ngạc, xoáy vào cô như kim châm vào thớ thịt. Vì sao? Vì sao hả Nguyễn Ái? Làm bấy nhiêu chuyện, sử dụng biết bao người – trong đó có cả anh – rốt cục chỉ để dẫn đường cho kẻ này đến đây...

...Đem lại chết chóc?

Bởi vì, họng súng của hắn giờ đây, chẳng phải đang chia thẳng vào cô sao?

“Tôi cho em một cơ hội cuối,” Võ Gia Chính Luận âm trầm lên tiếng, thần sắc không biến nhưng lại khiến người kinh sợ. “Có đi hay không?”

Võ nhẹ nhàng lên tay Đoàn Văn Minh, Nguyễn Ái đưa mắt ngẫm ý dừng can thiệp, cô chậm rãi quay người, tay đưa lên vén nhẹ tấm voan lụa, khuôn mặt trong chớp mắt đã vỡ òa về xót thương vô hạn.

“Không, em không thể.”

Chính Luận khẽ hát cảm, đôi mắt toát ý cuồng bạo, hống súng càng gí sát trán cô.

“Tôi không hiểu. Rõ ràng biết sẽ bị tôi giết, vẫn không chịu đi? Em chẳng phải vì sợ chết mới chui rúc vào nương tựa tên này? Rốt cục mục đích em là gì?”

Mắt Nguyễn Ái sụp xuống, hai hàng lệ chảy dài. Về quyết đoán trước khi quay đầu đã hoàn toàn sụp đổ. Nước mắt nửa thật nửa giả đua nhau rơi xuống...

“Em không thể. Em xin lỗi.”

Giọng nói thâm trầm bỗng cất lên đầy quyết ý.

“Được.”

Âm thanh lên súng vang vọng cả không gian căng giãn, tiếng nổ tiếp theo khiến tất cả những con người có mặt kinh hoàng. Việc xảy ra còn nhanh hơn tốc độ suy nghĩ của bộ óc nhạy cảm nhất.

Võ Gia Chính Luận đã nổ súng.

Nhưng mục tiêu lại không phải là nhân vật hiển nhiên trong bộ cánh trắng thiên thần.

Dưới lực công phá của hai phát đạn liên tiếp, chú rể trong y phục đen thẫm đổ nhào ra phía sau, thân ngã sòng xoài ra sàn nhà thờ.

Gương mặt Nguyễn Ái không còn chút máu, mắt chỉ biết mở to sững sốt nhìn thẳng vào con người lãnh khốc trước mặt, tai ù đi vì luồng âm thanh dồn dập từ thứ vũ khí chết người chỉ cách má vài phân.

Chứ không phải đối diện.

Trong một giây liền ý thức được việc vừa xảy ra.

Quay mình, cô toan lao về phía Đoàn Văn Minh, nhưng rồi bị một bàn tay siết chặt eo hông lôi lại.

“Thả ra!” cô thét, mắt vẫn hướng về thân hình khụy ngã trên sàn. Tại sao Văn Minh không cử động? Chẳng phải anh đã mặc sẵn áo chống đạn? Lúc đó vốn chỉ là đề phòng trường hợp hy hữu, cô nào có ngờ Võ Gia Chính Luận có thể bất ngờ nổ súng liên tiếp vào anh ấy. Trọng điểm của cơn giận chính là cô, tại sao Chính Luận lại bất thành linh đổi hướng? Khoảng cách gần thế này, hai viên đạn đó lẽ nào đã xuyên qua lớp áo chống đạn...?

“Thế nào?” bàn tay vẫn vòng qua khóa lại mọi đối kháng, nhân vật vừa xuống tay áp sát miệng vào tai cô, giọng nói toát ra quý dị bất thường. “Con người cuối cùng em có thể nương nhờ đã không còn nữa. Còn có lý do gì để không đi cùng tôi?”

Cả thân người Nguyễn Ái đông cứng. Cô biết người mà mình yêu bá đạo, biết anh chiếm hữu. Nhưng lại không hề ngờ đến hai chữ “tàn nhẫn”. Lần đầu tiên sau nhiều tháng bên nhau, cô chợt nhận ra người đàn ông vẫn luôn ở bên mình... quả thật đã sinh trưởng và lớn lên trong môi trường nhuộm đầy máu và thuốc súng. Anh có lúc dịu dàng thế kia, nụ cười nồng ấm thế kia... vậy mà... không lẽ sự ghen ghét có sức mạnh lớn lao dường này?

Hoặc chính là... con người Võ Gia Chính Luận vốn là thế...?

Còn hỏi nữa sao? Chính cô là kẻ biến anh ra thế này.

“Anh...” cô dỗi mắt vào anh, giọng nghẹn lại nơi cổ, “...sao lại giết anh ấy?! Không phải mục tiêu là em sao?”

“Giết em? Hà,” khóe miệng Chính Luận cong lên một nụ cười mỉa mai, gương mặt thân thương trong phút chốc bỗng trở nên xa lạ. “Không phải tôi đã nói, nếu em chết đi tôi cũng không mang lòng cầu sinh nữa sao?”

Rồi, từ mỉa mai chuyển sang bạo tàn khinh ngạo. “Nhưng, tôi vẫn chưa muốn chết sớm như vậy.”

Sống lưng cô lạnh toát.

“Anh có điên không?!” vùng vẫy, cô dùng hết sức để thét vào mặt con người cuồng dại này. “Giết người bừa bãi như thế này? Một Võ Gia bám sát theo chân vẫn còn chưa đủ? Có phải anh muốn cả thế giới truy đuổi mình thì mới vừa lòng?!”

Vậy mà, gã đàn ông lại có gan cười! Là cười thật sự!

“Đến tận thời điểm này, em vẫn thà lo lắng cho sự an nguy của tôi còn hơn cái chết của gã đàn ông kia. Rõ ràng em đối với tôi không thể buông tay, tại sao vẫn còn cứng đầu như vậy?!”

Cường độ ánh nhìn khiến mặt đất dưới chân cô chao đảo. Đau. Đau lòng quá. Cô lại muốn bắt chấp tất cả để về với anh rồi...

Bốp, bốp, bốp.

“Náo nhiệt lắm!”

Kéo theo sau tiếng vỗ tay vang vọng là nhóm người bủa ra từ mọi ngõ ngách nhà thờ.

Nguyễn Ái choàng tỉnh. Chết tiệt! Nếu bảo thiếu gia Võ Gia lụy tình, cô cũng chẳng thua kém anh là bao. Trong vòng một ngày, đã có đến ba lần dao động, suýt nữa đã quên mất kẻ đơi chờ tín hiệu của mình vẫn ẩn nấp trên kia! Súng giương lên ở khắp nơi, tình thế vừa chớp mắt đã xoay chuyển đến mức chóng mặt. Kẻ săn đuổi bỗng nhiên trở thành con cá trong lưới.

Võ Gia Chính Luận đã rơi vào bẫy. Là cái bẫy chết người.

Quay đầu về phía góc lửng, nơi giọng nói hồ hởi vừa cất lên, Chính Luận nheo mắt, tay bắt giắc siết chặt trên eo Nguyễn Ái. Qua sự tiếp xúc thân thể, cô có thể thấy được anh đang rất, rất căng thẳng.

“À!” Nhân vật vừa xuất hiện chống tay lên lang can, thân đổ về trước gọi với xuống, vẻ mặt khắp khởi như người đi xem hội. “Phản diện à, không phải em chơi vui quá mà quên mất vai trò của mình rồi chứ?”

Vai trò?

Mắt nâu choàng mở. Kinh ngạc.

Võ Gia thiếu gia chậm rãi cúi xuống, mắt long sọc nhìn như dùi xoáy vào gương mặt mỹ lệ của kẻ trong tay mình. Hơi thở ngừng hẳn, trái tim đứng nhịp.

“Em xin lỗi.”

Biểu cảm của cô lạnh lẽo khi đáp lại ánh mắt của anh, mặc dù lời lẽ toát ra rạn vỡ.

Đau buốt trên bả vai. Kéo theo sau là làn sóng kiệt quệ. Chính Luận cảm thấy thị giác thình lình yếu đi, mọi giác quan dường như tê liệt, cơn buốt nhói trên bả vai lan dần trên tay, khiến cả súng anh cũng không còn khả năng cầm vững.

Thu cạn mọi sức lực, anh hát kẻ tấn công mình ra xa, đoạn rút mạnh ống tiêm từ bả vai ném xuống sàn.

Quá trễ.

Thuốc theo máu, đã lan đi trên khắp cơ thể, xâm nhập vào não bộ.

Thân hình đổ gục xuống, hai bên cảm thấy như có người kiềm chế. Hơi thở anh gấp gáp, trước mắt bây giờ chỉ còn mỗi hình bóng mờ ảo. Trống tinh như ảo ảnh thiên thần.

“Về với Hoàng Công...” ảo ảnh run rẩy cất giọng, “...là cách bảo toàn duy nhất đối với anh và em... Em xin lỗi, Luận. Em... không thể giao mạng sống của mình vào tay một người cô thế bị lòng bất xuyên suốt châu lục được... Hoàng Công nhất định sẽ không khó để anh... yên tâm...”

“Em... em...”

Ngay cả lời anh cũng không đủ sức thốt ra, chừ đừng nói đến nguyên rủa la lối. Tất cả... đều là âm mưu của cô? Lẽ nào... khoảng cách giữa anh và tình yêu bản thân trong tim cô lại lớn như vậy? Có nằm mơ anh cũng không thể tin cô lại dám cấu kết với cả Nguyễn Đỗ Văn Thành để bán rẻ anh cho Hoàng Công!

Song xem ra, hiện thực còn tàn nhẫn hơn mộng寐...

Trước khi gục ngã, chịu thua sức ảnh hưởng của thuốc mê, anh chỉ còn loáng thoáng bên tai tiếng súng rền vang và lời xin lỗi nức nở của kẻ mình xem còn quan trọng hơn mạng sống bản thân...

“Em xin lỗi...”

Rồi, vô thức.

Âu cũng là việc tốt. Anh còn ước gì, mình mãi mãi chìm vào trống rỗng.

Vì, e sợ nỗi đau ập đến khi choàng tỉnh.

“Thời điểm ta yêu một người tốt độ, cũng là giây phút người đó bỏ rơi ta... Đó, là Lời Nguyên của người trong gia tộc Võ Gia.”

Ông à, tại sao ngày đó cháu lại không tin ông?

“Chị đừng lo, thiếu gia đã được chuyển vào trực thăng thành công, sẽ sớm đưa đến con thuyền đó. Ngay cả ba em cũng không chút nghi ngờ về sự giải cứu bất chợt của Hoàng Thạc Dĩ. Em đã nói với ông ấy rằng chính em là kẻ gọi điện cầu cứu. Đám người đó cũng vừa rời khỏi, không hề để lộ ra điều gì.”

Cánh trực thăng làm tung bay mái tóc đen nhánh của cô gái da mặt, một tay siết chặt điện thoại, một tay che sát miệng cố tình át lại giọng nói của mình, Đặng An Thi cẩn thận đảo mắt qua lại dò xét. Khi chắc rằng không có sự chú ý nào từ đám người bận rộn kia hướng về mình, cô mới trầm giọng tiếp lời.

“Nhưng em cứ thắc mắc, những con người này là ai? Rõ ràng họ không phải người của Hoàng Thạch Dã, không ai trong số họ là người Nhật cả.”

“Họ không phải là người của Hoàng Thạch Dã,” đầu dây kia ôn tồn lên tiếng. “Nhưng em không cần quan tâm chuyện đó. Hãy chú tâm vào chuyện duy nhất: chăm sóc tốt cho Chính Luận. Tuyệt đối đừng để anh ấy đi gây chuyện nữa.”

“Nhưng... con người thiếu gia khi nổi nóng thật sự thật đáng sợ!” An Thi rít khẽ qua điện thoại. “Em không phải là chị, không tài nào khống chế được anh ta!”

“Không phải em luôn muốn trở thành con người như chị ư?”

Chất giọng nghi vấn đột nhiên mềm mỏng như nước, khiến sự quyết tâm trong An Thi bỗng dấy lên như sóng cồn.

Cô nhắm mắt, hít một hơi dài, rồi gạt đầu với chính bản thân.

“Em hiểu. Chị đừng lo. Em sẽ làm được. Đặng An Thi này nhất định sẽ theo kịp Nguyễn Ái.”

Bên kia thỉnh lặng một lúc, cuối cùng Nguyễn Ái cất giọng, âm thanh đan xen cảm xúc nghẹn ngào.

“Chăm sóc tốt cho Chính Luận... Hứa với chị nhé.”

“Em hứa.”

Gác máy, cô quay người trở về trực thăng, nói qua loa với ba mình vài câu rồi leo lên khoang ghế sau, nơi thiếu gia vẫn còn mê man bởi tác dụng thuốc mê.

Một con người như Võ Gia Chính Luận, đến cuối cùng lại bị lụy vì một người đàn bà như thế, đây là lần đầu tiên cô tận mắt chứng kiến. Tình yêu quả thật có ma lực ghê gớm. Nếu không phải vì chính miệng bà cô kể lại, cô cũng không dám tin lá gan của thiếu gia lại to đến vậy.

À, là không có thứ gì gọi là lá gan mới đúng. Vì để sở hữu nó, con người ta phải biết sợ.

Nghiêm nghiên giết người ngay giữa lòng địch. Võ Gia Chính Luận thật sự đã vượt quá xa cái gọi là cuộc sống thường tình của cậu sinh viên Võ Chính Luận ngày đó rồi...

Mắt dán vào gương mặt điển trai hiếm có, Đặng An Thi tự hỏi, sẽ ra sao khi được yêu với một cường độ mãnh liệt như vậy? Nguyễn Ái rốt cục là có phúc hay bất hạnh đây?

Đừng lo, Nguyễn Ái – Tay khế khàng chạm vào sống mũi thẳng tắp của kẻ vẫn đang mê lịm – em nhất định sẽ vì chị chăm sóc thật tốt anh ấy.

Cho đến giờ phút đó, An Thi vẫn còn nghĩ mình làm thế là vì thần tượng của mình.

Nhà thờ nhón nháo.

Kẻ bị thương, người trúng đạn. Đám cưới linh đình của Chủ tịch Đoàn Hoa loạn đến không ngờ.

Chú rể bị bắn trước giáo đường, cũng may thương tích rất nhẹ do – không hiểu vì lý do thần bí gì – lại mang cả áo chống đạn đến lễ cưới của chính mình. Gia đình hai bên chẳng thấy đâu. Cô dâu mất dạng.

Thật ra thì, chẳng qua họ không hề chú ý đến phần sân nhỏ phía sau nhà thờ, nơi đám dạ lan và hoa giấy len lỏi trên những bậc thang cũ nát, vốn từ lâu đã bị lãng quên – thậm chí bởi những kẻ cư ngụ nơi đó. Nếu không, họ đã trông thấy bóng dáng trơ trọi, xinh đẹp đến náo lòng của nhân vật trọng điểm trong sự kiện ngày đó.

Đến gần một thiếu nữ mỹ lệ trong áo cưới trắng tinh, vẻ mặt thẫn thờ tương phản hoàn toàn với đám cảm xúc ngổn ngang mà anh chắc chắn cô đang nuôi giữ, Nguyễn Đỗ Văn Thành chậm rãi ngồi xuống bậc thềm cách Nguyễn Ái vài bước.

“Chồng mới cưới’ của em không sao chứ?”

“Không chết được.”

Văn Thành mỉm cười trước gương mặt không biến sắc của cô gái trẻ. Gác tay ra sau gáy, anh ngả người xuống phần váy trắng toát tỏa ra hoang dại xung quanh cô.

“Em suýt nữa là dọa anh chết khiếp. Tự dưng lúc đó lại nín khe, làm anh cứ tưởng em chẳng quan tâm nếu cậu ta thật sự nả đạn vào trán em chứ.”

Nguyễn Ái khước môi nhếch lên, nụ cười có vẻ gượng gạo. Quả thật, vào giây phút đó, cô đã từng có ý nghĩ điên rồ: để phát đạn chấm dứt mọi việc.

Đau. Nỗi đau không diễn đạt được bằng lời. Cô trước giờ là người ruột để ngoài da, thế mà bỗng nhiên phải trở nên đa mang thâm trầm, lại còn bắt buộc kiềm nén tình cảm của bản thân, tàn nhẫn tổn thương người mình xem như máu thịt... nhất thời không chịu được áp lực, đã muốn dùng phát súng đó kết thúc mọi chuyện.

Nhất là sau đêm qua.

Đến giây phút cuối cùng, cô cũng không chịu được cảnh chia tay hay ý nghĩ sẽ bị ghét bỏ trong một năm dài. Anh qua Ý rồi, có gì đảm bảo khi quay lại, tình cảm vẫn còn như xưa? Nhiều khi... thù hận qua thời gian dài có thể biến chất cả con người. Liệu đến lúc quay về, anh có còn là Chính Luận của cô?

Vẫn là... sự ích kỷ trong cô đã chiến thắng, vì thế đêm qua đã quyết định phủi áo theo anh, bỏ mặc cả Vương Đăng Khoa cùng sự đe dọa từ Hoàng Công – hay nói một cách khác, cả tương lai và mạng sống của Chính Luận.

Vậy mà... khoảnh khắc anh thổ lộ những bí mật xưa cũ đã làm đổi thay tất cả.

Dù có trong tưởng tượng phong phú nhất, cô cũng không thể ngờ anh chính là... đã dõi theo cô trong suốt bao năm nay. Tình cảm của anh quá lớn, nó khiến cô choáng ngợp, trong một giây bỗng cảm thấy bản thân thật nghèo nàn...

Thôi thì, cho dù cô không thể đặt anh lên trên bản thân đi nữa, ít nhất cũng đem đến cho anh một tương lai rạng rỡ, yêu anh đến mức có thể.

“Em đã hoàn thành vai trò của mình. Một năm sau, anh nhất định phải giữ đúng lời hứa, tung ra chứng cứ để xóa đi tội giết người của Chính Luận.”

“Xem nào,” Văn Thành nhíu mày, giọng điệu nửa đùa, nửa trách móc. “Anh đã cho em xem ‘thứ đó’, không lẽ đến giờ cũng không tin anh? Anh đã bảo, mình quyết sẽ không hại Chính Luận.”

“Chỉ sợ hận thù và lòng tham của bản thân anh quá lớn, lấn áp đi cả luân lý thông thường.”

“Em có vẻ rất không tin tưởng anh, dù đã biết được sự thật?”

Cô quay sang anh với nụ cười nhạt nhẽo và ánh mắt chứa đầy cảm xúc đan xen phức tạp. “Anh nói xem, sau những việc xảy ra với Võ Gia Hùng, em làm sao có lý do tin rằng trong tương lai anh sẽ không đổi ý và quay lại thanh toán luôn đứa con trai của ông ấy? Anh ghi thù quá nặng, lại tàn nhẫn trong hành sự, không hề xét mặt tình nghĩa, có gì đảm bảo rằng chút nhân tánh còn sót lại trong anh đủ lớn để dung nạp một Võ Gia Chính Luận?”

“VẬY mà em vẫn đồng ý đấy thôi,” Văn Thành cười khẩy, bình thản đón nhận tràng sỉ vả của Nguyễn Ái.

“Là vì để cứu Chính Luận, em đã không còn chọn lựa nào tốt hơn.”

“Nhất định không để em thất vọng, haha... Dù gì chúng ta cũng là đồng minh, cùng vào vai phản diện mà, phải không?”

Ánh mắt biết cười và ví von băng quơ lúc ấy từ Văn Thành, một cách ngẫu nhiên, đã đeo bám Nguyễn Ái suốt những năm tiếp theo.

“Vào vai phản diện” ư?

Cho đến mãi về sau, cô cũng không dám chắc mình có phải chỉ đơn thuần là “vào vai” hay không...

Gạt nhẹ một hoa giấy nhỏ mắc vào tóc cô, anh chậm rãi đứng lên, dịu dàng lên tiếng. “Một năm tiếp theo em sẽ làm gì?”

Mắt không rời chân trời xa xăm, cô đáp mà không thêm suy nghĩ.

“Sống.”

Đúng. Là sống. Sống trong tầm điều khiển của bản thân, đợi chờ ngày anh quay lại.

“Ừ,” Văn Thành gật đầu đầy tinh ý, mắt hướng về điểm vô định cuối chân trời. “Người tính thì... nên hơn trời tính nhỉ?”

Vào lúc ấy, hai kẻ được gọi là đồng minh kia nào có ngờ, rốt cục thì trong cuộc sống này, trời vẫn cứ lớn hơn con người một bậc.

Vì một, đã hóa thành năm năm.

Và sống, còn tệ hại hơn chết.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 44: Năm Năm

Người ta nói: “Trời tính hơn người.”

Nhưng vốn, trời nào biết tính toán sắp đặt? Chỉ là, con người chúng ta không thể chịu được thất bại trong cuộc sống, vì thế quy tội cho ông trời. Mọi kết quả ngày nay, suy cho cùng cũng từ những hành động trong quá khứ của chúng ta mà cấu thành cả.

Vì thế, cái năm năm này, xét cho cùng cũng do hai nhân vật chính của chúng ta mà ra...

* * *

Năm năm.

Nói ít cũng không ít, nhiều cũng chẳng nhiều. Nhưng đủ để thay đổi một con người.

Hay ít ra, bề mặt của con người đó.

Lorenzo Da Costa chính là một trường hợp như vậy.

Nhắc đến vương quốc điện tử Costa, không ai là không biết đến người cháu trai đích tôn của Ngài Rodrigo Da Costa. Là thiên tài. Là huyền thoại sống.

Bất ngờ xuất hiện trong gia tộc Da Costa sau một tai nạn xe cộ thập tử nhất sinh, chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, Lorenzo đã

nhANH chóng chiếm hữu gần hết sự tin tưởng của Chủ tịch Công ty điện tử Costa – vốn bấy lâu là một lão già tính tình cộc cằn khó lòng gần gũi. Bằng hiểu biết và tài năng thao lược của mình, kẻ mang trong người hai dòng máu Á – Âu trong vòng năm năm, không những đã tân trang bộ mặt già cỗi của đế quốc Costa, mà còn khuếch trương tầm phát triển sang các lãnh vực thương mại và công nghệ ô tô, góp phần tạo nên một truyền thuyết chấn động toàn Châu Âu.

(=w= nổ banh nhà lâu...)

Ấy vậy mà, không một ai biết đến quá khứ của vị vương đế tương lai này, đến diện mạo cũng không được công khai rành rộ. Số người gặp qua Lorenzo Da Costa vượt không quá mười đầu ngón tay, phần lớn chỉ biết anh là người cháu thất lạc lâu năm của ngài Chủ tịch, trôi nổi đâu đó bên kia đại dương trùng trùng suốt hai–mười–hai năm đằng đẳng.

Người ta nói, anh vốn là một vị vương tử, được nhận nuôi bởi một marahaja giàu có của vùng Trung Đông.

Có kẻ lại bảo, người cha Á Đông của anh là hậu duệ dòng dõi hoàng triều đời nhà Thanh Trung Quốc lừng lẫy.

Cũng có giả thuyết, anh chính là tội phạm truy nã khắp toàn Châu Á, kẻ đã thẳng tay ám sát chính cha ruột mình – nhân vật cầm đầu tổ chức buôn bán vũ khí lớn nhất châu lục.

(...giờ thì sập lun nhà lá ^o^)

Nhiều tin đồn mập mờ đã được thêu dệt xung quanh con người này, thế nhưng đến cuối ngày chỉ duy nhất một điều là chắc chắn: dù

có là vua hay trộm, một khi Rodrigo Da Costa đã giương cánh ra bảo bọc, không ai trên khắp Châu Âu lại dám cả gan khiêu khích tính xác thực của những lời ông chính miệng đề phát.

Vì vậy mà, Lorenzo đến cuối cùng thì cũng chỉ là Lorenzo mà thôi. Là một Da Costa. Như thế đối với kẻ đứng đầu dòng họ lâu đời của nước Ý này, đã là quá đủ.

Năm hai–mươi–ba, Lorenzo Da Costa tiếp quản Costa từ người ông già yếu của mình, phá vỡ khuôn khổ truyền thống để tiếp nhận sự sát nhập của một số công ty con, chính thức biến Công ty chuyên ngành của gia tộc trở thành một tập đoàn đa lãnh vực – chủ yếu về điện máy, điện tử và công nghiệp ô tô.

Hai tháng sau, vương tử đế quốc Costa bất ngờ kết hôn cùng Simona Morretti, kẻ kế thừa tập đoàn tài chính Banca Monte lớn thứ tư nước Ý.

Hai năm sau, họ ly dị mà không rõ nguyên do.

Sau đó đúng hai tuần, Banca Monte đứng vững bị Costa mua đứt; Simona uống thuốc ngủ tự vẫn; các cổ đông lớn nhỏ, kẻ thì bán tháo bán chạy cổ phần của mình cho Costa, kẻ lại tuyên bố phá sản một cách bí ẩn, một số khác mất tích không rõ nguyên do... Việc này đã được xếp vào sự kiện động trời, khó hiểu nhất từ sáu năm trở lại trong lãnh vực ngân hàng khắp toàn Châu Âu. Một số còn gán cho nó cái tên tiêu biểu: “Hiện tượng Banca Monte” – để ám chỉ sự sụp đổ chóng vánh của cả một đế quốc ngân hàng. Costa được nước tiếp tục chèn ép, lần lượt thu mua các công ty lớn nhỏ khác nhau có liên can đến Banca Monte, nhưng lại không hề bảo dưỡng hay tiếp tục phát triển, mà cắt xé ra từng mảnh nhỏ để bán vào tay các tài phiệt háu đói đã từ lâu nuôi mộng bành trướng thế lực. Việc

này không biết đã đẩy biết bao người đến bờ vực thất nghiệp, ngành kinh tế nước Ý một phen dao động nặng nề.

(cái này là đến nhà thép cũng banh chành ^w^)

Phong cách làm việc tàn nhẫn, dứt khoát, có phần bá đạo, mập mờ; không biết đã đẩy lên biết bao làn sóng tranh cãi từ dư luận trong và ngoài nước. Rodrigo trước đây tuy cay cú khắc nghiệt, song ít ra còn hạn chế bản thân trong sự cho phép của lương tâm. Người cháu được mệnh danh thiên tài này của ông, mặt khác, đến cả chữ “lương tâm” hẳn cũng không còn biết đánh vần thế nào.

Đây, là lời nói đùa mang tính giải trí của giới doanh nhân Châu Âu.

Vậy mà, một năm rưỡi về trước, khi bắt đầu gia nhập vào ngành công nghiệp ô tô nước Pháp, Costa lại đột ngột bỏ ra khoảng tiền khá lớn để mua đứt và tiếp quản – thay vì mổ xẻ bán đi – Pâtisserie, một công ty ẩm thực nhỏ đang trên đà trượt dốc thuộc miền Đông Paris, số lợi nhuận mang đến không chiếm được đến 1/2 tổng thu nhập một chi nhánh nhỏ của Costa tại Genoa. Mãi đến ngày nay cũng không ai hiểu vị vương tử này vì lý do gì mà chạm vào một lãnh vực chẳng liên quan gì đến đế quốc của mình.

Có kẻ bảo anh nhất thời lỡ bước. Thiên tài âu cũng có lúc phạm phải sai lầm.

Song, đó chỉ là cách nghĩ của riêng họ mà thôi.

Ở cái tuổi hai–mươi–bảy, Lorenzo Da Costa đã nghiêm nghiêm đạt đến đỉnh cao sự nghiệp: đưa Costa đi đến vị trí hàng đầu Châu

Âu, bản thân trở thành doanh nhân thành đạt nhất trong thập niên trở lại của lịch sử nước Ý.

Đồng thời là bí ẩn nhất, tàn bạo nhất.

Hệt như cái cách người ta miêu tả một truyền thuyết vậy.

(Hoho... VV “quăng” chỗ này hơi bị... cao ^w^, thầy kệ a~, anh càng cool thì càng tốt chứ sao =w=V)

Song, con người ta càng nổi tiếng thì lại càng thu hút nhiều phiền phức tự tìm đến cửa. Chủ tịch Costa ở thời điểm này cũng quyết định bắt đầu đối mặt với quá khứ gây tò mò của mình. Hoặc vậy, hoặc giới truyền thông sẽ làm việc đó thế anh. Một khi điều đó xảy ra, có khi sẽ đem lại tai họa vô bờ...

Mệt mỏi.

Có những chuyện mà, trên con đường đạt đến danh vọng tột cùng, con người ta dễ dàng quên mất. Như bạn bè, gia đình chẳng hạn.

Nhưng lại có những điều, dù có ở đỉnh điểm thế giới, cũng khó lòng gạt bỏ.

Như, tình yêu chẳng hạn.

Hay hận thù.

Mảnh giấy ố vàng nhàu nát trong bàn tay buông lơi, tách cà phê uống dở lạnh tanh trên mặt bàn bề bộn giấy, không biết đã bao nhiêu lần vị chủ tịch trẻ của đế quốc Costa đã ngủ quên lại trong gian phòng này, trên chiếc ghế này...

Trong giấc mơ này.

Giấc mơ quyện đầy mùi men bánh và sữa ngọt...

...

“Nè, nè, qua đến Macau nhất định phải mua quà cho em đó.”

“Quà?”

Đôi mắt to tròn, sóng sánh sắc nước trong một giây đã híp lại, để lộ một nụ cười thân thuộc đến nhói lòng.

“Đúng, đi chơi xa thì phải có quà cho vợ chứ!”

“Đi chơi?”

“Hừm... xem ra bảo anh mua quà chẳng khác gì trao trứng vào tay ác rồi...” môi đỏ hồng mím mím lại, ra chiều khó xử lắm...

“A! Vậy thì chỉ cần làm đúng ba việc em nêu ra là được.”

Nghĩ nghĩ một lúc, để tránh người nào đó lại phiền phức dây dưa, anh gật đầu đồng ý. Chưa đầy năm giây, sinh vật nhỏ bé kia đã vùng dậy, chạy dọc ngang tìm kiếm thứ gì đó. Đến lúc quay lại thì đã sẵn trên tay một mẫu giấy nhỏ và cây viết bi đỏ chói.

Cúi xuống, cô cặm cùi ghi ghi chép chép, một lát sau gấp mảnh giấy lại thành bốn, gọn gàng đáu vào đó rồi đút nhẹ vào túi anh.

“Ấy!” cô vội vã chồm lên cản lại khi anh toan nhón tay vào túi.
“Đừng xem bây giờ, qua đến đó hãy xem ha.”

Trông thấy nụ cười bẽn lễn và vẻ mặt mong chờ của con người đáng yêu, anh nhếch miệng cười rồi vỗ nhẹ vào tay cô.

“Không phải giận đâu,” cô hăm hờ, má phụng phịu. “Nhớ là anh phải luôn làm những việc đó đấy.”

“Không được ngừng làm đâu!”

“Không được ngừng...”

...

Âm thanh rơi vỡ trên sàn khiến Lorenzo choàng tỉnh, phát hiện ra tay mình đã vô thức hất đổ tách cà phê trên bàn, thứ chất lỏng đen đúa văng ra tung tóe, lan trên cả mảnh giấy vàng ó nằm lẻ loi gần đó.

Nhanh như cắt, anh vợ lấy rồi vội vã dùng tay áo để thấm khô mảnh giấy, mặc cho cà phê ngấm vào nhuộm đen cả chất liệu vải đắt tiền, hành động gấp gáp nóng nảy, không còn chút gì là phong phạm chủ tịch thường ngày...

Động tác có hơi khựng lại khi những dòng chữ đỏ chói dần dần lộ diện trên mặt giấy nhăn nhăn, nếp gấp sờn cũ... chúng tỏ bản thân đã bị lật ra gấp vào nhiều lần...

Ba điều cần thực hiện của Võ Gia Chính Luận:

1. Yêu Nguyễn Ái.
2. Sáng ra nghĩ 3 lần câu 1.
3. Đêm về nghĩ 3 lần câu 2.

P/S: Nhất là, ngày nào cũng phải thực hiện đủ 3 điều, không được ngừngđâu đấy! ^w^

Ngừng ư?

Anh cười. Nụ cười khô khan, khổ não. Thân ngã nhoài ra phía sau, tay gác ngang để chặn lại cảm giác cay nồng nơi khóe mắt.

Giờ đây, chính vì không cách nào ngừng những việc đó.

Nên mới thù cô như vậy. Hận cô dường này.

Năm năm. Một ngàn tám trăm hai mươi lăm ngày. Con số giờ vượt trên bốn mươi ngàn ba trăm.

Vậy mà vẫn chưa đủ để cảm xúc trong anh lạnh đi hay sao?

Hận, quả thật là thứ chất đốt bền bỉ nhất.

Thù, khiến yêu khổ cũng chẳng biết mệt mỏi.

Vì vậy mà, đến giờ phút này, những lúc không vướng bận toan tính mưu mô, sự tồn tại của người đó lại tràn ngập tâm trí. Ngay cả khi gương mặt đã mờ dần trong tiềm thức, mùi hương ngọt ngào vẫn còn in đậm trong tâm, cảm giác da thịt mềm mại áp kề vẫn còn khiến anh nhiều đêm giật mình tỉnh giấc. Đôi lúc ngồi hụp trong gian phòng yên tĩnh, tiếng đùa giỡn xa xăm của một thiếu nữ nào đó dưới con phố ồn ào lại có khả năng làm anh buông rời sự kiểm soát; nỗi nhớ ủa về như kim đâm vào tâm thức, chì chiết và buốt đau...

Tại sao cứ hoài mơ về cô? Ký ức hành hạ anh từng phút từng giây khi tỉnh táo vẫn chưa đủ hay sao? Ông trời thật là ác nghiệt, còn định dày vò anh bằng mọi cách có thể...?

Đã ba lần. Ba lần Lorenzo mạo hiểm dẫn thân về Châu Á, nơi Võ Gia lăm le chực chờ lấy mạng, nơi tầm ảnh hưởng và sự bảo vệ của cái tên Da Costa không tài nào lấn áp nổi tội danh giết người.

Chỉ là để tìm cô.

Nhưng vô vọng. Cô đã biến mất. Bốc hơi. Thế như chưa từng tồn tại.

Không như nước Ý, mạng lưới truyền thông tại Việt Nam rời rạc, đứt quãng đến thảm hại, đất đai hoang vắng lại trùng trùng. Muốn truy lùng một con người cố tình không muốn bị tìm ra còn khó khăn hơn nhặt kim trong bãi cát.

Anh không hiểu. Không tài nào hiểu nổi. Vì có gì cô lại bỏ đi. Vốn đã được Đoàn Văn Minh che chở, cô phải nên nán lại nơi đô thị an hưởng giàu sang mới đúng, vì lẽ gì mà chóng vánh mất tích chỉ một tháng sau lễ cưới? Tập đoàn Đoàn Hoa vốn có tai mắt ở khắp nơi trên đất nước nhỏ bé kia, vậy mà lục tung lãnh thổ còn không thể tìm ra cô. Đứa con gái đó rốt cục đang chơi trò ú tim vờn đuổi gì?

Anh đã từng dợm nghĩ, chuyện năm đó phải chăng là một vở kịch do cô dàn dựng để đuổi anh đi, vì vậy mới từ bỏ Đoàn Văn Minh ngay sau khi anh rời khỏi?

Nhưng ký ức về sự có mặt của Văn Thành hôm đó đã đánh tan mọi nghi ngờ.

Hay nói đúng hơn là... hy vọng.

Anh không thể cho phép mình hy vọng nữa. Hy vọng làm mệt mỏi một con người, niềm tin vào hy vọng có khả năng bóp nghẹt sự

sống của con người đó – một khi nó đã được chứng thực chẳng qua chỉ là một ý nghĩ nông cạn hão huyền nhất thời...

Thù hận, vốn vẫn là dễ chịu hơn.

“Một con người mà tìm mãi vẫn không ra, có khả năng đã không còn tồn tại trên đời này rồi.” An Thi đã từng bình thản tuyên bố bên tai anh như vậy đấy.

Nếu không phải vì mắc nợ cứu mạng của cha con nhà họ Đặng, Lorenzo đã sớm tống khứ An Thi biến khỏi Costa, chỉ vì câu nói vu vơ vô cùng trái tai đó.

Xét lại, cũng có phần không dỡ...

Đặng An Thi của ngày hôm nay đã không còn là cô bé gượng gạo, lụng khụng của năm năm về trước. Như loài bướm đêm lột xác, cô đổi thay, cả tinh thần lẫn thể xác. Con người trở nên mạnh mẽ hơn, xinh đẹp lộng lẫy hơn – và nhất là, độ thẳng thừng giờ đã vượt qua cả thần tượng ngày nào của mình. Đã có nhiều lúc cách ăn nói và dụng tâm tình cảm của cô khiến anh cảm thấy phiền hà, song nếu không có cô ngày ngày bám riết, Lorenzo cảm thấy bứt rứt không yên...

“Đó là vì anh đã yêu em rồi!” An Thi đã mừng rỡ tuyên bố vào một ngày nắng đẹp, sự tự tin cuồn cuộn của cái tuổi hai-mươi-hai nông nổi ánh lên trong đáy mắt len láy.

Anh cười, nụ cười nhạt nhẽo còn hơn sức nắng yếu ớt của mùa hè Rome. Nếu là Võ Chính Luận của sáu năm về trước, có lẽ đã không e dè mà đồng tình với An Thi, nhưng Lorenzo của ngày hôm nay đứng trước cô, ngoài hảo cảm ra thì đến cả sự chiếm hữu cũng

chẳng hề bị vấy động. Anh thích khi được cô đeo bám, quan tâm săn sóc như một người vợ tận tụy. Song tâm hồn lại hoàn toàn bình lặng khi có kẻ theo đuổi, truy cầu cô.

Cảm giác này... hết như thứ anh sở hữu đối với Yến Nhi... trước cái ngày bản thân chính thức trải nghiệm sự cuồng nhiệt trong ánh nhìn gắt gao của một cô bé đuổi theo tình yêu bằng cả linh hồn.

An Thi giống cô, là giống đến không ngờ. Không phải vẻ ngoài, mà là cách nói năng xử sự thuần thẳng, tính tình quyết liệt chua ngoa, khi đã phát hiện ra cảm xúc của mình thì không hề né tránh hay giấu che, dốc hết sức để đạt đến điều mình ước muốn. Hành động của An Thi có khi còn gay gắt hơn cô, ấy vậy mà trái tim chai lì của anh vẫn không sao tìm thấy sự xúc động – dù là nhỏ nhoi – của tên Võ Chính Luận si khờ trước hai chữ “đau tim” ngày nào...

Có lẽ, những con người như Võ Gia Chính Luận, sinh ra vốn chỉ để yêu một lần.

Và thù một kiếp.

Còn nói gì được nữa? Bản thân anh tự hiểu: khư khư giữ lấy An Thi bên cạnh, cho đến cuối cùng, cũng vì không thể buông bỏ được hình bóng người đó. Vốn là... muốn níu giữ một chút gì từ con người thống trị cảm xúc cả đời của mình mà thôi. Nếu không thì, đã sớm kiệt quệ vì yêu thù lẫn lộn...

Anh không tin con người này không còn tồn tại, đúng hơn là từ chối tin vào điều đó.

Nguồn gốc của mọi oán hận, yêu thương nơi anh; thứ đã thao túng cuộc đời, biến chất con người anh đến thảm hại... lẽ nào lại

biến mất dễ dàng như thế?

Ngay cả quyền biến mất, anh nhất định cũng không cho phép.

Cho đến khi, con người đó trả xong món nợ đời này.

Mắt nheo lại nhìn vào đồng hồ đeo tay, Lorenzo trong một giây bỗng trở nên tỉnh táo, vẻ mỗi mệt bị cuốn quét ra khỏi biểu cảm một cách triệt để. Trên gương mặt lúc bấy giờ chỉ tràn ngập sự háo hức khó bề kiểm soát.

Con người ta, khi mục đích bấy lâu theo đuổi đã gần kề, đều có khả năng trở nên như vậy – dù có là hầu bàn nghèo hèn hay chủ tịch một đế quốc công nghiệp hùng mạnh.

Tay ấn xuống nút đỏ của điện thoại trên bàn, Lorenzo ung dung đứng dậy khoác vào áo vest, giọng điệu điềm tĩnh vô cùng, trái hẳn với sự gấp rút trong hành động của chính mình.

“Tổng giám đốc Vonga tại Mỹ đã đến?”

“Thưa Chủ tịch, máy bay vừa đáp cách đây mười phút, tôi đã cho người đón ông ta về tổng công ty rồi.”

“Không cần,” anh nói, đầu khẽ nghiêng để thư giãn gân cốt.

“Không đưa về tổng công ty? Vậy ý ngài là nơi nào?”

Mắt nâu nhạt phút chốc đã chuyển sắc âm u, chất khô hài lộ rõ trong giọng nói ưu nhã:

“Đều là bạn cũ cả, đưa anh ta thẳng đến trường bắn.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 45: Thỏa Thuận

Kéo sát hơn cổ áo măng-tô, Nguyễn Đỗ Văn Thành bước đi như chạy giữa khoảng sân đầy gió. Cái lạnh – dù vừa phải – của mùa xuân vùng đất mệnh danh “Thủ Phủ Toàn Thế Giới”, đối với một kẻ đã quá quen với thời tiết hanh khô tại California, hay oi bức ẩm ướt của Sài Gòn thì quả thật chẳng khác nào cực hình. Bằng chứng là, những con người đi quanh anh ai nấy đều com-lê mỏng manh thanh lịch, Văn Thành cảm thấy có phần mất mặt khi chỉ mỗi mình là áo quần ôm đồm, trong lòng không khỏi rửa thầm con người tính tình dị hợm lại chọn gặp nhau tại địa điểm quái gỡ vô cùng này.

À, ngay cả bản thân hắn cũng chẳng đã trở nên quái gỡ đấy sao?

Giữa cái thời tiết rét mướt xuống gần 10 độ C, thế mà dáng hình lực lưỡng kia chỉ vồn vện được bao bọc bởi áo thun đen mỏng manh, tai nghe cách âm choàng qua đầu, mắt kiếng chống bức xạ kéo xuống ngang tầm mắt. Và trên tay là khẩu súng dài đen bóng.

Âm thanh khô rất trỗi lên vang vọng cả góc trời, bước chân của Văn Thành có hơi khựng lại.

Là shotgun. Tuyệt đối không phải súng tập sự thông thường.

Có ngu ngốc quá không khi đến đây tay không như vậy nhỉ? – Văn Thành bắn khoăn trong lòng, trong phút chốc đã trở nên thất kinh khi kẻ cầm súng chậm rãi quay về hướng mình, động tác vẫn là nhắm bắn.

Nửa phút trôi qua trong sự căng thẳng cực kỳ quỷ dị. Đến cuối cùng kẻ kia hạ súng, chân sải những bước dài về phía anh, khóe miệng nở một nụ cười hòa hảo.

Đẹp đến khiến người ta bất ngờ!

Nếu không phải đã được báo trước, Văn Thành thề rằng con người đang bắt tay anh với nụ cười rạng ngời còn hơn mặt trời xứ Việt kia, chắc chắn là một kẻ xa lạ mà cả đời này anh chưa từng gặp mặt.

Về ngoài không đổi khác bao nhiêu, có chăng thì già giặn hơn, phong trần hơn, vạm vỡ hơn... nhưng anh vẫn cứ khư khư với lòng rằng, đứng trước mặt mình là một người hoàn toàn khác.

Cũng phải thôi, cậu ta nào có phải Võ Gia Chính Luận của ngày nào.

Kẻ này tên Lorenzo, mang họ Da Costa. Ông vua của đế quốc điện máy Costa lấy lòng oanh liệt.

Quá bất ngờ vì thái độ niềm nở và cách hành xử rất ư thiện chí từ đối phương, Văn Thành chỉ biết sửng ra tại chỗ, quên cả rút tay về sau cử chỉ giao tiếp.

Lorenzo nụ cười không tắt, tay đưa khẩu shotgun lên ước lượng vài giây rồi bình thản ném cho Văn Thành. “SPAS–15, loại hàng ‘bản hiệu’ bấy lâu của Võ Gia, nếu tôi không làm thì đang rất được ưa chuộng tại Trung Đông,” đoạn quay xuống sửa lại găng tay và tháo kính ra.

Văn Thành cười trừ, ánh mắt đề phòng xoáy vào biểu hiện thoải mái của kẻ đối diện. Rốt cục chuyện này là sao? Gã đàn ông này

thực sự là “tảng băng sống” của Việt Duệ ngày xưa? Năm năm thôi có thể khiến con người ta thay đổi đường này? Trước mặt kẻ nhẩn tâm phản bội mình hôm xưa lại có thể cười nói giả lả?

“Xem ra cậu làm rồi. Chính—“ bản thân, anh nhanh chóng sửa lời “—Lorenzo, tôi không rành súng, lại càng không hề biết Võ Gia mua bán thứ này.”

“Thôi nào, Giám đốc Nguyễn,” Lorenzo bắt ngờ vỗ vai anh đôm đốp, miệng cười hào sảng. “Tôi không hề có ý bầy dụ anh điều gì. Không cần phải giữ kẽ với tôi như vậy. Anh có rành súng ống hay không, Võ Gia buôn bán thứ gì thì trong lòng chúng ta đều hiểu rõ.”

Văn Thành không tin Lorenzo đã bỏ qua chuyện cũ, nhưng cũng không nghĩ cậu ta có thể làm gì được mình lúc này. Dù gì, trong tay anh cũng đang nắm giữ lá thẻ thông hành duy nhất có thể mở đường cho cậu trở về Châu Á. Nếu không tự tin về khoảng này, anh cũng đâu dại khờ đến nỗi một thân một mình bí mật chui vào hang ổ kẻ địch?

Lấy lại vẻ hài hước thường ngày, anh nhìn xuống khẩu shotgun trong tay vài giây, đoạn giương lên ngang tầm mắt và bắn liền ba phát xuyên qua hình nhân cách đó khá xa.

“Rất khá, SPAS-15 vẫn sản xuất ở Ý là tốt nhất.” Văn Thành mỉm cười tinh ý, đoạn quay sang trao khẩu súng lại cho một trong những tên hầu cận gần đó. “Nhưng tôi tin cuộc hẹn hôm nay không phải về vấn đề này. Cậu thừa biết tôi không hề nhúng tay vào các cuộc làm ăn chính thức của bang hội.”

“Nhưng anh có chuẩn bị rất tốt, tin rằng hứng thú cũng không nhỏ?”

Nhưón một bên mày, Văn Thành nhìn chăm chăm vào vẻ hứng thú thuần túy trên mặt Lorenzo, mắt hơi nheo lại đầy nghi vấn. “Chúng ta không phải xa lạ, không cần câu nệ nói vòng nói quanh.”

“Nào, nào,” trước sự ngạc nhiên thẳm kín của anh, Lorenzo không những bật cười sảng khoái, mà còn choàng tay sang bá lấy vai anh như những người bạn thân lâu ngày gặp lại. Văn Thành là kẻ ứng biến nhanh lẹ, khả năng thích nghi không kém loài tắc kè bông là bao, vì thế nhanh chóng hòa nhập vào tình huống. Họ sóng vai rảo bước chậm chậm về phía một tòa nhà nhỏ, không khí nhẹ nhàng không hề mang chút thù địch.

“Năm năm rồi, anh phấn đấu năm năm trong cái Võ Gia đó, đến rất cục chỉ là một tổng giám đốc bề mặt một công ty mang tính chất ngụy trang. Tôi tin đấu chí của anh không nhỏ như vậy.”

Quay sang Văn Thành, giọng Lorenzo trầm lại đôi chút, chứa chan nốt dẫn dụ của những doanh nhân mặt trắng. “Như thế này, anh làm cho tôi một việc. Đế quốc của tôi sẽ chia cho anh một nửa.”

Bước chân Văn Thành khựng lại.

“Một nửa?” mắt anh choàng mở.

“Đúng, một nửa.” Lorenzo bình thản xác định.

“Cậu làm tôi sợ đấy, Lorenzo. Việc tương ứng với món thù lao đó sợ rằng khả năng tôi không thể thực hiện.”

“Đừng khiêm tốn, người anh em,” Lorenzo lại cười, mắt phát lên sự tán thưởng không thềm che giấu. “Mười lăm tuổi đã được đào tạo trong bộ máy Võ Gia, còn có gì anh không làm nổi?”

Dừng lại một lúc, Văn Thành ôn nhu đáp trả, ánh mắt tịch mịch không rõ cảm xúc. “Xem ra, cậu đã ‘làm bài tập’ rất kỹ trước khi tiếp cận tôi.”

Cửa phòng nghỉ mở ra, Lorenzo thong thả đến cạnh ghế, vợ lấy chiếc áo khoác lên một cách qua loa, cử chỉ không có vẻ gì bị ảnh hưởng bởi giọng điệu gượng gạo của kẻ đồng hành.

“Dĩ nhiên, vì vậy, giúp tôi thì anh cũng giúp lấy bản thân.”

“Ý cậu là gì?”

“Anh không để ý một việc ư?” tiến đến trước mặt Văn Thành, Lorenzo cười nhẹ, mắt xoáy thẳng vào đối phương. “Càng già, anh càng giống một người.”

Quai hàm Văn Thành cứng lại.

“Anh là cháu của hắn,” Lorenzo bình hòa kết luận.

Vẻ mặt Văn Thành cực kỳ khó coi, song lại không hề phản bác. Có ích sao? Với tầm ảnh hưởng của mình, Lorenzo Da Costa rõ ràng có đủ khả năng để bới móc quá khứ của anh một cách triệt để. Tuy nhiên, duy nhất có một việc, dù có đào sâu đến cỡ nào, cậu ta cũng không thể chạm đến...

Và bây giờ tuyệt nhiên chưa phải lúc để nói ra. Văn Thành có dự cảm rất xấu về con người “mới” này... Đây dường như không còn đơn thuần là sự thay đổi nữa. Võ Gia Chính Luận đã biến chất.

Chậm rãi mở nắp bình nước, Lorenzo ra dấu cho một lão già đứng gần đó lên tiếng, mắt vẹn nguyên vẻ thư thái, không hề rời đối phương khi ngửa cổ giải khát.

“Nguyễn Đỗ Văn Thành, tên thật là Hoàng Chấn Lưu, tuổi thật là hai–mười–chín, con trai của Hoàng Ngọc Kim, cháu ruột của Hoàng Công. Sinh ra bởi một người mẹ làm nghề bán dâm vốn sinh sống tại khu ổ chuột của Nam Sài Gòn. Năm lên mười lăm từ trường về thì phát hiện nhà cửa trống trải, sau đó được một phụ nữ ngoại lai tên Gianna cho biết: Hoàng Ngọc Kim cùng một đứa trẻ giác hơi đồng tuổi với cậu vô tình có mặt trong nhà đều bị giết hại, thằng bé đó rõ ràng đã thế mạng cho Hoàng Chấn Lưu. Trong hai năm tiếp theo để tránh cảnh truy sát tận cùng, Hoàng Chấn Lưu đã được thay tên đổi họ và cài vào một quá khứ hoàn toàn mới mẻ. Chẳng bao lâu sau đã được chính Gianna đề cử vào tổ chức, ngẫu nhiên sao lại rơi vào đúng bộ phận của người chú ruột.”

Đoạn thông tin vừa dứt, Lorenzo đã cười nhẹ, giọng nói – ngạc nhiên thay – chứa đầy sự bàng quang khi nhắc đến mẹ ruột của mình, chẳng khác nào đang đề cập đến một nhân vật ngẫu hứng trong bộ phim rẻ tiền nào đó.

“Gianna Da Costa quả thật gan góc hơn tôi tưởng, làm việc cũng không hề sơ hở, nếu không phải cận vệ của bà ta năm xưa vốn là người của ông ngoại tôi phải theo bên người bảo vệ bà, tôi chưa chắc đã nắm rõ bí mật lớn lao này.”

“...”

“Nghe ông ta kể lại, Gianna đã cho biết, kẻ thuê người ra tay đêm đó không ai khác chính là Hoàng Công. Tất cả chỉ vì muốn ém nhẹm xuất thân hèn kém của mình, tiện bề hội nhập vào guồng máy Võ Gia quyền quý.”

Nắm tay Văn Thành siết chặt, mặc dù gương mặt vẫn tràn đầy ý cười.

Che đây xuất thân hèn kém? Phải chi nó đơn giản như thế, Hoàng Chấn Lưu đã không căm thù Hoàng Công đến vậy, hờn ghét Võ Gia đến thế.

“Vậy việc cậu muốn tôi làm là...?” tuy đã đoán ra, nhưng Văn Thành vẫn muốn xác thực từ chính miệng Lorenzo.

“Giết Hoàng Công.”

“Được. Nhưng tôi không lấy nửa đế quốc của anh,” Văn Thành nhếch miệng, ánh mắt toát vẻ cương quyết. “Đồng thời sẽ trao trả cho anh sự trong sạch trong vụ việc tai tiếng 5 năm về trước.”

Rồi, anh cười thật tươi.

“Cái giá là Võ Gia.”

“Võ Gia? Tôi và Võ Gia vốn đã không quan hệ. Làm cách nào chi trả cho anh?”

“Hoàng Công mất đi, Hoàng Thạc Dã và đám trưởng lão kia nhất định sẽ đến rước anh về. Tôi muốn anh chấp nhận, sau đó chuyển nhượng lại cho tôi.”

“Như thế có lỗ lỗ quá không?” Lorenzo nhướn mày. “Ai ai cũng biết một nửa Võ Gia bây giờ chẳng khác nào đã thuộc về Hoàng Thạc Dã và Hoàng Thạc Hy. Cho dù tôi có muốn nhượng lại cho anh, Hoàng Thạc Dã vì chuyện anh phản bội năm xưa, nhất định sẽ không trao ra nửa phần còn lại.”

“Không sao.”

Đúng vậy. Không sao. Chỉ cần việc này khiến Võ Gia Chính Luận mãi mãi rửa tay khỏi Võ Gia, không đường nào quay về – dù là ngẫu nhiên hay cố ý; thì xem như lời hứa năm xưa Văn Thành đã trọn vẹn.

“Anh có chắc?” khước môi Lorenzo cong lên đầy khiêu khích. “Nắm trong tay một nửa đế quốc Costa hào nhoáng không phải oanh liệt hơn một nửa Võ Gia âm u, nguy hiểm trùng trùng sao?”

Văn Thành gật đầu quả quyết. “Tôi thà đối mặt với những nguy hiểm trông thấy được, còn hơn những gúc thắt âm ngầm mục rữa nơi thương trường.”

Và, mục rữa đến nỗi khiến một con người biến chất đến không ngờ – Văn Thành thêm vào trong tâm trí khi quét mắt qua nụ cười sẵn sàng của kẻ đối diện. Con người này quả thật không còn là Chính Luận ngày nào nữa.

Lorenzo nhún vai, phong thái dễ dãi như đang bàn chuyện dùng bữa. “Tùy anh thôi.”

“Như vậy, chúng ta có một cuộc thỏa thuận?”

Chủ tịch Costa gật đầu khẳng định, tay vươn ra bắt lấy tay đối phương một cách thân thiện, môi nở rộ một nụ cười hài lòng.

“Chúng ta có một cuộc thỏa thuận.”

“Và đừng xem thường lá thẻ thông hành về Châu Á của tôi.”

“Tôi biết. Nó có thể giúp Costa hội nhập vào Châu Á dễ dàng hơn, không phải sao?”

“Không, tôi không nói đến điều đó.”

Lorenzo hơi nhú mào...

“Anh không biết sao?” ánh mắt Văn Thành lóe lên tia gian xảo, bàn tay càng nắm chặt khi thốt ra những từ tiếp theo.

“Người của tôi đã tìm ra Nguyễn Ái.”

Mọi việc diễn ra chỉ trong tíc tắc. Lực siết trên tay Văn Thành đột nhiên buông lỏng. Biểu cảm trên gương mặt điển trai trong ba giây chuyển biến theo nhiều chiều hướng khác nhau, về ôn hòa thư thái của giới doanh nhân hay lăm điều giả dối hoàn toàn trôi rữa.

Đầu tiên là sững ra.

Rồi đau. Rồi khắc khoải.

Đến cuối cùng là sự vô cảm đến rợn người, song lại khiến Văn Thành – lần đầu tiên từ lúc gặp lại – cảm thấy có chút an dạ. Ít nhất thì, sự biến chất này vẫn chưa đến hồi thoái hóa.

Cho dù là sau đó, vị vương đế công nghiệp Costa kia đã thu hồi vé đĩnh đạc khoan thai.

Cho dù là sau đó, nụ cười xuề xòa và phong thái dễ dãi lại xuất hiện.

Cho dù là người nào đó, đã quá quen với cách sử xự giả tạo chốn thương trường.

Cũng không tránh khỏi lúc đêm về, lại bị hỗn hợp của nỗi niềm bất nhẫn, oán hận và nhớ nhung vô vàn dày vò đến không tài nào chợp mắt.

Đêm đó, là một trong những số lần hiếm hoi Chủ tịch Costa đùng đến rượu.

Không biết... là đêm thứ bao nhiêu không ngủ rồi, ảo ảnh ạ.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 46: Gặp Lại

Ba tuần sau. Khi lượn lơ trên đỉnh Pongkan tuyết phủ của buổi sớm rét căm vùng Kachin, Lorenzo Da Costa tuyệt nhiên không nghĩ đến sẽ đi gặp con người đó.

Thế mà tâm thù vừa giải, đã không thể kiềm chế nổi con tim.

Vì thế nên, cái vỏ bọc đan kết suốt năm năm, trong vòng tám tiếng đã suýt nữa rách bươm đến thảm hại...

* * *

Nhà hàng Le Bon Ton. Sài Gòn.

(Để tránh việc bạn té nhào vì cái tên nhà hàng, VV xin nói lun Le Bon Ton là tiếng Pháp, chỉ xã hội thượng lưu thế kỷ 17,18. Đây là nhà hàng cấp cao siêu việt do VV... hoang tưởng ra, VN hok có a =w=)

Trình Đức Ân nhú mày, bức bối nhìn về phía bóng lưng đứa con gái đang ngậy người trước cái tivi 20" cũ kỹ trong phòng nghỉ. Đây đã là lần thứ n cô ả trốn việc vào đây thoải mái! Mới vào làm gần hai tháng mà đã như thế! Không biết ông ngoại nghĩ gì lại đi thuê một ả đàn bà về đây, suốt ngày làm tri trệ nhà bếp của anh như vậy!

Không phải Trình Đức Ân đổ ky vì bị sẽ chia quyền hành. Anh vốn là người thừa kế duy nhất của Le Bon Ton, làm sao có chuyện

ghen ghét với nhân viên tương lai của mình, bản thân trước giờ lại là một con người nhìn việc không nhìn người, dĩ nhiên sẵn sàng thừa nhận tài năng của nữ pâtissierie* hiếm có này – thật sự có phần vượt trội hơn lũ bạn Pháp quốc ngày nào bù khú cùng anh trong học viện ẩm thực.

(*pâtissierie: đầu bếp phụ trách món ngọt trong nhà hàng Pháp)

Chỉ là... cả đời này, một người con gái như vậy, là lần đầu tiên Trình Đức Ân “bị” gặp.

Tuổi lớn hơn anh đến hai, vậy mà bề ngoài còn thua đứa em gái nhí nhố ở nhà. Trông thì cứ nghĩ hiền lành ngây thơ, ai ngờ khi chạm vào mới biết rắn độc. Vừa vào nhà bếp đã đuổi ngay hai bếp phụ, nồi niêu xoong chảo cũng yêu cầu đổi mới, cách bày trí góc đồ ngọt cũng đòi tân trang; nhưng tất cả đều không vì lý do nghề nghiệp!

Đuổi hai bếp phụ là vì, họ không vừa mắt cô nàng! Người thì đầu nhiều gàu quá, đuổi. Kẻ thì móng tay dài quá, đuổi. Chảo nồi màu sắc quá buồn, đổi. Cách bày trí tẻ nhạt không chút nữ tính, đổi.

Đây rốt cục là thứ lý do nhăng cuội gì?! (>x<)

(Phong cách hồ ly đấy ạ =w=)

Khi Đức Ân hùng hổ xông vào phòng làm việc của giám đốc để đòi lại công đạo cho đám đàn em, thì gặp ngay đứa con gái lập dị đang nhàn nhã ăn bánh uống trà cùng ông ngoại mình, miệng cười cười nói nói, thái độ ngọt ngào hoàn toàn khác hẳn vẻ lạnh lùng ngạo mạn trong nhà bếp thường ngày.

Dĩ nhiên là... chuyện đó cũng bị ả ta đánh phủ đầu. Ông ngoại không cần biết lý do là gì, ra sao; vì nữ pâtissierie đã được ông giao phó, cô có quyền xử lý mọi chuyện theo ý mình – chừng nào mà việc và người còn nằm trong tầm quản hạch được cho phép.

Đến cả Trình Đức Ân, bản thân đường đường là Chef de Cuisine**, bên dưới điều hành hơn mười tám đầu bếp bộ môn, cũng không có quyền xen vào.

(Chef de Cuisine**: Đầu bếp trưởng của nhà hàng Pháp)

Rốt cục là... cô ả này đã cho ông của anh uống thuốc si khờ người già? Nếu không tại sao ông lại ra mặt thiên vị như vậy?

“Vương Nguyễn Ái!”

Trình Đức Ân thét lớn. Hừ, cả cái tên cũng kêu hơn người khác. Gọi ngắn gọn thì cô ả nhất quyết không cho, bắt ép mọi người phải kêu luôn cả họ, lúc được hỏi tại sao thì bảo rằng chỉ những người yêu thương mới cho phép gọi thân mật như thế. Gì? Đây là thời đại nào rồi mà còn như vậy?

Thế mà, trong vòng một tháng trở lại, đã có đến hai gã đàn ông sang trọng tìm đến đây và gọi đích danh “thân mật” của cô ả. Dựa vào cách ăn mặc giản dị và tính tình khó khăn, Đức Ân cứ ngỡ cô được liệt vào dạng đoan chính, kén chọn gắt gao. Nhưng xem ra cũng thuộc loại bừa bãi như những ả mỹ nhân thời thượng, chỉ thiếu đi phần diêm dúa ngấn trên hờ dưới, phấn son ê hề. Người đẹp thì anh gặp nhiều rồi, nhưng khó hiểu nhất vẫn là cô nàng sáng nắng chiều mưa này, lúc thì đanh đá chua ngoa, lúc lại trầm lặng lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Vương–Nguyễn–Ái!” không thấy cô phản ứng, Trình Đức Ân nhấn mạnh từng chữ, mặt mày ngày càng khó coi.

Lúc này còn có trò giả điếc nữa? Chỉ lớn hơn hai tuổi mà đã không coi đầu bếp trưởng ra gì? Dầu thế nào anh cũng là cấp trên của cô, đâu thể nào cứ đối xử với anh thiếu tôn trọng như thế?

Thở mạnh ra, Đức Ân hậm hực bước về trước, đứng ngay sau lưng đặt tay lên vai cô. Không hề có phản ứng. Nhíu mày, anh đảo mắt về màn hình trước mặt, cố tìm hiểu xem bất cứ điều gì có thể khiến nữ ma đầu của Le Bon Ton chìm đắm đến thế. Nếu là thường ngày có kẻ chạm vào người mình, cô ả có lẽ đã hét toáng lên và sỉ vả liên hồi.

Tivi đang chiếu bản tin quốc tế sáng nay, linh tinh gì đó về một gã thương nhân người Việt mất tích vào đêm qua, phải ngáy ra theo dõi một lúc Đức Ân mới hiểu được con người này là Chủ tịch một tập đoàn lớn gốc Hoa của toàn Đông Nam Á, xui xẻo làm sao lại bị trời hại gặp phải tai nạn trên không, cả trực thăng riêng cũng nổ tung giữa bầu trời Myanmar, đến xác cũng không còn nguyên vẹn...

Tóm lại, cũng là chuyện thường ngày ở huyện, thế giới rộng như vậy, mỗi ngày chết đi vài ba người giàu sang chẳng có gì là lạ. (=w=)

Vậy mà xem ra, đối với Vương Nguyễn Ái, lại là trời đất xoay chuyển.

Gương mặt cô chứa đầy sự bàng hoàng, có chút thất kinh, thế như cái người gặp nạn kia bản thân từng quen biết. Không thể, có lẽ cô nàng gia nhập thương trường, e sợ biến động này sẽ khiến giá cổ phiếu hạ thấp?

“Nè, cô làm sao thế?” Đức Ân hỏi to, tay lúc này đã lay mạnh Nguyễn Ái. “Đừng cứ sững ra như thế, có sập trời thì cũng vào lo xong mẻ Mousse au Chocolat cho ngài lãnh sự Đức trước. Nếu không tất cả chúng ta đều gặp nạn.”

“Được.”

Gương mặt vô thần, Nguyễn Ái lặng lẽ đứng dậy đi về phía cửa ra vào, mắt không một lần chạm đến vị bếp trưởng khó tính. Thấy nữ ma đầu hôm nay lại trở ôn nhu bất ngờ, Trình Đức Ân không khỏi thắc mắc nguyên do. Vợ Vương Nguyễn Ái là một cô gái sôi nổi, lúc không quát tháo bắt bẻ người ta thì cực kỳ vui tính, song có đôi lúc lại trở trầm cảm bất chợt – như bây giờ vậy. Người ta nói chỉ những kẻ làm nghệ thuật mới mang tâm thái thất thường, xem ra cô nàng họ Vương này nếu không ôm đồm khả năng hội họa thì phải là một nhân vật vô cùng phức tạp. Trình Đức Ân tuy không ưa gì con người này, song không hiểu vì sao lại hay chú ý người ta quá kỹ, thậm chí nghiệm ra những lúc “trở cơn trầm lắng” của cô.

Khi tình huống đến hồi gay gắt, bản thân cô nàng gần như phát hỏa... tự nhiên sẽ trở nên điềm tĩnh bất chợt, dần dần lãnh đạm ôn nhu, thậm chí thu mình vào cái vỏ vô cảm.

Hết một phản xạ được luyện tập lâu ngày.

Như hiện giờ vậy.

Sao cứ có cảm giác... cô đang cố dồn nén điều gì đó từ trong chính bản thân mình?

Vị bếp trưởng họ Trình nào có biết, cảm giác của anh đã gần đúng.

Nguyễn Ái chính là... tự đàn áp sự điên loạn mà bản thân cho rằng đang lớn dần trong trí não.

Sau sự kiện ngày đó, cô không còn dám cho phép cảm xúc thống trị cả con người mình nữa...

Làm những việc yêu thích, mở rộng giao tiếp bạn bè, hội nhập vào môi trường lành mạnh... chính là mục tiêu cô đang hướng đến. Kể cũng buồn cười, khi lý trí mạnh mẽ và sự cuồng loạn cùng tồn tại trong một con người, sự tranh đấu có đôi khi khiến người kiệt sức.

Hoàn thành tác phẩm của mình bằng nhúm bột ca cao rải đều, vài vòng cung bằng đường kéo và ba lá bạc hà mỏng mỏng; cô đưa vôi đĩa Mousse au Chocolate cho người phục vụ rồi đứng nhìn theo bóng lưng hần khuát sau cánh cửa nâu sẫm, đầu óc bình yên lại rất nhiều. Bác sĩ Đan đã đúng, quay về đây là một quyết định sáng suốt. Không có gì an thần bằng việc làm tốt chuyện mình thích làm.

Dặn dò người phụ bếp vài điều, cô lau tay rồi quay người lẫn ra cửa bên hông. Lúc bấy giờ đã hơn mười giờ, nếu không phải vì bữa ăn đặc biệt của ngài lãnh sự, cô đã sớm về nhà nghỉ ngơi, nào có phải đứng giữa cảnh đường vắng vẻ mà hứng gió đêm...?

Băng qua con đường trống trải, cô ném mình ngồi xuống chiếc ghế đá trắng ngà cũ kỹ, mắt đảo quanh công viên xanh rì dưới ánh đèn vàng vọt, sự rối ren một giờ trước đây đột nhiên trở mình thức giấc.

Về đến Sài Gòn, cô đã sớm biết sẽ kéo đến nhiều cuộc gặp gỡ không mong muốn. Cũng trên chiếc ghế này, hai tháng trước, cô đã chuyện trò cùng Đoàn Văn Minh; nửa tháng tiếp theo, lại phải tiếp chuyện Nguyễn Đỗ Văn Thành.

Cứ ngỡ lần này, kẻ đối mặt phải là Hoàng Công.

Ngờ đâu...

Hắn chết?

Cội nguồn của mọi mất mát đau khổ xảy đến cho cô năm năm nay. Chết?

Trực thăng bị rỉ dầu, kích nổ giữa bầu trời Miến Điện? Chết?

Bàn tay cô bấu chặt trên tạp dề – Nếu trời đã định có một ngày phải chết một cách ngẫu nhiên như thế, vì sao còn phải đợi đến năm năm? Lẽ ra nên đem hắn đi từ sớm! Thế thì sẽ không mang lại nhiều khổ đau dường này cho quả tim tội nghiệp của cô! Tự nhiên cảm thấy uất phần mà không hiểu nguyên do...

Nguyễn Ái biết mình vô lý. Việc đến giờ phút này, xét phần lớn là do bản chất vấn đề đã sớm có dấu hiệu thối nát, nào phải một tay Hoàng Công gây ra...? Song có một cá nhân bằng xương bằng thịt để cảm hận, nguyên rủa, dù gì vẫn tốt hơn một mục tiêu mờ ảo không thực như Ông Trời. Mãi đến giờ, cô cũng không cách nào cảm thấy cam chịu, bản thân phải khuất phục số mệnh hẩm hiu của chính mình. Hạnh phúc truy cầu bấy lâu đã ngay trước mắt, thế mà phải cắn răng để nó vụt qua, không khỏi lưu lại trong tâm nhiều nỗi tiếc khôn nguôi.

Cô mất. Mất tất cả.

Cả mẹ. Cả Nguyễn Tiến. Cả Vương Đăng Khoa, Bác sĩ Đan, vú nuôi...

Và anh.

Nhất là anh.

Tay bắt giắc di chuyển xuống phần bụng phẳng lì, đồng tử cô co lại sự dần vật chì chiết. Cô có nên cảm ơn ông trời vì đã đem tầm nguy hiểm của bản thân đập ngay vào mặt mình như một lời cảnh cáo? Hay nên oán hận Hấn thì đã cướp đi mối gắn kết duy nhất còn sót lại giữa cô và anh?

Nếu ngày đó không vì mất đi đứa bé, có lẽ giờ đây đã hạnh phúc đoàn tụ cùng chồng...?

Hà – cười nhạt, Nguyễn Ái cắn chặt răng – giống mặt với ai đây? Hạnh phúc? Có hạnh phúc nổi không khi bị chính người mình yêu ghê tởm?

Tận thân trải nghiệm nỗi đau mất con vì một giây không tỉnh táo, tận mắt chứng kiến sự điên rồ của người cha tội nghiệp làm chai sòn tình cảm trong người đàn bà thềm yêu mình rờn rã gần nửa cuộc đời – ngay cả ruột thịt như cô đôi lúc cũng còn buồn bã chán ghét... Nguyễn Ái có đủ lý do để e sợ. Sợ đến một ngày anh sẽ nhìn cô bằng đôi mắt rẻ khinh, sợ bệnh tật bản thân sẽ ngày càng nghiêm trọng, sợ tình yêu mãnh liệt của anh sẽ chết dần theo năm tháng bởi sự điên cuồng ngày càng lớn lên trong cô...

Cho dù lúc đó, cô có lẽ cũng chẳng còn minh mẫn để cảm nhận nữa đâu...

Song cũng không hề muốn điều đó xảy ra.

Vì vậy mà... thà rằng để anh hận cô cả đời, thù cô cả kiếp.

Nhưng chí ít sẽ nhớ hoài khôn nguôi.

“Em rất cực... không những vẫn ích kỷ như xưa, mà còn tàn nhẫn nữa, phản diện ạ...”

Ngày đó, Văn Thành đã nhẹ nhàng phán xét với một tâm trạng vô cùng rầu rĩ.

Khoảnh khắc lúc bấy giờ cô chỉ cười. Có thể phản bác sao? Cô vốn là y hết những gì anh ta chê trách. Ích kỷ đến nỗi vì muốn giữ vững địa vị trong tâm một người mà rời ra người đó, tàn nhẫn gieo rắc khổ đau trong suốt bao năm trời cho kẻ mình yêu thương cũng bởi bốn chữ “tình, yêu, vẹn, toàn.”

Cô đích thật là một kẻ phản diện. Một nhân vật phản diện đáng nguyên rủa nhất trong câu chuyện của anh.

Nguyễn Ái biết... với bản tính cương liệt của mình, Võ Gia Chính Luận cho dù có kết hôn bao lần, con cái bao lứa, sự nghiệp có bao cái đỉnh thành công; sự tồn tại của cô cũng mãi không tài nào xóa bỏ. Thậm chí khi anh không còn yêu cô nữa, thù hận vẫn sẽ giữ mãi hình bóng một Nguyễn Ái trong lòng...

Âu cũng là quá đủ.

Suốt đời này, những con người bên cạnh cô nào có ai dám trao ra tất cả? Với Nguyễn Tiến và Vương Đăng Khoa, Maiko là nhất. Với đám bạn trai theo đuổi mình trước đây, sắc đẹp – hoặc gia tài – của cô luôn chiếm thế thượng phong. Ngay cả với một Đoàn Văn Minh si tình, đứng nhất vẫn là sự nghiệp.

Vương Nguyễn Ái chỉ là... muốn trở thành cái nhất của một ai đó.

Song xem ra, chỉ mỗi bản thân đáp ứng được điều đó.

Uể oải kéo nhẹ khăn choàng cổ xuống vò vò trong tay, cô thăm cườì một cách chua cay. Thật ra, cô cũng là nhất trong lòng anh đấy chứ.

Là hận nhất.

Gió đêm ùa qua xốc bay đám lá xơ xác trên mặt đường ẩm ướt. Không khí mang nặng mùi cỏ lá quyện hơi nước, báo hiệu của những cơn bão mùa xuân hiem hoi. Mái tóc dài xoắn tung trong màn đêm xào xạc, tay vội đưa lên không giữ kịp chiếc mũ trắng đội hờ hững lệch lạc, đến cuối cùng lại phải tắt tả đuổi theo nó, dọc đường vò vạt thế nào mà trạc cả chân, xiêu vẹo khắp khiêng đến thảm hại...

Những lúc chật vật như thế này, chợt mong nhìn thấy anh ghé góm.

Đã nhiều lần sự nhớ nhung lẫn hòa vào khao khát được che chở, cô ước gì mình có thể phát sinh ảo tưởng như anh. Dù chỉ là một lúc...

Như bây giờ đây, có thể ngược lên và nhìn thấy bóng người quen thuộc đứng đối diện mình. Ánh đèn mờ lung rọi tỏa trên những đường nét đẹp để đến nỗi lòng; ừ thì có cao to hơn chút, phong trần hơn chút, nam tính hơn chút... Nói chung, có là ảo ảnh đi nữa, cũng đã năm năm rồi, phải cho người ta trưởng thành lên chút chứ...

Ảo ảnh đó, rồi sẽ cúi xuống nhặt lấy chiếc mũ giờ đã vấy bẩn nằm vạt vương trên mũi giày, lúc ngẩng lên nụ cườì lại có khả năng thanh tẩy, tâm hồn cô trong phút chốc bỗng sạch sẽ mọi ý niệm tiêu cực...

Ảo ảnh đó, rồi sẽ khoan thai bước đến trước mặt cô, bàn tay thô ráp áp vào làn da nhạy cảm trên má. Sự tương phản da thịt khiến cô ngừng cả việc thở...

Ảo ảnh đó, rồi sẽ nhìn thẳng vào mắt cô, chứa chan niềm nhớ thương đã dưng và tình yêu cháy bỏng, khiến cô mặt đất cũng không còn cảm giác ra...

Ảo ảnh đó, vốn là đang làm y như thế.

Giữa ban đêm tịch mịch, ánh tỏa sáng còn hơn ánh mặt trời.

(Người chắc làm = vàng kim =w=)

Lòng cô quặn lại, cảm xúc dâng trào khiến mũi cay nồng, nước mắt nơi khóe mắt chực chờ vỡ lã...

Không. Cô sai rồi. Đáng ra không nên ảo tưởng như vậy. Tội gì lại càng khiến bản thân kích động hơn chứ...?! Như thế này... chẳng phải sẽ làm bệnh tình tệ hại hơn sao?

Nhắm mắt, cô cố xua đuổi thứ ảo tưởng huyền hoặc do khát vọng cấu thành. Đột ngột, chợt nhiên cảm thấy chưng hửng, chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì thân thể đã bị nhấc bổng, mở mắt ra vẫn là gương mặt thân thương đó. Ảo ảnh bé cô băng qua đường, mở cửa sau nhà bếp bước vào hành lang vắng lặng, sau đó nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc ghế gỗ sắt kê gần đó. Đoạn, một cách dịu dàng đến không ngờ, quỳ xuống trước mặt cô xoa nhẹ cổ chân trắng nõn, cử chỉ tận tụy yêu chiều hết đêm tân hôn ngày nào của họ...

Chúa à, nếu đây chính là thứ ma bệnh con trốn tránh bấy lâu, Vương Nguyễn Ái này đích thực là một kẻ ngu si! Phát sinh ảo giác? Hoang tưởng? Rối loạn hành vi?

Những điều này nào có sánh bằng hình bóng trước mặt...?

Vươn ra đôi tay mỏng manh giờ đây có phần giá lạnh, cô áp nhẹ vào mặt anh từ từ kéo ngẩng lên, trong thâm tâm vốn đã buông bỏ hoàn toàn sự tỉnh táo mất rồi... Mắt đen xoáy vào màu nâu mặt ngọt, khoảnh khắc lắng đọng khiến sự xúc động có đỉnh cao mới.

Là khát vọng.

Cúi đầu xuống, cô ghì nhẹ anh về hướng mình, toan đặt lên môi kẻ đã gây ra bao nhớ nhung khắc khoải trong năm năm nay một nụ hôn nồng nàn. Biết sao được, cô vốn đã không thể kiềm chế nữa...

Bất ngờ thay, ảo ảnh khựng lại né tránh.

Vừa khi môi họ chỉ còn cách nhau một hơi thở.

Mắt cô choàng mở. Ngạc nhiên.

“Tốt nhất là không nên,” con người trước mặt khước môi cong lên một cách uể oải, ánh mắt đột ngột toát tia cợt nhả. “Động vào em lúc này chẳng khác nào ‘mở khóa’ chiếc hộp Pandora.”

“...”

Đến gần hơn, cho đến khi môi khẽ phớt vào môi cô một cách châm chọc, anh trầm giọng.

“Em sẽ không muốn biết bên trong chứa những gì đâu.”

“...”

Không thấy cô phản ứng, kẻ này bèn thu người lại, ánh mắt ngập ngụa sự si tình lộ liễu khi cúi xuống và... hôn vào tay cô!

“Như thế này chắc em đã vừa ý?”

Rồi, nở nụ cười rực nắng.

Là cái nắng của ngày hè chói chang. Rực lửa.

...

Nguyễn Ái sững ra trong nhiều giây trước những đường nét thân thuộc còn hơn da thịt, cảm giác bản thân dường như đang bị lường gạt một cách tàn nhẫn.

Bởi Thượng Đế.

Đây không phải là Chính Luận của cô!

Bất giác rút tay lại như vừa chạm trúng lửa bỏng, sự bàng hoàng vỡ òa trên gương mặt nhỏ xinh, ánh mắt bùng lên nỗi hoang mang cực độ. Như một kẻ vừa trông thấy quỷ dữ, Nguyễn Ái bật người đứng dậy, hành động đột ngột khiến chiếc ghế phía sau ngã lăn ra sàn. Âm thanh đay nghiến vang vọng khắp nơi, tình huống hiện tại chớp mắt đã trở nên muôn phần quỷ dị.

“Sao thế?” ‘ảo ảnh’ lộ vẻ quan tâm, giọng nói ứ đầy sự thương xót. Không hiểu vì sao lại khiến cô hãi kinh hơn ngàn lần con người cộc cằn thô bạo ngày trước. “Em vẫn còn đau? Ngồi xuống, anh sẽ xoa thêm chút nữa...”

Lắc đầu, cô lui dần ra xa, ánh mắt hoảng loạn.

Đây nhất định không phải mộng đẹp.

“Ái à, em sao thế? Là anh đây—”

“ANH KHÔNG PHẢI LUẬN!”

Cô thét lớn.

Là cả thành tiếng, lẫn sâu thẳm tận tâm hồn.

* * *

“Nè! Làm gì đó?!”

Lorenzo Da Costa chưa kịp phản ứng trước sự quá khích của cô gái trước mặt thì một giọng nam mạnh mẽ tràn vào. Hai giây sau, chủ nhân của nó không biết từ đâu đứng chen vào giữa anh và Nguyễn Ái, hùng hổ hệt như một cảm tử quân.

“Anh là ai? Tại sao lại quấy rối nhân viên của tôi?! Có tin tôi cho bảo vệ vào tống cổ anh ra không?”

Nói năng lớn tiếng, nhưng vẻ mặt lại non nớt, thái độ càng có chút e dè. Hóa ra chỉ là một thằng nhóc.

“Thằng nhóc” đó lại không hề ngừng lại để chờ phản hồi từ Lorenzo, mà lập tức quay sang nhân vật sau lưng mình – hiện giờ vẫn sững ra như tượng. “Còn cô, làm gì nơi đây?! Ngài lãnh sự muốn gặp cô để khen ngợi. Không phải tôi đã bảo trước khi khách dùng bữa xong thì cô không được rời khỏi chức vị sa-”

Im bật. Khuôn mặt đỏ gay tức giận khi nhìn thẳng vào Lorenzo trong phút chốc đã thoáng vẻ bối rối khi bắt gặp biểu hiện của Nguyễn Ái. Thậm chí, có phần xót thương, nồng tình...

Cơ mặt Lorenzo khẽ giật trước ánh nhìn ngây ngốc của gã thanh niên. Song khi cất giọng lại vô cùng ôn nhu:

“Không phải lỗi của cô ấy. Là tôi gọi cô ấy ra.”

Lúc này đã bình tâm, Trình Đức Ân mới quay lại ngắm kỹ người lạ. Cao hơn anh cả nửa cái đầu, mặt mũi như tạc, cách ăn mặc sang trọng tao nhã, vẻ ngoài toát lên sự quyền quý khó bề che đậy. Nếu không phải hẳn nói tiếng Việt, anh đã nghĩ con người này thuộc dòng dõi quý tộc ngoại lai nào đó, vô tình bước thẳng từ những bộ phim hào nhoáng vào thế giới thực.

Gã đàn ông này, đứng giữa hành lang bề bộn của một nhà hàng nước Việt – cho dù thuộc hàng cao cấp; sao mà cũng gây cho người ta những cảm giác thật buồn cười, rất không chân thực.

“Anh là ai?” Trình Đức Ân hạ giọng hỏi han, bản thân cũng không hề biết mình đã vô thức lùi lại một bước. Việc này không thoát khỏi ánh mắt tinh tường của Lorenzo, anh chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, đổi ánh mắt đàn áp ngăm kín vào kẻ đối diện. “Tôi là bạn của Nguyễn Ái.”

Chữ “bạn” mang hàm ý rất mạnh. Điều này thì người mở lời và kẻ đón nhận đều hiểu rõ.

Mắt Trình Đức Ân nheo lại khi liếc về phía sau, mục tiêu công kích dĩ nhiên không ai ngoài nữ ma đầu của mình. Lại một kẻ gọi đích danh “thân mật” của cô nàng!

“Cô rốt cục có bao nhiêu ‘người bạn’, hả? Có yêu đương chẳng nhít cũng không nên lần nào cũng đem đến nơi làm việc. Đừng nghĩ ông tôi thương cô thì tự coi mình là bà chủ nơi đây! Lần sau bảo đám đàn ông của cô về nhà mình mà trò chuyện!”

Nguyễn Ái bấy lâu cúi gầm mặt, rớt cục cũng từ từ ngẩng đầu. Về yếu mềm và đôi mắt ươn ướt thiếu điều khiến tim Trình Đức Ân ngừng nhịp. Cái ả ma nữ này... lại có khả năng tạo ra thứ biểu cảm này...?!

Nếu đó chỉ là “thiếu điều,” thì hành động tiếp theo của ma nữ đã “chính thức” làm tim anh “đứng máy”: cái kẻ kiên quyết không tiếp xúc da thịt với một ai kia, đột nhiên nhào đến bám chặt lấy cánh tay anh ôm khư khư, cử chỉ hết một đũa trẻ trốn chạy ma quỷ.

“Tôi... tôi...” lắc đầu nguầy nguậy, sự vô định tràn ngập gương mặt mỹ miều khiến người rung động “... tôi không quen người đó!”

Lần đầu tiên bị tấn công bởi một Vương Nguyễn Ái yếu đuối đáng thương như thế, ông chủ tương lai của Le Bon Ton không khỏi bị khuấy động tinh thần, trong một giây bản năng bảo vệ của người đàn ông liền vùng lên thao túng ác cảm bấy lâu.

“Vậy chúng ta vào trong.”

“Còn anh!” quay sang kẻ vẫn đứng đó quan sát nãy giờ, anh nghiêng răng gầm gừ. “Khôn hồn thì ra khỏi nhà hàng của tôi bây giờ, không thì đừng trách—”

“Tôi đi.”

Chữ rời miệng điềm đạm, trên mặt lại có nụ cười hòa hảo, song hành động quay mình bất chợt của kẻ lạ lại nói lên một câu chuyện khác.

* * *

Cánh cửa trắng của nhà hàng vừa đóng lại sau lưng, gã đàn ông bước đi trong bóng đêm làm lủi, vừa chớp mắt gương mặt bỗng dựng lạnh lùng đến đáng sợ.

Như trốn tà, Lorenzo Da Costa bước nhanh ra khỏi nơi đó.

Nói đúng hơn là, vùng chạy.

Nếu không, sẽ rút sẵn khẩu súng nơi thắt lưng kết liễu gã đàn ông to mồm, khi bàn tay hấn siết nhẹ trên bờ vai thon gầy toan kéo đi.

Nếu không, sẽ truy hỏi ra tên những gã đã “bầu bạn” người nào đó bấy lâu, để rồi sau đó lại gây ra những chết chóc không đáng.

Nếu không, sẽ không kiếm được mà tay trần siết chết người đàn bà mang tên Nguyễn Ái.

Dừng chân, Lorenzo nắm chặt tay lại, giữ cho bản thân không quay đầu – dù chỉ là một cái nhìn luyến tiếc. Đôi chân anh đuối sức, đầu gối nhũn ra, đột nhiên đổ sập toàn thân, ngòi bệt ra trên mặt đường trống trải, bàn tay run rẩy đưa lên áp chặt vào mắt, dường như để ngăn không cho loại chất lỏng yếu mềm trào ra.

Cô vẫn đẹp như thế, tại sao?

Đẹp đến độ khiến anh chỉ muốn vươn tay ra hủy diệt!

Đứng chôn chân bên vệ đường quan sát cô gần hai tiếng đồng hồ, Lorenzo Da Costa không biết đã bao lần toan quay đầu. Rồi khỏi, lên xe, đạp ga chạy một nước đến sân bay, lên phi cơ và rời xa con người đó đến mức tối đa khoảng cách cho phép.

Vì sao thân hình kia có thể đầy sức sống như vậy? Vì sao màu hồng ửng vẫn có thể tràn lan trên gò má trắng muốt? Vì sao đôi mắt trong suốt vẫn sáng lên sự tự tin hiếm có?

Anh thà rằng con người đó gãy guộc trơ xương. Anh thà trông thấy gương mặt cô xanh xao tiêu tụy. Anh thà trông thấy vẻ mệt mỏi đến gần như kiệt quệ trong đôi mắt to tròn ươn ướt...

Anh thà trông thấy cô khóc, cô khổ, thậm chí đau đến muốn chết đi!

Còn hơn một Nguyễn Ái như thế này.

Xinh đẹp. Mạnh mẽ. Tự tin.

Như thế không có anh, cô vẫn tồn tại rất tốt.

Sự xót xa dần vật trên gương mặt được từ từ thay thế bằng nụ cười nhạt nhẽo, bàn tay anh đưa lên vỗ nhẹ lên ngực trái.

“Còn cố đau nữa sao? Tao cứ tưởng mày đã chết.”

Ánh mắt trong nửa khắc trở nên mỉa mai nhạt cười.

“Đừng lo, cho dù có chết, cũng phải lôi đối phương cùng xuống địa ngục.”

Là cười với chính con tim.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 47: Chiếc Hoa Tai

Cả tuần sau cái đêm định mệnh đó, Trình Đức Ân thề rằng Vương Nguyễn Ái từ một ma nữ, đã xoay mình trở thành một cương thi di động.

Vì sao ư?

Cô không cười, cũng chẳng nói năng nhiều nặng, đến phụ bếp làm sai cũng chẳng buồn quát mắng.

Cả ngày chui rúc trong góc bếp.

Lâu lâu lại còn làm ra những việc quái đản; như tay luồn vào rồi lại rút ra trong túi đậu hạt, chẳng biết là tìm kiếm thứ gì mà hết cả giờ nghỉ trưa, động tác máy móc hết một người vô thức; như đem hết hạnh ra đập vỡ khiến da tay một phen ửng đỏ, đến nỗi số tồn trữ trong kho dành cho mùa mưa cũng chẳng còn nguyên vẹn; còn không thì ngâm tay trong đá cho đến khi tê cứng – nếu không phải anh nhảy vào kéo cô ra, e rằng đôi tay giờ đã bông rớt nặng nề...

“Cô tạo hình sôcôla chứ không phải tạc băng đâu! Cần ngâm lâu như thế này sao?! Có biết đôi tay đối với người đầu bếp quan trọng thế nào không? Không chịu nổi nữa rồi! Đã nói bao nhiêu lần? Cô phải về nhà nghỉ! Sao cứ phải ương bướng trụ lại đây trong khi tinh thần xấu thế này?!”

Tiếng cửa mở nơi đầu phòng khiến Trình Đức Ân giật mình. Nhìn đám hoa hồng xanh đất đỏ nhập thẳng về từ Nhật vừa được đem đến; vị đầu bếp trưởng không khỏi nổi cáu. Dạo gần đây không biết mắc chứng gì mà cứ có người đem hoa đến đây, cứ như cái nơi này đã biến thành phòng thay đồ cho các nữ minh tinh không bằng! Không cần hỏi cũng biết chúng dành cho ai. Cả bếp này ngoài Vương Nguyễn Ái ra, còn có ai là nữ?

“Cô phải làm gì đi chứ?!” Trình Đức Ân tức tối hét vào mặt một Nguyễn Ái vẫn đang im lìm tĩa đúc khối sôcôla trắng ngà. “Chẳng phải tôi đã bảo yêu đương thì đem về nhà hay sao? Bảo đàn ông của cô đừng gửi hoa đến đây nữa!”

Cương thi quả là cương thi. Đặt dao xuống, Vương Nguyễn Ái không những không đáp lời, đến cả một cái nhìn cũng chẳng buồn ném về Trình Đức Ân. Cô lấy hoa, ký nhận, sau đó – trước cơn thịnh nộ sôi sục của bếp trưởng – thản nhiên đem nó đến đặt vào xô nước đá ở cuối phòng, nơi những bó hoa của mấy ngày trước vẫn còn yên vị.

Bị chọc đến phát cuồng, Trình Đức Ân tím tái cả mặt, hùng hổ xông đến giật phăng đám hoa ra khỏi xô nước. Hành động bộc phát này khiến cả gian bếp đột nhiên tĩnh lặng. Bếp trưởng trước giờ là kẻ nóng tính, song lại chưa hề cư xử mất lý trí như vậy. Vốn dĩ đây là chuyện riêng của người ta. Huống chi, dù dạo này ma nữ đúng thật có phần khác lạ, món ngọt cô làm ra đều đúng tiêu chuẩn. Đâu lại tìm ra lý do nổi đóa với nhân viên của mình như thế? Xem ra bếp trưởng ngày càng ghét ma nữ, ghét ra đến cả mặt rồi! Giờ lại ngang nhiên hiếp đáp cô nàng nữa cơ...!

BÓP!

Âm thanh rạn vỡ vang lên khắp gian phòng.

Mặc cho mọi ánh mắt ngạc nhiên đang xoáy thẳng vào mình sau cái tát trời giáng vào mặt ông trời con của Le Bon Ton, Nguyễn Ái với biểu cảm xót xa nhào xuống thu nhặt những đóa hoa tội nghiệp. Khi đứng lên quay lưng về phía một Trình Đức Ân vẫn đang sững ra vì sốc, nỗi đau vỡ òa trong mắt cô thiếu điều khiến đám người trong gian bếp nín thở.

“Này, cô...” từ phía sau, Trình Đức Ân đưa tay toan nắm lấy bả vai gầy gò của cô, giọng trầm thấp. Có lẽ anh cũng đã ngộ ra mình đã đi quá lố.

“Nên ngưng ngay từ lúc này thì hơn.”

“Hả?”

Nhét lại đám hoa vào xô, Nguyễn Ái lau tay vào tạp dề rồi ung dung quay lại bàn của mình, bắt tay làm tiếp món sôcôla tạc dở, thái độ trong phút chốc đã quay về điềm đạm. Không nhìn lấy ông chủ nhỏ của mình một cái, cô đều đều lên giọng.

“Tôi không có khả năng đáp trả. Cậu nên ngưng việc thích tôi ngay lúc này thì hơn.”

Mọi hoạt động trong bếp dừng hẳn, có kẻ đánh rơi cả muống ra sàn nhà.

“Cô... cô... Cô nói gì?! Tôi... thích cô bao giờ?! Làm gì có?!”
Trình Đức Ân mặt mày từ tím tái chuyển lại đỏ gay, lắp bắp biểu tình, mắt đảo quanh bếp như tìm kiếm chỗ nào chui xuống. Thế nào lại khiến người ta nghĩ anh thích ả?

“Vậy thì không có lý do gì tập trung vào ‘đi’ tôi nữa rồi? Người ta chỉ chú tâm đặc biệt vào một người vì thích người đó thôi.”

Phán xong câu nói khích tướng, cô ngoảnh mặt đi một nước vào phòng đông lạnh, không để Đức Ân có bất cứ cơ hội gì vạ vạ lại mình. Ai nấy sau đó lập tức quay về với bốn phận, trong lòng tự biết kính cẩn thêm vào danh hiệu “ma nữ” một chữ “vương” to đùng.

Không cần biết Trình Đức Ân có thực sự thích Vương Nguyễn Ái hay không, bị công kích kiểu này trước bàn dân thiên hạ. Đảm bảo sau này có đụng mặt, Trình lão đại nhất định sẽ co chân chạy dài chứ đừng nói đến chuyện “đi” người ta.

Đúng là Nữ, Ma, Vương.

Nói một câu thôi đã mãi mãi thoát khỏi tầm ngắm cá mập.

(Lúc còn cấp 2 đã thử dùng chiêu này một lần, làm xong cả năm môn Toán lên giải bài chỉ đúng 4 bận ^w^V Lưu ý: Chỉ áp dụng được với thầy trẻ a, gặp già là bị cho lên phòng giám thị đơm nút à ~w~)

Quả thật lúc trở ra với đám việt quất đông trong tay, “âm hồn bất diệt” đã xoay mình trở thành “âm hồn tất diệt.” Biến mất bóng.

Thở phào nhẹ nhõm, Nguyễn Ái quay về với công trình nghệ thuật trên bàn. Nếu vừa rồi không phải vì đã đặt dao xuống, cô có lẽ đã sẵn tay ném luôn nó vào con người thô lỗ kia. Cũng may dù đang lúc tâm thần không ổn định, não óc vẫn có thể vận hành, vì thế có thể luôn tay cắt phứt mỗi phiến phức đeo bám ráo riết. Dạo này đêm vốn đã không thể ngủ, đến ban ngày mà còn bị áp bức bởi tên nóng tính này, không khéo có ngày sẽ mất cả chút kiểm chế còn sót lại...

Phải mất đến ba đêm liền trần trở, Nguyễn Ái mới thuyết phục được bản thân rằng: Người đã quay trở lại.

Song trái tim lại liên hồi réo rắt: Đó không còn là anh.

Ngày nào cũng tặng hoa, nhưng không hề lộ mặt, vồn vện chỉ là những tấm thiệp nhỏ nhắn chứa đựng những câu nói hoa mỹ mà cả đời cô khó lòng tin tưởng có thể thoát ra từ miệng Võ Gia Chính Luận.

Anh bảo, hoa hồng xanh không còn là một điều không tưởng nữa, chúng tỏ họ có thể dung hòa. Anh muốn một cơ hội.

Anh bảo, chưa một phút quên được hình bóng của cô. Suốt cuộc đời này vốn chỉ có thể dung nạp mỗi mình cô. Xin cô hãy quay về.

Anh bảo, có thể đặt cả bầu trời dưới gót chân cô.

Anh rốt cục là ai?

“Vương Nguyễn Ái, em đã làm xong món gâteau chưa?”

Sự tĩnh, cô ngơ ngác ngược lên nhìn anh phục vụ vừa hỏi hả chạy vào, nhanh chóng thu hồi sự tĩnh táo. Về mặt cấp bách thế này, hẳn là chuyện khẩn. Trông thấy mẻ bột trong khuôn thiếc cạnh cô vẫn chưa được cho vào lò, anh thở phào nhẹ nhõm rồi chìa ra một hộp nhung xanh lơ. Nguyễn Ái đoán ra ngay lý do, thì ra lại có người muốn cầu hôn ai đó, lại dùng cái chiêu nhét nhẫn vào bánh kem nữa rồi.

“Được rồi,” Nguyễn Ái đưa tay ra đón lấy món nữ trang. “Anh cứ để đây em lo. Cứ đem các món chính ra trước, ha.”

Anh phục vụ vừa quay lưng, cô đổ hết mẻ bột sôcôla còn lại vào khuôn rồi mở hộp, dự định nhanh chóng xong chuyện này để quay lại tiếp tục sự nghiệp đúc tạc của mình.

Nhưng, nắp hộp vừa mở ra, tim cô đã đứng sững.

Sắc xanh sóng sánh, bạc trắng ôm lấy hoa hồng lam nhỏ xinh. Hệt như món nữ trang cô yêu quý còn hơn mạng sống vẫn luôn nằm sâu trong chiếc ví tùy thân.

Chợt, trong lòng có cái gì đó bùng nổ.

Nắm chặt lấy hộp, cô hối hả chạy về phía lối ra, tay vừa chạm vào toan đẩy tung cửa thì chân bỗng khựng lại. Cô mong đợi điều gì chứ? Rõ ràng anh dự định tặng vật này cho kẻ khác.

Tặng hoa tai của cô cho kẻ khác.

Cổ họng nghèn nghẹn, tim nhói đau lại có chút ảm ức, cô chậm rãi quay trở về góc làm việc.

Gỡ hoa tai ra đặt trong lòng bàn tay, mắt cô dùi sâu vào thứ màu xanh ám ảnh. Đến khi tay nghiêng xuống toan thả vật vào khuôn bột, những ngón tay thon nhỏ chợt nắm lại.

Không có lý do gì mà cả nữ trang của mình cũng đem dâng cho người ta.

* * *

Âm nhạc du dương nuôi dưỡng bầu không khí thanh nhã, ánh nến lung linh rọi tỏa cảnh sắc trang trọng, Le Bon Ton chưa bao giờ đông đúc đến thế. Có lẽ là mùa xuân làm sống dậy trong con người

đất Việt sự lãng mạn, vì thế muốn hưởng thụ chút ảnh hưởng Tây Âu. Cũng có thể là thời tiết năm nay đặc biệt ủ ê, người ta do đó tìm đến sự hào nhoáng xa hoa trong mọi lãnh vực – đặc biệt là ẩm thực.

Nơi cuối sảnh, cách xa những bàn ăn thông thường, lại có hai kẻ hoàn toàn không vì bất cứ lý do gì nêu trên mà có mặt.

“Không thể tin được! Anh làm sao lại dám lộ mặt ra chỗ này? Cuộn băng do Văn Thành cung cấp hiện vẫn đang được bọn cảnh giới xử lý, tin tức chứng minh anh vô tội vẫn chưa được tung ra. Vậy mà giờ này còn có nhã hứng mời em đến nhà hàng Pháp ăn? Là một nhà hàng Pháp ở Việt Nam nữa chứ! Anh đúng là mất trí rồi!”

“La lớn như thế chính là càng dễ lộ hơn.”

Lorenzo Da Costa cười nhẹ, tay lắc khẽ ly rượu đỏ trong tay, mắt đảo quanh cảnh nhộn nhịp bên ngoài gian VIP một cách hài lòng. Đặng An Thi chau mày trước thái độ bất cần của ông chủ, gót giày cạ cã vào sàn nhà một cách khó chịu. Cô biết nụ cười đó mang nghĩa gì. Đi theo Lorenzo bấy lâu nay, An Thi đủ thông minh để nhận ra mỗi khi anh mỉm cười tinh tế như thế: một là không để kẻ trước mặt vào mắt, hai là không để lời lọt vào tai, ba là đang ấp ủ một ý định riêng tư thầm kín – phần lớn trái ngược hoàn toàn với thái độ dễ dãi thân thiện của chính mình lúc bấy giờ.

“Không phải em bảo thích ăn món Pháp sao?” Lorenzo nhướn một bên mày, mắt quay về trên mặt An Thi, đoạn chuyển xuống đĩa thức ăn trước mặt cô đầy ám dụ. “Đặc biệt là món ngọt của Pháp.”

An Thi thờ hắt ra, chán chường cúi xuống xử lý món gâteaux vốn là khoái khẩu thường ngày, hôm nay đột nhiên trở nên khó nuốt làm sao... Biết anh quay về Việt Nam một cách thần bí, cô đã lo lắng vội

vã đáp máy bay sang theo, trong lòng dĩ nhiên e sợ chỉ duy nhất một loại lý do: con người đó.

Đến nơi mới nhẹ nhõm đôi phần khi nhận được cái tin Hoàng Công đã chết, chứng tỏ việc quay về Việt Nam không chỉ đơn giản là đi tìm hình bóng ngày xưa...

Có lẽ, anh đã thực sự quên?

Cô hy vọng thế.

Như bây giờ không phải tốt? Con người anh cởi mở, vui vẻ hơn xưa. Làm việc tuy cay cú khắc nghiệt, song đối với bạn bè luôn hòa nhã, thân thiện. Khoảng thời gian đầu sang Ý, khi anh đột ngột thay đổi tính tình, quả thật cô có phần nghi ngại, e sợ một ngày khi sự chịu đựng tràn khỏi ly nước, anh sẽ phát cuồng. Song đến nay đã gần năm năm, con người Lorenzo Da Costa vẫn cứ như thế. Nếu bấy lâu chẳng qua chỉ là một cái vỏ bọc thì ông vua đế quốc Costa quả là một diễn viên siêu phàm.

Có lẽ ban đầu, anh quả thật sắm vai một chàng trai thanh lịch.

Nhưng có những diễn viên thiên tài, đôi khi lại sống cả đời trong vai diễn của chính mình.

Lorenzo có thể là một trong con số hiếm hoi đó. (Thiên tài con mốc, hoang tưởng đúng hơn =w=)

“Thế nào?” giọng nói âm trầm bất ngờ lôi cô về lại thực tại. “Ngon chứ?”

“Hả?” cô ngược lên, mắt chớp chớp ngỡ ngàng.

Chỉ tay về cái đĩa bánh trông trơn trước mặt, anh cười. “Gâteaux au Chocolat.”

Nụ cười quá tươi. Đặng An Thi đột nhiên lạnh cả sống lưng. Có cái gì đó rất không ổn. Lorenzo quả thật thường ngày cười cùng cô không ít, nhưng phần lớn xảy ra khi họ bàn về các vấn đề trong công việc, nào đâu lại nhè vào cái bánh cón con mà nhọc công bình phẩm...

“Ngon,” An Thi gật đầu, tuy ánh mắt vẫn vương nét nghi vấn.

“Tốt,” Lorenzo gật đầu đáp trả, đoạn phát tay ra dấu cho phục vụ đến nói nhỏ vài câu, đoạn quay sang về mặt đầy thắc mắc của An Thi với ánh mắt pha lẫn ám dụ và hứng thú lộ liễu. “Nếu đã thế, theo lệ thì chúng ta nên mời vị đầu bếp món ngọt đó ra đây để ngợi khen vài lời, đúng không?”

Càng lúc càng khó hiểu. An Thi biết Lorenzo đang mưu tính gì đó, nhưng cô nào phải đối tác làm ăn của anh? Cần gì thần bí âm trầm như vậy...? Vả lại, có muốn bình phẩm đi nữa thì cũng gọi bếp trưởng ra chứ, ai lại chỉ đích danh đầu bếp món ngọt bao giờ—

Chờ đã! – An Thi nhú mày – ...Đầu bếp món ngọt?

Món ngọt?

Pâtisserie?

“Anh...” An Thi áp úng, song lại nói không ra lời, bàn tay nắm chặt khăn bàn khi ngẩng lên đối diện Lorenzo Da Costa.

Tim bỗng dưng đập nhanh.

Khi những cảm xúc lạ lẫm lướt qua đôi mắt nâu quen thuộc.

Là đau khổ.

Là vấn vương.

Là dần vật.

Là yêu.

Nhưng mục tiêu không phải là cô. (Of course =o=)

Quay đầu, bộ óc đã đoán ra thân phận kẻ đang tiến đến, song trái tim vẫn vùng lên phản đối. Mọi việc lúc bấy giờ mơ hồ, cả tốc độ diễn biến sự việc cũng dường như chậm lại.

Đến khi dung mạo cô gái nhỏ nhắn trong trang phục trắng tinh dần dần lộ rõ, cơn sóng trong lòng đột nhiên tĩnh lặng bất chợt.

Nguyễn Ái.

Rồi, chợt có gì đó tan vỡ.

Nguyễn Ái!

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 48: Tự Nguyện Sập Bẫy

Đôi mắt to ướt át đầu tiên chậm rãi lướt qua Lorenzo, đến khi chạm đến nhân vật đi chung thì choàng mở.

Sự điềm tĩnh một giây trước đây lập tức trôi sạch.

Vương Nguyễn Ái chau mày, đầu óc vận hành dữ dội, ánh mắt sắc bén như dao không ngừng phóng về cô gái xinh đẹp với thân hình rực lửa. Cho dù không có làn da nâu bóng và nụ cười mím duyên dáng, cho dù không có cái vỏ kén thô kệch ngày nào bao bọc; cô vẫn có thể nhận ra cô gái này.

Và hiển nhiên, việc cô ta ngồi đây dùng bữa với Lorenzo, với món bánh “đáng ra” nên chứa chiếc hoa tai của cô thay lời cầu hôn; đã chứng tỏ quá đủ những gì đã và đang diễn ra.

Gương mặt cô lập tức đanh lại khi con người kia giương mắt nhìn mình một cách thách thức, sự tự tin toát ra quanh thân ả càng làm tôn vẻ đẹp động lòng người. Hoàn toàn không chút tội lỗi trong cô bé tốt tánh ngày nào. Xem ra, Rome đáng nguyên rủa không những làm đổi thay một Chính Luận, ngay cả Đặng An Thi bưng bưng chính nghĩa nay cũng bị biến chất đến thảm hại.

“Thế nào, An Thi? Xem ra anh không cần giới thiệu với em vị pâtissierie tài ba này đâu nhỉ?”

Cả hai người phụ nữ trong phút chốc cùng một lúc quay về hướng kẻ phát ngôn, bàn tay không khỏi nắm lại trước nụ cười xuề xòa của gã đàn ông. Nhưng lại vì những lý do khác nhau.

An Thi là kẻ phục hồi đầu tiên, dĩ nhiên nhanh chóng hư trương thanh thế. Như thể một người vợ dỗi dành chồng yêu, cô âu yếm vỗ nhẹ lên tay Lorenzo.

“Dĩ nhiên, em biết chứ. Đây chẳng phải là vợ cũ, kẻ đã bỏ anh đi theo người khác hay sao?”

Móng lún sâu vào thớ thịt khi nắm lại, Nguyễn Ái môi mím chặt, ánh mắt không giấu nổi sự tức giận âm ỉ. Thì ra, đây chính là thứ cảm giác ngày đó Dương Hoàng Yến Nhi phải chịu đựng mỗi ngày. Thật tình không dễ chịu một chút nào.

Đặng An Thi rõ ràng đã phản bội cô. Đừng nói là chuyện ngày đó không hề kể lại cho Lorenzo; e rằng đến cả cái đêm trước đám cưới cũng tự đem bản thân ra gán ghép.

Từ một kẻ phản diện, nay lại trở thành nạn nhân như vậy sao, Nguyễn Ái? – Ánh mắt An Thi khi dõi vào cô chứa đầy sự khiêu khích, cứ như muốn hét vang những từ ngữ trên.

Vẫn chưa đâu, tài nữ ạ – cô ngấm ngầm đáp lại.

Nguyễn Ái thở ra chậm chậm, bàn tay nắm chặt đặt mạnh lên mặt bàn, cả thân người chồm về phía An Thi đầy đe dọa.

“Cô có biết, mình bây giờ rất giống ai không?” mắt lướt về phía một Lorenzo vẫn đang nhếch miệng cười nhẹ, cô tiếp lời với chất giọng châm chích:

“Là Dương Hoàng Yến Nhi.”

“Xin lỗi, tôi không hiểu chị nói gì, và làm ơn đừng đến gần thế này.”

“Tôi đến gần như thế chỉ để tránh cho cô sự xấu hổ mà thôi.”

“...?”

Đứng thẳng dậy, nữ đầu bếp rút tay về bên hông, lưu lại trên bàn một hoa tai tạc đá xanh thẫm.

“Đây là...?” mắt An Thi mở to, dĩ nhiên nhận ra vật tùy thân của Lorenzo. Lúc trước chỉ nghĩ là di vật của mẹ anh, lại có liên quan gì đến Nguyễn Ái?

Tay đút vào túi lấy ra một hoa tai khác y hệt, Nguyễn Ái nheo mắt lại tuyên bố. “Nó vốn là một cặp cùng cái của tôi.”

“...Vậy thì sao?” An Thi trầm giọng, mặc dù tâm tư đang hết sức rối bời. Anh đã từng yêu Nguyễn Ái như vậy, giữ lại vật kỷ niệm cũng không chứng minh được gì. (Sao không? =”=) “Nó không liên quan gì đến chuyện cô ám chỉ tôi giống Dương Hoàng Yến Nhi.”

Đặt hoa tai còn lại lên bàn, Nguyễn Ái quay sang Lorenzo dò xét, rất tiếc con người đó không hề biến sắc, thậm chí lại còn an nhàn ngã người ra nhảm nháp rượu, ánh mắt dỗi về cô với một hứng thú mạnh mẽ, thể như đang xem một vở kịch rất hay.

“Cô đang bị anh ta lợi dụng—” Nguyễn Ái lạnh lẽo lên tiếng, mắt vẫn không rời Lorenzo “—để mà phá tôi.”

“Ha! Chị cứ nghĩ có người đưa bạn gái đến đây ăn đều là để chọc tức chị chắc? Xem ra sự tự phụ ngày nào của chị đã đi quá đà rồi, Nguyễn Ái.”

“VẬY cô có biết cái hoa tai này đáng ra nên nằm trong phần bánh tráng miệng cô ăn vừa rồi không? Ngài Da Costa đây rõ ràng muốn cho cô bất ngờ, một bất ngờ... ơ... vô cùng thú vị.”

“Thật?” mắt An Thi mở to. “VẬY tại sao lại ở trong tay chị?”

“VÌ nó vốn là của tôi. Nhưng đó không phải là chuyện chính.”

“...?”

Hít một hơi dài, Nguyễn Ái hạ giọng rồi đứng ra che chắn tầm nhìn của những gã kéo dương cầm gần đó, cố tình không để kẻ thứ tư nghe hoặc trông thấy khi tay cô chỉ vào một trong hai vật nữ trang trên bàn.

“Trên chiếc hoa tai này đã có giờ trò – tôi không biết là thuốc gì, nhưng lại khiến bày tôm hùm trong xô—” mắt sắc bén lờm Lorenzo một cái, cô tiếp lời ”-tất cả đều chết.”

“Hãy thử tưởng tượng nếu tôi không vì ích kỷ nhất thời mà giữ lại nó, thay vào đó lại để vào bột bánh như dự kiến...” Cúi sát người xuống An Thi, mắt cô nheo lại dò xét “...cô rồi sẽ như thế nào đây?”

Bàn tay An Thi nắm chặt trên bàn, mắt mở to bối rối, hết nhìn chiếc đĩa trống trơn trước mặt rồi lại cái nhún vai hết sức bình thản của người đàn ông ngồi đối diện – lúc bảy giờ đến cả giạt mình anh cũng chẳng buồn tỏ ra; trong phút chốc chợt hiểu hết sự tình.

Cô bất ngờ đến nỗi, sững ra như trời trồng.

Da Costa rất cục là... cả bạn bè thân thiết cũng chẳng nương tay?

“Xem ra cô đã hiểu,” giọng nói Nguyễn Ái như từ xa vọng lại, ương ngạnh mà châm chích. “Ngài Da Costa đây chắc chắn muốn xem tôi chết thế nào, khi thức ăn được đem ra và cô bị ngộ độc. Không những là cô, mà tất cả những món ăn tôi đã tiếp xúc qua. Không chừng đến ngày mai tin tức Le Bon Ton đóng cửa vô thời hạn vì khách đến ngộ độc thực phẩm hàng loạt sẽ tràn lan trên khắp các mặt báo.”

“...Không thể nào...” lấy hết chút tỉnh táo còn sót lại, An Thi phóng đôi mắt mong đợi về phía Lorenzo. “Anh... chắc không đến em cũng muốn hại chứ? Anh chỉ hận cô ta, sao lại có thể... có thể... làm thế này với em?”

Đáp lại cô chỉ là nụ cười nửa miệng thay lời khẳng định.

Thất kinh. Không lẽ bấy lâu quen biết, cô đối với anh lại nhỏ bé đến vậy? Hay là bạn bè đối với anh cũng chẳng khác lũ đối thủ để giẫm đạp trên thương trường? Cô có thể hiểu ngày trước vì sao anh lợi dụng Simona Moretti, gián tiếp hại cho cô ta thân bại danh liệt, đến cuối cùng phải tự giải thoát bằng cái chết. Nhưng sự việc lần này, không có một Banca Monte hào nhoáng liên can, không có tài sản lên đến mười ba con số dính dáng, không có sự khuếch trương tầm cỡ của Costa làm mục tiêu...

Chỉ duy nhất có Nguyễn Ái.

“Thật ra, mọi chuyện là tùy vào em đấy chứ,” tâm điểm của sự chú ý giờ mới bắt chợt lên tiếng, mắt vẫn dán vào cô đầu bếp trẻ

đang cắn môi nhìn thẳng vào mình, hoàn toàn làm ngơ những lời lẽ của An Thi.

“Nếu em chọn cách trốn tránh, tiếp tục công việc của mình như chẳng có chuyện gì xảy ra, cả cái nhà hàng nhỏ bé này sẽ nhanh chóng bị chính tay mình hủy diệt.” Đưa hai tay lên ra chiều hòa hoãn, anh cười một cách nhã nhặn. “Nhưng bây giờ thì ổn rồi, em đã chọn giữ lại cái hoa tai đó, chúng tỏ bản thân vẫn còn tình cảm với anh, vậy nên mọi thứ đều ổn.”

Chọn? Anh ta cố tình để mình chọn?

Cả thế giới trong một giây dường như rung chuyển. Nguyễn Ái sững sờ, không thể tin nổi con người trước mặt.

“Anh... đem mạng sống biết bao nhiêu người nơi đây, đánh cược lên lòng ghen tỵ của tôi?!”

Nếu cô chọn làm ngơ sự ghen tức của mình, không biết bây giờ đã có biết bao người bị hại. Võ Gia Chính Luận rốt cục là... đã trở thành con người như thế nào rồi?

“Nào, nào, đừng phóng đại quá thế. Cùng lắm chỉ là vào bệnh viện vài tuần, tuyệt không gây chết người,” tiếp tục nói cười như người ta bàn luận thời tiết, anh chồm đến nắm nhẹ tay cô, đôi mắt khi phát lên lộ vẻ thâm tình pha lẫn châm chọc. “Dù gì cũng phải tính đến trường hợp em ăn vụng như lúc xưa, lỡ tay chạm vào thức ăn thì ngay cả em cũng sẽ không ổn, có phải không nào? Anh nhớ nào lại độc chết cả Nguyễn Ái?”

Nguyễn Ái tay nhanh chóng rút lại, không phải vì ghê tởm, mà bởi sự tiếp xúc da thịt – dù rất khẽ – đang khiến ruột gan cô quặn lại.

Nhói đau đến khó tin!

Có vẻ như cái con người kia dù thay đổi đến cỡ nào, thời cũ cũng khó lòng từ bỏ, vì thế mà nhanh chóng chộp lấy tay cô lần nữa. Siết chặt.

Giằng co một lúc, cả hai không hề chú ý đến phản ứng kỳ lạ của những người xung quanh – lúc bấy giờ đều đổ dồn ánh mắt tò mò về phía họ; ngay cả bảo vệ nhà hàng toan lao đến giải vây cũng bị chặn lại bởi hai nhân viên áo đen không biết từ đâu thành linh lộ mặt.

“Em có chuyện về trước. Sẽ gọi cho anh sau.”

Hai đương sự lúc này mới chú ý đến Đặng An Thi vẫn thừ ra nơi đó – lúc bấy giờ đã thu hồi sự tỉnh táo, tuy khi đứng lên có chút chệnh choạng, sắc mặt cũng có phần trắng tái, song lại vô cùng vững vàng khi vùng bước ra khỏi khung cảnh ba người như chạy trốn thiên tai. Nhanh đến nỗi Lorenzo vẫn còn chưa kịp phản ứng hay đáp lời.

Ai cũng có thể thấy được, bờ vai người thiếu nữ gọi cảm đó đã run lên bần bật.

Yên tĩnh vài giây, Nguyễn Ái tâm trạng rối bời, cảm xúc đan xen lẫn lộn giữa hãi sợ và sự hài lòng thầm kín. Dù rất tàn nhẫn, bá đạo; việc của anh vừa gây ra suy cho cùng không khác Chính Luận của ngày trước là bao... chỉ là lần này, khoác vào cái vỏ hòa nhã ôn nhu...

Ngược lại, điều làm cô hãi sợ chính là sự si tình lộ liễu kia.

Chính Luận của ngày xưa, tình cảm luôn giấu kín trong tim, chỉ bộc phát khi lên cơn quá khích. Cô lúc đó thường hay ao ước anh

sẽ cởi mở hơn trong việc bộc lộ cảm xúc của mình; song khi đứng trước một Lorenzo mắt đậm tình, lời lẽ dịu ngọt yêu chiều, không hiểu vì sao lại cảm thấy mát mát vô cùng.

Tình yêu. Nó khiến con người ta quên mất cả chuẩn mực lý tưởng.

Chàng trai hoàn hảo trước mặt cô hiện giờ, đột nhiên trở nên khiếm khuyết muôn bề.

“Anh chỉ là, muốn chúng ta quay trở lại với nhau.”

Giọng nói của anh bỗng dừng trở nòng nài, có phần xót xa. Cô dĩ nhiên biết được anh sớm muộn sẽ nói ra những lời lẽ nhột nhạt này, trải qua cả tuần bơi trong sự vô định gây ra bởi hàng chục đóa hoa lam hồng, còn không hiểu được tâm ý đối phương thì quả là ngớ ngẩn. Nguyễn Ái tuy không quen với làn sóng cảm xúc lộ liễu tuôn tràn từ anh như thế này, cũng không khỏi mềm lòng vì chất đượm buồn trong từng câu, từng chữ...

Cô nhẹ giọng phản hồi, lời toát ra có phần rạn vỡ. “Sau những chuyện em đã làm, anh còn muốn quay trở lại?”

Khuôn mặt anh sau đó đậm vẻ ưu tư, bàn tay đan vào nhau dày vò, ánh mắt đa mang không khỏi khiến cô chột dạ.

“Đôi lúc, đến một thời điểm nhất định nào đó, con người ta không còn quyền chọn lựa, chỉ còn biết nghe theo con tim của mình.”

“Nghĩa là gì? Sao lại không có quyền chọn lựa?” cô đột nhiên run rẩy. “Anh có quyền hận, có quyền trả thù em.”

“Ai tạo ra cái quyền đó?”

“Không ai cả, kẻ trong cuộc nguyện ý là được.”

Buồn bã lắc đầu, anh cầm lấy cặp hoa tai nằm trơ trọi trên bàn nhấn vào tay cô, mắt nâu dõi vào cô sự nồng ấm hy hữu.

“Anh muốn chúng ta lấy nhau.”

“...”

“Hoa tai này, vốn là dành cho em. Đến cuối cùng cũng trở về bên em.”

Quá đỗi bàng hoàng. Nếu không vì đôi tay đang siết chặt tay cô quá mạnh mẽ, Nguyễn Ái đã vùng bỏ chạy.

Đó, là bản năng sinh tồn.

Khi đối mặt với nguy hiểm ngấm ngấm, con thú nhỏ tinh ranh dĩ nhiên sẽ lẫn mất. Cô không tin Võ Gia Chính Luận của ngày ấy biến mất dễ dàng đến thế. Sự việc từ khi gặp lại anh cho đến giờ, hết một đoạn nhạc dạo đầu lặng lẽ trước bão tố dập vùi. Có lẽ trời sinh cô ra nghĩ ngợi quá nhiều, hoặc con người cô quá đa nghi; Nguyễn Ái dĩ nhiên không khỏi nghi ngờ tính xác thực phía sau những câu nói hoa mỹ, những cử chỉ dịu dàng, những nụ cười triu mến. Chúng mang đến cho cô những cảm giác rất không chân thực, khiến cô bất giác e sợ sau cái lặng lẽ đó, giông bão nổi lên là điều không tránh khỏi.

Hà, Nguyễn Ái của bây giờ, vốn có còn thứ gì nữa mà lo giông sợ bão? – cô cười khế trong bụng.

Cứ như đọc được ý nghĩ của cô, giọng nói anh bỗng dịu lại, ánh nhìn mang sự mòn mỏi đợi mong. “Anh biết em lo sợ anh có ý đồ khi

đột nhiên thay đổi như thế này, cũng có lẽ việc đến quá bất chợt khiến em không biết suy nghĩ ra sao. Hay là thế này, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, anh sẽ chinh phục em như những cặp tình nhân bình thường, sau đó dần tiến đến hôn nhân. Dù gì đi nữa, tình cảm bấy lâu nay cũng cần bồi dưỡng lại...”

Nguyễn Ái lắng nghe mà đầu óc lúng búng. Từ đầu? Chinh phục? Bồi dưỡng? Cô đang lạc ở hành tinh nào đây? Trong lòng sinh ra ngạc nhiên quá lớn, bất giác nói thành lời ý nghĩ nuôi dưỡng lúc bấy giờ.

“Anh nếu không phải là người ngoài hành tinh giả dạng thì đầu óc chắc cũng bị người ngoài hành tinh tẩy sạch.”

Quả nhiên đổi lại là vẻ mặt ngạc nhiên cùng tràng cười bất đắc dĩ.

“Đấy là cách em đáp lại sự chân tình của người ta sao?” anh lắc đầu cười khổ. “Ái à, quả thật chẳng thay đổi bao nhiêu...”

“Em biết anh thật sự chân tình.”

Dừng lại tràng cười, Lorenzo có thể cảm nhận rõ rệt nét mặt nghiêm nghị của đối phương. Từ đầu đến giờ, trái hẳn với anh, Nguyễn Ái rõ ràng không hề đùa cợt.

“Vậy sao?”

“Ừm.”

“Em thật sự cảm nhận ra?”

Gật đầu thay lời đáp, mắt đen đột nhiên dấy lên sự xót xa cực độ.
“Là chân tình trả thù kẻ đã tổn thương anh sâu nặng.”

Im lặng một lúc.

“Em thật sự nghĩ anh muốn trả thù?”

Không phản ứng từ kẻ đối diện. Cũng không câu trả lời. Chỉ có ánh mắt thâm sâu như vũ trụ dõng thẳng vào anh.

Lắc đầu ngán ngẩm, anh từ từ đứng dậy. “Nếu em đã không tin, càng nói nữa cũng càng vô dụng.”

“...”

“Nhưng anh sẽ không bỏ cuộc. Cuộc sống này quá ngắn ngủi để bỏ lỡ một người...”

“...”

“Anh sẽ còn quay lại.”

Nhìn theo bóng lưng người đàn ông cô độc bước chậm ra khỏi sảnh nhà hàng, ánh mắt Nguyễn Ái chứa chan sự dày vò đau khổ. Thoạt trông có thể nhìn ra cô đang đấu tranh dữ dội có nên tin Lorenzo hay không, lẫn khuất bên dưới lại là một thế giới nội tâm phức tạp hơn muôn ngàn lần.

Đây... vốn không còn là vấn đề tin hay không nữa rồi.

Bởi cô đã có câu trả lời. Cũng đã ra quyết định.

“Chờ đã!”

Bước chân ai kia dừng lại, thoáng nụ cười hờ hững nở ra trên môi trước khi con người đó quay lại với vẻ mặt buồn khổ vô hạn.

Cô gật đầu.

“Em đồng ý.”

Rồi, khóe môi cong lên để lộ một nụ cười mông lung, không rõ là để khẳng định với bản thân hay với người đàn ông đứng lẻ loi trong ánh đèn vàng vọt.

“Chúng ta bắt đầu lại.”

Người xung quanh ai cũng trầm trồ vì được chứng kiến một màn hàn gắn quá ư xúc động. Chỉ riêng có kẻ trong cuộc, sâu trong cõi lòng mới rõ thực hư...

Tình yêu và hận thù. Cả hai đều khiến người mù quáng.

* * *

Đêm đó, trang giấy ngập chữ lấp đầy tâm sự lại một phen ướt đẫm. Bước ngoặt sau nốt lặng tương ngộ này của Nguyễn Ái rõ ràng hứa hẹn một tương lai không lặng chút nào...

Anh nghĩ trở về với dáng vẻ đó là em không nhận ra?

Anh nghĩ khoác vào cái vỏ hòa nhã dịu dàng. sẽ khiến trái tim em đổi nhịp?

Anh nghĩ những lời nói hoa mỹ và thái độ thâm tình, sẽ làm tâm em rung chuyển?

Anh thật sự nghĩ em tin anh muốn trở lại ban đầu?

Em biết. Biết hết đấy. Biết anh rõ ràng muốn trả thù em.

Sự nhu mì giả dối trong ánh mắt anh đã thay đổi khi em nhắc đến việc trả thù – dù chỉ là một khắc ngắn ngủi. Lớp nguy trang hoàn hảo đến cỡ nào rồi cũng có điểm khiếm khuyết. Anh không biết... em nhạy cảm với những ý định không tốt trong một con người lắm sao, bởi bản thân em cũng được xây dựng từ những thứ đó...

Vậy nên, khi em nói “đồng ý,” nghĩa là cũng chấp nhận rồi.

Em tự nguyện sập bẫy, sẽ diễn tròn vai trò con mồi ngay trước anh mong đợi.

Đối với một món đồ đang trên đà mục rữa, có tiếp tục tàn phá nó thì cũng chẳng thảm thương gì hơn, phải không Luận? Nguyễn Ái, có bị anh giẫm đạp thương tổn cỡ nào nữa, thì cũng chỉ là một Nguyễn Ái sống không bằng chết mà thôi.

Nếu điều này có thể khiến anh vui đi phần nào thù hận một khi em không còn bên cạnh anh nữa, vậy cũng đáng lắm. Em tình nguyện. Tình nguyện làm một con mồi si khờ để anh vui dập, đó là cái giá em phải trả cho sự ích kỷ của mình suốt năm năm nay, để người em yêu thương ngập ngụa trong đau khổ...

Và có lẽ, sẽ còn nhiều năm về sau nữa, Luận à.

Xin lỗi, Luận. Thật tình xin lỗi. Em quả thật quá ích kỷ. Nếu em có thể đặt anh lên hàng đầu, bản thân đã có thể an nhàn thổ lộ hết tất cả, sau đó ở lại bên anh cho đến khi bị chán ghét thì thôi.

Nhưng em không thể.

Vậy nên.

Chỉ xin anh một điều duy nhất.

À, là đòi hỏi từ anh một điều duy nhất chứ.

Đừng quên em, nha Luận.

Ngay cả khi em đã nằm sâu dưới lòng đất lạnh, cũng không muốn bị quên lãng.

Nhất là từ anh.

Ký thư cho anh. Ngày 19 tháng 1, 2010.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 49: Vai Trò Nạn Nhân

Ừ thì, chấp nhận sập bẫy.

Ừ thì, làm lại từ đầu.

Viết ra trên mặt giấy để đến thế, khi làm thì khó trần ai...

Nguyễn Ái đã từng tự nhủ, mình là một diễn viên thiên tài.

Chứ sao nữa? Ngày đó qua mặt một Võ Gia Chính Luận tính tình cố chấp, buộc hẳn phải tin sống tin chết cô thật sự phản bội, chẳng phải đã chứng tỏ khả năng vượt trội hơn người?

Cơ mà... vì vai phải vào là phản diện.

“Nạn nhân” – Đó lại là một lãnh vực hoàn toàn mới mẻ.

Đặc biệt khi nạn nhân này... không biết đến khi nào mình mới chính thức bị “xử tử” đây...?

* * *

“Chờ đợi cái chết thật không dễ chịu chút nào...” Nguyễn Ái thờ dãi khi xếp gói ngò nhìn chăm chăm vào đám sushi ê hề trước mặt.

“Em nói gì sao?” một giọng nam ấm áp chen vào.

“A?” chớp mắt, cô ngẩng đầu, nhanh chóng khoác lên nụ cười dịu dàng không kém kẻ đối diện. “Không... em nói thật tội nghiệp những con cá hồi kia phải nằm dài đợi chờ cái chết...”

“Cá hồi?”

“Ừ, cá hồi.”

Nhíu mày, ngài Chủ Tịch Da Costa khoe miệng khế nhếch lên ra chiều châm chọc. “Trước đây lại không thấy em có lòng trắc ẩn kỳ dị này.”

“Đó là vì trước đây người ta toàn dùng cá đông lạnh đã chết sẵn...” Trong đầu lại hờ hững thêm vào: Đó là vì trước đây anh không quá như bây giờ...

Cuộc hội thoại cứ thế mà quẩn quanh những vấn đề không đầu. Lorenzo không một lần đã động đến quá khứ, Nguyễn Ái cũng chẳng dại mà bẻ mũi lái vào khu vực nguy hiểm. Cả hai cứ xử với nhau khách sáo chẳng khác gì những cặp tình nhân mới quen. Chỉ là, lâu lâu hồ ly lại cảm thấy cái vỏ cừu non này thật là chật chội phiền hà. Cứ luôn phải ngây ngây ngô ngô đã khó, còn phải vờ ra vẻ xiêu lòng trước những hành vi lãng mạn của anh lại càng khó hơn.

Đừng hiểu lầm. Đối với sự lãng mạn từ một chàng trai lịch thiệp, không có cô gái nào lại dại khờ chán ghét. Chỉ là... Vương Nguyễn Ái vốn ngày đó đã bị ác ma “tẩy não” sạch sẽ, đến nỗi bây giờ đứng trước một chàng trai hoàn hảo như hoàng tử trong cổ tích, lại không cách nào cảm thấy thật sự rung động. Hướng chi, cô lại ghét nàng công chúa mình đang sắm vai vô cùng.

Cô “gai”. “Gai” cái nụ cười tươi tắn còn hơn mặt trời; “gai” những nụ hôn xã giao phớt nhẹ trên trán; “gai” cả cái cách anh chậm bước để cô theo kịp, tay dịu dàng siết nhẹ tay cô trong khi ánh mắt nồng nàn chứa đầy sự tôn thờ.

Vì có gì không thể lãnh đạm như trước? Vì có gì không thể hôn cô cuồng nhiệt như trước? Vì có gì không thể bá đạo, ngang tàn như trước...?

Cô đúng thật ngày càng điên rồi! Nên tự đóng một chữ M to đùng lên trán là vừa!

(M: Masochist: kẻ thích bị ngược đãi)

Cũng khó mà trách Nguyễn Ái được, khi hàng loạt các “dị tượng” thuộc hàng X-files lần lượt phơi bày trước mặt cô nàng suốt cả tuần đó; với một thiếu nữ bình thường, có thể cho là phúc phận; song cô sinh ra đã bất thường, bởi thế cái phận này không tài nào xem là phúc nổi.

Chuyện là, sau lời đồng ý phục hợp từ Nguyễn Ái, có người đã rất chăm chỉ đến đón đưa bạn gái. Biết cô không thể tan ca trước 8h, anh lại nhẫn nại chờ đợi trong nhà hàng cả ngày. Kẻ phục vụ và lũ đầu bếp chỉ biết lắc đầu tặc lưỡi, không hiểu nổi gã đàn ông này lại vì có gì quá lụy tình nữ ma vương của họ. Hơn nữa, nhìn vào cách tiêu xài và phong thái uy vị bên ngoài, không khó để nhận ra Lorenzo là một đại gia tầm cỡ, sao lại có thể để mặc bạn gái suốt ngày quán lấy trứng sữa, bột mì và lò nướng thế này?

“Là vì anh ấy tôn trọng đam mê của tôi.” (Oe! ~_~)

Nữ ma vương đã thỏa trí tò mò của họ như thế. Mọi người dĩ nhiên không thể không khâm phục khí chất nam nhi và tấm lòng độ lượng của Lorenzo, nào có hiểu được giọng điệu vô cùng bức bối của ma nữ lúc đó là vì cái gì...

Thật ra, Nguyễn Ái chính là phản cảm cái lý do của bạn trai mình đưa ra vào đêm thứ nhì gặp gỡ: Anh bảo biết cô rất yêu nghề, vì vậy sẽ không ép buộc cô thôi việc, ngược lại sẽ ủng hộ đam mê của cô đến cùng. Lời thoát ra thâm tình như phim nhiều tập, quan điểm cũng rất thuận tình hợp lý, không hiểu sao lại khiến Nguyễn Ái nhà ta hụt hẫng vô cùng...

Còn phải hỏi sao? Có người chịu cương đã quen, đổi mặt với sự ôn nhu nay lại bày đặt sinh ra phản cảm mất rồi...!

Lại nói đến chuyện khác, như việc nơi ăn chốn ở của cô chẳng hạn. Lorenzo đã đề nghị cô dọn về ở chung cùng anh tại căn hộ ngày đó – vốn vẫn được anh giữ nguyên tình trạng trong suốt mấy năm nay. Họ dù gì cũng đã từng mang phận vợ chồng, cũng không thất thố nếu lại cùng nhau chung đụng một chỗ. Nguyễn Ái dù có chút e dè, nhưng từ đầu đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện chẵn gối cùng anh – trên thực tế, cô thừa nhận thậm chí có phần trông chờ điều đó... Cũng vì từ lúc gặp lại đến giờ, anh hành xử chẳng hề giống con người lúc xưa tẹo nào, thế nên càng khiến sự bất nhẫn trong cô rút cạn.

Rõ ràng phong cách cử chỉ của anh hết một quý ông mẫu mực; vậy mà trong ý nghĩ của Nguyễn Ái thì quả thật... dị hết sức!

Nhất là, mỡ đã dâng đến miệng, ấy vậy mà mèo lại ngoảnh đuôi bỏ đi mới khổ!

Đêm đầu tiên dọn về Quang Hưng, cô trò chuyện vài câu rồi viện cớ mệt mỗi lần vào phòng ngủ. Nằm chưa được lâu thì đã cảm nhận bên kia giường bị lún xuống, bàn tay ấm áp vuốt nhẹ lên mái tóc một cách dịu dàng, sau đó lại mơn man trên má cô, rồi dừng lại nơi cổ.

Tim cô đập mạnh khi những ngón tay thon dài nắn nã nơi vùng da nhạy cảm, mạch máu như muốn vỡ tung khi cảm nhận được lực nhấn trên cổ mình.

Dù là, nó rất nhẹ, tưởng chừng như ảo ảnh thoáng qua.

“Vì sao... em vẫn có thể sống tốt như vậy?”

Tiếng lòng buông ra giữa không gian u uất, khẽ khàng mà đánh ngay vào trái tim bé nhỏ.

“Còn tôi thì lại thảm hại dường này...?”

Bàn tay đó vẫn nán lại trên cổ cô một lúc lâu. Nguyễn Ái nín thở, cảm giác ra một sự đe dọa mơ hồ trong từng chữ bật ra rạn vỡ và những ngón tay dần dần gập lại.

Cô tưởng chừng, chúng có thể bóp chết mình bất cứ lúc nào.

Nhưng có lẽ cô nhầm, bởi sau đó anh cúi xuống, phả hơi nóng vào cổ cô, hôn nhẹ lên vàng trán rộng rồi đứng dậy rời đi.

“Như vậy đã đủ. Anh sẽ chờ.”

Cánh cửa vừa đóng thì cô đã bật cười thảm não, nửa muốn vùng dậy chạy theo anh, nửa muốn vùi đầu vào gối khóc rống lên.

Chờ đợi? Võ Chính Luận của cô chờ đợi? Rốt cục anh thật sự bị tẩy não hay cô mới là kẻ hoang tưởng viễn vông? Lời lẽ vừa rồi thốt

ra rõ ràng chân tình thâm ý, làm thế nào có thể xuất phát từ một kẻ nuôi ý định trả thù? Hay là... tất cả mọi việc đều do cô tưởng tượng ra? Mượn có tự nguyện sập bẫy để có lý do trở về bên cạnh anh...?

Không thể nào! Cô đã thương tổn anh như thế, đến cả một người tấm lòng như Phật còn khó lòng tha thứ. Một kẻ nội tâm thâm sâu như Võ Gia Chính Luận, tàn nhẫn với kẻ thù, bạo ác với người thân; làm sao có thể dễ dàng quên mất những nhục nhã ném trải dưới tay người đàn bà mình yêu thương? Cô rõ ràng có cơ sở để nghi ngờ! Cô vốn là không sai!

Hay... đây cũng là một kiểu hành hạ tinh thần? Để cô sống mãi trong nỗi lo sợ, trong sự bất định về một ngày sự việc đột nhiên bộc phát?

Hoặc... anh thật sự đã tha thứ cho cô...?

Cô mệt quá. Thật không muốn suy nghĩ nữa rồi. Cũng không còn đủ sức để toan tính nhiều chuyện. Đã quyết định để anh trả đũa, đáng ra không nên nghĩ ngợi suy đoán làm chi nữa...

Haiz...

Thế nhưng... nếu như – chỉ là nếu như – anh thật sự đã bỏ qua tất cả, vậy thì lý do là gì? Cô có thể không lo về hình thức trả thù của anh, nhưng không thể không quan tâm đến những đả kích anh đã chịu đựng để dẫn đến quyết định oái oăm của ngày nay. Nếu sự phản bội của cô ngày đó là động lực thúc đẩy Võ Gia Chính Luận bành trướng đế quốc Costa, vậy điều gì đã khiến một Lorenzo Da Costa thành công rực rỡ đột nhiên bao dung rộng lượng với kẻ vong tình như vậy?

Có cái gì đó rất không ổn.

Pandora ư?

Rất cực là trong cuộc sống của họ có được bao nhiêu cái? Mở toang hết đi! Cứ thế này thì cô không chịu nổi nữa rồi! (Đây chắc gọi là bức xúc cả về tâm lẫn sinh lý =w=)

* * *

Bức xúc quá đỗi, thế nên có kẻ đã quyết định sẽ thắt sấn thòng lọng để tự treo mình lên...

Đó là một ngày không đẹp trời, ít mây, nhiều gió, không khí âm ỉm khiến con người ta khó chịu vô cùng.

Một ngày hoàn toàn hoàn hảo cho việc hẹn hò!

Ít nhất thì, hoàn hảo trong từ điển của cô nàng họ Vương tên Ái.

Trời vừa rạng sáng thì có kẻ đã lồm cồm bò dậy, rèm cửa phòng khách bị kéo toang, chủ nhà đang ngủ trên ghế cũng bị giật chấn suýt té.

“Dậy! Chúng ta đi hẹn hò!”

Kẻ đang ngồi giữa đầu ra sofa vò bóp trán mình, phóng tầm nhìn qua những khe tay lên sinh vật nhỏ nhắn trước mặt, giọng khản đặc sự ngạc nhiên pha lẫn bất bình.

“Hẹn hò?”

“Đúng thế. Chúng ta hẹn hò.” Nguyễn Ái miệng cười tươi tắn, ngồi xồm xuống trước mặt anh, mắt mở to một cách ngây ngô. “Anh

bảo chúng ta bắt đầu lại từ đầu mà. Vậy thì hẹn hò làm sao thiếu? Ngày đó cũng chưa từng làm qua ha.”

Trông thấy biểu hiện trống rỗng trên gương mặt tuần mỹ ngài ngài, Nguyễn Ái không khỏi cảm thấy chán chường ghê gớm. Cô thở dài giải thích.

“Hẹn hò’ là từ Tiếng Việt, không phải tiếng nước ngoài đâu.”

“...”

“Là thế này, chúng ta dạo phố, shopping, xem xinê, bồi dưỡng tình cảm một cách lành mạnh...”

(Thành ra hùi đó là ko lành mạnh ha ^w^...?)

“...”

Vẫn không thấy phản ứng gì từ con người kia. Xem ra buổi sáng bị lôi đầu dậy để giáo huấn về hẹn hò, đối với vị Chủ tịch trẻ quả thật có phần rất không ổn.

“...Anh không thích sao? Các bạn trai trước đây của em đều làm thế, trước khi tiến xa hơn...”

Đột ngột đứng dậy khiến cô thiếu điều muốn bật ngửa, Lorenzo không nói không rằng mà bước thẳng một nước vào phòng tắm. Lồm cồm bò dậy từ phía sau, Nguyễn Ái tủm tỉm cười, tay gom lại đóng chặn gối hõn độn lồi lồi vào phòng, tâm trạng cực kỳ thoải mái vì đã chọc tức được ai kia.

Bước một thành công! Người ta nói buổi sáng là lúc tâm lý ít phòng bị nhất quả thật không sai. Lại để cô thấy được cái dối hờn

đáng yêu của Chính Luận ngày xưa rồi. Cứ cái đà này, cô xem anh làm cách nào giữ vững cái mặt nạ đàn ông mẫu mực được quá một tuần!

Đáng ra nên làm điều này sớm. Ngoan ngoãn ngồi chờ tuyệt không phải phong cách Nguyễn Ái.

(=w=” Nhưng... đây là chờ bị trả thù mà mụ...? Đúng là M, M bình phương, nM, blah blah...)

Lúc sau, ở trong xe...

“Hôm nay em không làm việc?”

Anh cười hiền hòa khi chồm người qua thắt dây an toàn cho cô, vẻ cáu gắt buổi sáng hoàn toàn trôi rữa. Con người này HP thật là cao, hồi phục nhanh thật, mới đây máu đã đầy bình.

“Không, em xin phép nghỉ.”

“Lúc nào? Đêm qua em đâu hề nhắc đến?”

“Sáng nay.”

À, cái đòn “đánh vào thời điểm tâm lý yếu ớt nhất,” dĩ nhiên vào tay hồ ly như Nguyễn Ái đây sẽ được tận dụng triệt để. Nhân lúc Trình Đức Ân vẫn còn u mê chưa biết mô tê gì, cô đã phán ngay cái tin tử hình, lèo lái thế nào khiến hắn bất đắc dĩ đồng ý, sau đó lại còn dày mặt hỏi han những điểm giải trí tại Thành Phố lúc bấy giờ. Vốn là... năm năm không về, cái gì cũng đổi khác, cả hện hò cũng có đẳng cấp mới rồi.

“Ài... nhưng cô hỏi sớm thế để làm gì? Từ đây đến lễ tình nhân vẫn còn xa...” Trình Đức Ân rõ ràng bực bội, không biết là vì bị đánh thức quá sớm hay phản cảm với cái tin ma nữ của mình muốn hẹn hò.

“Tôi có nói đi vào lễ tình nhân sao?”

“Eh? Vậy cô hỏi xin tôi một ngày nghỉ sau Tết là gì?”

“Ừ, thì Tết.”

“Từ đây đến tháng Hai vẫn còn hai tuần.”

“Tôi nói là Tết tây, có phải ta đâu.”

“Vậy đã qua mất rồi còn gì.”

“Vậy mới nói là ‘sau Tết’, rõ chán.”

Bên kia điện thoại yên lặng vài giây, giọng nói sau đó dường như tỉnh hẳn. “Cô không định bảo là ngày mai chứ? Gấp rút như thế không kiếm ra người thay vào—”

“Không, không, không phải mai.” Cô nhanh nhẩu trấn an, kẻ bên kia bèn thở phào nhẹ nhõm. “Thế mà cô khiến tôi hết hồn...”

“Là hôm nay.”

“À, ra là – Hả?!!”

o

Bật cười thành tiếng, Nguyễn Ái thề mình có thể đưa ra một nửa phần lương tháng này để trông thấy vẻ mặt lúc đó của Trình Đức

Ân. Con người này tuy bị cô chơi khăm nhiều lần, nhưng lại cứ một dạ thủy chung khờ khờ dại dại. Nếu không phải trong lòng cô đã có một Chính Luận bám rễ quá sâu, có thể đã nghĩ đến chuyện hẹn hò qua với cậu ta.

“Có gì vui sao?”

“Là Đức Ân,” cô cười cười, mắt vẫn dán vào một loạt cuộc gọi nhớ trên bề mặt màn hình, trong đầu hình dung ra cảnh tượng hỗn loạn trong nhà bếp lúc bấy giờ và một khuôn mặt đỏ gấc như cà chua nấu chín. “Cậu ta lúc nào cũng thế, lớn chừng này tuổi mà vẫn bị con gái xỏ mũi dắt đi. Đáng yêu hết sức.”

Xe bỗng dừng chệch hướng khiến cô suýt làm bay cả điện thoại.

“A! Cái gì vậy?”

“Tránh chim sà vào,” giọng người nào đó bình thản, tuy mang chút sắc cạnh.

Chim? O_o - cô quay quay nhìn quanh. Chim gì? Bộ anh nghĩ mình đang lái xe trên đại lộ Ý sao? Chim chóc tại Việt Nam sợ người còn không hết, ở đó mà nhớn như ở độ cao này để nhào vào kính chắn gió tự sát. Sợ rằng chưa tự sát kịp thì đã bị dân mình “đồ sát” đến không còn xương...

Quan sát chăm chú...

Haiz... Chim chóc gì ở đây chứ. Một cái nhìn dò xét lướt qua mặt anh, cô đã biết ngay có người đang cố che giấu sự khó chịu – có khả năng vì ghen mà để lộ tay lái, trong lòng tự dưng có chút dễ chịu...

...cho đến khi anh lại quay sang cô với nụ cười thiên sứ trên môi.

(="=)

Chưa bao giờ Nguyễn Ái căm ghét nụ cười của một ai đến thế! >
<

Đã thế, cô quyết sẽ không nương tay!

Chỉ là... không biết đến cuối cùng, là ai sẽ không nương tay với ai đây...

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 50: Oan Gia Ngõ Hẹp

“Oan gia ngõ hẹp” – là câu tục ngữ người ta dùng để chỉ những tình huống tình cờ gặp phải những kẻ mình không ưa nhất.

Cơ mà... cái ngõ hôm nay nó vốn rất rộng, chỉ là có người cố tình kéo hẹp lại mà thôi...

Thương xá Z, bên trong một cửa hàng thời trang cao cấp...

“Rất đẹp!”

Gã đàn ông điển trai trong y phục thể thao trẻ trung và phong thái dễ dãi nhoèn miệng cười tươi, mắt híp lại thành một đường vô cùng ượng ý.

“Thật?” Nguyễn Ái đáp lại bằng nụ cười muôn phần rạng ngời.
“Vừa hay, em cũng rất thích nó. Đã muốn mua từ lâu!”

Nói rồi, thiếu nữ xinh đẹp với gương mặt như hoa như ngọc luồn đôi bàn tay vào suối tóc đen tuyền, nhanh chóng vấn búi thành một kiểu tóc vô cùng thanh lịch, đầu đó lỏa xỏa vài lọn điểm trang cho cái cổ trắng ngần và tám lưng muốt mượt.

Muốt mượt và tràn trụi.

Một gã đàn ông khác ngời gần đó miệng mồm há hốc, con người như muốn trời ra ngoài trước hình ảnh trước mặt. Chiếc áo liền váy

màu trắng không tay bám sát từng đường cong gợi cảm, phía trước nhìn qua có vẻ đơn thuần, sau lưng lại xẻ sâu đến tận eo, chưa kể mép váy xếp tầng chỉ lơ lửng đâu đó giữa eo và đùi, một kẻ mù thời trang như hẳn nhìn vào thật không hiểu đó là áo hay đầm. Ai dám nói đã từng sống qua hải ngoại thì tư tưởng thoáng hơn? Hoặc có lẽ trong trường hợp của chàng đầu bếp trẻ này thì... điều đó chỉ áp dụng được với mỹ thực mà thôi...

Đứng trước mỹ nhân lại là một câu chuyện hoàn toàn khác!

“Cô... như thế này cũng được gọi là có mặc đồ sao?” Trình Đức Ân lấp bắp lên tiếng, mặt đỏ gay, không rõ là do xấu hổ hay tức giận.

“Chùng nào còn vải trên người thì vẫn được gọi là phục trang hoàn chỉnh chứ.”

Nguyễn Ái mỉm cười duyên dáng, xoay mình một cái nữa rồi khoan thai bước về phía người đàn ông thứ ba – cũng là cuối cùng, từ đầu đến giờ vẫn lặng thinh nơi cuối ghế, ánh mắt sẫm màu không rõ cảm xúc.

“Em lấy cái này,” giọng cô mềm mại như nước khi cúi khẽ người xuống, khoe môi cong lên mời gọi và ánh mắt thu hồn. Đoạn với phong thái một kiều nữ thời thượng, cô giật nhẹ bằng giá sau lưng, kẹp hờ nó giữa hai ngón tay nhỏ nhắn rồi đẩy vào túi áo Âu phục của người đàn ông đối diện.

Trình Đức Ân một lần nữa miệng mở thành một chữ “O” to tướng. Anh thật sự chưa từng nghĩ khả năng mị hoặc đàn ông của ma nữ lại cao đến cỡ này; từng cử chỉ, từng ánh mắt, từng nụ cười đều quyến dụ đến mê hồn. Vốn đã biết Vương Nguyễn Ái là một mỹ nhân, Trình Đức Ân lại chưa hề nghĩ mình đã sót mắt từ “đại”.

Cho đến khi tận mắt trông thấy cảnh này.

Khó trách cái gã người Ý giờ đây chỉ biết nghếch mặt ra ngắm nhìn sinh vật trước mặt không chớp mắt, trong khi tên đại gia còn lại môi chỉ biết mím chặt nín cười, ngay cả bản thân anh cũng một phen khuấy động thị giác. Ba người đàn ông thuộc hàng thượng phẩm tháp tùng thiếu nữ đã thế, đừng nói chi đến phản ứng của những nam nhân khác – theo cách nói của ác ma ngày ấy thì là – ruồi nặng bay loạn xạ.

Nhưng... đây là cuộc hẹn hò giữa hai người cơ mà?!

Sao giờ lại hóa ra... một nữ ba nam rồi?

À, chẳng đã nói là... “cái ngõ” đã bị Nguyễn Ái kéo hẹp lại sao?

Oan gia theo dự kiến chính là Tổng giám đốc Công ty Vonga tại California, Nguyễn Đỗ Văn Thành, kẻ đã được đích thân ma nữ gọi đến với cái lý do hết sức nhằm: tình cờ.

Oan gia ngoài dự kiến là Trình Đức Ân, cái kẻ này cô không hề nằm trong tính toán của cô, là oan gia tình cờ thứ thiệt.

Bạn trai của cô dĩ nhiên hậm hực hỏi: “Bọn họ đến đây làm gì?”

Oan gia một rằng: “Đến đoàn tụ đồng minh.”

Oan gia hai: “Đến bắt về đầu bếp.”

Vậy nên... mới ra cái cơ sự rối rắm này đây...

“Này, mày đoán xem, trong ba kẻ, ai mới là bạn trai của cô ta?” nhân viên bán hàng A tíu tíu hỏi nhỏ, hai má đỏ lừ trước sự hiện diện của quá nhiều mỹ nam cùng một lúc.

“Còn phải hỏi sao? Chắc chắn là anh chàng cao ráo như người mẫu, mặt mũi như tạc kia rồi!” nhân viên bán hàng B đáp lại, mắt vẫn còn dán trên đối tượng một cách mơ màng.

“Tao thấy có khả năng là cái người trẻ trẻ đẹp trai kia cơ.”

“Sao thế được? Không thấy kẻ trả tiền là anh người mẫu lai à?”

“Nhưng thái độ hồ hững của anh ta lạ quá, không giống người yêu nha, cái anh trẻ kia thì bất mãn rõ rệt trước ‘độ bốc lửa’ của nhỏ đó, rõ ràng ghen mà...”

Trình Đức Ân tuy đứng khá xa hai nữ bán hàng, nhưng khổ nỗi trình độ tám của hai kẻ này quá “nông”, làm thế nào mà âm thanh lại vượt được cả hai dãy quần áo vươn đến tai đương sự.

Chàng đầu bếp nóng tính dĩ nhiên nổi đóa, song nghĩ kỹ lại không dám hoạnh hợ người ta. Anh rõ ràng là có tức giận. Nhưng lý do thì... không như họ nghĩ.

Chính anh cũng chẳng biết lý do là gì nữa!

“Biết đâu chỉ là yêu đơn phương...” nàng B thêm vào, không hề nhận thức được tình trạng nguy hiểm của mình. “Tuy dễ thương thật, nhưng không thể đem so với khí khái hai người kia. Thiếu chất đàn ông.”

“Ày, nhưng tao vẫn thích cậu ấy nhất. Hai người kia thì... không thực làm sao, khó với quá. Đặc biệt là anh chàng đại gia mặc Âu phục. Ban đầu vào đây còn mặt mũi tươi tắn, đến giờ thì lạnh còn hơn đá tảng.”

Nói rồi cô nàng rùng mình, nhớ lại ánh mắt băng lãnh của đương sự khi chậm rãi móc từ túi áo chìa ra bảng giá cho cô scan. Căn cứ vào đôi mắt tinh tường của dân mua bán hàng hiệu; cô nhận ra từng cái y phục, phụ kiện trên người mỹ nam đều thuộc hàng cực phẩm; không có khả năng khó chịu vì tiếc tiền à nha!

“Đá tặng gì?” nàng B khều khều bạn mình khi chỉ tay về hướng những vị khách đang bước ra khỏi shop. “Vẫn cười nói bình thường đấy thôi? Mà thấy chưa! Tao đã nói rồi, anh ta mới là bạn trai! Thấy bàn tay anh ta đặt trên eo lưng nhỏ đó không?”

“...lạ nhỉ? Có lẽ tao nhìn lầm... Nhưng là bạn trai thì hơi lạ... Nếu là bạn trai tao, chắc đã máng cho xối xả...”

“Haiz... Người ta rõ ràng sinh sống ở nước ngoài, tư tưởng dĩ nhiên thoáng hơn rồi...”

Nghe đến đây, Trình Đức Ân nhíu mày nhìn theo bóng lưng hai kẻ đi trước. Anh cũng sinh sống ở nước ngoài đã lâu, lại là vùng đất giương cao lá cờ tự do tình dục, sao tâm chẳng thấy thoải mái gì cả trước cái bộ y phục hớ hênh này? Hay cái gã con lai kia căn bản không hề có tình ý với ma nữ...?

Trong lòng bắt đầu nảy sinh nghi ngờ...

Lorenzo lúc bấy giờ tay vẫn trên eo người đẹp, thong dong bước ra khỏi shop, trước khi rời khỏi không quên ngược đầu quét ngang bản hiệu một cái nhìn khó hiểu.

“Cậu dám cá với tôi không? Cái cửa hiệu này sẽ tồn tại không qua được tháng sau.”

“Hả?” Trình Đức Ân giật mình, kéo ánh mắt ra khỏi hai nhân vật đi trước chuyển về gã đàn ông đang bá cổ quàng vai mình một cách thân thiện, cả đời thực chưa hề thấy ai “tĩnh” như kẻ này. “Sao lại thế?”

Văn Thành tay sờ sờ cằm, tay lại vỗ vỗ vài cái nữa lên vai chàng thanh niên khờ khạo. “Cái tội sản xuất mặt hàng không vừa mắt.”

Rồi, bật cười khanh khách.

Nhiều mày, Trình Đức Ân ngày càng mơ hồ, dĩ nhiên chả hiểu nổi ý tứ trong lời lẽ con người này. Bạn của Vương Nguyễn Ái đều lập dị như thế này cả?

Anh nhận ra gã đàn ông này chính là một trong số những kẻ luôn lui đến tìm ma nữ khoảng thời gian trước. Tuy giờ đây khoác lên người bộ quần áo thể thao đơn giản, kính mát che đi đôi mắt thâm sâu, da cũng có phần sạm màu hơn; cái nụ cười lười biếng và phong thái vô tư lự kia tuyệt không nhằm vào đâu được. Vốn nghĩ hẳn mới là đàn ông của Vương Nguyễn Ái, bây giờ lại lòi ra một gã người Ý, hai người đàn ông cư nhiên lại có quen biết. Điểm quan trọng là chẳng ai cư xử như một người bạn trai đúng nghĩa cả...

Ả ma nữ này... lại đang chơi trò gì đây?

“Rất cục là chừng nào cô mới trở về được đây? Đêm nay có một hộ khách rất quan trọng, cô biết không? Tuấn Anh vốn dĩ không thể tự lo được.”

Trình Đức Ân ngồi phịch xuống ghế đối diện cặp tình nhân, trong lòng bức bối không chỉ vì nguyên nhân trì trệ của ma nữ, mà còn có nhân vật bên cạnh ả và bộ y phục khiến người đồ mắt kia.

“Nếu đã như thế,” Nguyễn Ái cười nhẹ, mắt không chạm đến Đức Ân khi ung dung nhón lấy menu. “Bản thân cậu là bếp trưởng biết đã bận rộn sao không ở lại lo, còn ra đây làm phiền tôi hẹn hò làm gì?”

“Hẹn hò?” Đức Ân dường như nhảy dựng lên. “Cô gọi đây là hẹn hò? Có hẹn hò nào mà hai nam một nữ không? Sao không gọi luôn những gã lúc trước ra đi cùng cho đủ bộ?”

Có tiếng ghế kéo ra điếng tai, đảo mắt sang thì thấy gã người Ý đã đứng bật dậy, gương mặt trong một khắc lộ vẻ hung bạo... Nhưng dường như Trình Đức Ân đã làm, bởi sau đó hắn lại điềm đạm cúi xuống nói khẽ vào tai Nguyễn Ái. “Anh đi lấy cà phê cho em.”

Bước chân vừa xa thì tên đại gia kè bên lại ho khan che lại tràng cười, trong khi ma nữ lại chồm lên tặng cho anh một cái nháy mắt tinh ý.

“Tốt. Cậu có muốn đi theo bọn tôi cả ngày hôm nay cũng được.”

(O_o) Gì? Theo ả và hai tên điên này cả ngày? Đùa à?

“Cô—!”

“Không nên đâu, phản diện ạ.”

Cả hai đều quay sang kẻ phát ngôn, phát hiện ra Văn Thành lúc bấy giờ đã gỡ bỏ kính mát, biểu hiện lần đầu tiên trong ngày lộ vẻ nghiêm túc.

“Không?” Nguyễn Ái nhưn mảy.

“Ừ,” Văn Thành gật nhẹ. “Ép quá sẽ gây ra kết quả không tốt.”

“Ý anh là gì?”

“Con người đó...” anh dừng lại, đưa mắt nhìn theo bóng lưng Lorenzo vài giây như cân đo tính toán gì đó, sau đó chậm rãi tiếp lời như chưa có chuyện gì xảy ra “...anh không còn nhìn ra có thể làm ra những việc gì tiếp theo nữa.”

“Em vẫn không hiểu.”

“Hoàng Công.”

Không thấy phản ứng lớn lao từ người thiếu nữ, anh ngạc nhiên hỏi nhỏ. “Em đã biết?”

“Làm ơn đi, việc đó và anh ta trở về, không phải quá trùng hợp sao? Có khờ cũng nhận ra việc gì đã xảy ra,” cô cười nhẹ.

“Lúc đó anh và Hoàng Thạc Hy vốn có mặt.”

“Vậy sao?”

“Ừ, và điều anh có thể nói với em là...” ánh mắt Văn Thành phức tạp khi hạ giọng trầm thấp, đầu nhướn đến gần Nguyễn Ái, cố tình không để câu nói tiếp theo lọt vào tầm nghe của Trình Đức Ân.

“Đừng bao giờ chọc điên Lorenzo Da Costa.”

Nguyễn Ái lặng thinh hồi lâu. Cô biết Văn Thành lo lắng điều gì, bản thân cũng không phải không biết lợi hại, cô đâu phải chưa từng ném trái qua cơn thịnh nộ của Võ Gia Chính Luận trước đây. Huống chi, biểu hiện u ám trên gương mặt Văn Thành khi nhắc đến tai nạn của Hoàng Công đã nói lên tất cả. Không cần biết Lorenzo của ngày

nay cư xử dịu dàng với cô thế nào, đối với kẻ thù tuyệt nhiên muôn phần tàn bạo hơn xưa...

Một con người lạnh lùng ra mặt và một kẻ lịch thiệp thân thiện, cho rằng cả hai đều mang thù niệm; hạng người sau dĩ nhiên thâm sâu hiểm ác hơn bội phần.

Chỉ là... trước sau gì cũng đến, cô không muốn cứ phải ngồi chờ trong lo sợ. Trốn tránh gì cũng đã qua năm năm, thật tình không muốn làm con rùa rụt cổ nữa rồi...

Trình Đức Ân cảm thấy không khí đột ngột trở nặng nề, cho dù không hiểu đầu đuôi có sự, tự nhiên theo bản năng giao tiếp lại muốn thay đổi chủ đề. Phóng mắt sang màn hình TV cỡ lớn ở gian hàng đối diện, hình ảnh của một diễn viên trẻ đẹp vừa hay tạo ra một sự lôi kéo hoàn hảo.

“Xem kìa, đó chính là chị gái của tôi đấy!” đáy mắt chàng đầu bếp phát lên sự tự hào hiếm hoi.

Đến lúc này Nguyễn Ái và Văn Thành mới chuyển sự chú ý quay về trên mình chàng trai trẻ, không khỏi ngạc nhiên trước nụ cười rạng rỡ trên gương mặt của con người gắt gỏng cả buổi sáng hôm nay.

“Chị gái cậu là Đỗ Kim Hoài?” Văn Thành bất giác hỏi lớn, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên pha lẫn khô hài thâm kín. “Cả hai khác họ?”

“À, là cùng mẹ khác cha... Nhưng anh biết chị tôi?” Trình Đức Ân ngạc nhiên vô cùng, không ngờ cái gã Việt kiều này cũng theo dõi tin tức giới giải trí trong nước. Đúng thật nhìn không ra!

“Chả trách... tính tình lại giống nhau đến vậy.”

“Ý là anh quen biết chị tôi?”

“Không những chỉ có tôi, chú em ạ,” chỉ tay về phía một Nguyễn Ái vẫn đang nhún mày đầy nghi vấn, anh bật cười ra tiếng. “Ma nữ của chú em đây trước kia đã từng ‘đụng’ cô ta đến náy lửa.”

“???”

Lần này thì hai đôi mắt đều mở to nhìn anh.

“E hèm, chẳng lẽ chưa từng thấy một ngày đẹp trời của sáu năm trước, chị cậu bỗng từ trường về, bụng theo gương mặt sưng tấy mà ám ức la lối sao?”

Trình Đức Ân sáu năm trước vốn vẫn đang theo học nghề tại Pháp, làm gì có ở Việt Nam mà trông với thấy? Song nếu nói về sự kiện động trời thì dường như có một. Lần đó Kim Hoài đã tra tấn cậu em trai của mình gần bốn tiếng đồng hồ, linh tinh về việc bị hai con người biến thái nào đó trong trường chơi khăm đến đau điếng. Sự việc rõ ràng gây ấn tượng sâu xa với người chị thẳng thắn của anh, đến nỗi mà hơn ba tháng liên tiếp không có ngày nào mà Đức Ân không bị phiền hà bởi những chi tiết đầy kịch tính trong học đường...

Tròn mắt, chàng đầu bếp trẻ rót cục đã ngộ ra chân lý.

“Nghĩa là... anh cũng từ Việt Duệ ra?”

“Cậu... là em của ‘hiệp nữ’?” Nguyễn Ái dường như la lên cùng lúc.

“Sao cô biết biệt danh của chị tôi?”

Không hề đáp lại Trình Đức Ân, cô xoay người ngắm nhìn con người trên màn hình 42". Đây chính là "hiệp nữ" Đỗ Kim Hoài ngày đó đã cùng cô gây ra một màn chấn động toàn Việt Duệ? Chưa hề nghĩ nụ cười tà mị cỡ này lại có thể đem dán lên gương mặt oang oang chính nghĩa ngày đó như vậy... Đúng là thời gian có thể làm thay đổi tất cả.

Cái này không biết nên gọi là oan gia hay duyên phận đây. = =

"Chị cậu làm diễn viên?"

Tuy vô cùng thắc mắc mối liên hệ giữa Nguyễn Ái và Kim Hoài, song Trình Đức Ân lại hứng thú với việc khoa trương niềm tự hào của mình hơn, do đó hớn hờ tiếp lời. "Tôi biết, khó tin mà phải không? Ngày đó cứ nghĩ chị ấy phải theo bước ông nội mình đi vào... à... cái tập đoàn Gia Gia gì đó không nhớ. Ai ngờ tốt nghiệp xong lại ném mình ngay vào ngưỡng cửa nghệ thuật. Lần này lại rất thần bí, nghe nói đang dự định hợp tác cùng Hàn Quốc quay một bộ phim thần tượng tầm cỡ."

"Không phải là Phản Diện đấy chứ?" Văn Thành đột nhiên xen vào, khoe môi cong lên đầy ám dụ khi liếc mắt về phía ma nữ.

Chân mày Nguyễn Ái nhíu lại. Phản Diện?

"Đúng, đúng, anh cũng biết quyền tiểu thuyết đó? Cả chị và em gái nhà tôi lúc này đều mê mọt thứ văn học nhăng nhít đó, suốt ngày bám theo kể lể cảm thán."

"À... tôi dĩ nhiên là biết chứ," mắt Văn Thành ánh lên tia tinh nghịch.

"Vì vợ tôi cũng thế."

O__o

“Anh có vợ?!”

Không hẹn mà cả Nguyễn Ái và Lorenzo – lúc bấy giờ đã quay trở lại bàn với ly cà phê và bánh ngọt trên tay – đồng thanh hỏi lớn.

Ra về tổn thương vô cùng, Văn Thành vỗ vỗ lên vai Lorenzo. “Cậu thật là tệ bạc, Nguyễn Ái thì còn có thể nói không biết, nhưng cậu vốn cả gốc rễ của tôi cũng đào lên được, không lẽ cả việc nhỏ nhoi này cũng không hay?”

“Mấy năm nay anh có phụ nữ vô số, tôi làm sao biết anh đột nhiên lại sinh ra cái thú lấy vợ. Huống chi,” Lorenzo thần sắc không biến, nhanh chóng nhếch miệng cười đáp lễ, ánh mắt phát lên sự châm chọc không giấu che. “Trần Ánh Minh vốn đã lấy chồng, và người đó không phải là anh.”

Eh?

Nguyễn Ái nhìn chăm chăm vào hai người đàn ông trước mặt mà không khỏi ngỡ ngàng. Từ lúc nào mà Võ Gia Chính Luận biết châm chích người ta thế kia? Sáng nay khi gặp mặt Văn Thành, cô quả thật có phần ngạc nhiên vì thái độ hòa nhã của bạn trai mình. Song nghĩ đi nghĩ lại, đến cả cô anh còn có thể nói cười chiều chuộng thì đừng nói chi đến Văn Thành. Xem ra, đối tượng trả thù lần này không chỉ mỗi mình cô...

Nhưng sao cả việc Trần Ánh Minh – queenka một thời của Việt Duệ – có chồng hay không anh cũng hay biết, lẽ nào bản thân lại có quan hệ đến tuyệt đại giai nhân đó?

Bắt đầu khó chịu rồi... (=”=)

Văn Thành trước sự đề cập đến mối tình xưa không hề có chút dao động, nụ cười trên môi vẫn rạng ngời không tắt. “Không ngờ cậu cũng thuộc dạng tâm lý kín đáo đấy chứ, nhìn vào cứ ngỡ không quan tâm, không nghĩ cậu lại để ý đến đối tượng yêu thích của tôi đến vậy. Hay nên bảo là cậu tò mò nhỉ? Lại đi điều tra về tình cũ của tôi?”

Lorenzo bật cười. “Anh nghĩ tôi rồi việc sao? Chuyện này vốn là chính miệng chồng của đương sự đem rót vào tai tôi. Cách đây hai năm cái tên Trần Ánh Minh đối với tôi hoàn toàn không có chút ấn tượng.”

“Vậy rốt cục là Trần Ánh Minh lấy ai?” Nguyễn Ái đến cuối cùng chịu không nổi trò tung hứng của hai gã đàn ông bèn chen vào, nỗi khó chịu ban nãy cũng bay biến đâu mất.

“Em đoán xem?” Văn Thành vừa cười vừa hỏi.

“Không lẽ là...”

“Các người đang nói về Trần Ánh Minh, Miss Asia 2009?” giọng nói hồ hởi của Trình Đức Ân trỗi lên bất chợt, cắt đứt phán đoán mơ hồ của ma nữ.

Nguyễn Ái nhưn mày quay sang nhìn chàng đầu bếp trẻ. Cả việc này hẳn cũng biết? Cô là nữ mà còn chẳng hay. Nguyễn Ái ơi là Nguyễn Ái, mấy năm nay đúng thật sống như ẩn sĩ mà...

Dường như phát giác ra mình đã phản kích quá mức, Trình Đức Ân có hơi xấu hổ, hạ giọng gỡ gạc. “Không gì, chẳng là cô ta theo lời đồn chính là vị tiểu thuyết gia ẩn danh viết nên Phản Diện, lại cũng quen biết chị của tôi. Thế giới này quả thật tròn.”

“Phản Diện?” Lorenzo tay nâng tách cà phê, đôi mắt không tập trung nhìn vào người đối diện, có vẻ chỉ là thắc mắc băng quơ.

“Anh không biết sao?” sự chú ý hiềm hoi của Lorenzo dường như đã tiếp thêm cho Trình Đức Ân sức mạnh, anh ta vì thế mà tiếp tục huyền thuyên không dứt.

“Cách đây một năm, vào ngay đúng thời điểm Trần Ánh Minh đăng quang thì thành linh xuất hiện tác phẩm văn học này. Ban đầu dĩ nhiên không ai liên hệ nổi truyện và người, song đến khi Phản Diện bắt đầu thu hút lượng độc giả khổng lồ, người ta mới bắt chột nhận ra câu chuyện vốn được dựng nên dựa theo một câu chuyện có thật xảy ra tại một trường đại học nào đó. Thân phận các nhân vật tuy được giấu kín, hình ảnh và tên tuổi trên các diễn đàn và blog cũng bị xóa đi, nhưng cái tên Việt Duệ – nơi khởi nguồn của câu chuyện – lại không tài nào đem ém nệm. Vừa lúc Trần Ánh Minh cũng tình cờ trong một đoạn phỏng vấn có nhắc đến việc hâm mộ nữ chính trong câu chuyện này vì tính cách khá giống nhau, lại cùng xuất thân Việt Duệ. Dân mạng từ đó mà suy già đoán non, bắt gặp rất nhiều điểm tương đồng giữa vị Hoa Hậu Á Châu và nhân vật Hồ Vân trong truyện, tự nhiên tạo thành niềm tin cô gái trẻ này chính là vị tác giả thần bí kia.”

“Ánh Minh viết truyện?” Văn Thành suýt nữa đã sặc ra cà phê uống dở. “Cái con bé đầu gối đó mà viết lách nổi gì? Cũng may thi tốt nghiệp phần lớn là trắc nghiệm, bằng không cũng chẳng đỡ nổi.”

Bỏ ngoài tai lời châm biếm của Văn Thành, Nguyễn Ái thân bắt giác chòm đến, hay tay siết chặt ly cà phê đưa lên miệng, hình như là ngợ ra cái gì đó rồi...

“VẬY... Phản Diện này nói về cái gì?”

“À,” Trình Đức Ân nhún vai. “Đã mang tên ‘Phản Diện’ dĩ nhiên là nói về những kẻ phản diện. Chuyện xoay quanh việc nhân vật nữ chính cướp đi nhân vật nam chính từ một cô gái khác, con người này lại hoàn toàn trái ngược với lớp nhân vật điển hình trong tiểu thuyết thiếu nữ thời nay. Lại nữa là nhân vật nam chính cũng dần dần yêu lại nữ chính, vì thế tàn nhẫn bỏ rơi cả người bạn gái lâu năm của mình. Tính tình tên đàn ông này lại trầm mặc quái gỡ, suốt ngày bày tỏ tình cảm bằng những cách thức ngược ngạo nhất. Nói tóm lại một từ: biến thái.”

Nói đến đây thì cả Nguyễn Ái và Lorenzo cũng đều ho sặc.

Văn Thành, dĩ nhiên, bật cười híp mắt, cơ hồ muốn ngã ra khỏi ghế.

Tội nghiệp anh chàng Trình Đức Ân ngô nghê giương mắt nhìn quanh, vốn là chẳng hiểu vấn đề kinh động gì đang diễn ra. Một tiểu thuyết tuổi teen lại có thể khiến những con người trưởng thành này bức xúc đến vậy? Bản thân thậm tự hào mình cũng lợi hại lắm, lần đầu tiên nghe nội dung truyện từ nhỏ em hoàn toàn không gây ra phản ứng kích động nào.

Được nước làm tới, trong lòng muốn khiến người náo động, Đức Ân nhà ta thế là tiếp tục oang oang phát biểu:

“Thật ra mà nói, cho dù được yêu thích thật, bản thân tôi lại thấy tác phẩm này quái đản, không thực tế làm sao. Quái không phải ở lời văn câu từ, mà là tuyến nhân vật. Nam chính cực kỳ dị hợm, rõ ràng yêu người ta mà cứ thẳng tay hành hạ, tính ghen tuông thì đến Hoạn Thư còn phải vái lạy. Cái tên này đặt vào bối cảnh thời xưa thì được người cho là bá đạo si tình, chứ ở xã hội thời nay thì chỉ có bốn chữ: bệnh hoạn biến thái!”

Mặt mày Lorenzo trắng bệch, đuôi mắt khẽ giật liên hồi, nhưng nhìn thế nào cũng không ra bệnh hoạn lại hay biến thái a...

Văn Thành đập bàn cười vang. “Đúng, đúng, bệnh–hoạn–biến–thái. Quá chuẩn!”

“... Song vẫn chưa quái bằng nữ chính, ban đầu xuất hiện cử ngõ oai phong lẫm liệt, thuộc dạng nữ cường nhân thời đại; ai ngờ yêu rồi lại hóa ra ủy mị, chẳng qua chỉ là một thanh bê tông ưa ngược đãi.”

“Bê–tông–ưa–ngược–đãi...? Lại càng chuẩn!” Văn Thành đến lúc này cười gập cả người, tay không ngừng xoa xoa lên lưng một Nguyễn Ái miệng mồm há hốc.

Không nhìn thấy phản ứng của hai kẻ đối diện, Trình Đức Ân miệng thở dài ngán ngẩm. “Vốn chỉ được mỗi nhân vật nam phụ, là bạn thân của nam và nữ chính, tính tình vui vẻ cởi mở, lại cực kỳ nhạy bén, chi tiếc đến cuối phần một lại làm người đọc thất vọng vô cùng...”

“Thất vọng? Vì sao?” ho khan chặn lại tràng cười, Văn Thành có hơi chột dạ. Không lẽ vị tác giả huyền bí này biết cả nội bộ Võ Gia năm đó xảy ra chuyện gì? Xem ra anh phải nghe theo vợ mình đọc quyển sách này mới được...

“Đúng vậy. Hóa ra anh ta yêu vai chính.”

“Eh? Hấn yêu con bé tên Hồ Vân đó?”

Văn Thành yêu Nguyễn Ái? Ai viết vậy trời?

“Không, không,” Đức Ân vội vã ra dấu phủ định, đoạn mỉm cười đầy ẩn ý.

“Là vai chính còn lại.”

Câu chuyện vốn chỉ có nam nữ vai chính.

Không phải nữ thì là...

(*o*)

Không hẹn mà cả Văn Thành và Nguyễn Ái đều nhìn nhau, sau đó đồng loạt hướng về kẻ—mà—ai—cũng—biết—là—ai—rồi—đấy, đôi môi mỏng gợi cảm của anh chàng người Ý lúc bấy giờ lại mím lại thành một đường khó chịu vô cùng.

“A!”

Nguyễn Ái tay đưa lên miệng, rõ ràng ra vẻ kiềm chế.

Nhưng khi trông thấy cảnh tượng hai gã đàn ông trước mặt mình mặt mày cứ như mắc nghẹn đậu hũ, mắt lấp láy lườm qua liếc lại, không khí mờ mờ ám ám thì...

Thánh thần à!

Phật à!

Chúa ơi!

Không kiềm được nữa!

Văn Thành ơi là Văn Thành, đây gọi là... cười người phút trước, phút sau người cười đấy ạ...!

Lần đầu tiên trông thấy ma nữ cười nghiêng cười ngửa, Trình Đức Ân ngày càng tự tin hơn, trong lòng chỉ đơn thuần nghĩ cô nàng yêu thích khiêu kể chuyện của mình, nào có đâu ngờ phía sau nó là cả một “thiên tình sử” lót dài như gạch bếp...

Đang hưng phấn muốn tiếp nối bình phẩm, một giọng nam trầm thấp bỗng trỗi lên, tuy không oang oang bè thế nhưng hiệu uy vô cùng. Bằng chứng là cá một Nguyễn Ái đang bịt miệng nắc nẻ cũng phải nín bật.

“Vậy kết thúc ra sao?”

Xung quanh đột nhiên mang nặng chất chì.

Câu hỏi của Lorenzo rõ ràng đã phá tan bầu không khí vui nhộn, ngoài Trình Đức Ân ra thì tâm trí ba kẻ còn lại đang cùng mang một gánh nặng nghi vấn. Kết thúc câu chuyện của họ ư? Liệu nó có được như tiểu thuyết hay không...? Dưới ánh mắt của một cá nhân cụ thể, họ nên có một kết cục như thế nào đây?

Hạnh phúc hay đau thương đến não lòng?

Bị dọa chết khiếp vì sự chuyển hướng của tình thế, đặc biệt là ánh mắt đột nhiên trở sắc bén của gã đàn ông ngoại lai, Đức Ân lắp bắp phun ra vài từ. “Ơ... phần cuối vẫn chưa ra, em tôi cũng chẳng kể gì hơn...”

Lắc đầu, Nguyễn Ái cảm thấy buồn cười ghê nơi – Đến cả trong thế giới mộng ảo cũng phải chờ đợi...?

Mặt bàn chọt rung lên.

“Chết tiệt!”

Ngước lên thì thấy gương mặt phóng tướng tối sầm, cả người dựng đứng cả lên. Bỡ ngỡ vô cùng. Đây là lần đầu tiên Nguyễn Ái trông thấy gã đàn ông vô lo này phản ứng mạnh mẽ như vậy. Tò mò quá cỡ, cô đảo mắt dõi theo hướng nhìn của anh ta, bắt gặp ngay một gương mặt nhu mì xinh xắn trên màn hình vô tuyến. Khi nụ cười cô gái này nở rộ, đến cả Nguyễn Ái cũng thấy chạnh lòng, thì ra đây là thứ người ta gọi là nét đẹp yếu mềm khiến người mong lao vào bảo vệ.

Chưa kịp mở miệng hỏi thì Trình Đức Ân tặng ngay cho cô đáp án. “Hà Ngọc Nghi! Đúng là chết tiệt thật! Cứ ngỡ cô ta đã rút chân khỏi vai Hồ Vân. Ai ngờ đến giờ phút này lại nhận lấy! Xem ra chị Kim Hoài sẽ bị đùn đẩy xuống vai nữ thứ chính.”

“Hà Ngọc Nghi?” mắt cô tròn mở, có chút ấn tượng về cái tên, bởi nó liên quan mật thiết đến Hoàng Thạch Hy. Song điều này cũng chẳng thể giải thích được tình trạng kích động của Văn Thành hiện giờ. “Anh quen cô ta?”

“Không những là quen,” Văn Thành miệng nở một nụ cười gượng gạo, mắt vẫn còn dán vào màn hình TV, hành động gáp gáp chuẩn bị rời khỏi. “Mà là rất quen.”

“Eh?”

“Nhóc đầu búp, cậu cho tôi biết buổi phân vai này diễn ra ở đâu?”

“Ờ...” bị làm cho hết hồn trước sự vồn vã của gã đàn ông, Đức Ân quên khuấy cả việc cảm thấy xúc phạm vì bị gọi bằng ‘nhóc’.
“Nghe Kim Hoài nói thì là... Seoul... Tôi không chắc là ở khách sạn nào...”

Chẳng thềm đợi anh chàng đầu bếp nói thêm một lời nào nữa, cũng chẳng để ma nữ có cơ hội hỏi han, cái người trước giờ bình thản ôn hòa vội vàng phóng đi, tay cầm điện thoại dọc đường không ngừng rửa xả, chẳng nhìn đâu ra phong thái ung dung thường ngày nữa.

“Gì ấy nhỉ?” Nguyễn Ái nhú mày.

Giọng nói đều đều của Lorenzo lúc bấy giờ mới vang lên, ánh mắt anh khi dõi theo bóng dáng xa dần của Văn Thành đã mang đầy nghĩ ngợi.

“Vội vã lao đến bên cạnh một người đàn bà không cùng huyết thống với mình, một là kẻ đó mang nợ sâu nặng, hai là người yêu thương nhất.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 51: Lại Là Oan Gia

Văn Thành rời đi, đột nhiên mất đi kẻ chuyên gỡ nút, ba con người còn lại dĩ nhiên chỉ khiến tình huống tệ đi, làm cho câu chuyện ngày càng rối lại một nùi không cách nào tháo gỡ.

Đặc biệt là nam hiệp họ Trình. (Em của hiệp nữ dĩ nhiên là nam hiệp ^^)

Ngồi cạnh một Lorenzo mặt mày u ám, thần kinh căng thẳng cơ hồ lúc nào cũng có thể nổ tung, ánh mắt đằm đằm không giấu che nỗi sự giận dữ thâm kín; Nguyễn Ái không biết nên biết ơn hay nguyên rủa vị bếp trưởng đáng kính của mình đây...

Trình Đức Ân này... không biết có phải vì sinh sống quá lâu tại vùng đất giương cao lá cờ chủ nghĩa lãng mạn kia, ngay cả cách nghĩ cũng bị lãng mạn hóa quá cỡ.

Hay nên gọi là hoang tưởng mới đúng nhỉ? (= __ =)

* * *

Một giờ trước, ngay sau khi phó tướng mất dạng, ông chủ nhỏ của Le Bon Ton đã ngay lập tức lao vào bình phẩm thêm vài câu “rùng rợn” nữa về những nhân vật trong Phản Diện. Trong số đó đặc biệt lại chú tâm đến nam chính vô cùng, cứ luôn miệng châm chích không nương tha.

Nhưng như thế thôi thì vẫn còn chưa đủ để lột lớp mặt nạ dừng dựng của ngài Da Costa mặt – trắng.

“Bình loạn” chán chê, Trình Đức Ân sau đó được chính miệng Lorenzo “mời” quay trở về nhà hàng. Anh còn hứa sẽ cử đến một đầu bếp khác thay thế Nguyễn Ái cho đến hết ngày hôm nay, phong cách xử sự hoàn toàn hợp tình hợp lý, lịch thiệp không ai bằng. Trình Đức Ân dĩ nhiên không có lý do từ chối, bất đắc dĩ đã thuận ý rời khỏi – nếu không phải trông thấy biểu hiện của Vương Nguyễn Ái vào lúc đó.

Nét mặt cô sa sầm, rõ ràng không hài lòng về việc gì đó.

Khổ thay, anh chàng đầu bếp của chúng ta lại cứ ngỡ việc gì đó chính là bản thân, đâu hay rằng cô thật ra bực bội thái độ ôn hòa của bạn trai mình...

Vì vậy, không hiểu trong đầu ngộ ra được chân lý quái thai gì, chân bước chưa đến bảy thì đã hùng hổ quay lại nắm lấy tay cô.

“Không cần giả vờ nữa đâu,” con người trẻ tuổi cất giọng một cách quyết đoán, ánh mắt dấy lửa quyết tâm hùng hực.

“Hả?” đôi mắt kẻ đối diện choàng mở, hoàn toàn chẳng biết phản ứng thế nào.

“Tôi hiểu hết rồi. Cô vốn là cố tình dụ tôi đến đây.”

“???”

“Cô rõ ràng biết rõ hôm nay là ngày bận rộn, lại chọn đúng nó để xin nghỉ, nói rõ ra lý do là hẹn hò, cuối cùng lại còn dày mặt hỏi tôi

nơi chốn tình tứ. Như thế chẳng khác nào gián tiếp bảo tôi phải chạy theo cô ngay?”

Mặt Nguyễn Ái đực ra. Vẫn chưa hiểu đối phương nói cái quái gì.

“Con người này,” chỉ tay về gã người Ý mày cũng đang nhú lại, Đức Ân tiếp lời, “rõ ràng có phải bạn trai cô đâu. Hai người cả tuần nay cư xử với nhau có khác gì người lạ?”

Thở dài, anh nhắm mắt. Khi phát mở lại lộ vẻ khuất phục.

“Cô chắc chắn dùng hẳn để khiến tôi ghen.”

(O___o)

Nguyễn Ái bất động toàn thân. Không ngờ có một ngày lại bị một người làm cho cứng họng.

“Lúc nào cũng châm chích tôi, lại còn ra sức lấy lòng ông tôi đến vậy, cô chắc chắn đang muốn tôi chú ý đến mình. Nếu không lần đó cũng không nói lớn trước toàn dân thiên hạ rằng tôi thích cô... Làm như thế cũng vì muốn ép tôi thừa nhận đúng không? Khổ thay, tôi lại quá nể trọng mặt mũi, vì thế mà bỏ lỡ cơ hội, làm cho cô giờ đây phải lao vào vở kịch tẻ nhạt này, kiếm một người đàn ông về để dấy lên sự ghen tuông của tôi...”

(O_____o)

Đóng băng tập hai rồi...

“...Thật ra cái hôm đó... tôi không phải là không muốn thừa nhận đâu, chẳng qua là vì... cách nói của cô trực tiếp quá, nhất thời khiến tôi xấu hổ nên phản ứng không thỏa đáng. Mấy ngày sau khi xét lại

thì quả thực... tôi có cảm giác với cô... Chúng ta... cũng không cần đóng tiếp vở kịch này, cô cũng không cần phải cưỡng ép mình vào vai bạn gái kẻ khác nữa...”

Đôi bàn tay ấm nóng gắt gao chộp lấy tay cô.

“Rốt cục thì tôi cũng đã biết cô yêu tôi rồi.”

Bang!

o

Có cái gì đó bùng nổ trong đầu nữ ma vương.

Nhiều đầu suy ra như vậy... cũng đến được kết luận đó? Cái tên này óc não chắc phải thừa hưởng từ Shakespeare, viết kịch tâm lý hẳn sẽ làm dân chúng điên hết.

Nhưng mà... trước mắt dân chúng chưa kịp điên, cái kẻ “bị cô sử dụng để chọc ghen” đã điên mất rồi...!

(=o=)

Chưa đầy ba giây, ông chủ nhỏ họ Trình đã – chẳng nhìn rõ là bị đập hay xô – ngã lăn ra sàn, trong khi toàn thân Nguyễn Ái bị thô bạo lôi về hướng ngược lại. Đổ sập vào bề mặt rắn chắc, ngực va vào vật lạ cộm lên nơi thắt lưng anh, cô nghiêng rặng để không la lên đau điếng. Sau đó liền theo phản ứng luồn tay vào sờ thử...

Ý, lạnh lạnh nha... còn dài dài nữa...

A!

(=o=)

Cái người này... đi hẹn hò còn đem thứ này theo? >.<

Thôi rồi thôi rồi, đang muốn vùng người đứng dậy, nhưng sờ phải cái vật này thì khiến sống lưng tê rần. Bây giờ rồi đi có khi nào con người bộc phát này sẽ rút nó ra đối phó Trình Đức Ân không nhỉ?

Ý nghĩ vừa vụt qua đầu thì quả nhiên, bàn tay ấm nóng đã luồn vào, may mắn sao lại chộp trúng tay cô.

Ánh mắt giao nhau.

Đôi tay giằng co bên trong áo khoác.

Xung đột xảy ra thì dĩ nhiên kéo đến kể nhiều chuyện. Song nhìn tới nhìn lui, họ cũng chẳng thể hiểu nổi bọn người này đang chơi cái trò gì. Nữ thì ôm chặt lấy nam, tay luồn vào ngực lồi lồi kéo kéo cùng người ta, tư thế cực kỳ... mờ ám. Nam mặt mày đanh lại, ánh mắt quyết liệt như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trong vòng tay, vậy mà vẫn nhất nhất ôm chặt không buông.

Nhìn không ra là đang khiêu vũ hay tranh chấp nha...!

Tưởng như thế đã vô cùng kỳ quái, ai ngờ không biết từ đâu lại túa ra sáu người đàn ông thân hình cao lớn, ăn mặc tuy không bắt mắt nhưng kẻ nào kẻ nấy đều mặt mũi khác người, rõ ràng không phải là dân bản xứ.

Hai trong số đó kẹp chặt lấy Trình Đức Ân, bốn người còn lại tay cầm súng ngắn chia thẳng vào mục tiêu đang vẫn còn rên rỉ vì đau.

Nguyễn Ái hét bị một phen chết khiếp vì tràng diễn giải của Trình Đức Ân, bây giờ lại bị đám vệ sĩ của bạn trai mình hù cho mất vía. Có ai có thể cho cô biết là tại sao tên đàn ông này lại đem cả vệ sĩ

và vũ khí theo hẹn hò không hả trời? Lệnh truy nã Võ Gia Chính Luận vẫn chưa được gỡ bỏ, rình rang thế này chẳng khác nào tự đưa đầu vào thòng lọng...?

Đó là chưa kể người của Võ Gia vẫn còn truy lùng anh. Cái chết của Hoàng Công không nhất thiết sẽ khiến những thành viên khác bỏ dở mối thù tổ chức...

“Cát!” Cô bất giác la lớn, khiến cả đám người chộn rộn nơi đấy ai cũng sửng ra.

“Anh, anh, anh và anh!” lướt đôi mắt đầy thị uy ra xung quanh, tay cô chỉ vào bốn kẻ đang cầm súng mà danh giọng lớn tiếng. “Đạo diễn đã bảo chưa gọi thì chưa được ra. Tuy chỉ là diễn tập nhưng dù gì cũng là chương trình mang tính bất ngờ với công chúng, sao có thể tự tiện lao ra như vậy? Còn không chịu quay về nơi cũ?”

“Còn hai người,” quay đầu sang hai kẻ còn lại vẫn còn đang giữ lấy Trình Đức Ân, cô cố tình nói lớn. “Anh ta đột nhiên bị đau bụng, đưa anh ta đi bệnh viện giúp tôi nhé.”

Thật ra Nguyễn Ái cũng chẳng biết bọn người này có hiểu tiếng Việt hay không, lớn tiếng thế này chủ yếu là cho những kẻ xung quanh nghe mà thôi. Quay phim mà cả camera và dàn nhân viên lẫn đạo cụ cũng không có thì thật sự có hơi – không, phải nói là - rất miễn cưỡng, song vẫn còn dễ tin hơn một loạt bốn kẻ mafia từ đâu nhào ra chìa súng vào một người.

Hình sự và Việt Nam , hai thứ này hình như không đứng chung một câu được à nha...

(Em thề với Đảng là câu này không hề có ý chê bai nước mình. Chẳng là... nhắc về quê hương nhà em thì trong đầu chỉ toàn đám... mọc hoa sen thoy, súng thì không đến ^w^)

“Còn anh, đạo diễn,” cô ngược đầu lên đối mặt con người đang ôm chặt lấy mình, răng nghiến lại, ánh mắt dọa dẫm. “Còn không biết ra lệnh cho người của mình làm theo lời em nói?”

Da Costa, dĩ nhiên, há có dễ dàng bị một người con gái nhỏ bé bức dọa?

Song, đứa con gái nhỏ này lại là Nguyễn Ái.

Ma nữ tuy đã tu luyện lên hàng vương, cốt cách hồ ly vẫn cứ là không đổi mà...

“Em thề, anh còn không chịu làm theo những gì em vừa đưa ra, em sẽ thoát y ngay tại đây,” cô rít khế qua hàm răng khít chặt, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười giả tạo. “Săn bộ cánh này cũng rất dễ rũ bỏ...”

Luồng ánh mắt của Lorenzo trong phút chốc đột nhiên chuyển lạnh buốt, Nguyễn Ái trong lòng có phần lo sợ, không biết anh có tin mình dám làm điều đó hay không. Nhưng đến giờ phút này ngoài chuyện này ra, cô chẳng còn thứ gì đáng giá hơn để đem ra lập điều kiện cả. (*gật gù gật gù* =_=)

“Thả hấn ta ra và rời khỏi.”

Anh chậm rãi dùng tiếng Ý với lũ vệ sĩ sau nhiều giây suy nghĩ, đôi mắt nheo lại vẫn không rời gương mặt cương quyết đối diện mình. Dù không hiểu trọn vẹn, cũng không chắc mình nghe đúng

mệnh lệnh Lorenzo vừa phát ra với đám thủ hạ, Nguyễn Ái dĩ nhiên có cách của mình để chắc chắn con người trước mặt không giở trò.

Cô quay sang đám người chuẩn bị kéo theo một Trình Đức Ân vẫn đang ôm bụng rên rỉ lôi đi và cất giọng nhỏ nhẹ.

“Và đừng làm hại anh ta.”

Bọn này nhờn mày nhìn cô đầy nghi vấn. Nguyễn Ái nuốt ực, cũng chẳng biết những gì mình vừa nói có đúng hay không. Tình thế gấp rút như thế này, vốn tiếng Ý sơ sài cô vô cùng không tự tin đến cuối cùng cũng phải đem ra xài tạm. Quay đầu lại nhìn về ngạc nhiên trên gương mặt điển trai bên trên mình, trong lòng đột nhiên có chút an dạ. Ngạc nhiên thế nghĩa là cô đã đánh trúng trọng điểm.

Lorenzo ngẩng mặt nhìn đám thuộc hạ rồi khẽ gật đầu thuận ý, sau đó vẫn giữ lấy người đẹp trong tay, anh quay người lôi cô ra khỏi thương xá, mặc kệ đám dân chúng tò mò vẫn đang cười nói, xì xào bàn tán phía sau...

* * *

Đọc đường lái xe về, tâm trạng người bạn trai thất thường của cô hiển nhiên không được tốt, có khi còn u ám hơn cả bầu trời lúc bấy giờ – rõ ràng đang giữa trưa mà kéo mây đen kịt. Cũng may đang lao đi trên con đường cao tốc vắng vẻ, nếu không với tốc độ điên cuồng này, ngài Da Costa đây hẳn sẽ đối mặt với vài vụ sát nhân xa lộ chứ chẳng chơi.

Đột ngột thắng gấp khiến Nguyễn Ái thiếu chút nữa là lao đầu vào kính chắn gió, Lorenzo chồm người sang cô, mắt đối mắt, miệng rít lên đầy đe dọa.

“Thật sự quan tâm hẳn đến vậy? Lại dám vì hẳn mà làm ra hành vi đó?”

“Hành... vi gì?” cô co rút người về hướng cửa xe, thật sự không biết nên mừng hay sợ trước cơn giận của con người trước mặt.

“Thoát y!”

“A!”

Vỡ lẽ. Ra là anh thật sự tin...! O_o Lúc đó vì gấp quá nên tìm đại một chuyện để dọa, chứ thật sự cô đâu có điên đến nỗi vì một người chẳng thân thiết mà làm ra hành động quái đản như thế.

Chưa kịp mở miệng thoái thác thì anh lại càng áp mặt gần hơn, tay siết chặt bả vai cô đau buốt, giọng nói toát ra muôn phần đáng sợ. “Thật sự như hẳn nói? Em muốn hẳn ghen?!”

Cô tròn mắt nhìn anh, miệng há hốc không nói thành lời.

Cái tên đàn ông này...! Lời lẽ từ tên hoang tưởng đó cũng có thể tin?! Đại doanh nhân Da Costa rốt cục là đã bại não hay mắc chứng si khờ người già?

Haizz... Nguyễn Ái à, lẽ nào cô không biết, con người ta dù có thông minh đến như Einstein, trong tình ái cũng có thể xoay mình trở thành... đạu hũ?

Vậy nên bả vai ai đó giờ đây phải chịu hành hạ đau đến thốn xương, lá phổi cũng dường như muốn nổ tung ra vì áp lực tinh thần đè nặng lên hơi thở.

Có tiếng chuông điện thoại. Nguyễn Ái thở phào nhẹ nhõm khi con người đáng sợ kia quay đi nghe máy sau vài giây chần chừ. Không hiểu đầu dây kia là ai, ban đầu anh có vẻ khó chịu vô cùng, sau đó lại nhìn cô với đôi mắt như xuyên suốt tâm can, cuối cùng khiến xương sống cô lạnh buốt khi khóe môi cong lên một nụ cười ửng ửng.

“Được, tôi sẽ đến đó ngay.”

Chưa kịp mở miệng hỏi han thì nụ cười đã tắt ngấm, kẻ thất thường nhanh chóng đạp ga quay ngoắt xe lại, hoàn toàn không để tâm mình đang đi ngược chiều, cũng chẳng thèm chú ý xem hành khách của mình mặt mày lại trắng bệch hết người sắp chết, tay nắm ghi thành ghế, răng cắn chặt vào nhau để không bị choáng ngợp bởi tốc độ kinh hoàng và lối chạy xe địa ngục.

Xe dừng lại trước một nhà hàng sang trọng trên đường X, Nguyễn Ái đến lúc này mới dám thở ra nhẹ nhõm, tay run run khi được người nào đó tử tế dắt xuống. Gã đàn ông bên cạnh cô bấy giờ còn hơn là sao đổi ngôi, nụ cười mỉm nhẹ nhàng và phong thái lịch thiệp khiến người kính nể, nhìn chẳng đâu ra tên ác ma kinh hoàng đường phố vừa rồi.

Cô cuối cùng cũng lấy lại sự bình tĩnh, bước đi thanh thoát, thái độ ung dung không kém kẻ kè cạnh. Không biết con người anh dắt cô đến gặp là ai, nhưng nếu là kẻ có thể khiến Võ Gia Chính Luận cay cú đột ngột xoay mình trở thành một Da Costa hào nhoáng thì quả thực rất đáng gờm, cô tự nhủ bản thân không thể khiến anh mất mặt.

Tuy nhiên, trong lòng có chút lo lắng rồi... Nhỡ người anh muốn cô gặp thuộc hàng chú bác, cái bộ cánh đang khoác trên người

đây... chẳng khác nào la to lên rằng tôi thuộc dạng con gái dễ dãi?

Song, Nguyễn Ái chẳng có nhiều thời gian để lo lắng vụn vặt, bước vào cửa chưa được vài giây thì bỗng có người gọi với. Gã đàn ông trung niên tiếp cận họ mặt mày râu ria xòm xoàm, chào hỏi xởi lởi vài câu tiếng Ý rồi chuyển sang ngôn ngữ tiếng Anh thuần Mỹ. Nguyễn Ái lúc trung học đã được Vương Đăng Khoa đưa vào trường quốc tế, do đó đối với loại ngôn ngữ này có thể cho là rành rọt đôi chút. Ít nhất thì đủ để hiểu được đoạn hội thoại xã giao giữa Lorenzo và vị bác sĩ tự xưng Charlie Ford này.

Đối mặt với những con người liên quan đến bệnh tật, cô không ít thì nhiều cũng cảm thấy chột dạ, cư xử vì thế rất không tự nhiên, suốt hai phút cứ im thít không nói, vờ như mình chẳng hiểu nổi họ đang nói gì. Có vẻ như vị bác sĩ này đã tìm kiếm anh bấy lâu, chất giọng ông khi chào hỏi anh chứa sự trách cứ – dù rất nhạt. Ánh mắt chốc chốc lại dừng lại trên cô với sự dò xét phân tích của những bậc khoa học gia, dường như đang cố tìm kiếm câu trả lời cho một vấn đề nan giải vô cùng.

“Đây chính là lý do khiến anh trở về, tôi đoán?” Ford nhướn một bên mày khi nhìn thẳng vào cô, mép râu ông giật giật.

Lorenzo lướt mắt sang sắc mặt không biến của bạn gái mình rồi gật đầu.

“Vậy tại sao không đưa cô ta về nước? Nơi đây thiếu thốn nhiều thứ, nếu không phải vì Luigi thuận miệng tiết lộ, e rằng đến cả một năm anh còn—”

“Đừng—!” Lorenzo đột nhiên ngắt lời, mắt liếc nhanh qua Nguyễn Ái đầy lo lắng.

Ford sửa lại mắt kiếng, giọng nâng lên một nốt. “Anh vẫn chưa nói cho cô ta?”

“Không cần thiết.”

“Chúng ta cần nói chuyện, Lorenzo.”

“Xin lỗi, nhưng để hôm khác. Chúng tôi bây giờ có hẹn.”

“Cho tôi mười phút,” Ford nhíu mày, không để ý gì đến vẻ bất nhẫn của ngài Chủ Tịch Costa, tay chỉ vào ghế đối diện, ra dấu cho cặp nam nữ ngồi xuống; đoạn chuyển hướng nhìn sang Nguyễn Ái. “Vả lại, cô ta dù gì cũng không hiểu tôi nói gì.”

Lorenzo lắc đầu cười trừ, mắt nhìn thẳng vào Nguyễn Ái đầy ám dụ. “Chuyện đó thì tôi không chắc đâu, Charlie à. Cô bạn gái bé nhỏ của tôi đây là một bất ngờ thú vị. Cho đến thời khắc nửa tiếng vừa rồi, tôi còn chưa biết cô nàng nói được tiếng Ý, đừng nói gì đến thứ ngôn ngữ quốc tế này.”

“Thật?” Ford nhíu mày quay sang Nguyễn Ái. “Cô hiểu bọn tôi nói gì?”

Đối phương chỉ chớp mắt, sau đó lại nín lấy tay áo của bạn trai mình, vẻ mặt bối rối. “Ông ta muốn gì? Hình như là bảo chúng ta ngồi xuống. Sao mình còn đứng đây? Ông ấy không phải là người có hẹn với anh?”

“Không gì, ông ta bảo bạn gái của anh rất xinh đẹp.”

Nói rồi anh cúi đầu rí vào tai gã phục vụ này giờ vẫn lẻo đẻo theo sau, đoạn quay sang vồ nhẹ vào tay cô. “Em theo người này đến gặp người có hẹn với chúng ta trước, mười phút sau anh sẽ đến.”

Trong lòng không cam tâm, song anh đã tỏ ý không muốn cô có mặt, chuyện của họ nói rõ ràng không muốn cô nghe, nếu cứ khăng khăng ở lại chẳng khác nào tuyên bố với anh cô vừa nói dối? Lorenzo của ngày nay cuối cùng là có bí ẩn gì lại không thể để cô biết? Đoạn hội thoại vừa rồi không ít thì nhiều cũng liên quan đến mình, cô dám chắc. Chuyện đã dính líu đến bác sĩ thì lại càng khiến cô không an tâm chút nào. Charlie Ford. Cái tên này cô sẽ nhớ rõ. Chỉ mong không phải là một bác sĩ khoa thần kinh khác.

Cái ý nghĩ anh đã phát hiện ra bệnh trạng của mình khiến cô lạnh người.

Lẳng lẳng đi theo người phục vụ về phía góc phòng, trong đầu Nguyễn Ái ngổn ngang lo lắng. Anh hiện tại nắm trong tay quyền thế hùng mạnh như thế, lẽ nào đã truy ra căn bệnh của cô? Bác sĩ Đan có lẽ bây giờ vẫn còn rong ruổi đâu đó trên cao nguyên Tibet cùng con gái và người rể khảo cổ gia của mình; muốn tìm ra họ có khác nào mò kim đáy bể? Và ngoài họ ra, kẻ biết được sự thể chỉ có Văn Thành, con người đó lại không có khả năng tiết lộ bí mật của cô, bởi bản thân hắn cũng có một bí mật bị cô nắm giữ. Bọn họ vốn là không thể nào phản bội nhau.

Khả năng còn lại chỉ có thể là...

Nghi ngờ chưa chạm đích thì nhân vật đã hiện rõ trước mặt.

Lại là một oan gia khác.

Chỉ khác là lần này, kẻ phải tiếp nhận chính là bản thân Vương Nguyễn Ái.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 52: Chân Tướng

“Chào chị, đến sớm thật, còn Enzo đâu?”

Đôi mắt Nguyễn Ái lướt qua gương mặt kiều sa cùng nụ cười mập mờ nửa miệng – đúng y chất Lorenzo; ruột gan cô như bị kim đâm xuyên suốt.

Gấp gáp lái xe đến, là vì người đàn bà này?

“Gặp bạn cũ. Sẽ đến sớm,” cô sửa vai, chậm rãi ngồi xuống, cố giữ giọng mình điềm đạm.

“Không tức giận khi biết tôi sẽ tham gia vào cuộc hẹn hò của hai người sao?”

“Có tức giận, vậy cô sẽ rời đi chứ?”

Lắc đầu, An Thi nhoẻn miệng cười. “Chị vẫn như xưa, quá trực tiếp.”

Tựa người ra sau ghế, Nguyễn Ái bắt chéo chân, tay khoanh lại không chút thiện cảm. Cô từ xưa đến giờ chưa bao giờ hứng thú với trò chơi rượt đuổi từ ngữ khách sáo này, thế nên nhanh chóng mất đi kiên nhẫn.

“Cô muốn gì?”

“Lorenzo.”

“Không được.”

“Vì sao? Chờ đến ngày chị phát điên thì anh ấy vẫn thuộc về tôi thôi.”

Lắc đầu cự tuyệt, cô nhìn chăm chăm vào An Thi. “Điều gì khiến cô nghĩ rằng mình còn phải chờ nữa?”

Đặng An Thi ngập ngừng, bàn tay luồn vào vuốt nhẹ tóc khi quan sát con người trước mặt. “Ý chị nói mình đã phát bệnh?”

“Cô nói xem,” nhếch miệng cười nhẹ, Nguyễn Ái chồm người đến chống tay lên bàn, mắt mở to mang đầy nghi vấn thuần túy. “Tôi có giống không?”

An Thi bất giác ngồi thẳng dậy, mắt lóe lên tia sợ hãi, nhưng chỉ là một giây ngắn ngủi.

“Tại sao vẫn còn cố chấp không buông? Nếu chị yêu Lorenzo thì nên buông tha anh ấy. Ngày đó rời đi không liên lạc với tôi không phải cũng vì không muốn kéo anh ấy xuống nước? Đã năm năm rồi, có gì vẫn cố chấp quay lại?”

“Thứ nhất, tôi không yêu Lorenzo. Kẻ tôi yêu là Võ Gia Chính Luận,” Nguyễn Ái ngẩng đầu, biểu hiện lạnh lùng. “Thứ nhì, tôi không phải con người hy sinh cao cả. Cho dù tôi có rời khỏi anh ấy đi nữa, cũng không chấp nhận cho cô thế vào chỗ trống của mình.”

“Chị... không có tư cách để sở hữu anh ấy như thế,” An Thi chồm đến, ánh mắt dữ dội khi rít khế qua kẽ răng. “Tôi đã chờ chị một năm, cũng không biết đã rải biết bao người tìm kiếm, viết bao nhiêu lá thư, gọi bao nhiêu cuộc điện thoại... nhưng rốt cục là thời khắc đó chị ở đâu? Chị có biết Lorenzo của ngày nay chính là cấu thành từ

đau khổ tuyệt vọng mà chị đã gây ra hay không? Nếu ngày đó chị quay về đúng lúc, anh ấy cũng không cần trở nên đáng sợ như hiện tại! Vậy mà bây giờ, chị còn định quay về gây thêm đau thương cho anh ấy?”

Quay đầu, Nguyễn Ái không đáp lời, ánh mắt mông lung dãi ra bên ngoài cửa sổ. Cô hiểu rõ nỗi đau mình gây ra cho anh sâu đậm đến cỡ nào, bởi bản thân trải nghiệm cũng cùng một loại cảm xúc trong suốt năm năm. Nhưng anh còn có hận thù chống đỡ bản thân, trong khi cô đến cả một chút ý chí phấn đấu cũng không nhen nhóm nổi. Nếu không phải vì những mẩu tin nhỏ nhặt về anh bác sĩ Đan phải dày công mới thu lượm được, cô vốn đã không còn lòng sinh tồn...

“Lần này quay về, chị dự định sẽ ra đi nữa, đúng không?”

Gật đầu. Cũng chẳng hiểu nổi tại sao lại phải nói thật với cô gái này.

“Vậy nên, chị vốn không còn tư cách ở bên anh ấy nữa rồi.”

“Tôi không muốn tranh cãi về tư cách với cô. Thật nhạt nhẽo. Cô cũng không phải không biết tôi trước giờ chỉ làm những gì mình muốn.”

“Muốn?”

“Đúng.” Nguyễn Ái dứt khoát trả lời, thái độ bình hòa, giọng điệu thanh thản, song đối với An Thi mà nói, đây chính là giây phút thật sự gây bất ngờ.

Phản diện, dù có qua bao thay đổi, vẫn cứ là phản diện.

“Tôi chính vì muốn Lorenzo yêu mình suốt đời mà nhẫn tâm bỏ rơi anh, vì muốn anh nhớ tôi suốt kiếp mà quay lại, vì muốn anh khắc cốt ghi tâm mà lại định đoạt bỏ đi.”

Đây là hạng người gì? – An Thi sững sờ, toàn thân bất động trước phản hồi quá quắt của cô gái ngồi đối diện – Những lời này cũng có thể nói ra?

“Rốt cục chị có còn là người không, làm sao có thể tha thứ cho bản thân mỗi khi nhìn vào gương?”

Đối phương nheo mắt nhìn chòng chọc vào cô, khoe miệng nhếch khế, lẩn khuất đâu đó một nụ cười yếm thế khi thốt ra những từ ngữ tiếp theo:

“Ý nghĩ đáng khinh đáng tởm như thế nào đi nữa, ít ra khi nhìn vào gương, tôi trông thấy chính tôi.”

Trong lòng chợt có gì đó chùn xuống, An Thi bất giác cụp mắt né tránh cái nhìn thiêu đốt của cô gái đối diện.

Mắt vẫn bình thản nhìn thẳng An Thi, kẻ này tiếp lời. “Có biết bao người con gái trên thế giới này luôn tự nghĩ tình yêu đích thực là trông thấy người mình yêu hạnh phúc. Thế nhưng định nghĩa mà chuẩn mực xã hội áp đặt lên mình là một chuyện, thực tế tâm lý lại là một chuyện khác. Một cô gái đau khổ đứng nhìn người mình yêu hạnh phúc bên cạnh kẻ khác, trong lòng cố cảm thấy thanh thản. Đó không nhất thiết là tình yêu đích thực trong thế giới của tôi, có thể chỉ là một sự khuất phục mang cảm tính vì không thể níu kéo, hoặc sự hèn nhát không dám đối đầu với gian nan. Đối với những kẻ đem tình yêu đi nhường nhịn, tôi lại càng khinh rẻ. Cô ta có bao giờ hỏi qua đường sự muốn được nhường chưa? Có từng nghĩ cô gái kia

vốn không tài nào đem lại hạnh phúc vẹn toàn cho người đàn ông suốt đời chỉ yêu mình? Tôi không muốn nhường Chính Luận cho một ai, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ. Chừng nào đầu óc Nguyễn Ái này vẫn còn minh mẫn, cho dù là hận hay yêu, trong tâm Võ Gia Chính Luận sẽ mãi chỉ có một người.”

An Thi thở hắt ra, miệng nhếch cười bất mãn khi lạnh lùng tiếp lời. “Nếu chị đã nói thế, thì đừng trách có một ngày anh ấy quay về bên tôi.”

“Đã có gan đứng ra giành giật, tôi vốn đã chuẩn bị đón nhận quả báo. Chuyện sau này cô có khiến Chính Luận động tâm hay không là của sau này. Hiện giờ, anh ấy vẫn là của tôi.”

“Đừng quá tự tin vào bản thân, Nguyễn Ái. Năm năm nay người ở bên cạnh anh ấy không phải là chị, người sẽ chia vui buồn cùng anh ấy không phải là chị, người hiểu rõ từng thói quen sở thích của anh ấy không phải là chị; chị làm sao biết được vị trí của mình vẫn chưa bị thay thế? Có thể Lorenzo bây giờ vẫn chưa nhận ra. Nhưng một khi đã có thể đem thù hận ném ra khỏi tâm trí, anh ấy sẽ yêu tôi.”

Nguyễn Ái cắn chặt môi. Đó quả thật là điều cô không chắc. Mọi chuyện trên đời này, một khi đã liên quan đến Võ Gia Chính Luận, cô đều không chắc, cũng không dám chắc.

Trông thấy biểu cảm tối sầm trên gương mặt cô, An Thi tỏ vẻ hả dạ, vì thế càng thêm phần lấn lướt. “Vả lại, lần này về nói cho cùng cũng chỉ vì muốn trả thù chị. Chị thực sự dại khờ đến nỗi cho rằng sau bao nhiêu năm đau khổ, Lorenzo còn muốn làm lại từ đầu cùng người đàn bà mình hận thấu xương?”

Không ngờ rằng đối phương chẳng hề do dự khi đáp lời.

“Tôi biết.”

Mắt An Thi mở to. “Chị biết?”

“Tôi biết.”

Trầm lặng một lúc.

“Chị thật sự đã điên rồi,” An Thi lắc đầu sau nhiều giây nhìn chằm chằm vào gương mặt không biến sắc của người đàn bà trước mặt, miệng lắp bắp liên hồi như bị thôi miên. “Thật sự điên rồi.”

“...”

Lại không có tiếng trả lời. Không gian trong phút chốc chợt rơi vào sự đè nén đáng sợ. Đặng An Thi trong cuộc đời này chưa bao giờ cảm thấy tâm tư dằn xéo như thế này. Đối với với con người trước mặt, cô không còn rõ bản thân sở hữu những cảm giác gì nữa. Tay vuốt nhẹ lên váy, đôi mắt vị nữ cường nhân họ Đặng trong một giây lóe lên khi chạm vào đối thủ bản thân từng một thời gắt gao thần tượng. Rồi, chợt tắt ngấm như ngọn đèn trước gió. Cho đến mãi về sau, khi đối mặt lần nữa trong những vị trí khác nhau, Nguyễn Ái vẫn không tài nào hiểu được bất cứ điều gì đã diễn ra trong đầu cô gái trẻ vào lúc này đây.

“Vốn tôi còn có chút tội lỗi vì đã giấu giếm chuyện xưa với Lorenzo, nay đã ra cơ sự này tôi nhất định sẽ không để một người điên rồ như chị ở bên cạnh anh ấy.”

“Nếu cô có năng lực đó, cứ tự nhiên.” Nguyễn Ái thản thờ phào trong bụng. Vậy ra, cô ta vẫn chưa cho anh biết mọi chuyện.

Thế nhưng, tâm tư yên bình đó không giữ được lâu.

Đặng An Thi đã mỉm cười, nụ cười muôn phần cay độc khi ngã lưng thốt ra những chữ tiếp theo. “Chị không biết gì sao, chúng tôi vốn là có quan hệ đó.”

Chân mày Nguyễn Ái nhướn lên. “Quan hệ đó”?

“À, chị biết đó, quan hệ người tình.”

Ánh mắt Nguyễn Ái đột nhiên dừng dao động. Không hề bận tâm đến vẻ sững sờ trên gương mặt đối thủ, khoe môi Đặng An Thi cong lên ngạo nghễ khi tiếp lời. “Đã bắt đầu từ khi anh ấy lấy Simona Moretti.”

Đau.

Đã chuẩn bị tâm lý trước cho chuyện này thì sao chứ? Tận tai nghe thấy vẫn cứ là đau.

Vơ lấy ly rượu trước mặt nuốt ực xuống, chất lỏng chất ngọt tràn vào cuống họng quá bất ngờ khiến cô thiếu điều muốn sặc mửa. Cô biết bản thân đang phản ứng như một con ngốc trước mặt đối thủ, song lại không làm cách nào ngăn được dòng cảm xúc dâng trào. Vết thương này vốn đã bắt đầu toát da từ ngày người đàn ông của mình kết hôn cùng kẻ khác, qua mấy năm đằng đẵng không biết đã bao lần mở khép. Cứ tưởng nỗi đau đã chai lì, nhưng rốt cục nó vẫn là đeo bám như những cơn bệnh người già trường kỳ, đêm về trở gió nằm cuộn mình trong cô đơn thì lại dấy lên hành hạ tâm can...

“Như vậy cô thật là lợi hại, năm năm tai áp mặt kẻ mà vẫn không thể khiến con người đó yêu mình,” Nguyễn Ái danh giọng, chua chát giễu cợt. Cô trước giờ không bao giờ chọc tức người ta mà không

có mục đích, đến bây giờ đã bị An Thi kích đến gần bùng nổ, do đó biết rõ mình đang lãng phí thời gian châm chích nhưng vẫn không tài nào ngừng lại.

Người thiếu nữ đối diện cô một chút phật lòng cũng không tỏ vẻ, chậm rãi đứng dậy, đôi mắt tự tin kiêu kỳ dõi xuống cô qua sóng mũi thẳng tắp.

“Chị có nhận ra chiếc váy này?”

Đưa mắt lên bộ y phục màu hồng phấn ôm sát thân hình gợi cảm, đầu đó trong ký ức Nguyễn Ái có chút lôi kéo. Hình bóng một cô bé gượng gạo với đôi mắt sáng và nụ cười hiền từ ôm chầm lấy mình trong cửa hiệu thời trang hôm nào dần dần quay lại, không khỏi khiến bản thân có chút đấng lòng.

“Chị đã từng nói với tôi: Đồ tuy không chọn người.”

Tay chống xuống bàn, An Thi cúi người xuống áp sát mặt kẻ đối diện, mắt ánh lên thứ lửa tà ám.

“Nhưng người thì có thể.”

“Chính câu nói đó của chị đã mang lại cho tôi niềm tin trong suốt bao năm nay. Nếu đã không vừa, tại sao không dùng kéo cắt tỉa? Trớ trêu quá phải không? Hảo ý nhất thời lại chính là động lực thúc đẩy đưa con gái khác giật đi người yêu của mình?”

Nếu là thường tình Vương Nguyễn Ái đã có thể dễ dàng làm ngơ những lời châm chọc như thế. Song đối phương lại là Đặng An Thi. Cứ mỗi lần hình ảnh Võ Chính Luận áp ủ ả đàn bà này trong lòng đập vào tâm thức, lại là một lần ruột gan bị xé nát, nỗi giận cũng theo đó mà dâng trào như sóng cồn gặp bão. Cô tức đến nỗi môi run

lên, tay nắm chặt, móng lún vào da thịt gần như rướm máu; toàn thân vùng dậy toan lao vào cứu xé con người kia – bất kể bản thân tự hiểu rõ hành xử như thế chẳng khác nào những ả Hoạn Thư vô kiểm soát...

Hà, nếu trong tình yêu còn có hai từ “kiểm soát,” Vương Nguyễn Ái từ đầu đã không bắt chấp nguy hiểm để lặn lội quay về đây.

Ý định chợt đóng băng khi đôi mắt phóng qua bờ vai An Thi, bất giác bắt gặp hình bóng đang chậm rãi tiến về phía họ.

Đặng An Thi có thể thề rằng giờ phút đó chính là thời khắc thứ nhì – và cũng là cuối cùng – bản thân bị choáng ngợp hoàn toàn bởi một cá nhân cụ thể, khi người con gái dung mạo hết thiên sứ đối diện mình đổi thay sắc mặt.

Nụ cười lóe lên không tà mị, cũng chẳng tự tin như trong phán đoán của cô.

Là sự sầu thảm vô hạn. Cùng lòng biết ơn – vì Chúa! – là lòng biết ơn cơ đấy!

“Đúng là người có thể chọn đồ,” bỗng lao vào ôm chầm lấy cô rồi nấc lên rõ to, giọng nói con người đó – trái ngược thay – lại như sự châm biếm rớt khế vào tai. “Nhưng cô em đã quên mất một điều.”

Con người này lúc bấy giờ đây, lời nói và hành động, rõ ràng không hề đồng nhất.

Đặng An Thi bần thần khi Nguyễn Ái vỗ nhẹ lưng cô, miệng êm ái khẽ thêm vào vài từ – chỉ đủ nhỏ để hai người họ nghe thấy.

“Ngày trước, cũng như bây giờ, kẻ thành thạo với cây kéo hơn, vẫn là tôi.”

* * *

Đó, đối với Lorenzo Da Costa, chính là giọt nước làm tràn ly.

Khi phải đối mặt với cảnh tượng hy hữu trước mặt.

Nguyễn Ái đôi cánh tay dang rộng, ôm chầm lấy Đặng An Thi.

Rồi, ả bắt đầu khóc.

“Xin lỗi em, An Thi, chị thật sự không ngờ...” nấc lên nức nở, gương mặt người thiếu nữ khổ sở vô cùng, chất giọng run rẩy chua xót. “Nếu quả thật chị đã gây cho hai người khó xử như vậy... chị thật sự xin lỗi... Em đã làm biết bao điều cho Chính Luận, chị tự nhận không bằng, nhất là sau ngần ấy năm làm khổ anh ấy...”

Khóc mắt đương sự được nhắc đến trong tràng tâm sự cảm động lòng người khế giạt, cả bàn tay cũng nắm chặt, lộ cả khớp gân trắng hếu.

“... Ngày đó chị đã nợ em một ân huệ, nên hiện giờ cũng không muốn tổn thương em, càng không muốn tự tổn thương mình và anh Luận nữa. Chuyện ba người lần này, rõ ràng chị là kẻ thứ ba. Vậy nên, vậy nên...”

Nguyễn Ái vùi đầu vào vai người con gái mình đang ôm siết, nghẹn ngào vài khắc.

“...Vậy nên, anh Luận, chị sẽ trả lại cho em.”

Thế là mọi vật vỡ òa.

Lớp mặt nạ kiên cố xây dựng suốt năm năm, giờ phút này đã chính thức sụp đổ đến thảm hại.

Mãi về sau, khi nhớ về khoảnh khắc này, Nguyễn Ái đã mỉm cười nhẹ nhàng bảo chồng: Võ Gia Chính Luận của cô, chính là đã đứng dậy trong đồng hoang tàn bước đi từ ấy.

À, nhưng đó là chuyện sau này. Hiện tại, đương sự của chúng ta rõ ràng cũng đang bước đi, nhưng là bước đi để gây ra cảnh hoang tàn.

Quên mất cả phép lịch sự gắn liền với máu thịt suốt năm năm trời, nụ cười sẵn sàng trên môi cũng tan biến như sương khói; ngài Chủ tịch Costa tay bấu vào bả vai đưa con gái nhỏ nhấn kéo mạnh ra, động tác bất ngờ và thô bạo, khiến cả hai nữ nhân – một thì mất đà lao thẳng vào lòng anh, một lại giật lùi ngã người vào ghế.

“Lo-ren-zo...?!” cô gái với mái tóc ngắn kiểu cách chậm rãi ngẩng đầu, bờ ngõ nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, đôi mắt đen mở to bàng hoàng. Hệt như một phản ứng tự nhiên, sau đó lập tức chuyển sang người đàn bà trong lòng anh.

Đặng An Thi thè, trên gương mặt thuần khiết kia, nhất quyết đã thoáng qua ánh nhìn đắc thẳng.

Cô bất ngờ đến nỗi, chỉ biến trơ mắt ra nhìn hai con người trước mặt.

“Cô không cần ở lại Việt Nam nữa. Về Ý ngay lập tức.”

Rồi, không cần biết phản ứng từ đối tượng mình vừa trút giận vào, Lorenzo siết tay tù nhân của mình kéo xệch ra khỏi nhà hàng huyền ảo. Ra đến xe, chẳng nói chẳng rằng, anh mạnh mẽ nhét cô

vào ghế và tự mình hần học ngồi vào chỗ, chân nhún ga lao đi với tốc độ còn trên cả tử thần.

(Ai dà... đường phố VN vốn là lái xe kiểu đó chả được, thế nên cứ cho giả thuyết là nhà hàng đó nằm đâu đó ngoại ô đi héng ^^)

Nguyễn Ái rặng lún sâu vào môi, mày nhíu lại đầy lo sợ. Cô biết rõ mình đang bước đi trên băng mỏng, nhưng quả thật giờ phút vừa rồi vì quá tức giận mới diễn ra màn kịch oái oăm đó, cốt chỉ mong anh trút giận lên người đàn bà kia. Đâu ngờ chính bản thân cũng đã dồn ép mình vào thế tiến thoái lưỡng nan. Sự việc với Trình Đức Ân còn chưa nguôi ngoai, cô đã vội dại khờ đổ thêm dầu vào lửa, giờ thì chỉ biết ngồi đây đợi chờ bị cháy rụi.

Xe thắng gấp, cô lao người về phía trước, khủy tay va vào thành xe đau điếng.

“Em xuống đây đợi. Anh có chuyện cần làm.”

Giọng anh rất dịu dàng, thậm chí kèm theo cả nụ cười nhạt trên môi. Không hiểu sao lại khiến chân tay cô run lẩy bẩy.

“Nhưng...” Nguyễn Ái khổ sở căn môi nhìn quanh “... đây là đường cao tốc—”

“XUỐNG XE!”

Bất chợt la lên khiến cô giật nảy mình, con người trước mặt cô giờ đây thay đổi thái độ nhanh còn hơn sấm chớp. Có vẻ như Võ Gia Chính Luận đã hoàn toàn thất bại trong việc níu kéo chút Lorenzo còn sót lại trong mình.

Cửa xe đóng sập, gương mặt vẫn nhìn thẳng, gã đàn ông dứt khoát đạp ga lao xe đi, chẳng hề đoái hoài đến hình bóng nhỏ bé trợ trợ giữa con đường vắng vẻ – ngay cả đến một cái nhìn lướt qua vào kính chiếu hậu cũng chẳng mảy may ban phát.

Là vì... trái tim không cho phép.

Đây là gì? Chẳng phải bản năng con người là bảo toàn lấy bản thân khỏi thương tổn hay sao? Một lần bị phỏng, đáng ra nên co người lại, rút tay về, chìm sâu trong cái vỏ kén bảo vệ. Vậy mà tên đàn ông mang họ Võ Gia ẩn sâu trong dòng máu anh lại cứ luôn lao đầu vào lửa. Rõ ràng biết rõ đưa con gái vô tâm đó chỉ có thể mở ra những lỗ hổng sâu hoắm đã khô máu lâu ngày trong quả tim chết lặng, vậy mà vẫn không cam tâm lao đầu vào như loài thiêu thân. Thương trường như chiến trường, tình trường như chiến trận, vậy có gì một chiến thần như anh cứ mãi thảm bại trong tình ái?

Địch quân, lại chỉ là một con người nhỏ bé.

Nếu cái ngày của hai tuần trước, người đàn bà đó không dùng vẻ mặt yêu thương triền miên dõi thẳng vào anh, liệu một Da Costa có mềm lòng trì hoãn đến hiện giờ?

Nếu không phải vì đôi bàn tay vuốt nhẹ cùng nụ hôn trộm khẽ khàng vào sáng sớm nay, khi anh đáng ra phải đang say ngủ, Võ Gia Chính Luận liệu có điên rồ đến nỗi nhen nhóm lên một tia hy vọng?

Nếu không phải vì đem thứ hy vọng thôi nát đó kiềm nén bản thân, anh liệu có chìm sâu vào thất vọng như hiện giờ?

Cảm thấy bản thân mình thật khốn nạn.

Lần đầu tiên trong năm năm, Lorenzo Da Costa nghi ngờ vào sự sáng suốt và sức phán đoán của bản thân – khi gấp rút quay về nơi này.

“Nếu con muốn quay về gia tộc này, đứa trẻ đáng thương của ta, nên nhớ một điều: Võ Gia Chính Luận đã chết. Kể từ nay, con là một Da Costa.”

Câu nói hà khắc của Rodrigo ngày nào trong bệnh viện, đứa cháu của ông vẫn còn nhớ rất rõ. Không phải ông là ông của nó, mà vì nó – trong giờ phút đó – không còn là nó nữa.

Lần này quay về, không phải để làm sống lại tên Võ Gia si khờ vẫn còn ngoi ngóp trong bể khổ yêu đương kia! – anh nhắm mắt, tay lái lỏng đi trong vài khắc ngắn ngủi dù xe vẫn còn lăn bánh. Tiếng xe phanh gấp trên mặt đường vắng vẻ khiến không gian chột nhuộm màu chết chóc. Mở mắt, người đàn ông thở gấp, mắt nhìn chằm chằm như thôi miên vào con lươn chỉ còn cách mũi xe vài phân, biểu hiện trên gương mặt anh trong phút chốc lộ vẻ dày xéo, đôi tay bám chặt trên vô lăng cũng run lên theo từng nhịp thở.

Lần này quay về, là để hấn vĩnh viễn bình yên an nghỉ! – Lorenzo dường như thét lên trong tâm trí – Cho dù mày có còn yêu ả. Nên nhớ rằng, trên đời này có những thứ còn lớn lao hơn tình yêu!

Đầu gục xuống đôi tay gác nặng trên vô lăng, anh nhắm mắt định thần, cố gắng để lý trí quay về thao túng cảm xúc. Lý trí là thù hận, cảm xúc là yêu thương. Và không phải con người nào cũng có thể dùng lý trí lấn áp cảm xúc, đặc biệt khi chính lý trí cũng được dựng nên từ những yếu tố sơ khai của loại cảm xúc đó.

Khi hai chiều hướng cùng gốc rễ đấu tranh trong một con người, có thể khiến thân chủ mệt mỏi cực độ.

Trời gầm rít.

Dùng dằng suốt cả buổi sáng, cơn mưa đầu mùa cuối cùng cũng xé toạt bầu trời đen kịt ủa xuống như thác đổ. Nặng nề và khát khao tàn phá.

Cũng không khác tâm trạng con người đang đổ gục bên dưới nó là mấy.

* * *

“Ông trời thật biết chọn lúc để khóc nhỉ?” Một giọng nữ êm ái tràn vào không gian, lấn áp cả tiếng mưa tạt mình xối xả xuống mặt đường.

Lorenzo đầu không ngẩng, thân không cử động, cơ hồ còn không hề để ý đến những giọt mưa thấm đẫm bờ vai, chứ đừng nói chi đến nhân vật đang đứng cạnh xe mình.

Có tiếng gót giày nện xuống mặt đường ẩm ướt, cửa xe phía bên kia được mở ra rồi đóng lại. Người thiếu nữ đưa những ngón tay thon thả nhấn vào nút kéo mui xe, sau đó chậm rãi thở đều cho đến khi không gian hoàn toàn trả lại sự tĩnh lặng của thời khắc.

“Anh cần về thay đồ,” giọng nói lại một lần nữa trỗi lên.

Đối phương chậm rãi ngẩng đầu, những đường nét như tạc trên gương mặt anh cứng đờ, đôi mắt vẫn hướng về phía trước. Lạnh lẽo và tàn nhẫn. Thể như sự tồn tại của mình chưa bao giờ có thứ gì gọi là hơi ấm.

Đặng An Thi rùng mình. Sợ rằng độ chính xác của nó chẳng còn đơn giản nằm ở hai chữ “thể như” nữa rồi...

“Không cần hỏi. Em không an tâm nên đã đi theo hai người,” cô lên tiếng sau nhiều giây nhìn chằm chằm vào con người băng lãnh bên cạnh – lúc bấy giờ vẫn dõi mắt vào một điểm vô định nào đó bên ngoài xe, hoàn toàn làm lơ sự hiện diện của cô.

“Hà...” cười nhạt, người thiếu nữ đầu cúi gằm sau một lúc chờ đợi trong vô vọng, giọng cất lên mang đầy sự khuất phục. “Thật không ngờ có một ngày em lại được gặp lại thiếu gia như thế này nhỉ?”

“Tại sao còn chưa về Ý?” vẫn không quay sang An Thi, Lorenzo tiếp lời, giọng phẳng lì không cảm xúc. Rõ ràng từ “thiếu gia” đã khơi dậy chút gì đó trong vị chủ tịch trẻ.

“Nhìn anh ra đi trong tâm trạng đó, làm sao em có thể an tâm?”

“Ra khỏi xe.”

“Xem nào, Enzo. Anh luôn tự hào là kẻ lý trí, chuyện vừa rồi nào phải lỗi của em?”

“Ra khỏi xe,” ánh mắt anh kiên định, vẫn không hề chạm đến người thiếu nữ ngồi kè. “Và Enzo không phải để cho nhân viên gọi ông chủ của mình.”

An Thi lắc đầu, đôi mắt trong phút chốc lộ vẻ đau thương, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên vuốt đi mái tóc ẩm ướt trên gương mặt sắc lạnh.

“Em biết chứ. Anh nào phải Enzo,” cô cười khổ não. “Cũng chẳng phải Lorenzo. Chưa bao giờ và sẽ không.”

Nước mắt tuôn rơi, Đặng An Thi áp đầu vào lồng ngực người đàn ông mình hết mực yêu quý, giọng nói lần đầu tiên trong nhiều năm lộ vẻ chua xót.

“Võ Gia Chính Luận, anh có biết em khổ vì anh nhiều lắm rồi không? Dù biết rõ con người anh hướng đến mãi mãi vẫn là cô ta, vậy mà năm năm nay em vẫn phải đại khờ lừa gạt bản thân. Em yêu anh đến nỗi mù quáng, tự thay đổi đến nỗi khi nhìn vào gương, cũng chẳng nhận ra bản thân mình nữa rồi. Mấy năm qua em biết anh đối xử tốt với bố con em không phải vì mang ơn. Anh cũng từng chính miệng nói thẳng sẽ không chịu trách nhiệm vì bất cứ công hiến hy sinh gì mà bản thân không đòi hỏi từ em. Bất quá chỉ là... em khiến anh nhớ đến cô ta, đúng không?”

“Đúng.”

Giật lùi lại như chạm phải lửa, nước mắt làm nhòe cả gương mặt điểm trang tinh xảo, An Thi cảm thấy trái tim nóng rát còn hơn bị bỏng.

Vậy mà, đôi mắt kẻ đối diện vẫn lạnh buốt.

“Từ mùi nước hoa, thói quen, lời ăn tiếng nói, trang phục, màu sắc yêu thích... Mỗi một người đàn bà đi qua cuộc đời anh đều mang đến một cái gì đó của Nguyễn Ái, bản thân anh có nhận ra điều này?”

“Có.”

Khóe môi Lorenzo cong lên một nụ cười không thần thánh, anh quay sang ném cho An Thi một cái nhìn hờ hững. “Và em chính là

tổng hợp của những đặc điểm trên. Nếu không, nghĩ làm sao tôi có thể giữ em bên cạnh lâu như vậy?”

“Anh...!” Đặng An Thi nghẹn ngào, không ngờ người đàn ông này có thể坦然 thừa nhận sự ám ảnh của mình đối với một người đàn bà như thế. Hoàn toàn không sự phủ nhận, hoàn toàn không chối bỏ cảm xúc của mình...

“... Đó là em chưa nhắc đến những lúc vui vẻ cùng nhau, cái tên mà tôi gọi tuyệt đối không phải Đặng An—”

BỐP!

Đôi mắt mở to bàng hoàng, Đặng An Thi lắc đầu nguầy nguậy khi nhìn thẳng vào người đàn ông mình yêu thương. Mái tóc đen ướt đầm rũ xuống che đi màu mặt ong từng một thời dỗi vào cô với tia cười ám áp. Sợ rằng đến cả chút ánh sáng đó cũng là mộng ảo do bàn tay ác ma gầy dựng nhằm phỉnh lừa thế gian.

“Anh đang làm gì thế, Enzo? Đây không phải là anh!” An Thi thờ hất ra, bàn tay nắm chặt lại bên hông. “Anh không phải là con người khốn nạn này! Rốt cục thì em đã làm gì khiến anh phải làm đau em đến độ này?!”

Ngón tay chạm khẽ lên chỗ vừa bị tát, gã đàn ông trước mặt cô cười khẽ.

Bầu không khí, trong một giây, bỗng tràn ngập sự quỷ dị.

“Cô đã cho Nguyễn Ái ân huệ gì?”

“Cái gì?!” An Thi thẳng thốt.

“Đừng vờ. Những gì hai người nói ít nhiều cũng lọt qua tai tôi. Đàn bà đó không phải là con người dễ dàng mang ơn người khác. Tôi muốn biết chính xác chuyện gì đã xảy ra giữa hai người ngày đó.”

Phải mất vài chục giây Đặng An Thi mới tiêu hóa hết ý nghĩa trong câu nói này. Biểu hiện trên gương mặt cô biến đổi từ ngạc nhiên, tức giận, đau khổ. Rồi cuối cùng là – sự châm biếm tàn độc.

“Vậy ra, cuối cùng, cũng là vì cô ta?” cười nhạt, cô đưa tay lên sờ lấy thái dương. “Anh làm tôi đau là vì cô ta đã khiến anh đau?” bất chợt quay sang Lorenzo, An Thi thốt thức. “Không! Tôi đã làm rồi! Anh không phải là một kẻ khốn nạn. Anh còn trên cả thế nữa!”

Vẫn với nụ cười khẩy trên môi, Lorenzo dỗi đôi mắt vô cảm vào kẻ đối diện, không hề có một chút phật lòng vì bị sỉ nhục. “Em theo tôi đã năm năm nay, vậy mà vẫn chưa rõ ràng điều đó sao? Đáng thất vọng thật.”

Bàn tay giơ lên toan giáng xuống bỗng bị chộp lại, đôi mắt nâu dần dần sẫm màu khi xoáy thẳng vào người thiếu nữ đang trong cơn phẫn nộ cực cùng.

“Một lần đã đủ,” Lorenzo rít qua kẽ răng. “Nếu không phải nể tình Đặng Phương Ân đã cứu tôi ngày đó, tôi đã có thể kết thúc em dựa vào hành động vừa rồi.”

An Thi thờ dốc, mắt long sọc hướng thẳng vào Lorenzo.

“Tôi muốn câu trả lời. Hoặc em nói. Hoặc tôi sẽ giao Đặng Phương Ân lại cho Võ Gia. Thiết nghĩ những tên già cỗi cổ hủ đó sẽ rất vui mừng để tiếp đón một kẻ được cho là quân phản bội?”

Vài phút trôi qua trong sự căng thẳng tột độ, đến cuối cùng bị cắt đứt bởi giọng nữ trầm trầm.

“Anh muốn biết? Được.” Đôi môi đỏ mọng cong lên tạo thành một nụ cười hoàn mỹ, người thiếu nữ đưa bàn tay còn lại lên chạm khẽ vào má đối phương. “Em hiện giờ cần chút rượu và một kẻ bầu bạn. Nếu anh có thể khiến em hài lòng. Có lẽ khi say rồi sẽ cho anh biết.”

“Đừng giờ trò với tôi—”

“Ấy, đừng nóng. Anh không phải nôn nóng muốn biết ân huệ em đã ban cho Nguyễn Ái là gì, để có thể thay cô ta trả dút hay sao?” lại cười, cô dịch chuyển tay xuống lồng ngực Lorenzo, mắt phát lên đầy ẩn ý. “Anh có biết lúc người ta thoải mái, lời thật mới tuôn ra không?”

Đôi mắt anh nheo lại nhìn cô đầy dò xét.

“Anh không muốn nghe em nói dối đâu nhỉ?”

Vậy là, trong làn mưa tầm tã và sắc xám của bầu trời ảm đạm, ánh đèn đỏ trong phút chốc lách lên nhòe nhoẹt, chiếc xe đen tuyền sau đó phóng đi trên con đường ẩm ướt, để lại phía sau không gì hơn là một ít dư vị của đắng cay và tình yêu bị thương tổn.

Tình yêu là gì nhỉ? Nó khiến con người ta đắm đầu vào những chuyện ngu xuẩn nhất.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 53: Vẫn Chỉ Là Kẻ Hâm Mộ

“Tình yêu là gì nhỉ? Nó khiến con người ta đắm đầu vào những chuyện ngu xuẩn nhất.”

Như Nguyễn Ái giây phút này vậy.

Chuyện ngu xuẩn nhất trên đời cũng đã làm ra rồi.

Cô đợi.

Dù biết rằng kẻ bỏ đi sẽ chẳng quay lại.

Ông trời thật kỳ lạ, cứ luôn khiến cho mỗi người trong chúng ta khi rơi vào chuyện yêu thương, luôn cảm thấy bản thân là nhân vật trung tâm của cả vũ trụ. Nắng vào những lúc ấm nồng nhất, mưa vào những lúc tang thương nhất, thời tiết đổi dời ngẫu nhiên sao lại luôn khớp trùng với tâm trạng hay đổi thay của người con gái.

Có lẽ, trời cũng là nữ nhân chăng?

Nữ nhân đó, giờ đây có lẽ đang khóc cho cô?

Nguyễn Ái bật cười châm biếm bản thân. Đây là gì? Những đoạn độc thoại rẻ tiền trong tiểu thuyết? (Chính nó =w=) Trời khóc? Cho dù có khóc đi nữa, nhất định cũng không khóc cho Vương Nguyễn Ái này.

Cô biết mình đã đi quá đà, lại một lần nữa thương tổn anh trầm trọng. Ngày đó rời bỏ chẳng đã phủ phàng với anh rằng bản thân là quan trọng nhất? Đến giờ này, tệ hại hơn, lại đặt cả một người con gái lẽ ra là tình địch của mình trên anh.

Nước mưa trên cơ bản không thể ngấm vào da thịt, ấy vậy mà sự lạnh lẽo lại xuyên thấu cả dòng máu nóng. Nó khiến cô tỉnh lại, ý thức được lý do anh đưa cô đến gặp An Thi. Nguyễn Ái không phải đồ ngốc. Cô biết rõ dù thù hận, anh vẫn còn yêu cô, nếu không đã không dùng đến phương pháp trẻ con như vậy trả đũa lại cô. Nhưng buồn cười thay, cô vào lúc đó còn dại khờ hơn cả anh. Chỉ vài lời khiêu khích từ Đặng An Thi đã khiến cô mất cả lý trí, sự xấu xa ẩn tiềm trong xương cốt lại rỉ ra thao túng hành động.

Trả anh lại cho Đặng An Thi?

Cô đùa với ai đây? Ngày đó là bán đứng anh cho Hoàng Công. Đến giờ lại muốn dâng anh cho người đàn bà khác? Cho dù tất cả chỉ là dối trá thì đã sao? Cô cũng đâu hề muốn anh biết rõ chân tướng – ít ra là, cho đến khi cô có thể hoàn toàn rời khỏi anh cùng căn bệnh đáng nguyên rủa của mình.

Đúng vậy. Nguyễn Ái đúng là có ý định cho anh biết toàn bộ sự thật sau khi đã rời đi. Cô đã hoàn toàn chân thật với An Thi khi bảo rằng bản thân muốn anh khắc ghi hình bóng mình cả đời.

Chuyện khiến con người ta khắc cốt ghi tâm, ngoài thù hận ra. Còn có hối hận.

Vương Nguyễn Ái, đúng là khổ nạn không ai bằng nữa rồi...

Những tháng ngày lưu lạc tại xứ người; một đứa con gái nông nổi chưa qua hai mươi như cô, tránh làm sao khỏi oán trời trách phận? Trái tim cô vốn không rộng lớn, thế nên không tài nào chấp nhận bất hạnh của bản thân như một phần của số mệnh. Đối với cái gọi là ý trời này, cô vật vã. Ngày Lorenzo Da Costa thành hôn cùng Simona Morretti, cô đã nghĩ mình có thể ngừng thở cho xong.

Con bị mất. Chồng thành hôn cùng người đàn bà khác. Người thân duy nhất cũng dần dần chìm vào điên dại. Tất cả đều vì nó.

Cô căm ghét nó, oán hận nó, khinh rẻ nó. Vậy mà cả đời này, xem ra sẽ không thể nào thoát khỏi nó.

Trách đời, hận trời, vậy nên – oán cả người mình yêu. Đã không biết bao lần tỉnh giấc giữa đêm khuya, cô tự đâm vào lồng ngực mà nguyên rửa bản thân, nguyên rửa ông trời, nguyên rửa kẻ đã sinh ra cô, và cả anh.

Cô oán anh vì sao không thể siết chặt cô vào lòng những lúc đau khổ tột cùng, oán anh vì sao lại nhẫn tâm ôm ấp người phụ nữ khác trong khi tâm vẫn còn yêu thương cô, oán anh vì sao không thể đột ngột xuất hiện trước mặt cô vào ngay giờ phút mất mát nhất cùng lời thề “Dù có chuyện gì xảy ra, anh vẫn mãi yêu em...”

Chỉ toàn những oán trách vô lý. Lý trí gào rằng cô không có quyền, trái tim ích kỷ lại gồng lên phản đối.

Thật ra, cô biết anh có thể chửi. Chỉ là, lời nói là một chuyện, khả năng lại là một chuyện khác.

Tương lai của họ ít nhiều cũng có vài phần cơ hội tươi sáng. Song, Nguyễn Ái lại quá hèn nhất để đánh cược vào vài phần ít ỏi

đó. Sinh mạng bé nhỏ bị mất đi vào năm nào đã khiến con người tự tin sôi sục của ngày xưa, bỗng rụng rời vào tình trạng phủ nhận trường kỳ. Cô không nghĩ. Không muốn nghĩ. Không dám nghĩ. Sự tin tưởng vào mặt sáng của tương lai đối với cô tồn tại ở mức dường như không tưởng.

Quá khứ cứ như một cơn ác mộng. Con người không ai lại tự tìm về đau thương. Vậy mà có những chuyện không thể không nhớ. Cô căm ghét cái nhìn sợ sệt của Đan Thanh Hòa những khi bệnh tình cha mình trở nặng, căm ghét nụ cười buồn bã của cô ta ngày rời đi cùng gã đàn ông kháo cổ, ghét cả cái cách bàn tay mềm mại vuốt nhẹ từ biệt trên má cô cùng những giọt nước mắt mà cô nghi ngờ mang tính giải thoát nhiều hơn là luyến tiếc. Người đàn bà đó là thứ gần nhất với người mẹ mà cô từng sở hữu. Khoảng thời gian bà ta yêu thương Vương Đăng Khoa còn lớn hơn số tuổi của cô, ấy vậy mà đến cuối cùng vẫn không thể chấp nhận một con người khiếm khuyết về mặt tinh thần.

Vậy điều gì có thể đảm bảo sẽ có người có thể chấp nhận cô?

Anh, đối với cô không ràng buộc máu thịt. Cô mất đi bản thân rồi, sớm muộn cũng mất luôn anh. Mà con người ta thì, không hề muốn mất đi lý do tồn tại cuối cùng trên đời này chút nào.

Con người, rõ ràng có quyền ích kỷ, đúng không?

Đặc biệt khi con người đó lại là một kẻ phản diện.

Nguyễn Ái bật cười khổ não, đầu lắc nhẹ khi một chiếc xe khác dừng trước mặt cô. Người đàn ông trẻ tuổi cầm lái – cũng giống như bao kẻ đi trước – dùng đôi mắt thương xót dõi vào dáng vẻ mỏng manh của người thiếu nữ, miệng không ngừng hỏi thúc cô vào xe

mình, ít nhất thì cũng để họ đưa cô đến một chỗ có thể trú mưa. Đối với tất cả, cô đều cười nhẹ rồi lắc đầu từ chối.

Tay vòng qua ôm chặt lấy bản thân, Nguyễn Ái bắt đầu cảm thấy cái lạnh xâm chiếm xương cốt, răng cũng từ từ đánh vào nhau lập cập. Rõ ràng biết người sẽ không quay về, cô vẫn ngoan cố đứng chờ. Cô không phải đang tự hành hạ bản thân, càng không phải làm dáng làm kiêu. Đến giờ phút này, cô đứng đây đợi mưa đợi nắng chỉ đơn giản vì một việc: Anh muốn thế.

Sự trả thù cô trông chờ rất cục không phải đã đến rồi sao? Và cũng chính là một tay cô gây ra mà thôi.

Cho dù chỉ là mang tính bộc phát, việc anh thả cô đứng chờ ngay giữa xa lộ vắng vẻ, không có lấy một đồng bạc, điện thoại hay bất cứ vật tùy thân gì trên người; lại chẳng phải là trừng phạt hay sao?

Là anh muốn trừng phạt, cô sẽ bị trừng phạt.

Là anh muốn cô khổ, cô sẽ khổ.

Vậy đó, nhưng trong lòng cũng không khỏi dao động, mắt chốc chốc lại bất giác nhớn tim, tim nhói lên khi bất cứ chiếc xe màu đen nào ngẫu nhiên lọt vào tầm mắt.

Con người là một sinh vật kỳ lạ. Miệng nói là biết rõ, tâm dù gì vẫn cứ bất chấp mà hy vọng...

Chợt, cảm thấy bản thân còn trên cả ngu xuẩn.

Cơn mưa bất chợt kéo dài suốt cả buổi chiều hôm ấy, lúc tanh lúc đổ rào, thất thường như chính vị chủ nhân cao ngất ngưỡng của nó.

Bầu trời lúc bảy giờ đã nhuộm màu u ám, báo hiệu sự kết thúc của một ngày dài đầy sóng gió.

Nguyễn Ái, một cách khó khăn, ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời xa tít tắp.

Cả một góc trời hừng đỏ lên thế này, làm thế nào lại bảo là kết thúc? Những tháng ngày rong ruổi dưới vòm trời Tibet, Nguyễn Ái đủ hiểu biết để nhận ra đây chính là báo hiệu của cơn bão sắp đến.

Cả thân người nép vào thành cầu lúc bảy giờ cũng tê liệt hoàn toàn. Cô chậm rãi đưa bàn tay lên cảm nhận trán và cổ, hơi nóng tỏa ra khiến mắt cay xè, đầu óc say xắm. Gượng gạo đứng dậy, cô tự nhủ với lòng, chiếc xe tiếp theo ngang qua có ý định giúp đỡ, cô nhất định sẽ chấp nhận. Nguyễn Ái không ngóc đến nỗi vì muốn “trả nợ” cho Võ Gia Chính Luận mà liều luôn cả cái mạng. Nếu còn đứng đây cả đêm trong bộ y phục hở hênh và tình trạng phát nhiệt này, nếu không chết vì sốt thì cũng bị bão thổi bay đi.

Cái đêm ấy, không biết vì lý do kỳ diệu nào đó, cuối cùng Nguyễn Ái vẫn mò được về đến Quang Hưng. Loạng choạng bước đến bàn bảo vệ, cô chuyện trò nhờ vả ông Đạt vài câu khi chỉ tay về chiếc taxi vẫn còn đứng chờ trước cổng, sau đó bất chấp thái độ quả quyết cầu tương trợ của người bảo vệ già tốt bụng; cô nhân lúc ông ra ngoài trả tiền cước xe mà quay sang tóm lấy chìa khóa dự phòng và bước nhanh về phía thang máy.

Chỉ một lúc nữa, sẽ trông thấy anh. Mọi việc, rồi sẽ ổn – cô tự nhủ khi ngã người vào thành thang máy thờ đốc, cảm giác như bản thân đang bước đi trên bùn nhão.

“Về nhà. Tôi muốn về nhà.”

Không biết bao nhiêu lần Nguyễn Ái đã lặp đi lặp lại khao khát đó – cả trong tâm thức lẫn những lời nguyện cầu thiết tha cùng sao trời. Cô thậm chí còn không rõ nhà của mình là nơi đâu. Có phải là ngôi nhà gỗ đơn sơ trên Toshima? Biệt thự hào nhoáng mình và Vương Đăng Khoa chung sống? Căn hộ nhỏ được trang trí giản đơn, một chiếc bàn coffee nhỏ và chiếc giường trắng toát, cửa sổ rộng cao hơn cả con người dãi ra cảnh thành phố náo nhiệt...?

Nhà, vốn không chỉ đơn giản là một địa điểm nữa rồi.

Nhà, là bất cứ nơi nào một cá nhân nhất định tồn tại.

Trong lòng bình yên lại đôi chút khi nhớ ra chính bản thân đang hướng về cá nhân đó – mặc dù trái tim ý thức được: những gì chờ đón mình hứa hẹn sẽ chẳng dễ chịu một chút nào.

Cô đẩy cửa, có phần ngạc nhiên vì nó không được khóa. Đứng lại trước cổng, cô lóng ngóng toan sửa lại y phục và chỉnh trang đầu tóc; song nghĩ sao đó rồi lại thôi, miệng hít một hơi dài để lấy lại sự tỉnh táo. Biết rõ anh chính là mong muốn trông thấy hình dáng thảm hại của mình, Nguyễn Ái dĩ nhiên sẽ diễn tròn vai trò con mồi bị đày đọa.

Ba bước thôi, cái gọi là diễn đó, cuối cùng đã chuyển mình biến thành đày đọa thực sự.

* * *

Võ Gia Chính Luận, vào đêm ấy, chính là ném trái thiên đường trong tận cùng địa ngục.

Hay là ngược lại nhỉ?

À, cũng giống nhau cả thôi...

Đặng An Thi. Ắ đàn bà này, với nụ cười khinh rẻ trên môi, đã đưa anh đến cái giáo đường khốn nạn ngày nào – nơi mà ả cho rằng là điểm thích hợp nhất để bắt đầu câu chuyện của mình.

Một câu chuyện hài. Rất, rất hài.

Đặng An Thi nói rất nhiều về một cuộc diễn trò ngoạn mục của nhân vật mang tên Nguyễn Ái, rằng cô đã gạt lừa anh ra sao, đến cuối cùng cốt chỉ mong anh thoát ra xứ người toàn tâm lập nghiệp, thế rồi một mình bỏ đi để cầu anh hạnh phúc vì bản thân mắc phải một căn bệnh bất trị không tiện nhắc tên.

Nếu không phải tận mắt tận tai đối diện với nụ cười tà mị và giọng điệu mang chất trào phúng đầy kịch nghệ của cô nàng, Lorenzo đã có phần tin vào sự hy hữu trong câu chuyện thối nát đó. Cho dù là bịa đặt đi nữa, cũng không nên vẽ nên một Nguyễn Ái cao cả thánh thiện như vậy. Nó khiến cho cái gọi là bi kịch đột nhiên buồn cười một cách đáng sợ.

“Anh hỏi em có nói thật hay không?” tại một lúc nào đó trên xe, cô nàng bỗng bật cười khanh khách, quay đầu sang nhìn anh đầy giễu cợt pha lẫn xót xa. “Tùy xem thái độ em lúc mở lời có vui vẻ hay không. Tiếc thật, anh không chú ý sao?”

Dồn xuống ý định muốn giết người, Lorenzo cười nhẹ khi đưa con người này về nhà mình. Rượu, sau đó, dĩ nhiên được dùng đến để đem đến cho ả đàn bà cái gọi là “tâm trạng vui vẻ.”

“Ân huệ lớn nhất mà cô ta nợ em chính là một cá nhân,” An Thi cười lớn khi dốc hết chất lỏng đỏ thẫm xuống cổ họng.

“Là ai?” (anh thật là ngu =w=)

“Hà...” đôi mắt cô lơ đãng, thân áp sát vào anh, mắt phát lên chàm chọc. “Nếu em nói chính là anh, anh có tin không?”

“Dừng trò này lại, An Thi.” Giọng anh hằn học, càng lúc càng không thoải mái trò đùa quá đáng này.

“Sao? Không tin những gì em nói?” khẩy cười một cái, cô vỗ mạnh lên vai anh, ánh mắt khiêu khích. “Hay không dám tin? Hay sợ tin?”

Hất cả hai bàn tay đang tựa vào vai mình khiến cô mắt đờ ngả vào bức tường phía sau, về mặt Lorenzo ngày càng u tối khi áp sát vào cô đầy đe dọa.

“Tôi cần sự thật.”

“Chẳng phải em vừa cho anh biết sự thật sao?”

“Hà,” quay sang một bên, Lorenzo bắt đắ dĩ cười hất ra một tiếng, khi quay lại ánh mắt lại bừng lên dữ dội. “Nếu con người cô nói đến là Nguyễn Ái, tôi bây giờ có thể leo lên cái thập tự giá kia vào vai Jesus. Cô có thấy Lorenzo Da Costa này, thậm chí chỉ là việc cầu nguyện đơn giản đã từng làm qua chưa?”

“Chặc chặc,” đôi phương lắc đầu, nụ cười nở trên môi càng thêm giễu cợt, hơi thở thoát ra toát đầy men rượu. “Ngài chủ tịch của chúng ta và Chúa? Thật là không thể dòn vào một câu. Trừ khi câu đó chứa đựng từ ‘nguyên rủa’, ha?”

“Cô đùa xong chưa?”

“Em có sao?”

Lorenzo quay người, hung hăng bước về phía bàn ăn rót cho mình một ly đầy rượu rồi ngửa cổ nốc cạn, sự kiên nhẫn ngày càng cháy rụi. Anh hiểu rõ con người Đặng An Thi; thái độ bất cần đời, cách vờn đuối nửa giả nửa thật đó cũng là ả học từ anh mà ra. Chuyện mà anh muốn biết từ ả, e rằng đến cả đời cũng không thể khai thác. An Thi có cách biến một việc vô cùng khó tin trở nên thiết thực muôn phần. Nếu ả muốn dối trá anh thì không có bất cứ đe dọa nào có thể lôi ra sự thật từ cái miệng gian xảo đó.

Chợt, có đôi bàn tay luồn qua lồng ngực anh khế siết chặt, con người phía sau đột nhiên run lên nhè nhẹ. Đến cuối cùng cũng không khóc mà chỉ đứng bất động như thế một lúc lâu.

“Một lần. Chỉ cần một lần thôi, một lần anh đừng xem em là cô ấy.”

Lời nói toát ra run rẩy, thiết tha.

Đây là loại đàn bà gì? – Lorenzo nhướn mày, bực bội dốc cạn một ly khác xuống cổ họng, trong đầu bất giác nhớ về hình dáng mỏng manh trong chiếc váy trắng hờ hênh đã dấy lên trong anh sự si cuồng suốt cả ngày nay. Anh có thể đáp ứng được yêu cầu trên ư? Không phải anh không muốn, mà là không thể!

Đột ngột quay lại, anh dang tay ôm xộc thân hình mềm mại vào lòng, đầu cúi xuống ngấu nghiêng môi cô, trong óc đến một chữ “Thi” cũng không lưu lại nổi.

Ái!

Gào lên cái tên trong tâm thức, con người đó khiến anh muốn nổi điên, tâm đột nhiên đau đớn, lòng dâng lên một khát khao khiến bản thân dường như trăm mình trong lửa. Chỉ việc nhớ đến ả cũng đủ khiến anh chán ghét các người đàn bà khác trên thế gian này. Gặp lại ả, đáng nguyên rủa thay, đã khiến cái chán ghét đó trở nên cực đoan vô hạn.

Hơi thở ấm áp mang mùi bơ sữa phả nhẹ lên hõm cổ, làn da nóng ẩm tỳ áp vào lồng ngực, đôi bàn tay nhỏ nhắn xoa nhẹ trên tấm lưng trần. Tất cả và thứ chất lỏng khiến người u mị đang dần dần ngấm vào huyết quản khiến toàn thân anh nóng ran. Cơ thể, theo phản ứng sinh lý thông thường, dĩ nhiên dậy lên ham muốn nguyên thủy.

Đáng ra không nên uống vào thứ chất lỏng đó.

Nhất là, vào lúc tâm trạng bị kích động như vậy.

Tâm rõ ràng cảm nhận được cô, tay rõ ràng chạm vào được cô, mũi rõ ràng hít vào hương thơm ngọt ngào ám ảnh ngày đêm.

Vậy mà, khi đôi mắt hé mở, Võ Gia Chính Luận biết rõ, đó không phải là cô.

Vì cô đang đứng trước mặt anh.

Không như những ảo ảnh tưởng tượng của anh, cô xuất hiện không hào nhoáng, không xa hoa, không thoát tục tao nhã. Mái tóc đen óng mượt của nhân vật trước mặt anh giờ đây xơ ra xơ xác, mặt mày trắng bệch, quần áo nhăn nhúm và dáng người xiêu vẹo khổ sở.

Trong lòng anh chợt nhói đau âm ỉ.

Là thật.

Bởi vì, ảo ảnh của anh, sẽ không bao giờ có biểu hiện đó trong mắt.

Nỗi đau cùng cực. Đau đến nỗi khiến bản thân dường như trong suốt.

Đột nhiên cảm thấy con người đương âu yếm cùng mình toàn thân bất động, giác quan nhạy cảm của người phụ nữ mách bảo An Thi quay đầu lại, đập vào mắt là sự trông đợi – buồn cười thay – không được trông đợi nhất.

Tay vẫn không rời cổ người đàn ông, cô chậm rãi quay về ngược mắt nhìn anh, nước mắt không biết tự bao giờ vỡ lăn trên gò má khi trông thấy sự yêu thương khổ lụy trên gương mặt quen thuộc còn hơn da thịt. Trong đầu tuy có rất nhiều không nữa, nhưng bản thân cũng tự biết đây chính là kết thúc.

“Thật đáng tiếc,” thu hết mọi nỗ lực cuối cùng, An Thi nở một nụ cười châm biếm, môi lướt nhẹ qua môi anh toan thì thào điều gì đó, song rồi lại thôi. Đổi lại, những từ ngữ thốt ra lại muôn phần cay nghiệt:

“Cá nhân mà cô ta xem trọng nhất, anh mãi mãi không bao giờ thắng được.”

Đoạn, người thiếu nữ bước nhanh qua một Nguyễn Ái vẫn còn sững ra như tượng, tay nhanh chóng cài lại khuy áo và vợ lấy túi xách rời khỏi, bỏ lại sau lưng hai con người vướng mắc với nhau bằng những mối liên kết phức tạp nhất trên đời: tình yêu và thù hận.

* * *

Cửa thang máy đóng lại, không gian bỗng ngập tràn sự chua xót.

“Tôi biết.”

Câu nói sáng nay từ miệng Nguyễn Ái đã đánh tan mọi quyết tâm trong người con gái trẻ. Thứ mà Đặng An Thi trông thấy trong Nguyễn Ái vào giờ phút đó, e rằng cả đời chính bản thân người đàn bà này sẽ không bao giờ nhìn ra.

Đối với người ngoài tại sao thật hiển nhiên. Vậy mà hai kẻ trong cuộc lại mù lòa vô hạn.

Cô dù đã quyết định buông tay ngay khoảnh khắc đó, cũng không cao cả như các nhân vật phản diện “ngộ đạo bất chợt” trong phim ảnh. Cho dù có từ bỏ, cô cũng không muốn tự tay giải quyết hiểu lầm để họ quay về với nhau. Vì thế đã cố tình gây ra tình cảnh này, đến cuối cùng lại để lại câu nói mang tính khiêu khích đó. Sự việc về sau có tiến triển theo chiều hướng tốt hơn hay xấu đi, Đặng An Thi không quan tâm, không muốn quan tâm.

Cũng không rõ là làm thế để họ càng hiểu lầm nhau sâu nặng, hay từ đả kích này mà giải phóng mọi bức xúc nữa...

Thở dài, Đặng An Thi gục đầu vào tấm gương lạnh trong thang máy. Kẻ nào đó đã nói thật đúng, thiện và ác trong bản thân mỗi người, thật khó mà phân biệt – ngay cả với chính con người đó.

Nhưng ít ra – cố nhủ thầm khi ngẩng mặt lên nhìn vào gương, mắt giờ đây đã ngừng rơi lệ – con người mình trông thấy bây giờ, chính là Đặng An Thi.

Trong buồng thang máy lạnh lẽo đang lao nhanh xuống tòa nhà Quang Hưng giữa đêm bão táp, thoáng qua đâu đó là tiếng thở dài

ảo não của một người thiếu nữ.

“Đến cuối cùng thì, thần tượng của em à, Alclubmaster vẫn chỉ là Alclubmaster...”

Cười nhẹ. Nụ cười đẹp đến không ngờ.

“...vẫn không thể nào trở thành một Nguyễn Ái được, hà...”

Cô rất cục thì, vẫn cứ chỉ là một kẻ hâm mộ.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 54: Thiên Đường và Địa Ngục

Thiên đường và địa ngục. Đó là cách cắt nghĩa hợp lý nhất cho những gì đang-và-sẽ diễn ra với Võ Gia Chính Luận.

Vâng. Là Võ Gia Chính Luận. Không phải Lorenzo Da Costa.

Giờ phút trông thấy sự thống khổ trong con người bản thân trân quý còn hơn sinh mạng, cái tên mang họ Võ Gia đã bất chấp ngàn trở mà vùng mình đứng dậy.

Địa ngục. Là vì cô đau.

Thiên đường. Vì kẻ khiến cô đau, chính là anh.

Trong lòng hỗn tạp đủ loại cảm xúc, tâm dần xéo giữa khao khát nhào đến ôm chầm lấy cô hoặc – bật cười cay nghiệt.

Nhưng rồi, vẫn chưa kịp đưa ra quyết định thì người đàn bà trước mặt anh đã chậm rãi quay mình, về đau đón trên gương mặt xanh xao trong phút chốc được thay thế bằng sự điềm đạm đáng sợ. Nguyễn Ái bước đi khoan thai về phía ngược lại.

Cô không rời khỏi nhà. Ngược lại còn thản nhiên đóng nhẹ cửa chính, tay sau đó đưa lên vấn búi lại tóc rồi bước vào nhà bếp, biểu cảm trên mặt hoàn toàn đóng băng.

Con người phía sau, ngạc nhiên thay, cũng không hề biến sắc trước phản ứng kỳ quái này – thậm chí còn đi theo vào tận bếp, thân tựa vào thành cửa khoác tay lại nhìn cô với độ vô cảm không kém thua đối tượng quan sát của mình.

Sự thinh lặng bao trùm bỗng nhiên nhuộm một màu đỏ.

Tiếng dao thái xuống thớt bắt đầu vang lên. Âm thanh đơn điệu đến rùng rợn, ngay cả kẻ sở hữu nó cũng trở nên cô độc một cách khó hiểu. Dường như tâm trí đã không còn để vào thế giới hiện thực nữa rồi.

Mười phút trôi qua. Đám rau trong rổ đã gần vơi hết, con người yên lặng kia vẫn chưa chịu dừng tay, mặc dù cũng chẳng rõ mình định làm gì. Chỉ biết, bản thân cần bận rộn một việc gì đó, không thì sẽ phát điên.

“An Thi nói rằng ngày đó em ra đi là vì anh,” chất giọng âm trầm bỗng tràn vào không gian. Có vẻ như anh đã chọn lựa rất lâu trước khi nói ra những lời này.

Cạch cạch...

Vẫn là tiếng thái rau đều đặn.

Không nhận thấy phản ứng từ Nguyễn Ái, thậm chí đến cả một cái khựng lại do dự cũng không; Võ Gia Chính Luận bắt chợt cảm thấy bản thân thật ngu ngốc. Dĩ nhiên cô sẽ không phản ứng. Vì đó nào có phải sự thật?

Một bên khước môi nhếch lên, anh tiếp tục lên tiếng, lần này giọng điệu rõ ràng mai mỉa.

“Cô ta còn bảo Nguyễn Ái ngày đó chỉ giả vờ phản bội, để mà Võ Gia Chính Luận có thể thoát sang Ý một mình.”

Cạch cạch...

“Sau đó, bỏ cả quê hương, lẩn trốn nơi xứ người để tránh người yêu tìm thấy...”

Cạch cạch...

“Tất cả lại chỉ vì bản thân đã mắc bệnh nan y.”

Âm thanh đột nhiên dừng lại.

Bờ vai cô đông cứng, quả tim cũng dường như ngừng nhịp. Nguyễn Ái cắn răng, dồn xuống nỗi lo sợ dâng trào như sóng cuộn, cố nặn ra một nụ cười nhạt nhẽo khi tiếp tục động tác trên tay, mồ hôi lạnh toát ra lăn dài bên thái dương.

“Đúng là một câu chuyện hay.”

Dù gắng gượng trấn tĩnh, giọng cô toát ra không ít thì nhiều cũng có phần run rẩy. Điều này khiến kẻ phía sau cô ngày càng áp sát. Hàng ngàn tế bào trong cơ thể bắn loạn vô cùng.

Cô không, tuyệt nhiên không muốn anh biết!

“Nhưng rõ ràng chỉ là một câu chuyện không hơn không kém, có đúng không?” hơi thở anh phả nhẹ bên tai, giọng nói muôn phần quý dị. Phía trước anh, cô ngày càng cảm thấy rối loạn, nhịp điệu nơi tay cũng vì đó mà càng thêm gấp rút.

Đến một lúc nào đó, không hiểu là không thể chịu đựng được sự yên lặng của cô, hay hành động im lìm quái gở mà cô đang gây ra;

tay anh đập mạnh xuống tay cô chặn lại mọi cử động, giọng khi bật ra muôn phần cứng rắn, rõ ràng đã mất hết kiên nhẫn.

“Rốt cục là chuyện gì?! Nếu đó không phải là sự thật, tại sao lại biến đi mất năm năm? Có phải là vì người đàn ông khác? Vì thế mà bỏ hết tất cả lại đây để chạy theo kẻ đó?”

Quả thật, đây chính là ý nghĩ bám riết Võ Gia Chính Luận suốt bao năm nay. Nguyễn Ái tuyệt nhiên không có lý do trốn tránh một ai để đến nỗi bỏ xứ mà đi. Nhưng sự nhiệt tình của cô đối với tình yêu thì anh biết quá rõ. Việc khiến cô đột ngột bỏ hết giàu sang cùng người chồng mới cưới của mình để biệt dạng nơi xứ người vốn chỉ có thể là một: đàn ông. (Yeah, là anh đó ^^)

Gần giọng, anh lại càng siết chặt bàn tay nhỏ nhắn. Cô nhăn mày, cảm thấy khớp xương trên tay mình nơi anh nắm giữ dường như đã gãy đoạn.

“Năm năm qua cô ở đâu? Với ai? Làm gì?”

Với ai? Làm gì?

Môi mím chặt, Nguyễn Ái đột nhiên run rẩy. Anh có tư cách hỏi cô câu đó sao? Lúc cô đau khổ dày vò thì anh lại đang ôm lấy đàn bà khác, thân khoác vào bộ lễ phục hào nhoáng sánh bước cùng người ta vào nhà thờ! Nói là cô làm khổ anh, vậy không lẽ cô không khổ hay sao? Nếu chỉ vì nhớ nhung anh mà ném mình vào vòng tay người đàn ông khác, cô có lẽ còn trên cả điên rồ. Vậy mà đối với anh lại vô cùng dễ dàng. Mấy năm qua cô không phải bị mù, lại càng không điếc. Lorenzo Da Costa liên hệ đến bao nhiêu người phụ nữ, một tờ báo lá cải tại Trung Quốc cũng rõ ràng rành mạch. Vốn nghĩ

bản thân vì có lỗi với anh trước, cô lúc nào cũng nén xuống nỗi uất ức. Song, trong lòng cũng không khỏi vô thức oán hận.

Đến lúc này thì, sự vô thức đã phá kén chui ra, trở thành oán hận chính thức.

“Thả ra!” đột nhiên hét lớn, bao nhiêu kiềm chế bấy lâu trong cô như đê vỡ tuôn trào, thân bắt chợt vùng vẫy dữ dội. “Anh có tư cách hỏi tôi sao? Bao năm qua bản thân anh cũng phong lưu khắp chốn. Cho là tôi có lỗi với anh đi nữa, cũng không ngờ ham muốn dục vọng của ngài Võ Gia đây thật lợi hại. Trong lúc đau khổ cùng cực cũng có tâm trạng ấp ủ đàn bà khác!”

“Cũng’?” ôm ghì giữ cho cô không thể quay mình, kể phía sau hành động chợt trở hung bạo, tưởng chừng có thể bẻ gãy con người trong vòng tay thành hai. “Có nghĩa là cô cũng vậy?”

“Anh có bị ngốc không? Suy nghĩ thế nào lại ra đến nghĩa đó?! Năm năm nay tôi không hề có quan hệ với người đàn ông nào cả!”

Cô cắn răng chặn lại cảm giác thốn đau, thân gồng lên phản kháng khi lực siết từ con người thô bạo kia tăng mạnh.

“Không phải vì đàn ông? Vậy là vì cái gì?” dừng lại một giây, ánh mắt anh chứa đầy sự giễu cợt. “Là như An Thi nói, cô bị bệnh?”

Đưa con gái giãy đạp la lối trong vòng tay anh bỗng dừng lại. Chính Luận cũng nói lỏng lực siết. Đây đã là lần thứ hai sự đề cập đến bệnh hoạn khiến cô bản thân. Trong lòng anh chợt có cái gì đó dày xéo, nửa mong đợi, nửa phủ nhận...

“Haha...”

Tiếng cười rũ rượi của cô gái nhỏ trỗi lên, trong một giây hoàn toàn xóa tan mọi hy vọng vừa nhen nhóm trong anh.

“Bệnh? Bệnh gì? Ung thư? Anh nghĩ có ung thư nào kéo dài năm năm không? Và giả sử tôi có bệnh thì đã sao? Anh biết tôi đủ lâu để hiểu rằng Nguyễn Ái này không bao giờ hy sinh cho người khác!”

Lại cười. Cô chính là đang muốn anh đau. Ai bảo anh lại khiến ruột gan cô buốt xót như vậy...

“Tôi cho anh biết. Cho là tôi sắp chết, cũng sẽ ở lại hành hạ anh. Nói cho cùng, kẻ ra đi thì có đau khổ gì. Người ở lại mới phải xé nát tâm can thôi! Tôi khô—”

Nói chưa hết câu thì toàn thân đã bị xoay ngược lại, nụ hôn áp đến tiếp theo quá mãnh liệt. Võ Gia Chính Luận đến giờ phút đó cũng không hiểu động lực nào đã đẩy mình đến bờ vực này. Những lời nói cay nghiệt của cô? Sự bức xúc của bản thân? Sự đòi hỏi của thời khắc?

Chỉ biết, khi môi vừa chạm vào môi; cứ như Pandora bị mở toang, anh hoàn toàn mất đi kiểm soát.

Nguyễn Ái đầu óc quay cuồng, răng lập tức cắn xuống môi kẻ cưỡng ép, tay xô mạnh.

“Anh tưởng tôi là gì? Vật cho anh phát tiết? Trừng phạt tôi vì vừa rồi đã làm gián đoạn chuyện tốt đẹp của hai người?”

Quệt mạnh vệt máu nơi môi, con người trước mặt cô trong phút chốc tiêu tán đi cái gọi là lý trí, ánh mắt xoáy thẳng vào cô khi hùng hổ lao đến dường như đã mất hẳn tính người.

Hoảng loạn thật sự.

Cô chưa bao giờ trông thấy một Võ Gia Chính Luận như vậy. Cùng với sự phấn nộ vẫn thao túng đầu óc, cô đột nhiên thấy sợ. Bản năng réo gọi khiến cô lùi bước, đoạn xoay người toan bỏ chạy.

Ngón tay lún sâu vào da thịt nơi bả vai kéo mạnh về.

Không còn lối thoát.

Nếu lúc đó không vì nhiệt độ trong người anh quá cao, tâm trí lại lờn vờn đầu đó giữa biển xúc cảm vừa được giải phóng; có lẽ đã phát hiện ra tình trạng yếu đuối của cô...

Vậy mới nói, kiềm nén là một thói quen xấu. Anh vốn đã nên từ bỏ nó từ năm năm trước. Vì sao cứ mãi giữ bộ mặt nạ nặng nề đó? Rõ ràng biết cô – lập dị làm sao – chính là e sợ một Lorenzo Da Costa dịu dàng hiền hòa, có gì cứ bướng bỉnh đem hấn ra đàn áp?

Cho đến cuối cùng thì, anh vẫn chỉ là một Võ Gia Chính Luận bạo ngược ngày nào.

Đặc biệt khi chuyện liên quan đến Nguyễn Ái.

Đúng vậy, chỉ có Nguyễn Ái.

Cả người cô nóng ran vì phát sốt, nhưng vào lúc đó, con người đang phát hỏa kia còn lý trí gì để quan tâm? Từng tế bào trên cơ thể giờ đây chỉ đang gào thét sự chiếm hữu tuyệt đối, vì thế mà việc diễn ra vài giây sau đó ập đến quá bất ngờ, đến nỗi chính kẻ chủ động cũng bàng hoàng sửng sốt trước sự cuồng dã của chính mình.

Sức lực bị rút cạn bởi cơn sốt và sự bạo tàn của kẻ xâm lược, cô bất lực buông rời mọi phản kháng, đê mê người phía trên dày vò cơ thể đến đau buốt...

Võ Gia Chính Luận, chính là đang ném trái thứ hương vị thiên đường – trong tận cùng địa ngục.

Năm năm rồi, anh không phải khốn khổ đến nỗi phải kiềm nén dục vọng chì vì trái tim bị tình yêu thương tổn, vậy mà giờ đây mới cảm thấy nỗi tù túng thực sự bắt đầu được giải thoát...

Năm năm rồi, vì để thỏa mãn khát vọng chiếm hữu một cá nhân hư ảo, anh không biết đã đắm chìm trong biết bao quan hệ thể xác vô nghĩa, cũng không ít lần vô thức gào lên tên cô trong cơn cuồng si cùng những gương mặt không còn nhớ rõ...

Năm năm rồi, con người này vẫn cứ là đỉnh điểm luyện ái cực hạn trong sự tồn tại của anh.

Ái.

* * *

Thân hình nhỏ bé sũng xoài trên bàn; làn da hồng lên vì ái ân cưỡng ép; áo váy xếp nếp xốc lên chùng xuống nhàu nát nơi eo hông. Tất cả, và một thân người to lớn thủ phục phía trên thờ ra gập gáp. Dư vị tanh tươi của máu từ môi anh vẫn còn đọng trên đầu lưỡi cô, lan trên cả khóe môi, gò má... những nơi môi lưỡi anh bá chiếm ngang qua.

Mồ hôi và rượu lây lan trên cơ thể họ, vốn là chẳng thể phân biệt nữa rồi...

Nguyễn Ái gương mắt nhìn lên trần nhà ngập tràn ánh đèn vàng vọt, phần nộ cực cùng ban đầu dường như đã bị cơn mây mưa điên cuồng vừa chấm dứt rút cạn. Con người hoành hành bá đạo trên mình vài phút trước giờ vẫn còn đè nặng trên thân thể nhũn nhùi, hoàn toàn không có chủ ý rời đi. Cô để mặc, bản thân cứ nhìn mãi vào thứ ánh sáng chói lòa phía trên, đến khi mắt lóa đi, đom đóm đen nổi ra tung tóe thì mới chịu để rơi những giọt lệ ẩm ướt.

Đáng ra phải là xót thương bản thân.

Nhưng không. Chẳng thể hiểu nổi vì sao, hình ảnh người đàn bà khác bò trườn trên cơ thể anh, vào lúc này lại bắt đầu tấn công tâm trí, áp chế cả cái đau âm ỉ của cơ thể...

Cũng là lần đầu tiên, cô hiểu được tâm trạng của anh mỗi lần gã đàn ông khác chạm vào cô – dù chỉ là lướt nhẹ qua.

Không ngờ lại đau như vậy.

Nước mắt cô lăn dài, thấm lan sang má con người đang chui rúc vào cổ cô thở ra hỗn hển. Võ Gia Chính Luận chống tay, chậm rãi nhìn xuống những đường nét xót xa ảm não của kẻ vừa bị anh vùi dập đến thảm hại, lương tâm tuy bị dằn vặt vì trận cưỡng bức vừa xảy ra, sự thù hận khôn cùng thống trị tâm trí lại không hề chùn bước.

Anh rút cục thì... cũng đã làm ra chuyện không nên làm nhất của một người đàn ông.

“Em đau sao?”

Anh hỏi, giọng nói phẳng lì, gương mặt không cảm xúc. Cái đau ám chỉ nơi đây rõ ràng không phải xác thịt.

Cô quay đầu, tránh nhìn vào mặt anh.

Bàn tay đột nhiên thô bạo siết lấy cổ cô xoay lại đối diện, đôi mắt anh thu hẹp, ánh nhìn bỗng rất khiến cả thân cô tê dại.

“Còn tôi ? Em có quan tâm tôi đã đau như thế nào không?”

Nước mắt cô lại ứa ra không kiềm được, khiến anh lại càng tức giận. Đứa con gái này, đến cuối cùng vẫn không thể để anh vào mắt? Lại quay đi không nhìn, lại khóc òa không thành tiếng?

Nhưng anh nào có biết, cô không nhìn là vì mừng, khóc lóc là vì vui.

Chưa bao giờ cô nghĩ mình lại mừng như vậy, khi nghe lại chữ “tôi” quen thuộc mà bản thân ngày nào vô cùng trái tai.

Hay vui như thế, trước thái độ hung hãn lúc xưa luôn khiến cô e dè hãi sợ.

Đây mới chính là Võ Gia Chính Luận của cô.

Song, một lần nữa, anh không hề biết.

Vậy nên lại chồm người dậy, bế bồng cô vào phòng ngủ, loạng choạng ngã lún xuống chiếc giường trắng muốt ngày nào họ vẫn cuồng nhiệt ái ân. Nguyễn Ái vào khoảnh khắc đó đã hoàn toàn kiệt quệ, vì thế bỏ rời mọi kháng cự, toàn thân buông lơi như một hình nhân đứt dây, để mặc kẻ say tình phía trên sẵn đà lao vào tiếp tục bức bách...

Đêm dài, trời găm rít, mưa như tát nước bên ngoài.

Cũng không khác những gì diễn ra bên trong cửa kính là mấy...

* * *

Nửa đêm, Chính Luận bị đánh thức.

Không phải vì cơn bão điên cuồng đang ra sức gào thét ngoài cửa, càng không phải vì những cơn ác mộng đeo bám trường kỳ – vốn đã dần tan biến kể từ ngày gặp lại Nguyễn Ái.

Mà, chính là cô.

Đôi bàn tay nóng ran siết chặt lấy cổ anh nhấn xuống nệm, bóng đen nhỏ nhắn đang chồm đến trên người anh tuyệt nhiên là cô.

Sấm chớp bên ngoài tạt vào cửa kính, để lộ ra trên gương mặt trắng bệch là nỗi kinh hoàng cùng sự phẫn nộ khôn cùng.

“Ái?” anh bất ngờ hỏi lớn, tay phóng lên khóa lại tay cô. Người đàn bà không đủ mạnh để có thể khiến anh ngộp thở. Song có thể thấy lực cô dùng là hết sức.

“Trả lại...!” Nguyễn Ái gồng người gào thét khi âm thanh gầm rít từ bên ngoài tràn ngập gian phòng. Chính Luận cả kinh, ngay lập tức lao mình ngồi dậy siết chặt cô trong vòng tay, giọng thì thào nhưng gắt gao lo lắng. “Tĩnh lại! Ái! Chỉ là mơ thôi!”

Cô lại càng giãy nãy, miệng rít lên những từ ngữ không còn rõ mang ý nghĩa gì, càng về sau càng yếu ớt. Đến cuối cùng vỡ òa thành thanh âm nức nở...

“Sh... Không sao cả. Có anh ở đây, mọi chuyện sẽ ổn,” vừa ôm chặt lấy thân hình run rẩy; anh vừa hôn tới tấp trên trán, gò má và môi cô; giọng khẽ khàng trấn an.

Có tiếng thở dồn dập trong nhiều giây, cơ thể trong vòng tay anh giờ đây cũng mềm xuống. Trong bóng đêm mù mịt, anh không tài nào thấy rõ gương mặt, không biết cô đã bình tâm hay chưa, song lại không hề muốn rời khỏi cô lúc này – dù chỉ là vài bước nhỏ để động vào công tắt đèn.

Vậy là, trong bóng đêm tịch mịch, ai đó cứ ngồi mà vuốt ve thân hình mềm mại, cảm thấy sinh vật đáng thương kia càng lúc càng rúc sâu vào lồng ngực mình, trong lòng bỗng dâng lên sự ấm áp pha quỵên chút đắng cay. Thế nên cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô.

Cô hôn lại anh, nhưng tuyệt nhiên không nhẹ. Nụ hôn như một sự cầu cứu được giải thoát. Mạnh liệt và nồng đượm. Đôi tay vùng ra ôm ghì cổ anh lôi kéo, toàn thân dính sát vào lấn áp. Da trên da nóng đến thiêu đốt. Anh theo đà choàng tay vây lấy cô rồi ngã người nằm xuống, sau đó để mặc con người đang lên cơn kích động phía trên muốn làm gì thì làm.

Trong âm u, ngoài vị ngọt luyến ái, anh dường như còn nếm ra vị mặn của nước mắt đau thương.

Đoạn XX này mệt a, lướt.

* * *

Một lúc lâu sau.

Võ Gia Chính Luận đặt xuống điện thoại, tay đan vào nhau, ngồi ở cạnh giường nhìn chăm chăm vào sinh vật nhỏ nhắn vẫn đang chìm trong giấc ngủ bất an. Cặp mày thanh tú chốc chốc nheo lại, mồ hôi vả ra hai bên thái dương làm bết cả tóc vào da thịt. Trông cô

lúc này chẳng khác nào một đứa trẻ đáng thương trầm luân trong ác mộng.

Cúi gằm đầu, đôi bàn tay anh luồn vào mái tóc đen dày mà vò bóp, vè mặt khổ sở vô cùng.

Anh rót cục đã làm ra chuyện gì rồi? Dù tửu lượng rất kém, hai ly rượu vừa rồi cũng chưa đủ để khiến anh mất đi lý trí như vậy. Đến cả kẻ mình hành hạ rõ ràng đang lên cơn sốt cũng không hề hay biết. Lúc sau, ló lảng thay, lại tiếp tục để con người yếu đuối này hoan ái cùng mình. Mãi đến khi kích tình qua đi, nhiệt độ thân thể hạ xuống, mới chợt phát hiện ra sinh vật bên dưới da thịt vẫn còn nóng như lửa đốt.

Và dĩ nhiên, nhiệt không phải do ái ân mà ra.

Chính Luận đã phát hoảng, ý định đưa cô vào bệnh viện. Chẳng ngờ đối phương lại kịch liệt phản đối, thậm chí òa khóc nức nở chỉ trước sự đề cập của hai từ “bác sĩ”. Anh tuy không hiểu nổi e ngại vô lý này của cô, song cũng mù quáng chiều theo. Trước dáng vẻ thảm thương lúc đó của Nguyễn Ái, cho dù có là lầy cả mặt trăng trên trời, e rằng ngài Võ Gia đây cũng gật đầu ưng thuận.

Tuy vậy, sau khi cho cô uống qua thuốc giảm sốt, anh cũng không hề quay về giường ngủ mà cứ ngồi đó túc trực. Chỉ cần nhiệt trên người cô tăng lên dù là một độ, có khóc lóc van xin như thế nào anh cũng sẽ thẳng tay vác thẳng cô vào bệnh viện.

Anh lẽ ra không nên thả cô đứng chờ dưới mưa, cũng chưa bao giờ có ý định hành hạ cô theo cách ấy. Nguyễn Ái là một người con gái không bình thường, khi rời đi anh đã tin rằng cô sẽ không điên rồ mà đứng đó ngóng đợi hơn sáu tiếng. Sự thật đã chứng minh phán

đoán của anh không phải lúc nào cũng đúng. Vừa rồi khi nghe lại đoạn báo cáo của Luigi – kẻ vẫn được anh điều đi ngấm ngầm theo sát Nguyễn Ái; trong lòng không biết đã có biết bao cái gọi là kim đâm xuyên suốt. Nếu như không phải vì Luigi gọi đến taxi, ả đàn bà giờ đây có lẽ đã chết cồng trên xa lộ, hoặc bị kẻ xấu cường bạo vì cách ăn mặc phóng túng-

Khốn nạn!

Mỗi lần nghĩ đến những khả năng tệ hại có thể xảy đến với cô, Chính Luận đột nhiên muốn nguyên rửa. Lúc này cũng không rõ đối tượng là bản thân hay cô gái mang tên Nguyễn Ái nữa.

Mặc dù trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy tội lỗi trước tình trạng của cô, đối với sự kiện cưỡng bức vừa rồi Võ Gia Chính Luận không hề cảm thấy hối hận.

Cô nợ anh. Là món nợ không phải chỉ vài đoạn khổ ái có thể bù đắp.

Hưởng chi, Nguyễn Ái vốn thuộc về Võ Gia Chính Luận.

Tuy nhiên, không hiểu là do tác dụng của thuốc hay chính sự kiện cưỡng ép vừa trải qua lúc tối, tình trạng mê sảng của cô giờ đây khiến anh không tài nào yên ổn trong lòng.

Cô khóc. Rõ ràng khóc thật thương tâm. Ngay cả trong giấc mơ.

Lại còn việc cô siết lấy cổ anh. Tuy rằng cứ đinh ninh cho rằng do gặp ác mộng, một góc tâm trí trong Chính Luận vẫn cảm thấy không thoải mái.

Bất cứ chuyện quỷ quái gì đã ám ảnh cô đến nỗi này?

“Xin lỗi, Luận... em xin lỗi...”

Bàn tay cầm khăn ướt đang di chuyển trên tay cô khựng lại, anh quay đầu về nơi vừa thoát ra tiếng nấc nhỏ, suýt nữa đã nghĩ rằng cô đã tỉnh giấc.

“Xin lỗi ư?” anh cười nhạt, ký ức tràn về khiến tâm đấng chát. “Thật giống với những lời trước đây em nói ra, trước khi chính miệng tuyên bố em không thể yêu tôi còn hơn cả bản thân.”

Bàn tay to lớn miết nhẹ trên má cô, giọng anh đột nhiên khẽ khàng đến đáng sợ, ánh mắt diết da dãn vật. “Lần này lại là gì?”

“...tôi xin các người, trả lại Thiên Ân cho tôi... trả lại...” giọng rên rỉ của cô khản đặc, mặt mờ, duy vẫn có thể nghe rõ hai từ “Thiên Ân”; nước mắt ứa ra sau đó thi nhau thấm ướt cả má, khi lan đến da thịt thì khiến anh sực tỉnh, bàn tay áp chặt trên má cô bỗng nhiên không còn sức lực.

“Thiên Ân?”

Đổi lại chỉ là tiếng nấc nhỏ. Nghẹn ngào.

“Là ai?” hai chữ thoát ra khàn đục, pha lẫn giữa bất ngờ và tức giận âm ỉ. Bàn tay anh nắm chặt lại run rẩy, đến lúc này đã rời xa gương mặt đau khổ tột cùng kia.

Vẫn không tiếng trả lời. Kẻ đang mê sảng dường như đã mất cả giọng nói, những âm thanh thoát ra từ cổ họng không rõ là kinh niệm hay nguyên rủa; đôi bàn tay nhỏ nhắn vò nhàu khăn trải giường đến nhăn nhúm, vẻ mặt cứ như bị đày đọa dưới tận cùng địa ngục.

Nào có biết lúc bấy giờ đây, con người đang cắn chặt răng nhìn thẳng vào cô, cũng cùng chung một tình trạng – thậm chí còn tệ hơn.

“Thiên Ân là ai?”

“Thiên Ân...? Trả lại cho tôi... van xin các người...”

Hơi thở anh nặng nhọc khi thốt ra những từ tiếp theo:

“Là... người em yêu?”

Tiếng khóc nức vang thay lời đáp khiến tâm thần Chính Luận tê liệt, trí óc lúc này chỉ quay cuồng quanh những lời nói cuối cùng An Thi để lại:

“Cá nhân mà cô ta xem trọng nhất, anh mãi mãi không bao giờ thắng được.”

Thật như vậy sao?

Con người mang tên Thiên Ân này, anh thậm chí còn không hề biết là nam hay nữ, tròn hay méo. Vậy mà trông thấy Nguyễn Ái thống khổ tột cùng vì hắn, trong đầu tự nhiên lại cảm thấy oán hận vô bờ.

Người ta nói lời thoát ra khi mộng寐 luôn là thật tâm thật dạ. Cái tên Thiên Ân này rốt cục đã làm ra chuyện gì khiến cô đau thương như vậy...?

Không. Anh không muốn biết. Tuyệt đối không.

“Trả lại cho tôi...!” bàn tay nhỏ nhắn của cô chọt siết chặt lấy anh, móng lún vào đến gần rướm máu.

Vậy mà lại không bằng một phần ngàn vết thương đang đầy đọa tâm can.

“Chết. Luận à, em xin lỗi...”

“...Chết?”

“Thiên Ân... là Thiên Ân...”

Nói rồi, cô lại rên khóc thảm thương.

Bàn tay Nguyễn Ái đương níu chặt bống dung vững mạnh. Võ Gia Chính Luận bất giác bật dậy, chân bước đi như chạy về phía cửa phòng hệt kẻ đào vong cảnh chết chóc. Cánh cửa chưa khép thì toàn thân chột khựng lại, giọng anh lúc này chẳng khác nào người bị cực hình tra tấn.

“Tôi đến cả một người chết cũng không bằng?”

Phía sau chỉ có tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ. Đến một lúc nào đó, người đàn bà trên giường bống òa lên nước nỡ.

“Thiên Ân...!”

Vậy là, cánh cửa đóng sập lại.

Ông trời, thật là nhẫn tâm. Đã đưa anh đến thiên đường, lại còn để lộ ra sắc màu địa ngục.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 55: Phần Tối của Mặt Trăng

“Tốt lắm. Đã không còn sốt nữa.”

Trong mơ hồ, Nguyễn Ái nghe được giọng nói âm trầm quen thuộc, sự ấm áp từ bàn tay trên trán cho thấy anh đang ở cạnh cô. Rất gần.

Khi con người ta vừa tỉnh giấc, ý nghĩ đầu tiên đập vào đầu dĩ nhiên là khát khao mãnh liệt nhất.

Lấy ví dụ, mãnh liệt đến nỗi lấn áp tất cả những ký ức không vui vừa xảy ra đêm trước chẳng hạn.

Đôi tay nhỏ nhắn vì thế ôm chầm lấy cổ người đàn ông, cổ họng thoát ra thanh âm van nài khẩn thiết. “Đừng đi... đừng biến mất!”

Rồi, mắt chợt nhắm nghiền, thân ngã lại ra giường, giọng trở nên yếu ớt.

“Luận à, xin anh...”

Đầu óc người nào đó như đang bị một đám mây dày giăng phủ. Dù trong lúc ý thức lơ lửng đâu đó giữa mơ và thực; một góc nhỏ của tâm trí vẫn cảm nhận được cảm giác ướt át, âm ẩm nơi môi. Da dẻ không lâu sau lại dường như có bàn tay mơn trớn, toàn thân bị khuấy động theo cách kỳ lạ nhất. Sự ấm áp dần dần lan tỏa tiếp theo lại khiến bản thân dễ chịu vô cùng...

Khí tỉnh dậy lần sau, con người đã hoàn toàn tỉnh táo.

Chớp mắt một hồi lâu để ký ức hoàn toàn hồi phục, Nguyễn Ái khẽ nhíu mày, tay đưa lên kéo xuống lớp chăn dày đắp lên đến cổ, mắt nhìn lom lom vào cơ thể mình.

Mình mặc áo vào bao giờ nhỉ?

Cái nhíu mày càng thêm gay gắt khi cô rụt rè nắm lấy chiếc áo sơ-mi cỡ lớn bị xếp chồng lên đến ngực mà kéo xuống, động tác lụng khụng, màu đỏ ngày càng vỡ òa trên gò má.

Hình như là nhớ ra cái gì đó không nên nhớ rồi...

Thì ra có người mới sáng sớm nhân lúc cô mê sảng đã làm chuyện... vụng trộm.(Vụng trộm cái con... heo ==, mợ rõ ràng mở miệng xin người ta =w=)

Cơ mà... cái kẻ kia, “ăn” xong rồi cũng không chịu “chùi mép” cho nhờ! (Đắp chặn lại cho mợ là may =w=)

Cô ngồi dậy, ngây ngốc hồi lâu để sắp xếp ý nghĩ, cố vượt qua cái gọi là “hậu-chứng-sau-khi-bị-cưỡng-gian.”

Một phút. Hai phút. Năm phút trôi qua trong sự tỉnh lặng tĩnh mịch.

Có tiếng thở hắt chán chường. Nguyễn Ái nhắm mắt. Vốn trong tâm làm gì có thứ đó, lấy đâu ra mà vượt qua? Haiz...

Xem ra Trình Đức Ân đã đúng, cô đúng thật thích bị ngược đãi... (=.=)

Vơ lấy ly nước cùng vài viên thuốc xanh đỏ trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, cô nhìn chăm chăm vào dòng chữ nguệch ngoạc trên cái post-it note dán hờ trên ly nước, trong đầu có chút ấn tượng về lời dặn dò uống thuốc của ai đó trước khi bản thân lại ngã ra ngủ vùi.

Đi mua thức ăn. Sẽ về nhanh.

Bất giác mỉm cười, Nguyễn Ái mím mím môi, cảm thấy xúc động một cách kỳ lạ. Cách nói chuyện không chủ ngữ không đại từ này... quả thật là Võ Gia Chính Luận.

Anh thực sự đã trở về.

Tâm trạng của cô, dĩ nhiên, nhẹ nhàng hơn rất nhiều, dấu biết rằng sự trở về này đánh dấu một quãng đường phía trước đầy gian nan.

Thành thật mà nói, Nguyễn Ái không phải không cảm thấy cay đắng vì hành động cưỡng bức đêm qua. Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng anh và An Thi quấn lấy nhau, quần áo xóc xếch không tươm tất; việc tệ hơn có thể xảy ra trong thâm tâm cô chỉ có thể là thảm họa thế giới.

Đúng vậy. Nguyễn Ái cũng là một con người rất chiếm hữu.

Nếu bảo anh trút giận lên một người đàn bà theo cách thức cuồng si đó, cô thà rằng kẻ chịu khổ là mình. (Bệnh ==)

Huống chi, con người trấn an cô giữa cơn bão điên cuồng đêm qua... Những gì diễn ra vào thời khắc đó tuy chỉ là sự kích động từ phía cô, sự bảo vệ dịu dàng của anh cũng phần nào làm vơi đi nỗi đau thể xác lúc ban đầu.

Tay đưa lên vò nắn trán mình, Nguyễn Ái cảm thấy có hơi mơ hồ. Cô vì sao lại cần anh trấn an nhỉ...?

Dòng suy tưởng như có gì đó nghẽn mạch.

Nguyễn Ái cố nhớ. Nhưng không thể nhớ ra mình đã quên mất điều gì.

...

Có tiếng chuông điện thoại chen vào. Cô giật thót mình, nhanh chóng thoát khỏi tình trạng tinh thần vô chủ. Một cách rụt rè, cô chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạc lõng dõi thẳng vào chiếc điện thoại di động trên mặt bàn, tự nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Là điện thoại của anh.

Chuông reo được một lúc thì dừng, vậy mà con người kia vẫn chôn chân tại chỗ. Cô nhướn mày, miệng lẩm bẫm tự trách khi nhanh chóng tiến đến cầm lấy điện thoại. Cái gì chứ? Chỉ là một cái điện thoại anh để quên. Tại sao lại bất giác thấy sợ...?

Mắt lướt qua cái tên gắn liền với cuộc gọi nhớ và một tin nhắn ghi âm, xương sống trên lưng cô chột lạnh toát.

Dr. Ford.

Charlie Ford.

Không hiểu giờ phút ấy, bất cứ dự cảm điên rồ gì đã khiến cô nhấn nút gọi vào hộp thư thoại của Võ Gia Chính Luận. Những gì tràn qua tai sau đó khiến đôi chân một lần nữa mất đi sức lực.

Rơi thẳng xuống địa ngục tâm linh.

* * *

Trong một nhà hàng gần đây, nửa tiếng sau...

Charlie Ford một tay đưa lên sửa lại gọng kiếng, những ngón tay dương gõ nhẹ trên mặt bàn cũng ngưng luôn nhịp điệu, đôi mắt xanh sâu thẳm dõi thẳng vào thiếu nữ trước mặt với sự ngạc nhiên pha lẫn dò xét.

“Cô Nguyễn?”

Trên thân người tuy khoác vào chiếc áo sơ mi nhàu nát và quần jean bạc màu, đầu tóc lại có phần rối tung, gương mặt cũng trắng bệch như bị thiếu máu; nhân vật trước mặt ông, không làm vào đâu được, chính là thiếu nữ xinh đẹp sánh bước cùng Da Costa hôm qua.

Chẳng chờ đến câu hỏi thứ nhì, Nguyễn Ái ngồi phịch xuống ghế đối diện, chốc chốc lại cắn môi toan chồm lên, thái độ hoảng loạn dùng dằng.

Đến cuối cùng, khi lời được bật ra, chúng đến từ cả hai phía.

“Cô làm gì ở đây?”

“L–Lorenzo bị bệnh?”

Ford nhíu mày, cái nhìn càng thêm rát bỏng. “Cô có thể nói tiếng Anh?”

“Ý ông là gì khi bảo rằng xạ trị đối với Lorenzo đã không còn tác dụng?” cô hấp tấp hỏi ngược lại, trên gương mặt là sự phủ nhận tột độ, hoàn toàn không chú tâm đến sự bất ngờ pha lẫn khó chịu của

đối phương. “Khỏi u di căn có nghĩa là gì? Thật vô lý! Chuyện này không thể diễn ra dễ dàng đến thế! Không có khả năng—” dừng lại thở gấp vài giây, một nụ cười yếu ớt bén nở trên môi người thiếu nữ khi tiếp lời. “Tôi biết rồi, đây chắc chắn là một trò đùa! Ông chắc chắn đang cùng anh ta bỡn cợt tôi, có đúng không? Đúng không?”

Lặng yên hồi lâu, người đàn ông đối diện chỉ khiến cô ngày càng bấn loạn, nụ cười cũng dần dần tắt ngấm. Sự kinh hoàng lạnh lẽo lại quay về phủ kín da thịt.

Một cách ôn tồn, Charlie Ford mở lời khẳng định, ánh mắt mang đầy vẻ cáo buộc của một kẻ bắt gặp quả tang. “Cô đã nghe qua lời nhắn tôi gửi cho Lorenzo, sau đó nhắn tin gọi tôi đến đây.”

Nguyễn Ái cắn môi. Sự việc không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Ông ta cần phải hỏi nữa à?

Thế như đọc được ý nghĩ của cô, Ford thở dài chán chường, sau đó liền lắc đầu vài cái rồi đứng dậy toan rời đi.

“Xin lỗi. Đây là tư ẩn bệnh nhân. Nguyên tắc nghề nghiệp không cho phép tôi nói nhiều. Có chuyện gì cô hãy về hỏi bạn trai mình vậy.”

“Đi đến địa ngục mà dùng nguyên tắc nghề nghiệp của ông!” bất chợt vùng lên, Nguyễn Ái lún sâu móng vào tay kẻ đối diện, đôi mắt ánh lên sự phẫn nộ cực cùng. “Để tôi nói cho ông biết, tôi không có mẹ đến năm lên bảy. Mất hết tám năm đau khổ vì cha mình tự sát. Đến hai mươi thì phải chịu nỗi đau lần nữa mất mát người thân. Giờ thì tốt lắm rồi, sau năm năm lượn lờ khắp bề mặt cái thế giới khốn nạn này như một thây ma vất vưởng, ông lại ám chỉ với tôi con người cuối cùng tôi yêu quý cũng có khả năng ra đi trong một

khoảng thời gian rất gần?! Vì Chúa! Nếu ông – chỉ một giây thôi – dám nghĩ rằng tôi có thể cho ông bước ra khỏi đây chỉ như thế, thì ông là một kẻ điên rồ nhất thế giới!”

“Cô Nguyễn, xin kiểm chế bản thân!” Ford gằn giọng, mắt lăm lét nhìn quanh, một tay ra dấu xua đuổi hai gã bảo vệ lúc bấy giờ đã chú ý đến cảnh tượng huyền ảo do Nguyễn Ái gây ra. Đoạn, ông quay sang nắm chặt lấy bả vai người con gái đang lên cơn kích động, giọng nói trong một giây trở mềm mỏng. “Tôi hiểu nỗi đau mất người yêu sâu sắc đến cỡ nào. Ồ tin tôi đi, tôi hoàn toàn hiểu hết đấy. Nhưng tôi cũng có nguyên tắc của riêng tôi. Lorenzo không muốn cho cô biết điều này. Tôi mong cô hiểu.”

Dù chẳng hề lộ ra một thông tin nào, ý nghĩa nằm ẩn sau ba chữ “mất–người–yêu” cũng đã đủ để khiến trái tim cô chết lặng, sự tức giận trong khoảnh khắc tan vào mây khói, nỗi đau thương nghẹn ngào ùa lên vây kín tâm can.

Buông rời mọi khống chế trên gã đàn ông to lớn, toàn thân cô đột nhiên đuối sức, cả người ngã ập xuống chiếc ghế phía sau, đôi mắt lẠc lõng.

Charlie Ford thở dài, đoạn lại lắc đầu, quay đi toan rời khỏi.

“Tôi xin ông...” thanh âm ngân nga lại một lần nữa vang lên. Lần này run rẩy và yếu ớt, tưởng chừng có thể vỡ òa bất cứ lúc nào. “Anh ấy sẽ không bao giờ nói sự thật với tôi... Anh ấy hận tôi như vậy...”

Bước chân khựng lại trong vài giây. Thở hắt ra khuất phục, vị bác sĩ già cuối cùng trở về vị trí đối diện đưa con gái đáng thương; khi

ngẩng lên đối mặt, nghi vấn hiện hữu trên những đường nét nhăn nheo khiến cô có phần chột dạ.

“Hận?”

Nguyễn Ái khẽ gật đầu. “Tôi đã từng thương tổn anh ấy vô hạn. Lần này trở về e chỉ là hoàn thành tâm nguyện: giải tỏa hận thù.”

Charlie Ford ngẩn ra một lúc, chân mày sau đó nhíu lại dữ dội, cơ hồ đang đấu tranh quyết liệt trong tâm trí.

“E rằng cô đã sai rồi,” cuối cùng ông mở lời, giọng nói đột nhiên chứa đựng sự bất mãn. “Tôi cũng tin rằng Lorenzo lần này quay về để hoàn thành tâm nguyện. Nhưng lại chính là phục hợp cùng cô.”

“Phục hợp?”

Cái ý nghĩ mới mẻ còn hơn một trang giấy trắng tinh. Mặc dù đó chính là điều đầu tiên Chính Luận yêu cầu từ cô.

Anh đã từng nói, muốn cả hai quay lại.

Có khả năng không? Tại sao cô đột nhiên cảm thấy như một kẻ lần đầu phát hiện ra cây kim lẩn trong gối nằm bấy lâu thế này? Thái độ ôn hòa ngày đó của anh... rất cực thật sự là để chinh phục lại cô?

Hơi thở cô dồn dập. Mọi việc bỗng nhiên trở nên rõ ràng. Không, nó vốn đã quá rõ ràng. Chỉ là trước giờ cô đã đứng nhìn sự việc qua phản chiếu của gương, dù có rõ ràng cũng trở nên ngược ngạo.

Cái mặt nạ dịu dàng đó... vốn là chân tâm thật ý!

Nguyễn Ái ơi là Nguyễn Ái. Uổng cho mày thông minh cả đời, đại khờ một giây. Vì quá đa nghi mà đã bỏ qua nhiều khía cạnh của vấn

đề. Chẳng trách anh lại thâm tình như vậy, nhượng bộ như vậy, kiềm chế như vậy... Tất cả chẳng qua đơn thuần vì anh thật sự đã bỏ qua tất cả! Võ Gia Chính Luận từ đầu nào có ý định trả thù mà? Làm bao nhiêu việc khiêu khích anh, thật là dư thừa!

Nhưng Nguyễn Ái thà rằng anh thật sự muốn trả thù mình.

Những miếng tranh ghép giờ đây bỗng nhiên khít lại, tạo thành một bức tranh mà cả đời Nguyễn Ái không bao giờ muốn trông thấy.

Vết thương trong lòng vẫn còn đẫm máu sau sự ra đi đột ngột của Vương Đăng Khoa, đến giờ phút này cả con người mà cô cho rằng sẽ tồn tại mãi mãi cũng sắp bị cướp mất. Đem dao găm vào da thịt lở loét còn dễ chịu hơn.

“Chắc chắn là còn cách!” đột nhiên chồm người đến, đôi mắt đỏ ngầu của người thiếu nữ mở to, thể như vừa phát hiện ra vàng trong cát. “Chẳng phải khối u nếu cắt bỏ là xong hay sao? Y học ngày nay tiến bộ như vậy... Thay đi bộ phận gì trong cơ thể mà chẳng được? Ngay cả máu còn có thể! Đây vốn đâu phải là bệnh nan y. Ông cần gì mới có thể chữa khỏi cho anh ấy? Tiền? —Hà, tôi đang nói gì đây? Tiền thì dĩ nhiên ông đã nhận được nhiều rồi... Tim? Gan? Thận? Ngay cả tửu sống—”

“Cô gái, cô gái,” lại một lần nữa giữ lấy vai cô, Ford khổ sở hạ giọng khi nhìn vào gương mặt cuồng loạn, trong lòng tự dưng cảm thấy tội lỗi vô cùng. “Đừng nói chuyện những bộ phận đó chẳng liên quan gì đến bệnh tình của ngài Chủ Tịch. Dù là có cũng phải cần tìm ra được nguồn hiến phù hợp, ngay cả tửu sống cũng phải lấy từ người thân...”

Nguyễn Ái há miệng toan cãi lại, song lại bị chất giọng quyết đoán của Ford lớn tiếng lấn áp.

“... Khối u mà chúng ta nói đến là khối u di căn. Nghĩa là Da Costa đã từng trải qua phẫu thuật từ trước, nhưng một năm trước lại tái phát. Tính chất và vị trí của khối u ác tính này không cho phép chúng tôi thực thi phẫu thuật, di chứng của lần tai nạn vào đầu xảy ra cách đây năm năm lại khiến cho việc hóa trị và các liệu pháp mới trở nên nguy hiểm vô cùng. Hai tháng trước đây, phương pháp xạ trị thử nghiệm vốn có tác động tốt trên khối u lại đột nhiên mất tác dụng. Hóa trị nếu dùng tiếp lại có thể tổn hại tế bào não nhiều hơn là tế bào ung thư. Ngài Chủ Tịch vì thế đã buông rời mọi điều trị...”

Đôi mắt vài giây vừa rời long lên chút hy vọng nhỏ nhoi nay chợt tối sầm. Đối tượng giảng giải của Ford nào có cần biết đến chi tiết ra sao, chỉ chú tâm vào một điều duy nhất: không còn thuốc trị!

Nhiều giây trôi qua trong sự thình lạng nặng hơn than chì.

“Tôi không tin.”

Gương mặt cô bỗng đằm đằm một cách đáng sợ.

Đứng trước sự thay đổi thái độ chóng vánh của con người trước mặt, Ford có vẻ lo lắng điều gì đó, song nhanh chóng thu hồi bình tĩnh.

“Phủ nhận là phản ứng rất thường thấy nơi người nhà bệnh nhân. Nhưng tôi khuyên cô nên bình tâm lại và đối mặt với vấn đề một cách lý trí. Tôi nói ở đây với cương vị là một bác sĩ, cũng là một người bạn của Lorenzo. Anh ấy không còn nhiều thời gian nữa. Hai

người nên nói chuyện. Đây cũng là điều tôi muốn khuyên anh ta vào hôm qua.”

Vẫn không tiếng trả lời.

Thở dài, Ford từ tốn đứng lên, tay đặt lên vai cô gái nhỏ, giọng trầm xuống đầy an ủi.

“Đi nào, tôi đưa cô về nhà. Có lẽ Lorenzo giờ đang tìm cô.”

* * *

Charlie Ford không thể hiểu nổi cô gái này.

Từ lúc bước vào cho đến khi nổi cáu lên cùng ông, Nguyễn Ái đã chứng tỏ còn trên cả rõ ràng bản thân rất yêu Lorenzo Da Costa. Vậy mà đến giây phút ông chắc rằng cô đã hoàn toàn bị thuyết phục, thái độ của con người này lại một lần nữa khiến ông bối rối.

Cô thẫn ra. Thay vì òa khóc.

Im lặng. Thay vì gào thét.

Đọc đường về, cô không hề mở lời hỏi han, thậm chí từ đầu đến cuối, điều quan trọng nhất cũng chẳng buồn đặt nên nghi vấn: Người cô yêu còn sống được bao lâu?

Không. Cô chỉ ngồi đó như một kẻ mất hồn, đôi mắt dỗi thẳng về phía trước. Trống rỗng.

Tại một lúc nào đó, ông thậm chí có thể thề rằng cô đã nhếch miệng cười. Thứ biểu cảm một đứa trẻ đường phố nhạo cười số phận.

Charlie Ford à, mà liệu đã làm đúng?

* * *

Cửa kính khu B Quang Hưng mở ra, để lộ hai bóng người bước đi chậm rãi vào đại sảnh. Nhìn thấy hình dáng cô gái mang tên Nguyễn Ái, ông Đạt không khỏi lẩm nhẩm tạ ơn trời, miệng thở ra nhẹ nhõm khi nhìn về phía người đàn ông tư thế cứng đờ nơi sofa.

Võ Gia Chính Luận ngẩng đầu, đôi mắt sẫm màu không rõ cảm xúc, từ từ đứng dậy.

Chân vẫn chôn tại chỗ, cặp mày rậm bắt đầu nhú lại khi dỗi mắt về thân hình nhỏ nhắn đang bước đi như hình nộm giật dây về phía mình, Chính Luận một bên tay siết chặt lấy điện thoại gần như vỡ nát.

Nguyễn Ái đứng khựng khi chỉ còn cách anh ba bước, mắt di chuyển từ chân dần lên đến bàn tay đang nắm lấy điện thoại rồi dừng lại đôi chút, đoạn tiếp tục lướt nhẹ trên gương mặt thân thiết còn hơn máu thịt.

Anh đã biết cô biết.

Ông Đạt, Charlie Ford và những con người xung quanh tuy không hiểu ngọn ngành, nhưng vẫn có thể cảm nhận ra sự căng thẳng như dây cung kéo giãn tồn tại giữa hai cá nhân đứng sững.

Ấy vậy mà khi tên được phóng đi, cái đích lại không nằm trong phán đoán của một ai.

Không phải là nước mắt tuôn rơi như Charlie Ford mong đợi.

Không phải là sự giận dữ của cậu chủ Võ Gia như ông Đạt lo lắng.

Lại càng không phải là cảnh đoàn tụ đầy cảm xúc của những kẻ bàng quan.

Níu lấy một ngón tay của chàng trai cao lớn, người con gái nhỏ nhắn nhoèn cười buồn bã, ánh mắt ngập tràn xót xa khi ngẩng đầu nhìn thẳng vào đối tượng. giọng nói thập phần da diết.

“Chúng mình kết hôn, Luận nha.”

* * *

Bầu trời Sài Gòn về đêm vốn chỉ lác đác vài ngôi sao mờ, nay lại vì cơn bão tối qua mà trở nên mịt mù vô hạn. Ngay cả ánh trăng cũng trở nên mờ lung một cách lạ kỳ.

Trên ban công ẩm ướt vắng lặng, có một bóng người lẻ loi nhìn xuống cảnh đèn chớp nháy phía xa. Khói thuốc vẽ thành những làn mây ảo não, vây đặc lấy gương mặt trầm tư thắm nhuần suy tính.

“Tiền tôi đã chuyển vào tài khoản của ông. Ngày mai ông có thể rời khỏi đây.” Miệng phả ra làn khói trắng, kẻ dựa vào ban công mắt khẽ nheo lại, giọng nói muôn phần trầm mặc.

Đầu dây kia im lặng một lúc.

“Tôi không biết, ngài Chủ Tịch à, có lẽ đây là một sai lầm...”

“Con số đó vẫn chưa đủ?”

“Không, không,” bên kia liền hoảng hốt phân trần. “Tôi không hề có ý đó. Chỉ là... chỉ là... gạt gẫm cô gái đó một điều như thế...”

“Hà, ông lại để cái quỷ quái thối nát được gọi là lương tâm đó làm mình yếu mềm rồi, ông bạn già,” anh cười khan một tiếng rồi chuyển giọng nghiêm túc, ánh mắt đột nhiên trở nên nguy hiểm. “Đừng bị lừa bởi vẻ ngoài yếu đuối của cô ta. Người đàn bà đó bên trong còn cứng hơn gan thép.”

“Nhưng thái độ của cô ấy lúc chiều rất lạ, e rằng còn trên cả—”

“Dừng! Ông nghĩ tôi không ở đó thì không trông thấy được?” Chính luận bắt nhãn ngắt lời, tay dụi đi điếu thuốc vẫn chưa cháy đến nửa. “Cô ta thậm chí đến một giọt lệ cũng không để rơi.”

“Chính vì cô ta không hề khóc, nhưng lại... tôi không biết, nói chung cô ta rất lạ, ngài Chủ Tịch à. Tôi không thoải mái với trò chơi ngài đang dẫn thân vào chút nào.”

“Vậy sao?” giọng đáp lại muôn phần hờ hững. “Lúc trông thấy con số đó ông đã không hề nói vậy.”

“Vì ban đầu tôi cho rằng đây chỉ là một lời nói dối vô hại. Nhưng đến giờ thì tôi thật sự không biết...”

Trong bóng đêm, khóe mắt con người cao lớn khẽ giật, nốt phật lòng hiện rõ trong ngữ điệu. “Chuyện này kết thúc tại đây. Giờ thì xin phép, tôi còn một vị hôn thê cần phải lo đến.”

“...”

“À, tôi quên.”

Miệng lại nhếch lên, Võ Gia Chính Luận nở một nụ cười ẩn ý khi phóng tầm mắt qua lớp kính dày chắn giữa ban công và gian phòng

quen thuộc, xoáy thẳng về phía bóng hình yêu kiều đang tiến gần đến mình.

“Ông làm rất tốt, Ford ạ.”

Cửa kính được kéo ra cũng vừa lúc anh ngắt máy. Nguyễn Ái trên người chỉ khoác một cái khăn bông, đầu tóc ướt sũng, má hồng lên vì nhiệt. Rõ ràng chưa kịp tắm xong đã vội chạy ra ngoài.

“Anh ra đây đứng làm gì?” đôi mắt đen mở to, mang theo chút nộ khí. “Lại còn nồng nặc mùi thuốc.”

“Ngắm trăng.”

Nguyễn Ái nhú mày nhìn theo hướng mắt của Chính Luận, không thể tin vào tai mình. Ngắm trăng?

“Có gì đáng ngắm sao? Nó chỉ là một thiên thể được phản chiếu ánh mặt trời thôi,” nói rồi, cô khở sở nhãn mặt khi bước chân ra khỏi ngưỡng cửa, cổ họng nuốt ực, cố giữ tầm mắt trên người anh. “Vào đi, trời lạnh lắm, anh sẽ bị cảm mất.”

Đoạn, không chờ anh trả lời, cô tóm lấy tay anh kéo vào. “Vào đi, đứng đây cao quá, khiến em rất sợ...”

Anh gạt đầu rồi ôm eo cô đi vào trong. Khi quay người đóng lại bức màn, hình ảnh cuối cùng hắt vào gian phòng mờ ảo khiến đôi mắt ai đó lóe lên một tia nhìn khó hiểu.

Thứ Nguyễn Ái đáng ra nên sợ hơn, phải là mặt trăng mới đúng.

Vì, con người ta khi nhìn vào, chỉ trông thấy màu trắng tròn vành vạch, đã quên mất phần tối cứ mãi xoay lưng về phía họ.

Nguyễn Ái đã tin. Tin rằng anh bị bệnh. Anh có thể đọc được điều đó qua ánh mắt của cô.

Chiến trường tâm lý. Anh đã trải qua rất nhiều trong năm năm qua. Cũng biết được bản thân nếu muốn xuyên qua lớp vỏ chần chừ kiên cố của người đàn bà này, sự mất mát chính là đòn đánh hữu hiệu. Quá khứ của cô đã dạy cho anh biết, Nguyễn Ái trời đất không sợ, sợ nhất chính là mất mát.

Cho dù, anh không phải là thứ nhất trong lòng cô. Song mất vẫn là mất, vẫn cứ đau.

Biết rõ cô sinh ra vốn tính đa nghi, suy nghĩ lại cực kỳ nhạy bén; nếu tự dưng đưa ra bệnh tình sẽ không tránh khỏi nghi ngờ, cô từ đó cũng sẽ trở nên phòng bị. Vì thế, trước hết, anh đã cố tình tỏ ra mềm mỏng để làm mệt mỏi mọi nghi ngờ nơi cô, lợi dụng tính nhạy bén của chính cô mà đánh gục sự phòng bị tâm lý đó. Từ đầu, nếu anh bước đến trước mặt cô và bảo rằng mình bị bệnh, chắc rằng cô nàng hồ ly kia sẽ suy ra ngay ý định của anh. Và Chủ Tịch Costa thì không ngu ngốc như thế chút nào.

À, có thể quá rắc rối chẳng? Đây dù gì cũng chỉ là một cô gái...

Không chút nào. Vì cô gái này là Nguyễn Ái – người đàn bà đã lừa được cả anh vào vòng vây kẻ địch.

Bây giờ thì đến lượt bản thân cô sập bẫy.

Âu cũng là trả lại cho cô “món quà” ngày đó.

Da Costa này, những gì mà bản thân muốn có, chắc chắn sẽ đạt được – thoáng nụ cười thâm trầm nở ra trên gương mặt tuấn mỹ khi phủ người lên thân hình mềm mại, bàn tay áp nhẹ trên ngực trái của

nữ nhân bên dưới mà ve vuốt – Cho dù có là trái tim thối nát của một người đàn bà phản bội.

Đạt được. Rồi sẽ đem đi giã nát.

Mặt trăng tròn vành vạch, sáng lung linh, rọi tỏa.

Khó ai nhớ ra phía bên kia vốn đen đúa, tà mị.

Phần tối của cuộc đời. Phần tối của câu chuyện.

Phần tối của mặt trăng.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 56: Là Vì, Em Rất Yêu Anh (I)

Đêm.

Nguyễn Ái không ngủ. Cô nằm sấp, áp ngực sát xuống nệm, tưởng rằng như thế có thể phần nào làm giảm bớt cơn nhức nhối nơi tim.

Mắt cô ráo hoảnh, không hiểu sao không tài nào khóc được.

Dường như quá mệt mỏi để khóc rồi.

Ngón tay lướt nhẹ trên sống mũi thẳng tắp, mơn xuống khoe môi, đi dọc theo vết sẹo nhạt màu bên thái dương rồi di chuyển xuống bờ vai rộng; cô nhích thân lại gần anh hơn, đôi tay luồn qua ôm lấy tấm lưng rộng.

“Có lẽ, đây là kết quả tốt nhất,” cô thì thào vào bóng đêm.

Chuyện diễn biến như thế này, cũng không thể cho rằng cô sẽ mất anh. Vì một khi anh đi rồi, cô không tin mình có khả năng sống tiếp.

Như thế này, cô sẽ an tâm ở lại bên anh. Mỗi mãi.

Nhắm mắt. Lần đầu tiên Nguyễn Ái cảm thấy cái gông cùm trên cổ được tháo ra. Cũng là lúc một chút gì đó của ký ức chợt vùi mình vào lãng quên.

Sáng hôm sau, Nguyễn Ái thức dậy với một tâm trạng nhẹ nhõm khó ngờ. Trong đầu dường như thiếu đi thứ gì đó rất quan trọng, song không tài nào nhớ ra.

Cô dậy sớm vào bếp làm thức ăn. Đổ bột ra mặt bàn, cô xắn tay áo rồi bắt tay vào nhồi bột, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào khi nhớ về những ngày xưa vô âu vô lo. Quả khứ cũng có những phút giây nuôi dưỡng thương tổn, đặc biệt là quá khứ giữa cô và anh.

Chuông điện thoại réo vang, Nguyễn Ái lướt mắt qua cái tên nhấp nháy, do dự vài giây rồi lẳng lặng bắt máy.

“Hello, trưa qua em gọi anh?” giọng nói sáng khoái của Văn Thành vọng lên từ bên kia đầu dây, cứ như vừa trải qua một đêm rất tốt.

Tay còn lại vẫn vẫn vờ vờ khối bột, Nguyễn Ái vô cảm vào thẳng vấn đề, không mất chút thời gian nào để đặt ra nghi vấn quán lấy tâm tư từ đêm qua đến giờ.

“Vì sao không cho em biết Chính Luận bị bệnh?”

Sự nghiêm trọng trong ngữ khí của cô có lẽ đã khiến kẻ bên kia chột dạ, vì thế nhanh chóng sửa đổi giọng điệu.

“Chuyện đã qua, anh nghĩ không cần khiến em thương tâm hơn, nên đã không nói.”

“Chuyện đã qua?”

“Đúng. Ba năm trước, quả thật tin tức nội bộ cho biết Chính Luận từng trải qua một cuộc phẫu thuật ung thư dạ dày. Nhưng nó rất thành công.”

Bàn tay đang nhồi bột chợt ngưng lại. Trong ký ức khô cạn của cô còn lưu lại chút dư âm của những lời giải thích từ bác sĩ Ford. Ông ta có nhắc đến khối u não lần này là do di căn. Xem ra, là hậu chứng của lần phẫu thuật đó. Văn Thành rõ ràng chưa hay biết gì về chuyển biến mới này.

“Còn chuyện tai nạn năm năm trước là như thế nào?” cô quyết định không cho anh biết. Việc như thế này, cứ để anh từ từ tìm hiểu. “Tại sao trên người Chính Luận lại có nhiều vết sẹo đến vậy?”

Nhắc đến chuyện này, Nguyễn Ái chỉ mới phát hiện vào đêm qua – khi cô đã đủ minh mẫn để nhận ra da thịt con người mình ôm choàng trong tay vốn không hề lạnh lặn. Nơi bả vai trái là một vết sẹo dài cả bàn tay che không hết, chạm vào thôi cũng cảm giác ra từng một thời là vết thương rất sâu, bằng không sẽ không để lại dấu tích lớn như vậy. Lưng và ngực cũng lác đác những đường may nhỏ, dọc xéo đều có đủ. Tay sờ đến đâu, tim cô rỉ máu đến nấy, trong lòng vô thức cảm thấy tội lỗi – dù chẳng hề biết nguyên do căn cơ của những thương tích thảm hại này...

Cô có dự cảm chúng liên quan đến mình.

“Cái đó...” Văn Thành có vẻ ngập ngừng. Điều này càng khiến cô bất nhẫn, giọng nói vì thế càng gay gắt. “Anh có nói hay không em rốt cục cũng sẽ biết. Đừng làm mất thời gian của nhau.”

Tiếng thở dài trỗi lên khiến tim cô lổn nhịp. Rõ ràng... chuyện có dính dáng đến cô. Bằng không, Văn Thành cũng không cần tỏ ra khó xử đến vậy.

“Chuyện xảy ra nửa năm sau khi Chính luận sang Ý, cậu ấy không rõ bằng cách nào đã trốn được Rodrigo về đến đất Việt...”

Trốn về? Còn Võ Gia...? Anh lẽ nào đã mất trí?!

“...Đã bị lão Dương bắt được, chỉ còn chờ đến Hoàng Công từ Mỹ quay về xử lý. Anh đã dùng hết sức ngấm ngầm giải vây cho cậu ta. Chỉ là... khi người của anh tìm ra được nơi giam giữ, Võ Gia Chính Luận đến cả hơi thở e rằng cũng không còn...”

Thình lạng một lúc, giọng nói thoát ra cổ họng dường như vụn vỡ, cô nắm chặt điện thoại, gần như muốn bóp nát nó ra.

“Lý do quay về không phải là...”

“Đúng,” bên kia thở dài ảo não. “Là em.”

“Dương Hồng Đại đã tận dụng khoảng thời gian em mất tích để khơi dậy lòng nghi ngờ nơi Chính Luận, đến cuối cùng dụ được cậu ta quay về. Đây là việc mà cả anh và hấn đều không thể ngờ. Lúc nghe qua kế hoạch của hấn, anh quả thật đã không nghĩ Võ Gia Chính Luận lại có thể dễ dàng sập bẫy như vậy, vì thế đã không hề đề phòng.”

Những ngón tay thon gầy dần dần lún sâu vào khối bột, khiến nó đột nhiên méo mó đến thảm hại.

“...rồi sau đó?”

Vài giây trôi qua trong sự căng thẳng dùng dằng, kẻ bên kia có vẻ như đang đấu tranh tâm lý dữ dội, đến cuối cùng cũng chậm rãi lên tiếng.

“Trên đường đến bệnh viện, dù đã không còn minh mẫn, thân thể vốn không còn tự chủ; Chính Luận đối với đám người giải cứu không hề đặt ra nghi vấn về thân phận hay nhu cầu liên lạc xác nhận

cùng bên Ý. Chỉ duy nhất một yêu cầu – một yêu cầu không liên quan một chút gì đến tình hình nguy ngập của bản thân lúc bấy giờ.”

“...Là gì?”

Thở dài.

“Tuyệt đối không để lại sẹo trên mặt của tôi.”

“Vì, cô ta yêu, chính là nó.”

(Sắp chết còn lo cho dung nhan, cậu đúng là “nửa kia” của mợ =w=)

Ngắt máy. Tắt luôn cả nguồn. Nguyễn Ái dập mạnh điện thoại xuống bàn, hơi thở đột nhiên dồn dập. Nhắm mắt vài giây để điều hòa nhịp thở, cô quay người sang khối bột nhào dở tiếp tục lao碌. Càng làm, động tác càng mạnh bạo.

Nước mắt, cuối cùng, cũng rơi lã chã.

Cả cái việc luôn khiến cô an thần từ trước đến giờ cũng trở nên vô hiệu. Trong lòng uất phẫn và đau thương dâng trào, tất cả đều nhắm vào bản thân.

Nhồi nặn không thể giải phóng hết bức xúc, cô đấm mạnh xuống bề mặt trắng mịn, miệng không biết nên nguyên rửa bản thân hay ông trời. Hoặc cả hai.

Nước mắt đã tuôn ra rồi thì không ngăn lại được.

Buông rời mọi hoạt động, cô ngồi thụp xuống, đầu rúc vào gối, hai tay ôm chầm lấy bờ vai run rẩy, tâm trạng yên bình mang tính chấp nhận ngự trị trong đầu óc cả đêm bỗng trở nên bấn loạn.

“Có lẽ đây là kết quả tốt nhất?”

Tốt?! Tốt ở chỗ nào? Cô thậm chí còn không biết họ còn được bao nhiêu thời gian ở bên nhau. Chuyện bản thân làm năm năm qua hóa ra chỉ là phí công vô nghĩa. Biết có ngày hôm nay, ngày đó có đánh chết cô cũng cùng anh sang Ý. Như thế thì nào đã phí phạm mất năm năm trong dần vật?

Ít ra, còn có đủ thời gian để khiến anh nhận ra rằng: Cô yêu anh, từ lâu đã không đơn thuần vì vẻ bề ngoài.

Anh bị đau đến ngu ngốc hay sao? Làm sao có thể mang theo quan niệm ngược ngạo như thế sống suốt năm năm?

Nguyễn Ái rất cục là sai, đã quá sai...

* * *

Qua khe cửa hé mở, một bóng người cao lớn tựa hẳn vào tường, tay khoanh lại dường như để kiềm chế bản thân, đôi mắt khổ sở dõi thẳng vào thân hình nhỏ bé đang co rúm lại trên sàn.

Đây chẳng phải là điều mà muốn trông thấy sao, Lorenzo?

Vậy thì đừng đau nữa!

Lưng quay đi, Võ Gia Chính Luận cố khiến tim mình thôi gào thét, chân dậm bước toan rời khỏi.

Sự kiên định tồn tại chưa được ba giây thì đã bị triệt tiêu hoàn toàn bởi tiếng khóc nức phía sau.

Bất chấp sự phản kháng trong lòng, anh rửa thắm bản thân, đoạn mở cửa tiến lại gần cô.

Nguyễn Ái giờ phút đó chỉ chú tâm vào việc giải phóng tinh thần ức chế sau suốt cả đêm trần trọc, vì thế khi cảm nhận được vòng tay chòang qua ôm sát mình vào lòng, cũng chẳng còn đủ sức lực để kinh ngạc. Chính Luận vỗ về cô một lúc, sau đó ôm cô vào lòng, bế bồng ra khỏi bếp.

Anh ngồi bệt ra sàn, tựa người vào thành cửa hướng ra ban công, hai tay ôm chặt lấy thân hình nhỏ nhắn vẫn vùi đầu trong lòng anh nức nở. Anh biết Nguyễn Ái khóc là vì anh, trong tâm dĩ nhiên có chút hài lòng. Song hài lòng không có nghĩa là không đau.

Những giọt nước mắt này, là vì yêu hay thương hại?

“Đừng khóc,” tựa cầm lên đầu cô, anh cất giọng khẽ khàng, tâm tư thoáng chốc trở phức tạp. Đáng tạo hóa thật trớ trêu, đã tạo ra con người sở hữu khối óc, rồi lại còn quả tim. Đến khi chúng lao vào xâu xé, có thể khiến toàn thân nặng nề như vậy.

“Ba mất rồi, em thật sự không muốn mất luôn Chính Luận...”
vòng tay mềm yếu càng siết chặt, giọng cô thoát ra nghẹn ngào.
“Thật sự là không còn cách chữa hay sao?”

Chính Luận không trả lời, chỉ thở dài.

“Anh vẫn còn nhiều thời gian—”

“Suyt!” Nguyễn Ái đột nhiên rít nhẹ, tay đưa lên bịt lại miệng anh, ánh mắt hoảng loạn. “Đừng nói. Em không muốn biết...”

Anh thình lạng, tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của sinh vật đang run rẩy trong lòng, cũng không còn rõ hành động của bản thân hiện giờ là thật tình hay giả ý... Cô yếu đuối như vậy, mỏng manh

như vậy, thật khiến người thương xót – dù trong tâm có thù hận đến đâu.

Dụi mắt, cô ngẩng đầu lên thỏn thức. “Em xin lỗi, Luận. Thật tình không biết nói gì hơn ngoài ba từ đó. Em ích kỷ đúng năm năm, làm khổ cả bản thân và anh đúng năm năm. Nhưng em đã quyết định sẽ thay đổi. Từ nay về sau, chỉ cần anh còn cần em, Nguyễn Ái nhất định sẽ ở bên cạnh anh cho đến tận cùng.”

Rồi, vòng tay ôm lấy eo anh càng gắt gao. “Ngay cả anh không còn cần, em cũng nhất định bám riết lấy anh.”

“Được sao?” anh nhướn mắt, cố tình lộ ra một nụ cười khổ sở. “Ngay cả khi thời hạn anh được phép tồn tại chấm dứt?”

Câu hỏi rõ ràng mang tính mỉa mai.

Nào có ngờ, con người đối diện anh lại khảng khái gật đầu, đôi mắt đẫm nước ánh lên tia chân thành, sự kiên quyết trong chúng khiến một góc của thế giới hận thù trong anh chợt lay động dữ dội.

“Chắc chắn được. Ngay cả lúc ấy cũng sẽ không rời.”

Nói thế là có nghĩa gì?

Ánh nhìn của anh trong khoảnh khắc bỗng trở nên phức tạp khi hiểu ra ý nghĩa sau những từ ngữ ấy. Cô muốn chết theo anh?

Như thể đọc được nghi vấn của anh, cô bình thản tựa đầu vào lồng ngực ấm áp thay câu trả lời, tâm trạng trong phút chốc chẳng còn chút sàu não. Chẳng phải đã quyết tâm rồi sao? Lại còn có gì để đau khổ nữa? Ở trên đời này, được cùng nhau đồng hành cho đến

cuối cuộc đời là một thứ phúc phận. Mặc dù phúc phận này có kỳ hạn quá ngắn. Nhưng nói cho cùng, cũng là phúc phận.

Không hiểu ma lực quỷ quái nào đó đã khiến Võ Gia Chính Luận hoàn toàn câm nín, một chữ cũng không thể thốt ra. Cô nghiêm túc? Hay anh đã hiểu sai?

Bất cứ điều gì cũng được. Anh không muốn hỏi ngược lại cô. Anh sợ câu trả lời sẽ khiến bản thân lại nhen nhóm hy vọng – hoặc rơi vào tuyệt vọng cực cùng.

Siết chặt vòng tay hơn, anh cúi đầu vào cổ cô hôn mạnh rồi giữ môi nơi đó. Vì có gì sự gần gũi của một cá nhân cụ thể lại có thể khiến một người lạc mất bản thân như thế này? Nhiệt độ này, mùi vị này, giọng nói này; ngay cả khi gương mặt cô đã nhạt nhòa trong ký ức; anh vẫn không sao ép uổng bản thân gạt đi sự ám ảnh của chúng trong từng tế bào. Chúng ta thường khao khát những thứ bản thân không thể sở hữu. Có thể nào vì thế mà anh không tài nào từ bỏ được cô?

Ngày đó, anh cũng từng yêu thương sâu đậm con người bản thân gọi là mẹ. Thời gian trôi qua sau ngày bà bỏ đi, anh cũng từng nghĩ sẽ dần vật bà nếu có ngày gặp lại. Thế nhưng tuổi trẻ qua đi, mong muốn đó cũng lụi tàn. Sự trưởng thành khiến con người ta từ bỏ nhiều điều bản thân từng nghĩ sẽ khắc cốt ghi tâm. Sau năm năm dài đắm mình trong bao bão tố nơi thương trường, anh cũng trở nên rần rỏ hơn rất nhiều, ngay cả sự cuồng ngạo bất cần của tuổi trẻ cũng được thay thế bằng lòng nhẫn nhịn và tham vọng thành đạt. Trong lòng không biết từ lúc nào sự nghiệp đã đóng một vai trò vô cùng quan trọng, thậm chí có những lúc đã lấn áp cả quá khứ đau thương.

Vậy mà, chỉ một cái tên thốt ra từ miệng Nguyễn Đỗ Văn Thành, đại cường nhân mang tên Lorenzo bỗng chốc xoay mình biến thành tên Võ Gia Chính Luận xốc nổi ngày nào.

Con người ta khi chui ra khỏi cái kén của tuổi trẻ, thường sẽ để lại trong xác những níu kéo thân tình thuở thơ ấu – trong trường hợp của anh chính là lòng khát khao được cha mẹ yêu thương, chấp nhận. Thế nhưng, tình yêu nam nữ lại là một câu chuyện khác. Tình thân là do trời ban; tình yêu – mặt khác – lại từ tâm sinh sản. Thứ mà bản thân đứt ruột sinh ra dĩ nhiên không tài nào đứt bỏ. Đối với một con người cố chấp như Chính Luận, cho dù có bao nhiêu lần phá kén chui ra, loại cảm xúc luyến ái lạ kỳ này cùng những hệ quả của nó vẫn sẽ đeo bám mãi không rời.

Có một số điều, trong bài toán của cuộc đời, vốn đã trở thành một hằng số bất biến.

Như sự tồn tại của người đàn bà này trong lòng anh chẳng hạn.

Mặc dù những cảm xúc đi liền với nó là một biến số không ngừng thay đổi. Từ thứ tình yêu mù quáng của tuổi trẻ, đến thù hận cùng nuối tiếc trường kỳ. Hiện tại, có lẽ là một chút thỏa mãn, một chút ức hận, rất nhiều không cam lòng...

Cho là cô muốn chết cùng anh. Cũng chỉ có thể nói lên mặc cảm tội lỗi bấy lâu nay đeo bám đã khiến cô đưa ra quyết định như thế. Cái anh cần, là cô một lòng một dạ, suốt cuộc đời này chỉ có thể có một mình anh trong tâm trí. Anh không cam tâm khi không thể chiếm giữ toàn bộ cô – dù là về thể xác hay linh hồn.

Gọi anh là một con người duy ngã. Ừ, anh đúng thật là vậy.

“Thiên Ân là ai?” tâm không kiềm được, anh đã bất giác hỏi.

“Em không biết.”

Trả lời quá nhanh, quá dứt khoát.

Anh áp tay vào má nâng đầu cô lên đối mặt, mắt xoáy vào mắt đầy dò xét. “Thật không biết?”

“Thật không biết.”

“Đêm đó, trong lúc mê sảng em đã không ngừng gọi cái tên đó.”

“...Thật em không biết...” cô lắc đầu, ánh mắt có hơi rối loạn, dường như cố gắng hết sức nhưng lại không nhớ ra điều gì. “Thiên Ân...? Em không biết...”

“Khắc sâu đến nỗi mơ cũng thốt ra, lẽ nào em thật sự không rõ?”

“Không biết... em không nhớ...”

Anh muốn hỏi thêm, nhất quyết muốn dồn ép cô vào đường cùng để phải khai thật. Song biểu hiện của cô giờ đây sao thật lạc lõng – thậm chí có phần si dại. Nó khiến anh nhớ đến sự cuồng loạn của con người siết lấy cổ anh hai đêm trước, tâm đột nhiên có chút hoảng hốt.

Thế nên ôm chầm lấy cô gái đang trên bờ kích động vào lòng.
“Không biết thì thôi. Không cần nhớ nữa.”

Nếu cô đã muốn vờ mắt trí cùng anh. Anh sẽ khiến cô quên đi thật sự.

Điều Võ Gia Chính Luận không ngờ là, Nguyễn Ái đã không hề dối trá.

Cô thật sự đã dồn ép Võ Gia Thiên Ân ra khỏi tâm trí – ngay chính giờ phút tâm tư hoàn toàn chấp nhận một sự mất mát khác mang cùng họ Võ Gia.

Gánh nặng tâm hồn quá lớn lao thì, chỉ một cái là quá đủ rồi – nếu con người ta vẫn còn sở hữu bản năng sinh tồn.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 57: Là Vì, Em Rất Yêu Anh (II)

Vậy là bữa sáng trôi qua chóng vánh, cuốn theo cả sắc âm u của cơn bão ngầm trong lòng Nguyễn Ái.

Bậc thang cũng đã xây xong, cây cầu phía sau cũng đã đốt rụi, chỉ còn có thẳng trước mà tiến, dù biết rõ đất gạch vốn không đủ để nổi dài chiếc thang đến thiên đường.

Nhưng ít ra cô biết, bước ra khỏi bậc thang xây dở đó, họ sẽ đi về đâu.

Và quan trọng là, họ sẽ đi cùng nhau.

* * *

Chính Luận đưa vị hôn thê ra ngoài ăn trưa. Lần đầu tiên thật sự đối mặt mà không hề vương mắc sự giả tạo, dĩ nhiên không tránh khỏi chút ngỡ ngàng ngừng. Đặc biệt sau sự kiện cuồng bạo đêm kia, anh quả thật không nghĩ ra bản thân nên cư xử với cô lạnh nhạt hay vỗ về ấp ủ. Bao năm qua, Da Costa đã luyện cho bản thân sự thích ứng đáng kinh ngạc của loài bò sát nguy trang. Với mỗi một loại người, anh có cách ứng phó khác nhau, cuộc sống không biết tự lúc nào đã trở thành một sân khấu lớn. Có đôi khi thậm chí không còn nhận ra bản chất lạnh lẽo của chính mình.

“Sao vậy, anh ăn đi,” cô vừa ăn vừa nói, mắt vẫn chăm chú nhìn anh.

“...Ừ,” anh đáp, động tác nâng nĩa có hơi miễn cưỡng.

“Không cần như thế đâu. Cứ lục tìm trong đồng mặt nạ của anh cả kiếp cũng không ra cái vừa ý em. Anh cứ làm anh là được.”

Chính Luận rửa thầm trong bụng, sau đó im lặng dùng bữa.

“Chính là thế này đây,” Nguyễn Ái mỉm cười, tay đẩy đẩy ly nước trắng về hướng người đối diện. “Anh làm lì, em mồm miệng. Như thế này thật là cao hứng. Đi cả thế giới cũng không tìm ra một người biết lắng nghe như anh.”

“Đây là cách mĩa mai mới? Em muốn anh nói gì đây?”

“Hai người lâu ngày gặp lại, một là ôn chuyện xưa, không thì kể lể về những năm tháng xa cách, cuối cùng là hứa hẹn về tương lai,” cô ngừng ăn, tay chống cằm, mắt mở to nhìn anh một cách bình thản. “Cả ba chuyện em đều không biết bắt đầu ra sao. Thôi thì khởi đầu bằng câu nói muôn thuở trong trường hợp này nhé: Anh lúc này thế nào rồi?”

“Không phải đã nói với em lúc trước, khi mới gặp lại rồi sao?”

“Khác chứ. Anh lúc đó còn mang trên mình bộ mặt Trương Chi, lời thốt ra dĩ nhiên hàm ý cũng khác đi nhiều. Thử nói lại y hệt lời lẽ ngày đó, có lẽ giờ đây em sẽ có cách nhìn nhận mới.”

Thở dài, Chính Luận đưa khăn lên khẽ lau miệng, thái độ khuất phục hoàn toàn. Lặp lại nguyên văn đối với anh không khó. Nhưng tại sao đứa con gái này lại chọn thời điểm này để giở thói gàn dở chứ?

“Thôi được. Anh kết hôn. Nhưng đã ly dị. Gia đình hiện tại chỉ còn lại một người ông. Tập đoàn do anh nắm giữ phát triển rất tốt, bản thân cũng rất được nể trọng trong giới thương nghiệp. Gia tài tuy không đến nỗi có thể mua được một vương quốc, nhưng vẫn đủ để xây một ngôi nhà dành cho hai người. Và anh muốn em trong đó.”

Nguyễn Ái bất giác cười tươi mãn nguyện, đầu gật gật.

Anh nhướn một bên mày, không hiểu nổi biểu hiện này có ý gì.

“Em đồng ý.” Cô nói lớn, một tay hiên ngang chìa thẳng trước mặt anh.

Sững ra một lúc, cuối cùng Võ Gia Chính Luận mới hiểu ra, là cô muốn dẫn dụ anh nói ra lời cầu hôn mà ngày nào bị chính cô phớt lờ. Trong bụng đột nhiên có chút buồn cười, pha lẫn ấm áp.

“Em còn là trẻ con sao? Lại chơi trò này? Tại đây?”

Ngày đó tại nhà hàng sang trọng với nhạc cổ điển dịu dặt thì khéo léo chối từ, giờ đây giữa quán ăn nhanh đông nghẹt lại mặt dày mày dạn. Nguyễn Ái thật chẳng thay đổi bao nhiêu.

Đưa đẩy bàn tay vẫn để hờ trước gương mặt nín-nhịn-để-không-cười của anh, cô nhăn mũi. “Tại đây thì có gì không tốt? Anh trước giờ vốn thích làm chuyện để ý mà.”

“Đây lại chẳng phải là cái nồi chê cái ấm đen hay sao?” anh lắc đầu, cuối cùng cũng nở ra một nụ cười nhỏ.

“Nhàm rồi, chỉ có mỗi mình anh là ‘cái ấm đen’ thôi. Em không phải thích làm chuyện để ý, chỉ là không thích để ý khi làm bất cứ chuyện gì.”

“Thật biết cách bóp méo vấn đề.” Anh nhướn mày.

“Thật biết cách bóp méo ý nghĩa trong câu nói của người ta.” Cô rành rọt đáp lại.

Lại cười, Chính Luận đột nhiên cảm thấy bầu không khí nhẹ hẫng. Mặc cho cô cố tình hay vô ý, tuyệt nhiên đã khiến thành hướng thoát ra khỏi sự ngọt ngào giữa hai con người mang nặng tâm sự. Trong thoáng chốc, anh chợt trở về những thời khắc vui vẻ năm xưa, trong lòng dâng lên những nỗi chộn rộn kỳ lạ.

“Nhưng em nhìn kẻ đối diện em xem,” anh nhún vai, tay hơi dang ra, đầu gật xuống ám chỉ bộ đồ đơn giản mình đang vận. “Em nghĩ một gã đàn ông khoác áo pull quần short, chân đi dép lê; có thể nào đem theo nhẫn đính hôn trong người?”

Cô gái trước mặt anh không hề nao núng, miệng nhoẻn cười bí ẩn khi đưa ra bàn tay phải. Những ngón tay gập lại hờ hững từ từ duỗi thẳng.

Võ Gia Chính Luận sửng ra, toàn thân lặng đi một lúc. Những ngón tay run rẩy sau đó nhẹ nhàng chạm vào vật thể màu bạc trong lòng bàn tay Nguyễn Ái. Thứ kim loại lạnh lẽo vì nằm trong tay cô quá lâu mà trở nên nóng ấm, khiến anh không thể chống lại cảm giác muốn nắm chặt lại.

Mặt trong chiếc khoen đó, vẫn còn in rõ hai ký tự đầu của tên anh và cô.

“Em vẫn còn giữ nó.” Anh bất thần thốt ra. Câu nói lấp lửng giữa nghi vấn và khẳng định. Dường như là hướng về bản thân nhiều hơn là cô.

“Nếu không hôm nay anh lấy gì để đeo vào cho em?” cô chống cằm lên tay, bàn tay trái vẫy vẫy trước mặt anh một cách hoan hỉ.

Lắc đầu vài cái lấy lại thần trí, Chính Luận như một người tỉnh mộng, lặng lẽ đeo nhẫn vào ngón tay thon nhỏ mềm mại, ánh mắt khi chạm đến khoảng da sáng màu quanh ngón tay áp út thì không thể rời đi. Cô có lẽ đã luôn đeo nó?

Trong lòng đột nhiên cũng mềm xuống.

“VẬY còn của anh?” cô cười cười khi nhìn vào chiếc nhẫn quen thuộc trên tay, bất giác hỏi lớn.

Cúi xuống tập trung vào đĩa mì của mình, Chính Luận có vẻ bản thân vài giây. Đến khi ngước lên, ánh mắt bỗng trở lạnh buốt.

“Đã ném xuống sông Tiber.”

Nụ cười trên mặt cô tắt ngấm, lòng nhói đau tưởng chừng muốn gập mình lại. Anh hiển nhiên đang nhớ lại sự kiện xảy ra ngày đó, nếu không sẽ chẳng sử dụng chất giọng chua cay này với cô giữa lúc đương thuận hòa vui vẻ.

“VẬY sao?” giọng cô run run, đầu cúi xuống giả vờ nghiên cứu món pizza trước mặt. Bây giờ thì cô đã hiểu những con người không–ngốc–nghech tại sao lại luôn nói ra những câu dư–thừa–ngốc–nghech như “vậy sao” hay “thế à”...

Đơn giản là chẳng thể giấu nổi sự xót xa của bản thân.

Buổi trưa kết thúc trong sự tĩnh lặng. Nguyễn Ái cũng thôi không nói thêm gì nữa. Cô không muốn bật khóc trước mặt anh.

Trên đường về, là vì nhà hàng ăn nhanh nọ ở ngay dưới khu Quang Hưng, họ vì thế chọn thả bộ về nhà. Đường phố ướt đầm vì những cơn mưa chập chờn kéo dài gần cả tuần, con phố lại bị thu hẹp do hai bên đang thi công. Người thả bộ tuy không nhiều, song ai ai cũng đều đội dù che ô, thế nên càng khiến con đường hẹp trở nên tù túng, không cách nào nhanh nhanh tiến bước.

Nguyễn Ái chốc chốc lại xoay đầu nhìn lên gương mặt trầm tư của anh. Anh không cười, cũng chẳng nhíu mày, chỉ lạnh lẽo nhìn thẳng phía trước, bàn tay cầm dù lâu lâu lại siết chặt. Anh như thế này, chẳng khác nào một người máy bị hỏng lập trình. Rõ ràng là vẫn còn hận cô, nhưng lại bị tình yêu của một kẻ sắp chết chế ngự. Cô mong anh mắng cô như đêm đó, chứ kiềm chế như thế này, sự dằn vặt trong tâm tư sẽ khiến anh khó chịu đến dường nào?

Cơ sự như vậy, cô làm sao dám nói sự thật cho anh nghe? Nếu biết hết, anh có phải chẳng sẽ càng khổ sở? Mất đến năm năm xây dựng mọi thứ từ nền tảng thù hận, đột nhiên một hôm nhận ra mọi việc đều không như mình tưởng, anh liệu có cảm thấy hụt hẫng đến sống lên chết xuống? Hay sẽ hối hận day dứt suốt quãng thời gian còn sót lại?

Nếu trời đã khiến anh tình nguyện cố gắng tha thứ cho cô (mơ đang mơ ==), vậy thì cứ để như hiện giờ có lẽ là tốt nhất. Huống chi, lý do cô rời bỏ anh cũng vô cùng nhạy cảm. Ngày đó, nếu không vì...

Nếu không vì...

Nguyễn Ái nhíu mày. Nếu không vì cái gì?

Bước chân cô ngày càng chậm lại, tâm tư ngày càng mơ hồ...

Ngày đó, vì có gì cô lại quyết định rời xa anh?

Bàn tay nắm lấy khủy tay níu lại khiến cô giật mình, nhanh chóng kéo phẳng ý nghĩ ra khỏi đám mây mù dày đặc trong tâm trí.

“Dây giày lỏng rồi.”

Nói đoạn, anh kéo cô vào sát một bên lề, nhấn cây dù vào tay cô rồi lặng lẽ ngồi xuống. Nguyễn Ái sau đó cảm thấy chân bị lôi kéo, mắt lom lom nhìn mãi vào đôi tay lớn đang luồn thắt những sợi dây bé xíu trên giày mình. Mưa lất phát tạt vào một bên má anh, khiến cho biểu cảm trên gương mặt lạnh lùng bỗng hiền hòa như nước. Một người đàn ông to lớn làm một việc nhỏ bé như thế này... khiến người có phần nực cười, rất nhiều ấm áp.

Ngay cả Nguyễn Tiến, cũng chưa bao giờ thắt dây giày cho cô như thế...

Làn gió lướt qua, mang theo chút cát bụi vương trên vai áo trắng muốt của anh. Cô vén tóc, cúi người phủi chúng đi. Lạ, trời mưa mà cũng có đất cát bay loạn?

“Cẩn thận!!!”

Tiếng người la toáng từ phía trên khiến sự báo động trong cô tăng vọt. Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Nguyễn Ái đã ném vội cây dù trên tay, toàn thân chồm đến bao phủ lấy con người trước mặt.

XOẢNG!

Âm thanh đổ vỡ tiếp theo gần đến nỗi muốn xé toạt màng nhĩ, đất cát bay nhầy đổ đầy một bên má cô, tràn cả vào mắt khiến cô nhắm

nghiền.

Chưa kịp định thần thì con người cô đang áp ủ bống vùng lên dữ dội, đôi cánh tay gang thép luồn qua eo hông lôi mạnh khiến cô mất đà ngã nhào xuống. Không đau đớn. Rõ ràng đã ngã vào người anh.

“Khốn kiếp! Không sao chứ? Ái? Ái?!” bàn tay to lớn vừa vuốt lấy má cô vừa sờ soạng khắp vùng đỉnh đầu vương đầy thứ sinh lầy sền sệt.

“Không sao,” cô lắc đầu, tay chống vào ngực anh toan đứng dậy. “Chỉ là đất sinh thôi... Em không cảm thấy đau ở đâu cả...”

Chính Luận nhìn lại một lần nữa đống đổ nát nằm sát chân cô. Gàn như thế! Chỉ một phân thôi đã lao thẳng xuống đầu cô. Trong trí óc đột nhiên sinh ra ý niệm giết người.

Ôm cô đứng dậy anh mới phát hiện ra, vật nặng nọ tuy không rơi trúng đầu cô, đôi chân trắng ngần kia rõ ràng đang hằn lên những đường trầy xước dài rướm máu. Tâm anh nóng như lửa đốt, chỉ muốn một trận nổi lửa thiêu rụi nơi này. Song, tình trạng ướt đẫm của sinh vật khắp khiễng trong lòng anh không cho phép, vì thế gạt phăng lửa giận, vội vội vàng vàng bế cô lên rời khỏi nơi quái quỷ này. Dọc đường đã tháo chạy vì lo sợ mưa lạnh sẽ khiến cơn sốt hành hạ cô đêm trước quay lại.

“Em không đau, anh bỏ xuống đi...” có người nào đó dọc đường đã không ngừng nài nỉ. Quả thật, bản thân cô có chuyện hay không cô biết rõ, Chỉ là vài vết trầy nơi chân, vốn chẳng có gì lớn lao...

Ca cảm mãi, cuối cùng anh không chịu nổi mà quát lớn. “Mưa thế này, chùng nào chạy nhanh bằng tôi hãy đòi tụt đi!”

Thế nên, im lặng vẫn là vàng.

Vượt qua sảnh chính, lựng khựng gần nửa phút trong thang máy, tông cửa xông vào nhà rồi vào đến tận phòng tắm, con người nóng nảy kia mới chịu thả cô xuống. Nguyễn Ái chân vừa chạm đất đã mừng quýnh. Cô không thích chút nào cảm giác bị chưng hửng trên không – dù có là trong vòng tay anh đi nữa. Chỉ trách, có việc này là anh không bao giờ chịu hiểu cho nhờ...

Vặn mở vòi sen xong, anh quay lại nhìn cô bằng đôi mắt kinh ngạc vô cùng, miệng bắt nhẫn nói lớn. “Còn đứng đó, cời đồ ra mau!”

“Ơ...?” (O_o)

Chưa kịp hoàn hồn thì anh đã luồn tay kéo ngược cái áo trên người cô ra khỏi đầu. Nước nóng sau đó tràn vào khiến cô sực tỉnh; phản ứng đầu tiên là nhảy dựng người lên, quay mình toan trốn chạy.

Nóng phát khóc!

“Yên nào!” chưa kịp đến cửa thì đã bị anh kéo xộc vào lòng.

“Yên làm sao mà yên?! Nóng muốn chết! Anh muốn luộc chín em à?!”

“Không làm thế thì làm sao xi-măng ra hết? Chưa kể còn có hàng đồng hóa chất trộn lẫn vào đám vật liệu xây dựng đó, không biết có gây hại không đây...” anh bực bội ngắt lời, tay không ngừng miết mạnh trên gương mặt nhỏ nhắn, khi sạch sẽ rồi lại chuyển sang vò nhàu đầu tóc cô không thương tiếc. “Nếu em không muốn lúc sau bị cạo sạch tóc hay hủy dung thì đừng giãy nảy nữa!”

Nguyễn Ái đột nhiên im lìm như tượng, ngoan ngoãn để con người thô lỗ kia quậy tung mái tóc.

Ba giây, nửa phút, một phút trôi qua trong sự thình lạng và tiếng nước đổ rào. Chỉ thoáng qua thanh âm cần nhân của một ai đó...

“...Đầu trượt rồi thì khoác Prada vào cũng không đẹp nổi.”

“Ha!” Cô bắt chợt hát đầu lên khiến nước tạt cả vào mặt anh, tay lại chỉ thẳng vào đương sự với sự cáo buộc pha lẫn buồn cười, dường như đã vỡ lẽ ra điều gì đó. “Hèn gì lại cảm thấy tình huống này quen quen!”

Ngày xưa nơi học đường, anh cũng từng dùng chính cái chiêu này để cô quy phục.

Ngày nay, cô quy phục cũng chính vì cái chiêu này.

(=___=)

Nửa thân trên ướt sũng, Chính Luận vuốt mặt, chậm rãi phóng tầm mắt đến một Nguyễn Ái giờ đây đã phát hiện ra “việc tốt” mình vừa làm. Nụ cười trên môi cô bỗng mất đi sức sống, khóe miệng có hơi giật giật. “Em... không cố ý...”

Không nói không rằng, anh lại ấn tay lên đầu cô bắt ép cúi xuống.

Cô vốn có thể tự mình gội đầu, nhưng lại thích cảm giác được người ta “chăm sóc” thế này. Vậy nên cả buổi im lìm để mặc anh thao túng. Vì còn chút ngượng ngùng do bản thân gần như lỏa bán thể trong khi anh lại phục trang đầy đủ, cô dùng đôi tay rảnh rỗi ôm hờ lấy phần thân trên, tự nhiên cũng cảm thấy mình thật dư hơi, anh không phải là chưa từng thấy qua...

Bọt ngày càng nhiều, lan cả vào mắt và miệng, khiến cô không ngừng dụi dụi vuốt vuốt, mặt mày ngày càng nhăn nhó né tránh.

“Cay quá đi! Anh đổ hết chai dầu gội lên đầu em hay sao vậy...? Hừ hừ...”

Lại tiếp tục dụi khi có bàn tay đẩy cô vào dòng nước tuôn xuống xối xả. Phù... cuối cùng cũng ngửa đầu lên được. Cứ phải cúi người thật mỗi lưng chết đi được—

Ý! Sau lưng ảm quá nha...

“...anh làm gì vậy...?” mắt vẫn còn không mở lên nổi, cô quờ quạng toan gạt đi con người bất chợt áp chặt vào phía sau.

“Tiếp tục việc đang làm dở.”

(Có người trong lúc “thi công” đã không chịu được mà “ăn hối lộ”, haha... =w= Có điều, hối lộ này không ai dâng lên mà tự mình đi chiếm ^^)

Cái con người đó... còn có gan đáp lại tỉnh bơ như vậy? ><

“Nè... nơi đó... nơi đó... làm gì có xi-măng...?” (>.<)

Một lúc sau.

“Nơi đó... cũng không có...” (>”<)

Một lúc nữa.

“Chỗ đó... lại càng không!” (>”””<)

(Đố cả nhà mấy nơi đó là nơi nào...? =w=)

* * *

Đến lúc cả thân hình bị ai kia quán chặt vào khăn bông ôm ra khỏi phòng tắm, Nguyễn Ái đã bắt đầu cảm thấy nhiệt độ của thứ gọi là nước-nóng này thật đáng hổ thẹn quá đi – nếu đem so với thứ nhiệt mình và anh vừa tạo ra.

(Cảnh báo: đây là kết luận chưa từng được chứng minh qua, thế nên đừng ai dại khờ đi kiểm chứng, kéo... “bị bỏng” thì VV phải tội =w=)

Mây mưa xong, lúc nào cũng buồn ngủ...

“Chân còn đau không?” anh nhẹ nhàng hỏi khi nằm phủ lên người cô, tay đưa xuống ve vuốt chỗ bấp chân bị trầy xước.

“Mỏi thôi, không đau.”

“Vậy còn mắt?”

“Chút chút cay...”

“Dậy. Sấy tóc đã.”

“Em không muốn, buồn ngủ...”

“Sẽ bị cảm.”

“Để khô tự nhiên sẽ không cảm.”

Con người phía trên cô thở dài một hơi, chống tay toan ngồi dậy. Nguyễn Ái mắt vẫn từ chối mở ra, tay nhanh chóng choàng qua cổ anh ghì lại.

Anh âu yếm vuốt nhẹ làn mi khép hờ của cô. “Ngoan. Cứ nằm đấy. Anh đi lấy máy sấy.”

“Đã nói không cần...” ghì sát hơn đầu anh vào lòng, cô lười biếng lên tiếng. “Như thế này thật ấm, chờ em ngủ đã...”

“Không nặng?”

“Rất ấm.”

Lại có tiếng thờ dài, lần này là khuấy phục thật sự. Anh buông lỏng hai tay, đầu gối lên ngực cô ấp ủ.

Cảm giác này thật lạ. Nguyễn Ái lúc thường rất hay nhõng nhẽo, khi ngủ luôn dụi đầu vào lòng anh như con mèo nhỏ đòi hỏi hơi ấm và sự bảo vệ. Chưa bao giờ lại có hành động mang tính bảo hộ như thế này.

Đôi bàn tay mỏng manh trói gà không chặt kia, vào giờ phút nguy hiểm nhất, không biết lại lấy đâu ra dũng cảm ôm choàng lấy đầu anh che chở. Khoảnh khắc này khi gối đầu lên ngực cô, chung quanh có hơi ấm bao bọc; cảm giác của anh cũng hết như lúc đó vậy: bờ ngõ và ấm áp lạ thường – loại hơi ấm hoàn toàn khác hẳn với thứ anh quen thuộc năm năm về trước mỗi khi cô cận kề nũng nịu.

Anh luôn là một kẻ bảo vệ, đến giờ này lại có xu hướng cần người khác bảo vệ. Tệ hơn nữa – lại yêu thích nó?

Thứ hơi ấm điên rồ này, còn khó khả năng trở nên sâu đậm hơn hay sao? – anh bất chợt hốt hoảng khi nhận ra sự chuyển biến trong sâu thẳm trái tim.

Vì thế bất giác hỏi khẽ.

“Lúc đó... vì sao lại làm vậy? Vì sao lại vươn người ra che chở anh?”

Lặng thinh một lúc lâu. Anh cứ ngỡ cô đã chìm vào giấc ngủ, trong lòng dần dần bình lặng lại, tay dịch chuyển toan rời đi.

Không ngờ có kẻ vòng tay lại càng siết chặt, đầu nhướn khẽ lên hôn nhẹ vào mái tóc đen ẩm ướt.

“Vì trong đầu anh có sâu,” cô vừa nhắm mắt vừa cười nhẹ, tay vân vê vùng đỉnh đầu áp sát cảm mình, giọng nói ngái ngủ. “Nếu không dang cánh ra bảo vệ, đại bàng sẽ ăn mất...”

Anh nhíu mày, vẫn không hề cử động – Nói cái gì thế này?

Sâu trong đầu?

À – anh bất chợt nhớ ra bản thân đang giả vờ bệnh tật. Cô có lẽ đang ám chỉ đến khối u ‘đáng ra’ nên ở trong đầu anh.

Vì lẽ đó mà phải bảo vệ nó?

Không hiểu tại sao bụng có chút bực bội. À, không. Là rất nhiều bực bội. Cô bảo vệ anh chỉ vì anh bị bệnh? Lại một kiểu ban phát bố thí?

(Than thở giề...? Chính cậu tự giả ăn mày trước ==)

“À, à, quên mất lý do quan trọng nhất...” kẻ bên dưới lúc này đã cười ra tiếng, cánh tay ghì lấy đầu anh nhấn vào lòng mình khi ai kia lại – một lần nữa – khẽ chuyển mình muốn rời đi, trong lòng cô tự nhiên cảm thấy sự dối hờn này thực đáng yêu.

Lần đầu tiên, Nguyễn Ái nhận ra đứa trẻ Võ Gia Chính Luận bên trong con người vai rộng thân cao này.

Dần dần rồi, sự đùà cọt trong biểu hiện của cô cũng tan biến. Những chữ tiếp theo được thốt ra trong một trạng thái hoàn toàn nghiêm túc.

Giọng điệu, mặt khác, lại nhuốm đầy chất thâm tình.

“Là vì, em rất yêu anh.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 58: Yêu Hai Lần

“Là vì, em rất yêu anh.”

Câu nói cứ tràn ngập tâm trí của Võ Gia Chính Luận những ngày sau đó.

Nguyễn Ái tuy đã từng nói yêu anh không ít, nhưng lại chưa bao giờ với cường độ này. (Đỡ hơn anh, thậm chí chưa bao giờ nói yêu người ta = =) Anh vẫn còn nhớ khoảnh khắc ấy, cả thế giới trong anh đột nhiên có cái gì đó nứt rạn.

Rồi tuôn trào.

Hệt như ngày xưa, lần đầu tiên anh đỡ quy trong vòng tay của Nguyễn Ái sau khi giáp mặt kẻ thù ám ảnh mình nhiều năm; cô gái bé nhỏ này cũng đã từng dang rộng đôi tay bảo bọc lấy anh. Võ Gia Chính Luận là một người đàn ông bị bắt buộc phải trưởng thành từ thuở thơ ấu, tư tưởng luôn luôn độc lập, lại ngang ngạnh bạo tàn; khó có thể ngờ được trong sâu thẳm bản thân lại tồn tại thứ gọi là “yếu mềm nhu nhược”. Vậy mà giây phút bấy giờ, sự trưởng thành chỉ biết tự vùi mình vào khát khao tấm bé: muốn được che chở.

Đúng. Anh muốn, anh cần được che chở.

Không phải khỏi những hiểm họa trông thấy được – Lạy Chúa, thậm chí trong mơ anh cũng không muốn cô lại tự đặt bản thân vào

bất kỳ tình thế hiểm nguy nào nữa! Thứ mà Võ Gia Chính Luận sợ, khiếp đảm, kinh hãi... có lẽ, chỉ có thể là nỗi cô đơn.

Anh sợ, lại bị bỏ lại một mình.

Khiếp đảm, mỗi khi mở mắt, phải đối diện với trần nhà trắng toát. Khoảng không bên cạnh lại lạnh đến không ngờ.

Kinh hãi, khi nhận ra cái gọi là trái tim đã bị cô đơn hủy hoại đến mức không còn có thể nhận ra.

Chính Luận cắn chặt răng, đôi tay càng siết chặt quanh vòng eo ấm áp, đầu càng vùi sâu vào thung lũng giữa ngực người đàn bà bên dưới.

Tại sao triệu lời xin lỗi, ngàn giọt nước mắt tội lỗi, cũng chẳng bằng vài từ ngữ giản đơn này...?

Anh rốt cục là... trong vòng một ngày đã bị lung lay? Dễ dàng đến thế? Tại sao hận như vậy, thù dường này; vậy mà khi ôm kẻ phản bội trong tay, lại cảm thấy chính lý trí đang phản bội lại mình?

“Chứ không phải là thương hại sao?”

Cuối cùng thì, anh cũng đã không chịu nổi mà để lộ ra nghi vấn bám riết cả ngày nay.

Đôi tay siết chặt đầu anh dần dần thả lỏng, Nguyễn Ái thở ra chậm chậm khi vuốt nhẹ mái tóc đen tuyền rối bời trong lòng. Hầu hết phụ nữ, khi phải đối mặt với loại câu hỏi này, mặc cho tâm nghĩ thế nào, câu trả lời mặc định vốn phải là “Không”. Song đối với Nguyễn Ái, sự mặc định có lẽ đã không còn tồn tại trong máu.

“Con người ta sinh ra, tốt hay xấu đều sở hữu sự cảm thông. Đối diện với một người bệnh sắp lìa đời, nếu bảo rằng em không hề thương hại một chút nào, thì quả là dối trá quá rồi. Anh cũng sẽ không tin.”

Anh vẫn yên lặng. Song cô có thể cảm nhận được nhịp tim đập điên cuồng từ con người mạnh mẽ kia, trong lòng dâng lên một cảm giác mãnh liệt.

“Em có. Có thương hại anh. Nhưng Luận à, Nguyễn Ái để mà thương hại một người đến nỗi phải tự giam cầm bản thân thế này-” hạ giọng, âm thanh thoát ra từ cổ cô gần như vỡ òa “-đầu tiên phải thật yêu người đó.”

Cho đến hơn hai tuần sau thời khắc cuộc hội thoại xảy ra, Võ Gia Chính Luận vẫn không tài nào vùng mình ra những câu nói đó.

Thà rằng cô đơn giản bảo rằng “Không hề!”, anh đã có thể dễ dàng để mặc cho hận thù gán ghép vào người đàn bà bên cạnh mình hai từ “dối trá”. Anh không phải là một tên ngu xuẩn, dù cho có oán ghét một kẻ đến đâu, cũng không cực đoan đến nỗi lu mờ đi suy nghĩ.

Vả lại, anh vốn không mù.

Võ Gia Chính Luận có thể nhìn thấy hết.

Có những đêm nhịp thở đều đặn của cô ngắt quãng, dù vẫn đang nhắm mắt, anh vẫn nhìn ra được con người đang cúi xuống hôn nhẹ lên trán anh khẽ rơi nước mắt.

Một Nguyễn Ái bốc đồng, nông nổi, dựa dẫm; ngày đó khi sống cùng anh đến cả một chiếc vớ cũng không buồn động vào; hôm nay

lại có thể tay ôm tay bê cả đồng áo bản; tỉ mỉ vuốt ve từng một nếp nhăn, từng một nếp gấp... Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô hằng đêm, có lần anh chợt nhận ra, chúng không còn mềm mại mịn màng như ngày xưa, trong lòng không khỏi xót xa khi nghĩ đến những vất vả cô đã phải trải nghiệm. Con người mang tên Thiên Ân đó rốt cục tốt đến thế sao? Có thể khiến cô hy sinh đường này?

Trong lòng anh đau lắm. Đau đến nỗi chính cả nỗi đau cũng oằn lên gào thét.

“Em nhất định không muốn thuê người làm?” Một ngày, anh chợt hỏi khi si ngốc ngẩn nhìn cô ủ dờ, cử chỉ tần mẩn như thể đang nâng niu lựa là gấm vóc.

“Tự làm thế này không phải khiến anh cảm động hơn sao?” cô thản nhiên hỏi lại, mắt vẫn không rời chiếc áo ủ dờ.

Anh lắc đầu cười nhạt. Nguyễn Ái dù có thay đổi ra sao, duy chỉ có cách suy nghĩ kỳ lạ là vẫn mãi không suy suyển.

“Muốn khiến anh cảm động vẫn còn nhiều cách.”

“Rất tiếc, em không thích ngày nào cũng rửa mặt bằng nước mắt. Bác sĩ Ford chẳng đã nói giữ cho anh thoải mái vui vẻ là mục đích chính?”

“Không nhất thiết phải cứ khóc mới khiến người cảm động. Muốn khiến một gã đàn ông vui vẻ vẫn còn nhiều phương pháp nhẹ nhàng hơn.”

Lúc ấy, anh hoàn toàn chân thành trong ý nghĩa lời nói của mình, là anh không muốn cô lao碌, nên chọn việc nhẹ nhàng mà làm, tuyệt không hề có chút ẩn ý gian tà phía sau câu chữ. Ấy vậy mà,

người nào đó vì đã quá quen với sự thâm thúy của ai kia, chưa kịp nghĩ kỹ đã vội quay sang trách móc.

“Nếu anh đang ám chỉ việc ấy ấy thì quên đi. Chuyên gia bảo ân ái quá độ rất có hại cho não, đặc biệt là con sâu trong đầu anh. Ba lần một tuần thôi đã đủ.”

(=o=) (Chết chưa, mặt đàn ra rồi ^o^)

“?!!”

Chính Luận lúc đó nếu đang uống nước có lẽ đã sặc mưa. Cơ mà... dù không sặc nước thì cũng bị sặc không khí.

“Em nói đi đâu rồi?!” ho khan thêm vài cái, anh nhú mày, mắt đột nhiên tràn ngập sự bất bình. “Và tên chuyên gia nào đưa ra cái luận lý dở hơi đó?”

Cô nhún vai, mắt vẫn dán vào chiếc áo trong tay mình. “Thì sách vở, internet, Charlie Ford—”

“—Charlie Ford?” mắt nheo lại đầy nguy hiểm trước cái tên, Chính Luận phân vân không biết nên đem đồng sách báo ra đốt rụi, hay treo tên bác sĩ già kia lên thiêu sống.

Hai tuần trước, cũng chính vì chiều theo đòi hỏi của cô người tình bé nhỏ, anh đã giữ lại Charlie Ford. Nguyễn Ái muốn biết tất cả về “căn bệnh” của anh để dễ bề chăm sóc, vì thế đã đột nhiên trở thành bạn tốt với gã người Mỹ lúc nào chẳng hay. Chính Luận không hề lo sợ Charlie sẽ đi ngược lại giao dịch giữa họ mà tiết lộ mọi chuyện. Người Mỹ rất hay hai lời, song khi việc có liên quan đến giấy bạc, lòng tin đột nhiên trở nên không còn cần thiết.

Huống chi, anh vẫn còn cần hấn để hỗ trợ về những triệu chứng đáng–ra–nên–có của một kẻ ung thư giai đoạn 3. Xem tình hình của Nguyễn Ái bây giờ, không chừng còn rành rọt hơn cả anh. Cả ngày cứ như một bà mẹ trẻ, bảo anh phải kiêng cái này, cử cái kia, uống thuốc đều đặn (chắc toàn là vitamin con gấu ^w^) và đi khám đúng giờ giấc. Đến khi anh bực bội gần như không chịu nổi thì lại dừng ngưng ném vào một câu khiến ngài chủ tịch ượng bướng – cả mươi lần thì hết mươi – đều câm nín:

“Em vẫn chưa muốn chết sớm. Vì thế anh kéo được càng lâu chừng nào thì tốt chừng đó.”

Câu nói đánh tan cả sự tế nhị lẽ–ra–nên–có trong những trường hợp bi đát này. Những con người xung quanh họ lúc đó; cả bác sĩ, bệnh nhân và y tá; đều lom mắt nhìn vị hôn thê của anh như thể một kẻ mất trí. Người ngoài dĩ nhiên không hiểu vì sao bệnh nhân rõ ràng là anh, vậy mà cô lại có thể bình thản đề cập đến cái chết ở đây – mà lại là cái chết của bản thân mới kỳ quái! Chỉ có Chính Luận hiểu rõ, ẩn phía sau câu nói thoát nghe có vẻ vô tình này, cái “tình” trong nó có thể khiến con người ta đắm chìm.

Võ Gia Chính Luận biết mình cần tỉnh táo. Tỉnh táo để còn nhớ rõ mục đích chính của mình trong chuyện lần này. Đắm chìm là thua cuộc, là u mê, là tự chuốc lấy khổ ải cho bản thân về sau...

Song xem ra, còn có một thứ gọi là: Đắm chìm một cách tỉnh táo.

Là, biết rõ bản thân đang ngày càng lung lạc, nhưng lại không làm gì để ngăn lại nó.

“Xong rồi!”

Giọng nói trong trẻo trôi lên lời anh quay về với thực tại, hướng mắt về phía nụ cười bừng sáng trên đôi môi nhỏ xinh, tim không khỏi cảm thấy yên bình. Cô xoay người, giữ giữ chiếc áo sơ mi trắng tinh ra trước mặt, đoạn tiến về phía anh với ánh mắt chứa đựng thứ niềm vui bí ẩn chỉ mỗi bản thân rõ là gì. Biểu hiện này anh đã trông thấy qua lúc sáng, khi cô thần thần bí bí chui vào phòng tắm nằng nặc cho bằng được giúp anh cạo râu. Chính Luận lúc ấy tuy không hiểu, song không thể kháng cự lại đôi mắt mỗi mồn kia, thế là chính thức “trao trứng vào tay ác.”

Ban đầu cũng êm thấm lắm. Anh ngồi trên thành bồn tắm, tay khoanh lại, đầu ngửa lên, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Ba phút sau mới cảm nhận hết tai hại của việc chiều chuộng đàn bà.

Đặc biệt là đàn bà có vật bén nhọn trong tay.

Đôi mắt nâu nheo lại, anh lo lắng dõi theo từng cử chỉ của Nguyễn Ái, hai vết cắt nhỏ trên má lâu lâu lại nhói lên, tuy không thật đau, nhưng cũng có phần rát buốt.

Lại nhìn anh với đôi mắt đó. Lần này lại muốn gì?

Như thể đọc được ý nghĩ của anh, cô vỗ vỗ lên má anh, ngay vào chỗ thương tích lúc sáng, miệng cười tươi không một chút hối hận.

“Đừng lo, lúc sáng là em cố ý thôi, chứ tay nghề của em bình thường không tệ chút nào.”

Cái gì? Cố ý? Anh có nghe nhầm không? Phải là vô ý chứ?

Lại chau mày, anh khựng lại nhìn cô với sự nghi vấn u ám. Lần này là giờ trò gì?

“Có vài đường trên mặt như vậy, mới hợp với thân hình ‘đầy chiến tích’ này chứ,” vừa nói cô vừa choàng tay qua giúp anh mặc vào chiếc áo sơ-mi vừa đem đến, giọng vỗ về an ủi.

“Cái gì?” vẫn chưa thể tin vào tai mình, cái nhú mày trên gương mặt điển trai lại càng gắt gao.

“Ừm... mặt trơn tru ‘xinh xắn’ thế này,” lại vỗ lên má anh, mắt cô ánh lên tia tinh nghịch. “Nếu không có vài vết thương làm xấu đi, sẽ kéo theo hàng đồng món nợ phong lưu về nhà.”

(Lưu ý: Các em nhỏ dù có chiếm hữu đến đâu, ở nhà cũng không nên thử nghiệm trò này với nửa kia của mình ^^, cắt sai mạch máu là tên kia sẽ... mù luôn ^^)

Nói rồi thản nhiên nhón chân lên hôn mạnh lên môi anh. “Nhưng thế này với em thì khác. Hoàn hảo.”

Hoàn hảo?

Chính Luận sững ra một lúc lâu, chậm rãi để từng ý nghĩa nhỏ nhặt trong lời nói và hành động của vị hôn thê ngấm vào đầu. Một khuôn mặt bị thêm vào hai vệt dài như mèο quàο được cho là hoàn hảo?

“Tốt nhất là để lại sẹo.” Cô gật gật đầu khi đáp trả cái nhìn sững sốt của anh.

“Hả?”

“Lúc đó sẽ không có người tự ý thông minh lại cho rằng Nguyễn Ái yêu Luận là vì vẻ bề ngoài nữa.”

Đôi mắt nâu mở to bàng hoàng. Con người cao lớn kia con người đột nhiên dừng dao động, đoạn dán chặt trên khuôn mặt xinh đẹp trước mặt mình.

Sau một lúc sững ra như tượng. Anh dần dần thu hồi khả năng cử động, đôi tay lỏng ngóng chơi trò vờn đuối với những cú áo, đầu quay đi tránh nhìn thẳng vào kẻ đối diện, giọng nói không biết từ lúc nào tràn ngập sự yếu đuối.

“Vậy sao?”

Nguyễn Ái gạt đi đôi tay lớn đang chặt vật với hàng cúc, lao vào thế anh hoàn thành công việc, mắt phát lên nhìn gương mặt không xúc cảm kia một cách chăm chú.

“‘Vậy sao?’ Đó là tất cả những gì anh có thể nói?”

“...”

“Em muốn anh hiểu và tin, em yêu anh không còn vì cái đẹp.”

“Cho dù thế, cũng không cần cực đoan như vậy,” giọng anh nhẹ nhàng đến khó ngờ khi ám chỉ hành động cố ý của cô sáng nay. Tuy là trách cứ, nhưng lại toát ra sự ôn nhu hy hữu. Nếu anh là một người đàn bà, có thể đã không ngần ngại để rơi nước mắt ngay lúc này.

“Với tính khí quyết liệt của Võ Gia Chính Luận, không cực đoan sẽ không ảnh hưởng.”

Anh vẫn chưa kịp tìm ra phản hồi thì Nguyễn Ái đột nhiên buông thả cả hai tay, ôm chầm lấy mặt, mắt ánh lên tia hoảng hốt, dường như vỡ lẽ ra điều gì đó rất quan trọng.

“Nhưng mà! Anh tuyệt nhiên không được chơi trò này trên mặt em đâu đấy! Em biết anh không phải vì sắc đẹp của em, nên tuyệt không cần đâu ha...!”

“Em có sắc đẹp sao?” mắt mở to, Chính Luận phải cắn chặt răng để chặn lại tràng cười. Tình huống làm cách nào lại thay đổi một cách choáng ngợp như vậy? Một giây trước còn tình cảm tràn trề, bây giờ lại hóa ra hài kịch.

“Dĩ nhiên rồi.” Cô ngẩng cao đầu.

“Rất tự tin.” Một bên mày anh khẽ nhướn lên.

“Không có thì anh ghen trời ghen đất làm gì?”

“Có lẽ sinh ra đã vậy.”

“Lúc trước không hề thấy anh như thế với Yến Nhi.”

“Cô ta không nổi bật bằng em, vì thế không gây chú ý.”

“Bingo! Như thế còn không nhận là người ta đẹp?”

“Chưa bao giờ phủ nhận. Chỉ là không thừa nhận và luôn nghi vấn trong đầu.”

“Ha! Chủ tịch Costa ngày nay quả là khôn lỏi. Ăn nói cũng sắc bén hơn xưa nhiều nha.”

Chính Luận nhếch một bên miệng, đầu khẽ lắc. Đây là loại chủ đề gì? Rốt cục anh vẫn không hiểu một con người khinh ngạo như mình sao lại có thể đứng đây cãi vã về nhan sắc cùng một đứa con gái.

Nguyễn Ái trong lòng thầm mỉm cười. Cô đã truyền đạt được tâm ý của mình đến anh, mặc dù cách thức có hơi cực đoan. Nhưng thành công vẫn là thành công. Cô không muốn mãi đến khi vùi mình xuống lòng đất lạnh, ngài Da Costa đây vẫn cứ khăng khăng Nguyễn Ái quái gỡ đến nỗi truy cầu cái đẹp xuống tận nắm mồ.
(=_=)

Kéo lại cà-vạt và sửa lại áo khoác ngoài cho anh, cô hài lòng ngắm nhìn tác phẩm của tạo hóa trước mặt mình. Ngày đó, chưa một lần nào cô thật sự giúp anh thay đồ, cả công việc đơn giản như thắt cà-vạt cho chồng cũng chưa hề làm qua. Đến hôm nay mới nhận ra mình đã bỏ lỡ quá nhiều.

Con người trước mặt cô dường như cũng cùng chung suy nghĩ, mắt cứ mãi xoáy vào những ngón tay nắn ná trên cổ và vai anh. Cả hai đã từng gần gũi da thịt đến mức không thể nào gần gũi hơn, vậy mà những điều đơn giản như thế này lại có thể khiến anh lụng khụng như vậy...? Đây là cảm giác được trân trọng? Tại sao nó lại khác biệt với lúc trước? Tại sao khi thấy bản thân được yêu, con người ta lại càng yếu lòng, cảm giác như đang lửa lò yếu điếm để kẻ khác mặc sức sấm soi?

“Anh thật sự phải đi?” đến cuối cùng, Nguyễn Ái ngẩng mặt lên hỏi nhỏ.

“Ừ.”

“Vậy về sớm nha. Em chờ.”

“Nhớ đừng ra khỏi nhà. Lúc này đang rất đang bất ổn.”

“Em biết,” cô mím môi, nặn ra một nụ cười trấn an khi vỗ nhẹ vào vai anh.

Chính Luận nhìn cô thật lâu, tay nắm lấy bàn tay đeo nhẫn của cô nuối tiếc không rời, miệng toan nói gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng lặng lẽ rời khỏi nhà.

“Em thay đổi rất nhiều.”

Là những gì anh để lại.

* * *

Đứng từ trên cửa kính ban công vén màn nhìn xuống bóng xe anh khuất dạng, Nguyễn Ái tự hỏi bản thân mình, thật sự đã thay đổi sao? Câu trả lời dĩ nhiên quá rõ ràng. Mỗi một con người, cả anh và cô, theo từng một giai đoạn, đều có sự thay đổi nhất định. Đó chính là bản chất của cuộc sống. Nó khiến những phần tử bên trong không ngừng thay đổi.

Cô không còn bốc đồng như xưa, anh cũng không còn quá trầm lặng. Con bé Nguyễn Ái ngày nào thích nói toạt ý nghĩ, không kiêng dè cả nể ai, nay lòng lại phải áp ủ những bí mật to lớn, khi đứng trước quyền thế và đồng tiền có những khi cũng phải nhượng bộ. Những ngày tháng mài đầu nơi học đường là những điều tốt đẹp nhất của cuộc đời cô. Sống thật với bản thân và bản chất thật dễ khi con người ta có tiền tài, quyền thế và sự nông nổi của tuổi trẻ. Song khi đã nhúng chân vào dòng thác trưởng thành, có những điều chợt không còn lý tưởng như xưa.

Anh cũng thế. Con người ngạo mạn ít nói, lúc nào cũng giam mình trong thế giới duy ngã, nay lại học được cách nói cười với

những kẻ hoàn toàn xa lạ. Một Võ Gia Chính Luận “tất-cả-là-vi-em”, bao năm qua đã không biết bao lần vi phạm lời hứa đó. Những nhu cầu của cuộc sống bắt buộc anh phải lấy một người đàn bà, lại lên giường cùng nhiều người đàn bà khác. Đến khi gặp lại, lại có thể tàn tệ hành hạ cô về thể xác lẫn tinh thần. Nguyễn Ái không phải là thánh, cô chưa bao giờ thật sự tha thứ cho anh vì những điều đó. Nhưng hy vọng bản thân có thể quên.

Tuy rằng, muốn thật sự quên thì trước tiên phải tha thứ.

Cô lại không có nhiều thời gian như vậy. Họ không có nhiều thời gian như vậy.

Xã hội ít nhiều đã khiến thế giới quan của anh linh hoạt hơn, nhưng lại thu hẹp của cô lại. Anh và cô, nói cho cùng, đến giờ đều đã trở thành những con người khác, không hoàn toàn còn là Chính Luận và Nguyễn Ái của ngày xưa nữa.

Nhưng, con người ta khi bỏ lỡ đi nhiều thứ quan trọng, cái không hoàn toàn cũng đột nhiên trở nên trọn vẹn. Chưa xót cũng chịu thua sự ngọt ngào.

Tình yêu của cô đối với một Chính Luận đã-đổi-thay, dĩ nhiên cũng có phần nào thay đổi. Song bản chất của nó thì chưa lúc nào lung lạc.

Nếu ngày đó cô yêu anh bằng nhiệt huyết của tuổi trẻ nông nghênh. Bây giờ, lại bằng sự điềm tĩnh của người đàn bà chín chắn.

Nói cho đến cùng, cũng đều là yêu cả.

* * *

Chính Luận vào những ngày sau đó vô cùng mệt mỏi. Cơ sự đều từ lời hứa với Văn Thành mà ra. Cái tin Võ Gia Chính Luận vô tội đã làm dấy lên làn sóng dư luận trong giới truyền thông lẫn chính phủ nhiều nước. Trung Quốc cùng Việt Nam trong năm năm qua không biết đã bao nhiêu lần đòi hỏi được toàn quyền xử lý sự kiện này, do cá nhân kẻ bị hại tuy mang quốc tịch Trung Quốc, trong khi người con trai mang tội danh giết người lại sở hữu quốc tịch Việt. Chuyện đến nay lại càng rầm rộ khi nước Ý nghiêm nhiên chen chân vào.

Lorenzo Da Costa tuy giờ đây là một người Ý chính gốc, lại được công bố không hề phạm tội sát nhân. Song nói gì đi nữa, sự chuyển đổi quốc tịch trong thời gian truy nã ít nhiều gì cũng mang tính mờ ám và bất hợp pháp.

Chính phủ bên đó rõ ràng không muốn vì sự kiện này khiến cho kinh tế nước nhà lại một phen dao động. Chủ tịch một tập đoàn lớn mang sức ảnh hưởng như Da Costa, vốn từ đầu đã được họ ngắm ngàng trao cho một lá bài miễn tử. Đừng nói là anh không giết người. Cho dù là có, e rằng đến cuối cùng cũng trở thành không có.

(Thật ra là có giết a^^, nhưng mà là giết người khác. Vậy nên VV mới nói, truyện này ko có chính nghĩa thuần túy à, giết người không cần đền tội =w=)

Vì vậy nên, sau nhiều lần liên tiếp thượng tòa, sự kiện rốt cục cũng trở nên êm thấm. Dù thế, giới truyền thông vẫn không ngừng vây kín cuộc sống của vị chủ tịch trẻ, khiến cho sinh hoạt của Nguyễn Ái và Chính Luận trở nên muôn bề khó khăn, đi đâu cũng phải vệ sĩ kè bên, nơi ở cũng phải dời đi về một biệt thự không bị cánh nhà báo dễ dàng tiếp cận.

Và dĩ nhiên là, hôn lễ càng chưa thể tính đến.

Xong bề quốc pháp thì vẫn còn gia quy, Chính Luận vẫn còn phải đối mặt với cha con nhà họ Hoàng. Hoàng Thạc Hy dĩ nhiên có ý muốn anh quay lại, phần nào cũng vì lợi ích cá nhân khi phải một mình đối lập với một số thành viên kỳ cựu bấy lâu. Hấn không ưa gì Văn Thành, song có một kẻ thù ghét mình ra mặt, vẫn là tốt hơn những người bạn đâm chém sau lưng. Hoàng Thạc Dĩ – mặt khác – lại vô cùng bất ngờ trước quyết định rút lui của kẻ thừa kế chính thống, dĩ nhiên gây ra không ít trở ngại cho việc chuyển nhượng. Song, cho đến cùng, tất cả đều không thể cưỡng lại tầm khống chế của số phận. Và với Võ Gia Chính Luận, số phận là tự bản thân xoay chuyển.

Trong khoảng thời gian cam go này, Nguyễn Ái dĩ nhiên đêm ngày ở bên cạnh lo lắng cho anh từ miếng ăn đến giấc ngủ. Khi đứng trên bục đàn của cuộc sống, Da Costa là một chiến thần dũng mãnh. Về đến nhà ngã vào vòng tay người phụ nữ bé nhỏ, lại nhanh chóng chuyển mình thành đứa bé họ Võ Gia. Anh có lẽ đã trở nên nhu nhược thật rồi.

Cảm giác đối với cô cũng thay đổi rất nhiều. Luôn là kẻ đi ban phát sự an toàn cho thiên hạ, lần đầu tiên Chính Luận cảm thấy thế nào là an toàn thật sự. Không còn cần đến những hành động ái ân để chứng tỏ với bản thân rằng người đàn bà này thật sự yêu mình, giờ đây mỗi một hành động nhỏ từ cô đều nói lên tình cảm chất chứa. Như cái cách cô mỉm cười mãn nguyện khi xếp quần áo cho anh chẳng hạn. Đứng từ ngoài phòng nhìn vào, anh không biết đã bao nhiêu lần nắm chặt bàn tay để đấu tranh với cái gọi là sự xúc động.

Hận thù ư? Anh vẫn chưa thể từ bỏ. Nhưng đến tận thời điểm này, sau năm năm dài vấy vùng trong đau khổ, lần đầu tiên anh

nhận ra, mình không hận cô vì sự phản bội.

Khi bắt đầu yêu Nguyễn Ái, anh đã biết cô là một con người ích kỷ, bản thân có lẽ cũng vì thế đã vô thức trở nên quá chiếm hữu. Anh lo sợ một ngày mất đi cô về chính tay cô.

Ghen cũng từ đó mà ra, độc đoán cũng vì vậy mà thành.

Có thể, nếu ông trời lại tạo ra cơ hội để cô bán đứng anh nhiều lần nữa, anh vẫn khó lòng thù cô cho được. Điều anh oán trong suốt quãng thời gian qua, có chăng chính là sự mất tích của cô. Cô đã làm gì trong suốt năm năm đó, và quan trọng là – với ai?

Con người anh là vậy. Tuy không phải thuộc dạng thủ cựu một cách quá đáng, anh vẫn không tài nào chấp nhận được hình ảnh người đàn bà của mình trong vòng tay kẻ khác. Bản thân anh tuy cũng không phải trong sạch gì, nhưng ông trời đã sinh ra sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà, mặc dù xã hội đã tiến bộ đến mức độ nào, cũng không thể phủ nhận được trong một góc nhỏ của bản năng người đàn ông, người đàn bà của họ vẫn là một sở hữu sống.

Đàn bà nhìn sự việc luôn tinh tường hơn đàn ông, các giác quan cũng nhạy cảm hơn đàn ông, vì thế được cho là cảm tính hơn đàn ông. Do vì quá cảm tính, sự trung thành về thể xác của một người đàn bà cũng đồng nghĩa với sự trung thành tâm linh. Có lẽ vì thế mà phần lớn đàn bà có thể dễ dàng tha thứ khi đàn ông phản bội, song đàn ông lại luôn khó lòng chấp nhận phụ nữ của mình sa ngã cùng kẻ khác. Võ Gia Chính Luận nói cho cùng, không muốn ai chạm đến Nguyễn Ái, nguyên do cũng vì không muốn ai chạm đến nội tâm của cô.

Nguyễn Ái là một kẻ săn đuổi tình yêu. Bấy lâu nay không tìm kiếm anh, chỉ có thể vì một cá nhân khác.

Một cá nhân mà cả đời anh cũng không bằng.

Lắc đầu. Anh còn cố nghĩ làm gì? Đã quá muộn rồi. Anh vốn không muốn tin, nhưng đến giây phút này, khi hàng vạn tế bào đang ra sức gào thét sự thật, anh cũng không thể nào không tin nữa.

Thì ra, trên đời này còn có loại khả năng – yêu một người đến cả hai lần.

Anh do dự.

Liệu có nên tiếp tục đắm chìm?

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 59: Anh Muốn Được Hạnh Phúc

“Liệu có nên tiếp tục đắm chìm?”

Câu trả lời đã dần dần lộ diện chỉ sau một tuần sau đó.

Thành Quốc Vatican, Rome, Ý.

Họ đến với thành phố mang danh vĩnh hằng này đã được năm ngày, sống hoàn toàn cách biệt với giới báo chí và thị phi chốn thương trường. Bởi không ai nghĩ sau vụ lộn xộn tại Châu Á, đường đường một chủ tịch tập đoàn mang đầy trách nhiệm lại có thể không bay về ngay trụ sở chính của công ty – vốn tọa lạc tại Milan – để dàn xếp ổn thỏa mọi tổn hại của scandal mang lại. Dù muốn né tránh sức tấn công từ giới truyền thông, cũng không mò đến một thành phố du lịch đông nghẹt người chỉ cách Milan vài giờ xe chạy. Họ không nghĩ Lorenzo da Costa ngu ngốc đến thế.

Chỉ là, họ không biết rằng, Lorenzo da Costa cũng biết họ không nghĩ anh ngu ngốc đến thế.

Vì vậy mà Rome – cái-thành-phố-đông-nghẹt-chỉ-cách-Milan-vài-giờ-xe-chạy – đã nghiễm nhiên trở thành nơi nấu chín tạm thời cho cặp tình nhân. Chính Luận bảo với cô họ cần đến đây sắp xếp vài chuyện, sau đó sẽ nhanh chóng quay trở lại Milan. Nguyễn Ái ban đầu chỉ nghĩ đơn giản anh vì chuyện công, ngờ đâu đến nơi mới phát hiện: Tất cả đều có liên quan đến mình.

Đến Rome. Là vì ngày đó có người đã viết rõ ràng trên giấy: muốn được thành hôn trong Đại giáo đường St. Peter tọa ngay giữa lòng Vatican.

Chiếc áo váy trắng toát với chất vải mềm mại và kiểu dáng thanh cao của Hy Lạp cổ điển nằm trải dài trên giường. Là vì ngày đó có người một mực cho rằng, Oscar de la Renta chính là nhãn thiết kế áo cưới tinh diệu nhất thời đại.

Catalog bánh cưới, hoa hồng, áo phù dâu, đĩa sứ... Tất cả đều là những thứ từng một thời ngự trị trong cái danh sách cô vội vàng nguệch ngoạc ngày nào.

“Như thế này, khi cưới rồi em sẽ chẳng thể bảo rằng mình thiệt thòi vô hạn. Hôn nữa, đơn kết hôn cũng sẽ chính tay em tự ký. Vậy đến hết kiếp này cũng không thể tráo trở nuốt lời.”

Lời nói lúc đó dường như trách móc, dường như mỉa mai, lại dường như yêu thương vô hạn. Xem chừng, mâu thuẫn giữa hạnh phúc và bóng ma quá khứ vẫn còn đấu tranh xâu xé trong tâm trí anh. Đạo gần đây tâm tình Chính Luận – không hiểu do bệnh tình hay áp lực công việc – trở nên thất thường, không còn dịu dàng như xưa – lúc cô mới phát hiện ra anh bị bệnh và đề nghị kết hôn...

Khi vui thì chiều chuộng vô cùng, đôi lúc lại nóng nảy vì những việc còn con nít. Lúc này có thể vừa cười vừa mãnh liệt hôn cô, lúc sau có thể bỏ đi lái xe cả nửa ngày trời, báo hại cô phải cầm dù đứng ngóng trước nhà đến tận tối mịt, sau đó về đêm lại lạnh lẽo ôm chặt cô vào lòng trong vòng tay run rẩy.

Nguyễn Ái cảm thấy anh rất lạ, bắt đầu có chút lo sợ nhen nhóm. Cô từng một lần nói thẳng với anh, rằng anh đừng hòng đến giờ

phút này lại bày đặt ra vẻ cao cả, mặc cảm bệnh tật nên muốn ra đi bỏ lại cô một mình – vì trên đời này, cô chẳng còn ai ngoài anh. Có đâu ngờ, lý do khiến Chính Luận mâu thuẫn bất an lại không có chút gì liên quan đến hai chữ “bệnh tật”.

Cách đây vài giờ, sau ái ân cuồng nhiệt. Như thường lệ, cô rón rén ngồi dậy vào phòng tắm lục tìm thuốc uống. Chẳng ngờ lại bị anh phát hiện. Không giải thích được vì sao mình lại cần dùng thuốc tránh thai, cô đành đơn giản tuyên bố không thích trẻ nhỏ. Biết giải thích sao đây? Không lẽ bảo rằng, cô thật không muốn bỏ lại một đứa trẻ có–hoặc–không–có khả năng bị bệnh tâm thần một mình trên cõi đời này, vì thế không muốn có con cùng anh?

Vậy nên, dù muốn hay không cũng đã khiến anh có phần khó chịu. Người đàn bà chung chạ sắp sửa thành hôn cùng mình, sau lúc âu yếm lại lén lút ngừa thai; bản thân anh có không thích trẻ con đi nữa, cũng không khỏi cảm thấy hụt hẫng, khó tránh nghĩ ngợi lung tung.

Về sau, dĩ nhiên, cả hai không thể nào ngủ được. Nguyễn Ái vì muốn làm vui sự căng thẳng, đã nhất nhất đòi đi tham quan Vatican

Mục đích chính là khiến anh quên đi việc không vui diễn ra vừa rồi, cô không ngờ bản thân cũng cảm thấy chuyện tham quan này thật thú vị. Ban đêm bên trong thành Vatican không hẳn là vắng vẻ, nhưng so với ban ngày là một sự khác biệt lớn lao. Dù đã hơn nửa đêm, ánh đèn vàng vẫn còn sáng rực mọi ngõ, tạo cho quốc gia này sự mộng lung thần thánh hết cái tên gọi, lại ám áp cổ kính theo một cách riêng.

Anh dẫn cô đến Đài phun nước Trevi, nhưng lại không cho cô ném thả đồng tiền, bảo rằng làm thế thật không biết cô sẽ cầu mong thứ gì. Và Võ Gia Chính Luận với những thứ mình không chắc, tốt nhất không nên cho nó xảy ra.

“Em còn có cầu mong gì nữa chứ?” cô đã bất bình phản bác. “Dĩ nhiên là ở bên cạnh người mình yêu đến hết đời rồi.”

“Chỉ sợ người yêu không chỉ có một.”

“Anh nói gì?”

“Không gì. Đi thôi.”

Cứ như thế, cái “không gì” của anh, vì không được ai kia chú tâm vào, đến lúc tiến vào Quảng trường Tây Ban Nha, thực sự đã trở thành chuyện lớn.

* * *

Quảng trường Tây Ban Nha, lúc này đã là 1 giờ 3 phút sáng...

“131, 132, 133...”

“Em có thôi ngay không? Đếm này giờ không mệt sao? Đã bảo là 138 bậc. 138.”

“...134, 135... 135!”

“...”

“Chỉ có 135 thôi!”

“Không thể. Là 138.”

Nguyễn Ái kéo chặt hơn chiếc khăn choàng quanh cổ, mũi nhăn nhăn ra chiều bất mãn khi ném mắt về phía thân hình cao lớn trên đỉnh dãy thang dài cổ kính, ánh đèn vàng vọt từ hai bên rọi tỏa toàn thân, khiến con người trông chẳng khác nào một vị thần La Mã. Đệ vệ uy nghi.

“Rõ ràng em đếm là 135.” Vẫn chưa chịu thua vẻ khoan thai tự tin lúc này của anh, cô cao giọng nói lớn. “Anh vốn đâu có đếm, làm sao đoán thôi mà khẳng định được nó là 138?”

“Đó không phải là đoán. Là số liệu chính thức sách vở đưa ra. Dãy thang nối liền Đài phun nước Barcaccia và Nhà thờ Trinité des Monts bao gồm 138 bậc.”

Võ Gia Chính Luận đứng đó, trên Nguyễn Ái một bậc, đầu cúi xuống nhìn chăm chăm vào gương mặt ương bướng của cô gái nhỏ. Mái tóc dài giấu vào chiếc khăn choàng trắng và áo khoác kem dày cộm, tay cô đút sâu vào túi áo trong khi vai nhún nhún liên tiếp để giữ ấm. Trời vào đêm tại Rome rất lạnh, hướng chi nơi họ đang đứng lại vốn là đỉnh đồi, gió lùa qua đặc biệt mang theo sự rét buốt của nước Ý – một cách tài tình – vẫn xâm nhập vào được Thành Quốc Vatican kiên cố.

Kéo mạnh chiếc khăn trên cổ, anh nhẹ nhàng đem nó choàng lên đầu cô, che lại đôi tai đang ngày càng ửng đỏ và gò má trắng toát, lần đầu tiên nhớ ra Nguyễn Ái rất sợ lạnh.

“Đã bảo nên ở nhà. Ai lại có cái trò tham quan lúc nửa đêm thế này? Lúc đi lại không chịu chuẩn bị kỹ càng, mũ nón cũng không—”

Hất đầu lên, cô thản nhiên ngắt ngang tràng trách móc của anh, môi cong lên một nụ cười thanh bình. “Với em, nó vẫn là 135.”

“Cái gì?”

“Cho dù có chênh lệch chút, chính bản thân em đã bước lên những bậc thang đó mà đếm. Vì thế, nó chính là có 135 bậc.”

Chính Luận nhíu mày, bàn tay vẫn còn vô thức mơn nhẹ trên gò má lạnh lẽo của cô. Lại bướng bỉnh ngay cả ở chuyện này?

“Sai số chỉ là ba bậc thang nhỏ bé. Song nguyên lý cũng giống như số phận mà thôi. Cho dù hiện thực chúng ta trải qua sai số so với lý tưởng rất lớn, nhưng là chính bản thân chúng ta trải nghiệm. Vì thế cho dù không hoàn hảo, dù chúng ta đã mất đi năm năm vô ích; em vẫn cảm thấy những gì bản thân sở hữu lúc này không tệ chút nào.”

Cô vừa lý giải vừa cười nhẹ, gương mặt bình yên, có vẻ như tự nhủ với bản thân nhiều hơn là với anh. Chẳng ngờ chính câu nói đó đã khiến Võ Gia Chính Luận rơi vào lãnh địa cấm, tâm tình đột nhiên trở nên u ám. Tay rời khỏi mặt cô, anh dứt chúng vào túi, bước chậm chậm về phía nhà thờ, dáng đi cô độc một cách lạ kỳ.

“Năm năm vô ích?” lưng vẫn quay về phía cô, giọng anh chột trâm xuống. Đây là lần đầu tiên sau đêm cuồng hoan lần đó, họ dần bước vào chủ đề nguy hiểm này. “Nói chuyện cứ như bản thân đã uất ức suốt năm năm.”

“Là cả hai chúng ta đã uất ức suốt năm năm,” cô hạ giọng, cố gạt ra khỏi tâm trí hình ảnh An Thi chui rúc trong vòng tay anh.

Đột nhiên quay ngoắt đầu lại, đôi tay mạnh mẽ của anh chộp lấy vai cô, mắt nâu trong không gian tràn ngập sắc vàng ám áp – phút chốc dường như lóe sáng.

“Hai chúng ta? Em dựa vào đâu có thể cho rằng bản thân cũng có tư cách kêu gào hai chữ ‘uất ức’? Em ngày đó phải làm thế là có người kề dao bên cổ hay sao? Bao năm qua cũng đâu có ai cấm cản em quay về?” bật cười, ánh mắt anh trở nên âm lãnh. “Đang nói cái gì chứ? Em làm gì muốn quay về? Cũng nào có dự định dây dưa lần nữa cùng Võ Gia Chính Luận? Ngay cả con của hấn em cũng nào muốn mang?”

Nguyễn Ái lặng thinh không đáp lời, để mặc con người kia quay đi bước trước mình một đoạn. Xem ra anh vẫn còn bực bội vì sự kiện lúc tối.

Nguyễn Ái vừa làm lùi bước sau lưng anh vừa lẩm nhẩm tự trách. Rõ ràng biết anh vẫn còn cay cú sau vụ thuốc ngừa thai, nghĩ thế nào lại còn lôi chuyện quá khứ ra mà nói? Cô quả thật không biết phải gọi bản thân là đại dột hay ngu ngốc nữa... (hai cái hình như đồng nghĩa = =)

Làm thế nào khiến anh quay lại nhìn đây...?

Suy nghĩ... nghĩ suy...

“A!” đột nhiên dừng lại, cô ngồi xuống ôm bụng, mặt mày nhăn nhó ra chiều đau đớn vô cùng. “Hình như là tới ngày đó... Luận à, em đau...”

Chẳng bao lâu sau, đã nghiễm nhiên nằm trên lưng cái người đang giận sôi nộ. (=w=)

“Thế nào? Giờ đã đỡ đau?” vừa nói anh vừa xúc nhẹ cô lên khi bước xuống dãy thang dài, giọng điệu có phần trào phúng một cách khó hiểu.

“Ừm...”

“Hồ ly à, có một trò cứ diễn hoài như vậy cũng được sao?”

Có cái gì đó như tiếng “ding!” đập vào đầu Nguyễn Ái. Ặc, đã biết cô giả vờ rồi mà cũng cố lên?

“Anh biết?”

“Vợ mình ngày nào là ngày kỵ không lẽ không biết?”

Biết mới lạ...!

(Lạ cái gì? Tháng nào cũng “cắm cửa” ngay trúng những bữa đó, ko biết mới là lạ!)

“Huống chi, em chưa bao giờ đau vì cái việc đó.”

Cả việc này cũng biết...?

Không hiểu là ngượng vì bị phát hiện ra trò vờ vịt, hay bất ngờ vì cái gã đàn ông này lại thật sự để ý mình kỹ đến thế; Nguyễn Ái im thin thít, đầu càng vùi sát vào cổ anh, mắt dần dần nhắm lại khi vòng tay quanh cổ càng siết chặt. Nếu bảo rằng đàn ông ngay cả chuyện này cũng lưu tâm có vẻ kỳ cục, vậy cái người đang cảm động vì việc kỳ cục đó như cô cũng rất ư quái đản rồi.

Khi xưa yêu nhau chưa đầy nửa năm đã vội kết hôn, kết hôn chưa được hai tháng đã phải ly biệt. Quãng thời gian quen biết đến một năm cũng chưa đến. Ấy vậy mà đau khổ nhớ nhung lại có thể kéo dài lên gấp mấy lần. Có đôi lúc cô đã tự hỏi, nếu ngày đó họ chia tay một cách tự nguyện, không hề có bất cứ thù hận vương vấn, liệu tình yêu có tồn tại lâu đến dường này?

Cuộc đời này có biết bao cặp nhân tình, đến rồi đi một cách thanh thản, sau đó an nhiên tận hưởng niềm vui tình mới. Nếu cô không sinh ra đã ích kỷ, nếu anh không lớn lên từ sự cố chấp, nếu số phận đã không giáng xuống họ bão giông dập vùi; có lẽ giờ đây có thể bình bình hòa hòa sống cả đời với loại tình yêu cơ bản.

Người ta nói yêu nhiều, bởi mới đau nhiều. Theo cô thì là ngược lại.

Có lẽ nên cảm ơn ông trời đã ban cho họ đau thương? Vì vậy, mới biết quý trọng cái gọi là hạnh phúc?

“Luận à, nếu em nói... những sự việc ngày trước đều là bất đắc dĩ em mới làm thế, anh có tin em không?” cô nói khẽ, giọng điệu mơ hồ như sắp rơi vào giấc ngủ.

Bước chân anh có vẻ khựng lại, nhưng không hề dừng hẳn.

“Dù có những chuyện em không thể làm rõ ràng như ban ngày được, cũng không cách nào quay ngược dòng thời gian, nhưng em đối với anh từ đầu chưa hề mang ý phản bội...”

Lẽ ra phải cảm nhận được thứ anh cần chính là những lời lẽ này. Lấn cấn trong khoảng cách năm năm không phải chỉ bằng vài tuần bên nhau có thể xóa nhòa hết. Có một số chuyện, cần phải rõ ràng bằng lời nói, mặc dù tình huống không cho phép sự rõ ràng hiện hữu.

“Vậy sao?” bờ vai anh căng thẳng, ngữ điệu có phần thâm trầm, có phần mai mỉa.

“Anh có thể không tin những điều trên, nhưng phải tin khi em nói những lời sau. Em có thể đoán ra anh còn ngại chuyện gì. Nhưng

Nguyễn Ái có thẻ thề trên mạng sống của mình, từ trước đến giờ vốn chỉ có mỗi mình anh trong lòng. Suốt năm năm qua cũng chưa hề chung đụng với một người đàn ông nào khác. Có lẽ có những chuyện em từ chối giải thích, từ chối nhắc đến, thậm chí cố tình lừa gạt anh; nhưng chỉ việc này là chân tâm thật ý, chưa bao giờ suy suyển...”

Anh dừng hẳn lại giữa dãy hành lang ngập ngụa ánh đèn. Đôi tay vẫn lún sâu vào chân cô kéo sát vào mình, tấm lưng rộng có phần run lên, không hiểu là vì kích động hay chỉ đơn thuần rét lạnh.

“Nhắc lại xem?”

“Em chưa hề chung đụng cùng một người đàn ông nào—”

“Không phải câu đó!”

Thanh âm kích động vang dội khắp quăng trường tĩnh mịch, trong phút chốc khiến sự tĩnh lặng của thời khắc đột nhiên rạn vỡ.

Nguyễn Ái cắn nhẹ môi, vài giây trầm mình trong suy nghĩ...

Cô rút cục đã biết anh cần gì.

“Từ trước đến giờ, Nguyễn Ái chỉ có duy nhất một Võ Gia Chính Luận trong lòng.”

Gió đêm khiến thân người cô khẽ run, vậy mà lúc bấy giờ đến cả thờ cô cũng không dám. Anh rồi sẽ tin cô sao? Không hề giải thích cặn kẽ, cô dựa vào đâu mong muốn anh chấp nhận những gì mình nói như một điều mặc định? Nếu lúc này anh quay ngược lại tra vấn cô về quá khứ, cô biết mình sẽ không hé môi. Chút hy vọng mong manh của cô là Võ Gia Chính Luận có thể yêu cô đủ sâu đậm để

chấp nhận lời lẽ từ cô như sự thật hiển nhiên, mặc dù chính bản thân anh không thể tìm ra những luận cứ để củng cố cho sự thật đó.

Đến cuối cùng, sau nhiều phen giằng co trong tâm trí, anh cũng đã lên tiếng. Cô không trông thấy mặt anh, song có thể nghe được âm thanh nghèn nghẹn từ con người đang cõng mình trên lưng. Khẽ khàng như gió rít.

Loại âm thanh mang đầy chất đe dọa – lẫn hy vọng chất chứa.

“Nếu em dám lừa tôi, Nguyễn Ái...”

“Em sẽ không biết tôi có khả năng gây ra chuyện tệ hại gì đâu.”

Vậy là, cái đêm đó, gã đàn ông mang họ Võ Gia đã chấp nhận chính thức đắm chìm. Đem trái tim mình đánh cá một lần nữa trên ván bài to lớn của cuộc đời.

* * *

Một tuần trước lễ cưới, Nguyễn Ái cùng vị hôn phu của mình, theo yêu cầu của Rodrigo da Costa, quay trở về Milan để tham dự một sự kiện vô cùng trọng đại: Lễ ra mắt.

Nói thật, cô cũng vô cùng ngạc nhiên trước sự chuyển biến này. Vốn nghĩ Võ Gia Chính Luận sẽ như ngày đó, một nhát chém xuống, tránh đêm dài lấm mọng. Đại loại như, một hôn lễ nhỏ vội vã giữa lòng Rome cổ kính, hai kẻ làm chứng và tuần trăng mật trong thềm lặng... Nhưng không, ngài chủ tịch nhà ta xem ra đã rút ra “kinh nghiệm đau thương”, lần này nhất định về mặt danh nghĩa sẽ ràng buộc cô đến mức không tài nào tháo gỡ. Mọi thông tục truyền thống mà ngày đó vô cùng xem thường, bây giờ lại được đem ra thi hành một cách triệt để.

Ví dụ như, đem cô về đặt ngay trước mặt phụ huynh chẳng hạn.

Ví dụ như, sau lưng phụ huynh đó còn có hơn hai trăm cặp mắt soi mói – 9/10 số đó là những nhân vật kỳ cựu trong giới thượng lưu.

Ví dụ như, mỗi cái nhân vật trong giới thượng lưu này, đều nhìn cô bằng cặp mắt đầy hứng thú, như thể đang ngắm soi động vật tuyệt chủng...

Cơ mà, những ví dụ trên, đều không mang tính giả sử!

Đầu tiên là phụ huynh, nói một cách khác, là vị “thái thượng hoàng” đã về hưu của tập đoàn Costa – Rodrigo da Costa.

Rodrigo không phải là một kẻ dễ dãi. Vì vậy, dẫu đã biết rõ Nguyễn Ái chính là nguyên do nằm sau tất cả thành công lẫn đau khổ của đứa cháu trai, ông vẫn khó lòng thuận ý chấp nhận cô nàng vào gia tộc. Tuy nhiên, do tận mắt chứng kiến sự tàn nhẫn của Lorenzo đối với một Simona Moretti mạnh mẽ quật cường, ông từ lâu đã quyết định rửa tay khỏi tất cả sự việc liên quan đến anh. Ông biết thời của mình đã hết. Dù cho cố gắng thao túng anh thế nào cũng vô hiệu quả.

Tuy vậy, vẫn không thể yên lòng để con trai của Gianna rơi vào tay một phụ nữ nguy hiểm. Do đó, đã sớm gặp riêng cô ngay trước buổi dạ hội.

“Chắc cô cũng hiểu lý do mình phải có mặt trong căn phòng này cùng ta?” Rodrigo lên tiếng khàn khàn, sử dụng chất giọng Anh đặc sệt – thứ ngôn ngữ mà ông biết đối phương có thể hiểu.

“Cháu biết.” Đưa con gái nhỏ đầu hơi cúi, tay chấp lại một cách kính cẩn, sắc đen trong mắt khó lòng để lộ ra cảm xúc.

“Lorenzo là người thân duy nhất của ta trên đời. Dù ta đã hứa sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện riêng nào của nó, song đối với tiêu chuẩn con dâu của dòng họ Costa, cuộc kết hôn này theo quan điểm của người đứng đầu dòng họ như ta vẫn có nhiều điểm không thỏa đáng.”

“Ý ông bảo cháu không tiền tài, địa vị, quyền thế. Điều này cháu hiểu. Costa là một dòng họ lớn, khó lòng dung nạp một con dâu kém cỏi, cháu cũng hiểu.”

Những đường nhăn nơi khóe mắt Rodrigo khẽ lay động, tay nhịp nhẹ trên chiếc gậy đen tuyền. “Thật tình cô hiểu? Vậy mà ta cứ nghĩ người trẻ cách người cho sự bình đẳng là trên hết? Cái gì cũng kêu gào chính nghĩa, không phân biệt đối xử...”

“Trong thế giới hoàn hảo, bình đẳng mới thật sự tồn tại. Cái con người chúng ta vĩ ngược cho là bình đẳng trong thế giới hiện thực, chẳng qua chỉ là sự bình đẳng hạn hẹp trong một giống loài, trong từng giai cấp xã hội, trong từng tập thể riêng biệt. Chính bản thân sự bình đẳng từ lâu đã mang tính phân biệt. Ông không sai trong việc nghĩ cháu không xứng đáng với Lorenzo. Anh ấy và cháu sinh hoạt trong những tập thể thuộc tầng lớp khác nhau.”

“Tốt. Ta thích con người theo chủ nghĩa hiện thực. Vậy chắc cô hiểu ta tiếp theo muốn nói những gì?”

Nguyễn Ái nhún vai, bình thản hướng mắt lên nhìn Rodrigo. “Ông muốn cháu từ bỏ Lorenzo?”

Mỉm cười, Rodrigo xem ra rất ưng ý cuộc hội thoại này. Ông thích những đối tượng làm ăn thẳng thừng.

“Cô có cho rằng tiền có thể mua được tất cả?”

“Nghe có vẻ lý tưởng đến mức huyền hoặc – nhưng, không.”

“Vậy cô có thích tiền?”

“Thích.”

Đến lúc này thì vị cựu chủ tịch Costa có vẻ hứng thú thực sự. Cả thân người ông bắt đầu nhồm dấy, ánh mắt cũng tinh anh hơn, mắt hẳn vẻ chán chường mệt mỏi thường ngày. Người đàn bà này thật sự đơn thuần đến thế? Ông còn nghĩ mình đang phải đối mặt với một Simona Morretti thứ nhì – vốn nổi tiếng khôn ngoan tinh tế.

“Nếu ta cho cô một số tiền rất lớn để rời xa cháu trai ta, cô có chấp nhận?”

“Còn tùy ông muốn cho cháu bao nhiêu.”

“Ý cô là...” Rodrigo nhíu mày “bản thân có thể bị mua bởi tiền bạc?”

“Vâng.” (Sặc)

“Vậy, cô muốn bao nhiêu?”

“Vừa đủ để mua được cháu trai của ông.”

Những đường nét trên gương mặt già cỗi chưa kịp giãn ra thì Nguyễn Ái lại vội vã sửa lời.

“À, không. Nên dư ra một chút...” nói rồi nhoẻn miệng, khẳng khái tặng cho người đối diện một nụ cười rạng ngời. “Chính xác là vừa đủ để mua được Lorenzo da Costa và một căn nhà nhỏ dành cho hai người.”

Băng đi một lúc, Rodrigo đột nhiên cũng phá lên sặc sụa. Ông làm rồi. Đứa bé này còn trên cả Simona.

“Xem ra, cô đang cố gây ra ấn tượng với ta?” một bên chân mày ông nhướn lên đầy hiểu biết. Người trẻ quả nhiên lắm mưu nhiều kế, ứng biến cũng rất tài tình. Đứa trẻ này không cần hỏi, đích thị đang khoe ra sự khôn ngoan của mình để tranh thủ thiện cảm từ ông.

“Còn tùy xem ông ra sao,” đứa con gái nhíu cặp mày đen, mắt nhìn ông chăm chú, thái độ hết sức thành khẩn. “Ông có cảm thấy ấn tượng bởi cháu?”

“Rất ấn tượng.”

“Vậy thì đúng. Cháu đang cố gây ấn tượng với ông.”

Rodrigo chớp mắt, cả việc này cũng thừa nhận? Giả sử ông bảo là không, chẳng phải cô đã tự chuốc xấu hổ vào mình?

Nghĩ vậy, không nén được tò mò, ông bèn hỏi tiếp: “Nếu ta bảo không thì sao?”

“Cháu vẫn là đang cố gây ấn tượng với ông. Nhưng lại kèm theo xấu hổ và thất vọng.”

Sững ra một lúc.

Chiếc gậy đen rung nhẹ trên sàn nhà bằng gỗ theo từng tràng cười khàn khàn, Rodrigo đã lâu không cảm thấy thú vị như thế này. Bản thân là một kẻ nhạỵ bẻn, ông thích những con người có thể bắt kịp tốc độ của mình.

“Ta rất thích cô—” dứt cười, vẻ mặt ông dần dần nghiêm nghị “— như một người bạn để đối đáp. Nhưng để làm vợ một kẻ đứng đầu một tập đoàn lớn, nắm trong tay hưng suy của nhiều con người; một phụ nữ quá tài trí rất dễ gây ra họa.”

“Chừng nào mà phụ nữ đó vẫn còn yêu kẻ đứng đầu họ, mọi việc vẫn ổn.”

“Ta dựa vào điều gì để tin cô có thể yêu thương cháu ta suốt đời?”

“Ông không thể. Nhưng ông có thể chọn giữa tin hoặc không tin cháu.”

Đứa trẻ này quả nhiên đối đáp sắc sảo – Rodrigo thầm nghĩ – với ông đều thuộc một dạng người: thực tế đến tàn nhẫn, thậm chí dám phản bác cả chuẩn mực xã hội về lý tưởng bình đẳng. Ông không mong một con người như vậy có thể ở lại bên cạnh Lorenzo. Họ quá giống nhau. Tuy nhiên, chính vì quá giống nhau, ông không nghĩ mình có khả năng can ngăn được họ.

Rodrigo gạt đầu, một bên khóe môi khẽ nhếch lên. “Xem ra, cũng chỉ còn có cách ấy. Ta vẫn không thích cuộc kết hôn chênh lệch này, song lại không nỡ nhìn thấy máu mủ của Gianna phải khổ tâm dần vật. Chính ta đã khiến con gái phải đau nhiều rồi...”

Nói đến đây, một già một trẻ đều rơi vào suy nghĩ của riêng mình. Không gian kéo giãn, nhưng lại mất đi sự căng thẳng đáng ra nên tồn tại. Dường như cả hai đều cần khoảng lặng này để hướng tâm tưởng về một cá nhân riêng biệt trong lòng họ.

Có tiếng gõ cửa, Nguyễn Ái không kèm được mà quay đầu. Có lẽ là Chính Luận đến đón cô.

“Bấy nhiêu là đủ, cô rời khỏi được rồi,” thanh âm trầm khàn lại tràn ngập không gian, vương chút vụn vỡ. Không quan tâm nhiều, Nguyễn Ái hướng mặt về Rodrigo mà cúi đầu, sau đó từ tốn quay lưng. “Được, vậy cháu ra trước.”

Trước khi cửa sập lại, cô vẫn còn nghe được loáng thoáng từ phía sau tiếng thở dài náo nức.

“Hãy cố, đừng để nó lại mù quáng đâm đầu vào hiểm họa, hay thậm chí cái sông Tiber ngu ngốc kia một lần nào nữa...”

* * *

Võ Gia Chính Luận trong tuxedo đen bao trọn thân hình cao lớn, mái tóc cắt sát hiện đại làm tôn lên gương mặt góc cạnh, toàn thân toát ra vẻ đẹp nam tính khiến bao kẻ say mê – như con người ngày ngày tay áp môi kề cùng anh chẳng hạn. Nguyễn Ái nhìn chằm chằm vào vị hôn phu, lần đầu tiên kể từ khi gặp lại mới nhớ ra cái lý do cũ kỹ ngày nào đã khiến cô bám riết vào gã đàn ông này. Cái danh “mỹ nam tử” hôm xưa, đến ngày nay xem ra vẫn không ngoa chút nào. (Nghĩa là đến giờ mới nhớ ra người ta là trai đẹp =w=)

“Mỹ nam tử” chậm rãi đứng thẳng dậy từ tư thế ngã người vào cửa, không cười mà nhìn thẳng vào mắt cô, ôn nhu vô cùng. Bàn tay

to lớn đan vào tay cô như lúc xưa lần đầu nắm tay. Siết chặt.

Nguyễn Ái có phần chột dạ, hành động này chứng tỏ anh có điều xúc động. Không phải đã nghe qua hội thoại giữa cô và ông của mình lúc nãy đấy chứ?

Trên đường tiến ra xe, không cưỡng lại được tò mò dấy lên từ câu nói cuối cùng của Rodrigo, cô quay sang con người bên cạnh với vẻ mặt đầy nghi vấn. “Chuyện gì đã xảy ra với anh và con sông Tiber?”

Hiểm họa thì cô còn có thể tự suy ra. Duy có đề cập về con sông làm cô hơi rối trí. Anh đã từng đâm đầu xuống sông? Không phải là tự tử đấy chứ?

“Ngày đó có nhảy xuống một lần.”

Đôi mắt cô mở to, giọng run rẩy. “Anh... anh không phải là tự...”

“Không.”

“Không?” Không lẽ nhảy xuống tắm? o_o

Quay sang cô với sự bình thản thường ngày, ánh mắt anh không gợn chút cảm xúc khi đáp lời.

“Ném xuống thứ tùy thân, nên liền lao xuống nhặt lại. Vậy thôi.”

Nguyễn Ái không mất nhiều thời gian để hiểu ra câu chuyện phía sau những từ ngữ giản đơn đó, trong lòng không khỏi cảm thấy xót xa. Giận cô nên đã ném vật đi. Ném rồi lại không nỡ, phải lao xuống nhặt lại. Hóa ra một chiếc nhẫn cưới nhỏ nhoi có thể làm khổ anh đến vậy.

“Anh cứ hay như thế,” cô tựa vào lòng anh, tay xoa nhẹ lên lồng ngực rắn chắc. “Khi nóng giận hay làm ra những chuyện quá khích mà bản thân không hề mong muốn. Sống như thế thật sự nguy hiểm.”

“Không phải con người đều như thế?”

“Đúng, nhưng phương pháp trút giận của anh rất cực đoan, thường không nghĩ đến hậu quả.”

Ngày nào cầm súng nả đạn vào Đoàn Văn Minh, đêm đó cứ ngỡ bức cô trên bàn... tất cả đều đã nói lên sự nóng nảy đến mức cực đoan của Võ Gia Chính Luận – dù khi còn trẻ hay đã trưởng thành đều không hề sút giảm.

“Vậy thì, đừng bao giờ làm việc gì khiến anh nổi giận, Ái à.”

Giọng nói trêu mếu, lại như đe dọa. Cô rất cực cũng không hiểu nổi anh đang suy nghĩ gì. Chỉ biết, sau đó anh ấn sát cô vào thành ghế, môi dính chặt vào môi, dây dưa suốt quãng đường đến buổi tiệc.

(Nói nôm na là ăn sạch phần sơn trang điểm của em)

Chỉ cần, duy nhất lời nói đêm đó cô không hề gạt anh, anh bắt chấp tất cả những khổ đau xưa cũ.

Họ sẽ làm lại từ đầu.

Anh quá mệt mỏi bởi thù hận rồi. Anh muốn được hạnh phúc.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 60: Hội Thoại Tiền Hôn Nhân

Gói trọn trong chiếc váy dạ hội Armani Privé xa hoa lấp lánh, mái tóc vấn cao trang nhã, trang sức xa xỉ không làm hổ mặt cả một bậc nữ vương; người con dâu của dòng dõi Costa danh giá bước đi khoan thai bên cạnh gã đế vương trong truyền thuyết giới thượng nhân Âu Mỹ.

Diện mạo của Chủ tịch Costa đối với giới thượng lưu Ý nói riêng và thượng trường Châu Âu nói chung, luôn là một đề tài nóng bỏng; song từ trước đến giờ không phải chưa từng bắt gặp những hình ảnh thoáng qua từ các tay paparazzi lão luyện. Lorenzo Da Costa tuy ít khi lộ diện trước công chúng, cũng không phải trốn chui trốn nhủi như kẻ khổ tu. Chỉ là, nơi đâu cũng một thân Âu phục đen tuyền, kính râm sát mắt, nhân viên bảo vệ vây chặt. Dựa trên những hình ảnh đó, dù có gặp được Costa ngoài đời thực, e rằng cũng khó ai nhận ra.

Lần này, chứng kiến tận mắt, thật khiến người một phen choáng ngợp.

Người ta nói, đàn ông Ý nổi tiếng với vẻ đẹp tuấn mỹ si tình quả thực không sai – hướng chi, lại là một gã đàn ông Ý có tiền tài và thế lực. Trong trường hợp này, chữ “tuấn mỹ” đột nhiên sinh ra sức nặng chết người. Phụ nữ Ý cuối cùng đã hiểu vì sao một Simona Moretti cao ngạo quyền rũ, đến cuối cùng lại có kết cục thảm hại dưới tay đế vương. Con người vượt trên trăm người không chỉ nhờ

vào vẻ ngoài đạo mạo và gia thế hiển hách, phong vị nguy hiểm của loài săn mồi cũng là một chất kích thích loài sinh vật mang tên “đàn bà”. Một cái nhìn đến cô gái Á Đông bước đi bên cạnh Lorenzo da Costa, không một ai trong đại sảnh hiểu được rốt cục gã doanh nhân mang danh hiệu ”đao phủ” này lại đang toan tính bất cứ điều quái gỡ gì trong đầu.

Nguyễn Ái. Một cô gái mang vẻ đẹp rất riêng của phương Đông huyền bí. Dem đặt vào chuẩn mực sắc đẹp của xã hội phương Tây, dù có phần thiếu độ nở nang, sắc sảo; song đôi mắt xéch đen tuyền, cái mũi nhỏ thẳng tắp và cặp môi mỏng hồng hào là một sự kết hợp vô cùng mới mẻ; không khỏi dấy lên trong cánh mày râu những liên tưởng về một loài chim lạ chốn cung đình. Với đám đàn ông phong tình nước Ý, hương vị gì mà chẳng đã ném qua? “Của lạ” – vì thế – là một sức hút khó lòng cưỡng lại. Tuy vậy, bề mặt diễm lệ của cô lại không phải là lý do khiến bao người phải nhú mày nghi vấn.

Ai ai cũng biết, cái quan trọng với gia tộc Costa là những gì nằm bên dưới bề mặt đó: quyền vị, tiền bạc, gia thế.

Song, đũa con gái này, một thứ cũng không hề sở hữu.

Đừng nói là điều kiện không thể với tới tiêu chuẩn một Rodrigo hà khắc, nể trọng mặt mũi; đối với một Lorenzo đầy tâm trọc lợi, lại càng không có thứ gì đáng để lợi dụng.

Vậy nên, thiên hạ đều lấy làm ngạc nhiên khi kẻ mang danh “lão bất tử” lại có thể không ngừng vỗ vai đũa cháu dậu gia thế kém cỏi, miệng cười cười nói nói đũa cô đi giới thiệu cùng khách khứa.

Phù thủy, chắc chắn là phù thủy rồi! – giới thượng lưu bắt đầu nhón nháo ồn ào.

Duy chỉ có bản thân Rodrigo biết rõ, đứa trẻ này thậm chí khiến phù thủy cũng phải cúi người hổ thẹn. Chỉ mong sao, pháp thuật của cô đủ mạnh để có thể cứu rỗi linh hồn đứa cháu duy nhất.

Nguyễn Ái suốt cả buổi tiệc đều phải đi tới đi lui, hết chào người này rồi lại mỉm cười cùng người khác. Cũng may cô không rành tiếng Ý nên có thể viện cớ giữ thinh lặng. Song, đôi khi cũng thật uất ức khi phải chịu đựng những ánh mắt mời gọi lộ liễu của các đại mỹ nữ – cứ không ngừng phóng về người đàn ông của mình. Chính Luận cũng vậy, bước chân vào xã hội thượng lưu lập tức xoay mình trở thành một Lorenzo hào sảng phong lưu. Nụ cười khoáng đạt, những cái vỗ vai thân thiết, những câu nói đùa mà có Chúa mới hiểu nổi mang ý tứ gì.

Hóa ra... cái bản mặt lạnh như băng đá vốn chỉ để dành cho người phụ nữ của mình.

Thật là ngược đời mà! (>.<)

Giữa buổi tiệc, con người thân-thiện-hòa-nhã kia đột nhiên kéo cô ra hành lang – để mà nạt nộ. Vốn là... khi ngồi trên xe đến đây, hôn thê của người nào đó thân mang áo khoác, đầu đội mũ lông; vì thế nào có lôi kéo sự chú ý của đương sự. Đến lúc chính thức rũ bỏ mọi thứ dư thừa để ngấp mình vào ánh đèn đại sảnh, sự sững sờ của đám đàn ông có mặt mới khiến ngài chủ tịch của chúng ta chột dạ. Đã thế, người ông quý hóa lại còn nắm tay hôn thê của anh dạo khắp một vòng, đi đến đâu cũng đều thu hút những ánh nhìn mang hứng thú không bình thường. Tại một lúc nào đó, vào thời điểm Nguyễn Ái mỉm cười dịu dàng khi tên công tử phong lưu nhà Russo cúi người đặt một nụ hôn nhẹ lên bàn tay nõn nà – một việc rất thường thấy trên đất Ý; ngài Chủ tịch Costa cao quý chỉ có một ý niệm không thường thấy chút nào: Thu mua Công ty Russo.

Haizz... cách ghen của những người giàu có... thật là “hao tài hao lực” quá đi!

“Cái ‘thứ’ này—!” chỉ vào chiếc áo bạc lấp lánh quấn chặt thân người nhỏ nhắn của cô, anh rít nhẹ. “Cả thân người em... giống như là muốn nhảy ra khỏi nó vậy!”

“Nếu đó là cách ám thị mới của ‘em đang mập lên!’ thì cảm ơn anh nhiều, em vẫn chưa đến lúc để ‘nhảy ra khỏi nó’ đâu.”

Chính Luận nhú mày. Xuyên tạc kiểu gì đây? Anh chỉ là không muốn nhìn thấy đàn bà của mình hiên ngang điểu hành hơn nửa bộ ngực giữa đám sói lang ham—củ—lạ mà thôi.

“Ý em là,” cô nhún vai, có hơi bất bình vì bị trút giận vô cớ. “Sống với anh phải lao lực đủ chuyện, có muốn mập lên cũng không có khả năng.”

“Lao lực?”

“Giặt đồ, rửa chén, nấu cơm – A! Sao lại cốc lên đầu em?!”

“Đã có ai bắt em làm những việc ấy bao giờ? Việc duy nhất phụ nhân Da Costa cần ‘lao lực’ chỉ có một mà thôi.”

Nói rồi di chuyển hướng nhìn xuống vùng ngực trắng muốt, ánh mắt lóe lên tia ngụ ý, bàn tay càng ôm chặt hơn eo hông của cô kéo sát lại.

Phụ nữ lộ chút da thịt không phải là vấn đề gì lớn lao. Nhưng phụ nữ khiến đàn—ông—điên—đảo—chỉ—vì—chút—da—thịt—lộ—hở thì nên đem đi nhốt lại. Ít nhất, trong thế giới của Võ Gia Chính Luận, nó là như thế.

(Thế thì trong thế giới của anh hơn nửa dân số sẽ bị cầm tù. ==)

Ý...! Sao lại có thể nói chuyện này với vẻ mặt “tĩnh” như vậy?! – mặt mày Nguyễn Ái bắt đầu đỏ lên. Rõ ràng muốn nói to, không hiểu sao lời thoát ra lại thiếu hơi sức, khẽ khàng đến đáng sợ:

“Lao lực cái kiểu đó, không lành mạnh chút nào!”

Chính Luận siết chặt vòng tay nhắc bông cô lên, sau đó nhấn xuống một nụ hôn thật sâu khiến cả hai gần như bí thở, lúc dứt ra vẻ mặt hết sức lý trí. “Không cảm nhận ra chỗ nào không lành mạnh.”

“Anh có phải đối với đàn bà nào cũng như thế này?”

“Chỉ cần đàn bà đó có hương vị của em.”

Nói một câu khiến cô im lặng.

Bên trong đại sảnh, chỉ cách một bức màn nhung đỏ, rộn rã âm thanh cười nói lớn tiếng của đám khách khứa, lại dường như nghe ra được giọng nói khàn khàn của Rodrigo hỏi tìm hai nhân vật chính...

Chính Luận đưa tay kéo sát màn hơn, sau đó quay sang sinh vật trong vòng tay mình, ánh trăng khiến đôi mắt cô đột nhiên sâu thẳm.

“Anh không hiểu vì sao em phải nịnh nọt Rodrigo. Không phải cá tính của em.”

Anh biết, cô hoàn toàn có thể chối từ lệnh triệu hồi lần này. Anh cũng sẽ không bắt ép cô. Dù gì đi nữa, khách khứa vào lễ cưới tuần sau cũng sẽ trông thấy cô. Việc về đến Milan lần này, chẳng qua vì lão bất tử kia muốn tận mắt chứng kiến cô gái có khả năng khóa lại

thằng cháu bất kham của mình, sau đó liệu bề can gián. Anh tự nghĩ bản thân đã từ lâu không còn nằm trong sự điều khiển của Rodrigo, hoàn toàn có khả năng làm theo ý mình. Song, Nguyễn Ái lại ủng hộ cùng theo anh về để gặp mặt ông, thiết nghĩ một phần cũng bởi tò mò. Anh chiều theo cô, dù gì đến giờ phút này, anh không tin bất cứ điều gì có thể khiến cô buông anh ra.

“Mặc áo do ông ta đưa đến, chịu để ông ta khảo nghiệm, cười nói cùng những kẻ mình không thích... Tất cả đều không giống em.”

“Thứ nhất, em thích cái áo này. Thứ nhì, em luôn lễ nghĩa với người già,” cô nhăn mũi, mắt ánh lên ý cười. “Thứ ba, anh chưa thấy đạo đức giả bao giờ à?”

“‘Đạo đức giả’?” trên gương mặt điển trai là sự ngạc nhiên cùng cực. “Tại sao lại tự làm khổ bản thân như thế?”

“Những kẻ đó là kẻ làm ăn cùng anh. Nếu phu nhân của mình vô lễ bất kham, không phải sẽ khiến anh bị cười vào mặt? Bị cười là chuyện nhỏ, ảnh hưởng đến công tác mới là chuyện lớn,” đoạn, cô thờ dài. “Em biết mấy năm qua, sự nghiệp đối với anh rất quan trọng. Anh sẽ muốn chăm sóc nó kỹ lưỡng đến giây phút cuối cùng.”

Vài giây trôi qua trong tĩnh lặng, chỉ có thể cảm nhận ra những ngón tay thon dài mỏng nhẹ trên gò má mịn màng, ánh mắt anh trong một giây trở nên đa mang vô bờ.

“Thật ra, không cần phải thế. Em cứ việc tự nhiên cư xử. Chồng của em ngày nay, với mỗi một con người bên trong cái sảnh đó, có thừa sức thao túng. Tuyệt đối sẽ không bao giờ để xảy ra tình trạng năm xưa, vì e sợ tên họ Hoàng mà em phải ly khai.”

Tên họ Hoàng? Anh đang ám chỉ chuyện cô cùng Văn Thành...

“Anh vẫn còn giận vì chuyện đó? Anh đừng lo, em—”

“Không lo. Lorenzo của ngày nay không một ai có thể động vào, sẽ không còn khả năng em phải rời đi vì áp lực bất cứ một ai gây ra,” giọng anh trở kiên quyết một cách đột ngột.

Mắt mở to sững sốt, cô ngẩng vội đầu lên. “Anh không phải đang nói với em, phần đấu đến đỉnh cao này là vì lý do như vậy đấy chứ?”

“Đúng.”

Cổ họng cô nghèn nghẹn, ánh mắt dờn xuống sàn nhà, giọng nói cũng yếu đi rõ rệt.

“Vậy mà, em đã từng nghĩ, anh phần đấu là vì hận thù, vì muốn có một ngày quay về ném vào mặt em thành công rực rỡ của chính mình... Em không hề biết... lại có cả loại nguyên nhân này...”

Chính Luận không đáp lời. Đừng nói là cô, chính bản thân anh cũng vừa phát hiện điều này gần đây. Nó vẫn ở đó, suốt năm năm trời, chỉ là bị vùi lấp bởi khối nặng ngàn cân của oán hận. Mãi đến đêm ấy trên những bậc thang Tây Ban Nha, khi anh đã quyết định buông bỏ thù hận, có nhiều uẩn khúc trong lòng mới từ từ rõ ràng rành mạch.

Chỉ cần anh mãi mãi là kẻ mạnh nhất, không kẻ nào có thể khiến cô phản bội lại anh – một lần nào nữa.

Không cưỡng lại ma lực của một Nguyễn Ái ngập tràn yêu thương, anh lại liều lĩnh cược tất cả vốn liếng tình cảm của mình, tin tưởng cô thêm một lần. Thế như một kẻ lạc hướng đói khát cực độ

chấp nhận dần sâu vào mù sương, chỉ cần lối ra tràn ngập ánh sáng như hứa hẹn, mọi chuyện sẽ ổn. Nếu không...

Anh cũng không hiểu điều gì sẽ xảy ra. Nhưng biết rằng nó sẽ không hề tốt đẹp. Không chút nào.

Một kẻ đánh cược tất cả, dĩ nhiên không muốn nghĩ đến thua cuộc. Hấn căm ghét thua cuộc.

“Em có hài lòng về cuộc kết hôn này không?”

“Dĩ nhiên rồi. Không phải anh đã thực hiện hết những ước nguyện của em lúc xưa rồi sao?”

Không những thế, mà còn cả những ước nguyện vô lý.

Như là, để kẻ không quen biết, cũng chẳng thân thích cùng cô như Hà Ngọc Nghi làm phù dâu chính. Sau đó mời cả Trần Ánh Minh gia nhập hàng ngũ dâu phụ. Cả cái việc thắng tay gạt bỏ Luigi, để Nguyễn Đỗ Văn Thành làm phù rể chính cho anh – một chuyện hoang đường như thế, anh cũng đã thản nhiên đáp ứng cho cô. Vừa nãy, chính miệng cô lại yêu cầu Rodrigo dắt tay mình đi trên Virgin Road , (Em thật ko dám để tiếng Việt a, nghe hãi quá) thay thế người cha đã mất từ lâu của mình. Thật không hiểu nổi ý tứ cô là gì, chỉ biết lúc đó đương sự nhìn anh cười thật tươi, bảo rằng người thân là điều nên trân trọng.

Anh nên trân trọng con người suốt đời chỉ có thể nghĩ đến anh trong cụm từ “Con trai của Gianna”?

Còn những kẻ kia cùng anh nào có chút quan hệ gì?

Sao cũng được. Chỉ cần lần này cô không gạt anh. Bất cứ điều gì anh đều có thể đáp ứng.

Chỉ cần cô không gạt anh.

Cửa kính khẽ hé mở, rẽ bức màn nhung xuất hiện là gương mặt lạnh lùng của Luigi Marino – trợ thủ đắc lực của Chủ tịch Costa. Không hề có chút gượng gạo hay ái ngại trước cảnh tượng âu yếm của ông chủ, hắn thản nhiên ghé tai Chính Luận nói nhỏ vài câu. Sau đó anh cũng gạt gù rồi cùng gã đàn ông hộ pháp đi mất, trước khi rời bước còn bảo cô đừng trở lại bữa tiệc, xong việc sẽ quay lại cùng cô rời khỏi.

Cũng tốt, bên trong rất ngọt ngào, cô cũng không muốn quay lại.

Ban đầu khi được trở thành tâm điểm của sự chú ý, tự nhiên đứa con gái nào cũng có phần đắc ý. Song, dạo được một vòng cùng Rodrigo, Nguyễn Ái ngay lập tức chỉ muốn biến khỏi nơi đây. Xem ra, cô chỉ thích áo quần đẹp, chứ chẳng ưa gì cách cư xử hoa lệ của bọn đẹp mã.

“Chờ mãi mới có được thời khắc ông hoàng của chúng ta chịu để viên ngọc rời tầm quan sát của mình.”

Giọng nam trầm rất quen. Nguyễn Ái giật mình quay lại, không khỏi ngỡ ngàng trước nụ cười buồn bã của kẻ mới đến.

“Văn Minh?” mắt cô mở to, vô cùng ngạc nhiên. “Làm thế nào anh lại ở đây?”

“Anh là Chủ tịch một tập đoàn thời trang, dĩ nhiên có liên hệ đến thành phố sầm uất này. Một khi đã có liên hệ đến Milan, dĩ nhiên không nằm ngoài tầm kiểm soát của Costa.”

Thu hồi lại vẻ ngạc nhiên, cô mỉm cười thân thiện. “Làm cách nào mà cả buổi hôm nay em không hề trông thấy anh? Em ít nhất cũng đi gần mười vòng cái sảnh này rồi đấy.”

“Một con người cố gắng không để bị chú ý, tự nhiên sẽ không bị ai chú ý,” tay anh khoanh lại, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. “Không gặp bốn tháng, em lại càng xinh đẹp.”

Nụ cười trên môi cô dần dần tắt ngấm khi bắt gặp ánh mắt đượm buồn của vị chủ tịch họ Đoàn. Người đàn ông này không phải lại đại khờ đến thế?

“Anh đến đây không phải lại vì em đấy chứ?”

“Em vẫn có thể nhìn thấu anh, Nguyễn Ái à.” Đoàn Văn Minh cười nhạt.

“Văn Minh à, em chẳng đã nói với anh vào lần gặp trước? Em cho đến giờ, trái tim vẫn không thay đổi.”

“Anh cũng vậy. ”

“Anh—”

“Yên tâm. Lần này anh đến không phải để đặt điều kiện với em. Chỉ là, Võ Gia Chính Luận giấu em quá kín, anh chỉ muốn nhìn em một lúc...” Nói rồi, tiến một bước đến gần cô, ánh mắt sáng lên tia kiên quyết. “Việc em cần biết từ anh lần trước, lúc này có thể cho em biết.”

“Vậy sao?” Nguyễn Ái mừng rỡ, nhớ ra mình đã từng gần như cầu xin Đoàn Văn Minh một chuyện, không ngờ đến mãi bây giờ anh lại chịu đáp ứng.

Thế nhưng, vài giây trôi qua, nụ cười trên môi cô trở nên yếu ớt, vẻ mặt trong phút chốc lộ sự bàng hoàng, lạc lõng.

“Ngày đó em cần biết từ anh cái gì?”

Mắt cô sụp xuống, vương chút hoang mang. Tại sao nhớ rõ đã từng suýt nữa bật khóc nài nỉ van xin anh, đến bây giờ lại không nhớ ra là vì lẽ gì...?

“Em không nhớ?” Trên gương mặt Đoàn Văn Minh là sự sửng sốt tột độ, phát hiện ra kẻ đối diện mình không hề giả vờ. Là cô đã hoàn toàn quên hẳn cuộc hội thoại ngày nào. “Không nhớ đã từng hỏi anh về Thiên Ân?”

“Thiên Ân?”

Lại là Thiên Ân? Cô biết người này sao? Cả Chính Luận cũng đã từng nói chính miệng cô thốt ra cái tên đó.

Đoàn Văn Minh bần thần. Không lẽ cô đã quên mất đã từng đến tìm anh để hỏi về đứa trẻ sơ sinh ngày nào? Lúc ấy dù cô gần như òa khóc, anh đã từ chối yêu cầu của cô, trong lòng không muốn cô lại một lần nữa bị đả kích trầm trọng. Dù gì sau sự kiện bốn năm trước, anh ít nhiều cũng đoán ra sự thật về chứng bệnh tâm lý cô đang gánh chịu. Không có sự đồng ý của Đan Thanh Tân, anh không dám tự động hành sự, đành chỉ để mặc cô bỏ về trong thất vọng. Lúc sau, anh có đến nhà hàng nơi cô làm tìm gặp, bảo rằng chỉ cần Đan Thanh Tân có mặt, anh nhất định dẫn cô đi gặp Thiên Ân.

Đan Thanh Tân nơi đâu rồi? Xem ra, Nguyễn Ái đang có chút gì đó không ổn. Đoàn Văn Minh nhanh chóng tiến đến chạm nhẹ vào

vai cô, cố thu hồi sự điềm tĩnh thường ngày.

“Không có gì, chắc là anh nhớ làm.”

“Nhưng em không nhớ làm. Lần đó rõ ràng có đến tìm anh...”

“Đúng là có, nhưng...”

“Nhưng tại sao, tại sao lại không nhớ ra mình đã nói những gì...?” giọng cô dần yếu ớt, run rẩy “... trong đầu có những khoảng trống rất kỳ lạ... Rõ ràng, đã có đến tìm anh...”

Đoàn Văn Minh không chịu nổi nữa, đành ôm chặt cô vào lòng, tâm vô cùng hốt hoảng. Không lẽ, lại như ngày đó...?

“Không có! Anh nói là không có!”

“Nhưng, Thiên Ân—”

“Các người làm gì?”

Nguyễn Ái giật thót mình trước giọng nói quen thuộc, nhanh chóng quên mất sự hoang mang và Đoàn Văn Minh, lập tức vùng người thoát khỏi vòng tay đang choàng xung quanh mình.

Cô thậm chí, đến cả mắt cũng không dám nhìn thẳng vào Võ Gia Chính Luận.

Những ngón tay thon dài nắm chặt rồi lại duỗi ra, có vẻ như tâm trí kẻ sở hữu nó đang đấu tranh dữ dội. Một lúc sau, Chính Luận chậm rãi vươn tay choàng qua vai Nguyễn Ái, cử chỉ hoàn toàn ôn nhu nhàn nhã. Chỉ có mỗi bản thân cô cảm nhận ra, bên dưới sự ôn hòa đó, thật sự đáng sợ thế nào.

(VV: Muốn biết bạn Ái đang sợ cái gì, xin mời quay về chap 54 sẽ rõ =w=)

“Ra xe trước đi.” Anh lạnh lùng nói, sau đó mặc kệ cô thích hay không thích, một lượt đẩy cô bước theo sau lưng Luigi – hiện đã hiểu ý và đứng đợi ở phía sau từ bao giờ.

Quá nhiều kịch tính cũng khiến cô mệt mỏi. Hơn nữa, là Đoàn Văn Minh tự động ôm cô, thế thì tự nhiên mà gánh chịu. Cô còn phải tập trung tâm trí đối phó với những gì sắp sửa đón đợi mình tiếp theo, có ở lại cũng chỉ trở thành mồi châm nổ. Nghĩ thế, Nguyễn Ái ngoan ngoãn quay bước theo hướng tay của Luigi. Cả hai nhanh chóng biến mất sau bức màn đỏ.

Chỉ còn mỗi mình hai gã đàn ông ở lại. Trong ánh sáng yếu ớt của trăng, có thể thấy Đoàn Văn Minh đang căng thẳng vô cùng.

“Chỉ là cái ôm tạm biệt giữa hai người bạn, đừng hiểu lầm Nguyễn Ái.”

“Tôi không có thời gian rảnh rỗi cho những biện hộ lằng nhằng của anh, cũng không cần anh che chở cho người đàn bà của tôi,” Võ Gia Chính Luậ miệng nhếch cười, ánh mắt lạnh lẽo pha chút mỉa mai. “Không cần biết anh và Nguyễn Ái trước kia có quan hệ gì, sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy nữa. Cái tập đoàn nhỏ của anh, đừng nghĩ tôi không có khả năng bóp nát.”

Đoàn Văn Minh bàn tay nắm lại. Vẫn khinh ngạo như xưa! Con người này, hai năm trước để biết được tâm tích Nguyễn Ái, đã từng chèn ép anh đến gần mất đi chức chủ tịch. Nếu không phải sử dụng nót 10% cổ phần Nguyễn Ái từng đem ra trao đổi, anh sớm đã mất đi vị trí gầy dựng bấy lâu. Từ sau lần đó, dù bản thân đã rõ cô không

còn ở Việt Nam từ sớm, anh vẫn phát người tìm kiếm không ngừng – nhằm thỏa mãn kẻ độc tài chuyên chế. Anh không thích gã đàn ông này, không chỉ vì hắn là tình địch, mà còn cách cư xử cuồng ngạo khinh người quá mức chịu đựng – hết như bản thân gã sở hữu cả thế giới vậy.

“Anh không cần hăm dọa. Tôi và Nguyễn Ái là bạn, nếu sau này cô ấy cần đến, tôi vẫn sẽ có mặt.”

“Tôi sẽ không để Nguyễn Ái cần đến bất cứ điều gì, hướng chi là từ anh.”

“Anh biết cô ấy cần gì sao?” Đoàn Văn Minh bực bội, vốn vẫn không thể chịu nổi sự tự phụ của tên Võ Gia ngày nào. Dựa vào cách cư xử mang đầy tính bài xích, xem ra chuyện ngày đó Nguyễn Ái vẫn chưa cho hắn tỏ tường, nếu không sẽ không đối đãi với ân nhân như vậy.

(Có biết rồi cũng có khả năng đối đãi y chang thế thôi chàng. ^^)

“Còn anh thì biết?”

“Tôi dõi theo cô ấy đã gần tám năm, lẽ nào lại không rõ?”

“Chiếu theo lý luận của anh, Nguyễn Ái bây giờ đã nằm gọn trong lòng bàn tay của tôi.”

“Ý tứ gì?”

(Ý là, anh ấy tới trước anh 2 năm đấy ạ =w=. Con bà nó, hai thằng đàn ông lằng nhằng như đàn bà, nhào vô đánh lộn cho rồi! = =)

Đứng tựa lưng vào thành ban công, Chính Luận rút một điều thuốc ra đưa lên miệng, sau đó chậm rãi bật lửa, dáng điệu hoàn toàn bình thản.

“Chuyện đó là giữa tôi với Nguyễn Ái. Tôi ở lại đây, chính là muốn biết thân phận của con người mang tên Thiên Ân. Nếu anh có thể khiến tôi hài lòng, tôi sẽ bỏ qua cho Đoàn Hoa.”

Đoàn Văn Minh nhíu mày. Ngay cả điều này hắn cũng không biết?

“Tôi không biết.”

“Câu nói cuối cùng của Nguyễn Ái, tôi nghe rất rõ. Xem ra con người này anh cũng quen biết.”

“Tôi không biết anh đang nói về cái gì.”

“Đừng thử thách sự chịu đựng của tôi, Chủ tịch Đoàn. Tôi không sở hữu thứ đó nhiều.”

“Tôi thật sự nghĩ anh không nên biết. Chuyện vốn chẳng liên quan đến anh.”

Văn Minh bình tĩnh lại, lời nói toát ra cứng rắn. Tuyệt, nếu cả hai một không hay, một không nhớ; có thể an nhiên sống bình yên như thế suốt đời. Đây cũng chẳng phải bí mật của anh, anh không có quyền đem lộ ra, lại càng không muốn Võ Gia Chính Luận dồn ép Nguyễn Ái nhớ lại tất cả.

Ánh mắt của ngài chủ tịch Costa trước lời lẽ này đột nhiên có chút chuyển biến. Đoàn Văn Minh cảm nhận ra là nổi sợ hãi. Song

có lẽ anh làm, hẳn đã có được Nguyễn Ái trong tay, còn sợ hãi thứ gì?

Nhiều giây trôi qua.

“Như vậy, chúng ta cũng chẳng còn gì để nói.”

Vậy rồi, kẻ chất vắn bình thản đứng dậy, dập tắt điều thuốc trên sàn nhà và quay lưng rời khỏi, về mặt lúc rời đi vô cảm đến rùng rợn.

Giữa ban công lạnh lẽo, chỉ còn trơ trọi hình dáng một gã đàn ông tựa vào thành cửa, khóe miệng nhếch lên khi hướng mắt về phía điều thuốc hút dở trên sàn.

“Nắm trong lòng bàn tay, eh? Anh thậm chí còn không biết cô ấy ghét nhất là mùi thuốc lá.”

Lời nói tan vào trong gió; quyện cùng mùi thuốc cay nồng, đắng chát. Hết như tấm lòng của kẻ suốt đời vẫn luôn thua cuộc.

* * *

Hai mươi phút sau, tại biệt thự chính của nhà Costa.

“Tránh ra đi, mùi thật nồng nha!”

Được một lúc, môi vẫn còn bị kẻ nào đó ngậm chặt, không chịu nhả ra.

“...lại đắng nữa!”

Đến lúc này, toàn thân cũng đã bị nhán xuống giường, lưỡi luôn vào quần quít.

“Anh không thể cứ thế này đây thứ mùi này lên người của em...!”

Chợt im lặng. Chỉ còn tiếng thở dốc xuyên suốt nửa giờ sau đó.

...

Chính Luận ôm chặt thân thể mềm mại vào lòng, mũi dụi vào tóc cô thở ra nhẹ nhẹ, tim vẫn còn đập mạnh sau một phen lao碌.

“Sau này sẽ không hút thuốc nữa. Anh hứa.”

Nằm gọn trong lòng anh, cô khẽ uốn mình như tiểu miêu nữ nị, cảm nhận bình yên trong con tim. Cô không hiểu anh và Đoàn Văn Minh đã nói những gì, chỉ biết sau khi trở ra, anh đối với cô vẫn dịu dàng như cũ, không hề có chút gì khó chịu. Với Võ Gia Chính Luận, thuốc lá được dùng những khi muộn phiền, rượu uống vào những lúc tuyệt vọng. Cuộc hội thoại vừa rồi với Đoàn Văn Minh rõ ràng đã khiến anh bất an.

“Anh đừng hiểu lầm,” biết rõ dư thừa, cô vẫn cứ phải nói. “Em và Đoàn Văn Minh tuyệt đối không có chuyện gì, trước đây cũng không có, bây giờ cũng không.”

Vuốt nhẹ mái tóc rối và vàng trán âm ỉm mồ hôi, anh khẽ khàng hạ giọng. “Em có yêu hắn không?”

“Không.”

“Vậy có lừa gạt anh?”

“Không.”

“Vậy đã đủ, chỉ cần em nói rằng em không gạt anh, anh sẽ tin.”

Nguyễn Ái mỉm cười, rúc người vào sự ấm áp của người tình rồi chìm vào giấc ngủ bình an, không hề nghĩ ra rằng: Niềm tin được xây lên từ nỗi bất an và sự cố chấp của bản thân, vốn rất dễ vỡ.

* * *

Những ngày tiếp theo đêm đó, bộ hạ gia nhà Nguyễn Ái không hiểu vì cớ gì đâm ra dụi dằng trở lại, không còn trở chứng lúc nóng lúc lạnh, vui buồn thất thường nữa. Nói chính xác hơn: là tận tâm vô cùng, chiều chuộng hết mức, dính chặt như sam. Chút u sầu cứ lờn vờn xung quanh anh bấy lâu cũng dường như tan biến, bao nhiêu tâm sự nặng nề cơ hồ đã đều bỏ dỡ.

Nguyễn Ái vui mừng, nghĩ rằng anh có lẽ đã nghĩ thông suốt, không còn vướng bận về căn bệnh của mình. (VV:... = =)

Càng đến gần lễ cưới, con người ta đáng ra nên càng bận rộn. Nhưng Nguyễn Ái thì rối rắm vô cùng, do phần lớn chuẩn bị đều đã được hôn phu của mình hoàn tất không biết từ đời thuở nào. (Có nghĩa là lên kế hoạch “dzót” em từ lâu)Việc duy nhất cô phải bận tâm đến, có chăng là “lao lực” cùng người nào đó, hoặc trà nước trò chuyện cùng bọn nữ nhân mới quen – phần lớn là con cháu nhân viên Costa và “bạn bè” của ngài Lorenzo đáng-kính.

Nói là bạn bè, thật ra phần lớn đều là “đuôi” của anh. Cô không phải là kẻ kiêu kiám, thật không hiểu nổi anh gán ghép cô với những con người này là có ý gì.

Nguyễn Ái vì thế, đâm hết bị thóc này lại sang chọc bị gạo kia, đến cuối cùng moi ra được bất cứ cái tên nào có liên quan mờ ám đến Chủ tịch Costa, đồng loạt nhất nhất cấm cửa, chẳng thềm cả nể

đối phương quyền thế có hơn được chông tương lai của mình hay không.

Thư ký của Chủ tịch Costa ngay lập tức nhận được nhiều cuộc gọi than phiền, mắng mỏ, trách cứ... Có ngờ đâu khi đem số dăng lên, hoàng đế chỉ mỉm cười rồi ra lệnh nhét vào máy cắt... biến hết thành mì giấy.

Đêm về, dĩ nhiên có kẻ dỗi hờn, có người dỗi ngọt. Dây dưa qua lại, rất cục cựa đều mệt nhoài trên giường.

Đến cuối cùng, trong danh sách “giao tiếp được” chỉ còn lại một vài cá nhân, trong đó dĩ nhiên không thiếu phần Hà Ngọc Nghi và Trần Ánh Minh – đều là phu nhân của hai kẻ mà Chính Luận chẳng muốn dính líu chút nào. Trần Ánh Minh thì anh còn có thể hiểu vì sao cô lại đặc biệt ưa thích – chưa kể tính tình tương tự, lại còn tin đồn là người viết ra quyển tiểu thuyết nhỏ nhăng kia. Duy chỉ có Hà Ngọc Nghi, nhìn vào vẻ ngoài thánh thiện yếu đuối – thuộc dạng người cô nàng hồ ly của anh vô cùng chán ghét – ngày nay tự dưng lại được đương sự o bế, cân nhắc hết sức. Lúc hỏi đến, cô chỉ thản nhiên trả lời vì đó là vợ của Văn Thành.

Anh không hiểu nổi vì sao cô lại xem trọng Văn Thành như vậy. Nếu nói do nghĩa cử bạn bè lúc xưa cũng không phải, do tình ý lại càng không thể nào. Vị trí phù rể chính vốn dành cho bạn bè thân thuộc, cô lại biết rõ anh không hề xem gã đàn ông kia là bạn bè, đừng nói chi đến thân thuộc; vậy mà nhất định phải hai tay trao cho hắn.

Suy đi nghĩ lại cũng chẳng có chút đầu mối, thôi thì đành để mặc.

Về phần Nguyễn Ái, mãi đắm mình trong hạnh phúc, cô ngày càng bỏ xa quá khứ, trải qua những ngày vô ưu vô lo. Tuy đôi lúc ghen ngào khi nghĩ đến bệnh tình của người yêu, song nhanh chóng gạt phẳng những ý nghĩ tiêu cực. Cô quyết sẽ không hối hận trước những quyết định đã đưa ra.

Những sự việc xung quanh nhân vật bí ẩn mang tên Thiên Ân cũng được nhận chìm xuống đáy tâm trí, mãi đến tận đêm trước lễ cưới, mới được một cú điện thoại từ cố nhân khơi gợi lại.

Vốn từ sau quyết tâm làm đám cưới, cô đã âm thầm nhờ Văn Thành liên lạc với Đan Thanh Tân, có chủ ý mời ông và vợ chồng con gái về dự lễ. Vương Đăng Khoa mất đi, Đan Thanh Tân và Đan Thanh Hòa trở thành hai con người gần nhất với hai chữ “thân thích” trong thế giới của cô. Cô không muốn đến cả mối liên hệ này cũng bị cắt đứt; tuy ngày đó bỏ đi không nói, cũng không nhắn nhủ lại, cô đối với họ dẫu sao vẫn còn nặng chữ tình. Con rể của Đan Thanh Tân là một chuyên gia khảo cổ, phải rày đây mai đó không xác định. Có những lúc bôn ba vào rừng vào núi, vài ba tháng không tiếp xúc với thế giới bên ngoài là chuyện thường tình, vậy nên việc mãi đến giờ mới liên lạc được không có gì lạ lắm.

Điện thoại vừa cầm lên đã bị Đan Thanh Tân lớn tiếng mắng xối xả, bảo rằng nếu không phải vì Thanh Hòa mang thai sinh khó, đã đích thân đi lôi đầu cô kéo về thảo nguyên từ lâu. Nguyễn Ái mỉm cười, trong lòng tuy có chút ám áp trước giọng điệu trách cứ, song cũng không tránh khỏi một chút khó chịu trước cảnh tượng bọn họ một nhà bốn người êm đềm hạnh phúc. Ngày đó bỏ đi một phần nhỏ cũng vì cảm thấy không chịu được thứ không khí này. Đan Thanh Tân tuy cố gắng xem cô như con cháu trong nhà, song cô hiểu rõ trong một góc nhỏ của tâm trí ông, vai trò của Nguyễn Ái vẫn không

nằm ngoài bốn chữ “con gái ân nhân”. Việc ông chọn ở lại để trông nom con gái mà không đuổi theo tìm cô, cũng đã phần nào chứng minh điều đó. Nguyễn Ái cư nhiên không tránh khỏi ganh tỵ, song cũng biết lòng ganh tỵ này là vô lý, do đó quyết chí bỏ đi truy cầu con người duy nhất thuộc về mình.

Trò chuyện gần một giờ, cô cũng đã thuật lại gần hết những sự kiện xảy ra trong ba tháng này. Vốn là một thói quen đã xây dựng trong suốt năm năm, Đan Thanh Tân là người duy nhất cô dám để lộ toàn bộ suy nghĩ thầm kín, vì vậy cũng cảm thấy thanh thản vài phần sau cuộc hội thoại.

Dĩ nhiên, trong câu chuyện, cô không hề đề cập đến việc muốn cùng Chính Luận sống chết.

“Con có chắc mình muốn điều này?” Đan Thanh Tân hỏi đến lần thứ ba về lễ cưới giữa cô và anh. “Có chắc muốn đắm đầu vào hôn nhân với một hầu bao đầy bí mật?”

“Con chắc,” cô thờ dãi. “Chuyện trên thế gian dù gì cũng không cần rõ ràng rành mạch. Cuộc sống vốn đã mang nặng tính tương đối, miễn con được ở cạnh anh ấy, thế đã đủ.”

Ông lặng thinh một lúc như để cân nhắc lời nói, sau đó thờ dãi ảo não. “Có phải ta không chăm sóc tốt cho con?”

“Không phải. Là con không thích khi phải đứng ngoài nhìn vào mà ganh ghét không khí ám cúng của gia đình bác. Con muốn có một gia đình của riêng mình, những con người chỉ thuộc về mình.”

“Nhưng tình trạng của con...”

“Không sao cả, con cảm thấy ổn,” dừng lại một giây, giọng cô bỗng lạc đi. “Duy chỉ có một việc...”

“Việc gì?”

“Rất lạ,” cô nhíu mày, sau đó nhanh chóng nói ra nghi vấn chôn giấu bấy lâu.

“Có phải con bị mất trí nhớ?”

“Cái gì...? Điều gì... khiến con nghĩ thế?”

“Có một số khoảng trống... con biết nó tồn tại, nhưng không thể nhớ ra...” càng nói, giọng cô càng trầm xuống, càng lúc càng lạc lõng. “Có một cái tên mà người xung quanh con liên tiếp nhắc đến, nhưng đầu óc con thì hoàn toàn trống tuếch, không tài nào nhớ ra đó là ai...”

Nếu hơi thờ có thể nghe qua đường dây điện thoại, Nguyễn Ái đã có thể phát hiện ra đối phương hô hấp đang ngày càng tăng nhịp.

“Thiên Ân?”

Suýt nữa đánh rơi điện thoại, giọng cô lắp bắp. “Bác cũng biết? Đúng vậy? Rất cực đó là ai?”

“À, không có gì,” Đan Thanh Tân đột nhiên cười nhẹ vào điện thoại, giọng điệu lơ đãng như thể đang nói chuyện thời tiết. “Chẳng qua chỉ là một cô bé bị đuối nước, con sau lần nhảy xuống cứu nó đã vì quá sợ hãi mà quên mất sự việc. Con vốn sợ độ cao và nước, việc mất trí nhớ mang tính chọn lọc này rất thường xảy ra. Không có gì lớn lao.”

“Ám ảnh đến nỗi con phải quên đi?”

“Đúng, con cũng thừa biết bản thân sợ độ cao đến nỗi nào.”

“VẬY... ĐƯA TRẺ ĐÓ...?”

“Vẫn còn sống khỏe mạnh, vừa cùng cha mẹ nó quay trở lại Bắc Kinh đấy thôi. Con cứ yên tâm.”

“Thật sự chỉ có thế?”

Nguyễn Ái nhíu mày, cô bắt chập nỗi sợ lao xuống cứu người? Việc xảy ra ở hành tinh nào?

“Thật, hôm nay con sao thế? Nghi ngờ cả ta à?”

Nguyễn Ái thở hắt ra, cười nhẹ. “Có chút chút, nhưng nếu bác đã nói thế, con tin.”

“À này, ta rất muốn dự lễ cưới của hai đứa, không thể chờ đến hai ngày sau sao?”

“Vừa rồi bác chẳng nói là phải chăm sóc đứa cháu nhỏ mới sinh?”

“Ta nghĩ lại rồi, ở nhà bị con cháu vây lấy cũng mệt mỏi, thôi thì đi giải khuây một chút.”

Nguyễn Ái do dự một hồi, đoạn dứt khoát đáp lời:

“Không được đâu, con không nghĩ Chính Luận sẽ đồng ý.”

“Hà hà, cũng không sao. Ta đến chúc mừng sau lễ cưới cũng được...”

...

Cả hai trao đổi thêm một lúc nữa về địa điểm tổ chức vào ngày mai và nơi ăn chốn ở sau này của cô, sau đó Đan Thanh Tân đột ngột bảo rằng có chuyện, nhanh chóng gác máy.

Nguyễn Ái sau cuộc hội thoại, trong lòng nhẹ đi rất nhiều, bởi gánh nặng về cái tên Thiên Ân cuối cùng cũng được giải thoát. Sâu tận trong lòng có chút không ổn. Nhưng vẫn chỉ nghĩ đó là âu lo tiền hôn nhân, vì thế không muốn để tâm.

Vươn vai uốn người, cô mỉm cười mãn nguyện rồi nhanh chóng chui vào chăn, cuộn mình lại đợi chờ người đàn ông của mình trở về.

Có kẻ chìm vào giấc ngủ yên bình, quay ngược nửa vòng thế giới, lại có người đứng ngồi không yên, lục lọi khắp nhà chuẩn bị hành lý xuất ngoại.

Đan Thanh Hoà tay bế con nhỏ, mắt lo lắng nhìn cha mình chạy đôn chạy tháo sắp xếp hành lý, có phần không nở để ông rời đi khi vẫn chưa đầy tháng đứa cháu ngoại.

“Ba à, có chắc phải đi liền không? Hai ngày nữa là đầy tháng Tiểu Huy rồi.”

Vẫn luôn tay nhét đồ vào cái túi da đen bóng, ông gấp gáp hỏi lại. “Có thể không đi sao? Việc không ngờ lại ra đến nông nỗi này. Chậm một ngày không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.”

“Nguyễn Ái như vậy không phải sẽ tốt hơn sao? Quên rồi sẽ đỡ muộn phiền.”

Bước chân vị bác sĩ khựng lại giữa nhà, gương mặt nghiêm nghị ngược nhìn con gái mình một cách chăm chú.

“Vấn đề không phải là nó đã quên, mà nó-sẽ-nhớ-lại,” nhắm mắt lắc đầu vài cái, ông vội vàng quay lại với nhịp điệu hối hả. “Đâu phải con không nhớ ra lần cuối cùng chuyện này xảy ra, con bé đã rơi vào tình trạng gì?”

Đan Thanh Hòa ôm con vào lòng, gương mặt dày xéo khổ sở, đoạn im bặt.

Đan Thanh Tân biết con mình đã đồng ý. Cả hai cha con họ đều không muốn quãng thời gian đó một lần nữa lặp lại.

Vì vậy, chuyện ông đi là sớm muộn mà thôi.

Cả nhà ông nợ nhà họ Vương quá nhiều, dù có hay không cảm tình thân hữu, ông cũng sẽ không ngần ngại chăm sóc Nguyễn Ái. Huống chi, con bé đã gắn bó cùng ông trong suốt sáu năm dài, không là con thì cũng là cháu. Ông không tài nào bỏ rơi nó được.

Đặc biệt trong những tình huống này. Khi ông rõ ràng rằng, bản thân nó cũng có khả năng bỏ rơi chính mình.

Đan Thanh Tân bước ra cửa đón xe, trước khi cúi người chui vào còn ngựa đầu thềm khẩn nguyện:

“Cầu mong ông trời, không thể bóng ma Thiên Ân đó... lại một lần nữa hủy hoại kẻ sinh ra nó.”

Cầu mong, ông chỉ đang lo lắng thái quá.

Cầu mong, Nguyễn Ái được bình an.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 61: Sự Hiểu Lầm Tai Hại

Từ trước đến giờ, tiếng lành nào có đồn xa, chỉ có tin dữ may ra mới có khả năng làm dao động thiên hạ.

Ví thế mà năm đó, lễ cưới giữa ông vua đế quốc Costa và nàng thợ làm bánh của một quốc gia Á Đông bé nhỏ, đã phút chốc trở thành sự kiện đáng chú ý nhất Châu Âu trong hơn ba năm trở lại.

(Nghe xong đoạn này là bạn biết VV sắp sửa chém)

Luigi Marino vẫn còn nhớ như in, buổi sáng tháng ba trời ngập đầy nắng, cả hơi lạnh cuối xuân cũng bắt đầu phảng phất hương vị thanh ngọt của ngày hè rục rờ. Nhà thờ hợp xướng trong Đại thánh đường St.Peter tràn ngập một màu xanh nhưng mịn của loài lam hồng hiếm có. Nơi nơi đều nhắc thấy bóng người tắt bật, tiếng nói cười hoan hỉ và âm thanh chuông nhỏ reo vang đập vào lòng người những nỗi chộn rộn khó tả nên lời. Lorenzo da Costa đối với lễ cưới lần này còn khoa trương hơn cả lần trước, việc này thì bất cứ ai cũng đều có thể nhìn ra, đừng nói chi là kẻ thân cận nhất của anh – “cái bóng” Luigi.

Luigi hiểu rõ vì sao ông chủ mình làm vậy. Trái hẳn với ý nghĩ của đa số quần chúng – rằng Chủ tịch Costa chẳng qua muốn khoe khoang sự giàu có của mình; Lorenzo đúng thật muốn khoe, nhưng là khoe-vợ.

Vì sao ư? Đó cũng được xem là một hình thức trói buộc, thể như tuyên bố cùng cả thế giới: Nguyễn Ái là của Lorenzo da Costa, bất cứ một ai cho dù là có ý định chạm vào – hay thậm chí mơ tưởng đến điều đó – xem như đã tự đào sẵn huyệt cho mình để Costa một chân đạp vào.

Luigi thật có phần lo sợ cho nữ chủ nhân tương lai. Cách yêu của người đàn ông này quá ư cực đoan, sớm muộn gì cũng khiến kẻ tiếp nhận mệt mỏi. Bản thân từng trộm nghĩ: Một nhân vật như Chủ tịch Costa, tài năng như thế, bản lĩnh như thế, tham vọng như thế; nếu đem tất cả tâm trí đặt vào khát vọng thống trị, vào thời xa xưa đã có thể sánh ngang với một Julius Caesar* vẻ vang hào hùng.

(*Julius Caesar: lãnh tụ vĩ đại nhất của đế chế La Mã cổ đại, nổi tiếng với cuộc viễn chinh xứ Gaule. Tham vọng cao vút, khả năng chính trị vượt trội, tài năng quân sự có thể đem so với Alexander Đại Đế.)

Nhưng không. Với Lorenzo da Costa, bao nhiêu đam mê, bao nhiêu khát vọng, bao nhiêu cảm xúc cực hạn – hết thảy đều đặt trên một người đàn bà nhỏ bé.

Là gì đi nữa, nhiệm vụ duy nhất của Luigi Marino là bảo toàn Lorenzo da Costa về mọi mặt – trong đó, dĩ nhiên, bao gồm cả tinh thần lẫn thể chất. Bản thân từ nhỏ đã được đào tạo trong một môi trường nghiêm khắc, Luigi hoàn toàn tin tưởng vào khả năng có thể giữ cho chủ nhân một sợi tóc cũng không tổn hại. Duy chỉ có tinh thần là anh vô phương điều khiển. Hướng hồ, tinh thần của vị chủ tịch nhà Costa vốn từ lâu đã phụ thuộc vào nhất cử nhất động của người đàn bà mang tên Nguyễn Ái.

Vì vậy mà ngay giờ phút này, khi đang chậm rãi theo sau một tấm lưng căng thẳng cực hạn, anh dần dần cảm thấy rơi vào bế tắc. Và, đối với một con người sở hữu tinh thần thép như Luigi Marino, bế tắc là một dị tượng tâm lý vô cùng nghiêm trọng.

Anh đáng ra không nên đồng ý để kẻ đó hội thoại cùng chủ nhân, nếu không cũng sẽ không dẫn đến cơ sự như vậy.

Lorenzo da Costa tuy ban đầu mang lòng hận thù Nguyễn Ái. Song thời gian tiếp xúc lâu ngày, Luigi có thể nhận ra ngài đã bắt đầu mềm lòng, trong lòng cũng ngạc nhiên vô cùng, không ngờ một kẻ như chủ nhân cũng có một ngày gục ngã dưới chân đàn bà. Từ một người hai mặt tráo trở, nụ cười chẳng bao giờ ẩn ý chân thành, trong phút chốc Costa đã hóa ra một gã đàn ông tấm mình trong hạnh phúc thật sự. Thậm chí khi thay lễ phục vào sáng nay, Luigi đã suýt nữa đuối chân khi thoáng thấy nụ cười nhỏ của vị chủ tịch lạnh lùng khi nhìn vào phản chiếu của mình trong gương – hết những gã trai trẻ ngốc nghếch lần đầu kết hôn cùng người tình lý tưởng.

Kẻ phá vỡ cảnh tượng hy hữu này, không ai khác ngoài Matthew Lee – gã thám tử người Mỹ mà chủ tịch Costa đã trao cho nhiệm vụ điều tra Nguyễn Ái vào cách đây khá lâu, đến giờ có lẽ cũng chẳng thể nhớ ra mình đã từng khiến người đi làm chuyện đó.

Luigi đáng ra nên cản hẳn lại, xong giết quách rồi đem đi quăng xác xuống một địa phương bất kỳ; chứ không nên để con người cơ hội này hùng hổ xông vào phòng nghỉ của Đại thánh đường và bắt đầu châm ngòi thuốc nổ.

Nửa giờ trôi qua trong sự căng thẳng cực hạn, ngay cả một kẻ bàng quang vô tình như Luigi, cũng phải khiếp đảm trước những dòng thông tin về cô dâu thoát ra từ Lee.

Huống chi là bản thân chú rể.

* * *

“Nguyễn Ái sau khi ly hôn cùng Đoàn Văn Minh, được biết không hề rời khỏi nước Việt. Chỉ là, nhà họ Đoàn đã phao tin đồn đại, cốt muốn đem con dâu của họ giấu vào một địa phương ít người. Ngài xem, cô Nguyễn vào lúc đó vốn đã mang thai.”

“Mang... thai?”

Mắt mở to, hơi thở gấp gáp, Lorenzo lùi chân lại một bước, trên gương mặt là sự ngạc nhiên tột độ, dường như đã mất hẳn phong thái bình tĩnh thường ngày.

Một lúc sau, từng chữ từng từ khàn khàn run rẩy mới được bật ra. “Của ai?”

Matthew lặng thinh một hồi, đoạn thở dài đầy kịch tính. “Căn cứ vào thời gian mang thai, e rằng khả năng duy nhất chỉ có thể là Đoàn Văn Minh. Huống chi, dự đoán khoảng thời gian thụ thai là vào giữa tháng 4 – tức nhằm ngay trước sau hôn lễ của họ.”

Không gian lập tức bao trùm một màu đỏ máu. Luigi lúc đó thật sự chỉ muốn ghim một viên đạn vào não óc gã người Mỹ khi hắn – không hiểu là cố tình hay vô ý – lại lờ đi cơn giận âm ỉ của chủ nhân, cứ nhiên mở miệng bồi thêm dầu vào lửa:

“Theo phán đoán, rất có thể họ vẫn còn lo ngại đến sự quay về phá đám của... của... ngài, thừa chủ tịch. Vì thế đã nhất quyết bày ra vụ ly hôn, sau đó đem Nguyễn Ái giấu nhem. Nhưng rất không may, thai nhi bị mất.”

Con người đối diện Matthew đột nhiên khựng lại, ánh mắt trong vài giây tràn ngập đủ loại cảm xúc. Oán có, hận có, giận dữ có, nhẹ nhõm có – tất cả đều rõ ràng như ban ngày, thể như chủ nhân của chúng đã không còn khả năng che giấu. Song đến lúc hướng thẳng vào hắn, lại mang chút hy vọng nhỏ nhoi.

“Mất? Cố ý hay tự nhiên?”

“Là tai nạn ngoài ý muốn. Theo lời người y tá tôi mua chuộc, cô Nguyễn rất mực yêu thương bào thai đó, sau khi mất đi vì quá đau lòng mà quyết định ly khai, bỏ đi không quay về Việt Nam nữa.”

Nói đoạn, tay luồn vào túi móc ra một bức ảnh nhỏ đưa cho Lorenzo. Ảnh vừa vào tay, nét mặt đương sự đã sa sầm thấy rõ.

Luigi thờ dãi, khẽ lắc đầu. Đây tuyệt đối không phải là câu trả lời ngài chủ tịch muốn nghe. Anh hiểu Lorenzo, biết rõ cái thai không phải là của mình, hẳn nhiên sẽ hy vọng người đàn bà kia chủ tâm phá bỏ. Đừng nói đến Lorenzo da Costa không tài nào hiểu nổi lòng thương con của một bà mẹ; cho dù có hiểu, cũng sẽ không chấp nhận cho cô ta giữ lại thai nhi.

“Thôi được rồi, chủ tịch đã mệt, anh lui đi được rồi,” Luigi vội vàng nói, tư thế đứng chắn ngang giữa hai người, một tay ra dấu cho Matthew Lee rời bước, không muốn để hắn gây ra thêm tổn hại nào nữa.

“Nhưng... tôi vẫn chưa nói hết. Ngài Costa à, vừa nghe tin lễ cưới của ngài, tôi đã không quản nhọc nhằn bay vội đến đây, chính vì không muốn để ngài phạm phải sai lầm nghiêm trọng. Người đàn bà này rõ ràng có ý lợi dụng ngài để giúp nhân tình...”

“Im ngay!” Luigi quát lớn, một tay xúc bồng con người nhỏ thó trước mặt, đoạn toan ném ra ngoài.

“Để hấn nói tiếp.” Từ phía sau, chất giọng lạnh lẽo đến không ngờ toát lên.

Luigi nghiêng răng, chậm chạp hạ tay xuống. Anh biết mình đã quá trễ.

Được thả xuống, Matthew liền ném ngay cho Luigi một cái nhìn khinh bỉ, khi quay sang Lorenzo lập tức đeo lên mặt nạ nhưn nhường.

“Theo điều tra của tôi, người làm trong nhà họ Đoàn cho biết đã từng trông thấy Nguyễn Ái đến tìm Đoàn Văn Minh vào bốn tháng trước, giữa bọn họ dường như có chút tranh chấp, cô Nguyễn sau đó rời khỏi trong tình trạng tâm lý cực kỳ thảm não. Kể đầu tiên sau khi cô ta về nước tìm gặp là hấn, vì thế, tôi có lý do nghi ngờ quan hệ giữa họ vẫn còn dây dưa không dứt. Tôi dựa trên cơ sở đó mà điều tra dần sâu vào Đoàn Văn Minh, chú tâm vào tình hình tài chính của hấn, phát hiện ra nếu không nhờ một nguồn vốn lớn không rõ nguồn gốc được chêm vào, tập đoàn Đoàn Hoa vốn đã không thể cự lại cùng Hồ Nam trong suốt bốn năm qua. Và... à, cái này tôi hiểu... Hồ Nam chính là được ngài chỉ đạo để gây khó khăn cho Đoàn Hoa...?”

Gương mặt lãnh khốc kia vẫn không hề mảy may biến sắc, cũng chẳng buồn trả lời. Matthew khẽ rùng mình khi bắt gặp ánh mắt đầy cảnh cáo. Hấn thờ hắt, đáng ra không nên tò mò nhiều vào chuyện riêng tư của ngài chủ tịch, cứ tiếp tục thuật lại những gì điều tra ra là được.

“Sau đó, tôi đã phát hiện ra một điều vô cùng thú vị: Thì ra số vốn khổng lồ đó thuộc về Vương Đăng Khoa, nhưng lúc sau đã sang nhượng về tay con gái kế là Nguyễn Ái. Chuyện là, cô Nguyễn và ông Đoàn trước khi lấy nhau đã ký qua một hợp đồng tiền hôn nhân, chứng tỏ cô Nguyễn có ý muốn bảo toàn gia sản của mình. Song sau khi rời khỏi nước Việt lại san nhượng hết cho người chồng cũ. Ngoài tình cảm sâu đậm, tôi không nghĩ ra lý do nào khác để khiến một cô gái trẻ đem tất cả tài sản giao vào tay một gã đàn ông, hướng chi kẻ đó từng là chồng của cô ta.”

Không phát hiện ra biểu cảm rõ rệt nào nơi đối phương, Matthew nuốt ực, một tay đưa lên lau đi mồ hôi chảy dài hai bên thái dương, trong bụng không khỏi nhen nhóm một chút lo sợ.

“Dạo gần đây, tôi được biết cô ta đã... phục hợp cùng ngài, song tôi nghi ngờ người đàn bà này có ý định không tốt. Ngài nhất định phải chú ý, chủ tịch ạ. Đoàn Văn Minh chắc chắn biết kẻ đang đối phó hẳn là ngài, rất có thể đã lợi dụng người phụ nữ này để khiến ngài chao đảo. Xin mạn phép hỏi ngài một chuyện: cô Nguyễn đã bao giờ yêu cầu ngài bỏ qua cho Đoàn Hoa?”

Luigi lo ngại nhìn vào biểu hiện của vị chủ nhân. Không chút biến chuyển. Anh thở ra nhẹ nhõm, xem ra lời cáo buộc của tên thám tử đã đánh không trúng đích.

“Nếu không, ngài đã bao giờ tạo ra điều kiện khiến cô Nguyễn tin rằng: bản thân cô ta sẽ đảm nhận một mức độ quyền hạn nhất định trong Costa sau khi kết hôn cùng ngài?”

Đôi mắt nâu khẽ nheo lại.

Luigi lập tức cảm nhận ra có chuyện không ổn.

Anh biết Lorenzo đã gạt lừa Nguyễn Ái bản thân mắc bệnh nan y. Như vậy, chẳng khác nào bảo rằng: vì tin tưởng tất cả tài sản và quyền hạn của Costa cuối cùng sẽ rơi vào tay mình sau khi chồng mất, người đàn bà họ Nguyễn này mới chấp nhận kết hôn?

Chính bản thân Luigi cũng cảm thấy chấn động vô cùng. Quả thật vào hôm ấy, khi trò chuyện cùng Charlie Ford, Nguyễn Ái không hề tỏ ra đau khổ tột cùng như một người phụ nữ bình thường trong hoàn cảnh mất mát người thân. Lẽ nào lúc đó đã nhen nhóm ý nghĩ lợi dụng ngài chủ tịch, vì vậy sau đó liền đề nghị thành hôn?

“Lôi hẳn ra ngoài,” Lorenzo lạnh lẽo ra lệnh, đôi mắt trong phút chốc hiện lên sát niệm.

Luigi đã đoán đúng. Lorenzo da Costa quả nhiên cùng chung ý nghĩ với anh.

“Nhưng chủ tịch à... tôi còn chuyện—!”

Nói chưa hết câu thì đã bị Luigi tóm cổ ném ra ngoài. Bản thân Luigi không cần biết ai đúng ai sai, bảo toàn cho chủ nhân vẫn là quan trọng nhất. Và cái gã thám tử khốn nạn này, trong vòng vồn vẹn nửa giờ, đã khiến cho nhiệm vụ của anh đột nhiên trở nên bất—khả—thi một cách tuyệt đối.

Quay lại đối diện Lorenzo, anh nghiêm nghị mở lời, thái độ vô cùng dứt khoát.

“Tôi sẽ lập tức đi hủy bỏ lễ cưới.”

“Không cần.”

Đôi mắt Luigi mở to. “Không cần? Nhưng rõ ràng sự việc lần này đáng phải xem xét—”

“Không cần.”

“Nhưng chỉ còn mười phút nữa là lễ bắt đầu...”

“Được. Chúng ta đi.”

“Đi? Đi đâu? Ngài còn định tiếp tục lễ cưới này?”

Đáp lại câu hỏi của Luigi chỉ là gương mặt với biểu hiện đông cứng, cảm xúc dường như đã chết lặng trong con người mang họ Costa. Trong sâu thẳm tiềm thức, anh chàng cận vệ đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Thà Lorenzo nổi cơn thịnh nộ, đập phá đồ đạc, thậm chí giết người; còn tốt hơn ánh mắt thẫm màu vô xúc cảm kia. Chúng khiến anh cảm thấy vị chủ nhân tàn bạo của mình đang giết chết chính bản thân.

“Dĩ nhiên phải tiếp tục. Cô dâu đang chờ,”

Nói rồi, lặng lẽ mở cửa tiến ra thánh đường.

Bàn tay người cận vệ nắm lại khi dậm bước theo sau vị chủ nhân, trong lòng ngổn ngang trăm ngã.

Chúa à, Người thật sự biết cách đùa giỡn con người.

* * *

Ave Maria.

Âm thanh dịu dặt đưa con người vào thế giới thiêng liêng của tình yêu. Cánh cửa cuối thánh đường mở ra để nắng tràn vào, mang

theo bóng hình xinh đẹp còn hơn điều tuyệt mỹ nhất thế gian.

Võ Gia Chính Luận không biết đã bao lần mơ thấy cảnh tượng này. Giấc mơ về những khát vọng sâu thẳm trong tim và ám ảnh quá khứ. Trong cả hai, cô gái đó đều khoác lên người bộ cánh trắng toát, vẻ đẹp tinh khiết như thiên sứ, ánh sáng hắt vào từ phía sau ôm lấy toàn thân trắng muốt – tạo nên một hư ảo mong manh mà thần thánh, duy nhất chờ đợi được kẻ khác tôn thờ.

Chỉ là, ở một trong hai, thiên sứ đã quay ngược đầu – phản bội lại anh.

Cô khoan thai, e ấp, chậm rãi, tay khoác tay Rodrigo bước đi trên con đường trắng tinh, miệng nở một nụ cười dịu ngọt động lòng người. Thời gian dường như bị siết chặt, cái nhìn mong mỏi của người đàn bà đó trong một giây đã đẩy lùi mọi nghi hoặc trong anh, khiến anh không còn nhớ gì ngoài vòng tay diết da và lời lẽ chân thành còn hơn bản thân sự thật:

“Là vì, em rất yêu anh.”

Trong đầu như bị xâu xé bởi trăm ngàn nỗi niềm mâu thuẫn. Tin cô? Không tin cô? Muốn hạnh phúc? Muốn trả thù? Muốn cô phải đau khổ tuyệt vọng? Muốn bản thân tiếp tục mù quáng đắm chìm?

Lại đau. Đau đớn hơn cả bị dao găm liên hồi vào vết thương còn rướm máu.

Thanh âm trầm ấm của cha xức vọng lên trong khoảng không mông lung, bao nhiêu nội dung anh đều bỏ ngoài tai, mọi tiếng động đều bị lấn át hoàn toàn – đơn giản chỉ bởi sự hiện diện của con người bên cạnh. Ánh mắt người đó lấp lánh niềm hạnh phúc mãi

liệt, đầu ngẩng cao cùng nụ cười mỉ hoặc động lòng người khi nhìn thẳng vào anh.

Cô dâu gật đầu. Miệng hé mở. Mắt rục lên niềm tin chân chất.

“Con đồng ý.”

“Còn con, Lorenzo da Costa, con có đồng ý lấy Nguyễn Ái làm vợ hợp pháp, vĩnh viễn thật lòng, dù tốt hay xấu, dù trong khỏe mạnh hay bệnh tật, dù trong giàu sang hay nghèo khổ – mãi mãi yêu và tôn trọng cô ấy, thậm chí đến chết cũng chẳng thể chia lìa?”

Đến chết cũng chẳng thể chia lìa? Có thật sẽ như thế không? – Chính Luận đột nhiên sực tỉnh, kéo mình ra khỏi nụ cười rục rở kia - Hay em mong chỉ mỗi tôi ra đi, bản thân có thể ở lại vui vầy cùng người khác?

Nhiều giây trôi qua trong yên lặng.

Cha xúr lúng túng, ngược mặt lên trộm nhìn gã đàn ông quyền quý, trong lòng pha lẫn ngạc nhiên và lo sợ. Hơn hai trăm khách khứa bên dưới bắt đầu nín thở, dâu phụ và rể phụ đứng phía sau hai nhân vật chính cũng trở nên căng thẳng. Và nhất là, nụ cười trên môi cô dâu cũng dần dần nhạt đi.

“Luận à, Cha đang hỏi...?” đôi tay nhỏ nhắn siết chặt lấy tay anh, mắt đen láy đương chứa chan hỉ niệm trong một giây bỗng thoáng tia lo sợ.

Gã đàn ông trước mặt cô cúi người, ánh mắt không hiểu sao lại ngập tràn đau đớn khi dõ thẳng vào cô, giọng toát ra khàn khàn, run rẩy.

“Tôi hỏi em lần cuối cùng, Nguyễn Ái, em nói trước giờ chỉ yêu mỗi mình tôi, là không hề dối trá?”

Cô vừa mở miệng toan đáp lời thì đã bị bàn tay thô ráp đưa lên chặn lại, cả thân người anh gần như bao phủ lên cô, hơi thở gấp gáp, chất giọng đột nhiên trở quyết liệt.

“Đây là cơ hội cuối cùng của em, Nguyễn Ái, chỉ cần giờ phút này em nói thật, bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể bỏ qua. Quá khứ của em, sai lầm của em, sự phản bội của em – bất cứ chuyện gì!”

Rồi, đột ngột dịu xuống. Thế như lời van nài thống thiết:

“Em chỉ cần nói thật, Nguyễn Ái... Chỉ cần nói thật...”

Đó thậm chí chẳng phải là một lời cầu xin. Ấy vậy mà không hiểu sao, đập vào trước mắt Nguyễn Ái lại là hình dáng của một đứa trẻ đáng thương nhất thiên hạ. Cô không hiểu anh đau là do đâu, bất an là do đâu, hoảng loạn là do đâu. Chỉ biết, cảm xúc của anh quá mãnh liệt, chúng đâm xuyên qua cả cái vỏ bọc kiên cố xung quanh Lorenzo da Costa để ào ra, không còn chút gì là e dè kiêng cử thường ngày – thậm chí trong sự có mặt của hơn hai trăm kẻ lạ mặt.

Đôi tay cô run rẩy khi áp lên má anh, hơi ấm dù qua găng tay vẫn có thể cảm nhận rõ ràng. Nguyễn Ái cắn môi, cố nặn ra một nụ cười trấn an, ngây thơ nghĩ rằng đây chẳng qua là “hội chứng lo lắng trước khi cưới” người thường hay mắc phải.

“Khờ quá, anh lo lắng gì thế? Em là yêu anh thật lòng, trước sau đều chỉ có mình anh...” kéo mặt anh sát xuống, cô nhấn mạnh từng chữ. “Nghe không Luận? Chỉ-có-mỗi-mình-anh.”

Cứ ngỡ rằng lời tỏ tâm chân thật sẽ khiến anh yên dạ, có ngờ đâu chưa đầy mười giây, sự thiết tha trong đôi mắt kia đã hoàn toàn biến mất, để lại một màu nâu trống rỗng đến bất hảo. Trước sự kinh hoàng của mọi người, khoe miệng chú rể khế nhếch một cách mỉa mai, trong thoáng chốc hiện lên trước mặt Nguyễn Ái là dáng dấp một người đàn ông hoàn toàn xa lạ.

Nụ cười sao thật là cay nghiệt.

“Anh... sao thế, Luận?” cô lo lắng hỏi, tay càng bám chặt lấy anh.

Đổi lại, chỉ là vẻ mặt hờ hững, nửa cười nửa không.

“Thật đáng tiếc. Đã là cơ hội cuối cùng, Nguyễn Ái.”

“Em không hiểu...?” Nguyễn Ái lắp bắp, tâm hoảng loạn khi anh thô bạo giật tay về, sự thù nghịch tràn ra từ người đàn ông đối diện thiếu điều khiến cô ngộp thở. Cô đã nói sai điều gì? Làm sai điều gì? Nghĩ sai điều gì hay sao?

“Cô không hiểu?!” Chính Luận khế rít qua kẽ răng, đay mắt ngập tràn oán hận. “Cô Nguyễn à, cô nghĩ giấy có thể gói mãi được lửa? Ngày đó cô đã nói với tôi những gì? Rằng giữa cô và gã họ Đoàn kia không hề có chuyện gì. Trước kia không, bây giờ cũng không! Thế mà sự thật là sao? Kể mà cô tìm đến mong che chở khi họa nạn xảy ra là hấn! Kể mà cô chấp nhận bỏ hết tài sản ra để giúp đỡ là hấn! Thậm chí, kể đầu tiên cô tìm gặp khi quay về đây – cũng là hấn!!!”

Thế rồi, con người đang lên cơn cuồng loạn bỗng bật cười. Là cười thật sự. Nụ cười vương chút khổ não và đau đớn tột cùng.

“VẬY mà, tôi còn tội nghiệp đến nỗi, bao nhiêu năm nay đều nghĩ rằng cô ngày đó phản bội lại tôi chỉ vì lòng ích kỷ cá nhân; năm năm qua trốn đi do có điều khó nói; hôm nay quay về cốt chỉ mong tôi tìm thấy...” cô họng anh nghẹn lại, giọng bật ra có phần vỡ òa, thoạt nghe qua có vẻ như toan bật khóc.

“Nhưng tất cả đều là vì hấn.”

Nguyễn Ái đầu lắc nguầy nguậy, trên gương mặt xinh đẹp là sự sửng sốt tột cùng. Cô chồm người đến nắm lấy tay anh, tâm thần hoảng hốt cực độ. “Không có! Anh nghĩ sai rồi! Hiểu làm rồi! Em—”

“Hiểu sai sao? Cô dám nói chưa từng thành hôn cùng hấn? Cô dám nói không đem hết tất cả tài sản chống cự cho hấn trong mấy năm qua? Cô dám nói không có tìm đến hấn ngay khi bước chân về đến Việt Nam ?!”

“Em...”

“Thế nào? Không trả lời được? Không muốn nói? Không dám nói?!”

Nguyễn Ái hít một hơi dài, tay đưa lên gạt đi nước mắt, mạnh mẽ ngược đầu lên mặt đối mặt cùng anh. Đến giờ phút này, giấu giếm liệu còn có ích gì?

“Em có. Nhưng em làm tất cả những điều đó – đều là vì anh, Võ Gia Chính Luận.”

“Ồ? Vì tôi?” Chính Luận quay đầu, bật ra một âm thanh gần như cười nhạo, bàn tay nắm chặt lại. “Nguyên tắc của cô đâu rồi, Nguyễn Ái? Cô có thể trợn mắt nói dối như thế sao?”

“Em không nói dối.”

“Không nói dối? Cô tưởng tôi là thằng ngu? Với tính tình của cô, lại có chuyện âm thầm chịu khổ? Chẳng qua là vì sao? Vì không muốn gặp mặt tôi! Vì lo sợ tôi sẽ bắt chọt quay về trả thù hai người! Đúng rồi, tôi quả thật là thằng đàn ông ngu xuẩn nhất thiên hạ, bấy lâu nay đều một mình hoang tưởng bản thân là vai chính của câu chuyện! Chẳng qua, đối với cô, tôi không khác gì một vai phản diện cần được loại bỏ. Kể cô thật sự quan tâm trong suốt bao năm qua, là hấn! Là hấn! LÀ HẤN!”

Có bàn tay mạnh mẽ đặt lên vai anh kéo lại, giọng nam trầm từ phía sau xen ngang bắt chọt, lại có thanh âm nhón nháo từ bên dưới can dự vào. Chính Luận bất chấp tất cả, vùng người đến tóm lấy cánh tay Nguyễn Ái xốc bổng lên. “Sự thật là cô yêu hấn!”

“Không có!” mắt to choàng mở, sự phủ nhận tràn ngập biểu cảm, Nguyễn Ái quên cả nỗi đau xác thịt anh đang gây ra trên mình, móng tay lún sâu vào da thịt anh lôi kéo. “Em từ trước đến giờ chưa hề yêu qua Đoàn Văn—”

“Đừng nhắc đến tên hấn trước mặt tôi!”

“Người em yêu là anh! Võ Gia Chính Luận! Em thật sự làm tất cả mọi chuyện đều là vì anh!”

“Thứ đàn bà khốn nạn! Vẫn kiên quyết lừa tôi cho đến giờ phút cuối cùng?!”

Mọi cá nhân có mặt gần như bất động, không ai dám thốt ra dù chỉ là một tiếng động nhỏ. Rodrigo bản thân, buông người xuống hàng ghế gần nhất, mắt nhìn trân trân vào cảnh tượng trước mặt,

bao nhiêu bản lĩnh thao túng tình huống đều tan vào sự sùng sốt cực độ. Thằng cháu này làm sao có thể như vậy? Có chuyện to tát gì, không lẽ không thể giải quyết riêng tư? Một đảng Chủ tịch cao cao tại thượng, danh tiếng khiến cả Châu Âu khiếp sợ, làm sao có thể phát cuồng như thế này trước mặt hàng trăm con mắt soi mói – hơn nữa trong số đó là kẻ thù cạnh tranh đáng để đề phòng?

Vậy mà, dường sự xem ra vẫn còn chưa thỏa nguyện. Xô mạnh cô dâu ra, Lorenzo da Costa đột nhiên bật cười ngạo nghễ. Giễu cợt pha lẫn xót xa vô hạn, ánh mắt nhẩn tâm dõi thẳng vào gương mặt nhỏ nhắn vẫn ngịch ra vì bàng hoàng.

“Để tôi nói cho cô biết, Nguyễn Ái. Tất cả mọi chuyện cô làm, đều là vô ích. Ăn nằm với tôi? Vờ vịt quan tâm chăm sóc tôi? Giả dối yêu thương tôi? Đáng tiếc, cô đã bỏ ra nhiều công sức như thế, nhưng đến cuối cùng vẫn sẽ không thu được gì. Tôi không hề bệnh. Vì thế sẽ không chết. Ông trời để tôi sống sót qua lần tra tấn năm năm trước, có lẽ nào lại giết tôi đi chỉ vì một căn bệnh nhỏ nhoi?” dừng lại vài giây, anh chỉ một tay lên trời, miệng rít lớn. “Hắn để tôi sống! Sống là để chờ đến hôm nay! Sau giờ phút này, cả Đoàn Văn Minh và cô đừng hòng tránh khỏi hậu quả. Tôi nhất định sẽ không tha cho các người!”

Nguyễn Ái gạt đi những đôi tay giúp đỡ của đám dâu phụ, run rẩy tự mình đứng dậy. Bao nhiêu lời hăm dọa của anh cô đều bỏ ngoài tai, duy nhất chỉ nghe thấy một điểm.

“Anh... không bị bệnh?”

“Thế nào? Thất vọng lắm sao?”

Cô thật sự thất vọng! Anh có thể đọc được điều đó trong đôi mắt ngấn lệ kia. Cô quả thật mong anh chết đi! Chút hy vọng mong manh cuối cùng của anh về tình yêu giữa họ đều chợt vụt biến vào hư vô. Lòng đau thắt!

“Anh... lừa em? Để làm gì? Để làm gì chứ?!”

Xót xa cực hạn – là tất cả những gì anh đọc được trong những dòng lệ không ngừng tuôn xuống. Cô xót cái gì? Đau cái gì? Vì anh không chết?

“Nếu không làm thế, cô có thể tự nguyện quay về với tôi sao?” anh đau khổ đáp lời, hốc mắt đột nhiên nóng lên. “Đáng tiếc, bộ óc thối rữa của tôi lại không hề với đến được lòng thâm hiểm của đàn bà. Cô quay về không do thương hại, mà chỉ vì tài sản của dòng họ Costa.”

“Em không có. Em thật sự quay về là vì anh. Là vì em yêu anh!”

“Nếu thế, vì sao ban đầu khi tôi cầu hôn, cô lại từ chối? Đến khi biết tôi chẳng còn bao lâu thời gian, lại tự động đề ra kết hôn?”

Nguyễn Ái nhắm mắt, răng cắn vào môi để chặn lại nỗi hoảng loạn dâng trào. Anh nhất quyết ép cô phải nói ra lý do?

“Em có lý do riêng của em, Luận. Nhưng anh cáo buộc em vì yêu Đoàn Văn Minh mới chịu lấy anh, quả thật vô lý vô cùng. Lúc trước em có lấy hắn, cũng là vì muốn lôi kéo sự chú ý của Hoàng Công, để anh có thể an toàn rời khỏi nước Việt. Đem hết tài sản trao cho hắn, cũng vì muốn hắn đóng trọn vở kịch phản bội này,” nói đoạn, cô mở mắt nhìn thẳng vào anh, sự thất vọng nặng nề vỡ òa trên gương mặt xanh xao. “Nhưng mà, sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra, em

không ngờ anh vẫn có thể nghĩ lệch đi nơi khác. Ba tháng qua khi chúng ta ở bên nhau, bất luận là trước đó em có gây ra chuyện gì đi nữa, không lẽ những tình cảm của em anh chẳng thể cảm nhận ra? Bảo em vờ vịt ăn nằm cùng anh? Có thể. Bảo em vờ vịt quan tâm anh? Có thể. Nhưng còn tình yêu của em thì sao, hả Luận? Con người có thể vì một người mình không yêu mà sáng nào cũng phải đứng cả giờ trong phòng tắm, chờ cho đến khi mắt hết sưng đỏ mới dám lộ mặt? Có thể vì một người mình không yêu mà chôn chân cả buổi chiều trong trời mưa dầm dề, cốt chỉ để hấn hả dạ? Có thể vì người mình không yêu mà để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt nhất; như hấn chỉ xài mỗi loại dao cạo nào, chân phải dài hơn chân trái bao nhiêu milimet, lưng có bao nhiêu vết sẹo?”

Nguyễn Ái nhú mày, nước mắt vỡ lặn trên gò má, toàn thân bất lực. “Không thể đâu. Trừ khi, hấn là kẻ người đó yêu, Luận à.”

Toàn thân Võ Gia Chính Luận bất động, mắt nhắm nghiền lại, đầu khẽ ngẩng lên, dường như chẳng còn muốn nghe thêm lời nào nữa.

“Em thật sự không có chút tình cảm với người đàn ông kia. Thật sự!” cô quả quyết, nước mắt giàn giụa khi nắm lấy bàn tay buông lỏng của anh, lôi kéo không muốn buông...

Anh phải tin cô! Nhất định phải tin!

“Vậy cô có thể cùng người không chút tình cảm đó có con?”

Câu hỏi rất trầm, rất thản nhiên, rất nhẹ nhàng. Nhưng lại như khối chì đè nặng cả hai kẻ liên can.

Mắt Nguyễn Ái mở to, ngạc nhiên thật sự. “Anh nói gì?”

“Tôi nói,” Chính Luận mở mắt, giọng đột nhiên điềm đạm, song lại mang sự đe dọa khiến người run rẩy. “Một người đàn bà từng oang oang tuyên bố bản thân ghét trẻ con, lại có thể thuận tình thuận ý mang thai cùng một kẻ mình không–hề–có–chút–tình–cảm?”

“Em không hiểu anh nói gì. Em chưa hề có con cùng Đoàn Văn Minh,” ánh mắt cô bất định. Anh bị mất trí rồi sao?

“Ồ? Vậy sao? Đóng kịch rất hay.”

Nói đoạn, rút từ trong áo ra một tấm hình. Đập vào mắt cô là mặt sau ố vàng, phía trên góc trái nguệch ngoạc những chữ đỏ vô cùng lạ lẫm, song lại quen thuộc theo một cách khác.

“Tháng thứ tư. Mẹ thật sự không thể chờ được ngày một nhà ba người chúng ta đoàn tụ. Thiên thần nhỏ à, con chính là món quà Thượng Đế ban cho cha mẹ. Thiên Ân, cái tên mẹ lập tức nghĩ đến khi biết được sự tồn tại của con, rất đẹp phải không?”

“Cô đừng nói với tôi, cả chữ viết của mình cũng không nhận ra!”

Rồi, buông tay để tấm hình rơi là là xuống đất. Đối diện với anh bây giờ, chì là một gương mặt kính hoàng cùng cực. Ánh nhìn cô vô định, cứ như treo giữa không trung, không hướng về anh, cũng chẳng phải một đối tượng hữu hình.

Nguyễn Ái lúc này đây, mang trên người là dáng vẻ của một kẻ vừa trông thấy ma quỷ.

Thời khắc Võ Gia Chính Luận dứt khoát quay đi; cũng là lúc cả thân hình cô dâu đỏ sụp, bàn tay đeo găng quờ quạng trên mặt sàn trắng muốt, mắt hoảng loạn tìm kiếm bức ảnh cũ kỹ, miệng lẩm bẫm những từ ngữ không còn mang ý nghĩa rõ ràng...

Xung quanh vỡ òa. Có tiếng người bàn tán rầm rộ, có đèn flash chói lòa cả giáo đường, có thanh âm nức nở của một số nữ nhân...

Anh bỏ mặc tất cả. Dừng dưng bước từng bước dài, chỉ muốn chạy khỏi nơi đây ngay lập tức.

Tung cửa. Ánh nắng lập tức tràn vào tầm nhìn, rạng ngời đến nỗi lóa cả tâm can.

Ấy vậy mà, anh lại cảm thấy âm u vô hạn.

Thiên Ân?

Là ơn trời sao?

Là kết tinh tình yêu sao?

Tại sao lại chẳng phải là của anh và người đàn bà đó?

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 62: Hoàng Chấn Lưu

Võ Gia Chính Luận không biết bản thân đang làm gì.

Chỉ có, mù quáng lao mình về phía trước, xuyên qua quăng trường rộng lớn, xuyên qua dòng người tấp nập như thác đổ, xuyên qua cả sự phồn thịnh của ngày xuân nhộn nhịp.

Đến lúc dừng lại, chỉ thấy được bản thân đang một mình đứng giữa dãy hành lang vắng lặng, hai dãy cột dài chạy thẳng vào bóng đêm sâu thẳm.

Đen đúa như chính tâm trạng anh lúc bấy giờ vậy.

“Võ Gia Chính Luận! Dừng lại đó!”

Anh quay đầu, lần đầu tiên nghe được tên mình rõ ràng đến thế. Thanh âm này dường như đã theo sau anh từ nãy. Chỉ là đến giờ, sự tĩnh lặng của không gian mới cho phép nó trở nên đáng chú ý như vậy.

Vẫn chưa nhìn ra kẻ tiếp cận là ai, một cảm giác đau buốt đã dâng lên khối óc. Cả thân người anh trong chớp mắt đã ngã lăn ra sàn.

“Về ngay!” kẻ mới đến hét to, tay nắm chặt cổ áo anh lôi xốc lên.
“Về xin lỗi cô ấy!”

Bất ngờ bị tấn công, bất ngờ bị lôi kéo; tâm trạng Chính Luận vốn đã bất ổn, bấy giờ lại bị đẩy đến mức tột điểm. Này thì phong thái cao ngạo của một đảng chủ tịch, này thì sự kiểm soát gắt gao của một thành viên dòng họ Costa, tất cả đều ném hết xuống biển!

Anh vung tay phản công, cú đấm bay vào thẳng mặt kẻ này khiến hấn mắt đà ngã nhào về phía sau. Dường như vẫn chưa thỏa mãn cơn giận đè nén trong lòng, người bị tấn công giờ đây đã quay mình trở thành kẻ chủ động. Gã đàn ông bên dưới cũng chẳng phải hiền lành, dùng sức chống cự lại anh, liên tiếp thêm vào trên người anh nhiều cú nện đau điếng.

Cả hai vật nhau như thế, cho đến khi một trong hai la lớn một câu, người còn lại đột nhiên mất hấn nhẹ khí:

“Cô ta nói toàn là sự thật! Ngày đó chính là tôi đã yêu cầu Nguyễn Ái giả vờ phản bội lại cậu!”

Nguyễn Đỗ Văn Thành nhồm người đứng dậy, một tay gạt đi vệt máu nơi miệng. “Kết hôn cùng Đoàn Văn Minh, trao cho hấn hết tài sản, tất cả đều là vì cậu!”

Không gian kéo giãn, sự tĩnh lặng chỉ được kéo dài không quá năm giây. Tiếng cười của Võ Gia Chính Luận đã phá vỡ nó.

“Bây giờ đến lượt anh? Anh và người đàn bà đó chẳng phải cùng một chiến tuyến?” lồm cồm bò dậy, anh tựa hấn người vào chiếc cột phía sau, mắt lóe lên tia hoang dại. “Tại sao không nói luôn đứa bé đó là con của tôi? Như thế sẽ trở thành một câu chuyện vô cùng tuyệt vời!”

Nói rồi, lại cười khan. (Không nhờ ta là mi cười hết nỗi ==)

“Tôi không biết về đứa nhỏ. Nhưng có một điều tôi dám đem mạng mình ra đảm bảo. Nguyễn Ái nói yêu cậu là hoàn toàn chân thật,” Văn Thành hần học đáp lời, toàn thân xiêu vẹo, tay phải chống vào tường đỡ lấy bản thân. “Cậu-phải-tin-tôi!”

“Ồ? Tin tưởng?” một bên mày Chính Luận nhướn lên đầy mỉa mai. “Và lời này lại thoát ra từ miệng của một kẻ quen điều xảo trá! Cả thế giới này đã đảo ngược rồi!”

“Tôi rất thất vọng về cậu, Chính Luận. Nếu biết trước cậu là một kẻ ích kỷ như thế, đêm đó tôi đã để mặc cho cả Võ Gia nổi lửa xử quyết cậu. Leonard cũng không cần vì cậu mà vĩnh viễn mất đi một bên chân.”

Đến lúc này thì sự khôi hài đã rời khỏi đôi mắt nâu sẫm. Leonard? Leonard Ng? Nhân viên quèn dưới trướng Hoàng Thạc Dĩ đã liều mạng dẫn anh rời khỏi Macau vào đêm đó? Cái tên của con người này đến cả Hoàng Thạc Dĩ còn không nhớ đến. Vì lẽ gì ngay cả việc hấn do đỡ đạn cho anh mà mất đi một bên chân, con người này cũng được tổ tụng?

Thế như đọc được sự nhận thức trong mắt đối phương, Văn Thành mỉm cười ẩn ý. “Leo là một người bạn cũ, ngài Costa à. Là một người bạn rất cũ của Hoàng Chấn Lưu.”

(Trong trường hợp các bạn không nhớ Hoàng Chấn Lưu là ai, chính là tên của Văn Thành trước khi gặp Gianna.)

“Là anh cứu tôi? Làm thế có dụng ý gì? Anh muốn gì nơi tôi? Hoặc là...” khóe miệng Chính Luận khẽ nhếch, mắt nheo lại đầy nghi hoặc. “Đúng rồi, anh vẫn cần của tôi một nửa Võ Gia, không phải sao? Gã chú ruột bất nhân kia của anh có đâu lại chịu san sẻ

giang sơn mình khổ công giành giật – dù là với người thân đi nữa. Huống chi, hấn đến khi chết vẫn không biết được kẻ rắp tâm ám hại lại chính là cháu ruột của mình.”

Thoáng sự âm u dâng lên trong đáy mắt Văn Thành khi Chính Luận vừa kết thúc, song nhanh chóng tan biến. Anh nhìn chăm chăm vào kẻ đối diện một lúc lâu, sắc mặt rét lạnh dần dần giãn ra. Cuối cùng, vị Tổng giám đốc Vonga khẽ thở dài náo nề, đầu lắc nhẹ.

“Kẻ xung quanh khi nhìn vào thường cho rằng Nguyễn Ái vô cùng ích kỷ. Hóa ra, kẻ ích kỷ nhất trên đời này, chính là cậu, Võ Gia Chính Luận.”

Đáp lại chỉ là ánh mắt đầy thù nghịch.

“Từ đầu đến cuối, mọi việc cứ đều phải xoay quanh bản thân cậu hay sao? Cậu muốn Nguyễn Ái quay về, nên đã gạt lừa cô ấy mình bị bệnh. Ra vẻ bao dung rộng lượng chấp nhận cái gọi là quá khứ của cô ấy, nhưng thực chất lại là chịu không được cám dỗ của niềm hạnh phúc cô ấy mang lại. Lúc nào cũng tỏ ra bản thân bị tổn hại nặng nề để có lý do hành hạ kẻ khác, trói buộc kẻ khác vào mình. Tôi nói cho cậu biết, Võ Gia Chính Luận, nếu cậu thật sự yêu Nguyễn Ái, sớm đã không hề tính toán đến quá khứ cô ấy có bao nhiêu người con—“

“CÂM MIỆNG!” Chính Luận gầm lên, đoạn xông vào xốc lấy cổ áo Văn Thành, thái độ hệt kẻ bị đẩy đến cực hạn. “Anh thì biết cái quái gì? Tôi bắt chấp cô ấy có bao nhiêu con trong quá khứ. Một đứa? Năm đứa? Mười đứa? Nguyễn Ái có thể lên giường với cả ngàn người, tôi bắt chấp! Nhưng chỉ có thể có một mình tôi trong tim! Đó là điều duy nhất tôi yêu cầu!”

Thế nhưng, những dòng chữ nguệch ngoạc sau tấm ảnh siêu âm đã nói lên một câu chuyện khác. Người đàn bà quả thật đã yêu thương cha của đứa trẻ. Và kẻ đó, dù có bề cong sự việc đến độ nào, cũng không đến lượt anh.

(Rất tiếc là bạn VV đã bề quá cong)

Văn Thành lắc đầu cười khế, mắt nhìn thẳng vào con người cuồng loạn trước mặt. Nổi điên như thế này, Võ Gia Chính Luận quả thật là một kỳ quan. Nếu không phải vẫn còn bất bình trước hành động vừa rồi của hắn đối với Nguyễn Ái, anh có lẽ đã phá lên cười lớn.

“Chỉ có một mình cậu trong tim’? Đó có thể là điều duy nhất cậu yêu cầu, nhưng lại là tất cả những gì Nguyễn Ái có, Chính Luận ạ.”

Lực siết trên cổ anh dần dần giảm sút, xem ra lời lẽ này đã có tác dụng trên con người bạo tàn.

“Ngày đó, quả thật chính tôi đã yêu cầu Nguyễn Ái ruồng bỏ cậu, sau đó xếp đặt để đưa cậu đến Ý trong tình trạng hoàn toàn hôn mê, khiến cậu khi tỉnh dậy tin tưởng tuyệt đối vào sự phản bội của người mình yêu. Chứ cậu thật sự nghĩ, bản thân được giải thoát bởi lão công thần gian xảo kia? Nếu ngày đó Hoàng Thạch Dã là kẻ đã cứu cậu khỏi vòng hiểm nguy, còn tôi và Nguyễn Ái chính là đồng bọn đã lừa cậu vào bẫy; ông ấy có lẽ nào lại dễ dàng tha cho chúng tôi như vậy? Toàn bộ sự thật của hôm ấy, không ai rõ ràng ngoài tôi và Nguyễn Ái. Nếu cậu nghi ngờ, có thể đi hỏi lão già họ Hoàng kia, hỏi xem hắn có biết ai tên là Leonard Ng, hỏi xem đám người ngày đó lao vào cứu cậu thuộc phần tử nào, và ai là người đứng ra hiến máu cho cậu sau lần bị Võ Gia bắt được? Con cáo già đó, đến cháu ruột

của mình cũng phó mặc sống chết, đừng nói gì đến một tiểu chủ thất thế như cậu!”

Không thấy đối phương phản ứng, mắt lại thành linh dán vào một điểm bất định trên sàn nhà – có vẻ như đang đấu tranh tâm lý dữ dội; Văn Thành cười khở, đoạn chậm rãi bước đến trước mặt gã đàn ông đang sững ra như tượng, một tay đặt lên vai hắn. Siết chặt.

“Tôi biết cậu có vết thương tâm lý từ thuở nhỏ. Gianna da Costa đã khiến Võ Gia Chính Luận mãi mãi mang nặng lòng nghi ngờ với mọi thứ. Thế nhưng, cậu Võ à, sự việc trên đời này, không nhất thiết phải như bề mặt của nó. Một người đàn bà yếu ớt, nhẫn tâm ruồng rẫy đứa con của mình, lại có thể là người mẹ có tấm lòng cao cả nhất thế gian. Một đứa con gái bên ngoài ích kỷ, độc địa, thế nhưng trước một cá nhân riêng biệt có thể lộ ra tấm lòng thiên sứ...”

Chính Luận gạt bỏ bàn tay trên vai xuống, lạnh lẽo ngắt lời.
“Nhắc đến Gianna làm gì? Bà ta thì có liên hệ gì trong chuyện này?”

“Gianna là ân nhân của tôi, Chính Luận. Và cũng không phải là một người đàn bà thật tâm nhân hậu. Bà ấy cứu tôi là có điều kiện. Một chuyện mà bà ấy chắc rằng chỉ có tôi mới có khả năng đảm đương, một khi căn bệnh nuốt trọn sự sống từ cơ thể héo hon của bà.”

Ánh mắt của đối phương trong một giây bỗng nhiên hoang mang cực độ. “Ý anh là...”

“Đúng. Chính Luận,” Văn Thành nhắm mắt, đầu gật nhẹ. “Gianna da Costa đã chết. Cách đây mười hai năm. Tôi đã ở bên cạnh bà ấy đến giây phút cuối cùng. Trước khi ra đi, Gianna bắt tôi phải hứa chăm sóc cậu cả đời, nhất định phải dẫn dắt cậu về với dòng dõi

Costa, không muốn để cậu tiếp tục lấy lợi trong một Võ Gia u ám nữa.”

Yên tĩnh đến đáng sợ. Văn Thành có thể cảm nhận ra gã đàn ông trước mặt đang cố gắng nén lại đau thương. Nói cho cùng, hận đến cỡ nào, Gianna cũng là mẹ ruột của cậu ta. Gianna có thể là một người đàn bà hèn nhát, nhưng lại là một người mẹ tận tâm vô cùng. Thiết nghĩ đến lúc này, Võ Gia Chính Luận cũng nên buông bỏ mối hận bám riết bao năm rồi...

Song, anh đã làm.

Nụ cười khẩy thoát hiện trên gương mặt đanh lạnh, con người mang họ Võ Gia ngẩng đầu nhìn anh, cặp mày rậm nhướn lên một cách khiêu khích, như thể vừa nghe qua một câu chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

“Tôi nên tin anh là... Gianna da Costa vì muốn bảo vệ cho con trai mình, đã yêu cầu sự giúp đỡ từ một đứa trẻ mới vón vẹn mười bảy tuổi, có quan hệ ruột thịt với người tình của chồng – cũng chính là kẻ có ác tâm muốn làm hại con mình?” tay khoanh lại, mặt ngẩng lên cao ngạo, Võ Gia Chính Luận chẳng mấy chốc đã lấy lại phong thái tự tin của những bậc lãnh đạo.

“Hoàng Chấn Lưu, hoặc anh nghĩ tôi đủ ngu đàn để có thể bị gạt dễ dàng bởi một câu chuyện vô cùng phi lý như vậy; hoặc người đàn bà kia trước lúc lâm chung đầu óc đã không còn minh mẫn, vì thế mới giao mạng sống của con mình vào tay kẻ thù. Anh thấy bên nào có khả năng hơn, hãy nói thử xem?”

Thần kinh phát hỏa, Văn Thành túm chặt lấy cổ áo gã người Ý xô mạnh vào tường, đôi mắt trong một giây đột nhiên trở hung tợn. Đây

là lần đầu tiên trong nhiều năm, Võ Gia Chính Luận trông thấy biểu hiện này trên gương mặt gã bạn chí cốt vốn tính tình cọt nhả, trong lòng không khỏi có rất nhiều ngạc nhiên, nhất thời quên cả chống đối ngược lại.

“Tôi–cảnh–cáo–cậu, Võ–Gia–Chính–Luận.” Văn Thành nghiêng rặng, nhấn mạnh từng chữ. “Cậu có thể sỉ nhục tôi, nhưng không thể nhạo báng mẹ ruột của mình! Gianna là thật lòng yêu thương cậu.”

“Vậy sao? Tôi chẳng phải chỉ vừa nêu ra những lỗ hổng trong câu chuyện của anh? Có bà mẹ nào thương con đến nỗi, phải đem con mình giao vào tay cháu ruột của kẻ thù không đội trời chung? Gianna nếu không phải bị quẫn trí, thì là anh bịa đặt! Tất cả đều là quân dối trá!”

“Tôi không bịa đặt. Mẹ cậu cũng không quẫn trí.”

Không gian đột ngột mang nặng chất chì. Hai gã đàn ông mặt đối mặt, hơi thở hậm hực, ánh mắt quyết liệt. Tình huống kêu gọi con người họ Nguyễn kia: phải đưa ra quyết định cuối cùng. Hoặc anh phải nói ra sự thật, hoặc dùng tay trần siết chết tên khốn nạn này ngay tại đây.

Có điều, anh không thể giết hẳn.

Anh không muốn. Càng không nỡ.

“Vì bà ta biết, trong cuộc đời này, ngoài Hoàng Công và Võ Gia Hùng ra.”

Văn Thành trầm giọng, đáy mắt phát lên sự kiên định hiếm hoi khi thốt ra những chữ tiếp theo:

“Tôi sẽ không tổn hại đến một sợi tóc của người thân ruột thịt cuối cùng.”

“Anh nói gì?”

Trước vẻ mặt sừng sốt của gã đàn ông vốn nổi danh máu lạnh, Nguyễn Đỗ Văn Thành tay khoanh lại, đầu nghiêng nhẹ về bên phải trong khi khước miệng khẽ nhếch, nụ cười toát ra mang đầy khí chất đế vương.

Chính Luận biết vị giám đốc họ Nguyễn sở hữu trong mình nhiều mặt thâm trầm; song, dù trong trí tưởng tượng phong phú nhất, cũng chưa hề nghĩ đến phong thái này.

Một cách nào đó, Võ Gia Chính Luận lại như trông thấy chính bản thân mình hiển hiện trước mặt.

“Tôi nói, tôi là anh trai của cậu, Võ Gia Chính Luận.”

(Não trái: Lúc con VV nói hai đứa kia mặt–đối–mặt và Văn Thành chuẩn bị lộ ra sự thật, người nghĩ nó là gì?

Não phải: Văn Thành sắp sửa tỏ tình. ^w^

VV: Đời không như mơ hai em ạ... =)))

“Không thể!”

Buông rời mọi kiểm soát, Võ Gia Chính Luận dường như la lớn lên, mắt xoáy thẳng vào gã đàn ông trước mặt, cố tìm cho được dấu hiệu của sự gian dối.

Một chút, cũng không dò ra được.

“Tôi thật sự là anh trai của cậu,” Văn Thành bình đạm nhắc lại. “Việc này, cả Nguyễn Ái cũng hay biết. Ngày đó vì thuyết phục cô ấy tin tưởng tôi sẽ không hại cậu, bản xét nghiệm DNA tôi đã đưa đến tận tay, kèm theo nhiều đầu mối chứng thực mẹ tôi từng có liên hệ đến Võ Gia Hùng.”

Chính Luận bần thần. Mù sương mịt mờ trí óc.

“Người thân rất quan trọng.”

Nguyễn Ái đã từng nói với anh như thế.

Song lúc đó, anh chỉ đơn giản nghĩ rằng cô ám chỉ Rodrigo.

“Tôi biết điều này rất khó tin. Song cũng chính vì sự thật này, Võ Gia Hùng ngày đó mới có cơ hội gặp gỡ Hoàng Công. Cũng chính vì sự thật này, người mẹ đáng thương của tôi mới phải chết thảm dưới tay em trai ruột thịt. Cũng chính vì sự thật này, Gianna mới bỏ hết công sức đưa một thằng bé đầu đường xó chợ vào tổ chức.”

Mắt cương nghị nhìn thẳng vào Võ Gia Chính Luận.

“Và bởi sự thật này, tôi là kẻ duy nhất trên thế gian Nguyễn Ái có thể tin tưởng trao sinh mạng của cậu vào tay.”

Một phút.

Hai phút.

Ba phút trôi qua trong tĩnh lặng.

Võ Gia Chính Luận ngồi bệt xuống sàn, tay luồn vào tóc vò nắn trán mình. Có vẻ như, với tất cả sự việc xảy ra trong ngày hôm nay, anh khó lòng có thể dung nạp hết vào bộ não.

Đến giờ phút này, anh cũng chẳng biết phải tin vào gì nữa.

Tại sao cuộc sống lại phức tạp như vậy?

Gianna rốt cục là có yêu thương anh sao? Văn Thành từ đầu đã không hề phản bội? Nguyễn Ái...

Nguyễn Ái trong những năm qua... lưu lạc cũng chỉ vì anh?

Có quá nhiều gúc mắc, quá nhiều nghi vấn, quá nhiều điểm nghi ngờ. Nếu anh chọn tin vào một trong những điều trên, bắt buộc những sự việc nối liền đều mang tính xác thực.

Không lẽ... Võ Gia Chính Luận đã sai nhiều đến vậy?

Không. Anh không muốn thừa nhận bản thân đã sai!

Tiếng chuông điện thoại vang lên inh ỏi. Văn Thành do dự vài giây, đoạn tạm thời rời mắt khỏi thân hình suy sụp trên sàn, quay đi tiếp nhận cuộc gọi.

Chính Luận ôm đầu, mắt nhắm nghiền, chẳng hề chú ý đến cảnh vật xung quanh, trong lòng rối ren như tơ vò. Nếu đã như vậy, vì sao phải mang thai cùng hắn? Lẽ nào vì chung đụng lâu ngày nên đã sinh tình, trái tim cô vì thế đã bị lung lạc?

Lung lạc rồi, còn quay lại với anh để làm gì?

Anh biết nghĩ như thế nào đây? Biết đối mặt như thế nào đây...?

“Cái gì?!” thanh âm đầy hoảng loạn vang vọng khắp dãy hành lang, nhanh chóng lôi Chính Luận về với thực tại.

Vẻ mặt báo động của Văn Thành khi hướng về anh đã dễ dàng cho thấy: bất cứ điều gì khủng khiếp đang xảy ra, chắc chắn có liên quan đến Võ Gia Chính Luận.

Ánh mắt giao nhau. Ý nghĩ không cần lời lẽ cũng rõ ràng như ban ngày.

Trong vòng một giây, hơi thở con người mang họ Võ Gia đột nhiên mất hẳn, quả tim loạn nhịp liên hồi, đánh dấu sự xâm lược của nỗi sợ bất ngờ.

Nguyễn Ái!

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 63: Ngày Kinh Hoàng

Khi đuổi theo bóng hình bất kham của gã chủ tịch nhà Costa, Văn Thành đã từng nghĩ, ngày kinh hoàng chính là đây.

Cho đến khi, phải một lần nữa leo lên xe đuổi theo cô dâu của hắn, anh mới chợt nhận ra: Ngày kinh hoàng vẫn chưa hề chấm dứt.

Và có xu hướng trở nên vô cùng tệ hại.

* * *

“Là chiếc Ferrari màu đỏ đó!”

Văn Thành nhíu mày, nhận ra bóng dáng chiếc xe quen thuộc đích thân anh đã chọn cho người vợ bé nhỏ khi họ vừa đến Ý được năm ngày. Milan có không ít loại xe xa xỉ này dọc ngang đại lộ, song Rome lại là một câu chuyện hoàn toàn khác.

Đó chắc chắn là Nguyễn Ái.

“Cazzo*! Người đàn bà đó có tỉnh táo không? Tại sao lại đưa chìa khóa cho cô ta?!”

(*Ngôn ngữ nguyên rủa của dân Ý. Nghĩa là gì thì xin miễn cho bạn giải thích. = =)

“Cẩn thận lời lẽ. Cậu đang nói về vợ tôi đấy.”

Chính Luận đến bất bình cũng không buồn biểu hiện trước lời cảnh cáo của kẻ ngồi bên ghế hành khách, trong đầu đến một từ “cẩn thận” cũng không hề ghi nhận. Tất cả mọi tâm trí, sự tập trung, nỗi lo lắng đều dồn vào cái bóng đồ đang lao vun vút trước mặt, cách mũi xe một khoảng xa.

Giữa đại lộ ngập nắng, có hai bóng xe đang lao hết tốc lực. May mắn thay, con đường vào thời khắc này không đông đúc như thường ngày. Nếu không, với tốc độ điên cuồng của họ, đã sớm gây ra tai nạn đáng tiếc.

“Khốn kiếp! Tốc độ của đồng phé thải này quá chậm!” Chính Luận nghiêng rặng, khuôn mặt căng thẳng pha lẫn phẫn nộ, có thể nhìn ra nếu không vì muốn mất dấu cô dâu của mình, ngài chủ tịch đã sớm đem chiếc xe tội nghiệp này phân thành ngàn mảnh.

Văn Thành thở dài. Cũng bởi khi nhận được tin Nguyễn Ái đã bất ngờ rời khỏi Đại thánh đường, leo vội vào xe của Ngọc Nghi rồi phóng đi trong trạng thái vô cùng bất ổn; Võ Gia Chính Luận nào có còn sở hữu thứ gì gọi là lý trí. Lúc ấy chỉ có nước chạy thật nhanh quay lại quãng trường, vớ đại một chiếc xe bất kỳ nơi bãi đỗ và găt gao đuổi theo bóng dáng vừa khuất dạng.

“Đừng nóng. Cậu có biết chúng ta đang lao đi với tốc độ trên 160kph** không? Tôi thề mình có thể nghe được tiếng còi hụ cảnh sát rồi đấy,” tuy là nói thế. Đối với một kẻ yêu tốc độ như Văn Thành, đây vẫn chưa hề hấn gì. Anh chẳng qua chỉ muốn kẻ kè cạnh mình bình tĩnh lại đôi chút.

(**160 km/h, đã nhanh hơn giới hạn tốc độ nội thành của Rome gần một nửa ^^)

Vốn định sẽ cầm lái, ai ngờ tên đàn ông vì quá lo lắng cho Nguyễn Ái mà vội vã vô cùng, trong tích tắc đã nhào người vào ghế tài xế. Văn thành nhất thời nào có phản ứng kịp, ngay cả việc đuổi theo Chính Luận để nhét mình vào ghế hành khách vừa lúc xe nổ máy phóng đi đã là một kỳ công.

“Cảnh sát!” Chính Luận chột gằm lên, mắt thoáng sự bất nhẫn. “Đến lúc cần thì chẳng thấy đâu! Phải làm gì đó với người đàn bà và chiếc xe điên cuồng kia chứ?!”

Tuy nóng giận là thế, song cuối cùng họ cũng đã đuổi kịp chiếc Ferrari đỗ chói trước mặt.

Ánh nắng chan hòa khiến cho mái tóc đen vằn vũ trong gió, làn da ngà ngọc và sắc trắng tinh khôi của chiếc váy cưới – đột nhiên bừng sáng. Trông Nguyễn Ái giây phút này đây không khác xa thiên sứ là bao.

Nhưng, là thiên sứ thù hận.

“ÁI! EM DỪNG LẠI CHO TÔI!” Kính xe vừa chạy xuống, giọng la thất thanh của Võ Gia Chính Luận đã bật ra, xé toạc cả gió liên tiếp hùa về phía Nguyễn Ái.

Vậy mà, người con gái kia không hề biến sắc, thậm chí cũng chẳng quay sang nhìn, cả cái nhú mày cũng không buồn thể hiện. Mọi biểu cảm dường như đã đóng băng hoàn toàn.

“NGUYỄN-ÁI! EM CÓ NGHE TÔI NÓI HAY KHÔNG? NẾU EM KHÔNG LẬP TỨC DỪNG XE, ĐỪNG TRÁCH TÔI SAO KHÔNG NƯỞNG TAY!”

Nói rồi, dịch chuyển xe lại gần, chỉ còn vài phân nữa là hai chiếc xe song song đã có điểm chạm.

Khoảng cách vừa đủ, Chính Luận lập tức buông lời đe dọa, cốt chỉ muốn bẻ gãy sự hờ hững bất bình thường nơi con người đang lao đi điên cuồng kia.

“Nếu không dừng, tôi sẽ lao sang đó!”

Nhiều giây trôi qua trong thế xe giằng co, anh đã chịu hết nổi, nhanh chóng cầm tay Văn Thành nhấn vào vô lăng, bản thân dự định lao mình qua chiếc xe kia cản lại.

Thoáng nụ cười nhạt trên đôi môi đỏ lừ. Chính Luận suýt nữa tưởng mình đã hoa mắt.

Một giây sau mới hiểu ra nó có ý gì.

RẦM!

Chiếc xe đổ đột nhiên lao vào kẻ đồng hành song song bên cạnh, khiến nó bị dội ra một khoảng xa. Tay lái Văn Thành lệch đi đôi chút, nhưng may mắn thay vẫn có thể giữ cho xe ổn định. Tuy nhiên, họ lại bị rút lại phía sau. Cú va chạm tuy chỉ diễn ra không quá hai giây, không gây ra tổn hại gì lớn lao ngoài sự ngạc nhiên lên đến cực điểm của hai gã đàn ông, song vấn đề nằm ở kẻ gây ra hành động này: nếu không bị điên thì cũng đã quẩn trí.

Võ Gia Chính Luận ngập tràn lo sợ khi ném cái nhìn theo bóng xe dần khuất. Và dĩ nhiên, nỗi sợ không phải dành cho bản thân.

“Vô ích thôi. Cô ấy đã tăng tốc. Đó là SA Aperta đấy! Cậu nghĩ làm sao chúng ta có thể theo kịp?!”

“Điều gì khiến anh nghĩ tôi còn quan tâm đến nó là loại xe ch* m* gì ngay giờ phút này?!” (Ai dà, chửi bậy nha anh Luận)

“Chắc chắn là còn cách khác. Cứ cái đà này, cậu sẽ ép cô ta gây ra nhiều trò đại dột hơn cả vừa rồi! Phải tìm cách nói chuyện với cô ta!”

“Tin tôi đi, nếu tôi có khả năng làm được điều đó, chúng ta đã không có cuộc hội thoại vô bổ này! Người đàn bà đó đến nhìn cũng không muốn nhìn tôi! Nếu anh có thời gian thì về nhà dạy lại vợ mình! Nếu Nguyễn Ái của tôi mất đi một sợi tóc, ả đến cả mặt trời cũng đừng hòng nhìn thấy!”

Bàn tay Văn Thành siết chặt. Nếu không vì họ đang lao đi với tốc độ đòi hỏi sự tập trung cao độ nơi người lái, anh đã sớm tặng cho gã đàn ông này một quả đấm vào mặt. Chính là hắn đã chọc điên cô dâu của mình, đến bây giờ lại giở giọng dọa nạt vợ anh? Nếu hắn nghĩ anh vẫn còn là một Văn Thành một vâng hai dạ của ngày đó, hắn đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng!

“Nguyễn Ái của cậu chính là tự động nhảy vào xe của Ngọc Nghi! Chìa khóa vốn đã bị cô ấy quên băng trong xe từ trước. Nếu muốn trách, là trách chính bản thân—” đột ngột dừng lại, Văn Thành sự nhớ ra điều gì, nhanh chóng thay đổi sắc mặt “—khoan đã! Ngọc Nghi để quên chìa khóa trong xe, có nghĩa là điện thoại cô ấy cũng ở cùng chỗ. Chỉ cần chúng ta nói chuyện được với Nguyễn Ái, có khả năng sẽ khuyên can được cô ấy quay lại!”

“Còn chờ gì nữa?!” mắt vẫn hướng thẳng, Chính Luận sốt sắng tiếp lời, tâm tư muốn phát cuồng. “Mau gọi cho cô ta!”

Không cần đợi nhắc đến lần thứ hai, Văn Thành đã nhanh chóng nhấn vào số máy của Ngọc Nghi. Chuông đổ gần một phút nhưng không ai trả lời. Đến lúc anh tưởng chừng Nguyễn Ái đã không đếm xỉa, giọng nữ từ bên kia lại vang lên. Dịu dàng và bình thản, tương phản hoàn toàn với âm thanh ù ù của gió, hoàn toàn không mang dấu hiệu gì của một kẻ đang lên cơn kích động.

“Luận à, anh không bị thương chứ?”

Văn Thành chớp mắt, ngạc nhiên trước lời mở đầu đầy lo lắng từ Nguyễn Ái – kẻ vừa thô bạo đâm xe vào họ chỉ vài phút trước. “Anh không phải–”

Nói chưa hết câu thì điện thoại đã bị ai kia giật mất.

“Em đang chơi trò điên khùng gì thế hả, Ái?! Còn không mau dừng lại?!”

“Đừng quát mắng cô ấy!” Văn Thành rít nhẹ, mặt ra vẻ bất bình, tay ra dấu cho đối phương bình tĩnh. “Nhớ, Nguyễn Ái đang bị kích động.”

Mặc kệ hai kẻ nơi này đang giằng co cùng điện thoại, giọng nói nhẹ nhàng từ bên kia đầu dây vẫn đi theo nhịp điệu đều đặn.

“Em xin lỗi, em không cố ý đâm vào anh đâu... Anh không bị thương nơi đâu chứ?”

Trong xe đột nhiên thình lạng, có thể thấy vẻ mặt Chính Luận phức tạp vô cùng. Có vẻ là ngạc nhiên, lại cũng như lo sợ.

“Anh biết không, hôm đó... trời cũng nắng hanh hết như vậy. Em sắp đến ngày sinh rồi, nên không muốn ai phiền hà... Bác sĩ lại bảo

nắng rất tốt cho sản phụ, nên ngày nào bác Tân cũng chở em dọc theo bờ biển cả...”

Cứ như bị ma thuật bịt miệng, Võ Gia Chính Luận đột nhiên không thốt ra được lời nào. Cô đang nói về cái thai đã mất? Tại sao có thể thản nhiên như vậy...? Thậm chí... còn rất hạnh phúc nữa?

Vì sao rõ ràng là chất giọng ấm áp, nhưng lại khiến kẻ lắng nghe lạnh run thế này?

“Càng gần đến ngày, em lại càng cảm thấy khó ở, tâm tình buồn vui thất thường lắm... Có đôi khi phải dùng cả thuốc an thần để giữ bản thân ngủ yên, tránh không động đến thai nhi... Em nhớ anh lắm, Luận à. Tại sao lại không đến thăm em lần nào? Thiên Ân cũng rất nhớ ba, phải không con?”

Nói rồi cô khẽ bật cười, thề như thật sự có sự hiện diện của đứa trẻ mang tên Thiên Ân kề bên.

Hơi thở Chính Luận đứt đoạn. Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này?

“...Thiên Ân rất ngoan đó Luận à. Lại rất thích xe... lúc nào ở trên xe, nó đều rất yên lặng, không làm phiền em nghỉ ngơi chút nào.”

“Ái à, hãy nghe anh nói. Em dừng xe lại, chúng ta sau đó sẽ—”

“Nó thật sự rất ngoan đó, em thề!” cô đột nhiên lên giọng, ngắt ngang lời anh. “Chắc chắn sẽ là một đứa trẻ ngoan ngoãn vô cùng! Em đã cố, đã cố nói với họ như vậy, em thề đó Luận!”

Đôi tay trên vô lăng siết chặt khi tiếng nấc từ bên kia đầu dây dần dần lớn lên. Nguyễn Ái mới cười đây đột nhiên bật khóc, giọng nói

ngày càng vỡ òa.

“... Em đã cố nói với họ, Thiên Ân là một đứa trẻ ngoan! Thậm chí còn thề với họ sẽ trở thành một bà mẹ rất tốt! Vậy mà... vậy mà... họ vẫn không tha cho nó, Luận à...”

“Họ đòi lấy nó ra khỏi cơ thể em! Anh có thể tưởng tượng được không? Sao có thể làm ra chuyện man rợ như vậy?! Họ còn phỉnh lừa em, bảo rằng nó đã chết!” bật ra một âm thanh giữa khóc và cười, giọng cô ngày càng nhuốm chất hoảng loạn. “Em là mẹ của nó! Em mang nặng con gần mười tháng, lẽ nào con còn sống hay chết cũng không biết? Họ rõ ràng vì ganh tỵ với Thiên Ân của chúng ta, vì thế muốn nó chết! Tại sao chứ? Sao anh không cản họ hả Luận? Những con người đó, họ chính là muốn giết con anh! Sao anh không làm gì cả? Sao bảo làm tất cả vì em, vậy mà đến cả xuất hiện trước mặt – một việc con con như vậy cũng không làm nổi?!”

Hít một dài, Chính Luận trầm giọng, cố giữ cho mình không run rẩy.

“Ái, bình tĩnh, bình tĩnh. Nghe anh nói, có chuyện gì về nhà hãy nói, được không? Đầu tiên, phải dừng xe lại. Tắt máy, ngồi yên tại chỗ, anh sẽ lập tức xuất hiện trước mặt em. Được chứ?”

“Dừng xe...?”

“Đúng vậy, dừng xe. Có dừng xe anh mới đến được với em, có đúng không?”

“Nhưng...” Nguyễn Ái do dự, giọng mông lung. “Nhưng Thiên Ân rất thích xe...”

“Con nít không thể chiều. Hãy nghe anh, dừng xe, đợi anh đến. Anh sẽ đưa hai mẹ con về, có được không?”

“VẬY... thật phải dừng?”

“Ừ, dừng lại đi. Anh sắp đến rồi. Một chút nữa thôi.”

Bên kia vọng lại chỉ còn tiếng gió rít.

Bàn tay Võ Gia Chính Luận rịn ra mồ hôi lạnh toát, thấp thỏm đợi chờ quyết định bên kia đầu dây. Lòng dạ anh nóng ran như lửa đốt, bất nhẫn nhấn liên hồi vào chân ga khi nhác thấy bóng dáng chiếc xe đỗ phía trước.

Cô không bình thường. Quả thật không bình thường!

Lúc này đây, anh bắt chặp câu chuyện của cô hoang đường đến cỡ nào: Rằng Thiên Ân còn sống, rằng đó là con của họ, rằng có kẻ muốn giết chết bào thai. Chỉ cần cô dừng xe, chỉ cần cô thoát khỏi hiểm nguy do bản thân gây ra, muốn anh vào vai diễn này cả đời cũng không hề hấn.

Cô tuyệt đối phải an toàn.

Hơi thở anh dồn dập khi khoảng cách giữa xe của họ ngày càng rút ngắn. Xem ra lời khuyên dụ của anh đã có hiệu lực. Nếu không, bằng với tốc độ của mình, anh sẽ không tài nào đuổi kịp chiếc xe đó. Gánh nặng dù vẫn trĩu lòng, nhưng đã phần nào nhẹ đi đôi chút. Cái cảm giác như bị ai đó bóp nghẹt trái tim cũng vơi đi phân nửa. Chưa bao giờ Võ Gia Chính Luậu cảm thấy mình may mắn như giờ phút này...

Niềm vui chưa được dạm lên đã bị đánh bật ngựa.

Hòa lẫn với tiếng gió kêu gào, giọng nữ từ trong điện thoại lại khẽ khàng cất lên. Ấm và kiên định. Thế như kẻ sở hữu chưa hề trải qua bất cứ thứ gì gọi là kích động vậy.

“Anh chắc đã thỏa mãn?”

“Em nói gì?”

“Nhìn thấy em như vậy anh hẳn rất vui.”

“Nguyễn Ái, em lại nói gì thế?!”

Dừng lại vài giây.

“Ái? Có nghe anh nói hay không? Dừng xe lại đi!”

“Em cho anh biết một bí mật,” không hề để tâm đến kẻ đang lên cơn hốt hoảng phía bên kia hội thoại, Nguyễn Ái lại cười, đoạn hăng giọng. “Thiên Ân chết đi, cũng là do anh.”

“...Em nói gì?” Chính Luận nhíu mày, mồ hôi chảy dài hai bên thái dương, mắt vẫn cố định trên chiếc xe phía trước.

“Nếu không phải vì anh lấy cô gái đó, em cũng không cần quần trí như vậy... Bất cẩn... Dại dột... Mất đi lý trí...”

“Ái à...” lòng anh quặn lại, cổ họng dường như bị siết chặt đến không thốt nên lời. Không lẽ chuyện cô sảy thai có liên can đến anh...?

“Anh lấy người đàn đó làm gì? Nếu không vì anh, em cũng không cần phải như vậy, nửa điên nửa tỉnh, sống vất vưởng như một hồn ma suốt mấy năm qua! Không vì anh lấy nó, tinh thần em cũng không sa sút thảm hại! Không vì anh lấy nó, em cũng không cần

điên loạn rời khỏi nhà vào hôm ấy, ôm theo cả cái thai chín tháng mà bị người ta đụng trúng!” thanh âm vỡ nát, cô òa lên khóc thật sự. “Thiên Ân... Thiên Ân sau lúc đó... sau lúc đó không còn động đậy nữa, anh biết không? Nó ngất đi. Nhưng họ lại bảo nó chết! Sao có thể chứ?! Ngày sinh vốn không còn xa, sao có thể va chạm một cái liền bảo rằng nó đã chết? Khốn nạn! Cả anh và bọn người đó, đều là khốn nạn!”

“Ái—”

“Câm miệng! Anh không được nói! Anh muốn nói gì? Muốn cười trên sự đau khổ của tôi?! Đâu rồi? Sao không thét vào mặt tôi như khi nãy nữa?!”

Một lúc trải qua trong hơi thở gấp gáp, khi lên tiếng trở lại, giọng Nguyễn Ái bỗng dịu dàng đến bất ngờ. “Anh đừng lo, em còn phải cảm ơn anh. Không nhờ anh, cả đời này em cũng không nhớ ra Thiên Ân...”

“Không nhờ anh, em cũng không mất đi con mình.”

“Anh xin em, hãy dừng lại!” Chính Luận khổ sở van nài, bao nhiêu giận dữ trước sự điên rồ của cô đều bị vùi vào nỗi sợ hãi canh cánh. “Em muốn la mắng gì anh cũng sẽ không—”

“Mắng? Em không nỡ! Ngay cả hận anh em cũng không có đủ can đảm!” cô đáp lại đầy lý trí.

“Trước giờ đã thế... Em luôn tự hỏi... vì sao Nguyễn Tiến tàn nhẫn đến thế, Maiko hứng hờ đến vậy, em lại chưa bao giờ có khả năng hận họ... Người ta nhìn vào liền nghĩ Nguyễn Ái thập phần

mạnh mẽ. Hóa ra đến cuối cùng, chỉ là một kẻ dám yêu, nhưng lại không dám hận!”

Trầm giọng, cô cười mà cũng như không.

“Nhưng anh đã giải thoát cho em, Luận à.”

“Đột nhiên, em cảm thấy rất hận anh.”

Theo sau là một tiếng “crộp” rõ to, ngược nhìn lên thì trông thấy cánh tay trắng ngần vươn cao khỏi đầu, vật trên tay cô rơi xuống mặt đường. vỡ nát. Chiếc xe sau đó phanh gấp, mũi quay 90 độ đâm xuống thảo nguyên xanh rì bên phải, tốc độ dường như đã tăng lên đến mức cực điểm.

“Không được! Cậu điên à?” Văn Thành chồm người sang giằng co với đôi tay trên vô lăng. “Phía trước là bờ đá, còn chạy tiếp sẽ lao thẳng xuống—”

“BUÔNG RA!”

“Không!”

“Tôi không-!”

“Không được!”

Mọi việc diễn ra chỉ trong chớp mắt. Biết bao kinh hoàng dồn vào duy nhất vài giây ngắn ngủi.

Nguyễn Ái trong váy cưới trắng muốt, tông ngã rào cản lao vùn vụt ra khỏi bờ đá, thẳng vào dòng nước xanh thẫm.

Tiếng thét thất thanh của Võ Gia Chính Luận, hết muốn xé nát cả không gian.

Bản thân Văn Thành theo bản năng sống còn, dùng hết sức bình sinh nhào sang bẻ lệch tay lái.

Ập đến tiếp theo là một màu đen mù mịt, rồi xám, rồi trắng. Đến khi lấy lại ý thức thì đầu óc đã quay cuồng, chất lỏng âm ỉm tràn vào mắt, có thể ngửi ra hương vị tanh lợ của máu.

“Chính Luận, cậu không sao chứ?” Văn Thành một tay ôm đầu, một tay vớ sang tìm kiếm thằng em trai. Anh còn đau thế này, kẻ ngồi ngoài như hắn, theo lý còn chịu thương nặng hơn.

Thế nhưng, bàn tay chỉ vờn vào hư không.

Trong đầu ập đến một cơn báo động, Văn Thành chồm người đến trước, phóng tầm nhìn méo mó của mình qua lớp kính rạn nứt, chỉ kịp trông thấy một thân ảnh đàn ông trong lễ phục đen thẫm xiêu vẹo dưới nắng, dáng đi chập chờn, nửa chạy nửa vấp.

Chưa kịp mở miệng ngăn cản, bóng dáng đó đã lao thẳng xuống sông, ngay vị trí cô dâu của hắn vừa lao xuống nhiều giây trước.

Văn Thành sửng sờ.

“Chính Luận!”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 64: Chấp Nhận Tất Cả

Bạn đã bao giờ cảm thấy thế giới từng mảnh, từng mảnh đột nhiên rơi rớt, vụn vỡ xung quanh mình?

Đứng ở trung tâm, tay vơi cao, song không thể nào chạm vào ánh sáng; càng chạy, cảnh hoang tàn càng đuổi theo sát gót?

Hoặc đơn giản hơn, tận mắt trông thấy vật trân quý nhất trên đời, sắp vượt khỏi tầm tay?

* * *

Váy trắng bông bành, tỏa vây xung quanh thân hình bất động, sắc xanh của nước khiến gương mặt bình yên của cô bỗng lạnh đến không ngờ.

Anh dùng hết sức bình sinh của mình với đến cô, ôm chặt cô vào lòng, lôi kéo.

Bị vướng. Không tài nào kéo cô ra khỏi chiếc xe đang ngày càng chìm sâu vào bóng đen. Tâm thần anh hốt hoảng, không biết làm gì khác ngoài áp miệng vào truyền khí cho cô, tay sau đó quờ quạng xuống dưới tìm cách tháo gỡ vướng mắc.

Vô ích, đầu anh quá nhức, mắt cũng mờ dần, lồng ngực cháy ran.

Ý thức dần rời ra, anh biết mình sắp phải buông tay...

Tự duy trì sinh mệnh chính là bản năng nguyên thủy của loài người. Ấy vậy mà, chính cái gọi là bản năng trong anh cũng gào thét đòi ở lại. Sinh mệnh có còn đáng để suy trì khi không còn Nguyễn Ái?

Gã đàn ông choàng tay ôm chặt thân hình bé nhỏ vào lòng, mắt nhắm lại, nhanh chóng buông rời mọi khát khao sinh tồn.

Tốt thôi. Đắm chìm, cách này hay cách khác, cuối cùng cũng là đắm chìm...

Anh không thể không ở bên cạnh cô.

* * *

“Ái!”

Bật người ngồi dậy, ngay lập tức đổ ập xuống. Khung cảnh méo mó, màu sắc nổ bùng trước mắt, mùi sát trùng tràn ngập khứu giác.

“Cẩn thận, anh chỉ mới tỉnh, đầu vẫn còn chấn thương khá nặng,” có bàn tay nhấn đè người bệnh xuống. “Anh cần nghỉ ngơi thêm.”

“Ái? Cô ấy đâu...?”

Rõ ràng đang trong vòng tay anh... Mắt nhướn mở, anh đưa tay lên, thể như đang tìm kiếm hơi ấm một người quen thuộc.

“Đừng lo,” chất giọng ôn nhu lại tràn vào vổ về. “Vợ của anh không sao, hãy lo cho bản thân trước đi, anh mới là kẻ chịu thương nặng nề. Hãy chờ, tôi đi gọi bác sĩ...”

Không tin. Không thể tin tưởng bất cứ ai trên đời...

“Đưa tôi đi gặp cô ấy,” anh siết chặt nữ y tá kéo giật lại, một lần nữa nhồm người ngồi dậy, dứt khoát giật tay ra khỏi đám dây ống chằng chịt.

“Đừng làm thế! Cậu-”

“ĐƯA TÔI ĐI GẶP VỢ TÔI!”

Nữ y tá trẻ bị dọa đến xanh mặt, luống cuống nhún liên hồi vào chuông gọi trợ giúp. Chưa được hai giây thì đã bị gã đàn ông lôi xốc ra ngoài. Thật khó tin một con người bị thương mới tỉnh giấc lại có đủ sức để gây ra cảnh náo động này.

Vừa lao ra khỏi phòng thì đã bị một đám người vây lấy, song chẳng một ai có ý nghĩ cản ngăn con người nóng tính đến lần thứ hai. Nữ y tá bị anh thô bạo lôi kéo mặt mày giờ đã trắng bệch, nước mắt chực chờ ứa ra vì cảm giác thốn xót nơi tay, ngón tay run rẩy đưa lên chỉ vội vào căn phòng nơi góc rẽ, miệng chẳng nói thành lời.

Cửa mở tung. Bên trong có một vài người, song đập vào mắt Võ Gia Chính Luận, duy nhất chỉ có một.

Mái tóc đen tết lại thành một bím dài thả trên ngực, đôi mắt to tròn vốn thường ngày chứa chan cảm xúc nay đột nhiên khô lạnh, khi đối vào anh không còn mang chút tình cảm ấm nồng, cũng như – không còn mang thứ cảm giác gì nữa. Một cách bình thản, cô quay về với cảnh vật ngoài cửa sổ, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Hùng hổ là thế, điên loạn là thế, gấp gáp là thế; vậy mà lúc trông thấy Nguyễn Ái khỏe mạnh an toàn ngồi trước mặt, anh chột cảm

thấy đuôi sức, bao nhiêu ký ức kinh hoàng đua nhau ùa về lấn át nỗi vui mừng.

Trước đôi mắt sửng sốt của nhiều kẻ hiện diện, gã đàn ông mới vài giây trước còn dùng ánh mắt tôn thờ dịu dàng trói buộc vợ mình; giờ đây đã sa sầm nét mặt, chân bước nhanh đến trước mặt con người vẫn ngơ ngác nhìn thẳng vào một điểm bất định ngoài cửa sổ, bất ngờ tát vào gương mặt nhỏ xinh nửa ngây nửa dại.

Ai nấy đều nín thở.

“Còn làm chuyện dại khờ như thế nữa, lần sau tôi sẽ chính tay giết cô!”

Anh vẫn không quên được, nước sông lạnh như thế, vậy mà thân hình nằm trong vòng tay lại muôn phần buốt giá. Lúc đó, anh nghĩ cô đã không còn sự sống nữa rồi...

Đáp lại cái tát của anh chỉ là một gương mặt lãnh đạm, có phần ngây ngô, song tuyệt nhiên không có chút phản ứng của kẻ vừa bị xâm phạm.

Đứng trước biểu hiện vô cảm này, Võ Gia Chính Luận sực tỉnh. Anh vừa mới làm gì?

“Xin lỗi,” gắt gao ôm chầm lấy thân hình nhỏ bé – như sợ có thể bị người khác giành mất bất cứ lúc nào; giọng anh bất chợt trở khàn, yếu ớt đi thấy rõ. “Chỉ là... anh sợ quá. Lúc nhìn em bất động, hơi thở không còn, anh quả thật rất sợ...”

Một lúc sau, con người nằm gọn trong lòng anh vẫn không chút phản ứng. Chính Luận hoang mang, đẩy nhẹ cô ra. Lúc phát hiện về

mặt vô hồn kia vẫn không hề biến chuyển, trái tim anh lại càng hốt hoảng.

“Sao em không nói gì? Anh mạnh tay quá sao?” chạm nhẹ vào bên má bỏng rát của cô, anh run giọng hỏi nhỏ, trong lòng xót như xát muối. Vì sao phải nóng tính như thế? Đáng ra nên kiềm nén cảm xúc của mình... “Em nhìn anh đi... em làm sao thế?”

Chính Luận ngày càng bán loạn, hai bàn tay to lớn giờ đây đã áp chặt lên má cô, bắt ép cô nhìn thẳng vào anh. Ánh mắt vẫn giao nhau đầy, như phần cô không hề mang sinh lực.

“Ái...?”

Cô đã bị làm sao rồi?

“Vô ích thôi, nó sẽ không phản ứng đâu.”

Do dự vài giây, anh dứt mắt ra khỏi con người yêu thương trước mặt, quay lại nhìn vào kẻ mới đến với vẻ mặt vẫn chứa chan nỗi kinh hoàng.

“Có thể trò chuyện chút không, ngài Costa?” người đàn ông mới đến trầm giọng, gương mặt nhăn nheo đánh lại, ánh mắt đa mang khó nói hết nỗi lòng.

Chính Luận nhú mày, dần dần thu hồi vẻ điềm tĩnh, vòng tay quanh kẻ kề cận đã bắt giắc siết chặt hơn. Con người này... anh đã gặp qua một lần, từ rất lâu về trước...

“Đan Thanh Tân?”

Là bác sĩ riêng của Vương Đăng Khoa.

Hắn vì lẽ gì lại có mặt nơi đây?

“Tôi đến,” Đan Thanh Tân gỡ mũ xuống, đầu gật nhẹ, “để làm tiếng nói của Nguyễn Ái.”

* * *

Nắng chiều rọi vào khung cửa trắng muốt, vẽ lên nền nhà những đường vân thảm nã; khi hát lên tám lưng rộng lớn kia, lại có thể khiến cho chủ nhân của nó trong phút chốc trở nên cô độc vô cùng.

Đan Thanh Tân ngồi trên sofa, tay đan vào nhau đặt trên gối, mắt nhắm đầy muện phiền khi dõi về con người trước mặt.

Hắn, Lorenzo da Costa.

Hắn, vị chiến thần bất bại trên thương trường.

Hắn, kẻ mang trái tim sắt đá.

Không ngờ lại có ngày nên nông nổi này.

Hai bàn tay to lớn luồn vào mái tóc đen nhánh, đầu gục xuống giữa gối, phút chốc lại run lên.

Hắn đã ngồi như thế, trên sofa, đã nửa giờ rồi.

Ông không biết có nên tiếp tục hay không. Những gì cần nói vẫn chưa nói hết, những việc cần khuyên bảo lại càng chưa đả động vào.

Đan Thanh Tân đã quyết tâm cho gã đàn ông này biết tất cả sự thật, cả việc Nguyễn Ái là con của Vương Đăng Khoa, cả việc cô tâm thần không ổn định, cả việc ngày đó giả vờ phản bội lại hắn có

phân nửa là do chứng bệnh này. Ông cần hẩn tỉnh táo, tỏ tường mọi việc, sau đó mới có thể tập trung vào việc chữa trị cho Nguyễn Ái.

Song, trái hẳn hoàn toàn với dự tính của ông, gã đàn ông đối mặt với việc này tuyệt nhiên không có chút gì của một Lorenzo da Costa bấy lâu ông nhìn thấy qua mạng lưới thông tin. Không thái độ điềm tĩnh, không tác phong dứt khoát, không hành xử bá đạo si cuồng.

Thiết nghĩ tung hoành nơi thương trường bấy lâu dưới biệt danh “đao phủ”, chưa kể đã bao lần tàn nhẫn lạnh lùng gián tiếp hại chết nhiều sinh mạng, con người phải hoàn toàn miễn nhiễm với những đau thương mới đúng.

Nhưng không, sự thật cho thấy, Lorenzo da Costa vẫn được làm từ máu thịt.

Võ Gia Chính Luận không khóc thét, cũng chẳng nổi cơn đập phá đồ đạc; hẩn chỉ ngồi đó, giấu mặt vào tay, một tiếng động cũng chẳng phát ra. Phản ứng này đối với một bác sĩ tâm lý như ông tuy không lạ, song trường hợp này lại không dễ chịu chút nào.

Nỗi đau quá rõ ràng, đậm và nồng nặc như hương cay, khiến cả một kẻ đã vô số lần đối diện với nó như Đan Thanh Tân cũng phải giật mình lùi lại.

Ông do dự. Vậy có nên tiếp tục hay không? Tình hình này của hẩn, rất có khả năng tự giết chết bản thân. Đáng ra không nên vội vàng để lộ nhiều việc như vậy, đặc biệt sau khi hẩn vừa trải qua nỗi hãi hùng của việc chứng kiến người mình yêu tự vẫn.

Và lý do, lại là chính bản thân.

Nhìn hẩn thế này, không hiểu sao, lòng ông lại có chút hả hê.

Nguyễn Ái tuy không thể đem so sánh với Thanh Hòa trong tim Đan Thanh Tân, nhưng vẫn là một trong số những người ông quan tâm nhất trên đời. Ông thương yêu cô như chính máu thịt mình, nhìn thấy cô đau khổ năm này qua tháng nọ, dù là trong vai trò một bác sĩ, cũng không khỏi cảm thấy xót thương vô hạn.

Vì vậy, không cần biết đúng hay sai, ông hận gã đàn ông này.

“Tôi biết cậu cảm thấy rất tệ, Lorenzo. Nhưng cậu phải hiểu, chúng tôi làm thế đều là vì cậu.”

Bằng một lúc, bờ vai Chính Luận khẽ run lên, không còn rõ là cười hay khóc.

“Là vì tôi?”

Như một quả bom phát nổ, hấn bật người về phía trước, tay hất đổ chiếc bàn trước mặt, đoạn lao về tóm lấy cổ áo vị bác sĩ già lồi xóc lên, phần uất pha lẫn đau thương vô tận.

“Là tôi bảo các người đem vợ tôi giấu nhem suốt năm năm sao? Là tôi bảo các người hùa nhau cùng đóng vai cao thượng sao? Ông nói biết tôi cảm thấy tệ hại thế nào? Ông biết cái gì? Ông đã bao giờ thử cầm trong tay vật mình trân quý, nhưng vì dùng sai lực nắm mà suýt nữa hủy hoại nó chưa? Cái gì mà tương lai, danh vọng, gia thế... Tôi đã bao giờ đòi hỏi những thứ này từ các người?! Cái tôi cần duy nhất chỉ là nụ cười của vợ mình! Cần nhìn thấy cô ấy hằng ngày! Cần cảm thấy nhịp tim cô ấy vẫn còn đập... Vì sao? Ông là bác sĩ tâm lý, biết rõ cô ta như thế sẽ rất cần người thân bên cạnh, lại đi hùa theo một đứa con gái mười–chín tuổi làm ra chuyện tổn hại bản thân mình?! Trách nhiệm hàng đầu của ông không phải là đem đến thứ tốt nhất cho bệnh nhân của mình hay sao?”

Cánh cửa bật mở ra, một vài gã đàn ông túa vào, Văn Thành nằm trong số đó. Trông thấy Võ Gia Chính Luận gần như muốn giết chết Đan Thanh Tân, anh và hai kẻ khác nhanh chóng nhào đến lôi hấn lại. Tuy bị kiềm chế, con người này vẫn luôn miệng gầm thét, mắt đỏ lên như muốn giết người.

“Và lo sợ tôi sẽ vì bệnh tật mà xa lánh vợ mình? Đó là thứ lý do kịch cớm gì?! Ông làm sao có thể để cô ấy nuôi giữ thứ ý nghĩ điên rồ đó suốt bao năm nay? Ông làm bác sĩ cái kiểu gì hả?”

“Điên rồ?” sửa lại cổ áo, Đan Thanh Tân thở ra hậm hực. “Sao cậu không hỏi lại bản thân đã phản ứng ra sao trước bệnh tình của Vương Đăng Khoa? Cậu khiến cả một bác sĩ như tôi còn phải tin rằng, Võ Gia Chính Luận khinh rẻ những con người như vậy! Huống chi là kẻ yêu cậu thiết tha, nó còn biết nghĩ thế nào?”

“Vì ơn Chúa! Hấn suýt nữa siết chết vợ tôi! Tôi nên có phản ứng thế nào đây? Khoan dung tha thứ?!”

“Nói điều này bây giờ phỏng có ích lợi? Dù có là vô tình đi nữa, chính cậu đã đẩy nó vào cách nghĩ đó!”

Trông thấy gương mặt trắng bệch của đối phương, mắt nhắm nghiền lại dồn nén đau thương; Đan Thanh Tân biết mình đã đâm ngay yếu điểm. Dù hấn suýt nữa là siết chết ông, nói cho cùng cũng vì không thể chấp nhận nỗi sự thật. Ông là một bác sĩ, không thể biết chết mà vẫn thẳng tay đẩy người vào – dù kẻ đó thập phần đáng bị như thế.

“Thật ra, cũng không tất cả là do cậu. Chính bản thân Nguyễn Ái cũng có phần chán ghét căn bệnh đó khi lâu ngày tiếp xúc cùng cha mình. Nếu nó còn không thích nổi cả bản thân, làm sao có thể tin

được cậu sẽ không áy ngại? Huống chi, sau này khi Thanh Hòa không thể chịu đựng nổi mà buông tay khỏi Vương Đăng Khoa, đã khiến nó càng tin tưởng bản thân sẽ không ai yêu được. Nó cho đến cuối cùng; thà rằng cậu hận nó, cũng không muốn bị chán ghét, ruồng rẫy như cha mình.”

Vung tay khỏi vòng kiềm kẹp đang lỏng dần, Võ Gia Chính Luận lùi người về phía sau, gương mặt co lại vì đau đớn.

“Có như vậy đi nữa, vì sao khi quay về lại không cho tôi biết? Làm sao có thể để tôi đối xử với cô ấy như vậy...? Đêm đó... rồi những lần bỏ đi mất biệt... Ôi Chúa, tôi đã làm gì rồi?”

Cùng với chất giọng run rẩy, nửa nghẹn ngào, nửa vỡ òa; bàn tay gã đàn ông đưa lên che lại gương mặt, lưng tựa vào tường, toàn thân buông lỏng.

“Đó là quyết định của Nguyễn Ái,” Văn Thành đến lúc này mới chậm rãi lên tiếng, một chân tiến đến gần hẳn, song lại không dám chạm vào. Anh sợ mình chỉ động nhẹ, sẽ khiến hắn đột nhiên sụp đổ. “Không ai trong chúng tôi nghĩ đến, chuyện sẽ ra nông nổi như ngày nay. Cậu và cô ấy chẳng phải đã quyết định kết hôn? Tôi nghĩ đến đó xem như đã là một kết thúc mỹ mãn.”

Đúng vậy. Nó quả thật mỹ mãn.

Cho đến khi sự nghi ngờ chết tiệt của hắn phá tan tất cả.

Nếu có thể quay ngược thời gian, Võ Gia Chính Luận thật muốn tự tay giết chết bản thân mình.

“Việc chúng ta cần để tâm bây giờ, là khiến cho Nguyễn Ái thoát khỏi tình trạng thất thần này. Và máu chốt không ai ngoài cậu cả,

Chính Luận. Vì vậy, dù có muốn chết, cậu cũng phải khiến cô ta hồi phục trước, hiểu chứ?” đưa mắt sang Đan Thanh Tân, Văn Thành nghiêm nghị nhíu mày. “Ông đã cho cậu ta biết tình trạng của Nguyễn Ái?”

Đan Thanh Tân lặng lẽ lắc đầu, ánh mắt khiên cưỡng. Ông làm gì có cơ hội đó. Khi vừa chạm đến chuyện Nguyễn Ái vì bệnh tình mà bỏ hấn ra đi, Võ Gia Chính Luận dường như đã chẳng còn đủ minh mẫn để tiếp nhận bất cứ điều gì xảy ra tiếp theo nữa rồi.

“Ông nói đi.”

Câu nói không xuất phát từ Văn Thành, mà chính từ kẻ đang trên bờ vực suy sụp. Biểu hiện của hấn... như không ra biểu hiện gì. Thế như đã chết lặng.

“Tôi không nghĩ đây là thời điểm tốt.”

“Còn chờ?! Ông còn có thể, nhưng Nguyễn Ái thì làm sao đây? Ông cuối cùng là muốn tôi làm gì?”

Đan Thanh Tân thờ dài, thu vào tầm mắt cái gật đầu của Văn Thành, sau đó từ từ mở lời:

“Bộ não con người là một bộ phận phản ứng có điều kiện, khi chạm đến đau thương cùng cực, tự động sẽ loại bỏ phần ký ức không mong muốn tồn tại. Với Nguyễn Ái, ký ức về Thiên Ân bao năm nay cứ chập chờn như bóng ma vờn đuổi. Tâm lý yếu đuối đòi hỏi nó phải quên đi hoàn toàn, song mặc cảm tội lỗi vẫn còn cố níu kéo. Nếu ngày đó, nó mất đi con mình chỉ do tai nạn tự nhiên, hấn sẽ không đau đến vậy, khốn đốn dường này. Bao năm nay, sau lần phát bệnh suốt hai tháng trời, dù có đôi khi nhớ ra mình từng mang

thai, Nguyễn Ái lại chưa hề hoàn toàn khôi phục ký ức của ngày kinh hoàng đó. Nó... vẫn luôn nghĩ mình sảy đi đứa nhỏ là do tai nạn ngoài ý muốn, không hề dám đá động đến sự thật: chính bản thân đã gián tiếp hại chết con mình.”

“Hay nói một cách khác, chính cậu mới là kẻ gây ra chuyện đó. Tôi đã nhiều lần giải thích với nó cậu kết hôn là do lợi ích gia tộc, song con bé vì đang trong thời kỳ tâm tư dễ xúc động, thêm vào căn bệnh của nó... Phát cuồng như thế...” ông lắc đầu, cố gắng xua đi những hình ảnh kinh hoàng nhưng không được. Chúng cứ lũ lượt ùa về như vết thương còn tươi mới, sự bình tĩnh trong ông bắt đầu bị lung lay. “Khi vào đến bệnh viện, đứa bé đã chết được hai giờ...”

Từ Trung Quốc đến đây, trong lòng ông vốn đã nơm nớp lo sợ. Bao nhiêu cố gắng của ông trong mấy năm qua nhằm lấy lại thế thăng bằng cho con bé, trong phút chốc lại có nguy cơ bị hủy hoại. Thế nhưng, dù có trong tưởng tượng khủng khiếp nhất, Đan Thanh Tân cũng chưa bao giờ nghĩ vừa bước chân xuống phi trường, đã đập vào ngay bản tin khiến người kinh động: Hôn lễ của Chủ tịch Costa hóa ra thảm họa, cô dâu tự vẫn ngay trong lễ cưới.

Đưa mắt về phía Chính Luận, bao nhiêu kiềm nén, mệt mỏi trong ông bao năm qua, đột nhiên bùng nổ. Ông đã cố gắng dùng đôi mắt khách quan để nhìn vấn đề. Song, khi kẻ bị hại là người thân, dù có lý trí đến đâu; trong hoàn cảnh này, Đan Thanh Tân vẫn cảm thấy – mình không khác gì một lão già khó tính đứng trước kẻ hại đời con gái.

“Tôi thề có Chúa, mãi mãi không tài nào quên được hình ảnh con bé mình vấy đầy máu, tay ôm chặt lấy bụng, liên hồi gào thét tên cậu...”

Đồng tử gã đàn ông co lại, gương mặt xám ngoét, hơi thở dường như ngừng hẳn, trông cứ như kẻ bị tra tấn mà không dám lên tiếng. Văn Thành có thể cảm nhận ra tâm trạng hắn. Anh đột nhiên muốn Đan Thanh Tân ngừng lại, cứ cái đà này, kẻ bị đẩy vào điên cuồng có lẽ sẽ là hắn.

“Đừng, đủ rồi, bác sĩ Đan!” anh vội đến giữ tay vị bác sĩ già, hy vọng ông ta bình tĩnh lại. Song xem ra, chính bản thân đương sự dường như đã quên mất cương vị một bác sĩ của mình, trong mắt ông giờ chỉ còn nỗi căm ghét sâu xa.

“Buông ra. Tôi biết rõ mình không nên nói chuyện này vào giây phút này, nhưng—” chỉ tay vào mặt gã đàn ông đang trăn trăn ngó vào một điểm bất định trên sàn nhà, ông gầm lên “—tôi muốn cậu phải khắc ghi mãi những gì tôi nói tiếp theo, Võ Gia Chính Luận, tôi muốn cậu cả đời cũng không thể quên được vì muốn bước lên trên nấc thang danh vọng, bản thân đã khiến người con gái mình yêu nhất rơi vào bế tắc!”

“Chính tay tôi đã đưa nó vào bệnh viện, chính mắt tôi đã trông thấy vào giờ phút sinh tử, nó vẫn bám chặt ông già này mà gào thét tên cậu! Thân thể thụ thương nghiêm trọng, ấy vậy mà vẫn có thể vùng ra, cố chạy thoát khỏi những y bác sĩ mà nó cho rằng là kẻ xấu muốn cướp đoạt con mình. Bị dồn đến đường cùng, như một con thú bị thương, nó tay ôm chặt bụng mình, hết mánh nheo rồi van xin họ đừng cướp đi một bào thai đã chết! Gào khóc, thề thốt sẽ trở thành người tốt! Đến lúc thuốc mê đã ngấm vào, cũng chỉ biết ngây dại ngó quanh chờ cậu đến cứu! Một đứa con gái mười chín tuổi! Cậu cũng biết nói thế! Nguyễn Ái lúc đó chỉ mới mười—chín, cậu có biết không?!”

Thở ra hỏn hển, Đan Thanh Tân khẽ đưa tay gạt đi chút nước mắt ức chế bấy lâu nay. Ông là một bác sĩ tâm lý, ông không có quyền nổi cơn kích động như thế để làm ảnh hưởng đến bệnh nhân. Nhưng thật không công bằng! Cảnh tượng hôm đó chính bản thân ông cũng bị ám ảnh, đừng nói chi đến nạn nhân trong cuộc. Ông muốn con người gây ra thảm họa đó – dù có cố tình hay vô ý – cũng phải sống mãi với ký ức kinh hoàng! Từng–chi–tiết–một.

Toàn thân gã đàn ông đổ sập xuống sàn. Gương mặt dường như vừa trông thấy địa ngục.

Ngay cả Văn Thành, biểu hiện cũng căng thẳng vô cùng.

“Tôi không mong cậu sẽ bị ám ảnh như tôi, nhưng chí ít, tôi muốn cậu đau khổ vì chuyện này. Nỗi đau, dù gì đi nữa, cũng cần được sẻ chia, Nguyễn Ái không phải thần thánh, nó không thể tự mình gánh vác cả đời được. Huống hồ, đứa bé đó–”

Nói chưa hết câu vì Đan Thanh Tân đã bị Văn Thành bịt lại miệng. Ném về phía thằng em trai cái nhìn đầy sợ sệt, anh kéo xệch vị bác sĩ già ra khỏi phòng, mặc kệ gương mặt khác khổ đang đỏ lên vì giận.

Cửa vừa đóng, anh mới thả tay ra. Đan Thanh Tân hùng hổ toan quay vào thì đã bị bàn tay gang thép của anh lôi lại.

“Cậu làm gì?! Không phải cậu bảo tôi nói?!”

Gương mặt Văn Thành chuyển về rét lạnh. “Tôi bảo ông nói. Không bảo ông giết hẳn! Ông học về tâm lý, còn không nhìn ra chỉ một chút nữa thôi, sẽ tận tay đẩy con người kia xuống bờ vực điên rồ?”

“Cậu quan tâm làm gì? Đây không phải chuyện của cậu! Thêm vào, cậu chẳng phải bạn của Nguyễn Ái?”

“Tôi là bạn của Nguyễn Ái, đúng.”

Mắt nheo lại nhìn thẳng vào Đan Thanh Tân.

“Song cũng không cho phép một ai tổn hại đến Võ Gia Chính Luận.”

Đan Thanh Tân nhú mày, không hiểu nổi bất cứ điều quái gỡ gì đang diễn ra trong đầu óc gã đàn ông này. Ông hít một hơi dài, tay sửa lại áo khoác toan quay người. “Tôi mặc kệ. Dù gì, tôi cũng phải cho hắn biết về đứa trẻ.”

“Không được.” Văn Thành dừng dưng phản đối, ánh mắt thoáng tia nguy hiểm. “Ông nếu muốn Nguyễn Ái có cơ hội khỏe lại, thì đừng đi đả kích kẻ duy nhất có khả năng làm được việc đó.”

Âm thanh cửa mở khiến ai nấy đều giật mình quay lại. Bóng dáng cao lớn chậm rãi bước từng bước thẫn thờ, khi đi ngang qua họ cũng chẳng hề để tâm.

“Cậu đi đâu?” Văn Thành nắm lại tay Chính Luận.

“Nguyễn Ái.”

Đáp trả trong trạng thái của một kẻ mộng du, hắn quả thật là có chuyện.

“Cậu không sao chứ?”

Đôi mắt mịt mù không có chút biến chuyển, con người này tiếp tục bước đi, từng bước chân nặng nề thể như ngàn cân oằn trĩu.

Tâm tư có lẽ giờ đã lạc mất đâu đó giữa ranh giới đau thương và cuồng loạn.

“Được rồi, cậu thấy đấy, hấn nào có sao?” Đan Thanh Tân đánh giọng, quắc mắt nhìn Chính Luận một cách đầy thù nghịch. “Sắn, tôi muốn nói luôn cho cậu một sự thật nữa. Thiên Ân là con...”

Đối phương chỉ lặng lẽ lắc đầu, mắt chẳng hề chạm đến ông. “Không quan trọng nữa.”

“Cậu nói gì?”

Cả Đan Thanh Tân và Văn Thành đều vô cùng ngạc nhiên.

“Đó là con ai, không quan trọng nữa.”

“Nếu Ái cho rằng Thiên Ân là con của tôi. Vậy nó là con tôi.”

Văn Thành sửng ra một lúc, đoạn tay khoanh lại, miệng nở nụ cười nhỏ, mắt nhìn gã đàn ông đầy dò xét. “Ngay cả khi cha của nó họ Đoàn?”

“Năm năm rồi, cô ấy vẫn nghĩ nó mang họ Võ Gia. Vậy thì nó chính là mang họ Võ Gia.”

Nói rồi, ngoảnh mặt đi mất.

Dõi mắt theo cái bóng trắng khuất dần, Đan Thanh Tân trầm tư một lúc lâu. Võ Gia Chính Luận hẳn đã nghĩ Nguyễn Ái vì thần trí bất minh nên có mang cùng Đoàn Văn Minh, sau đó xem là con của mình và hấn; nếu không... cũng không nói ra được câu đó. Nghĩ cho đến cùng, cũng khó trách hấn không thể suy ra sự thật. Chính bản thân ông cũng đã vô cùng bất ngờ khi biết tin Nguyễn Ái có thai,

suốt khoảng thời gian đầu ông cũng luôn đinh ninh nó thuộc về gã họ Đoàn.

Tự nghĩ đứa con là của kẻ khác, song vẫn chấp nhận nó thuộc về mình.

Với một người tốt, có lẽ là một chuyện bình thường. Song đây lại là Võ Gia Chính Luận – một kẻ mang sự chiếm hữu sánh ngang bằng trời...

Bao nhiêu nóng giận của ông bỗng nhiên đổ ào xuống biển.

“Đây có nên gọi là... kỳ tích không nhỉ?”

Thoáng nụ cười nhỏ của gã đàn ông họ Nguyễn đứng kề cận ông.

“Có lẽ.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 65: Hối Hận là Nọc Độc Chết Người

Đêm.

Dường như không ai ngủ được.

Có chăng, chỉ duy nhất con người gây nên tình trạng này, là có khả năng yên giấc.

Ngồi trên ghế, gã đàn ông trầm người trong bóng đêm sâu thẳm, ánh mắt đờ đẫn bao lấy thân hình đương say giấc cuộn tròn trong lớp chăn trắng, tay không biết đã bao lần toan đưa ra gạt đi mớ tóc lòa xòa trên gương mặt nhỏ nhắn – song đều rứt lại mỗi lần sắp chạm phải.

Chợt hiểu ra cảm giác của vị vua mang tên Midas* trong truyền thuyết Hy Lạp cổ xưa.

(*Midas cầu xin thần Dionyssus ban cho khả năng chạm vào bất cứ vật gì cũng đều hóa thành vàng, về sau hối hận khôn cùng khi chính tay biến đứa con gái yêu thương thành một tượng vàng sừng sững...)

Một cái chạm vào, sự sống hóa căn cõi.

Một cái chạm vào, bất ngờ nhận ra tội lỗi.

Một cái chạm vào, đến hối cũng chẳng còn cơ hội.

Võ Gia Chính Luận ghê tởm chính bản thân mình.

Là lòng tham của anh, sự ích kỷ của anh. Muốn sở hữu cô, muốn độc chiếm cô, muốn cô trả giá cho những khổ đau mà anh đã trải nghiệm. Đến cuối cùng, đã khiến người con gái mình yêu nhất đau đến mức này, phải lúi vào một góc tối của bản thân để trốn chạy, tinh thần dại dại ngây ngây chẳng khác gì một xác người có thể cử động.

Anh từng cảm thấy trên cả tự tin, rằng bản thân yêu cô đến điên cuồng, rằng trên đời này không ai có khả năng sở hữu thứ cảm xúc si rồ anh dành cho cô, rằng cô chính là tất cả của mình.

Song xem ra, Văn Thành đã đúng.

Anh có yêu cô sao?

Yêu cô. Lại chẳng thể bỏ qua quá khứ?

Yêu cô. Lại ép uống đến bờ tự hủy diệt?

Yêu cô. Lại siết chặt cô vào mình, bất kể đối phương có thờ được hay không?

Đây là yêu sao?

Chắc chắn là yêu. Anh không thể si nhục cả bản thân và cô bằng cách chối bỏ nó, cũng không có khả năng làm ra việc đó.

Anh rõ ràng yêu cô. Nhưng là cách yêu của loài quái vật.

Lại rút tay về.

Trong bóng đêm sâu thẳm, vẫn đôi mắt đờ đẫn dõi về bóng hình nhỏ nhắn nằm cuộn tròn trong chăn, vẫn bàn tay bao lần đưa ra

nhưng đều rụt lại.

Vấn ái tình bị dày vò theo cách tàn nhẫn nhất.

* * *

Năm ngày trôi qua.

Bầu trời Milan ngày càng rực rỡ sắc hoàng kim của mùa xuân rạng nắng, ngay cả con người của thành phố sầm uất cũng bừng lên một loại sức sống khó lòng kiềm chế. Vậy mà, đối với một số kẻ, sự nóng bỏng của thời khắc, lại chẳng khác nào cảm giác lạnh lẽo dưới nắm mồ sâu.

Lễ cưới của cặp uyên ương trẻ, dù đã được bùng bít một cách cẩn trọng, đứng trước sự chứng kiến của hơn hai trăm nhân vật tiếng tăm ngày hôm đó, đã sớm trở thành đề tài nóng bỏng trên đầu môi chót lưỡi giới truyền thông.

Bệnh viện được cảnh sát vây kín, mọi liên lạc trực tiếp với các nhân vật trong cuộc được triệt để phong tỏa, ngay cả các thành viên trong Hội Đồng Quản Trị Costa cũng không moi móc được gì từ phía lãnh đạo của mình. Rạng sáng ngày thứ ba sau tai nạn của cô dâu, phía đại diện Tập đoàn Costa bất ngờ đưa ra tuyên bố chấn động: Lorenzo da Costa tạm thời rời khỏi chức vụ, mọi quyền hạn vì thế rơi về tay Phó chủ tịch tập đoàn Alfronso Romano.

Kinh tế Ý lại một phen rơi vào hỗn loạn. Trước là thân phận thật sự của ông vua đế quốc Costa, sau là cuộc kết hôn bất ngờ cùng những sự kiện không may được bùng bít xảy ra trong ngày cưới, giờ phút này lại là sự rút lui bất chợt từ phía nhân vật đứng đầu. Tin đồn thổi phồng rằng vị Chủ tịch trẻ lâm vào tình trạng thực vật, rồi

chuyển sang mắc bệnh nan y, đến cuối cùng là tâm thần không ổn định. Cổ phiếu Costa trong nháy mắt tụt dốc thảm hại, các cổ đông liên tiếp đưa ra nhiều kháng nghị cấp thiết, song không một ai dám thẳng thừng đề nghị thay đổi chức vị Chủ Tịch.

Bởi họ biết rõ, Costa được như ngày hôm nay, hoàn toàn là do con người này. Huống chi, sự việc đến thời điểm hiện giờ, Romano vốn không có khả năng dàn xếp ổn thỏa, bọn họ lại không đủ tài lực để tranh giành cổ phần cùng dòng họ Costa. Vậy nên, giải pháp duy nhất chỉ có thể là: chờ.

Cũng giống như sự việc bốn năm về trước, khi một Costa non trẻ bất ngờ lâm vào thế khủng hoảng tài chính, cũng là một tay Lorenzo vực dậy, nhờ vào quyết định đổ vốn của Tập đoàn Banca Monte, hay nói một cách trực tiếp hơn – nhờ vào cuộc kết hôn mang tính lợi nhuận với thiên kim nhà Morretti.

Họ đang đợi, đợi một kỳ tích như bốn năm về trước.

Tiếc thay, nhân vật từng một thời tạo ra kỳ tích, giờ phút này chính bản thân lại đang thiết tha cầu mong một kỳ tích khác xảy ra.

Nguyễn Đỗ Văn Thành thờ dài, lắc đầu ngán ngẩm khi đưa mắt về phía thân hình cao lớn đứng thẫn thờ nơi ngưỡng cửa, bước vào cũng chẳng dám, ra đi lại không nỡ, đến cuối cùng lại chôn chân tại chỗ như một hồn ma bám riết, hữu hình, vô thanh.

Đêm đó sau khi nghe được phần lớn sự thật từ Đan Thanh Tân, Võ Gia Chính Luận đích thật có quay về bên cạnh người vợ trẻ của mình. Cửa khóa trái, đèn không mở, một âm thanh cũng chẳng phát ra trong suốt cả đêm dài.

Đến sáng sớm, đích thân đương sự đã tìm đến vị bác sĩ già để tỏ tường căn bệnh của vợ mình. Lúc đó Văn Thành cũng có mặt, trong vòng nửa tiếng, anh có cảm giác như tên thanh niên họ Võ ngày nào lại lần nữa sống dậy. Vẫn gương mặt vô cảm, vẫn ánh mắt mịt mờ không cảm xúc. Khác ở chỗ, lần này ai nấy đều biết rõ, bên trong cái vỏ lạnh lẽo đó, vẫn còn thứ gọi là trái tim. Và nó đang bị dày xéo đến tội nghiệp.

“Tâm thần phân liệt rất đa dạng, đa mức độ. Trường hợp của Nguyễn Ái – may mắn thay – lại rất nhẹ. Tuy mang tính di truyền, song phần lớn phát bệnh cũng chỉ do môi trường xung quanh tác động. Một giấc mơ xấu, một lời nói đả kích nặng nề, một hình ảnh gợi nhớ quá khứ đau thương, có thể tạm thời đẩy con bé vào tình trạng rối loạn tư duy, sau đó sinh ra ảo giác, rồi không kiềm chế được hành động của bản thân. Tuy nhiên, trường hợp đó với con bé rất hiếm xảy ra. Khác với cha nó, tâm thần phân liệt nơi Nguyễn Ái mang tính tích cực, tức chỉ bao gồm sinh ra ảo tưởng, trầm cảm... Song cũng khá nguy hiểm, do phần lớn chúng có khả năng đẩy đưa kẻ mắc bệnh đến bờ vực tự làm hại mình.”

Hớp vào ngum trà, bác sĩ Đan nheo mắt quan sát con người đối diện, có lẽ đang cố tìm ra chút manh mối của cảm xúc trên gương mặt như tạc kia – đó là nếu như hẳn còn sở hữu thứ gì gần như thế.

“Cách đây bốn năm, Nguyễn Ái cũng từng lâm vào tình trạng gần như hiện giờ. Sự kiện vây quanh việc mất đi đứa con khiến con bé chịu đả kích nặng nề, tự đổ hết tội lỗi lên bản thân. Từ đó sinh ra sự phủ nhận đối với sự tồn tại của nó. Đó là mất trí nhớ mang tính chọn lọc, con bé hoàn toàn gạt bỏ phần ký ức có liên quan đến đứa con. Lúc đó... tôi và Thanh Hòa cũng làm tương tự thế xem như là giải pháp tốt nhất. Chúng tôi làm tất cả để khiến nó không có cơ hội nhớ

lại; di chuyển từ Bắc Kinh đến biên giới Tibet, đốt hết những thứ có liên quan đến Thiên Ân, cắt đứt liên lạc với những cá nhân con bé từng giao tiếp có khả năng khiến trí nhớ nó phục hồi...” thở ra nặng nề, ánh mắt già cỗi nhanh chóng lộ tia thất vọng. “Nhưng người tính không bằng trời tính, quyền nhật ký ngày đó ngập đầy ký ức ngọt ngào đã bị chúng tôi bỏ qua. Đến khi để Nguyễn Ái vô tình đọc lại những ghi chép về tháng ngày mang thai, thể như phong ấn bị xé toạt, luồng ký ức ủa về hành hạ con bé ngày đêm. Nó... sau đó, chính là lâm vào tình trạng như hiện giờ: phủ nhận tất cả, tự giam mình vào một góc tối của tâm trí. Không nghe, không nói, không ăn, không suy nghĩ.”

“Tâm trí con người hết như một cái cầu chì. Luồng điện quá cao sẽ gây ra chập mạch. Và... boom! Mọi vật tắt ngấm. Nói một cách hoa mỹ, đó là tự bảo vệ bản thân khỏi bị cháy rụi. Nói một cách tàn nhẫn, là tâm tư đã chết.”

Lặng im một lúc lâu. Đến cuối cùng, màu nâu kia chậm rãi xoáy vào ông, nỗi đau rỉ ra như nước tràn qua phễu đá.

“Tôi phải làm gì?”

Lại tiếng thở dài từ vị bác sĩ già.

“Đưa nó về với môi trường quen thuộc, tránh sự tấn công của giới nhà báo. Và cậu, chính là mấu chốt quan trọng nhất,” đặt tách trà xuống, Đan Thanh Tân lặng lẽ hạ giọng. “Ngày đó, nó đứt ra khỏi tình trạng đó cũng là nhờ cậu.”

“Nhờ tôi?”

“Đúng, nhờ cậu.”

Chính Luận lắc đầu, mày hơi cau lại thay lời nghi vấn.

“Cậu còn nhớ bốn tháng sau kết hôn, cậu đã từng trả lời phỏng vấn qua điện thoại trên truyền hình Ý?”

“...”

“Chính giọng nói của cậu. Là thứ đầu tiên đã lôi kéo đứa trẻ kia ra khỏi tình trạng phủ nhận.”

Sự yên lặng nối tiếp khiến không gian mang nặng chất chì. Chỉ có tiếng thở nặng nề của vị bác sĩ già là khiến kẻ hiện diện nhận ra họ vẫn chưa hoàn toàn điếc. Cuối cùng, con người quyền quý kia lặng lẽ đứng lên rời khỏi gian phòng, chỉ để lại vài tờ giấy ngăn ngủi – pha lẫn mơ hồ dần vật:

“Tôi biết mình phải làm gì.”

Ngay sáng hôm sau, cái tin Chủ tịch Lorenzo da Costa rời khỏi chức vị đã hoàn toàn chấn động cả nước Ý.

* * *

“Tôi không nghĩ cậu ta ổn.”

Buổi tối thứ sáu trên phi trường lộng gió, Văn Thành cúi đầu khẽ rí vào tai bác sĩ Đan.

Cả hai sau đó không hẹn mà đưa mắt về phía thân hình cao lớn trong Âu phục đen tuyền, chân bước nặng trĩu phía sau một Luigi đang choàng tay ngang vai đỡ lấy Nguyễn Ái. Khoảng cách giữa họ khiến kẻ bàng quan còn ngỡ rằng chính gã hộ vệ mới là chồng của người phụ nữ.

“Từ đêm ấy đến giờ vẫn luôn là như vậy,” Văn Thành trầm giọng, mày khể nhíu lại.

“Cậu muốn nói đến chuyện hấn luôn tránh né đến gần Nguyễn Ái?” Đan Thanh Tân bình thản hỏi lại, mặc dù đáy mắt vẫn thoáng tia lo lắng.

“Không những là tránh né,” Văn Thành lắc đầu. “Đến cả chạm vào cũng không dám, cứ như e sợ sẽ bị lây bệnh truyền nhiễm. Ông nghĩ có khi nào... hấn sợ Nguyễn Ái?”

Đáp lại anh chỉ là những cái lắc đầu ngán ngẩm mang ý bất chấp nhiều hơn là phủ định.

Văn Thành những ngày này vì bận bịu sắp xếp công việc, lại phải lo lắng cho Ngọc Nghi sớm ngày quay về Hàn Quốc, hiếm có khi thăm nom em trai và em dâu. Đến lúc trở lại bệnh viện vào đêm trước, không mất nhiều thời gian để anh nhận ra sự chuyển biến kỳ lạ trong cách đối xử của ngài Chủ tịch Costa đối với vợ mình. Những tưởng chuyện đến nông nỗi này, hấn càng phải gần gũi trông nom cô ấy. Có lẽ đâu lại càng xa cách, đến nỗi chạm vào cũng không dám? Hấn sợ cô sẽ nổi cơn? Hay sợ cô làm mất mặt hấn, nên phải giữ khoảng cách thế này?

Lẽ nào, sự nhìn nhận ngày trước của anh đã sai? Rằng Võ Gia Chính Luận sẽ không ái ngại cái gọi là bệnh tật từ người đàn bà mình yêu nhất?

“Cậu đang làm cái quái gì thế, Chính Luận?”

Văn Thành khoanh tay, hấn học hỏi khi đứng tựa vào ngưỡng cửa phòng lái, mắt cay nghiệt nhìn vào thể trạng phờ phạc của Võ

Gia Chính Luận – kể giờ đây vẫn không hề mảy may chú ý đến anh, đôi mắt vẫn chăm chú hướng về phía màn hình điều khiển, một chút biểu tình cũng chẳng buồn để lộ.

Nổi nóng, anh hung hãn xốc áo gã đàn ông lên, bất ngờ lôi hắn ra khỏi ghế trợ lái kéo đi theo mình. “Chỗ mà cậu nên ở bây giờ là bên cạnh vợ mình! Cậu nợ cô ta quá nhiều! Vốn không có quyền giữ cự ly như vậy!”

Chính Luận vùng tay khỏi Văn Thành, đôi mắt thoáng sự giận dữ, song vẫn không hề mở miệng. Hắn hít sâu vào, đoạn quay người toan quay về phòng lái.

Không thể chịu nổi sự thình lạng này nữa, Văn Thành từ phía sau đột nhiên trầm giọng.

“Được. Nếu cậu đã không muốn có chút dính dáng gì đến Nguyễn Ái, tôi sẽ đưa cô ấy về Mỹ cùng mình. Ở cạnh kẻ không quan hệ hảo tâm còn tốt hơn người yêu phụ bạc—”

“Câm miệng!” Chính Luận bắt chợt thét lớn, người quay ngoắt lại, đôi mắt long lên sự đe dọa vương chút hốt hoảng thềm kín. Hắn lao người đến túm lấy cổ áo Văn Thành xốc lên, thái độ bất thành linh trở nên hung hãn vô cùng. “Không ai có quyền đem cô ấy rời khỏi tôi, anh hiểu chứ?! Không—ai!”

“Vậy thì hãy chăm sóc cô ta một cách đường hoàng. Hãy nhìn cậu bây giờ xem, tránh né vợ mình như ôn dịch! Cậu sợ cái gì? Sợ cô ấy sẽ phát cuồng rồi lỡ tay giết cậu?”

“Không phải!”

“Ồ? Nhưng đó là tất cả là những gì tôi đang chứng kiến, ngài Costa đáng kính ạ!”

Kéo mình ra khỏi vòng kiểm soát gắt gao của Chính Luận, Văn Thành đẩy mạnh đối phương, để mặc hắn lao vào vách phi cơ, thân người sau đó trượt dần xuống nền đất.

Chính Luận đã quá mệt mỏi. Với cuộc đời, với những người xung quanh, với chính mình. Khi con người ta phải đối mặt với sự sụp đổ bất ngờ của lẽ sống dựng xây bấy lâu, điều đầu tiên xảy đến là phủ nhận. Thời điểm những mũi lao sắc nhọn mang tên hận thù xoáy thẳng vào người phụ nữ yêu thương thành linh quay ngược đầu, anh gần như mất hẳn khả năng tự vệ. Điều đầu tiên ập vào bộ não cần cỗi là chối bỏ. Anh đổ tội cho Đan Thanh Tân, cho Hoàng Công, cho Văn Thành... thậm chí – anh oán trách cả cô. Đó là bản năng của con người, tự bảo vệ lấy mình bằng cách trút bỏ mọi tội lỗi lên đầu những kẻ bên cạnh. Huống hồ, Võ Gia Chính Luận lại là một con người khinh ngạo, bản thân sở hữu sự vị kỷ cao gần trời, làm sao có thể chấp nhận việc mình đã sai? Sai hoàn toàn?

Thế mà, đến lúc hình ảnh tiêu tụy của cô lọt vào tầm mắt, bức tường kiên cố che chắn xung quanh anh, trong phút chốc vỡ vụn như sóng đánh vào tường cát.

Hối hận tràn về khiến người ta nghẹn thở.

Nếu.

Quá nhiều từ “nếu.” Nếu ngày đó anh kiên quyết thêm một chút nữa, nếu ngày đó anh sáng suốt thêm một chút nữa, nếu ngày đó anh tin vào cô một chút nữa...

Đến cuối cùng, vẫn là nếu.

Đau đến cả quặn thắt tâm can, từng cơn lòng trào lên khiến hốc mắt cay nồng, bởi đã nhận ra rằng, trong số những điều tệ hại anh đem đến cho cô, anh chính là điều tệ hại nhất.

Võ Gia Chính Luận ngẩng đầu, dùng đôi mắt kính tởm pha lẫn đau xót dõi thẳng vào đôi tay để ngửa trước mặt, giọng thoát ra rạn vỡ.

“Độc. Tôi cảm thấy bản thân hết như chất độc.”

“Cậu nói gì?”

Mắt không rời tay, anh lắc đầu, biểu hiện lạc lõng. “Đôi tay này, mỗi khi chạm vào cô ta, đều dường như mang theo sự hủy diệt ngấm ngầm. Vậy thì chạm vào để làm gì? Tôi không dám, quá thật không dám! Tôi cảm thấy bản thân như loài giòi bọ lúc nhúc, cô ấy mỏng manh như chiếc lá cuối cùng sắp tàn héo. Một cái chạm nhẹ sẽ khiến cô ta vỡ vụn, anh có biết không? Tôi muốn ôm người đàn bà đó biết bao, muốn được hôn trên đôi mắt đó, bờ môi đó, muốn để hơi thở chúng tôi hòa nhịp cho đến khi cô ấy thức tỉnh... Nhưng mỗi lần sắp chạm vào, cổ họng tôi lại dựng lên vị đắng, cảm thấy bàn tay mình không khác gì đang rửa nát bởi nọc độc...”

“Chính Luận, cậu...” Văn Thành sửng sốt. Anh chỉ chú tâm đến tình trạng của Nguyễn Ái – mọi người chỉ chú tâm đến tình trạng của Nguyễn Ái, có ngờ đâu gã đàn ông này, cũng mang đầy thương tích nặng nề...

Ngước đầu, Chính Luận nhìn thẳng vào con người đứng trước mặt, mắt cay đỏ. Rối loạn. “... tôi làm sao dám chạm vào cô ấy đây?”

Anh hãy nói tôi nghe, tôi làm sao dám?! Khi gần bên cô ấy, đến cả thờ tôi cũng không dám, e sợ sự tồn tại của mình sẽ khiến người đàn bà đó mất đi chính sự tồn tại...”

Thình lạng trái ra như mặt trống căng giã.

“Cậu... không nên nghĩ thế,” Văn Thành cất giọng, ngời bệt xuống đối diện người em cùng cha khác mẹ, một tay đặt lên bờ vai rộng đương run nhẹ. “Nên nhớ, người cô ấy yêu nhất vẫn là cậu. Cậu có khả năng khiến cô ấy phục hồi. Đây vẫn chưa phải kết thúc.”

“Tôi không cần kết thúc. Sợ hãi mất đi cô ấy như vậy, tôi cũng không tài nào để cô ấy rời khỏi tầm mắt mình. Tôi biết, tôi là một thằng khốn nạn! Đến giờ phút này vẫn ôm giữ khư khư lấy cô ấy... Nhưng... tôi đã thề với lòng, sẽ không tổn hại cô ấy nữa, chừng nào mà tôi vẫn còn có thể nhìn thấy vợ mình, như vậy là quá đủ. Vậy nên...” bàn tay nắm lại, Chính Luận đột nhiên gằn giọng khi hướng mắt về Văn Thành. “Đừng ai hòng cướp đi cả điều duy nhất đó!”

“Tôi sẽ không.”

Văn Thành thờ dài, đoạn phóng tầm nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi chỉ duy nhất một màu trắng bồng bênh hất vào khiến mắt lóa mờ. Lặng đi đôi chút.

“Hoàng Chấn Lưu sẽ không tổn hại cả người thân cuối cùng.”

Vì anh biết, không cần đến anh, chính bản thân gã đàn ông này đang tự tay vắt kiệt sự sống trong mình.

Hối hận, hóa ra mới là nọc độc lợi hại nhất.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 66: Cũng là Một Loại Nỗi Đau

Phi cơ đáp xuống sân bay riêng của họ Võ Gia vào đúng 5h chiều. Cái nóng oi bức của ngày hè trên đất Việt dường như không tồn tại nơi đây. Gió lồng lộng vuốt ve cây cối, tạo nên những thanh âm huyền bí, khơi gợi khát khao tìm về cội nguồn nơi con người xứ nắng. Thanh bình đến khó tả. Quả thật là nơi rất thích hợp để an dưỡng bệnh tật.

Cửa phi cơ hé mở, thang được đẩy đến, Luigi cùng một số tùy tùng đem hành lý tiến xuống xe đã đợi sẵn. Chủ nhân của họ chậm rãi bước theo phía sau, gương mặt thần thờ, tâm trí dường như đã lạc mất đâu đó giữa những làn gió rít và tiếng chim gọi bầy.

Chân vừa chạm xuống mặt đường thì lại bị một âm thanh khác tràn vào giật lại tâm tư.

“Chính Luận, đón lấy!”

Quay người, mọi tế bào trên cơ thể anh dường như đang ra gúc gào thét. Bán loạn vô cùng bởi cảnh tượng trước mắt.

Với biểu cảm lạnh như băng đá, gã đàn ông họ Nguyễn vươn một tay đẩy mạnh người phụ nữ bé nhỏ mình đang diu dắt.

Cô lao thẳng xuống thang, ngã ập ngay vào lòng một người đàn ông khác – lúc bấy giờ đang dang rộng tay chờ, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu.

“Nguyễn–Đỗ–Văn–Thành! Anh–!”

Thanh âm nóng giận xé toạt gió phóng về phía kẻ vừa đẩy người, run rẩy mà phẫn nộ. Nếu không vì phải đỡ lấy Nguyễn Ái, Võ Gia Chính Luận đã lao mình đến gã đàn ông kia. Hấn điên rồi sao? Làm sao có thể đùa cợt kiểu này–?

“Sao rồi? Không sợ độc phát nữa sao?” một cách khoan thai, Văn Thành bước xuống những bậc thang trắng, giọng nói đều đều, mắt vẫn khóa vào con người đang tức giận, không hề có ý né tránh. “Cậu hãy nhìn lại xem, cô ta có bị rữa nát khi nằm trong vòng tay cậu không?”

“Anh vì muốn chứng minh điều đó mà liều lĩnh đẩy một kẻ không chút tự vệ xuống thang?!” Chính Luận mở to mắt, tay nắm chặt lại run rẩy, dù vẫn không thể rời khỏi sinh vật đang chui rúc vào lòng. “Anh có óc não không?! Nếu tôi chậm đi một giây thì sao?!”

“Thì cô ta sẽ bị thương. Hoặc chết.”

“Khốn kiếp–!”

“Đúng vậy,” đưa một tay lên ra dấu ngăn cản, Văn Thành thản nhiên tiếp lời. “Trên đời này có nhiều kẻ khốn, càng có nhiều việc khốn. Hôm nay tôi đẩy Nguyễn Ái, cậu đỡ được. Một ngày nào đó cuộc sống khiến cô ta vấp ngã, với tình trạng của cậu hiện giờ, liệu có kịp bắt lấy cô ta? Nên nhớ, cuộc đời so với tôi còn tàn nhẫn hơn nhiều.”

“Muốn giáo huấn? Anh không biết dùng lời nói? Lại phải sử dụng cách chứng minh khốn nạn này?! Anh không quan tâm đến tính mạng của Nguyễn Ái hay sao?!”

“Đúng.”

“Cái gì?!”

Tay đút vào túi, Văn Thành hát đầu về phía Nguyễn Ái, thái độ hững hờ. “Tôi xem Nguyễn Ái là bạn. Nhưng trên đời này tôi có rất nhiều bạn, mất đi một vài cũng không sao. Lỡ cô ấy có chuyện, dĩ nhiên tôi buồn. Nhưng nỗi buồn cho một người bạn cũng có giới hạn. Ngược lại, cậu hãy tự hỏi bản thân sẽ ra sao nếu Nguyễn Ái không may gặp tai nạn hoặc xui xẻo hơn – lìa đời, mà cậu lại không hề làm gì để ngăn cản điều đó xảy ra...?”

Nỗi hoang mang tràn vào khiến nộ khí dịu đi đôi chút trên gương mặt gã người Ý. Anh siết chặt vòng tay hơn, bắt giác lùi lại một chút, thể như e sợ con người trong lòng mình sẽ bị cướp đi bất cứ lúc nào.

“Có thể cậu là kẻ duy nhất có khả năng tổn hại cô ta sâu sắc. Nhưng thế gian này, cũng chỉ có duy nhất cậu yêu thương cô ta đủ sâu để cản ngăn những tổn hại ấy.”

Nói rồi quay gót, bỏ xa hai số phận lận đận giữa phi trường trống trải.

Võ Gia Chính Luận mắt nhắm nghiền, mặt ngửa lên đầy khổ não. Ôm được cô vào lòng, anh mới nhận ra mình nhớ cô đến mức nào. Không phải nỗi nhớ khi cách xa da thịt, mà là nỗi nhớ khi ly biệt tâm tư. Thật lạ, con người ta khi gần nhau như vậy, sao vẫn thấy xa xăm vô cùng, để rồi nhớ nhung nhau vô hạn...

Cơn thịnh nộ qua đi, cảm giác xâm chiếm cõi lòng lúc bấy giờ là nỗi sợ hãi. Anh chờ. Chờ bất cứ dấu hiệu gì của sự quy ngã, của sự

ghê tởm, của sự bán loạn nơi thân hình mềm mại trong vòng tay. Nhưng chúng không hề đến. Anh sợ cô đau, sợ đau khi trông thấy cô đau, sợ cả nỗi sợ cơn đau đó. Như vậy thì sao? Có lẽ Văn Thành đã đúng? – Không, anh biết Văn Thành đã đúng. Nguyễn Ái có còn ai trên đời ngoài anh? Nếu anh cứ mãi vì sợ mất cô mà không dám tiếp xúc, chẳng khác nào ngay từ đầu anh đã mất cô thật sự?

Rúc đầu vào mái tóc đen tuyền, anh đứng sững, ôm ghì lấy cô thật lâu, cảm thấy trái tim cũng dường như sững ra.

Nếu đã dám siết chặt cô vào tim, anh còn hãi sợ gì ôm cô vào lòng?

* * *

Địa điểm dưỡng bệnh do một tay Văn Thành sắp xếp, dĩ nhiên đã được mọi thành viên trong cuộc đảm bảo tuyệt mật. Đó là một địa phương vắng vẻ, nhưng không thiếu thốn tiện nghi. Dân chúng xung quanh cũng là người miền núi thật thà, chất phát, không ai quan tâm nhiều đến những sự kiện nằm ngoài cái làng bé nhỏ của họ. Sự xuất hiện của Võ Gia nơi đây cũng chẳng phải là chuyện lạ lắm. Người dân chung quy đã quá quen thuộc với xưởng gỗ của gia tộc này từ những ngày đầu độc lập, vậy nên cũng không lấy làm lạ trước sự xuất hiện bất chợt của những nhân vật ngoại tộc. Ngôi biệt thự mà họ thường cho là “pháo đài trắng” nằm sừng sững trên sườn đồi cũng thường xuyên có người vào ra chăm chút, mặc dù chủ nhân của nó chẳng lắm khi ra mặt.

Đây vốn là nơi nghỉ mát của Võ Gia Hùng, xưởng gỗ chẳng qua được dựng lên để tạo công ăn việc làm cho người dân bản xứ, từ đó thu nhận được sự chấp nhận từ họ. Ngôi biệt thự, theo lời căn dặn của Đan Thanh Tân, đã được bài trí lại – hết như căn hộ tại Quang

Hưng, từ thăm lót cho đến bóng đèn, từ bàn ăn cho đến họa tiết trên vôi sen trong phòng tắm. Mục đích dĩ nhiên không ngoài kích thích trí nhớ kẻ từng sống trong hoàn cảnh hệt như thế.

Yên tâm vì lúc này Chính Luận đã vài phần ổn định tâm lý, Văn Thành cùng thuộc hạ của mình rời khỏi. Kẻ lưu lại chỉ có Luigi, Đan Thanh Tân và một số bác sĩ ngoại khoa. Song ngoài Đan Thanh Tân, những người còn lại Chính Luận chỉ cho phép lưu lại tại nhà nghỉ đầu thôn, tuyệt đối không bén mảng đến gần ngôi biệt thự. Anh không muốn họ khiến vợ mình kinh động.

Thế rồi, cuộc sống trôi qua một cách tẻ nhạt, với những con người không–tẻ–nhạt tồn tại trong nó. Nguyễn Ái ngày qua ngày, vẫn biểu cảm đó, vẫn sự lặng thinh đó, vẫn đôi mắt vô hồn đó – đối diện với chồng mình. Ban đầu cô không hề ăn uống, vì thế cần sự trợ giúp từ phía y tế. Thời gian dần dà, tuy tinh thần không hề được khá hơn, thuốc thang và bản năng con người đã giúp cho việc tiếp nhận thực phẩm ở cô trở nên dễ dàng hơn, không cần phải nhờ đến nước biển và các phương pháp tiêm chích khác.

Trong khoảng thời gian đó, Võ Gia Chính Luận luôn ở bên cạnh cô, ngày ngày tận tình chăm sóc, từ việc ăn uống, sinh hoạt, cho đến chuyện trò về những ngày xưa cũ. Anh đưa cô đi dạo, chỉ cho xem những loài cây lạ, đêm đến lại nói với cô về những nhân vật thú vị anh đã từng gặp trong suốt năm năm qua. Chưa bao giờ Chính Luận nói nhiều như vậy, làm nhiều như vậy, lo nhiều như vậy. Gương mặt thân thương kia khi dõi về anh luôn mang vẻ lắng nghe, song anh hiểu đó chỉ là một loại phản ứng vô điều kiện. Nguyễn Ái thực chất không nghe được gì.

Anh không biết tình trạng này kéo dài đến bao giờ, có thể là vài ba tháng, có thể là cả đời. Nếu tỉnh lại cũng là vì anh, cô đã tỉnh lại

từ sớm. Đàng này, cô không khác gì một đứa trẻ mắc bệnh trầm cảm, phản ứng với những chuyện thông thường tuy có, song lại cứ ảo ảo hư hư, đôi lúc lại dường như mất hẳn.

Chúng khiến anh lo sợ.

Thế như, có một lần cô muốn uống nước, cư nhiên lại biết tự giác đi lấy, song khi tay chạm đến ấm trà đang nóng lại không hề có phản ứng giật lại. Giờ phút nâng niu đôi bàn tay nhỏ bé bị phỏng rộp nặng nề, gã đàn ông đột nhiên run rẩy, chẳng biết làm gì hơn ngoài việc đau lòng.

Quá thương tâm rồi lỗ miệng máng cô. Cô lại chẳng nghe thấy gì.

Lại đau. Lại tuyệt vọng.

Vậy mà, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt cô đảo theo mình một cách lơ đãng, anh lại nhen nhóm lên thứ gọi là hy vọng – dù anh cũng chẳng rõ, trong mắt cô, anh chính là Chính Luận, hay chẳng qua chỉ là một vật thể biết di động cần sự chú ý.

Cô thích xem TV, có thể ngồi hàng giờ trước những hình ảnh đua nhau nhảy múa, sự chú tâm có lắm lúc khiến anh kinh ngạc. Song khi anh ngẫu nhiên chuyển đài, cô vẫn tiếp tục dõi về khoảng không trước mặt với sự tập trung không suy suyển. Dường như cô không phải đang xem, cũng chẳng phải đang nghĩ. Chỉ đơn thuần là ngồi đấy trò chuyện cùng sự thình lạng trong tâm tư.

Anh đến phát điên mất!

“Ái à, là anh đây...”

Đã không ít lần anh mơn nhẹ trên gương mặt xanh xao kia, miệng bất thần thốt ra những từ ngữ như vỡ nát tâm can. Anh muốn cô quay lại nhìn anh, dù chỉ một lần. Anh có thể đánh đổi cả khả năng nhìn thấy của mình để điều đó xảy ra.

Song sự thật ập đến. Anh vẫn là kẻ nhìn thấy. Và cô vẫn không nhìn thấy anh.

Nếu ban ngày đã là dần vật tâm tư, thì đêm về lại đem đến xót xa trong giấc ngủ. Ôm thấy thân hình ấm áp vào lòng, trong tim anh không hiểu sao lại muôn phần giá lạnh. Cái lạnh không phải của sự hờ hững vô tình, mà của khi con người ta áp tay vào tảng băng tinh khiết nhất. Ban đầu là sự yên bình giả dối, sau là cảm giác tê rần, đến cuối cùng là rát bỏng muôn phần khi băng đá bắt đầu ăn sâu vào da thịt.

Anh chỉ có thể ngủ vào một khi cô đã an giấc. Giấc ngủ thường không mang theo mộng mị, song cũng chẳng hề bình yên. Ngay cả khả năng mơ anh cũng chẳng còn sở hữu nữa rồi, cho dù có về nghĩa này hay nghĩa khác.

Một lần giật mình thức giấc, không tìm thấy cô bên cạnh. Anh hoảng loạn bật dậy tìm kiếm, ruột gan không biết đã bị xé toạt bao mảnh khi trông thấy bóng lưng mảnh mai bên ngoài ban công, đôi tay run rẩy bám chặt vào thành lan can như thể đang kiềm chế bản thân.

Từ đó về sau, Đan Thanh Tân dường như không còn trông thấy anh ngủ.

Nhật ký của cô anh không dám đọc, sợ rằng những đau khổ cô lưu lại trên những trang giấy sẽ khiến sự kiên định trong anh bị nhàu

nát. Anh sợ mình sẽ bỏ cuộc, sợ sự đau đớn sẽ vắt kiệt đến sức sống cuối cùng trong bản thân. Ấy vậy mà lúc đưa tay lên gạt đi những giọt nước mắt cô vô thức để rơi trong giấc ngủ, sự hối hận trong anh lại oằn lên gào thét. Anh đáng bị hành hạ như thế. Anh rất đáng.

Quyển ký thư mỏng hơn độ dày chính đáng của nó. Lúc lật ra xem thì đã mất đi một khoảng lớn. Có lẽ là khoảng thời gian Nguyễn Ái mang thai. Đan Thanh Tân đã sớm loại bỏ phần đó, hy vọng một cách mù quáng rằng: xóa bỏ những ghi chép về quá khứ là có thể xóa đi quá khứ.

Sự thật đã chứng minh, nó vốn không dễ dàng đến vậy.

Ngày..., tháng..., năm...

Luận à.

Ở đây hoa cúc dại nở rất đẹp, còn đẹp hơn cả hoa hồng đỏ chón thành thị. Con người cũng muôn phần thân thiện, vì vậy họ còn đẹp hơn những bông hoa. Thời tiết không nóng bức như Việt Nam, cũng chẳng ồn ào, không náo động. Sự thanh bình trải ra khiến đến cả yêu đời cũng cũng trở thành một điều giản dị.

Vậy mà sao đến cả điều giản dị nhất em cũng chẳng thể tìm thấy.

Em rốt cục là vì sao đã tồn tại ở nơi đây đến cả hai năm? Một nơi không hề có anh?

Ngày..., tháng..., năm...

...Luận à, hôm nay chị Hòa bảo em: “Yêu là phải biết buông tay.”

Vậy rồi, người phụ nữ đó bỏ đi cùng một gã đàn ông khác.

Nhưng em không thể. Em không muốn buông tay, lại càng không muốn người ta buông em ra.

Vậy nên, đừng làm việc đó nha Luận...

Ngày..., tháng..., năm...

Người ta nói “Hạnh phúc là khi người mình yêu hạnh phúc.”

Nhưng tại sao khi trông thấy nụ cười rục rỡ của anh khi dắt tay người đàn bà đó bước vào nhà hát trên bề mặt tạp chí, em lại chỉ muốn phá hủy chính bản thân thứ gọi là hạnh phúc?

Anh giả dối hay thật lòng? Anh cười thật hay vờ vịt? Tại sao nó lại nồng ấm đến thế? Hay là vì bức ảnh quá nhỏ, quá mờ, và mọi chuyện là do em tưởng tượng ra? Hoặc là em đã sớm biến thành những con người ngu muội kia, một hai tin vào những gì báo chí thêu dệt?

Em muốn anh hạnh phúc. Lại không muốn anh hạnh phúc.

Không có em, anh hạnh phúc thì em biết phải làm sao đây... hả Luận...?

...

Anh biết không. Có cái đau chì chiết, có cái đau âm ỉ, có cái đau đến đốt nát tâm can. Nhưng khi em đặt bút xuống toan viết ra những dòng chữ đó, em chợt khựng lại.

Chúng thì có gì khác nhau hả anh? Đều là đau cả mà.

Em không văn vẻ, nên cũng không cách nào tìm ra từ ngữ chính xác để diễn đạt nỗi đau của mình. Nhưng em biết những cụm từ trên chẳng có chút liên hệ gì đến tâm trạng em lúc này cả.

Giả sử, ừ, cho là giả sử đi, anh sẽ hỏi em đau ra sao. Em sẽ nói: cái đau của em là cái đau trong một đêm tối trời, đứng nơi lang cang nhìn ra con sông đen đúa và lạnh toát, chợt cảm thấy muốn lao xuống.

Cũng có thể là cái đau trong những lúc nằm yên bình trong làn nước ấm, bỗng nhiên có nghĩ thôi thúc muốn cầm dao cứa vào cổ tay.

Hay những đêm trần trọc, có mong muốn lái xe đổi gió, rồi lại thôi không đi nữa. Sợ rằng mình không còn đủ can đảm, sẽ ko dẫn nổi mà buông ra tay lái.

Cứ nghĩ làm những việc đó, cái đau sẽ chấm dứt.

Người nào đã từng nói “Đau đến chết!” rõ ràng là một kẻ dối trá. Vì với em, cái chết chính là liều thuốc chữa trị nỗi đau.

Đúng đó, em cố tình viết cho đau thương như vậy, để khi đọc anh sẽ hết sức đau. Hết sức.

Nghĩ cho cùng, đây cũng là một loại nỗi đau mà, phải không anh...?

...

Đóng sập quyển sổ đen, Chính Luận đưa tay vò bóp trán mình, đầu cúi xuống một cách thảm não...

“Đúng vậy, Ái à,” anh vừa nói vừa khẽ vuốt tóc cô, nước mắt tự lúc nào đã vỡ lãn trên gò má.

“Đây cũng là một loại nỗi đau.”

Là nỗi đau của một thằng đàn ông phát hiện ra, bản thân đã dồn ép người đàn bà mình yêu thương vào tận cùng của đau khổ.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 67: Chỉ Còn Anh

Gần sáu tháng trôi qua, Chính Luận ngày càng tiều tụy. Lần cuối cùng Văn Thành đến thăm, anh trông chẳng khác nào một gã đàn ông trầm luân trong chiến loạn. Khi được hỏi đến thì đương sự chỉ cười khẩy rồi lắc đầu chán nản.

“Tôi nghĩ Nguyễn Ái có một vài phản ứng tích cực, nhưng gã đàn ông thì...” Đan Thanh Tân thở dài, bỏ lửng câu nói.

Văn Thành gật đầu, tay đặt lên vai vị bác sĩ già an ủi, mắt nheo lại – không rõ vì gió hay vướng víu tâm sự. “Tôi đành trông cậy vào ông vậy. Có phải theo đà này, Nguyễn Ái sẽ nhanh chóng bình thường lại?”

“Có thể. Tôi không dám chắc. Nhưng bản thân tôi vẫn cảm thấy con bé cần một sự kích động nhất định nào đó để có thể được lay ra khỏi tình trạng vô thần này.”

“Kích động? Vậy ông đã thử chưa? Tôi nghĩ ông nên bàn bạc chuyện này với Chính Luận.”

“Tôi đã đề cập chuyện này với cậu ấy,” thoáng khựng lại, ông lắc đầu, mắt sụp xuống. “Chúng tôi cũng thử nhiều biện pháp. Không hiệu quả. Với lại...”

...

Võ Gia Chính Luận đóng cửa, khép lại đoạn hội thoại giữa hai con người ngoài sân. Anh lẳng lặng về phòng, ngồi xuống đối diện Nguyễn Ái. Cô khoác trên người một bộ đồ pyjama trắng, gối bó lại ngồi tựa đầu vào cửa kiếng ban công – nơi anh đã đặt cô từ nửa tiếng trước. Vẫn một tư thế đó, mắt cô dán chặt xuống sàn nhà, thay vì dõi theo bầy chim hải âu ngoài trời như thường lệ.

Đạo gần đây cô ngủ nhiều hơn, biểu cảm trên gương mặt lại ít đi. Ăn uống kém, vì thế mà mặt mày càng hốc hác, thân thể tiều tụy khiến người thương tiếc. Nhìn cô, có đôi lúc anh cảm thấy mình đang đuổi theo bong bóng xà phòng, chỉ cần chạm nhẹ sẽ thành linh vỡ nát. Song cho dù có không chạm vào, sớm muộn gì nó cũng tan vào không khí.

Anh nhớ nụ cười của cô, nhớ cách đôi mắt tròn xoe của cô nheo lại tạo thành hai hình bán nguyệt cong cong, nhớ cái lồi cắn nhô môi dưới mỗi lần cô thẹn thùng đỏ mặt, nhớ cả khi cái mũi nhỏ nhắn phập phồng lúc tức giận.

Nhớ đến vậy mà, anh dường như đã quên hẳn. Mặc dù con người thì vẫn luôn ở kề bên.

Không kiềm được lòng, anh đến gần cô ôm ấp, hôn nhẹ trên vàng trán rộng, trên đôi mắt nhắm hờ, trên má, trên mũi... rồi khựng lại nơi đôi môi.

Chúng khô ráp, lạnh lẽo, mang dư vị đắng chát, không còn chút gì ngọt ngào của những ngày xưa cũ. Cảm thấy không cam lòng pha lẫn chua cay, anh lại càng nhấn sâu nụ hôn, đôi tay siết chặt cô vào lòng, tưởng chừng có thể tan hòa xương máu.

Nụ hôn mãnh liệt, song lại để lộ sự yếu đuối trong con người chủ động.

Chiếm hữu, nhưng vạch trần mặt lệ thuộc tại tâm kẻ bạo tàn.

Anh hôn cô như thể lời cầu xin da diết, thân ập lên nhấn đè cô xuống sàn, bàn tay run rẩy khi xộc vào áo mỏng trớn trên da thịt. Hấp tấp, vồn vã, con người phía trên toan đổ hết nhớ nhung vô hạn vào tiếp xúc thể xác. Thế nhưng đột nhiên dừng lại.

Thân vẫn phủ lên cô, anh dứt khỏi nụ hôn ám ảnh, mắt nhắm nghiền khi gục xuống hõm cổ ẩm ướt mồ hôi, toàn thân run lên từng cơn bán loạn.

Rõ ràng, bị dẫn dắt không bởi dục cảm, mà là sự cầu cứu.

Tại sao cô vẫn chưa chịu giải thoát cho anh, thậm chí khi họ đã gần nhau đến vậy?

Quả đất này dài gần 25 ngàn dặm, mặt mờ tính ra có khi hơn trăm triệu bước chân. Khi con người ta da thịt áp kè, cho dù có gần gũi thế nào, cũng không tránh khỏi có khoảng cách – dù rất nhỏ nhoi. Khoảng cách có thể là một bước, cũng có thể là phần còn lại của tổng thể trăm triệu bước kia, chỉ tùy chúng ta ngoảnh đi hoặc đối mặt với nhau.

Người đàn bà này, anh biết rất rõ, chính là đang ngoảnh đi không đối mặt.

Tuy nhiên, yêu một người, là tự tay trao cho người đó cái quyền sinh sát quả tim mình mất rồi, không phải sao?

Vì thế mới đau như vậy, buốt dường này.

Con đường âm u này, lẽ nào không có ngày kết thúc?

Có.

Nhưng nó lại kết thúc vào một ngày nắng đẹp, bầu trời trải dài thứ màu xanh hy vọng, hoa cỏ khoe sắc khiến mọi con đường đột nhiên bừng sáng.

Đến cả thiên nhiên cũng biết cách dối lừa.

Như thường lệ, khi màu đỏ của chạng vạng lan tỏa một góc trời, xuyên qua cửa sổ nơi phòng khách, người ta sẽ lại thấy nữ chủ nhân của ngôi biệt thự trắng kéo một chiếc ghế gỗ đến trước cửa ra vào, đoạ lạng lễ ngồi xuống.

Lại cũng như thường lệ, sẽ có bóng hình gã đàn ông ngồi phía sau trông chờ. Trong thinh lặng.

Đan Thanh Tân đã từng giải thích với Võ Gia Chính Luận, lý do của thói quen này bắt nguồn từ những ngày Nguyễn Ái mang thai. Vào lúc đó ai nấy đều bận rộn, ông được mời đến chữa trị tại viện dưỡng lão, Thanh Hòa phải chăm sóc Vương Đăng Khoa, hầu như suốt ngày chỉ có mỗi Nguyễn Ái và cô người làm ở nhà. Không rõ vì cô đơn hay nhớ nhung, cô tự nhiên lại sinh ra thói quen đó. Đến ráng chiều là bắt ghế đến ngồi ngay trước cửa, chờ đợi mọi người quay trở về.

Ông cho rằng đây là một tiến triển rất tốt trong bệnh tình của Nguyễn Ái. Việc lặp lại một thói quen xưa cũ chứng tỏ cô đã chấp nhận hướng về quá khứ, trong nay mai sẽ sớm thu về ý thức.

Chỉ có anh là biết, hoàn toàn không như thế.

“Thói quen kia không phải bắt nguồn từ lúc đó,” anh đau khổ lắc đầu, đồng tử co lại với nỗi dằn vặt. “Nguyễn Ái chính là chờ đợi tôi.”

Đúng vậy. Là chờ đợi anh.

Làm sao anh quên được trong hai tháng, họ ở bên nhau, mỗi khi anh quay về từ những buổi hội họp với thành viên kỳ cựu trong dòng tộc, mở cửa bước vào, đập ngay vào mắt là nụ cười của Nguyễn Ái.

“Em biết ngay mình đã đoán đúng giờ mà!”

Cô cũng ngòai như thế, lưng hơi cúi xuống khi ngẩng lên nhìn anh đầy tinh nghịch.

Khi đó, anh đã bảo cô là đồ ngốc, chỉ cần nhìn vào màn hình camera là biết anh đã về, cần gì lồi ghế ra ngòai nhìn chăm chăm vào cửa như một con ngốc thế kia.

“Như thế thì đâu có lãng mạn một cách bất ngờ,” cô đã nhoẻn cười hiền hòa, đôi mắt lim dim nhìn anh đầy mơ mộng.

“Khi anh mở cửa bước vô, em cứ có cảm giác anh như bạch mã hoàng tử lao vào đón đi công chúa vậy!”

“Con nít.”

“Lúc nhỏ không làm được con nít, bây giờ phải làm bù chứ sao?”

Thế rồi, cô sẽ vây lấy anh như một con chim nhỏ, huyền thuyên mãi về những câu chuyện cổ tích nửa thật nửa đùa. Anh lúc nào cũng cau mày đáp trả, song thực chất lại tự hứa với lòng sẽ dựng xây một cổ tích cho riêng cô.

Không ngờ rằng, đến khi cổ tích vụn vỡ, cô vẫn còn ngòì nghếch ra trước cánh cửa, đợi hoàng tử của mình xông vào cứu vớt.

Gã đàn ông chậm rãi đứng lên ra khỏi nhà, vài phút sau lại mở cửa bước vào.

“Anh đã về.”

Không phản ứng.

Đôi mắt anh nhắm lại, rồi mở lên, biểu cảm trơ trọi, hết một kẻ bị bỏ rơi tại miền tối tăm nhất của thế giới. Tiến đến trước mặt cô, anh ngòì xồm xuống nắm lấy đôi tay gầy guộc, mắt hướng về cô với sự mõi mòn đến não lòng.

“Anh đến đón em đi.”

Cô không nhìn anh, mắt vẫn dán trên cánh cửa im lìm.

Cúi đầu, anh nở nụ cười nhỏ. “Vẫn còn giận anh, hả?”

Với tay rút lấy vật sắc nhọn cắm vào đĩa trái cây trên chiếc kệ bên cạnh, anh dúi nó vào tay cô, đoạn thản nhiên ngược lên tiếp lời:

“Em dám yêu nhưng không dám hận, khi hận rồi lại không dám tha thứ.”

Nắm lấy bàn tay vô lực của cô đưa lên cổ mình, anh cố ý để lưỡi dao sắc nhọn tỳ mạnh vào da thịt. Giữ chặt.

“Vậy giết anh đi.”

Thình lạng. Lưỡi dao theo đó lại càng nhấn sát vào da, vậy mà trái tim bấy giờ mới bắt đầu rướm máu.

“Anh xin em. Anh thà em tự tay giết anh, còn hơn tự hành hạ bản thân như vậy.”

Nói rồi càng tăng lực nhấn trên tay mình.

Bàn tay nhỏ nhắn anh giữ chặt không hề có chút kháng cự. Nó cứ thế mà xuôi theo sự loạn trí của kẻ đang giữ chặt thao túng nó. Thậm chí đến khi thứ chất lỏng màu đỏ chảy lan trên làn da trắng mượt, chủ nhân của nó cũng chẳng hề mảy may cử động, đôi mắt vẫn dõi về cánh cửa lớn với sự đợi chờ mông lung.

Nước ngập tràn hốc mắt, anh nhìn thẳng vào gương mặt thân thương, cảm thấy trái tim như vỡ tung trăm ngàn mảnh. Đau đớn đến nỗi chỉ muốn hét lên, lại vì quá đau mà không còn khả năng lên tiếng. Một người đàn ông có thể khóc nhiều lần, nhưng chỉ có thể khóc trước người phụ nữ của mình ba lần duy nhất.

Người ta nói, khi lần thứ ba đến, là vì hấn tiếc thương người bạn đời phải lưu lại thế gian một mình.

“CẬU ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ?!!”

Đan Thanh Tân lao đến giật phăng cây dao nhỏ ra khỏi tầm kiểm soát của Võ Gia Chính Luận, cảm thấy bản thân muốn điên lên trước chính sự điên rồ này.

Ném vật sắc bén ra xa, ông quay sang toan xem xét vết thương bê bết máu nơi cổ gã đàn ông thì bị anh mạnh bạo đẩy ra. Bất bình, ông hét lớn:

“Đồ đại dột! Cậu lớn đến chừng này tuổi còn đi làm chuyện ngu đại như thế này?!” miệng thờ ra phì phò, mặt ông đỏ lên gay gắt khi chỉ tay về phía Nguyễn Ái. “Cậu làm thế thì nó sau này biết sống ra

sao?! Đã khổ sở vì mất con, không lẽ cậu muốn nó gánh thêm nỗi đau mất chồng?! Nó trên đời này chỉ còn có cậu!”

“... Chỉ còn tôi?”

Lạc lõng pha lẫn si dại, con người kia loạng choạng đứng dậy, một bên môi nhếch lên khi nhìn thẳng vào ông, không còn rõ là cười hay mếu.

“Đúng, nó chỉ còn mỗi mình cậu...!”

“Chỉ còn tôi...”

Võ Gia Chính Luận một tay ôm lấy bên cổ bị thương, máu luôn qua kẽ tay, chảy dài xuống vai, loang trên cả lưng áo. Anh lắc đầu nguầy nguậy, mặt mày co rúm, răng nghiến chặt khi quay sang người đàn bà vẫn ngồi ngây như tượng gỗ. Tiếng lòng bật ra thảm não mà vẫn vương tuyệt vọng, thể như xuất phát từ thoi khắc tối nhất của đêm đen.

“Chỉ còn anh, mà em lại không hạnh phúc...”

Nỗi đau ào ạt khiến người ta nghẹt thở.

“Thì anh còn sống để làm gì, hả Ái?”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 68: Quyết Định

“Tôi muốn ở một mình với cô ấy.”

“Không được! Cậu sẽ lại—”

“—làm chuyện dại dột? Không. Tôi sẽ không nữa. Chỉ đơn giản muốn ở riêng với cô ấy.”

“...”

“Đi đi.”

“Ít nhất cũng để tôi xem vết thương cho cậu...”

“Không cần.”

Nói rồi, Võ Gia Chính Luận lướt ngang qua Đan Thanh Tân, bế Nguyễn Ái lên toan quay về phòng. Lúc xoay người thì đã trông thấy vẻ mặt bất bình của vị bác sĩ già. Ông rõ ràng không tin tưởng chút vào lời hứa của gã đàn ông.

Võ Gia Chính Luận đã nhiều phen phát cuồng trước mặt ông, song chưa một lần ông nhìn thấy hấn khóc. Vậy mà giây phút vừa rồi, Đan Thanh Tân còn ngỡ mình đã trông thấy một đứa trẻ lạc loài. Trái tim đổ quy, hấn tựa đầu vào tường, không thành tiếng nhưng bờ vai cứ run lên bần bật, nước mắt rơi xuống sàn lẫn hòa vào máu.

Đàn ông đổ máu chứ không rơi lệ, song một khi lệ đã rơi, vết thương đổ máu e rằng chỉ có thể tồn tại nơi tim.

“Tôi thật sự khuyên cậu nên xem xét vết thương trước, để tôi gọi bác sĩ...”

Gã đàn ông lạnh lùng bỏ ngoài tai, tâm tư dường như đã bị rút cạn, bế bồng người phụ nữ lên rồi bước thẳng về phía phòng ngủ. Đan Thanh Tân thở dài rồi lặng lẽ bước theo, khi vịn lấy tay nắm thấy không bị khóa mới khựng lại đôi chút, sau đó đổi ý rời khỏi.

Chuyện đến nước này ông còn cách nào để can thiệp? Những con người trú ngụ nơi đầu làng kia đều răm rắp nghe theo lệnh của chủ nhân, có gọi họ đến nơi này phỏng có ích gì? Việc duy nhất có thể làm vào lúc này, có chăng chỉ là cầu mong tên cuồng si kia sẽ thôi không nghĩ quẩn, trong lúc ông cố sức liên lạc với người anh em của hắn – kẻ duy nhất mà ông kỳ vọng có thể làm ra trò trống gì trong những tình huống điên rồ như thế này.

Lắc đầu, Đan Thanh Tân thở hắt ra một cách mệt mỏi, đoạn đưa tay vào túi móc ra điện thoại, dáng dấp dần dần khuất sâu vào hành lang.

* * *

Cách đó một cánh cửa.

Chính Luận đặt Nguyễn Ái lên giường, tay đưa lên vén đi bên tóc lòa xòa, vô tình sao lại để máu vương trên làn da trắng mịn. Lúc này anh mới nhớ đến vết thương của mình, lại nhìn xuống đôi tay vẫn còn lấm lem thứ màu chết chóc, cảm thấy một loại kinh tởm nhen nhóm trong bụng.

Máu, vấy lên cả màu trắng tinh tươm của quần áo. Lẫn tâm hồn người đàn bà bé nhỏ.

Đột nhiên cảm thấy có phần hốt hoảng, anh quay người vào phòng tắm. Cởi bỏ chiếc áo đẫm máu, anh vội vã lau sạch vết thương trên cổ, hành động có chút gấp rút và bất nhẫn, thể như bản thân vừa tắm mình trong tội lỗi vậy. Tạt nước vào mặt, cái lạnh cắt da gài như khiến anh tỉnh hẳn, chống hai tay lên bồn rồi ngược lên dãi thẳng vào gương soi một lúc lâu.

Nước từ tóc chạy dọc quai hàm, lẫn vào thứ chất lỏng màu đỏ không ngừng rỉ ra nơi cổ, rơi xuống bề mặt trắng bóng. Từng giọt cứ thế buông mình trong sự tĩnh lặng, nhận thức theo đó mà ò ạt ào về từng cơn mạnh mẽ.

Thế rồi, cơ mặt gã đàn ông co rúm, thỉnh linh quay ngoắt đầu đi. Đau khổ dấy lên không ngừng nghỉ.

Con người đứng đó. Rất lâu. Nước hòa máu vẫn rơi xuống mặt đá im lìm. Nước đọng nơi mắt vẫn chảy ngược vào tim.

Mãi đến lúc sắc nâu lại quay về đối diện với phản chiếu trong gương, cũng là lúc chúng chứa đầy sự cam chịu pha lẫn xót thương vô hình.

Anh đã có quyết định.

Miễn cưỡng cầm máu, người đàn ông mang họ Võ Gia quay về bên cạnh vợ mình với thau nước ấm, nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn dúi vào làn nước trong vắt. Bắt đầu gột rửa.

Không hề nói gì. Dường như có một sự nặng nề không diễn đạt được bằng lời lớn vờn đâu đây. Song lại có thể cảm thấy.

Rửa sạch tay, anh sau đó thay đi bộ áo vấy máu trên người cô, đoạn với tay tắt đèn rồi nằm xuống giường, kéo thân hình mềm mại vào lòng mà ấp ủ.

“Ngày mai lại là một ngày mới,” rúc vào mái tóc thơm ngát, anh cảm thấy mắt mình cay xè, giọng lại trở khàn và vụn vỡ, có một loại rát bỏng liếm sâu vào nội tâm khiến trái tim kiệt quệ. Song bản thân lại không thể xuôi theo. Không thể nương nhờ. Không thể thỏa hiệp.

“Vì anh là điều duy nhất em còn giữ lại trong đời, nên anh sẽ lại đi tìm những phần bị đánh mất của em. Cho dù có phải lạc đi cả chính đời mình trong quá trình đó.”

“Anh hứa đấy, Ái à.”

Anh rõ ràng đã có quyết định.

Đôi mắt người thiếu nữ nhắm lại. Ánh trăng tạt vào gian phòng thay lời đáp trả. Trầm mặc mà cuồng loạn.

Những tưởng, trong đoạn số phận đan xen của hai người này, đây đã là nút thắt cuối cùng. Chẳng phải cô lạc đi trong điên loạn, anh trầm mình trong hối hận cả đời, đã là nhân quả tuần hoàn của cuộc sống hay sao?

Nực cười. Nếu trên đời này có thứ gọi là nhân quả tuần hoàn, con người ta đã không in đậm năm từ Cuộc, sống, không, công, bằng lên bề mặt xã hội.

Nói cho cùng, công bằng hay không, đều là do chúng ta mà thôi.

* * *

Khi thanh âm nức nở đã thôi không phiền hà màn đêm thanh tĩnh, tiếng thở nhẹ đã hòa vào nhịp điệu đất trời, ngay cả gió đêm cũng thôi không vùng vẫy, con người này mới chậm rãi nhắm dậy.

Mái tóc xõa dài, rơi vương vãi trên làn da tái nhợt, đôi mắt tưởng chừng vô hồn nay lại ngập tràn sự xót xa. Và oán hận bao la.

Tránh không làm kẻ kia tỉnh giấc, tay người này run rẩy vươn ra chống đỡ sức nặng bản thân, rồi lách xuống giường.

Đứng đó một lúc lâu nhìn xuống gương mặt thân thiết còn hơn ruột thịt, bàn tay mỏng manh nắm chặt để ngăn lại niềm thôi thúc chạm vào thân hình to lớn, móng lún sâu vào da gần như rướm máu.

Vì sao lại phức tạp như vậy? Vì sao lại không thể như một tờ giấy? Sạch sẽ và không chút vướng bận? Vì sao phải níu kéo? Phải bám đeo? Phải khiến cả hai đều rơi vào đau khổ trường kỳ? Vì sao phải chia ly? Phải sầu bi? Để rồi tương phùng trong địa ngục?

Vì sao phải đục một lỗ sâu hoắm trong tim?

Cắn chặt răng, người đàn bà mang tên Nguyễn Ái quay đầu rời khỏi.

Ban đêm rét căm, cô vừa mở được cửa chính thì đã bị cơn gió ùa vào làm cho điếng người, bèn lúng túng quay sang giá treo vớ lấy chiếc áo khoác lông chuột khoác vào, hai tay nhét sâu vào túi rồi lao ra khỏi nhà, trước khi đóng cửa còn dãi đôi mắt mòn mỏi về phía hành lang đen đúa.

Bước đi chậm, rồi nhanh, rồi tháo chạy. Màn đêm phía trước trải dài hun hút như giếng sâu không đáy, cái hố phía sau lại khổ sở

chất đầy.

Vậy mà, không ít lần cô đã quay đầu toan trở về, để rồi lại cắn chặt môi đổi hướng.

Màn đêm quá âm u. Cô chẳng thấy được gì ngoài con đường mòn lát sỏi dẫn xuống thị trấn nhỏ, ánh trăng mờ ảo khiến nó hắt ra thứ hào quang yếu ớt.

“Thật may, trời không mưa.”

Cô lẩm bẩm, đoạn bật cười, đưa tay lên vuốt đi nước mắt.

Nguyễn Ái à, đến tận giờ phút này, mày vẫn còn lo nghĩ cho hấn sao?

Mày sợ gì chứ? Sợ rằng cảnh mưa hoang tàn cùng người đàn bà rời xa sẽ khiến hấn đổ quỵ? Sợ hấn lại một lần nữa chìm trong mất mát? Sợ hấn nhớ lại bản thân ngày xưa đã từng bị bỏ rơi hết như vậy?

Lắc đầu, lại bật cười, nụ cười lần này khổ sở, xót xa.

Điên rồi!

Lẽ nào mày không còn nhớ hấn đã chủ động làm đau mày như thế nào? Hấn biết mày chẳng còn ai trên đời, hấn biết mày yêu hấn. Vậy mà có thể tàn nhẫn hết lần này đến lần khác đem cái chết bản thân làm mày vật vờ. Mày còn có thể tồn tại nổi không nếu còn khăng khăng ở cạnh hấn?

Và Thiên Ân...

Và Thiên Ân.

Rõ ràng là ơn trời. Nhưng cũng là ám ảnh. Là mũi dùi khoét sâu vào mối quan hệ giữa cô và anh. Thà rằng cô không nhớ, không biết, không nghĩ. Chứ đến giờ phút này, ám ảnh đã chính thức trở thành hình phạt của trời.

Trời phạt cô đã quá cố chấp bám riết lấy tình yêu, bởi đã bày ra hàng loạt lý do buộc cô từ bỏ sự bám riết đó. Để mỗi lần cô nhìn vào phản chiếu méo mó của mình, đều phải nhận ra những gai nhọn vây quanh... đều mang nọc độc.

Cô đã từng nghĩ bản thân có thể chịu đựng đủ mọi khổ đau để sống cạnh anh, để hằng ngày được chìm đắm trong sự cuồng nhiệt của tình yêu anh sở hữu, để cảm thấy bản thân cuối cùng đã vươn đến đỉnh cao của cuộc đời: được ấp ủ và chiếm giữ.

Nhưng cô chưa từng nghĩ, tuy được ấp ủ và chiếm giữ, bản thân lại phải chiếm giữ và ấp ủ những nỗi đau đầy ứ.

Cô là con người của sự cực đoan, với tất cả mọi việc trên thế gian đều muốn đẩy đến đỉnh điểm. Có lẽ, là do trời sinh. Có lẽ, cũng vì đầu óc không ổn định. Có lẽ, là ảnh hưởng tiêu cực từ quá khứ. Không biết nữa. Yêu một ai, cô muốn hết mình. Thế là thật sự đã trao ra hết mình. Người đó yêu cô, cô muốn toàn vẹn. Thế là anh đã yêu cô trên cả sự toàn vẹn.

Trong thế giới bạt ngàn, tìm ra một con người xem cô là cả thế giới, quả thực, là một điều kỳ diệu.

Để anh bước vào thế giới của cô, diệu kỳ thay, lại là nỗi bất hạnh bạt ngàn.

Thế nhưng, không thể chối cãi được sự thật: cô rất yêu anh. Chính loại tình yêu mà những gã tôn thờ chủ nghĩa thực tế luôn nhếch mép khinh bỉ mỗi lần đề cập đến. Vậy mà một tín đồ như cô, đã không ít lần đau đến tê dại khi đối mặt với thực tế tình yêu của mình.

Nghĩ kỹ lại, ngày đó khi mới gặp nhau, anh đã làm gì để cô yêu? Không. Không có gì cả. Anh ít nói, ngang ngược, tâm tư lúc đó lại đặt để trên một người con gái khác. Cô rất cục vì sao lại yêu anh? Những ngày miệt mài bám đuôi anh và bạn gái, cô biết mình không vì những cử chỉ diệu dàng anh dành cho Yến Nhi mà động lòng, lại càng không đánh mất trái tim bởi vẻ ngoài tuấn tú. Đúng, cô thấy khó chịu khi trông thấy anh chăm sóc bạn gái. Nhưng đó chỉ là ghen tỵ đơn thuần khi nhận ra người khác mang sở hữu tốt hơn mình. Đúng, khi anh cưỡng ép hôn cô lần đầu, cô đỏ mặt tía tai, tâm thần hốt hoảng không dám đối mặt. Đó âu cũng là phản ứng bình thường của những cô gái đang lớn, khi đứng trước một người đàn ông quá ư hoàn mỹ.

Vậy thì... cô yêu anh là do đâu?

“Nguyễn Ái. Hãy nhớ. Em yêu tôi.”

Có lẽ, là từ thời khắc đó.

À không. Chính là thời khắc đó.

Cô nhớ, mình đã mừng rỡ như thế nào, hoảng sợ như thế nào, bất ngờ như thế nào, vào thời khắc ấy. Bởi con người bản thân ước ao tìm thấy, cuối cùng đã xuất hiện. Cô biết, biết rõ những khát khao được ôm vào ấp ủ khi tận mắt nhìn thấy nó. Chính là trong mắt anh lúc đó.

Bởi nó quá trùng lặp với ước ao trong cô.

Ước ao và khát khao, khi chồng lấp lên nhau, có thể tạo ra thứ tình yêu mà hiện thực cho là không bao giờ tồn tại.

Từ đó, tai hại thay, lại sinh ra một con người suýt nữa đã hủy đi sự tồn tại của cô.

Kẻ có thể ôm ấp cuộc đời cô, siết chặt đến không còn chút tự do lạc lối.

Kẻ có thể đội cả trời, đạp cả đất, chỉ để mang tội lỗi vì đã yêu cô.

Kẻ có thể đem tình yêu đặt trên cái tôi duy ngã.

Nhưng, chỉ không ngờ là, đến cuối cùng cũng là kẻ đó, lại có thể đem tình yêu đặt trên cả người mình yêu thương.

Họ đến với nhau không phải là sai lầm. Tiếp tục mới là sai lầm.

* * *

Hai ngày sau...

“Chuyện này là thế nào?”

Nắng chiều xộc vào những ô cửa vuông vức, nhuộm cho không gian một sắc màu nóng bỏng bất thường, song lại đem đến cho những kẻ chìm đắm trong chúng sự bi thương, ủ rũ. Gã đàn ông trong chiếc áo khoác xám tro tay nắm chặt điện thoại, quai hàm đông cứng, thái độ lửng lơ đầu đầy giữa bất ngờ và vô cùng tức giận.

Một gã đàn ông khác ngồi bệt ra sàn, lưng tựa vào tường vô cùng mệt mỏi, bàn tay giữ chặt lấy chai rượu sẫm màu, môi nhếch lên nụ cười nhạt nhẽo.

“Đi rồi.”

“Đi rồi?!” Không thể tin nổi những gì mình đang nghe và tận mắt trông thấy, kẻ đang đứng bước đi tới lui như chạy trong gian phòng, giọng điệu chẳng mấy chốc đã dâng cao thấy rõ. “Đó là tất cả những gì cậu có thể nói?! Vào giờ phút này?!”

Lại cười, con người nhếch nhác kia ngửa cổ dốc xuống thứ chất lỏng cay nồng, mắt chưa một lần chạm kẻ mới đến.

“Tôi không thể tin được là cậu lại để cô ta đi! Trong tình trạng như hiện giờ! Hay cả cậu cũng mất trí luôn rồi?!”

Không thấy đối phương đáp lời, ngược lại càng dần sâu vào men rượu, Nguyễn Đỗ Văn Thành thở hắt ra, cảm thấy ngày càng rối tung đầu óc.

“Chính Luận. Nguyễn Ái sẽ đi đâu?”

“Đi đâu?” dương sự nhướn mày, mắt chưa đầy nỗi niềm hoang mang, có phần lạc lõng khi chậm rãi lắc đầu. “Không biết.”

“Cậu không biết?!”

Đúng vậy. Quả thật, anh không biết. Ngay cả khi làm lui từng bước theo cô trên con đường lát sỏi dần sâu vào bóng đen u uất.

Nơi cô đến, có lẽ là... rất xa.

Một nơi mà có ra ma anh cũng không tài nào với tới.

Cửa đóng sầm sau cái ngoảnh đi đầy nóng giận của Văn Thành. Kẽ lưu lại toàn thân bất động, mắt tụ vào một điểm bất định trên sàn nhà, có buồn đau hay không chẳng ai nhận biết, chỉ rõ ràng hai dòng nước chảy dài trên má khi mắt nâu khép lại.

Ly biệt, bao giờ cũng là cực đại đau thương.

* * *

Nắng ấm rải dài trên những ô gạch sòn cũ, làm lộ rõ hơn sự khắc nghiệt của thời gian trên những thứ từng một thời được cho là huy hoàng trù phú. Tình yêu cũng vậy, cho dù có được vẹn nguyên trong phẩm chất, hình thức ít nhiều cũng đã bị thời gian bào mòn. Và con người trên thế gian, dẫu đa phần võ ngược tự xưng bản thân trọng chất hơn hình, vẫn có xu hướng âm thầm phủ định.

Huống chi là một người cực đoan như Nguyễn Ái.

Tay chậm rãi di chuyển trên sắc xanh lộng lẫy của đôi hoa tai đính ước, cô chớp mắt vài lần, hít mạnh vào rồi ngửa đầu lên – cái cách người ta ngăn không để rơi lệ. Chỉ là, họ không biết, lệ không tuôn ra song lại chảy ngược vào. Kiểm nén âu chỉ khiến bản thân càng thêm đau.

“Con thật sự quyết định đi sao?” giọng nam trầm trỗi lên ảo não, có phần phân vân do dự.

Không hề quay đầu, cô từ tốn quay về đeo lên hoa tai, mắt u ám trượt lên những vân gỗ trên ghế. Cô biết Đan Thanh Tân có nhiều thắc mắc, có nhiều nghi vấn, có nhiều bức xúc, tất cả đều xoay quanh sự thay đổi đến chóng mặt của tình huống. Cô tỉnh lại khi nào? Vì cớ gì lại bỏ đi? Và quan trọng hơn, Võ Gia Chính Luận vì

sao có thể để cô đi một cách yên bình như vậy, trong khi bản thân lại giam mình ngập ngụa trong men rượu? Song ông đã chọn không để lộ tâm tình. Ông sống đủ lâu trên đời để nhận biết những cảm kị khi trông thấy chúng.

Chính là những gúc mắc bao quanh cô và anh ngay hiện tại.

Gúc mắc mà ngay cả bản thân cô cũng không thể lý giải, chứ đừng nói đến giải quyết làm sao.

Cô yêu anh, nhưng lại hận. Có giận, lại dường như không. Đã quyết định rời đi, song lại như có điều gì đó níu kéo. Lớn lao nhưng thoi thóp.

Đan Thanh Tân thở dài trước gương mặt vô cảm cùng sự thình lạng bao trùm, bước chậm rãi đến ngồi xuống bên cạnh cô, một tay đặt lên bàn tay nhỏ nhắn của cô đầy an ủi. “Bác biết, tất cả mọi việc đã trở nên quá nặng nề với con. Có lẽ rời đi là quyết định đúng đắn.”

Cô gật đầu.

“Song chí ít, con biết bản thân sẽ luôn luôn được chờ đợi,” vỗ nhẹ lên lên tay cô, ông trầm giọng. “Hãy để thời gian làm dịu đi nỗi đau. Rồi hãy quay về sau vậy.”

Cô không gật đầu, cũng chẳng phản bác. Cô thậm chí không còn sức lực để lao vào lòng ông òa lên khóc lóc. Rằng lần này ra đi, e rằng khả năng quay về cũng không còn nữa.

Mối tình của cô, đẹp đẽ nhưng lắm xót xa. Cô không muốn đột nhiên có một ngày quay đầu lại, phải xót xa khi nghĩ rằng tất cả đơn giản chỉ là hồi ức đẹp đẽ. Cô muốn giây phút cuối cùng bản thân còn

tỉnh táo, một phen, một nấc trong cảm xúc của mình không hề bị phai nhạt.

Vì thế, thà rằng cùng nó chìm sâu xuống lòng đất lạnh.

Đó, âu cũng là một loại ích kỷ.

Nhằm tưởng sự thình lạng của Nguyễn Ái là đồng tình, Đan Thanh Tân cũng có phần an lòng. Tuy biết rằng giữa hai con người này tồn tại nhiều ký ức đau thương, song họ quá yêu nhau để khiến ông tưởng tượng ra viễn cảnh biệt ly mãi mãi. Chỉ nghĩ thôi đã khiến ông cảm thấy tiếc nuối và hụt hẫng. Không có lý gì mà hai con người yêu nhau đến mức này lại không được ở bên nhau – bất chấp cản ngăn bởi những bi thương trong quá khứ.

Ông đã luôn nghĩ như vậy suốt tám tháng dài đằng đẵng.

Chỉ là, vị đắng lại có xu hướng vẫn vương đến hết đời.

“À,” như sực nhớ ra việc gì, ông quay về chiếc cặp da màu đen dưới chân ghế, lôi từ đó ra một quyển sổ bìa đỏ khá dày, xung quanh có một vòng dây da ràng buộc. Thoạt trông có vẻ như là một cuốn bút ký. “Cái này được nhờ chuyển đến tay con, kẻ nhờ cậy là một người phụ nữ.”

Nguyễn Ái lại thình lạng, không có vẻ gì là ngạc nhiên hay nghi vấn. Cô bình thản đưa mắt lướt qua vật trên tay mình, bàn thân gỡ đi vòng dây da và lật ra trang đầu

Đập vào mắt vốn vẹn chỉ hai từ.

Phản Diện.

Chữ viết tay nắn nót nói lên tính cách hiền hòa của kẻ sở hữu. Song cái nghĩa nấp phía sau lại khiến ruột gan cô quặn thắt như sóng dữ.

“Cái này...?” lần đầu tiên sau hai ngày gặp lại, Đan Thanh Tân trông thấy chút cảm xúc trong cô gái nhỏ. Ông vô cùng ngạc nhiên.

“À... đây là... bác cũng không biết, là của một người phụ nữ trẻ, hình như là một nhà văn, nhờ bác chuyển đến đích danh con vào sáng nay.”

“Nhà văn?”

“Chắc vậy, bác không rõ. Theo lời của cha xứ nhà thờ thì là thế. Cô ta là vợ của Giám đốc văn phòng đại diện xưởng gỗ Võ Gia trên đất liền, cứ cách vài tháng lại đến đây một lần, cũng là khách trú lại trong làng, rất thường lui đến nhà thờ này lấy nguồn cảm hứng. Bác có hỏi tên, nhưng cô ta từ chối trả lời, chỉ bảo là người quen cũ, còn nhấn mạnh rằng con đọc xong khác hiểu.”

Ánh mắt vương chút nghi ngờ, Nguyễn Ái quay lại trên trang giấy phẳng phiu, chậm rãi lật qua một trang nữa.

Quyển hai.

Dành tặng con người mang sức ảnh hưởng lớn đến đời tôi, Phản Diện.

Cô nhíu mày, chút ký ức xa xăm quay lại níu kéo. Phản Diện, Phản Diện...? Đây chẳng phải là tựa đề một tiểu thuyết từng được nhắc đến với cô? Con người này... là tác giả.

Và cũng là một phần quá khứ của cô.

Đóng sập vật trên tay, mắt cô nhắm nghiền. Cô không muốn đọc! Càng không muốn nhớ! Quá khứ ngọt ngào càng làm rõ vị đắng của hiện tại, khiến cho tương lai – dẫu không rõ ràng – vẫn chua cay điềm tang tóc.

Cô đã thề mình sẽ không khóc!

Ít nhất thì, cho đến khi bản thân còn có thể chịu đựng.

“Chúng ta đi đi,” đột ngột đứng dậy, cô ném lại quyển sổ lên ghế, đoạn gấp rút rời khỏi thánh đường như muốn tránh xa quỷ dữ.

Kẻ ở lại có chút bần thần, song không hề nao núng. Ông từ tốn nhặt lại quyển bút ký cho vào túi xách. Không cần biết Nguyễn Ái cảm ghét nội dung nó như thế nào, mang tác động lớn lao đến cô như vậy, không thể nào là một vật dư thừa đáng bị bỏ xó.

Biết đâu, nó sẽ trở thành mấu chốt quyết định để kết thúc câu chuyện này?

Thở dài chán nản trước sự ấu trĩ nông cạn bất ngờ của mình, Đan Thanh Tân nở nụ cười nhỏ rồi quay đầu rời khỏi, thối trôi đi những suy nghĩ lan man.

Sân nhà thờ trống trải, ngập nắng, cỏ xanh thi nhau rạp mình dưới sức gió gâp ra bởi cánh quạt trực thăng. Nó được điều đến đây để đưa Nguyễn Ái cùng Đan Thanh Tân quay lại đất liền, từ đó sẽ theo phi cơ bay về Trung Quốc. Nguyễn Ái tuy không hề hé miệng nhắc đến đích đến của mình, song cũng chưa hề biểu hiện bất bình trước lộ trình của vị bác sĩ. Cô có những toan tính riêng, và đích đến là nơi đâu cũng được, kết thúc cũng đều như nhau mà thôi. Được và mất, vốn chẳng đã quan trọng nữa rồi.

Song đối với một số người, mất mát của một con người không đơn giản đến vậy. Đặc biệt khi kẻ đó đối với mình mang một tầm quan trọng nhất định.

Sau khi Da Costa hãm mình trong biệt thự, mọi quyền hành nơi này đều rơi vào trên người Bác sĩ Đan, Luigi cũng không ngoại lệ. Tuy cảm thấy không thỏa đáng khi để cho nữ chủ nhân của mình ra đi như vậy, song mệnh lệnh bề trên là điều bất khả kháng, gã vệ sĩ dù có bất mãn cỡ nào cũng không thể làm gì hơn. Song, Luigi Marino thề đây sẽ là quyết định sai lầm nhất trong đời Lorenzo Da Costa. Tuy nhiên, chẳng phải quyết định để người đàn bà này quay về bên cạnh mình, đối với gã đàn ông, đã trên cả sai lầm hay sao?

“Không được đi!”

Luigi quay lại, một góc nhỏ trong tâm trí nhận ra chất giọng sắc cạnh đó.

Chợt, anh có chút nhẹ nhõm.

Quyền hạn của Da Costa tuy lớn, duy đối với nhân vật này hoàn toàn không mang sức nặng. Nếu hắn đã can thiệp, e rằng định cuộc đã an bài chuyển rời đi hôm nay sẽ thất bại.

Nguyễn Đỗ Văn Thành bước xuống xe, bước đi chậm rãi về phía người đàn bà trong y phục xanh thẫm, đôi mắt nheo lại một sự nguy hiểm chết người.

“Đi về,” anh nắm lấy tay Nguyễn Ái, giọng toát ra lạnh lẽo.

“Không,” đối phương bình thản đáp lời, cảm xúc không chút biến chuyển.

“Em không thể bỏ cậu ta đi như vậy.”

“...”

“Em không phải nói sẽ theo Chính Luận suốt kiếp?”

Đuôi mắt Nguyễn Ái khẽ giật, cô kịch liệt thu hồi tay mình. Đan Thanh Tân cảm thấy tình huống có phần không ổn, bèn chen vào giữa họ. “Chính Luận đã để nó đi, cậu đừng ép buộc nữa...”

“Tôi không hiểu.”

Văn Thành nhíu mày, mắt phóng qua vai vị bác sĩ hướng về gương mặt xinh đẹp. Sự mệt mỏi, hãi sợ, nghi ngờ, liên tiếp trải mình trên những đường nét ảm đạm. “Em nói đi, Nguyễn Ái.”

Cô không trả lời, chỉ cố gắng quay đi toan trở lại trực thăng.

“Nếu em cứ như thế bỏ đi, cậu ta sẽ không sống nổi.” Văn Thành tiến lên một bước, tay đẩy nhẹ Đan Thanh Tân ra, ánh mắt lãnh đạm nhưng quả quyết.

“Hai ngày rồi, cậu ta vui mình trong bia rượu. Và nếu em nghĩ con số đó quá ít, nên biết rằng năm tháng sau này không có em, tình trạng này chắc chắn sẽ còn tiếp diễn. Nửa năm nay, hối hận, ray rứt đã khiến cậu ta xuống dốc thậm tệ. Con người bây giờ, e rằng chỉ cách cái chết một vài gang tấc. Em bỏ đi rồi, e rằng cậu ta sẽ ném bỏ luôn thứ gọi là ý chí cầu sinh cuối cùng.”

“Nguyễn Ái rất yêu Võ Gia Chính Luận” mắt Văn thành nheo lại khi dõi về tám lưng gầy guộc đang run lên từng hồi, chậm rãi lựa chọn từng chữ. “Em sẽ không để hắn chết?”

Câu nói cuối cùng, Văn Thành muốn dùng nó để khơi dậy cảm giác bảo bọc nơi Nguyễn Ái, có ngờ đâu người đàn bà kia lại dường như không hề bị khuấy động. Cô thậm chí bắt đầu bước về phía trực thăng. Rất nhanh, gần như chạy.

“Vương-Nguyễn-Ái!”

Anh gầm lên, vài giây thôi đã đuổi kịp đối phương, thô bạo giật vai cô quay lại, trong lúc đó thật sự chỉ muốn nhìn xem con người này được làm bằng thứ gan thép sắt đá gì, lại có thể đứng vững quay lưng bỏ rơi người yêu như thế. Hoặc giả, như anh nghi ngờ, à đàn bà vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo? Những lời Đan Thanh Tân nói qua điện thoại liệu có hoàn toàn đáng tin?

Một cái lướt nhìn trên gương mặt bị nổi đau quặn thắt đến não lòng, anh chợt nhận ra.

Là thật.

Chỉ có tỉnh táo, con người ta mới có khả năng dồn nén đau thương vào lòng, để rồi nhận ra nó lớn lao còn hơn tám lòng vĩ đại nhất. Anh chẳng đọc được trong mắt người đàn bà này thứ gì, nhưng có thể nhận ra sự căng thẳng của từng thớ thịt trên gương mặt non nớt, răng cắn chặt, mắt long lên, mũi chẳng buồn phập phồng – hết một loại bình sứ mỏng manh, chạm nhẹ vào sẽ vỡ òa thành trăm ngàn mảnh.

Đó là sự nỗ lực kiềm nén chỉ có thể tồn tại nơi những con người còn sở hữu tư duy.

“Em sẽ không để hấn chết,” tay nói lỏng, giọng anh đột ngột trầm xuống, lần này là một lời khẳng định.

“Anh làm rồi.”

Cô nói.

“Em hoàn toàn có thể.”

Cô nói.

Cô đã nói cái gì?

Mắt Văn Thành mở to, nghi vấn nhiều hơn nóng giận. Anh buông tay cô ra vì không còn cảm nhận được sự đối kháng, đoạn đứng cản trước mặt, chờ đợi lời giải thích đâu có muộn màng nhưng cũng sẽ đến.

“Sự thật là,” hít mạnh vào, cô lại ngửa đầu, đoạn cúi xuống.

“Em đã để hấn chết.”

Những con người hiện diện hầu như đều chìm trong sự im lìm đầy rối loạn.

“Ý em là...” Văn Thành gật đầu, mày nhíu lại dữ dội.

“Em đã để mặc cho Võ Gia Chính Luận tự sát trước mặt mình mà không hề ngăn cản.”

“Em không thể – và sẽ không – ở bên cạnh hấn nữa!”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 69: Cầm Lên Rồi Lại Không Buông (END)

“Em đang nói cái quái quỷ gì đây, Nguyễn Ái?”

Trời đột nhiên dậy lên âm thanh rất lòng, nắng trưa cũng chịu thua lùi bước, Nguyễn Đỗ Văn Thành vượt mạnh những giọt mưa phùn bám trên mi mắt, cảm thấy những gì vừa được thốt ra còn có tác động hãi hùng hơn sấm chớp rền vang.

“Em nói, Vương Nguyễn Ái tàn nhẫn đến nỗi, rõ ràng đã dần dần tỉnh táo, nhưng vẫn giả tạo si khờ để đày đọa người mình yêu.”

“Em...?”

“Sau đó, trơ mắt ra để con người kia cứa dao vào cổ.”

Trông thấy biểu hiện hoang mang vương chút nghi kỵ trên mặt gã đàn ông, người đàn bà cười nhẹ, mắt đột ngột trở u ám.

“Đúng vậy, Văn Thành. Đưa phản diện mà bấy lâu anh biết vẫn ở đây, không hề vì yêu một người mà cải tà quy chính. Liệu bây giờ, anh có còn mong một kẻ như tôi ở lại bên cạnh người thân của anh không?”

“Tôi đã có thể để hận thù làm đơ cảm xúc của mình một lần, làm sao đảm bảo không có lần khác? Nếu có một ngày, sự điên dại trong mình khiến tôi tự tay cầm dao giết chết hán ta, lúc đó... tôi sẽ phải làm sao đây?”

“Tôi không muốn can hệ đến con người đó nữa.”

Đấy là những gì cuối cùng người ta nghe thấy từ người đàn bà đó, trước khi cô ta quay người leo lên trục thẳng, bỏ lại phía sau muôn vàn gúc thắt khó khăn vô cùng.

“Anh để cô ta cứ đi như vậy sao?” Luigi đến gần Văn Thành hỏi nhỏ, có phần bất nhẫn khi trông thấy vị bác sĩ từ từ leo lên ngòi kè ở đàn bà. “Bất kể là cô ta có lý do gì, không có cô ta, Da Costa sẽ—”

Bàn tay dứt khoát đưa lên cản lại tràng bức xúc, Văn Thành không hề quay đầu nhìn gã cận vệ. Anh chỉ khẽ lắc đầu, mắt trầm xuống.

“Khi mọi việc đã đến hồi không còn khả năng tháo gỡ, cắt phăng đi có lẽ là phương pháp tốt nhất.”

Đúng vậy, Văn Thành tự nhủ. Anh đã nghe qua việc Chính Luận tự sát trước mặt Nguyễn Ái. Lúc đó, dù thâm tâm tin rằng gã đàn ông không ngu ngốc bạc nhược đến nỗi làm ra trò đó, song cũng không tránh khỏi chột dạ khi chính thức trông thấy gương mặt tàn tạ kia. Tuy nhiên, nếu chỉ có thể thôi thì vẫn còn chưa đủ khiến tình trạng đẩy đưa đến nơi không thể cứu vãn. Võ Gia Chính Luận ích kỷ, bất chấp thủ đoạn để đoạt lại một Nguyễn Ái của trước đây, hành động dẫu có hèn hạ, khó thứ tha, song lại không tha hóa như người đàn bà này.

Cô ta đã tỉnh táo lại từ sớm, lại chọn cách tiếp tục dày vò đối phương mình vừa yêu vừa hận. Vốn có thể bỏ đi, cô ta lại không làm, ngày ngày đóng băng mọi biểu cảm, thu mình vào sự ngây ngô giả dối để đối phó với cái gọi là chân tình. Đáng hải kinh nhất là giây

phút trông thấy con người kia đổ máu vì mình, cô ta lại không hề mảy may ngăn cản.

Đây là loại tình yêu gì?

Anh nhớ, bản thân đã từng nói với Yến Nhi, khi những con người ích kỷ yêu, họ đều không muốn một ai níu giữ mình... Cái họ hướng đến, chỉ duy nhất có tình yêu. Chỉ không biết là, tình yêu đó dành nhiều hơn cho bản thân – hay đối phương.

Thở dài. Nếu là đối phương, cả hai người bọn họ đã không ra nông nỗi này.

Mắt anh hướng về chiếc trực thăng đang dần dần lẩn mình vào những làn mây và mưa lất phất, miệng bất giác khẽ thì thào.

“Cô ta vẫn luôn luôn là một kẻ phản diện.”

Chất giọng trầm khàn buông ra một cách buồn bã, như thể tiếc nuối cho một mối tình mà cả hai người tham gia đều yêu lấy bản thân nhiều hơn tình nhân của họ.

Hoặc... là ngược lại chẳng?

* * *

Năm tiếng sau, tại Phi trường Tân Sơn Nhất.

Phi cơ vẫn cất cánh dẫu giữa trời mưa rơi nặng hạt, lướt trên gió nâng mình lên cao. Vậy mà trong lòng hành khách của nó, lại ngập tràn biết bao nỗi niềm trĩu nặng.

Vương Nguyễn Ái ngồi một mình trong khoang phòng vắng, tay luồn vào tóc ôm lấy đầu mình. Run rẩy. Quay cuồng với đầy rẫy

những ký ức đắng cay.

“Chuộc tội? Bù đắp? Anh chuộc tội bằng cách tự sát trước mặt tôi? Bù đắp làm chi nếu bằng thứ hành động đòi bại đó?! Tôi nói, Võ Gia Chính Luận là một kẻ khốn! Hắn không chịu nổi đau lòng khi nhìn thấy tôi ngây ngây dại dại, bèn dùng phương pháp cực đoan để kéo lại ý thức của tôi. Yêu cuồng si? Cho đến cuối cùng, điều hắn yêu không phải là tôi! Mà là sự cuồng si đó. Hắn muốn sở hữu một Nguyễn Ái khỏe mạnh, ngày ngày nở nụ cười giúp hắn an dạ, đêm đêm chung chạ một giường để hưởng toàn lạc thú. Anh tưởng chết trước mặt người yêu thương mình là vĩ đại lắm sao? Nó đòi bại! Nó khốn nạn! Nó bệnh hoạn vô cùng! Còn tôi thì sao? Cảm thấy đau vô cùng, muốn hận một cách vẹn toàn cũng không có cách! Tôi không muốn như thế nữa! Tình yêu cái gì chứ! Tôi chỉ nên sống vì tôi thôi!”

Cô đã gào thét vào mặt anh như thế, vào cái đêm rời khỏi ngôi biệt thự tối tăm, khi bản thân bất chợt bị vòng tay quen thuộc ôm chầm, giữa không gian u uất của nhà thờ duy nhất trong làng.

Anh đã đi theo cô. Anh đã nhìn, đã đau, đã dần vật trong thình lạng. Đến cuối cùng, nhìn thấy cô gục xuống khóc lóc trước mặt thập tự giá, mới không kiềm chế nổi mà lao ra áp ủ.

Trái tim cô đã run lên như gặp mưa giông, biết bao cảm xúc ngọt ngào bỗng dưng tuôn trào không kiểm soát. Cô đã bám riết lấy anh mà hôn lấy hôn để, để rồi phút giây sau nhận ra bản thân chỉ muốn đẩy anh ra. Càng xa càng tốt.

Là loại xúc cảm này, nó đã không ngừng vây lấy cô ngay từ phút giây tỉnh lại, càng ngày càng lớn dần cùng với hình ảnh anh đau khổ vì bệnh tật của mình, đến cuối cùng đã vỡ òa cùng sự ghê tởm bản

thân khi đích mắt nhìn thấy kẻ kia tự sát mà vẫn không hề động tay ngăn cản.

Cô không hiểu nó bắt nguồn từ đâu. Cô có hận, nhưng không ghê tởm. Vậy mà cứ gì khi gần bên anh, mọi tế bào đều thét gào cô phải tránh xa? Hay sự điên rồ đã hóa trí óc cô thành ra thứ đồ khiếm khuyết?

Chắc chắc là khiếm khuyết. Nếu không vì thế, cô đã không trở mắt nhìn anh hành hạ bản thân đến sống dở chết dở mà đến giờ mới chịu bỏ đi.

“Tôi muốn rời khỏi! Tôi muốn bỏ hết! Anh có chết tôi cũng không quan tâm!”

Tại sao cô có thể nói ra những lời đau lòng như vậy? Đâu đó giữa muôn vàn khuyết tật của tâm trí mình, luôn có một ý nghĩ thôi thúc cô phải vô tình với anh. Phải tàn nhẫn, phải khắc nghiệt, phải khiến anh đi đến kết luận: ly biệt chính là giải pháp.

Bởi, đó chính là mong muốn duy nhất lúc bấy giờ của cô.

Ly biệt.

“Được. Em muốn rời khỏi. Anh không cản. Không cản nữa.”

Anh đã nói với cô như thế.

Rồi bàn tay anh nắm chặt, mặt quay đi. Có vẻ như điều đang tác động đến anh lúc đó không phải là sự thất vọng bởi bị từ chối, mà là sự vô vọng khi biết rằng có hồi hận cũng bằng thừa.

Cô đã rất ngạc nhiên. Ngạc nhiên đến nỗi muốn lao mình vào đám lửa chết quách cho xong. Anh buông tay. Điều này chính là thứ cô mong, nhưng tại sao lại khiến lòng cô đau như vậy? Ruột quặn lại, chỉ một chút nữa là nôn mửa ra rồi...

“Tôi rời đi rồi, anh có thể sống nổi sao?”

Anh lặng đi hồi lâu, rồi đáp:

“Anh không muốn dày vò lẫn nhau nữa.”

Lời nói có vẻ vô tình, nhưng cô có thể nhận ra đâu đó giữa thanh âm day dứt và hàng trăm nỗi niềm giấu chặt, anh thật ra muốn nói: Anh không muốn em đau.

Chút nhận thức đó không hiểu sao khiến cô vô cùng hốt hoảng.

Bỏ hết đi thứ gọi là muốn anh yêu cô suốt kiếp. Đập hết đi cái gọi là mong anh hối hận suốt đời. Giờ phút đó, Vương Nguyễn Ái chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Cần phải tránh xa anh!

Bởi thế, cô đã nói, nói rất nhiều, nói những điều tàn nhẫn. Đến nỗi bản thân cô cũng không muốn nhớ lại mình đã nói những gì. Chỉ biết, thời khắc anh ngoảnh mặt bước đi vì bị cô xua đuổi, cô suýt nữa đã đuổi xua chính cả sự sống của mình.

.....

Ánh mắt nâu trầm ngập ngụa bi thương, anh nhấn vào tay cô một điện thoại nhỏ.

“Anh sẽ không đi tìm em nữa, em không cần bận tâm về việc bị anh phiền hà. Anh cũng sẽ không xuất hiện trên báo đài, tin tức, để

tránh làm phiền phức tâm trí em. Anh thậm chí sẽ không cho người dò thám hoạt động của em, để em có thể tự do sinh hoạt. Nhưng anh chỉ yêu cầu một việc...”

“Cứ cách một thời gian, có thể nào... để anh lắng nghe giọng em được không?”

“Để anh còn biết... mình vẫn còn đang sống.”

.....

Anh thiết tha đến thế, gần như cầu xin cô.

Vậy mà, khi anh ra đi, cô đã vội ném ngay điện thoại xuống đất. Cô sẽ không gọi cho anh, càng không để anh có cơ hội nghe giọng cô nữa!

Cô quả thật đã quá tàn nhẫn rồi...

Lúc gục đầu xuống chìm trong nước mắt, cô vẫn còn ngờ ngợ có một con người bước đến gần mình, tay đặt lại điện thoại vào lòng bàn tay cô. “Không nên cố chấp nữa, Nguyễn Ái ạ.”

Đó là giọng một người phụ nữ.

Cố chấp?

Cho đến tận giây phút này, cô vẫn không biết bản thân đã cố chấp điều gì.

Nhưng nó rõ ràng đang ở đây. Rất lớn. Vượt trên cả khát khao ở gần bên anh, vượt trên cả mặc cảm bệnh tật, thậm chí... vượt trên cả bản thân.

Nó rốt cục là gì, mà khiến cô tưng quẩn lập trường đến vậy?

Phải chăng, là vì phát hiện ra, anh chẳng qua yêu tình yêu hơn yêu cô?

Hay xót xa vì cho đến cuối cùng, cô và anh vẫn không thể đặt đôi phương lên thứ nhất?

Không phải! Cô biết mình đang cố chấp. Lại không có một ai có thể giải mã ẩn số này. Nó khiến cô khổ sở vô cùng, rối loạn đến độ muốn vùng lên gào thét. Ngay cả sự bất chấp ngông nghênh thường ngày, cũng bị nó thẳng tay đàn áp!

Gạt bỏ ly chén trên bàn, người đàn bà lao vào quyển bút ký bìa đỏ vị bác sĩ đã cố tình để lại, điên cuồng xé nát. Vào lúc này chỉ muốn đem nỗi áp bức trong lòng giải phóng ra ngoài. Và vật này chính là giới hạn cuối cùng cần bị xé rách.

Bởi nó chứa đựng quá khứ.

Những mảnh vụn rớt rơi khắp nơi, tả tơi như sự chịu đựng của người đàn bà mang tên Nguyễn Ái.

“Loại xúc cảm chết tiệt này là gì chứ? Có ai nói cho tôi biết không?! Tôi rốt cục tại sao lại vì nó mà mệt mỏi thế này?!” thoáng dừng lại, cô nửa khóc, nửa hét vào khoảng không hẫm hiu, bàn tay run rẩy nắm chặt lấy những gì còn sót lại của quá khứ. Rách bươm một cách tệ hại.

Không có tiếng trả lời.

Nước mắt rơi lã chã, cô khụy xuống, ý thức được bản thân đang dần chìm vào điên dại, song lại không còn đủ sức chống cự nữa rồi.

Rời đi chính là hết. Là cái kết hoàn hảo cho câu chuyện giữa cô và anh, không phải sao?

Vì, giữa hai kẻ yêu nhất là bản thân, vốn không thể nào sinh ra một kết thúc tốt đẹp.

Mắt ngập nước, bàn tay thon gầy mân mê trên những gì còn sót lại của vật trên tay, chợt phát hiện ra một phong thư nhỏ kẹp nơi cuối trang.

Cái tên trên dòng danh tín người gửi khiến đôi mắt đen mở to bàng hoàng.

.

Phi cơ xé mây xé gió, vẫn cứ lượn bay giữa mưa dầm dề; có gì con người thì vẫn u mê trước những điều đơn giản nhất?

Một cú điện thoại, một phong thư, đã làm cái nhất đó, đột nhiên trở nên rất thật nghĩa với cuộc đời.

.....

“Ái à, anh... sắp không thở nổi nữa rồi.”

“Cho anh nhìn thấy em, một lúc nữa thôi... có được không?”

“Nếu không, chắc anh chết mất.”

Đầu dây kia đột ngột tắt ngấm.

.....

Cách xa nhau năm giờ hải lý, trời vẫn cứ đổ mưa.

Không cần nói cũng biết, trời mưa, đối với Võ Gia Chính Luận, lại có tác động lớn lao như thế nào.

Gã đàn ông chống một tay trên vô lăng, tay kia nắm chặt điện thoại – giờ chỉ còn lưu lại âm thanh tút tút.

Cán răng, rồi ném vật đi mất hút.

Anh gượng đầu dậy ngửa mặt lên trời.

Hóa ra, có uống nhiều đến đâu, cũng không thể cản ngăn sự xâm lăng của quá khứ.

Mưa vẫn rơi, tình yêu vẫn rời bỏ, vậy mà một góc nhỏ của tâm hồn vẫn còn gắt gao hy vọng.

Bởi vì hy vọng đó, anh đã vứt bỏ cả quyết định của mình, lao ra khỏi nhà đuổi theo cô như một gã nghiện bám theo ma túy.

Bởi vì hy vọng đó, anh đã bất chấp làm hỏng mọi kế hoạch được an bài, mù quáng gọi cho cô vì nhớ nhung đến điên dại.

Nhưng rồi, kết quả nhận được chỉ là chiếc trực thăng rời xa và âm thanh dập máy ở đầu kia điện thoại.

Không phải... đã quyết định buông tay rồi sao...?

Anh biết mình đã sai khi lại một lần để cho sự chiếm hữu trong tâm thao túng hành động. Song, cô là tất cả những gì đẹp đẽ nhất đời anh, con người lẽ nào lại sai khi truy cầu cái tốt? Đây là cái thứ lý lẽ oái oăm gì?

Vậy mà, vào trưa nay, khi đứng từ xa dõi xuống thân hình nhỏ nhắn trong y phục xanh thẫm bước chậm về phía trực thăng, anh

đột nhiên nhận ra... Vốn là không cần bất cứ lý lẽ gì rồi.

Anh phải để cô sống.

Cũng vì, ở cạnh anh sẽ giết chết cô.

Tám tháng. Tuy không dài, nhưng đủ để anh nhận ra, dù có hối hận đến cỡ nào, có những điều vốn không sao thay đổi. Thế như sự chiếm hữu điên cuồng của anh đối với cô vậy – nó sớm đã trở thành thứ ám ảnh ngất ngây mất rồi. Anh là loại người luôn thiếu thốn sự an toàn, bản thân từ đó đã sớm tha hóa trong những khát khao chiếm giữ những điều tốt đẹp nhất. Nếu còn ở bên nhau, tương lai sau này, anh sẽ còn gây ra những chuyện gì đây?

Cũng đã không ít lần sinh đầy hy vọng về một ngày mai tươi sáng hơn. Rằng chỉ cần kiên nhẫn chuộc tội, sẽ có một ngày cô tha thứ cho anh, sẽ có một ngày mọi việc sẽ rơi vào quỹ đạo vốn có của sáu năm về trước.

Chuyện xảy ra một tháng trước đây đã đổi thay tất cả.

Cô đã dần dần tỉnh lại.

Anh biết. Biết chứ. Ở bên cô lâu như vậy, lẽ nào anh không nhận ra?

Cô không nhìn thẳng vào anh nữa, khi ngủ cũng không còn khóc lóc, nhiều lần khi anh chạm vào, cô lại vô thức nín thở... Anh biết, là cô đang dần dần lấy lại ý thức, nhưng lại chọn giữ thính lặng để tra tấn anh.

Anh suy nghĩ rất nhiều và cũng để cô toại nguyện. Anh sợ đau lòng, nhưng lại không sợ bị cô tra tấn. Anh biết mình đáng bị vậy, và

có thể dành ra cả đời này để cô đay nghiến. Nhưng rồi một ngày, anh chợt phát hiện ra, điều này không thể nào tiếp tục.

Vì anh không thể đứng yên nhìn cô dùng sự đay nghiến đó tra tấn bản thân mình.

Bởi... lẽ nào làm anh đau, cô lại không đau?

Anh không muốn cô đau. Dù chết hay sống cũng không có khả năng làm cô hết đau. Chỉ có để cô đi, may ra, cô sẽ không đau – quá.

Nửa yêu, nửa hận một con người? Anh biết quá rõ nó đáng chất đến độ nào, chẳng phải sáu năm ròng rã anh vẫn luôn trải nghiệm cảm giác đó? Khó chịu đến nỗi suýt làm điên một con người. Anh có thể lãnh chịu đau thương ôm ấp một Nguyễn Ái điên dại đi hết quãng đường còn lại. Nhưng lại nhận ra bản thân không thể để cô áp ủ nỗi đau vào mình trong suốt quãng đường đó.

Vậy nên, đã cố tình làm ra chuyện ép cô rời bỏ anh: tự sát.

Cười khổ não.

Có con người nào... mà muốn sống chung với một kẻ khốn cùng như vậy? Dùng cái chết để uy hiếp tình yêu? Tệ hơn nữa, giây phút cô lặng thinh để mặc anh uy hiếp, anh thiếu chút nữa đã thực sự xuống tay – nếu không có Đan Thanh Tân ngăn cản...

Võ Gia Chính Luận, là nguy hiểm đến vậy đấy. Người đàn bà đó, vì thế, nhất định phải tránh xa.

Đây quả thực cứ như ân đền oán trả. Ngày đó cô vì anh mà vào vai phản diện, gạt cả hai lạc vào đau thương suốt sáu năm vật vờ.

Hôm nay, cứ để anh thế thay cô, kéo cả hai ra khỏi đau thương vô bờ đó.

Như ước mong của anh, cô rời khỏi.

Lôi theo đó, là cả thế giới của anh.

“Anh để tôi đi, anh có thể sống nổi sao?”

Câu nói đó đã bám riết anh trong suốt hai ngày qua. Đối mặt với cô anh đã không dám đáp lại, bởi sợ bản thân sẽ hét toáng lên “Anh sẽ chết!” Và điều đó không hợp với mục đích đề ra chút nào. Anh muốn cô rời khỏi.

Chết vì một người rất dễ, sống cho một người rất khó. Anh không biết mình có bao phần can đảm để sống một cuộc đời thiếu vắng cô. Nhưng anh biết mình phải.

Vì vậy, không có cô bên cạnh, anh biết mình vẫn có thể sống. Nhưng là sống không tốt. Sống tội tệ. Sống thảm hại. Sống vật vờ. Đến cả cái chết cũng phải khinh bỉ phỉ nhổ lên loại sinh tồn như vậy.

Nhưng, anh đáng bị như vậy, phải không? Không có lý do gì mà cô phải đau khổ còn anh lại tự giải thoát khỏi những tội lỗi mình gây ra bằng cái chết. Vì thế, dù cô không quay về, anh vẫn sẽ sống. Sống để đau khổ cho những khổ đau mình đã tạo ra cho cô.

Tôi phải gồng lên để sống, cũng bởi, tôi đã lỡ động lòng.

Và động phải lòng người đó.

Trót yêu một người, trót làm người đó yêu, là phiền nhiễu như vậy. Đến cả cái quyền tự do được chết để chấm kết nỗi đau cũng

không thể sở hữu.

Vậy đó, gã đàn ông si cuồng cũng vì thế đã sững lại nhìn theo chiếc trực thăng sẫm màu rời xa tầm với, tự biết bản thân vừa xé toạc điều đẹp nhất của cuộc đời. Nhưng lại không có quyền chấm dứt nỗi đau bằng cái chết.

U ám lại hoàn u ám. Là lời nguyện của những con người trong tộc Võ Gia...

“Nếu những điều này em có thể nghe thấy, liệu em có thể quay lại không... hả Ái?”

Giữa khoảng trời âm u lộng gió, thoáng thanh âm vụn vỡ của một gã đàn ông. Mong ước về một điều xa xăm khó với...

.

...Nhưng với đến rồi, lại cảm thấy xa xăm...

Mưa. Lại Mưa. Nó làm anh tỉnh lại.

Trời lúc này đã tối mịt, cả người anh lại ướt đẫm, toàn thân nóng ran.

Nhỏm người ngồi dậy, anh nhận ra đâu đó trong những cơn say chập chờn, mình đã rời khỏi xe và đi lạc vào bóng đêm u ám.

Anh nhớ cô quá!

Vì sao phải gian nan đến vậy? Trong suốt mấy ngày chìm sâu trong men rượu, cứ mỗi lần tỉnh dậy, anh lại vô thức đi tìm cô. Để rồi sau đó phải cay đắng nhắc nhở bản thân rằng: “Mày đã để cô ta đi. Mày đã để cô ta sống!”

Thế là, lại quay về với rượu và sự lãng quên tuyệt vời.

Loạng choạng trong bóng đêm, anh lần mò theo con đường sỏi bước về phía ánh đèn. Chẳng biết mình đang mơ hay tỉnh khi trông thấy cơ ngơi rạng tỏ chính là ngôi biệt thự của mình. Không phải nó thường ngày... u tối lắm sao?

....

Ái!

Điên cuồng, anh nửa vấp nửa chạy, lao như bay về phía cửa chính, xuyên qua khoảng vườn nhỏ anh hay dẫn cô đi dạo, xuyên qua hành lang dài anh hay ngồi đọc sách cho cô nghe, xuyên qua đại sảnh lớn anh hay lặng lẽ cùng cô chờ một Chính Luận trong quá khứ.

Khựng lại nơi cửa phòng.

Anh bật cười, âm thanh thoát ra lại gần như khóc lóc.

Đùa với ai chứ? Cô ấy vốn đã ra đi. Võ Gia Chính Luận, mà lại để ảo ảnh thao túng rồi!

Run rẩy, anh đặt tay lên nắm cửa, xoay nhẹ bước vào.

Truyền hình để mở, căn phòng mang ánh sáng dịu nhẹ, mùi bia rượu của hai ngày nay đều biến đâu mất. Tất cả đều toát ra sự ấm áp mà chỉ sự hiện diện của một cá nhân nhất định có thể đem đến.

Cũng phải. Có ảo ảnh nào được tạo ra bởi rượu, lại ngập ngụa mùi rượu chứ? – Chính Luận chua chát nghĩ, giờ đây đã chính thức thừa nhận những gì đang xảy ra, hoặc là loại ảo ảnh anh đã quá

quen khi thiếu vắng cô, hoặc là những giấc mơ được tạo từ nỗi nhớ nhưng điên khùng rồ dại.

Là gì cũng được, cảm giác này rất thực, anh thậm chí có thể cảm nhận ra trống ngực đánh liên hồi khi dõi đôi mắt mòn mỏi về chiếc giường trắng.

Đôi chân nhỏ nhắn lộ ra giữa đám chăn bông nhăn nhúm, trên mắt cá phải có một vết sẹo nhỏ mà không biết đã bao nhiêu lần anh tần mẩn vuốt ve. Chúng khiến lồng ngực anh vỡ tung vì nỗi vui mừng – dẫu có là ảo giác đi nữa...

Anh chậm chậm tiến bước, chậm chậm ngồi lên giường, chậm chậm kéo ra lớp chăn bao bọc, bởi e sợ sự vội vã của mình sẽ làm giấc mơ – hay bất cứ thứ gì đại loại thế – tan biến.

Vẫn gương mặt đó, vẫn dáng vẻ ngây ngô đến não lòng đó, giấc ngủ của một người sao có thể thân thương đến vậy? Ruột gan anh quặn thắt khi đưa tay chạm nhẹ vào gò má vẫn còn đọng chút nước, hơi ấm truyền đến thiếu điều khiến tâm anh nổ bùng lên khao khát đón hèn mang tên hạnh–phúc.

Ảo ảnh nhú nhú mảy, rồi mở mắt, ánh nhìn dõi về anh mơ hồ, rồi sực tỉnh.

Một nụ cười uể oải lộ ra trên gương mặt thanh tú.

“Anh đi đâu giờ này mới về? Em đã chờ lâu lắm rồi. Thời tiết xấu quá, em không nghe hết được cuộc gọi của anh...”

Cảm thấy khó thờ vô cùng. Miệng khô rát. Tâm thần bán loạn.

“Anh...”

“Suyt,” áp ngón tay vào môi anh, ảo ảnh chống tay ngòai dậy, mắt xốt xa nhìn vào bộ dạng ướt sũng của người đối diện. “Sao lại ướt như vậy? Thay đồ đi, không thì anh sẽ cảm mát.”

“...Ừ,” anh đáp, ấm áp đến nỗi nhói tim, trong lòng trào dâng một loại xúc cảm mãnh liệt khiến mắt nóng ran, cay xốt.

Trót lỡ mơ rồi, anh không muốn tỉnh lại nữa.

Ảo ảnh vươn vai rồi ngòai thẳng dậy, nhìn anh chặt vật cỏi ra từng chiếc nút với đôi mắt buồn rười rượi, đoạn gạt tay anh ra rồi tự mình đảm đương công việc.

Sự ấm áp trượt trên trán anh. Là da thịt mặn nong. “Anh sốt rồi.”

“Ừ, quả thực là vậy,” anh yếu ớt đáp lời, toàn thân mất sức, duy chỉ có ánh mắt là vẫn dùi sâu vào người đối diện.

“Sao lại nhìn em như thế? Anh không mê sảng chứ?”

“Anh nghĩ mình đúng thật đang mê sảng.” Bất giác đáp một cách ngô nghê.

Đôi bàn tay nhỏ nhắn đang vân vê trên trán và cổ anh đột nhiên dừng lại. Ảo ảnh ngược lên, mắt đen dỏi vào màu nâu thẫm chứa chan sự ôn nhu dịu dàng, pha lẫn xốt thương vô hạn.

Luồn tay qua cổ anh ghì xuống, ảo ảnh tỳ mạnh môi mình vào anh cắn nhẹ. Rồi mơn man, ve vuốt.

“Anh không mê sảng đâu...”

Lời nói chìm sâu vào nụ hôn nong nhiệt. Và dĩ nhiên là, ân ái triển miên kéo liền sau đó.

...

“Ái à... em sẽ không bao giờ biết, khi sát gần em như thế này, là thứ cảm giác điên cuồng gì đâu...”

...

Đêm ấy, lần đầu tiên trong nhiều tháng, anh thực sự mơ. Giấc mơ về một buổi sáng tinh giác và cô không ở đó.

Sạch sẽ tinh tươm đến rách bươm cõi lòng.

* * *

Ánh nắng len qua khe cửa, xua tan những ám ảnh của đêm dài, làm sống dậy nơi con người những khát khao khắc khoải.

Anh mở mắt, lại một lần nữa cảm thấy một màu đen. Dẫu rằng, gian phòng vốn ngập tràn ánh sáng.

Bởi khoảng trống kề bên, lại lạnh đến không ngờ.

Không hề ngời dậy, anh đưa tay vò bóp trán mình, có niềm thôi thúc mãnh liệt muốn gào lên, hoặc khóc thét. Hoặc nhắm mắt xong và chẳng bao giờ tỉnh lại.

Biết trước ban ngày sẽ đến, ảo ảnh sẽ tan, còn đợi mong cái gì?

Nhưng vẫn là đau. Đau quá.

Lật người, anh cảm thấy toàn thân gần như tê liệt, sự choáng váng nuốt cạn hết sức lực. Nhưng vẫn phải gắng sức ngời dậy, bởi nằm yên thế này tưởng nhớ về cô, anh sẽ chết luôn vì khó thở.

Cần có chút lãng quên.

Rượu để chiếc bàn nhỏ cạnh ban công, chỉ cần có thể lết lê đến đó...

Anh cần nó. Thật sự rất cần.

Loạng choạng, nhưng vẫn có thể quờ quạng đến nơi. Anh tựa hẳn người vào cửa ban công mà thở, cảm thấy mệt mỏi một cách buồn cười. Rõ ràng, ảo ảnh nói không sai. Anh bị sốt.

Chẳng trách, sốt rồi lại sinh ra ảo ảnh.

Ly tách và sách báo vẫn còn đó trên chiếc bàn nhỏ. Nhưng rượu thì đến một chai cũng chẳng còn. Anh nhíu mày, lẽ nào Đan Thanh Tân trước lúc rời đi đã ném hết tất cả?

Tay cầm lên mảnh giấy chi chít chữ được đặt trên bàn, anh cố gắng mở to mắt, hy vọng tìm kiếm bất kỳ thứ gì có thể lý giải cho tình trạng ráo hoảnh men say. Đan Thanh Tân tuy là một kẻ quan trọng, nhưng anh chưa bao giờ trao cho ông ta cái quyền hành khiến cuộc đời anh.

Thế nhưng, lá thư đó, không chứa những gì anh đang cố kiếm ra.

Mà là tất cả.

.....

Nguyễn Ái,

Tôi biết trao cho cô bản thảo của mình dưới dạng bút ký, sẽ có khả năng cô chẳng bao giờ đọc – nhất là trong tình trạng tinh thần

rối rắm hiện nay. Nên đã chuẩn bị bức thư này. Cái tên trên phong bì là điều duy nhất khiến tôi tin rằng cô sẽ mở nó ra đọc.

Tôi không muốn mở đầu bằng những câu hỏi khách sáo, lòng vòng. Tôi biết cô không thích chúng. Nguyễn Ái luôn thích vào thẳng vấn đề, không phải sao?

Vậy nên, tôi sẽ cho cô biết.

Tôi đã luôn dõi theo cô.

Buồn cười quá phải không? Khi cố dõi theo một người mà bản thân có thể cho là hận. Nhưng chính vì lẽ đó, đã để tôi phát hiện ra một điều quan trọng: Mình hoàn toàn không hận cô.

À, tôi biết, cô cũng chẳng quan tâm chút gì đến cảm xúc của tôi. Vậy nên việc tôi nói trên cũng chỉ là những lời lời thôi thừa thãi. Nhưng tôi vẫn muốn nói. Bởi những từ ngữ giản đơn đó, là kết luận của gần sáu năm miệt mài đấu tranh tinh thần của một con người đúng nghĩa – tôi.

Cô chưa bao giờ ban phúc cho tôi. Nhưng lại mang ảnh hưởng rất lớn đến những gì tôi đã và đang làm, hoặc đến những quyết định đã dẫn đến hạnh phúc tôi đang nắm giữ. Bởi thế, tôi nợ cô, có thể cho là thế.

Cô biến mất suốt sáu năm, tôi cũng đã nỗ lực tìm kiếm câu trả lời cho bản thân mình trong suốt sáu năm, để rồi cuối cùng đã được giải đáp sau khi cô đột ngột xuất hiện trên bề mặt báo chí.

Tôi nhận ra, mình cơ bản thua cô nhiều quá.

Đám cưới của cô, tôi đã đến dự dù chẳng được mời.

Địa điểm cô dưỡng bệnh, cũng là tôi khai thác từ chồng mình rồi tự ý đến dù không được phép.

Quyết định của cô, giờ đây tôi cũng đang xen vào, dù chẳng được quyền.

Cảm thấy tôi buồn cười quá chẳng?

Hằng ngày trông thấy thiếu gia cùng cô đi dạo, tôi đã không ít lần muốn lao ra chào hỏi. Đến cuối cùng lại nghĩ chẳng thỏa đáng nên lại thôi. Huống chi, người đàn ông đó đã sớm quên mất tôi là ai rồi.

Lúc trước tôi chỉ nghĩ hẳn chọn cô là do nhiều yếu tố chủ quan: sắc đẹp, cá tính, tiền tài chẳng hạn. Song thời gian đã cho tôi thấy suy nghĩ của mình là sai. Thiếu gia cơ bản là, từ đầu đã không cần chọn lựa.

Cả đời hẳn, chỉ có một mình cô.

Vậy nên đã khiến hẳn trở nên độc đoán, hành xử khiến người mình yêu ngọt ngào khó thở. Gọi là không biết cách yêu cũng được, là yêu sai cách cũng được. Nhưng một kẻ mù trong ngôi làng này cũng có thể nhìn ra: hẳn rất yêu cô.

Vì vậy mà, tôi đã không tài nào hiểu được, vì sao cô lại hết lần này đến lần khác rời xa hẳn.

Cho đến đêm trước hôm qua, khi tôi chứng kiến hai người đôi co trong nhà thờ. Tôi đột nhiên hiểu ra tất cả.

Cô bảo, bản thân đê tiện đến nỗi, muốn đem những ghi chép về những năm tháng gian nan của mình gửi đến hẳn, để khiến hẳn đau khổ.

Nhưng rồi, cô có làm không? Chỗ của những ghi chép đó, đã bao giờ cô chỉ ra cho hắn?

Cô bảo, vờ vịt điên rồ để khiến hắn dần vật.

Cô bảo, đã trơ mắt ngồi nhìn hắn tự cứa dao vào cổ.

Cô cho rằng bản thân nguy hiểm vô cùng. Cô muốn rời khỏi hắn.

Lẽ nào cô lại chẳng nhận ra?

Khăng khăng phải rời đi, có chăng vì đã tận mắt nhìn thấy sự đau khổ tột độ của hắn – một khi bản thân mất đi lý trí, lòng lộn trả thù và lên cơn điên loạn. Cô không muốn hắn trong tương lai lại một lần nữa hứng chịu loại khổ nỗi này.

Cô không phải sợ hắn.

Cô sợ làm tổn hại hắn.

Cô đã nhận ra chưa?

Cô đang hy sinh đó.

Hy sinh.

Thấy lạ lắm quá chẳng? Hai từ đó có lẽ cả đời cô chưa bao giờ nghĩ đến – hay dám nghĩ đến – tôi thiết nghĩ?

Có lẽ cách tôi diễn đạt không được mạch lạc suông sẻ, song chuyện trên đời vốn đã chẳng thể lý giải bằng lời. Nhưng Hy-Sinh, tôi tin cô có thể cảm nhận. Dù đó là thứ bấy lâu cô cố chấp không thừa nhận.

Nguyễn Ái một đời không hổ thẹn, vì chưa bao giờ tự lừa dối bản thân. Ngay cả bản chất xấu xa cô cũng tiếp nhận. Vậy mà một lòng tốt nhỏ nhoi cũng không thừa nhận hay sao?

Yêu một người, chịu hy sinh vì người đó. Điều đó tuy nghe qua rất hoa mỹ, rất ấu trĩ, rất phi lý trong tâm tưởng những kẻ yêu nhiều bản thân. Nhưng không phải hoàn toàn không thể.

Trong trường hợp của cô, nó cũng không phải là một phép màu gì.

Cô đang hy sinh cho hắn.

Đang muốn hắn hạnh phúc.

Đang muốn ôm đau khổ một mình.

Đang hy vọng hắn sẽ bớt yêu cô – không bớt nhiều – nhưng chí ít, cô không muốn hắn phải nhớ cô bệnh hoạn ra sao, điên dại như thế nào, để rồi phải khốn khổ, dằn vò không ngơi nghỉ.

Tất cả những điều đó, đều là phẩm ý của một người tốt.

Và Nguyễn Ái không muốn làm người tốt.

Vì thế phủ nhận tất cả. Tự cho mình là một kẻ phản diện.

Kẻ đứng ngoài còn có thể nhận ra, lý nào người đàn ông lại không nhìn ra cô đang hy sinh cho hắn? Chỉ có mình cô, là vẫn còn khẳng khái cho rằng mình yêu bản thân hơn hắn.

Cô trách hắn sao không thể hy sinh vì cô?

Buông tay cô, đối với hắn, chính là hy sinh lớn nhất đời này.

Khi hai con người cuồng si, ích kỷ có thể yêu nhiều đến mức buông tay, vị trí hàng đầu của bản thân đã sớm bị thế thay bởi người họ yêu mất rồi.

Với tôi và cả thế giới này, cô luôn là một kẻ phản diện. Nhưng trong câu chuyện của anh ta, cô mãi mãi là vai chính diện duy nhất.

Tôi nhớ, ngày xưa, đứng giữa bao nhiêu kẻ trên hội trường Việt Duệ, cô đã khẳng khái nói với tôi rằng: “Tôi kinh tởm những kẻ dối gạt bản thân.”

Thế nên, đừng làm tôi kinh tởm nhé.

Về với Chính Luận đi.

–Người tốt–

.....

Bàn tay đang cầm thư ngày càng run rẩy, bám sâu vào, siết chặt, thể như e sợ nó có thể biến đi bất cứ lúc nào.

Về với Chính Luận đi.

Đó là mục đích của kẻ viết thư.

Và lá thư này, lại đang trong tay kẻ nằm trong mục đích.

Điều đó nghĩa là...

Tiếng cửa mở khiến anh giật mình, theo quán tính đem vật trên tay giấu vào đồng sách ngổn ngang trên bàn, đầu quay sang...

Ngỡ ngàng và vô vàn hoan hỉ.

“Anh đừng đó làm gì? Quay về giường nghỉ đi.”

Áo ảnh của cuộc đời anh đột nhiên trông khác hẳn: Không mái tóc mượt mà, không áo quần phẳng phiu, đến cả quần thâm nơi mắt vẫn chưa tan dù đã qua một đêm dài ngơi nghỉ.

Vậy mà...

Hoàn mỹ đến nỗi không còn gì có thể hoàn mỹ hơn.

Cô nghiêng đầu nhìn anh một lúc, đoạn đem ly nước cam và một vài lát bánh đến đặt trên bàn, luồn những ngón tay mịn màng vào tay anh lôi đi.

Anh không muốn đi, sợ rằng chuyển động sẽ khiến mọi thứ đột nhiên biến mất. Vậy nên cứ sững ra tại chỗ.

“Đừng đi.”

Ngón tay anh gấp lại. Nắm chặt bàn tay kia. Dường như là giật mình bộc phát.

Áo ảnh quay lại nhìn anh, thoáng qua vẻ ngạc nhiên. Rồi nhận thức.

Giọng rất ấm, làn da rất mềm, vòng tay choàng qua eo ôm chặt anh rất thật.

“Đừng lo, em đã quay về. Và sẽ không đi nữa.”

Lặng đi một lúc không thể cựa quậy, anh cúi đầu rồi lại ngẩng lên, hai bàn tay nắm chặt, run run như đang cố kiềm chặt trái tim.

“Em chắc không...?”

Một câu hỏi không đầu chẳng đuôi, người hỏi nó không rõ mình muốn tỏ những gì, người lắng nghe lại ù lì trong mong muốn của người đi hỏi. Nhưng cái giới ở tình yêu là, chẳng cần ba hoa cũng diễn đạt hết nỗi lòng kẻ cách xa giờ đây gặp lại.

Cái gật đầu dứt khoát, vòng tay càng siết chặt, con người này để mặc bản thân tan sâu vào sự giải thoát. Đồng ý dù chẳng biết đối phương mong đợi gì.

Cái ôm chầm mong đợi không hề đến. Chỉ có bàn tay người đàn ông vụng về mơn miết trên thịt da, ghi nhớ đến từng mẫu xương quai xanh gầy guộc nhô ra, cho đến những đường cong đầy chất đàn bà tỳ vào da thịt.

“Em như thế này... anh làm sao có thể thả em đi? Em biết làm vậy là ngu lắm không...?” anh nói mà dường như bật khóc, mắt nhắm nghiền chôn sâu vào hõm cổ ấm nóng. “Một lần thôi đã hút cạn hết đời anh, cho đến giờ anh vẫn còn tự chửi mình ngu, mình dại, vì đã bày đặt cao cả mà buông tay...”

“Cần gì phải làm như vậy...?” cô ghen ngào.

“Hai mươi bảy năm nay, anh đều là sống vì anh. Anh muốn vì em, dù chỉ một lần, làm điều gì đó. Nó không cần mang ý nghĩa, chỉ cần nó có thể giúp em sống bớt khổ đau một chút...” anh hạ giọng, thốn thức. “Anh muốn sống vì em.”

“Vậy thì Luận à, anh chỉ cần sống vì anh là được rồi.”

Cô đơn giản nói.

Sự giản đơn đó làm lòng anh nhói, nhói đến nỗi trở thành thất quặn, lại càng quặn chặt lấy cô hơn.

“Đã quá trễ rồi, Ái. Anh sẽ không cho em đi nữa.”

“Chúng ta cứ xiềng xích nhau suốt đời cũng được, tổn thương nhau suốt đời cũng được, đay nghiến nhau suốt đời cũng được, anh sẽ không một lần nào nữa thả em ra.”

Nguyễn Ái thở dài, nhớ mình đã từng muốn nói rất nhiều về những chuyện đã xảy ra; muốn làm tỏ tường muôn vàn hiểu lầm không đáng; muốn suy xét cho kỹ càng về một tương lai đầy gian nan mang tên bệnh-tật; muốn dằn vặt, trách móc, khóc than vì đã bị hiểu nhầm là có thai hoang cùng người khác; muốn rõ ràng khai thác nơi đối phương mức độ tình cảm trao ra cho mình là bao đầy, mấy sâu...

Song đến thời khắc này, lại chỉ có thể nhìn thẳng vào người mình yêu, thốt lên ba chữ:

“Em biết rồi.”

Ảo ảnh, ngay từ giờ phút đó, đã chính thức trở thành hiện thực rạn vỡ.

* * *

Ở đời, có những thứ mất đi rồi mới thấy quý, có những thứ vẫn quý nhưng vẫn mất đi. Cuộc sống có lắm thị phi, cái gì quý thì vẫn nên toàn tâm nắm giữ.

Thứ tha, hiểu lầm, chuộc tội; những gúc thắt trong đời người không phải lúc nào cũng được mở ra một cách triệt để vẹn toàn. Những con người đã từng phải loạn lên đau khổ vì chúng, tự nhiên sẽ tự dần lòng xuống, không chấp nhất nữa.

Thật sự, là vì.

Có đau đến nỗi để phải buông, lúc cầm lên mới biết dù có đau hơn cũng sẽ không buông xuống.

Hai con người đó, vì thế, cho nên, không thể không hạnh phúc.

Không được mãi-mãi. Nhưng là luôn-luôn.

Epilogue

“Và họ sống hạnh phúc mãi mãi.”

Là loại kết thúc viên mãn nhất trong mọi loại kết thúc – Dương Hoàng Yến Nhi đã luôn nghĩ vậy.

Ngay cả bản thảo cũng đã hoàn thành, giờ phút này chỉ chờ gửi đi in nhanh thành sách.

Cổ tích thì có cái kết cổ tích. Vậy đời thực liệu có cái kết cổ tích hay không?

Câu trả lời là: Khó.

Nhưng có.

Nhất là đối với hai con người này.

Họ, những con người có quá khứ chung méo mó, đã chọn bỏ qua không nghĩ ngợi quan tâm. Cũng bởi loài người không có đến trăm năm để sống, nên khi sống, nhất định phải sống cho hiện tại, chứ không phải tương lai đầy dẫn đo, lo sợ.

Họ, hiểu làm có đậm, không còn cần rầm rầm giải thích; tổn thương không ít, không còn cần bốt vơi mới trở lại với nhau. Nếu đã có thể yêu đến mức hy sinh đối phương vì đối phương, vậy thì có ở cạnh nhau vì ích kỷ cũng là một loại yêu thương đúng nghĩa.

Họ, cho dù cái nhìn sẽ không bao giờ xoay cùng một phía, miễn nơi xuất phát là chung một chỗ, số phận đã sớm phán quyết họ phải thuộc về nhau.

Mỉm cười, cô gạch bỏ dòng kết câu cổ tích, đặt bút xuống viết lại:

Hạnh phúc không phải là thứ chúng ta có thể ban cho một cá nhân nào đó, hoặc điều chúng ta có thể nhận được từ một ai kia. Nó nảy sinh. Nảy sinh khi kẻ–ban–cho và người–lãnh–nhận không còn có thể phân biệt ranh giới.

Đột nhiên, sự trở về của một người không còn là ân huệ. Đột nhiên, sự cảm kích của một người không còn mang cái vỏ biết ơn. Sớm mai thức dậy, có thể đối mặt với ta không phải là người yêu thương. Đêm khuya chợp mắt, có thể bên cạnh ta thiếu vắng hơi ấm thân thuộc. Song chỉ cần cảm nhận hết những điều tốt đẹp diễn ra giữa hai thời khắc nhất định trên, tự nhiên sự viên mãn sẽ tràn vào cuộc sống. Biết rằng sau này sẽ không tránh khỏi chông gai, biết rằng mai kia vẫn còn lấm sóng gió, biết rõ “hạnh phúc mãi mãi” chỉ là cụm kết từ huyền hoặc trong cổ tích.

Song vẫn cứ mạnh dạn tiến bước, chùng nào mà hai bàn tay vẫn còn khả năng đan kết vào nhau.

Hạnh phúc, chính là thế đấy.

Hạnh phúc không phải là mở đầu, không phải là kết thúc, mà là con đường họ bước đi từ đầu đến kết.

Hạnh phúc, chính là đây.

“Đúng vậy,” người phụ nữ mỉm cười nhẹ nhõm, mắt ngược lên nhìn về phía người đàn ông vẫn say ngủ trên giường, tâm nghĩ đến hai số phận mình đã bỏ xa ngoài biên ải.

“Hạnh phúc, chính là đây.”

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 70: Ngoại truyện 1 : Niềm Tự Hào của Ngài Võ Gia

Võ Gia Chính Luận, ngài Lorenzo DaCosta, Chủ tịch Tập đoàn Costa lừng lẫy thiên hạ, là một gã điển trai.

Và dĩ nhiên, ngài luôn hài lòng vì điều đó.

Nói đi nói lại, một gã điển trai hài lòng vì mình đẹp trai thì không có gì lạ – dù xã hội có ngược lên nhìn hấn với con mắt khinh miệt, bởi cái quyền tự-hào-vì-mình-đẹp vốn trước nay chỉ thuộc về đàn bà, đàn ông mà khênh ra thì chỉ có bị dân chúng... chọi đá.

Nhưng mà, ngài chủ tịch đây vẫn cứ hài lòng ra mặt.

Thậm chí, gần đây, khi tiếp nhận một cuộc phỏng vấn nhanh trên BBC, khi được hỏi đến điều khiến anh hài lòng nhất trong suốt quá trình dẫn đến thành công vang dội của ngày nay, vị vua của đế quốc Costa đã bình thản đáp một câu:

“Tôi hài lòng nhất với vẻ ngoài ưu tú của mình.”

~(/__\~

Một câu thôi, khiến cho toàn thể cộng đồng đang mở to mắt theo dõi chương trình phát sóng trực tiếp, đột nhiên cảm thấy ù ù cạc cạc.

Haizz... ù ù cạc cạc là đúng rồi, bởi chẳng một ai trong số họ hiểu được ngài Da Costa danh tiếng như sấm dậy, sao lại đột ngột bật ra một câu nói vô duyên đến chừng này. ù thì không thể phủ nhận anh ta là một gã đàn ông mang vẻ ngoài vượt bậc, nhưng một đáng chủ tịch sao lại có thể ấu trĩ khoe khoang như thế trước công chúng? Da Costa, nguyên thủy là một con người như thế nào đây?

Họ chỉ biết đến Lorenzo Da Costa như một thiên tài trong dòng tộc lâu đời của Ý, là “đao phủ” tàn nhẫn vô tình trên chốn thương trường, là một gã đàn ông nắm trong tay sinh tử của đối phương mặc cho chiến trường có là tình yêu hay sự nghiệp.

Nhưng không ai biết, kẻ có khả năng gây sát thương nhiều nhất đến người đàn ông này, là một người đàn bà mang tên Nguyễn Ái.

...ngay kể từ giây phút gặp gỡ đầu tiên.

* * *

Năm đó, Võ Gia Chính Luận vẫn còn là một gã thiếu gia làm lì u tối, vất bỏ hết quá khứ tội lỗi để hòa mình vào một thế giới... vô hình, vô thanh, vô sắc. Cuộc sống đối với anh quả thật đã mất đi cái gọi là khả năng gợi lên hứng thú, anh đối với mọi việc – từ Hoàng Công, từ Võ Gia Hùng, Gianna, người nhà họ Hoàng,... – đều trở nên vô cảm.

Vì... chẳng thể “cảm” được gì ngoài hư vô trải dài trước mắt.

Võ Gia Chính Luận và Hoàng Thạc Hy có thể được xem như bạn thân thuở nhỏ, nếu không, khi rời khỏi Võ Gia Hùng, anh đã không đến gõ cửa nhà họ Hoàng.

Hoàng Thạc Dĩ dĩ nhiên dang rộng vòng tay tiếp nhận vị thiếu chủ. Không phải vì ông ta là một thuộc hạ trung thành cần cần, mà bởi, ông ta hiểu rõ anh sẽ trở thành người cần đến lòng trung thành của mình trong cái tương lai đầy tranh đấu. Và Hoàng Thạc Dĩ thì, lúc đó chỉ cần sở hữu một lý do để công khai khởi mào tranh đấu đó – chính là vị thiếu gia bị-từ-bỏ.

Võ Gia Chính Luận được gửi đến khu huấn luyện đặc biệt trên đảo Toshima. Và nếu được hỏi khu huấn luyện đó chứa đựng những gì thì, xin lỗi, nó nằm ngoài tầm với của kẻ viết nên câu chuyện này. (XD Đây gọi là lười, đem xăng tươi lên tay thiên hạ)

Chỉ biết, nó đã tạo nên một Võ Gia Chính Luận ngông cuồng như các bạn ngày nay đã thấy.

Quá nhàm chán với những bài học đông dài xoay quanh các chủ đề lạm pháp và những chuyến thực hành mang đầy mùi thuốc súng, máu tươi; năm mười bảy tuổi, Võ Gia Chính Luận lại một lần nữa rời bỏ môi trường quen thuộc, chính thức trở thành một Võ Chính Luận không màng đến quá khứ.

Gì chứ? Bởi... súng đạn cũng chẳng thể chạm đến sự hứng thú của anh nữa rồi. Nó được canh chừng quá cẩn thận.

Vậy mà...

Hai ngày trước khi quyết định rời khỏi Toshima quay về Sài Gòn, thiếu gia nhà họ Võ đã thiếu cẩn thận, vô tình để cho một người hiền ngang chạm vào cuộc đời mình – mà theo cái cách con người mang chủ nghĩa lãng mạn gọi là: Định mệnh. (Sao tự nhiên nhớ tới em Hidari ta? XD)

Bóng dáng nhỏ nhắn đứng giữa bầu trời âm u, bước lên rồi lại lùi xuống, bờ vai run rẩy, hai bàn tay nắm chặt, dù trong bóng tối vẫn có thể thấy ra ý định tự vẫn của cô gái này.

Sao không nhảy cho rồi? Phiền hà.

Đó là ý nghĩ lúc bấy giờ của Võ Chính Luận, khi anh vẫn còn nhũn mày ngồi tựa vào xe, lòng bực bội vì giấc ngủ đột nhiên bị nhiễu phiền bởi một đứa con gái điên rồ không biết từ đâu chạy ra thét la với không khí.

Đã không biết bao lần ngài Võ Gia muốn tự cắn lưỡi mỗi lần nhớ lại ý nghĩ của mình lúc đó. Song đây là chuyện sau này.

Còn lúc bấy giờ, buồn thay, một Võ Chính Luận mười-bảy chán đời chán việc, trước cái ý định tự diệt của cô gái xa lạ, chỉ đơn giản khẽ nhếch mép, tay chạm đến chìa khóa toan khởi động xe rồi đi.

“Cái gì chứ? Con sẽ không theo ba, không muốn theo ba nữa!”

Cô gái đó nói lớn. Và bằng Tiếng Việt. Việc này thu lại sự chú ý của anh, thế nên quyết định nán lại xem diễn tuồng hay. Ngôi nhà này bấy lâu bỏ trống cũng bởi tin đồn về một nhà ba người lái xe lao xuống biển. Và không phải ngày nào anh cũng tình cờ bắt gặp kẻ sống sót duy nhất trong một bi kịch điên rồ.

“Ba ở đó chắc hẳn đang rất hài lòng, vì con đã không phiền đến hai người! Hãy cười đi! Nhưng con thề, sẽ tìm ra một tình yêu đủ lớn để có một ngày cười vào nụ cười của ba!”

“Nguyễn Ái này xin thề, nhất định sẽ tìm ra một người để yêu nhiều hơn cả bản thân, bám mãi không buông, bắt từ thủ đoạn – dù có phải hủy hoại cả người đó!”

Yêu nhiều hơn cả bản thân, bám mãi không buông, bắt từ thủ đoạn – dù có phải hủy hoại cả người đó?

Chính câu nói đó, đã đập vào chàng thanh niên họ Võ một loại cảm giác... nói sao nhỉ?

À, rung động.

Rõ ràng rồi, cô gái này vừa mới làm sống dậy hứng thú trong anh.

Hứng thú mà anh lúc đó không hề nhớ – cũng như không muốn nhớ, vốn chính là khát khao trong sâu thẳm bản thân.

Cười lớn, anh dĩ nhiên khiến cô bé đó giật mình quay ngoắt lại. Chỉ tiếc trong bóng đêm mờ mịt, chẳng một ai nhận ra diện mạo người kia. Cô bé lúc đó chỉ loáng thoáng bóng hình một chiếc xe đậu trên đường cái. Có lẽ vì màu xe sậm tối nên đã bị bóng đêm nuốt chửng, khiến cô không hề chú ý khi đến nơi này.

Sự bốc đồng của tuổi trẻ khiến cô cắn chặt môi, chân bước vội về phía chủ nhân của giọng cười vừa giấu cột mình.

Đứng cạnh bên chiếc xe mui trần nhìn xuống gã đàn ông mình không rõ mặt, cô bé càng nóng giận hơn bởi sự mơ hồ này. Thế như, người đàn ông trong chiếc áo phong trắng này chỉ là một ảo ảnh của đêm đen. Và ảo ảnh giờ đây lại công khai giấu cột cô, thay vì nấp trốn trong cái đầu bất ổn như trước kia.

“Anh là ai-”

Lời chưa thoát ra thì đã bị một bàn tay luồn qua gáy ghì xuống. Cô bé cảm thấy choáng váng bởi sức công phá của cái trò “tấn công

bằng miệng” quá đỗi bất ngờ này.

Nó đau rát. Ướt. Và ngọt.

Thình lình đến rồi cũng thình lình đi, kẻ tấn công đột ngột buông tay ra, khiến cô bật cả về phía sau vài bước.

Võ Chính Luận nhăn mặt, tay đưa lên áp chặt vào môi. Đau buốt khi bất ngờ bị cắn.

Cả hai thở hổn hển hồi lâu, anh mới nắm bắt lại ý thức của mình. Một lần nữa cười lớn và nói trong tiếng cười:

“Không được rồi... Vẫn còn là một đứa con nít. Đáng tiếc thật...”

Đoạn, tay vặn khóa, chân đạp ga phóng xe đi mất hút, trước sự bàng hoàng đến thẫn ra như tượng gỗ của cô bé mang tên Nguyễn Ái.

* * *

“Cô bé đó đến đây làm gì?”

Thiếu gia họ Võ lẳng lặng hỏi khi vị cha xứ quay đầu toan lùi về phòng nghĩ. Ông ta đã ngạc nhiên vô cùng bởi sự có mặt của người thứ ba trong cái nhà thờ hoang vắng vốn từ lâu đã bị bỏ quên bởi những kẻ không còn mang niềm tin, nhưng vẫn không thể sánh bằng sự thất kinh khi nhận ra con người này chính là Võ Chính Luận, kẻ mà ngay cả nhà họ Hoàng quyền thế bao lấy nửa cái đảo này vô cùng nể trọng.

Ông quả thật có chút rụt rè, nhưng đến cuối cùng cũng thật thà đáp lại yêu cầu của kẻ quyền thế. Đứa trẻ mồ côi tội nghiệp kia tuy

không tin vào Chúa, nhưng lại người duy nhất bước vào chốn này và lắng nghe ông nói. Cô bé đã từng bảo vì ông nói chuyện nghe rất hay, nên dù không tin vào Chúa, cô cũng sẽ gắng ngồi nghe cho đến khi tin tưởng thì thôi. Điều này với ông là một sự tán thưởng, ông nghĩ vậy. Vì thế, hứng thú của kẻ này biết đâu sẽ kéo được cô bé đáng thương đó ra khỏi số phận trôi nổi của đứa trẻ mồ côi?

“Cô bé tôn trọng ông như vậy. Được. Hướng cô ta quay về nước Việt.”

Nói rồi mặc cho gương mặt ngổ ngàng của vị cha xứ, người thanh niên đó quay người đi mất.

Vài ngày sau, nhà thờ bỗng dưng nhận được trợ cấp tu sửa từ nhà họ Hoàng, khiến cho không những bề mặt của nó thay đổi, mà ngay cả việc chu cấp cho trẻ mồ côi cũng nhẹ nhàng hơn.

Hai tháng sau đó, Nguyễn Ái, dưới sự ủng hộ của cha xứ – cũng là chủ viện trẻ mồ côi – chính thức nhận lời quay về nước Việt cùng Vương Đăng Khoa.

Mỗi lần nhớ đến việc này, Võ Gia Chính Luận không khỏi hài lòng về quyết định bốc đồng thời trẻ của mình, để cho người con gái đó một chân nhúng vào số phận của bản thân.

Tuy là, vài năm sau đó, anh – cũng như biết bao thằng con trai trên đà trưởng thành khác – bị cuốn vào những đòi hỏi sinh lý và các trò chơi mạo hiểm với số phận, lại chưa một lần anh quên mất nụ hôn đầu đời của mình.

Cô bé đó cứ như nổi ám ảnh bám hoài không buông.

Bốn năm ròng rã, anh cứ mãi tự hỏi. Sẽ như thế nào nếu được yêu bởi người con gái đó? Bám mãi không buông? Bắt từ thủ đoạn? Ngay cả hủy hoại luôn kẻ mình yêu mến?

Thật sự cuộc sống nhạt nhẽo này, tồn tại nỗi thứ tình cảm đó sao? Hoặç đó chỉ là một lời hứa suông của một đứa trẻ...?

Anh biết đứa con gái đó tên gì, hiện đang ở nơi đâu. Thậm chí, ngay cả thành tích huy hoàng của cô nàng: thay bạn trai như thay áo. Đâu phải ngẫu nhiên mà Vương Đăng Khoa đột nhiên được lên chức rồi chuyển về nước Việt. Anh đã có khả năng làm cho nó xảy ra, dĩ nhiên, biết rõ về cô bé trong tầm thúc quản của gã đàn ông đó không khó với anh.

Vậy mà trong suốt ba năm đầu, anh không hề có ý định đi tìm cô.

Anh không quan tâm đủ sâu để hiểu được tình yêu là gì, nhưng lại thấy đủ nhiều để biết về nó.

Nó khiến cho bọn đàn bà bám theo anh trở nên ti tiện.

Nó khiến cho lũ đàn ông bám theo bọn đàn bà đó, hết như những con nghiện thiếu thuốc, muôn ngàn lần ti tiện hơn.

Anh không bi quan đến mù quáng như một số kẻ bất cần đời hay ra vẻ, cho rằng tình yêu không tồn tại trên thế giới này. Bởi vậy, anh biết bản thân – dù bằng cách này hay cách khác, ngẫu nhiên hay cố ý – sẽ có khả năng một ngày – đột nhiên – yêu.

Và đứng trước cái cách đứa con gái này đổi thay đối tượng, anh không nghĩ mình muốn cô ta trở thành một phần trong sự “đột nhiên” đó.

Vì thế, đã chọn một đối tượng để nắm giữ tâm trí mình – một đứa con gái khiến anh có chút xót thương khi nhìn thấy – kiểu như người ta trông thấy con cún mắc mưa trên đường vậy.

Vì nhặt lên rồi, vẫn có khả năng ném đi được.

Nhưng có một số thứ, dù không dám nhặt lên, vẫn không sao để nó được nhặt lên. Con người là một động vật ích kỷ, dù không muốn, vẫn không muốn người khác muốn. Đối tượng không-muốn đó, cứ được lưu trong trí nhớ của anh như một sự ám ảnh mông lung về một khát khao vốn bấy lâu được giấu chặt trong lòng.

Cho đến một ngày, đối tượng đó đột ngột vù ra trong ký ức, một bước trở thành ham muốn phiền phức nhất của cuộc đời anh.

Đó là cuộc chia tay không biết lần thứ bao nhiêu của cô bé, lại để anh tình cờ trông thấy cảnh tượng dở khóc dở cười. Ngồi từ một góc của nhà hàng nhìn sang, anh biết mình nhận ra được ngay khuôn mặt đó, dù nó – nói một cách khách quan – lộng lẫy hơn rất nhiều so với gương mặt u sầu ảm đạm của đứa trẻ trong bức ảnh ngày nào được đem đến trước mặt anh sau khi cái tên “Nguyễn Ái” được thoát ra.

Thằng nhóc ấy nắm chặt tay cô. Tay anh cũng nắm chặt. Không trông thấy thì thôi, đột nhiên nhìn thấy, khiến anh có một loại tức giận âm ỉ – kiểu như đóa hoa mình lâu ngày nuôi trồng đột nhiên bị người hái mất.

Cô bé nhắm mắt, lắc đầu, đoạn vô tình nói với thằng đàn ông đó, rằng cô ta không còn thích hắn nữa, rằng hắn nhất định không phải là người bấy lâu cô tìm kiếm. Bởi nếu chính là hắn, cô ta sẽ không dễ dàng bị kẻ khác hấp dẫn như vậy.

Cô ta vẫn đang tìm kiếm?

“Vì sao?!” – anh nhớ, tên đàn ông đó đã đau khổ rống lên.

Lại càng nhớ, câu trả của cô bé đã khiến cho tất cả lúc đó rơi vào sững sờ.

“Vì anh không đẹp trai bằng anh ta.”

Anh không còn nhớ rõ bản thân lúc đó cảm giác những gì. Chỉ biết ý thức lúc đó không ngừng vui dập xuống hai từ: hy vọng.

Song, xem ra... đã không thành công.

Mặc cho thằng đàn ông lồng lên tức giận, bảo rằng nhất định sẽ không buông tha cô, cô bé bình thản rời đi. Anh cũng đứng dậy, nhưng không phải để đuổi theo cô bé.

Đặt một ngân phiếu trước mặt gã đàn ông kia, Võ Gia Chính Luận chỉ lạnh lùng bật ra mấy chữ:

“Đừng phiền cô ta nữa.”

Cũng kể từ đó, những người đàn ông Nguyễn Ái đã từng bỏ rơi, không còn thấy họ chạy theo van cầu cô nữa.

Cũng từ ngày đó, Nguyễn Ái ngạc nhiên vô cùng khi phát hiện ra, mình đã được nhận vào Việt Duệ – một ngôi trường danh giá, nổi tiếng với lời đồn là vương quốc của hắc đạo Võ Gia.

Vậy mà vương quốc đó, đã cư nhiên để một cô gái từ bạch đạo ngang nhiên len vào.

Cái ngày đầu tiên cô bé đồm dáng với giọng nói đã bám theo anh suốt bốn năm dài dằng dứng trước mặt mình, không chút chần chừ thốt lên năm chữ: “Chúng ta yêu nhau đi.”

Võ Gia Chính Luận đã bắt giác mỉm cười.

* * *

Haizz... ký ức về quá khứ liệt kê dài hơn chục đoạn, song lướt qua đầu của thân chủ lúc đó, quá lắm là một vài giây mà thôi.

Nên... chúng ta lại quay trở về với chương trình trực tiếp vô cùng... bùng động của ngài Da Costa nhé. Hồi tưởng lan man như vậy, sẽ không tránh khỏi việc các bạn không nhớ khởi sự của các việc dân tình “ù ù cạc cạc” là từ đâu ra, âu cũng là lỗi của người kể chuyện mà ra. Haizz...

Vốn là...

Tóm tắt lại...

Thôi, nếu không nhớ, xin mời các bạn rê chuột lên đọc lại.

(Á, đưa khiêng lên hứng đá. >w<)

Còn chương trình trực tuyến của chúng ta thì vẫn nên tiếp diễn với cái miệng há hốc của người dẫn chương trình, đôi mắt mở to của phóng viên và ngay cả cái chảo trên tay các bà nội trợ đang theo dõi cũng đột nhiên đánh một cái “choang” lên sàn.

“Tôi hài lòng vì vẻ ngoài ưu tú của mình.”

!!!

Người đàn ông dẫn chương trình chột cười to, tay còn vỗ vai kẻ mình phỏng vấn một cách hòa nhã, sau đó tiếng cười tắt dần khi nhận ra vẻ mặt của ngài chủ tịch đây không hề biến sắc, chứng tỏ một điều:

Anh ta không hề đùa!

Ngài chủ tịch sở-hữu-vẻ-ngoài-ưu-tú biết mình vừa tạo ra một tình huống vô cùng khó xử, khi vô duyên vô cớ phát ngôn “ngông” như vậy. Song lại không có mấy quan tâm họ suy nghĩ gì.

“Họ” ở đây, tức là... con số gần ba triệu người đang theo dõi truyền hình trực tiếp.

Ví... ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc sống của anh trên đời này, vốn chỉ có một người.

“Ờ...” gã đàn ông dẫn chương trình cố lấy lại phong độ, cười mà như mếu, gắng hỏi lại. “Ông... có thể cho biết nguyên nhân của niềm tự hào này không?”

Không chút chần chừ, gương mặt điển trai của kẻ đang được phát sóng trực tiếp trên gần một nửa thế giới khẽ mỉm cười, mắt dâng lên một niềm hạnh phúc khó lòng giấu kín.

“Không có vẻ ngoài này, tôi sẽ chẳng bao giờ có cơ hội để vợ tôi bước vào cuộc đời mình.”

Câu phát ngôn khiến bao phụ nữ “đổ” cái rằm.

Lại lập tức vỡ òa hy vọng bởi đã “đổ” vì một con người – họ đột nhiên biết rõ -trái tim chỉ thuộc về một người duy nhất.

Kẻ-duy-nhất ấy, lúc đó lại đang ở hậu trường ngóng ra.

Môi mím, mắt long lanh, kẻ này hận sao bản thân lại thành ra...
tiếp tục “đổ,” dù cũng chẳng biết mình đã “đổ” hết biết bao nhiêu lần
rồi!

>.<

Tất cả cũng vì... niềm tự hào của ngài Võ Gia mà ra thôi!

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 71: Ngoại Truyện 2 : Lý Do “Cho Phép” Được Mang Thai

Từ sau phục hợp đến giờ đã gần hai năm, Chính Luận đã sắp lên hàng ba, vợ anh cũng chẳng còn non trẻ – dù bề ngoài khiến không ít người lầm tưởng cô chỉ mới bước qua ngưỡng cửa hai mươi; ấy vậy mà... cặp đôi này vẫn chưa “động tĩnh,” nhà cửa vẫn trơ trọi có mỗi hai người.

Mặc dù là... chồng người ta nào có phải chay thực gì? Bữa nào bữa nấy “thịt cá ê hề”... “ăn” no đến bội thực thế kia, khiến Nguyễn Ái không khỏi nhớ lại câu hỏi vu vơ ngày nào của chàng: “Em nghĩ ham muốn của đàn ông có công tắt mở/tắt hay không?”

Haizz... với ngài Da Costa thì có lẽ cần gạt đó không tài nào kéo xuống “off” được. =.=

Hoặc giả, vốn là không có thứ gì gọi là công tắt mà... Chế độ “on” tự động quanh năm cơ đấy. >.<

“Hao điện” là thế, vậy mà... không có là không có! >o<

Dù đã từng trải qua đau thương, nhưng nói gì thì Nguyễn Ái vẫn là một người phụ nữ, những lúc trông thấy người người ẵm bồng con cháu, trong lòng không khỏi chột dạ, khát khao làm mẹ lại trở lên...

Bản năng đàn bà là thế, vốn là phải có một đứa trẻ thuộc về mình để chăm lo, cưng nựng.

Cô đã từng nghi ngờ sức khỏe bản thân có vấn đề, có lẽ là do di chứng của tai nạn lần đó mà không tài nào thụ thai được nữa chẳng?

Song, đi khám bác sĩ nhiều lần, mười người thì cũng mười người kiên trì bảo rằng, khả năng sinh sản của cô hoàn toàn ổn. Sau hơn sáu năm nghỉ ngơi tịnh dưỡng, có tổn thương kiệt quệ gì thì cũng nên lành hẳn rồi – hướng chi sức khỏe của cô nguyên thủy lại cực kỳ tốt.

Như vậy... “vấn đề” là từ anh rồi?! O__O

(Nghĩa là ám chỉ anh ý bị vô sinh á ^^)

Cơ mà... cái lần trước lễ cưới đó, không phải một lần là... “dính” rồi sao? Cái khả năng “khiến người trượng bụng” của anh vốn có phải sồn cũ gì cho cam... ==

Vậy là đêm đó, Ái Ái nhà ta quyết với lòng rằng, phải tìm cho ra nguyên do!

Nằm áp lưng vào lồng ngực ẩm ướt mồ hôi nóng ẩm, nhân lúc người ta vì đã “chén no nê” nên đang ở trong tâm trạng cực kỳ thoải mái và thiếu phòng bị nhất; cô thỉnh linh hỏi nhỏ, giọng đều đều cố ra vẻ bình thản.

“Anh đang cố tình không có con đúng không?”

“Ừ.”

>"<

Quả nhiên mà! Nhưng anh đã dùng cách nào chứ...? Hai mươi sáu tuổi đầu, đối với kiến thức về quan hệ nam nữ – ngoài bị “đầu độc” bởi “bệ hạ gia” nhà mình ra – cơ bản Nguyễn Ái cũng không đến nỗi tệ... cho nên không hề biết đến đàn ông bây giờ lại có phương pháp tránh thai nào... “thâm kín” như vậy nha! >.<

(Lúc bấy giờ trong đây đã là... 2012, biết đâu đến lúc đó đã có thuốc ngừa thai dành cho đàn ông, haha... =w=)

“Anh... không muốn có con nít sao...?” căn xuống cơn uất ức bất ngờ vì ai đó đã tự động kế hoạch mà không hề hỏi ý vợ, cô gắng gượng nhẹ nhàng hỏi tiếp.

“Ừ, không muốn,” anh chán chường đáp, giọng ngái ngủ.

“Nhưng nếu là con của chúng ta thì sao?”

“Lại càng không muốn.”

=o=

Cô lặng xuống, cố lục lọi trong bộ óc ra một lý do hợp lý để giải thích cho sự chán ghét lập dị này. Song càng đào sâu vào những nguyên do căn cơ thái độ bất cần của anh, bản thân lại càng lo sợ... Có người đàn ông nào mà không muốn có con nối dõi? Đặc biệt là những kẻ ôm đồm một đồng gia sản kết xù như chồng cô? Trừ khi...

“Sao lúc trước khi phát hiện ra em dùng thuốc ngừa thai, anh lại nổi giận. Còn bây giờ... lại chủ động chán ghét như thế?” cô căn môi, cố để giọng khỏi run rẩy.

“Lúc trước khác,” anh hạ giọng, uể oải ôm chặt cô hơn, khoe miệng tiem ẩn một nụ cười thỏa mãn. “Bây giờ khác.”

A! Biết ngay mà!

Lúc trước, là vì anh chưa biết căn bệnh của cô. Còn bây giờ...

Anh chắc chắn đang lo sợ cho tương lai của đứa trẻ, e ngại sự di truyền rủi ro sao lại lan tràn đến thế hệ sau. Nếu không thì... đâu bắt đầu ngại chuyện sinh con chỉ sau khi biết rõ chứng di truyền trong gia đình cô...?

Càng nghĩ lại càng tủi thân...

Càng suy đi càng tự kỷ...

Tự nhiên thấy con cáo nhỏ trong vòng tay đột ngột trở cơn dỗi hờn, cứ quấy đạp ngo nguậy không yên, khiến bản thân mình vô cùng... thoải mái. (Éc, vì sao “thoải mái” thì mí nàng đi hỏi cánh đàn ông nhá =w=) Sau một ngày đấu đá mệt mỏi nơi công ty, về đến nhà lại “lao lực” phen nữa do cảm đở khó tránh, vậy mà cơn buồn ngủ kinh người kéo nặng trên mi mắt lúc bấy giờ cũng phải ngã nón chào thua “sự khiêu khích” vô tình này...

Đang “dậy lửa” toàn thân thì chợt nhận ra ai kia dù cố tình hay vô ý cũng không phải đang khiêu khích, mà là đang né tránh anh! Cơ thể ngày càng di chuyển ra xa! Phật ý, anh nhú mày, tay choàng qua một cái, bao trọn eo hông người nọ thô bạo kéo xộc về.

“Lại gì nữa?” anh gầm gừ.

Công tình vùng vẫy gần hai phút mới dịch ra được vài phân, trong hai giây lại bị kéo dính trở lại, thêm vào tâm trạng âm ức

không nói nên lời, mặt cô nửa nhăn nhó nửa méo máo, chẳng biết là nên khóc lóc hay nổi đóa với con người phía sau nữa...!

Vậy nên làm cho một tràng kinh thiên động địa.

“Gì là gì? Không phải đã quá rõ ràng rồi sao?! Anh chắc chắn là lo ngại bệnh tâm thần của em, nên mới bày đặt không thích con nít! Lo ngại nó sinh ra sẽ mang di truyền, đúng không? Vậy sao lúc trước còn bảo không ngại không quan tâm? Nói một đằng rồi làm một nẻo như thế, có đáng mặt đàn ông không? Đã thế, không muốn sinh con thì thôi! Tôi đi sinh với người khác—”

“—A!”

Đau điếng! Cái gì thế này?! >o<

Cúi xuống truy tìm nguồn gốc cơn đau bất chợt thì mới phát hiện...

A...

Sao... có kiểu đàn áp biến thái quái dị thế này?! >o<

Đành là... chỗ đó thịt nó có hơi dư dả... nhưng được tạo ra đâu phải để véo?!! +w+

“Nói linh tinh gì thế?!” lực trên tay anh bỗng dưng quyết liệt, rõ ràng đang muốn trừng phạt cô mà! >< Nhức nhối kinh khủng!

(Ơ... đúng là càng già càng BT heng, “tra tấn” kiểu này cũng được a? “Lép” của con người ta hết =w=)

“Nói linh tinh?” lẳng nhằng giằng co với bàn tay đang bầu vịu vào chỗ mềm mại của mình, vợ người ta gắng sức bắt bẻ lại con người

bạo lực khó bỏ này. “Vậy chứ anh tự giải thích xem, vì sao lại không muốn có con?!”

Nắm ngón tay thon dài dần dần buông lỏng, thôi không “hành hạ” cô nữa, bây giờ lại chuyển sang mơn trớn, xoa nắn sao đó mà... khiến cô dễ chịu vô cùng. >o<

A! Tại sao trời sinh cô ra lại yêu phải cái tên vô sĩ này chứ! ><

Tỳ sát miệng vào tai cô, anh hôn nhẹ thay câu trả lời, sau đó lại trầm trầm hỏi ngược lại.

“Vậy vì sao lại muốn có con?”

“Hỏi dư thừa! Người ta vốn là phụ nữ mà! Phụ nữ nào mà chẳng muốn được làm mẹ...?”

“...”

“Vớ lại, có người thân ruột thịt để thương yêu chiều chuộng không phải là tốt hơn sao...?”

“Đây chính là nguyên do,” anh chọt xen vào.

“Hả???” O_o

Hơi thở vẫn đều đặn, “bệ hạ gia” của cô đứng đưng đáp:

“Thương yêu chiều chuộng thì chỉ một người đã đủ.”

O__o

Đây là... cái thứ lý do nhỏ nhăng gì...?!!

Cơ mà khi quay lại đối mặt, ánh mắt cho thấy người ta không hề đùa!

Nếu không phải vốn đang nằm dài trên giường, cô đã khụy chân té ngã. Đờn này có ai lại... biến thái như con người này không? =o=

Một: ghen với con mình.

Hai: khổ cái nỗi, con còn chưa sinh ra để mà ghen!

Ba: đừng nói là chưa sinh ra, đến cơ hội tồn tại còn không có!!

Biến thái!

(Vậy mà đêm nào cũng có người XXX với kẻ biến thái, đúng phờn =w=)

Suy suy nghĩ nghĩ một lúc, Nguyễn Ái quyết định, thôi thì không sinh nở gì nữa! Nói đúng hơn là không dám sinh á! Cha mà như thế này sinh con ra không lẽ đem... bỏ chợ à?

Nói vậy thôi chứ, ngay đêm đó, có kẻ đã chuyển hướng quyết định giùm cô rồi...

Hai tháng sau, cái người ghen tuông biến thái cấp tính kia lại đích thân đưa vợ đến bệnh viện phụ sản. Trên đường trở về, Nguyễn Ái không kiềm được mà cười tươi như hoa, suốt buổi cứ xoa xoa lấy phần bụng vẫn chưa lộ liễu, chốc chốc lại quay sang nhìn chồng mình một cách âu yếm.

Ích kỷ là thế, nhưng người ta cũng biết thương vợ đó chứ. Cơ mà thật lợi hại nha, muốn có là có liền như vậy. Không biết nên ca ngợi

khả năng “gieo giống” của anh, hay khả năng “triệt giống” của phương pháp ngừa thai bấy lâu anh sử dụng nữa...

Chính Luận lúc bấy giờ đang lái xe, mắt chăm chú nhìn về một điểm trên đường, nào có chú ý đến ánh nhìn nhu mì thâm tình của vợ mình.

Biết rõ cô rất xem trọng tình thân, lại thêm khả năng mang bệnh – dù không cao – của đứa nhỏ sắp sinh ra; vậy mà chồng cô vẫn yêu chiều thỏa nguyện cho cô như vậy, hỏi làm sao cô không cảm động?

Cái vị trí ngất ngưỡng đệ nhất của anh trong lòng, giờ lại vọt lên nữa rồi...

Cũng may, sự yêu thương vốn là không giới hạn đấy...

(Không thì đội nón chui lên mắt ^^)

Đang lúc tình cảm thăng hoa đến mức có thể, cái kẻ nào đó không hiểu đã ăn nhầm thứ gì mà mặt mày nhăn nhó, đột nhiên phát ra mấy chữ cộc lốc:

“Tốt nhất là con gái.”

“Hả?”

Không phải các ông bố đều muốn con trai sao? Nhìn bộ dạng bức bối bấy giờ của anh, chắc không lảng mạn đến nỗi đưa ra cái lý do khoai chuối như... muốn con gái là vì lớn lên sẽ giống cô hay đại loại vậy đâu ha...

“Con trai thường hay đeo bám theo mẹ.”

==

Biết ngay mà...! ==”

“Nhưng có một mình, trai hay gái gì cũng bám theo mẹ thôi...”
trông thấy sự ghen tuông buồn cười của anh, cô không nén được
mà buông lời châm chọc.

“Vậy thì sinh đôi.”

“...?”

“Để chúng bám lấy nhau, vậy là được.”

=0=

Nguyễn Ái hết nói, im thít, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tay vỗ
nhẹ lên bụng, lòng thầm thề lương nhủ riêng với đứa con chưa ra
đời: “Mẹ hại đời con rồi...!”

:_;

Dường như vẫn chưa hết uất ức, cái kẻ đương lái xe kia lại đột
ngột tấp vào lề đường, chồm người sang gí sát mặt vào cô đầy đe
dọa, thái độ hệt như kẻ kiêu chề lâu ngày, đến tận giờ phút này mới
có dịp bộc phát.

“Như vậy là thỏa nguyện. Tuyệt đối không được nghĩ đến chuyện
nhảm nhí nói ra đêm đó nữa!”

Cô chớp mắt, cố dịch người ra xa. “Gì...? Hôm đó em nói gì
sao...?”

Mắt anh nheo lại.

“À!” cô cười hà hà, tay đưa lên vịn lại gương mặt đang gí sát. Sao mà bấy nhiêu tuổi đầu rồi, sự gần gũi của anh vẫn luôn khiến cô ngứa ngáy khó ở như vậy nhỉ? “...là cái vụ di truyền ấy phải không? Yên tâm, em không nhắc đến nữa đâu, cũng không nghĩ đến nữa.”

“Không phải.”

Eh? Không phải? Không lẽ anh không lo con mình mắc chứng tâm thần?

Như đọc được ý nghĩ của cô, anh nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn kéo xuống, ánh mắt trong một giây dịu ngọt yêu chiều. “Con là con. Bệnh hoạn hay không không quan trọng.”

Hic, cô lại cảm động rồi, nước mắt đang muốn rơi ra đây...

Nhưng rồi, vẻ mặt anh đanh lại, giọng nói chuyển bẻ cứng rắn.

“Nhưng vợ là vợ. Sinh con thì chỉ được đi tìm chồng.”

O__o

(“WTF...?” => giải nghĩa biểu cảm trên ^w^)

Cái gì ý nhỉ? – cô đờ ra - Cái đó không đi tìm chồng thì đi tìm ai?
o__O

Trông thấy gương mặt ngờ ngạc nhiên đến đàn ngọc của cô, anh có vẻ rất hài lòng. Không nhớ? Không nhớ có nghĩa là lúc đó chỉ ngẫu nhiên nói ra, chứ không hề dụng tâm thật ý.

“Anh đang nói về gì á?” hàng mi rậm phe phẩy liên tục.

“Không gì,” quay người ra trước, anh thu hồi dáng vẻ đạo mạo, chân nhún ga tiếp tục phóng đi trên con đường vắng vẻ, tâm trạng trong suốt khoảng thời gian còn lại của ngày hôm đó cực kỳ dễ chịu.

Chứ gì nữa, lần cán lớn nhất đã được giải tỏa. Hỏi làm sao mà không nhẹ nhõm...? Với vị doanh nhân thành đạt nhất trên chiến trường Âu Mỹ này, một khi gặp phải ý tưởng mình không vừa lòng, tốt nhất là lên giẫm nát từ trong trứng nước.

Nhất là đối với người vợ si khờ của anh, lúc trước vì một chuyện không đâu đã lẩn trốn suốt năm năm đằng đẵng.

(có mình anh mới cho tâm thần là chuyện “không đâu” thoy... ==)

“...Tôi đi sinh với người khác!”

Cũng may Nguyễn Ái không nhớ ra mình đã từng nói thế, nếu không thì... bản thân sẽ càng khổ dài dài với anh...

Thôi thì, cứ ngây ngốc chẳng hiểu đầu đuôi thế này cũng là phước phận lắm rồi!

Vì sao ư?

Vì... nếu biết được lý do đích thực mà “bệ hạ gia” nhà mình “cho phép” mang thai vốn là... chỉ xuất phát từ một câu nói vô tình ngốc nghếch đêm đó...

Ái Ái nhà ta dám sẽ trốn đi thêm năm năm nữa lắm!

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 72: Ngoại Truyện 3 : Ai Khờ?

(Đầu tiên xin thưa với độc giả là chuyện này xảy ra trước khi Ái Ái nhà ta có mang. Vì thế, về cái vấn đề ái ái ân ân đó, vẫn còn rất... à, “dã man” ha. ^^)

Bác sĩ Đan tuy đã được Nguyễn Ái khuyên bảo nên trở về Trung Quốc cùng con gái, vẫn một mực đòi ở lại. Ông bảo, thứ nhất, ông không thể để lại con gái của ân nhân sống một mình trên miền đất mà xu hướng phi pháp tăng cao đến mức báo động. Đáp lại lo lắng của ông, Nguyễn Ái chỉ cười nhẹ rồi nhắc nhở ông rằng, cô đã có chồng, chồng cô sẽ lo cho cô.

“Tên đó chính là lý do thứ nhì ta không thể đi!”

Đan Thanh Tân cho rằng, người dân Ý có nuôi tâm tưởng phạm pháp đến cỡ nào, ít ra cũng chỉ là tưởng tượng. Vô pháp vô thiên nhất, lại chính là ông vua nhỏ của đế quốc Costa.

Cũng không xa sự thật lắm. (=w=)

Sau khi Nguyễn Ái trở về, ông muốn đi hẳn cũng bắt ở lại, từ đầu đã khóa hết tài khoản của ông, sau đó đặt luôn tên ông vào danh sách cấm xuất ngoại. (Xin đừng ai hỏi em làm cách nào anh ý làm được thế ==) Lý do duy nhất, dĩ nhiên là cô vợ xinh xắn của hắn. Võ Gia Chính Luận cho rằng chỉ có Đan Thanh Tân với kinh nghiệm theo dõi Nguyễn Ái bấy lâu, mới có thể đảm bảo tình trạng sức khỏe của cô.

Bác sĩ Đan vì thế tuy không hề có ý định rời đi, nhưng với gã đàn ông này lại cố tình tỏ ra vô cùng miễn cưỡng. Chưa kể ngày đó cách đối xử của hắn với Nguyễn Ái phần nào cũng đã khiến ông gai mắt, đến giờ phút này thì cả da thịt cũng bắt đầu ngứa ngáy.

Do đó, đã đề ra một yêu cầu vô cùng... sáng tạo.

“Viết nhật ký?” đôi mắt ngài chủ tịch trẻ mở to khi từ trên nhìn xuống vợ mình, đôi tay vẫn còn nấn ná nơi bụng cô.

“Ừ, nhật ký.”

“Không phải chỉ mình em mới phải viết?”

“Bác Tân bảo anh là người thân nhất của em, mọi ghi chép mang tính khách quan từ anh sẽ phần nào khiến việc theo dõi dễ dàng hơn khi đem so với dữ liệu của em. Hơn nữa, bác bảo tâm lý của anh cũng không được bình thường—”

“—Cái gì?!”

(Ta vô cùng đồng ý! ^w^)

Nguyễn Ái dùng hai tay bịt lại miệng, mắt hơi nheo nheo, dường như để che lại ý cười thâm thúy. “Nhàm...! Ý em là, bác Tân rất... hứng thú với tâm lý của anh, để phần nào giúp ích hơn cho việc điều trị em ấy mà.”

Anh dĩ nhiên tỏ vẻ không tin. “Có nghĩa là phải ghi xuống cả những việc liên quan đến em?”

“Đúng.”

“Đây có phải nên gọi là xâm phạm tư ẩn một cách hợp pháp?”

Anh đối với việc vợ mình hằng ngày phải liệt kê đầy đủ, ngay cả vấn đề tế nhị giữa hai vợ chồng cũng không thể chừa ra, đã có phần bất mãn. Đến giờ lại muốn kéo anh xuống nước? Cái tên bác sĩ này thật có đáng tin cậy?

“Anh không muốn sao? Không muốn cũng được, em sẽ nói với bác ấy...” mặt cô xịu xuống. Rõ ràng biết anh sẽ không đồng ý đâu. Đừng nói tư tưởng của anh liên quan đến hưng thịnh của cả một đế quốc, Võ Gia Chính Luận cũng không phải là một con người có khả năng làm được những việc tử mỉ phiền phức này...

“Có thật sẽ giúp cho em khá hơn?”

“Không biết. Nhưng bác Tân cho là thế.”

“Được. Vậy anh làm.”

Mắt cô mở lo. Thật không ngờ anh có thể đồng ý dễ dàng đến thế.

Hoặc cũng có thể... cô đã chọn quá đúng thời cơ, tận dụng ngay lúc “hăng say” của ai kia mà đề ra yêu cầu. Dĩ nhiên sau đó, chồng người ta vì biết mình nghiêm nhiên trở thành kẻ ban ơn, nhiệt tình chần gối tự nhiên cũng... tăng vọt, cả đêm liên tiếp ức hiếp vợ mình đến mức thảm thương. (>w<)

(“Ức hiếp”. Ta thiệt thix từ này, t/y nào rảnh thì đem ra phân tích a =w=)

Sáng hôm sau, cả ngày mệt mỏi rệu ròi, ấy vậy mà vẫn phải lê lét đến lớp học và xưởng bánh. Đêm về, cơm nước xong xuôi, nhân cơ hội chồng mình vẫn còn vùi đầu vào báo chí, Nguyễn Ái không ngăn được tò mò, mò qua phòng sách trộm đọc qua một vài trang

anh viết. Đọc tới đọc lui, sửng ra cũng có, nghếch ra cũng có, chỉ có thể biểu đạt bằng một từ: Trờì!

Bây giờ cô mới thật vỡ lẽ, vì sao mà đêm trước, con người bá đạo nào đó lại đột ngột “khoáng đạt” đến thế.

Vốn là... anh có lẽ muốn bác sĩ Đan lên cơn động kinh đây...! >.<

Đoạn đầu của ngày, rất ư chi tiết, rất ư tỉ mỉ.

Đoạn giữa của ngày, à à, có đề cập đến cô rồi, cũng rất chi tiết, rất tỉ mỉ. Lại còn cảm xúc chân thật nữa chứ. Thật dễ thương nha, không ngờ ngài Võ Gia có thể yêu vợ đến thế. Thật khiến đương sự cảm động quá mà...!

Tuy nhiên...

Nhưng mà...

Cái đoạn cuối của ngày!!! (>.<)

Vì là “đoạn cuối của ngày,” dĩ nhiên sẽ miêu tả những gì diễn ra vào cuối ngày... 80% của nó, không cần nói ra cũng biết, là diễn ra trên giường! (>_<)

Thế là, ai kia cầm theo quyển nhật ký, hùng hổ mở cửa xông vào phòng ngủ, bắt gặp ngay đương sự đang ngồi đọc báo trên giường. Đôi mắt cô dường như có lửa khi phóng về cái kẻ vai rộng thân cao, muôn bề gian xảo, tàn bạo vô nhân đạo kia! (>.<)

Đêm qua rõ ràng đã nhận “quà lễ”, ăn cô đến sạch sẽ gọn gàng. Hôm nay lại...

“Anh... anh... anh có cần thiết phải tỉ mỉ đến mức này không?”

Làm sao có thể đem chuyện riêng tư vợ chồng viết ra... thi văn nhiều tập hờ trời?!

Vậy mà... cái người mặt dày kia, lại có thể bình thản ngẩng đầu lên đón lấy ánh mắt giết người của cô, như thể đã đoán ra viễn cảnh này từ trước.

“Sao thế? Không đủ độ chính xác?”

Hỏi ngược lại cô với vẻ mặt lý trí vô cùng, tinh bơ vô đối! Cứ như một vị giáo sư trả lời thắc mắc của học trò mình vậy.

“Cũng không phải...” bất ngờ bị ảnh hưởng bởi thái độ ung dung của anh, cô cúi xuống nhìn lom lom vào trang giấy để mở.

Thật sự là rất chính xác... (Tĩnh!)

Sực nhớ ra mục đích ban đầu, cô lập tức hást đầu lên, sắc đỏ không hện mà tuôn trào hai bên gò má. “Ca—cái gì chứ?! Vấn đề không phải ở chuyện chính xác hay không! Mà là anh tại sao lại khiến nó... chính xác đến cỡ này!”

“Đấy chẳng phải là yêu cầu của bác sĩ hay sao? Tỉ mỉ chi tiết?”

“Gì chứ! Bác ấy chẳng qua là muốn biết cái sự ghen tuông thái quá của anh từ đâu ra, chứ có cần cả... cả... đoạn văn gợi tình này đâu!”

Đặt tờ báo xuống, trên gương mặt tuấn mỹ kia hiện ra một nụ cười am tường.

“À, ra thế. Ghen tuông, huh?”

Bao nhiêu nộ khí đột nhiên như một quả bóng xì hơi. Tuyệt! Giờ thì đã bị anh dẫn dụ khai tất tần tất!

“Chẳng là...” cười cười một cách gượng gạo, cô ngày càng lùi bước khi thấy con người kia chậm rãi đứng dậy.

“... em cũng tò mò, đúng không?” Anh thay cô tiếp lời, ánh mắt ẩn chứa tiểu ý, tay vung ra tóm lấy eo hông cô lôi lại.

Chưa đầy một giây, dĩ nhiên đã bị chồng người ta vồ lấy đem nhét xuống bên dưới thân hình vạm vỡ, tư thế ám muội vô cùng...

“Em không... đâu! Cứ mỗi lần anh như thế này, y như rằng sáng hôm sau em không dậy nổi, lại bắt giáo viên phải chờ...”

(Trong trường hợp bạn thắc mắc, Ái là học tiếng Ý ^^)

“Không phải muốn biết ghen tuông từ đâu ra hay sao?” giọng anh trầm thấp. Gằn. Rất gằn. Cô nhắm tịt mắt, đột nhiên nhận ra cảm giác ươn ướt nơi môi. Có người nào đó đương mãi mê mút mát môi cô, miệng lại khẽ khàng như rót mật vào tai:

“Trong thế giới của chồng em, yêu tỷ lệ thuận với ghen. Ghen nhiều thế này, dĩ nhiên là yêu không ít.”

Đùa hay giỡn đây? Cái lý–luận–cùn muôn–thuở như vậy cũng đưa ra được? Lâu lâu mới nói được yêu người khác một lần, vậy mà mở miệng ra lại cợt nhả...! (>.<)

“Em cảm thấy thích Chính Luận của hồi xưa hơn, không có biết nói đùa như vậy,” cô cong cong môi, đầu quay đi tránh né môi miệng ai kia đang liên hồi lao xuống tấn công.

Kẻ nào đó mấy lần hôn hụt, bèn chống tay hậm hực nhìn xuống.
“Đùa?”

“Không phải sao?”

“Không phải lúc nào vừa cười vừa nói cũng là đùa đâu.”

“Anh có cười sao?”

“Vậy nên càng không phải đùa.”

Nguyễn Ái mím môi, bắt đầu cảm thấy lỗ tai lùng bùng. Là nói thật à? Anh từ lúc nào có thể thoát ra tiếng “yêu” dễ dàng như vậy? Lúc xưa có cạy miệng cũng không buồn buông ra một chữ cơ mà...

“Vậy... nói như anh thì, nếu một ngày ghen đến giết chết đối phương, không lẽ cũng là yêu à?”

Anh nhíu mày, mắt nheo lại đầy nghi hoặc. “Em có khả năng dồn đẩy anh đến mức đó sao?”

“A! Nói thế nghĩa là thừa nhận rồi!”

Cô biết ai kia tính ghen tuông cao bằng trời biển, cơ mà không nghĩ anh lại nở lòng giết cô... Trong bụng tự nhiên có một chút thất vọng và – bệnh hoạn thay – cả một chút thỏa mãn...! (>.<)

(Thật sự là nàng bệnh mà! =)))

“Vậy em làm việc gì mới có khả năng dồn đẩy anh đến mức đó?”

Bàn tay mò loạn trên người cô đột nhiên khựng lại, cặp mày rậm nhăn nhăn, mắt nâu dõi vào cô đầy dò xét. “Hỏi làm gì? Không lẽ muốn thử?”

“Không có! Chỉ là tò mò thôi...”

“...”

“Nói đi mà... Đó hẳn phải là việc kinh khủng lắm.”

“Rất kinh khủng,” anh bình đạm đáp lời, thái độ đột ngột trở nghiêm túc.

Có hơi chột dạ rồi... Điều gì mà có thể khiến anh lo sợ như vậy? Choàng tay qua thân hình vạm vỡ, cô nhìn lên anh đầy mong đợi.
“Là gì vậy?”

Cúi xuống cho đến khi môi họ chỉ cách nhau một hơi thở, cảm xúc trong đôi mắt thường ngày lạnh lùng của anh bỗng không báo trước mà tràn ra lênh láng, thiếu điều khiến cô choáng ngợp...

“Là, nếu em có thể yêu một người nào khác hơn-cả-bản-thân...” siết chặt cô hơn, mắt anh long lên đầy cảnh cáo “...thì anh nhất định sẽ ghen đến mức muốn đem em giết chết, vậy được chưa?”

Nguyễn Ái chớp mắt, miệng tạo thành một chữ “o” hoàn hảo.

Mãi lâu sau mới bật ra được nghi vấn lờ trong khối óc:

“Thế ra... anh ghen với cả bản thân mình?!”

Mắt nâu xoáy thẳng vào màu đen láy. Bàng hoàng.

Cả hai cứ trân mắt nhìn nhau như thế gần cả một phút. Chủ đề cùng là một, ý nghĩ lại phân thành hai ngã.

Nam có lẽ đang nghĩ: Vậy khác nào ám chỉ cô yêu anh nhất?
O__o

Nữ chắc chắn lại rằng: Trải qua bao nhiêu chuyện mà cũng không hay? O__o

Thế rồi, chuyện gì đến cũng phải đến. Đáng ra là một thời khắc xúc động nghẹn ngào, tâm tư trút cạn; ấy vậy mà... chủ tịch phụ nhân nhà ta lại một lần nữa... hành xử không giống ai.

Cô phá lên cười ngặt nghẽo.

“Em xin lỗi...” dụi đi nước đọng nơi khóe mắt, cô vỗ nhẹ vào vai người đàn ông đang nằm đè trên người mình. “Chỉ là... em không thể tưởng tượng nổi lại có người khờ đến độ này!”

(Bạn muốn dùng từ “ngu”, nhưng thật là mất mỹ quan quá ^^)

Lời vừa ra, vợ ai kia đã chột nhận ra mình còn trên cả hờ hênh!

Nguy hiểm nha, bảo chồng ai khờ cũng được, nhưng chồng cô thì khác. Bởi... cách trừng phạt “đặc biệt” quá mà...! Hơn nữa, bề hạ gia nhà cô rất không thích bị đùa bỡn...

Mím mím đôi môi mọng, Nguyễn Ái bẽn lẽn ngược nhìn kẻ phía trên, trong lòng thâm than phen này thì tiêu đời rồi, đêm nay thế nào cũng không ngủ được...!

(Chú thích với bạn đọc dưới 18: ko ngủ được vì bận đếm... tu hú. ^w^)

Không ngờ, ai kia chẳng những không hề tức giận như mong đợi, lại còn nhìn cô một cách trêu mến, pha lẫn chút ngờ nghệch, thái độ hết một đứa trẻ vừa phát hiện ra – dưới gầm giường là cả một vương quốc thần tiên.

“Đúng, anh khờ thật.”

Nói rồi, vùi đầu vào cổ cô một lúc lâu, hít mạnh vào hương thơm trên da thịt nõn nà, toàn thân gần như bất động.

Giây phút đó, trái tim bé nhỏ của cô đột nhiên lỗi nhịp.

Rồi mềm nhũn.

Cảm thấy anh thật đáng thương nhiều hơn khờ khạo!

Anh là một con người thập phần mạnh mẽ, song đứng trước mặt cô luôn là một đứa bé chứa đầy nỗi bất an. Loại người như anh, xử người luôn khôn ngoan gian xảo, xử việc luôn tinh tế tài ba; là vì anh chẳng có chút dây dưa tình cảm với những thứ đó. Song đứng trước người mình yêu, Võ Gia Chính Luận lại là một kẻ khờ, ghen tuông và bất an cứ luôn bám gót dù đã rất cố gắng sửa đổi. Có lẽ suốt đời cũng sẽ như thế.

Âu cũng là điều khiến cô cả đời cũng không cách nào rời khỏi anh. Bản thân cũng không hề muốn.

“Anh xem, Luận, lời hứa sáu năm trước, không biết từ lúc nào em đã thực hiện được.”

“Sẽ có một ngày, em yêu anh còn hơn cả bản thân.”

“Bây giờ nghĩ lại, có lẽ vào chính thời khắc em thốt lên lời hứa đó, em đã yêu anh còn hơn cả bản thân.”

Nói rồi, cô siết chặt lấy anh, trong lòng tự dưng lại dâng lên niềm cảm kích khó tả. Anh khiến cô đau đến tột cùng, nhưng lại là kẻ duy nhất có khả năng đưa cô đến đỉnh điểm hạnh phúc. Người ta nói: cô

dâu tháng ba mang theo lẫn lộn nỗi đau và niềm hoan hỉ vào đời, quả thật không sai.

Vươn tay lên động vào thành giường, Nguyễn Ái khiến căn phòng sáng choang đột nhiên mờ mịt. (Ta thề nó không phải ảo thuật)

Trong bóng tối, có thể nghe rõ tiếng thờ gấp gấp từ hai con người quấn chặt lấy nhau, cả bóng hình lơ mờ của người nào đó nhấp nhô phía trên chõng mình cũng dần dần rõ nét...

(Sau đó mời các tình yêu tự suy diễn, bạn nào post bài trên forum nhớ lược bỏ câu này nha :D ... “độ trong sáng” của nó hơi bị... âm :D)

Sau mây mưa, Nguyễn Ái cảm thấy toàn thân mệt nhoài. Bình thường, chồng người ta luôn là kẻ chủ động trong chuyện chăn gối. Đến khi chính mình vào vai này, kẻ làm vợ mới cảm thấy khâm phục đối phương vô hạn. Làm sao lao lực như thế cả đêm, đến sáng ra vẫn có thể tươi tỉnh đến sở làm?

Nằm sấp trên giường, cô mệt mỏi giương mắt nhìn anh mặc vào quần áo, muốn ngồi dậy giúp cũng không có sức. Thấy kệ, anh chỉ hơi khờ, không phải là không có tay...

Trang phục chỉnh tề, anh ngồi xuống giường toan mang giày, lúc này mới phát hiện ra cô đã mở mắt nhìn anh từ nãy đến giờ. Bỏ mặc đôi giày, ai kia lập tức chồm xuống hôn lên miệng vợ một cái thật lâu, thật sâu. Lúc rời ra nụ cười chứa đầy niềm thỏa mãn, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

“Anh đến công ty. Em hôm nay không cần đi đâu, ở nhà đi.”

Rồi quay mình trở lại loay hoay với những chiếc giày.

Lưng anh thật rộng, ngồi như thế này giữa cô và ánh sáng chan hòa tràn vào từ ngoài cửa sổ, hết như một tấm khiêng vững chãi.

Nó khiến trí nhớ người nào đó đột ngột được thức tỉnh một cách thần kỳ. Thoáng trong đầu cô hình ảnh anh quay về cửa sổ ngập nắng khi đọc lá thư được giấu trong sách. Lúc đó cô cũng đã từng nghĩ, anh chính là tấm khiêng bảo hộ của cuộc đời cô...

Khoan đã...!

Nếu đã đọc được lá thư đó... Lẽ nào lại không nhận ra... bản thân anh chính là người Nguyễn Ái yêu còn hơn cả bản thân? o_O (Đây là spoiler đấy ạ)

Chắc... cô đã nhớ sai. Ngày hôm qua, rõ ràng anh đã rất cảm động... rất khờ nữa...

“Anh đã từng đọc qua lá thư trong quyển tiểu thuyết đó?” Tuy vậy, cô vẫn cứ phải hỏi.

“Quyển tiểu thuyết nào?”

Lưng vẫn quay về cô, anh hỏi lại không chút do dự.

Vậy là cô nghĩ nhiều quá rồi...

“Ngủ ngoan,” anh cười, quay lại hôn cô lần cuối rồi gấp gáp rời đi.

Chồng đi làm. Người nào đó ngủ vào một chút, sau đó lăn qua lăn lại vì không quen “nướng”, thế là quyết định bật người ngồi dậy

vào bếp tìm đồ ăn. Đi ngang qua phòng sách mới giật mình nhớ ra vụ việc nhật ký của ngày hôm qua.

Giăng co tới lui, cuối cùng lại thành ra... trên giường. (= =”)

Cơ mà, sống với bệ hạ gia nhà cô, chuyện gì mà chẳng... kết thúc trên giường? (= =”)

Không mất chút thời gian, cô quay lại phòng ngủ tìm kiếm “tội vật”. Tìm hoài chẳng thấy, lại quay về phòng sách, mới phát hiện ra quyển nhật ký màu đen đã nằm sẵn ngay ngắn trên bàn.

Nhìn kỹ lại... thì không phải là quyển ngày hôm qua.

Tò mò tập hai, ai kia liền mở ra xem, phát hiện ra nội dung không có gì thay đổi nhiều. Có chăng là... tất cả “thi văn” đều đã biến mất. Lời lẽ ở bản này khô khốc, đọc qua có cảm giác anh chính là đem sổ sách kế toán chép vào.

Nhưng... như vậy còn ngàn lần tốt hơn “thi văn nhiều tập”!

Tâm tình vợ người ta bỗng nhiên vui vẻ lạ thường. Xem ra, anh khờ của cô đã biết hối lỗi, do đó thức sớm viết lại một bản khác. Thật là một chàng khờ dễ thương mà...!

Cơ mà, tâm tình con người thì luôn thay đổi thất thường.

Vì sau đó, còn đập vào mắt là cái post-it note dán hờ ngay cuối entry.

Hài lòng với bản viết chính thức này chứ?

Khờ quá, làm sao anh có thể đem việc ân ái với vợ mình bày ra cho một tên đàn ông khác đọc phải? Như thế khác nào bảo hấn đi

tưởng tượng được cùng vợ anh ôm ấp?

P/S: Thật ra, anh có đọc qua lá thư đó rồi.

Mặt cô nghếch ra.

Cái đoạn phía trên, cô còn có thể đoán ra được.

Cái dòng tái bút...

Đọc rồi, có nghĩa là cũng biết rồi, đồng nghĩa với việc cảm động
đêm qua đều là...

Lừa cô!

Argh!

“Chàng khò” của cô...

Lại khiến “cô khò” cả đêm tự nguyện mệt mỏi...! (> ___ <)

“Võ. Gia. Chính. Luận!”

Thật may mắn, đương sự được nhắc đến trong câu cảm thán
“chấn động nhà cửa” bên trên, đã biết rời khỏi chiến trường từ sớm.

Rốt cục thì... ai mới là kẻ khò đây?

(Bạn đọc tự phán =))))

(NT: Ta muốn biết “thi văn” của anh ấy nó ra làm sao!!!

NP: “Mẹ nào con nấy.” Tự suy tự diễn đi nàng ạ. = =

VV: Hai đứa bây đã giúp ta tiết kiệm thời gian trả lời những câu hỏi sau-này-sẽ-không-tránh-khỏi này. Giỏi! =)))

“Luận ơi, con mới là hồ ly!” =))))

—Trích: Lời ca ngợi hoành tráng của mẹ VV.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 73: Ngoại Truyện 4 : Yêu Bằng Giác Quan (Part I: Thị Giác)

Người ta thường nói. “Đàn ông yêu bằng mắt, đàn bà yêu bằng tai.”

Thế nhưng, trong cuộc sống của hai kẻ “biến thái” này, có mọc thêm hai mắt ở sau gáy và hai tai ở trên đầu thì vẫn không sao đủ.
>w<

Họ yêu. Yêu bằng tất cả giác quan.

À, khi nói đến việc yêu bằng các giác quan, chúng dĩ nhiên sẽ không đi theo bất kỳ một logic nhất định nào. Hơn nữa, lại càng không lè lói, khuôn khổ.

Tỷ dụ như, khi ta bảo yêu một người bằng mắt, điều đó thường có nghĩa là: “Tôi yêu anh vì anh điển trai!”

Như vậy thì còn gì là tình cảm dạt dào khiến người lao đao nhỉ?

Muốn biết “yêu bằng giác quan” thật ra là thế nào, chúng ta hãy cùng nhìn vào những mẫu chuyện nhỏ của cặp vợ chồng quẩn quít này vậy.

^w^

* * *

Câu chuyện thứ nhất xảy ra chỉ một năm sau ngày phục hợp của cặp vợ chồng trẻ. Công bằng mà nói nó cũng chẳng to tát gì, bình thường nữa là đằng khác. Dĩ nhiên rồi, chồng đưa vợ đi shopping là một lẽ rất thường, thể hiện rõ ràng tam tòng tứ đức của một người đàn ông gương mẫu, vừa xuất sắc trong cả hai vai cu-li di động và máy rút tiền, là tiên hay phật gì cũng một thân anh đảm nhiệm tươm tất.

Cơ mà, cái “dị” ở đây... người đàn ông này, chính là khăng khăng đòi đi theo cho bằng được, chứ không bị bắt buộc hay chéo kéo mà lẻo đẻo theo sau – như bất kỳ quý ông bình thường nào trên cõi đời này.

Ừ thì... Da Costa thương vợ. Cái đó ai cũng biết, cũng thấy, cũng hiểu. Song một đáng chủ tịch mà tay xách nách mang, theo đuôi của nàng từ shop giày dép cho đến salon làm đầu thì có cái gì đó rất không thỏa đáng...

Ít nhất thì, trong mắt bọn đàn ông, là rất không thỏa đáng... =.=

Song, ai nói gì mặc ai, Da Costa vẫn cứ cương quyết cái lập trường bám-không-buông của mình, thậm chí còn nhiệt tình giúp người vợ xinh đẹp chọn lựa đồ mặc, hết chỉ trở rồi đến lắc gật mỗi lần cô thử đồ cho anh xem, cứ như anh thật sự có hứng thú với mấy thứ thời trang mà bản thân từng cho là thị hiếu vợ vẩn của bọn đàn bà vậy.

Nguyễn Ái, không cần nói, cảm thấy lạ lẫm vô cùng. Song dần dần thấy anh có vẻ thật sự chân thành giúp cô, cũng vui vẻ chấp nhận.

Sắm sửa hả hê, e rằng cả năm mặc cũng không hết, cặp đôi này dắt díu nhau trở về tổ ấm của họ. Ngồi tựa lưng trên giường, Chính Luận cúi đầu đọc báo, chỉ lâu lâu khẽ đưa mắt lên nhìn vợ mình thử lại đồ đạc, mỗi lần lại bất giác nở nụ cười nhỏ, rất nhỏ... (ngắm người ta thay đồ rồi... cười, máu D chắc đang lên não đây... >w>)

“Biết là của anh chọn, nhưng...” xoay người qua lại trước gương, Nguyễn Ái nhíu mày rồi để những từ còn lại chìm vào cái nhíu mày khe khẽ, ánh mắt trong thoáng chốc lộ vẻ hoang hốt khi nhận ra mình suýt nữa đã lỡ lời, nói huỵch toẹt ra luôn là bản thân không thích chọn lựa của anh.

Haiz...

Cô đã từng học qua thiết kế, tự nhiên cũng có chút khiếu thẩm mỹ, nhìn vào lẽ nào không biết thứ nào có thể làm tôn lên vẻ đẹp của mình, hay thứ nào dù có mang cái mác hàng hiệu cao ngất ngưỡng – khi khoác lên người lại trông chẳng khác một bà cô già chuẩn bị lên đường...?

Cái này... vốn để đi dự tiệc Tất Niên của ngài lãnh sự Pháp, cho dù không đến nổi “thảm họa thời trang,” nhưng cũng không là lộng lẫy huy hoàng được... Nguyễn Ái, lại không muốn làm bề mặt Costa tý nào.

“Nhưng thế nào?” mắt vẫn không rời những con chữ trên mặt báo, người nào đó thản nhiên hỏi.

Chết. Thì ra anh nghe thấy – Nguyễn Ái đột nhiên cảm thấy khổ sở vô cùng, chỉ muốn ngửa cổ lên trời rên rỉ. Yêu làm chi hờ trời, để bây giờ ngay cả tự do bình luận cũng không còn khả năng...

“Không có gì...”

“Anh đang chờ nghe tiếp.”

“Đã bảo không có gì.”

Đẹp bỏ tờ báo sang một bên, cái con người kia bình tĩnh đứng dậy bước đến gần cô, bước sang bên này rồi lại bên khác, mắt đánh giá cô từ đầu đến chân rồi đưa tay lên sờ cảm, đầu gật gật ra chiều hài lòng vô cùng.

“Anh thích nó.”

Nguyễn Ái chớp mắt, cố nén xuống cái thở dài chán chường. Không ngờ thẩm mỹ của ngài Võ Gia kém đến vậy, chẳng trách chưa bao giờ thừa nhận cô xinh đẹp. (Mợ tự sướng quá thể ^w^)

Song nghĩ sao thì nghĩ, cô dù yêu cái đẹp thật, song lại yêu cái kẻ trước mặt mình hơn, thế nên nở một nụ cười trấn an rồi bắt đầu lên tiếng lấp liếm.

“Thật ra ý em muốn nói đường cắt này cũng thịnh lắm, kiểu dáng cũng đang được các sao thời nay đua nhau theo đuổi, và còn chất-”

“Vì em mặc vào trông không đẹp.”

“- liệu thì rất thoải mái – ờ... hả???”

O__o

Thích nó vì em mặc vào trông không đẹp?

Mắt người nào đó mở to hết cỡ. Sao... câu sau lại đánh nhào câu trước thế này? >.<

Nào... thì đây chính là yêu bằng mắt đây các bạn ạ. Khi yêu thì người yêu trong mắt lúc nào cũng là Tây Thi...

Còn ngài Võ Gia thì, tìm mọi cách để Tây Thi của mình không trở thành một Tây Thi chung của thiên hạ...

(Mẫu chuyện nhỏ ngớ ngẩn. Đặc biệt tặng ss Kem và Bẹp Dí, vì lý do ai-cũng-biết-là-gì-rồi-đấy ^w^Tha thứ cho em, em quá ám ảnh nên phải để con chữ giải phóng! >w<)

(to be cont...)

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 74: Ngoại Truyện 4 : Yêu Bằng Giác Quan (Part II: Vị Giác)

Câu chuyện thứ hai xảy ra vào một ngày đẹp trời nào đó, trong một bulding nào đó, trong cái building đó có một cái shop nào đó; đồng thời bên ngoài cũng có mây, có gió, có người nọ, người kia; bên trong có kẻ tía lia, có người lẳng lẳng, có kẻ sẵn đồ thượng thặng, cũng có người vào ngó cho vui...

Nói chung, một ngày rất bình thường trong một thế giới bình thường.

Chỉ là... có một số phần tử tồn tại trong nó, lại bất thường vô hạn.

=w=

“Mua thứ này nhé.”

Người thiếu nữ Á Đông với mái tóc đen dày dài chấm lưng quay sang gã đàn ông bên cạnh, miệng nhoẻn cười khi ve vẩy thỏi son vừa được nhân viên bán hàng giới thiệu với mình ra trước mặt anh.

“Son môi?” gã đàn ông nhíu mày, rõ ràng chẳng hiểu vợ hỏi ý mình làm gì. Những thứ mỹ phẩm này trước nay đều do đàn bà chủ động sắm sửa.

“Đúng,” cô gái mở nắp, vắn son lên rồi sẵn tay tô lên môi. “Là mùi dâu. DQ chính hiệu. Màu sắc cũng không tồi, anh thấy sao?”

Gã đàn ông nhìn chăm chăm vào đôi môi phớt hồng của vợ mình, một lát sau khước miệng khẽ nhếch. Cử chỉ tuy nhỏ song lại khiến các quý bà, quý cô hiện đang mua sắm trong shop... gần như nín thở.

Hành động tiếp theo, đã ném luôn cụm từ “gần như” ra ngoài cửa sổ.

>w<

Nước Ý tuy chẳng tự do như Mỹ, nhưng cũng phóng khoáng theo cách riêng của nó. Vì thế... hôn nhau giữa công cộng không có gì to tát, lớn lao. Song do ảnh hưởng bởi yếu tố bất ngờ, hành động tuy không lớn lao... cũng đủ làm chao đảo thiên hạ.

“Cũng ngọt lắm,” lại cười, gã đàn ông nhấc đầu lên, mắt dõi xuống vẻ ngờ nghệch của gương mặt vợ mình, sự hài lòng trải ra trên những đường nét như tạc, làm mềm hẳn đi vẻ nghiêm nghị ban đầu. “Vị dâu, huh?”

Nói rồi, khẽ liếm mép.

“...”

Cô gái, cũng giống như biết bao đôi mắt đang đổ dồn vào chồng mình, thẫn ra một lúc, đoạn đổ mặt quay sang kệ bày hàng chỉ trở này nọ, miệng lẩm bẩm thứ ngôn ngữ nước ngoài lạ lẫm mà người bán hàng mãi không theo kịp.

Rõ ràng, người ta đang xấu hổ vô cùng. =w=

Hít vào một hơi dài, người ta khẽ mỉm cười lấy lại bình tĩnh, quay lại đối diện với người đàn ông theo sát phía sau mình, rồi – bằng

một nụ cười đầy ẩn ý – cố tình phát ngôn rành mạch – bằng tiếng Ý.

“Đây chính là lý do em dẫn anh đến đây đây.”

“Huh?”

“Vì anh cứ hay bừa bãi thể hiện-” mắt thoáng lướt qua đám khán giả mục kích này giờ, cô gái cố tình nói lớn “-‘thú tính’ của mình ở nơi công cộng, loại son này quả thật rất hữu dụng.”

“Thú tính’?” anh nhướn mày, tay đút vào túi quần, đầu hơi ngẩng lên nhìn xuống cô qua sóng mũi.

“Ừm,” nhón lấy lại thỏi son từ tay nhân viên bán hàng vẫn còn lom mắt nhìn vào hai vị khách quái đản, người thiếu nữ tóc đen thân nhiên tiếp lời, vẻ mặt lý trí như thể đang phát biểu luận án.

“Một người đàn ông trong cuộc đời ăn vào khoảng 3kg son môi khi hôn phụ nữ. Nhưng cỡ anh thì chắc gấp ba số đó. Son môi có chì rất nhiều, thật hại cho sức khỏe. Thế nên em chọn loại này, vì nó chứa thành phần tự nhiên hữu cơ. Ít ra, em không muốn anh vì thú tính của mình mà vô tình làm hại đến sức khỏe. Anh biết đó, em còn cần anh nuôi.”

Xung quanh lập tức rộ lên tiếng cười khúc khích. Ngay cả nhân viên bán hàng đứng cạnh hai con người kia cũng không nhịn nổi đưa tay lên che miệng. Nhân vật nhỏ nhắn vừa phát ngôn lại chỉ dịu dàng mỉm cười, tự hào ghê gớm với vốn tiếng Ý ít ỏi của mà đã có thể đùa bỡn người ta lưu loát như thế.

Đặc biệt khi, kẻ-bị-đùa-bỡn lại chính là kẻ rất hay đùa bỡn cô không thương tiếc.

Nhưng mà...

Ôi chao...

Tự hào chưa lên cao mà đã sớm bị ngã nhào xuống đất, khi gã đàn ông điềm nhiên với tay cầm lấy thỏi son từ tay thân chủ lên ngắm nghía, vẻ mặt hoàn toàn thoải mái, hết như tròng cười vừa rồi – cũng như cái danh ‘thú tính’ kia – chẳng có ảnh hưởng gì đến anh vậy.

“Thần kỳ vậy sao?”

Đoạn, quay sang người bán hàng, đều đều ra lệnh.

“Hiệu này có kem dưỡng thể không? Lấy luôn cho vợ tôi.”

...

Nhiều mắt nhìn nhau, dòng suy nghĩ chẳng thêm hện mà tuôn trào cùng một hướng:

...ăn vào gần 3kg son môi...

Son môi là để tô lên môi...

Còn kem dưỡng thể thì...

=0=

Bạn Nguyễn Ái đứng hình.

Kể nhiều chuyện xung quanh đứng luôn dòng suy nghĩ.

Haiz...

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 75: Ngoại Truyện 4 : Yêu Bằng Giác Quan (Part III : Thính Giác)

Hẳn bạn đã từng nghe qua “phản xạ có điều kiện”?

Giải thích nôm na và thiếu-sâu-xa nghĩa là: Một số âm thanh nhất định có thể gây ra một số phản xạ nhất định đối với một cá thể nào đó – nếu được luyện tập thường xuyên.

Giả dụ như, khi nghe lại bản nhạc Cây Đàn Ghi-ta một số thường nghiện thời sinh viên, có mấy ai lại chẳng bất giác nhớ đến.... mùi mì gói? =))

Ngài Costa, không biết từ lúc nào, lại có thể áp dụng triệt để lý thuyết này đến vậy.

Nhất là... lại trên vợ mình.

Võ Gia Chính Luận có một thú vui tao nhã, đó là bắn súng.

Cơ mà, thú vui là một chuyện, hện hò lại là một chuyện khác. Chẳng hiểu làm sao cái người này lại có thể gộp chung vào nhau như vậy. Đưa vợ đến trường bắn vào Lễ Tình Nhân thật chẳng lãng mạn tý nào.

“Anh muốn em ít nhất biết cách bảo vệ mình nếu gặp phải trường hợp hy hữu không có anh bên cạnh,” anh chậm chậm nói, khóe miệng khẽ nhếch lên khi nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn áp vào thân súng.

Vốn là... có người muốn vịn đại một có, để giễu võ giương oai trước mắt người tình đây.

Ai mà có ngờ, người tình kia dường như sở hữu một đôi tay vàng, qua một lần hướng dẫn là đã có thể ba phát xuyên suốt tâm điểm. Ngoài Văn Thành ra, Chính Luận quả thật chưa thấy ai mang cốt cách thiện xạ đến vậy.

Ai đó vì nảy ra hứng thú với trò chơi mới, dần như đã quên luôn sự hiện diện của anh rồi...

Chính Luận chau mày nhìn chăm chăm người vợ nhỏ của mình dồn hết tâm trí vào vật trên tay, môi nở ra nụ cười rạng ngời vốn bình thường chỉ dành cho anh, trong bụng đột nhiên chỉ muốn đem cái vật đen bóng lạnh tanh kia mài thành mặt sắt.

Nhận ra ý ghen trong mắt chồng, Nguyễn Ái dờ khóc dờ cười, vội quay sang “chữa cháy”.

“Hôm nay là Valentine’s Day, đụng đến súng hoài cũng không hay nhỉ?” cô cười hiền hòa, sẵn tay ném đại khẩu súng lên bàn. Nhìn thấy sự hờ hững của cô anh mới thật sự có chút hài lòng trở lại, cánh tay vươn ra gạt đi lọn tóc bay lòa xòa trên vàng trán ương bướng, miệng nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Em quả thật ngày càng ‘nhạy’.”

Thoáng qua vẻ ngạc nhiên rồi chợt tắt ngấm, cô nhoẻn cười, môi cong lên chế giễu. “Sống với cái núi lửa thất thường như anh, nếu không nhạy thì đã vùi thây trong nham thạch lâu rồi.”

Khẽ lắc đầu, anh trầm giọng.

“Anh hứa sẽ không ghen với đồ vật nữa.”

o__o

“Anh biết điều bản thân vừa mới nói, nghe rất tức cười không?”

“Em biết bản thân vừa mới cười rất đẹp không?”

“...”

Câm lặng. Lại không nói được gì.

Chẳng hiểu sao mà... ngài Costa cứ luôn có cái khả năng này, làm vợ mình nín bật...

Mơn nhẹ ngón tay lên làn môi hé mở của vợ mình, Chính Luận bật cười, đoạn một tay kéo cô vào lòng, một tay rút súng ra. Bắn hai phát liền xuyên qua tâm điểm.

“Khuyết điểm của em là rất dễ bị phân tâm,” cúi xuống, anh lướt nhẹ qua môi đưa con gái nhỏ vẫn còn sững sờ trong vòng tay ôm chặt, nói khẽ.

Mất một lúc để bắt ngờ đi qua, Nguyễn Ái “hứ” nhỏ một cái, nhăn mũi nhìn chồng mình. “Anh làm như mình không mắc khuyết điểm đó vậy!”

“Ít nhất không phải khi có em trong vòng tay.”

Nói rồi, anh lại ngẩng đầu lên, nheo mắt lại gương thẳng súng về phía trước, ngắm bắn phát cuối cùng.

Phù.

Phát đạn bất ngờ sượt đi, cắm đầu đó vào bức tường gỗ phía sau bia nhắm.

Dịch môi rời tai chồng mình một khoản, Nguyễn Ái nhoẻn cười đắc thắng. “Anh chắc vậy sao?”

“Bây giờ đến em nhé,” giật súng khỏi tay anh, cô lắc lắc đầu, sửa lại vai chuẩn bị ngắm bắn, trước khi bóp cò còn quay sang nháy mắt với người nào đó.

“Xem đi, em sẽ không lỡ mất mục tiêu như anh vừa rồi đâu.”

Nhưng... cô đã lỡ mất cái nhếch môi khẽ khàng của người nào đó hai giây tiếp theo rồi...

Phát đầu tiên, đầu có vòng tay ai kia chậm rãi choàng qua eo, vẫn xuyên tâm điểm.

Phát thứ hai, đầu có bàn tay ai kia vén tóc – để lộ ra một bên tai trần trụi để áp môi vào; vẫn xuyên tâm điểm.

Phát thứ ba, con cáo nhỏ mong chờ đòn trả đũa của anh là một cái thổi nhẹ qua tai, nên gồng người lên tập trung vào khẩu súng trong tay, quyết tâm phớt lờ mọi tiếp xúc da thịt.

Có ngờ đâu, ai kia chẳng hề chạm vào tai cô, chỉ vồn vện buông ra ba chữ.

“Anh yêu em.”

Thế là... không những phát đạn trượt mất tầm, khẩu súng cũng run rẩy rời tay.

Hẳn bạn đã từng nghe qua “phản xạ có điều kiện”?

Một số âm thanh nhất định, có thể gây ra một số phản xạ nhất định đối với một cá thể nào đó – nếu được luyện tập thường xuyên.

Nào, chúng ta có “âm thanh nhất định,” là ba chữ “Anh, yêu, em.”

Và cái người nào đó, giờ phút “luyện tập” duy nhất nói ra ba từ nọ, chính là khi...

...Ái ân đĩnh điểm! X”D

Vậy nên...

Thì là...

“Phản xạ có điều kiện” của cô nàng lúc bấy giờ... tự đoán đi ha.
=))

Mãi đến đêm hôm đó, khi mệt mỏi nằm bẹp trên giường, hồ ly vẫn còn ám ức chuyện lúc sáng.

“Valentine là ngày bán cung của Cupid, vậy mà anh lại làm em bắn trượt, anh thật là... quá đáng!”

Có bàn tay to lớn choàng qua ôm lấy, rồi nhét cô vào lòng.

“Có trượt sao?”

“Có trúng sao?”

“Sao lại không?”

“???”

Thở dài, người nào đó áp cái đầu ương bướng của ai kia vào ngực trái, nơi quả tim đang rộn rã nhịp đập.

“Là trứng chấ này.”

...

..

.

Happy Valentine's Day. (Trót quá~ =))))))

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 76: Ngoại Truyện 5 Part I: Ngoại Tình

Đêm 13 tháng 6 năm 2013, cả cái khoa phụ sản thuộc bệnh viện tầm cỡ quốc gia đó, không một ai ngủ được.

Vợ của Da Costa sinh non! Ai mà ngủ được chứ?

Ngay cả viện trưởng còn phải dọc ngang như tổng quản thái giám để kiểm hãm cơn thịnh nộ của hoàng đế; lính gác như họ chớp mắt cũng không dám, nói chi đến nhắm lại!

“Mồ! Mồ ngay cho tôi! Tôi bắt cần đứa trẻ có an toàn hay không! Tôi chỉ cần mẹ nó!”

Gallicano Rossi nuốt nước miếng cái ực, gáy đột nhiên lạnh toát, cổ họng gằn như tắc nghẽn trước gã đàn ông to lớn đang gầm thét trước mặt, bất chợt hiểu ra cảm giác của con thỏ đứng giữa bầy sói và vực sâu thăm thẳm.

Ngài viện trưởng đáng kính đã chọn nhảy xuống.

Mũi chân nhấp nhón để chống đỡ toàn thân đang bị xốc lên, Gallicano lắp bắp. “Sự-sự việc... không đến nỗi đó, Signore Costa...! Cho dù là s-sinh non, Signora(Phu nhân) Costa v-vẫn không mang bất cứ dấu hiệu n-nào của việc-”

Tiếng thét chói tai cắt ngang hội thoại. Là giọng nữ.

Cổ áo lập tức được buông ra, chân cũng chạm đất, vị bác sĩ già thở ra nhẹ nhõm khi gã điên rồ xoay mình phóng vọt vào phòng sinh – với biểu hiện cũng điên rồ không kém.

Một loạt các câu từ nước ngoài sau đó được phun ra từ sau cánh cửa trắng, Gallicano vuốt mồ hôi trên trán, quay sang gã phiên dịch mặt xanh còn hơn bãi cỏ nhà ông, mày hơi nhú nhú đầy nghi vấn pha lẫn mệt mỏi.

Gã phiên dịch lặp lại động tác vuốt mồ hôi của ngài viện trưởng, lắp bắp mở lời. “Signora Costa thét-à, không, nói rằng... sẽ không... cô ấy nói...”

“Cái gì nữa?” Gallicano bực mình. “Tôi muốn anh về là để giao tiếp với Signora Costa được dễ dàng hơn, còn không biết dịch ra nguyên văn? Băn khoăn gì nữa?”

Nuốt ực, đối phương gật đầu, mắt không dám chạm ông chủ của mình, hít một hơi sâu, trịnh trọng dịch lại tràng từ ngữ vừa được thoát ra từ thai phụ phát cuồng bên trong phòng sinh:

“Võ Gia Chính Luận, đừng có nhìn tôi như thể tôi sắp chết rồi như thế! Tôi nhất định không chết! Để xem đồ khốn nạn anh còn ngoại tình cách nào!”

...

À, là ngoại tình...

Á! là Ngoại Tình?

(O____o)

Việc xảy ra ở hành tinh nào đây?! Nó chắc phải cách xa trái đất lắm, thậm chí không có tên trong hệ mặt trời!

Là vì...

Phàm là người quen của gia đình Costa, dĩ nhiên, có đánh chết cũng không ai dám tin gã điên si tình kia lại có quan hệ nhặng nhít bên ngoài. Thậm chí, người ta tin rằng ngài Costa đáng kính còn không biết đánh vần hai từ “ngoại, tình” thế nào nữa kìa!

Vậy thì... căn nguyên là từ đâu?

Nếu phải kể rõ ngọn ngành, có lẽ bảng phải đem tua lại gần nguyên cuốn. Thế nên, tôi xin tạm dừng tại thời điểm thích hợp nhất.

Signora Costa lúc bấy giờ đã mang thai bốn tháng, bụng to ra thấy rõ, thoát trông cứ như sắp sinh đến nơi rồi.

Cũng phải thôi, là thai đôi mà. (Chết anh chữa! =)))

Lúc biết được tin, vợ chồng nhà này kể thì vui mừng hết cỡ, người lại lo lắng có cờ. Ngài Costa từ phòng siêu âm đưa vợ ra không biết đã tự rửa bao nhiêu lần cái miệng tai hại của mình. Ngày đó trù ếm sinh đôi làm gì, để giờ đây bị âu lo vây kín. Mang vác một đứa chẳng phải đã quá nhọc nhằn hay sao? Người vợ nhỏ nhắn của anh làm cách nào có thể chịu nổi cùng lúc cả hai quậy phá trong bụng? Anh vốn chỉ mong có một đứa bé nhỏ xinh để làm vừa lòng vợ. Còn với vai trò làm cha, nói thật, Chính Luận không thiết tha lắm. Anh sợ bản thân sẽ trở thành một Võ Gia Hùng thứ nhì.

Huống chi, Nguyễn Ái có thể nói được liệt vào hàng ngũ “dễ dính nhưng khó sinh,” hoặc cũng có thể gọi là “mang thai khó tính.” Hai

tháng đầu tự nhiên trở thành địa ngục, ói mửa liên miên, biếng ăn, chán việc, cái kính và tâm trạng lên xuống thất thường.

Gã chồng ương ngạnh của cô cũng vì thế mà bỏ bê cả việc công ty, nhất nhất trở thành nô tài hầu cận, bám riết vợ không buông. Về sau, lại phát hiện ra sự thay đổi hormone khi mang thai còn ảnh hưởng khá nghiêm trọng đến tâm lý vốn không ổn định của vợ, anh càng thêm rầu rĩ, không biết đã bao nhiêu lần toan mở miệng đề nghị vợ mình đi phá thai.

Song, cứ nhìn đến nụ cười ngây ngô mỗi lần cô vuốt ve cái bụng ngày càng nhô cao, tim anh lại nở bung. Nên thôi.

Về phần Nguyễn Ái, cô cảm thấy bản thân cứ như quay trở lại thời kỳ mấy tháng đầu mới phục hợp với chồng. Chính Luận của cô, từ một chiến thần uy chấn rền vang, đột nhiên xoay người trở thành một đứa trẻ bất an tội nghiệp. Có những buổi sáng cô từ nhà tắm bước ra, lại bắt gặp ngay anh đang ngồi gục đầu trước cửa.

Hai năm trước, khi cô ngồi xổm xuống lay anh dậy, đứa trẻ trong xác thân người lớn với đôi mắt thâm quầng kia đã cười rất hiền nói với cô rằng: “Anh sợ em đi mất.”

Hai năm sau, khi cô đang mang thai, cũng đứa trẻ đó, mặt mày tiều tụy ngẩng đầu nhìn cô, nụ cười dịu dàng không phòng vệ. “Anh sợ em cần anh.”

Về đêm, có nhiều lúc quá khứ quay về phiến nhiễu trong mơ khiến cô trở mình thức giấc, đập vào nhận thức lúc nào cũng là đôi mắt lo toan của chồng. Cường độ ánh nhìn rất lớn, rất sâu, khiến cô đôi lúc rợn cả tóc gáy, tự hỏi bản thân không lẽ con người này đêm nào cũng thức nhìn mình như vậy?

“Yên tâm, anh có ngủ. Chỉ là không phải vào lúc em ngủ thôi.”

“Lúc em thức anh cũng có ngủ đâu!” cô nhú mào phản bác, tay sờ lên gương mặt điển trai gầy đi thấy rõ, trong lòng xót xa vô cùng. “Và mặt anh sao lại có vết thương thế này? Lại là em sao?”

Cầm lấy tay cô nhét lại vào chăn, anh mỉm cười, đầu lắc khẽ khi hôn nhẹ lên mũi cô. “Em ngủ xấu tính quá mà. Ngủ tiếp đi. Anh cũng ngủ đây.”

Nói rồi, anh sẽ ôm cô vào lòng, tay vuốt nhẹ trên lưng cho đến khi cô chìm lại vào mộng mị. Cô biết anh nói dối. Cô ngủ cho dù xấu tính cỡ nào cũng không thể bắt cần gây ra thương tích lớn đến thế. Và cứ vài tiếng chập chờn trong giấc ngủ không nối liền, đối diện cô vẫn là đôi mắt láy lên trong đêm, chứa chan nỗi bất an, thậm chí hoảng loạn.

Anh rõ ràng không hề ngủ.

Nguyễn Ái biết bản thân là một thai phụ bất kham, dù cô đã rất cố gắng an thần tịnh dưỡng. Song cũng không tránh khỏi có đôi lúc để tâm trạng lao lên thao túng. Và tâm trạng của một thai phụ từng có triệu chứng bệnh tâm thần thì...

Rất khó nói.

Cũng không ai muốn nói.

Vì đang mang thai nên phải hạn chế dùng thuốc tâm thần đặc trị, sự biến đổi trong hormone và các hóa chất trong người cũng góp phần tạo nên một Nguyễn Ái đáng sợ vô cùng. Cô gặp ác mộng nhiều hơn, đa phần về khoảng thời gian mang thai Thiên Ân. Để rồi

sau khi tỉnh giấc, thường kéo theo mộng mị ra ngoài, biến nó thành hiện thực kinh hoàng.

Bạo lực.

Tránh cho vợ mình gây tổn thương đến bản thân, Chính Luận đã không ít lần vào vai hình nhân cho cô cào đánh. Có lần đang ôm vợ say giấc, đột nhiên lại bị thân hình nhỏ nhắn ấy ngòl ðề lên thân, ðôi bàn tay lằn mò ðến cổ ra sức siết chặt. Tay sau ðó tuy bị chế trụ bởi anh, con người ðiên loạn kia lại lao toàn thân xuống, rúc ðầu vào cổ, lún sâu răng vào da thịt.

Chính Luận nhắm nghiền mắt, ðể mặc cảm giác đau ðớn lan tỏa, biết rõ thứ chất lỏng âm ẩm ðang chảy dọc xuống cổ không phải là mồ hôi. Song mặc kệ.

Anh không mong cô cắn vào lưỡi, cũng chẳng muốn nhán chuông gọi bác sĩ. Vì cứ mỗi lần trông thấy họ lao ðến kiểm chế cô như một con vật, lòng anh lại ðồn ðập nổi xót xa.

Nổi đau thịt da, xem ra còn ðể chịu hơn rất nhiều.

Anh vòng tay ôm lấy con thú nhỏ ðang ra sức nghiền nát cổ mình, cử chỉ dịu dàng, bàn tay to lớn ðều ðều xoa nhẹ trên lưng, thoạt trông không khác nào anh ðang ðỡ ðành trẻ nhỏ. Thật nhìn không ra con người nọ chính là ðang bị cắn nhây ðến lở loét da thịt.

Một hồi sau, sau khi nhịp tim kẻ phía trên ðã bình hòa trở lại, hơi thở không còn ðồn ðập, ðôi bàn tay cũng thôi không cào cấu liên hồi; anh mới ðẩy nhẹ cô ra, vòng tay lật thân hình nhỏ bé ðang run lên bần bặt nằm xuống dưới mình, cong thân áp ủ.

“Không sao, không sao cả. Có anh ở đây...” vừa âu yếm trấn an, anh vừa vớ lấy thuốc an thần ở đầu giường đem ngậm vào miệng. Môi sau đó miết mạnh trên vàng trán rộng nhể nhại mồ hôi, rồi má, rồi môi – dừng lại nơi đó quán quít cho đến khi chắc rằng thuốc đã được cô nuốt xuống.

Vị máu tanh còn vương lại trên bờ môi run rẩy chẳng bao lâu bị anh mút sạch, phi tang hoàn hoàn dấu vết phạm tội. Anh không muốn khi tỉnh táo lại, cô sẽ phát hoảng trước việc mình vừa làm.

“Nói đi...” ý thức vẫn lạc đầu đó giữa mê và tỉnh, Nguyễn Ái ní non giữa những nụ hôn sâu.

Mắt mơ màng bỗng chuyển hoảng loạn, đôi chân trần lập tức quán lấy eo người nằm trên, đôi tay siết chặt đầu ai kia kéo ghì xuống, giọng đột nhiên trở gay gắt. “Luận, nói yêu em đi!”

“Anh yêu em.” Môi từ cảm quay về trên môi siết chặt, anh đổ dồn ba chữ vào miệng cô. Quán quít. Yêu thương.

“Rất yêu em.”

Dường như ba từ kỳ diệu này lại một lần nữa chứng tỏ sức công phá diệu kỳ của nó. Bằng chứng là thân thể bên dưới ngày càng không yên, liên tiếp ngọ nguậy, giãy nảy. Đến một lúc nào đó, bàn tay nhỏ nhắn đột nhiên lằn mồ xuống giữa hai thân hình áp sát, giật nín lưng quần gã đàn ông.

“Không được!” thở hổn hển, Chính Luận túm lấy bàn tay mồ lượn kia giữ chặt, mắt chứa đầy miến cưỡng nhìn thẳng vào hai điểm lấp lánh trong bóng đêm. “Em đang có thai, anh không-”

Lời chưa buông hết thì môi đã bị lao lên cắn mạnh, bất chợt bị làm cho nhói đau khiến anh thả lỏng bàn tay đang kiềm chế cô. Con cáo nhỏ, dĩ nhiên, lập tức tận dụng cơ hội lớn để gỡ trò hồ ly.

Bàn tay mềm mại nắm lấy, rồi dẫn đường cho dục vọng đến đích. Cả thân người sau đó rướn lên, chân đan chéo bao lấy eo. Khóa chặt.

Thời điểm thân thể gắn kết vào nhau theo cách thân mật nhất, lập tức có tiếng thở ra thỏa mãn đầy nữ tính. Gã đàn ông phía trên đông cứng toàn thân, không đủ định lực để lùi ra, lại quá bất ngờ để cử động. Giờ phút đó chỉ biết mở to mắt ngó lom lom xuống người vợ đang lạc đi trong cơn say tình.

Cô lại dám... Cô vợ bé nhỏ của anh lại dám...

Người ta chỉ là chỉ rấn vào hang, còn con cáo này lại... nắm cổ lồi luôn vào! (Éc. So sánh Bê-bựa, thông cảm =)))

“Nhúc nhích đi...” giữ mãi tư thế kia cũng mỏi, kẻ nào đó bắt đầu vặn vẹo, mè nheo, khiến sự kiên nhẫn của con người phía trên dần được đẩy lên đến đỉnh điểm.

Lời nói tiếp theo, chính là đội luôn đỉnh, xuyên luôn điểm lao lên:

“Còn không anh lăn xuống dưới đi, em nhúc nhích cho!”

/(=o=)/

Thế là, bao nhiêu kiềm chế bốn tháng nay liền đem tổng xuống cống, trôi ra sông...

Sau đó, nếu nữ là đá mài...

Nam có là sắt, cũng phải thành kim.

(Đây là.. hình tượng hóa ca dao tục ngữ theo cách “bổ-ít” nhất =))
)

\(=w=)/

Vì để đảm bảo tính lành mạnh cho câu chuyện của chúng ta, hàng loạt sóng gió tiếp theo lại tiếp tục được tóm gọn trong ba cái chấm...

~(=w=)~

...

Pháo hoa dục vọng vừa nổ bùng, Võ Gia Chinh Luận dùng hết sức lực cuối cùng để không gục ngã trên người vợ đang mang thai bốn tháng, nghiêng mình ngã lăn ra nệm. Tay sau đó hết võ mạnh lên trán, lại quay sang xoa xoa cái bụng trương cao của sinh vật đang thở ra nặng nhọc bên cạnh.

Cô đã bị đeo mang của nợ, vừa rồi anh lại còn không biết kiểm chế, cứ như lúc trước thả sức quán quít, lao vào cô hết thú vật đến mùa giao phối. Như thế này... liệu có dẫn đến sảy thai?

“Em đau không?” với tay mở đèn ngủ, anh lo lắng sờ soạng khắp người cô, mày nhúu lại. “Có khó chịu ở đâu không?”

Im lặng một lúc, đến lúc anh tưởng cô đã ngủ say thì người nào đó lại khịt cười, khóe môi nhếch lên đầy trào phúng.

“Anh đúng là đồ ngốc!” (Ngu thì có. =)))

Đúng vậy, Chính Luận biết mình đang hành xử như một thằng ngốc.

“Bác sĩ chẳng đã nói sau ba tháng đầu là có thể quan hệ bình thường sao?” ai đó tiếp tục mè nheo. “Anh cẩn thận quá đáng thế này để làm gì...? Em có phải là muỗi mòng đập cái là bẹp đầu?”

Lại đúng. Tình dục khi mang thai bình thường vốn không là chuyện lớn. Song tình dục với thai phụ mang cái bụng lớn hơn bình thường lại càng không phải chuyện giỡn. Ngài chủ tịch Costa là một thương nhân liều lĩnh, nhưng là một tình nhân cẩn thận. Anh không muốn trần bảo của mình xảy ra sơ xuất – bất kể nhỏ đến đâu. Và, anh cũng tự hiểu “sức tàn phá” của mình – nếu để mặc phóng túng thì ngay đến chữ “nhỏ” kia, chắc cũng không dám đảm bảo.

Vì thế. liên sinh ra công thức: An toàn = Có thai + No sex.

~(=,.=)~

“Anh đúng là... cẩn thận còn hơn các cụ ngày xưa...”

Không thèm để ý đến kẻ dờ hơi nào đó đang toét miệng cười, anh ngồi dậy vén rèm ngủ của cô lên.

“Làm gì? Anh muốn nữa à?” vẫn chưa nín cười, ai đó theo quán tính khép chân lại, mắt còn nhắm nghiền chưa mở lên nổi.

Hít sâu vào, đôi tay to lớn lại nắm lấy gối cô kéo dang ra, ngó này nọ một lúc rồi lại chồm lên tuột luôn chiếc rèm ngủ, mắt bắt đầu sẫm soi từng nấc da lộ ra bên dưới mình, sẵn đà lật cô qua lại như thể đang kiểm tra chất lượng hàng hóa.

“Anh đang làm...? Em không sút mề chỗ nào hết! Thật kỳ cục quá đi!”

Không thèm nghe cô nói, anh rời giường vào nhà tắm lấy khăn, khi quay ra đã có thêm một miếng gạt băng cầu thả trên cỏ. Cũng may sinh vật trên giường kia xem ra đã ngấm thuốc, mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn. Nếu không, đã oang oang đòi tống anh vào bệnh viện vì vết cắn cắn con.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 77: Phản diện - ngoại truyện 5 part 2

Trong ánh đèn mờ ảo, gã đàn ông nọ di chuyển khăn lông trên từng nấc thịt nõn nà, cố gắng hết sức nhẹ nhàng lau chùi đi vết máu loang lổ đỏ đây – vốn rỉ ra từ vết thương trên cổ, ban nãy vì hoan ái si mê mà dây dưa khắp thịt da, gồi nệm. Anh không muốn sáng mai khi tỉnh dậy, con cáo kia sẽ hét hồn ngất xỉu – hay tệ hơn, đau lòng.

Mắt dúi vào thân hình thân thương đang cuộn tròn trên nệm, gã đàn ông Võ Gia chợt cảm thấy ấm lòng, bình yên, an toàn đến kỳ lạ. Luôn là như thế, về đêm khi bị bệnh tình của vợ làm dậy lên nỗi bất an gay gắt, anh lại bật đèn ngắm nhìn cô. Việc này tạo cho anh một cảm giác rất chân thực về sự an toàn. Như thế... chừng nào cô còn nằm trong tầm mắt anh, không tổn hại nào có thể chạm đến.

Nghĩ ngợi tới lui, gã chồng nào đó, dĩ nhiên, lại theo lệ thường cúi đầu hôn lên cái bụng nhô cao của vợ, lên ngực, đến cổ, trụ lại ngay môi.

“Anh yêu em.”

Nói khẽ, rất khẽ. Lời từ tâm mà phát. Không hề chuẩn bị, không thể kiềm chế.

Đang lúc tình cảm sến súa dâng cao như sóng triều, làn môi mềm tỳ vào môi anh đột nhiên cử động. Tiếng cười khúc khích sau đó thoát ra thiếu điều khiến anh muốn bật ngựa. Cô vẫn chưa ngủ sao?

Dĩ nhiên rồi, nếu không, kẻ nào đó đâu có đột nhiên la lớn: “Hiếm có nha! bệ hạ nhà ta đã chịu mở miệng nói ra ba từ kiêng kỵ!”

Nhíu mày - Ba từ kiêng kỵ? Là “Anh, yêu, em”?

Hiếm có sao? Hầu như ngày nào anh cũng nói mà?

Cứ như đọc được ý nghĩ đối phương, hồ ly liếm nhẹ trên môi anh, giọng mơ màng. “Đúng là ngày nào cũng nói, nhưng lời bộc phát lúc hưng phấn cực điểm không tính!”

Ai đó liền nghẹn ngào câm nín.

“Từ trước đến giờ, trừ khi chính thức ‘nhập tiệc,’ anh có bao giờ chịu nói rõ ràng ba chữ kia đâu...” như thời tiết từ nắng gắt đột ngột đổ mưa, giọng cười đùa nay đã chuyển sang rầu rĩ. “Có người rõ ràng ấu trĩ, lớn tuổi rồi mà còn mê tín, sợ lời nguyên này nọ...”

“Ái à...” Vừa mới cười đây, lại muốn khóc rồi? Rốt cục đây là trạng thái bình thường của bệnh nhân tâm thần, hay bản chất thất thường của phụ nữ mang thai? (=”=)

“Im!” giọng nói từ ủy mị thê lương đột nhiên trở gắt gao, cô siết chặt vòng tay, đầu cụng vào trán anh một cái rỗ to.

Sau đó, dĩ nhiên, lại ôm trán ngã vật ra giường. (Tưởng tượng cảnh này muốn ngất quá =)))

“Không ai bảo anh nói thì anh nói làm gì?! Đó giờ chỉ đúng có ba lần, ba lần thôi...”

Tay xoa xoa vàng trán bướng bình của sinh vật bên dưới, anh lắc đầu bất lực, nhẹ giọng đáp trả cho qua chuyện. “Vậy sao?”

“Anh đừng nghĩ em buồn ngủ thì không nhớ ra...” môi nở nụ cười ngây ngô, mắt vẫn nhắm, người nào đó bắt đầu nói năng nhăng cuội...

“Lần gần đây nhất là trò gian lận Valentine’s năm trước...”

“Lần trước đó, là lúc tưởng rằng em không còn tỉnh táo nữa...”

“Chỉ có lần đầu là chân thành thôi...!”

“Vậy sao? Lần đầu là khi nào?” Hỏi qua loa cho có lệ, anh kéo chăn gói gói vợ lại toan nằm xuống ôm ấp, lúc này chỉ mong cô nhanh chóng ngủ đi.

Kẻ nọ nhướn nhướn đôi mắt mơ màng, mười ngón tay dang ra làm bàn tính đếm, trông hết một đũa trẻ thiếu năng. Rõ ràng, thuốc an thần đã khiến người vợ tội nghiệp của anh chẳng còn minh mẫn nữa rồi.

Những gì được thốt ra tiếp theo, lại biến anh thành một kẻ thiếu năng thực sự.

“Tám năm trước. Khách sạn X. Trên giường. Bên dưới anh.”

Nói rồi lại cười ngây ngô, ngáp, lăn đùng ra ngủ. Là ngủ thật.

Người ngủ. Lờ ở lại.

Mười một chữ kia vẫn treo giữa không gian mập mờ.

Kéo theo nó, là bốn tháng vấp vướng trên vực bờ hồi hận.

...

Bốn tháng sau đêm đó, đằng đẵng hơn trăm ngày, Võ Gia Chính Luận đến mọi sợi lông chân của vợ mình cũng không động đến.

Aiz, dĩ nhiên đó chỉ là cách nói hình tượng. Sinh hoạt hằng ngày của cô phần lớn đều do anh đảm trách, làm sao tránh khỏi động chạm? Điều được nói đến ở đây, là những tiếp xúc thân mật, những chiếc hôn mặn nồng, những sự vuốt ve làm nguôi ngoai thêm khát...

Và chữ tình, chữ mê.

Ban đêm ngủ, anh vẫn ôm lấy cô; khi cô yêu cầu, anh sẵn sàng tiếp xúc da thịt. Song, sự đòi hỏi lại luôn xuất phát từ cô. Cả thế giới dường như bị đảo ngược!

Thậm chí, có một lần ái ân giữa chừng, anh đột nhiên ngừng lại, rúc đầu vào cổ cô. Có lẽ khóc.

(o__O)

Chẳng còn hiểu ra làm sao nữa!

Nguyễn Ái tuy thông minh, nhưng nói cho cùng cũng là một người phụ nữ – lại là một người phụ nữ tâm-thần-bất-định-đang-yêu. Dĩ nhiên, không tránh khỏi bị thao túng bởi những bất an vô duyên và các suy diễn vô lý.

Một gã đàn ông từng mỗi lần thấy mình là như mèo thấy mỡ, nay lại luôn tỏ ra ái ngại, dè dặt khi tiếp xúc; hỏi cô phải nghĩ làm sao?

Nguyễn Ái biết bụng mình ngày càng trương cao, vì quá to nên rạn nứt sinh đầy, da dẻ khó coi vô cùng, thân hình cũng mập lên thấy rõ, đường cong quyến rũ gì cũng bay biến mất tiêu... Vậy nên... cũng không còn tự tin đòi hỏi chuyện ấy từ anh nữa.

Mà người nào đó... có vẻ như cũng lơ luôn.

Uất ức vô cùng!

Bản thân là phụ nữ, cô biết khoảng thời gian mang thai có thể là hạnh phúc nhất, cũng có thể là thử thách nhất – đối với mối quan hệ vợ chồng. Tuy nhiên, cô tin tưởng dù có chuyện gì xảy ra, Võ Gia Chính Luận tuyệt đối sẽ không ngừng – yêu cô, chứ đừng nói đến rời bỏ.

Song sự tự tin ấy chỉ tồn tại khi tinh thần cô tỉnh táo.

Và với tình trạng tâm sinh lý bất ổn lúc bấy giờ, cộng thêm phiền não do “sự lãnh cảm” của chồng mang đến. “tỉnh táo” bỗng trở nên vô cùng xa xỉ.

Mấy tháng trước chỉ mơ, giờ lại tệ hại hơn – sinh ra ảo giác. Có một lần, tin tức truyền hình có nhắc đến Banca Monte và vị nữ chủ nhân bạc mệnh của nó – Simona Morretti – Nguyễn Ái lại bị người bạn cũ viếng thăm.

Hàng loạt hình ảnh trôi về trong ký ức, rồi dập dồn, đổ đốn. Chính Luận của cô trong tuxedo đen mượt, hào nhoáng xa hoa, trang bị trên môi là nụ cười khiến tim cô lổn nhịp, đưa tay về phía ả đàn bà đó.

Simona, tóc đen dài, mắt sâu thẳm, đẹp tựa phù thủy rừng.

“Cô ta là người bạn tốt. Là anh nợ cô ta.”

Chính Luận đã từng lơ đãng nói với cô như thế vào một lần đến viếng mộ người đàn bà này.

Lúc đó, cô đã khá bất ngờ. Một gã đàn ông vô tình như anh, có thể thật sự biết cắn rứt lương tâm vì một người đàn bà mình từng lợi dụng? Vì sao?

Về sau, chính Rodrigo da Costa đã cho cô đáp án: Simona Moretti từng cứu mạng cháu trai ông.

“Nửa năm đầu khi vừa sang Ý, Lorenzo vô cùng sa đọa – không phải thể loại sa đọa của một tên công tử phá phách, mà là của một gã ăn mày đếm ngày chờ chết. Rượu, suốt ngày chỉ toàn rượu, như thể muốn tẩm trong nó. Thuốc lá, độc phẩm, thứ nào nó cũng nhúng chàm, tìm kiếm ảo ảnh gì thì ta không biết, chỉ biết nhất định có liên quan đến cháu. Nó sau lần về Việt Nam tìm cháu, quay trở lại liền mang theo thương tích trầm trọng, lúc đưa về Ý lại để các bác sĩ phát hiện ra dạ dày, gan và thận đều có dấu hiệu suy thoái do tiếp xúc với rượu và độc tố quá nhiều. Sau tai nạn đó, Lorenzo rõ ràng phần chấn hơn, chịu bước vào công ty học hỏi, nhưng những thói quen tai hại cho sức khỏe lại không hề từ bỏ. Cứ thế, dẫn đến lở loét dạ dày, suy thận, phải liên tiếp lọc máu trong suốt hai năm. Hai mươi ba tuổi thôi đã suy thận cấp 4, ta đây đã già, nào có còn khả năng hiến thận. Tìm kiếm một năm, mới xuất hiện một Simona với quả thận thích hợp – ngẫu nhiên thay – lại chính là người thừa kế Banca Monte nổi tiếng.”

“Con bé không những đồng ý hiến thận cho Lorenzo, sau khi phát hiện thằng bé vì ghép thận mà dẫn đến ung thư dạ dày, đã ôm mọi trách nhiệm vào mình, quyết tâm ở bên cạnh chăm sóc kẻ chịu ơn của mình. Sau đó thì, à, con biết rồi đấy, chúng nó kết hôn. Ta không dám nói đó là tình yêu chân thành, ít nhất thì với Lorenzo tuyệt đối không phải – nếu không muốn đề cập đến những toan tính thâm sâu trong đầu nó lúc bấy giờ.”

Thở dài, con người quyền quý kia lắc đầu, mắt vương chút tiếc nuối. “Rodrigo ta quả là một người ông thất bại. Đáng lý ra khi Lorenzo còn nhỏ, ta đã phải đón nó về, nuôi dạy tử tế. Bằng không, nó cũng sẽ không trở thành một gã đàn ông vô lương tâm như vậy... Simona tuy không do nó giết, nói cho cùng cũng vì nó mà chết. Cháu có thể cho báo chí là thêu dệt bậy bạ, rằng Simona Morretti tự vẫn vì bị chồng cũ gạt lừa là tin đồn thất thiệt. Song... không có lửa, làm gì có khói? Trước đêm con bé làm chuyện khờ dại, Lorenzo quả thật đã từng đi uống rượu cùng nó. Không ai biết chúng nó đã nói với nhau những gì, chỉ biết chưa đầy 24 tiếng sau, người ta đã tìm thấy xác của con bé trên giường ngủ tại nhà. Bình yên. Thanh thản.”

Nguyễn Ái đã thẫn người ra trước câu chuyện này. Cô không phải kẻ sở hữu trái tim bao la, nên dấu nhân vật nữ trong truyện có cao cả, thảm thương đến cỡ nào – chừng nào mà cô ta còn vương vís đến người đàn ông mình yêu, cô cũng vô phương chắt ra thương cảm – dù chỉ là một ít.

Hướng hồ, Chính Luận không nhiều thì ít, đã có rất nhiều biểu hiện lạ. Anh vốn đã ít nói, nay lại càng thảm lặng. Cô biết anh lo lắng cho tình trạng mang thai của cô. Bốn tháng trở lại đây, lại đã hơn ba lần cô phải nhập viện vì suýt sảy thai. Mặc dù bác sĩ đã nhiều lần nhấn mạnh cô không có gì ngoài suy nhược thần kinh – một chuyện rất thường thấy nơi phụ nữ mang thai gần tháng sinh, Nguyễn Ái vẫn cảm thấy có điều gì đó rất không ổn.

Một lần trông thấy chồng thay áo, cô đã chợt hiểu ra.

Trên ngực, tay và lưng, là vô số vết cào cấu. Hẳn nhiên, là do cô gây ra. Chẳng trách gần đây lúc nào anh cũng mặc áo tay dài – dù trời đã sớm vào hạ.

“Bác Tân à, có phải... bệnh tình con đang trở nặng không?”

Cô bắt buộc phải đem vấn đề này đến Đan Thanh Tân. Cô không dám hỏi anh.

Thình lặng.

“Con không nhớ mình đã làm gì, nhưng nhớ mình đã thấy gì,” hướng mắt về phía vị bác sĩ già, cô trầm giọng. “Và những điều con thầy chỉ toàn là ác mộng. Mà đến giờ khi nhìn đến những thương tích trên người anh Luận, con mới biết chúng không đơn thuần chỉ là ác mộng con mơ ra.”

Hít sâu. “Là hoang tưởng.”

“Xem ra, con đã biết.” Trầm lặng một lúc ngấm nhìn biểu hiện sâu não của đối phương, ông thở dài. “Không sớm thì muộn thôi, hấn làm sao mà giấu con mãi được.”

“Làm sao đây...?” mắt cô đỏ lên, cử chỉ chột trở lúng túng, ngón tay gập lại bấu chặt trên bụng. “Con không muốn sớm như vậy, con lại đang mang thai...”

Ông Tân chưa bao giờ thấy sự bất định lên đến đỉnh điểm này nơi người phụ nữ cứng cõi kia. Có bàn tay lập tức nắm chặt lấy tay cô. “Bình tĩnh! Đây chỉ là trạng thái tạm thời. Việc mang thai gọi nhớ quá nhiều đến Thiên Ân nên con mới có phản ứng như vậy. Còn gần hai tháng nữa là sẽ sinh, đến lúc đó, mọi việc sẽ trở lại bình thường.”

Nước mắt ướt đầm gò má, Nguyễn Ái chỉ biết lắc đầu, rồi gật, vùi mặt vào lòng người cha thứ ba của mình.

Không cần mọi việc, riêng bản thân trở lại bình thường – cô chỉ mong có thể.

Một ngày, có vòng tay ôm siết từ phía sau khi chồng người ta đang nấu cháo cho vợ, bụng vì quá to nên phải cúi người trong tư thế kéo co. Buồn cười hết sức.

“Luận nè, những lúc nổi cơn, anh có chán ghét em không?”

“Lúc đó thì không,” dừng tay lại, anh quay người, mày nhíu lại đầy âu lo, bàn tay âu yếm vuốt nhẹ lên tóc cô. “Nhưng lúc nói những câu như thế này, thì có.”

Vậy là, vợ người ta lại dùng đến tư thế kéo co, dụi đầu vào lòng chồng. Về sau cũng không hỏi những câu ngốc nghếch như vậy nữa.

Tuy nhiên, lại không tránh khỏi suy diễn ngờ nghệch.

Ngoại hình biến đổi đã đành, bây giờ đến cả thần trí cũng bất minh, một người phụ nữ làm cách nào níu kéo chồng? Dù có yêu thương cô đến cỡ nào, anh cũng chỉ là một con người, một thằng đàn ông; làm sao tránh khỏi chán chường mệt nhọc? Nếu không, anh cũng không xa lánh cô như vậy. Người ta nói, đời sống tinh thần đi liền với chuyện chăn gối trong quan hệ vợ chồng. Có khi nào, vì tình trạng điên rồ của mình, Vương Nguyễn Ái đã vô thức đẩy lui hứng thú của Võ Gia Chính Luận?

Đàn ông bình thường, nhất định sẽ ngoại tình.

Là nghĩ quẩn. Nhưng cô không biết làm sao không nghĩ quẩn, lại càng không thể không suy diễn lung tung.

Nhất là, cho đến một ngày.

Chính Luận đột nhiên biến mất suốt ba ngày ròng rã, bảo là có công việc gấp cần sang Pháp đàm phán, đến lúc đáp máy bay lại đến thẳng nghĩa trang mà không quay về nhà gặp vợ.

Nghĩa trang nơi Simona được chôn cất.

“Signore Costa chắc chắn đang ngoại tình tư tưởng, tôi nghĩ thế.”

Signora Belzoni – phu nhân của thư ký riêng chủ tịch Costa – đã rỉ tai với bà chủ của chồng mình như vậy đấy.

Nếu đang trong trạng thái tâm lý bình thường, Nguyễn Ái đã không ngại ngừng gạt phăng cái giả thuyết buồn cười đó. Nhưng cô đã bị chồng hững hờ gần bốn tháng, vẫn chưa lấy lại thăng bằng thì đã bị Rodrigo một chân đạp xuống hố sâu ngờ vực. Bây giờ thì, chút thăng bằng còn sót lại cũng bị ả đàn bà mang họ Belzoni chém phăng đi mất.

Với tính khí nổi lửa của mình, ai đó lập tức lên xe, bảo tài xế chở ra nghĩa trang.

Hôm đó, trời quang đãng.

Ở cái mỏm cao cao trông đầy lưu ly kia, chính là mộ phần của nữ tài phiệt Simona Morretti.

Ngồi kề nó, tay đan lại gục đầu xuống gối, chính là tình yêu của cô.

Hôm đó, trời từ quang đãng đột nhiên tối sầm.

“Ngoại tình tư tưởng ư?” Signora Costa nở ra một nụ cười lấp lửng, ánh mắt chuyển giá lạnh, mở cửa xe bước xuống.

Lúc bấy giờ, cô ta đã mang thai tám tháng.

Và hôm đó, cũng là ngày sinh.

PHẢN DIỆN

Faithfair
dtv-ebook.com

Chương 78: Phản diện - ngoại truyện 6

Có một ngày xác của phu nhân một tài phiệt nổi tiếng được phát hiện trong một bãi rác, nguyên nhân bị giết là do người chồng tử phú của cô ta từ chối giao cho bọn bắt cóc một cây đèn cổ – vốn được thân chủ cho biết là món đồ giá trị nhất của đời mình. Vụ việc đã đẩy lên phần nộ từ công chúng nước Ý, trong đó, dĩ nhiên có cả Signora Da Costa của chúng ta.

Thế nên, về đêm lại có người dụi đầu vào lòng chồng hỏi nhỏ.

” Anh, giả dụ có một ngày em bị bắt cóc, kẻ kia không lấy tiền mà đòi thứ quý giá nhất của anh, thì anh xử thế nào?”

Người nào đó đang buồn ngủ lại bị hỏi một câu cắc cớ, nhíu mày đáp liền không thềm suy nghĩ. “Gửi tên đó vào khu người thiếu năng.”

“Là sao?” vợ ai kia cong môi. “Em đang hỏi giữa em và thứ quý giá nhất đời, anh chọn thứ nào mà?”

“Cho em vào khu thiếu năng cùng hấn.”

“Hả??!” =”=

Thở dài, chồng người nọ vươn tay cuộn vợ vào lòng, lười biếng khàn giọng.

“Cùng là một thứ mà kêu anh chọn cái gì. Ngủ đi, thiếu năng.”

) Happy Moon Fes nha mọi người. lu iu xxx

Ngoại truyện siêu ngắn 2.

Người qua đường rảnh rỗi này nhớ trước đây đi ngang qua một cái bàn nhỏ náo đó của nhà hàng ngoài trời nào đó ở Rome, có một đôi vợ chồng trẻ nào đó được vài tờ báo nổi tiếng vây quanh hỏi han râm ran, một kẻ quá phấn khích lớn tiếng hỏi dồn, đại loại câu hỏi như sau: “Nghe nói đêm giáng sinh năm trước có phải ngài dùng phi cơ riêng đưa vợ sang tận Monte Carlos chỉ để thưởng thức một bản nhạc rồi lại bay về? “

Người qua đường này lại nhớ đương sự lúc đó nghĩ ngợi một lúc rồi thản nhiên nói: “Không, chỉ nằm nhà mở TV làm nhạc nền thôi.”

Không biết là nhạc nền cho thể loại film gì, nhưng dựa trên biểu hiện như mắc xương cá của nữ đương sự ngồi cạnh, người qua đường này chắc chắn một việc:

Đấy tuyệt đối không phải film thiếu nhi.))))))

Ngoại truyện siêu ngắn 3

Vợ ai kia tuy bị chồng nhiều phen làm cho bối rối đến phát tội, lâu lâu cũng quyết chí tu lại nội công hồ ly năm nào. Vậy nên , sẵn sếp đến sinh nhật của chồng, nàng ta quyết định bức phá cái lệ thường rào-trước-đón-sau mà hỏi thẳng.

“Em biết mình cần tặng anh thứ gì vào ngày sinh nhật rồi.”

Người nọ ngược lên, mép khẽ nhếch. “Biết anh thích nhất gì sao?”

Hăng hái gật đầu.

“Hộp quà thiệt to có

em nằm trong đó!” (mợ tụi tin động trời)

“Chi vậy?”

Hồ ly mắc nghẹn, thầm nghĩ chết giẫm! Lẽ nào tụi tin hớ hênh rồi?

“Không lẽ đến lúc đó anh lại phải vào đó nằm chung với em?”

“Kh...ông, quà gói lại vốn là để mở ra...” cáo nhỏ khổ sở ra dáng hồ ly tinh “từ từ tận hưởng mà.”

Đương sự nghiêm mặt suy nghĩ vài giây, sau đó lại dùng sự bình thản bán-mạng của mình vớ lấy thứ gì đó trên giường ném về phía vợ.

“Thế gói bằng thứ này đi.”

Giũ ra, là tấm khăn lông.

=.,=

Khăn lông lau mặt.

Hết